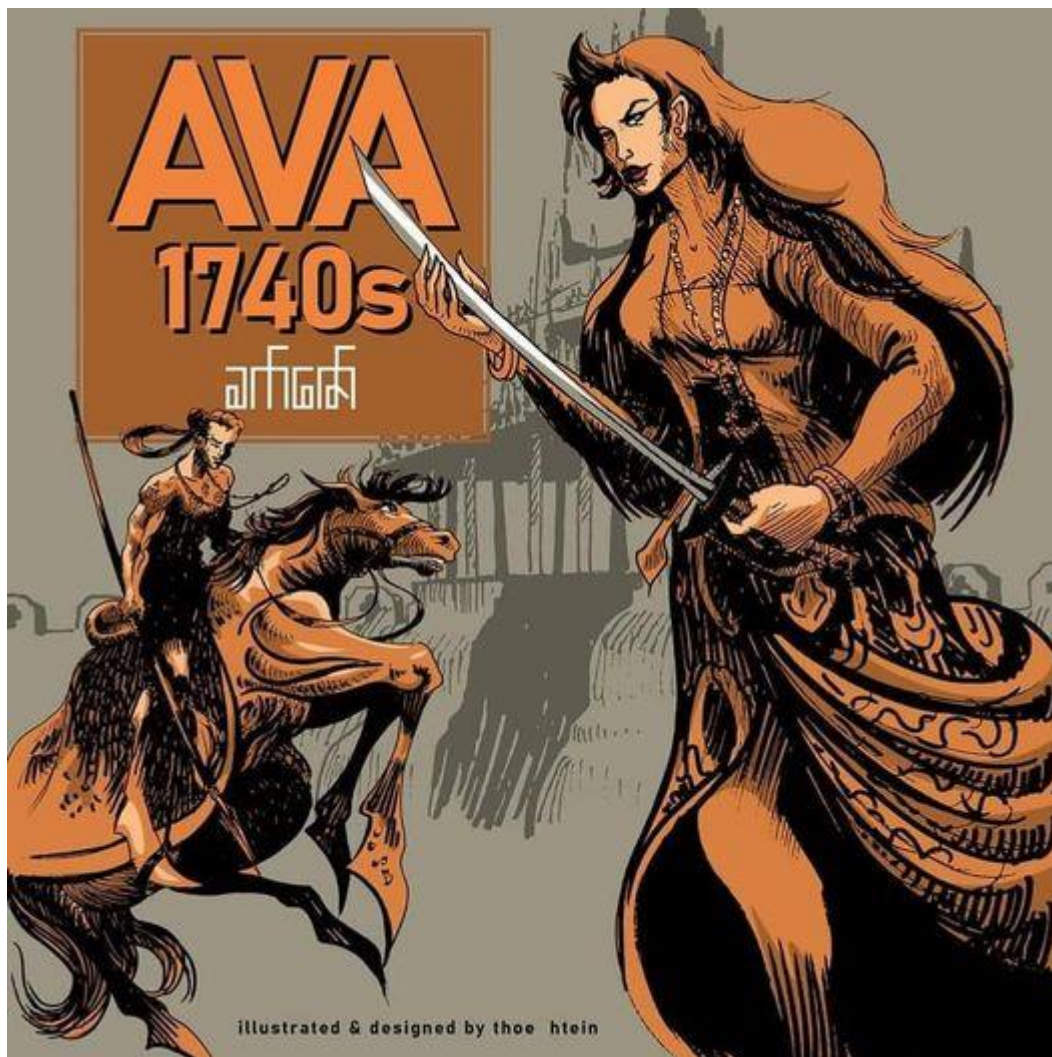

🔍 စာလေးတွေကို တစ်စုတစ်စည်းတည်း ဖြစ်အောင်လို့ .pdf
အဖြစ် ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ 🔍

Credit To

(https://m.facebook.com/story.php/?story_fbid=pfbid02AhpXTi6XgbbqoyCHp6qF8bkgyRAmmeMAo7XDbwEtEiDm6Za6ecdDvhAk2YRYXMmWl&id=100056721521992)

“အတွင်းဝန်မင်း ကျော်ထင်နန္ဒမိတ်ရဲ့ အမိန့်တော်အရ...မနေ့ညက နမော်ဈေးမှာ လူသတ်ခဲ့တဲ့
တရားခံကိုဖမ်းဖို့ ကျုပ်တို့ ရောက်လာတာပါ...”

မိန့်ညိုအနက်ရောင်ကို ချပ်ရပ်စွာဝတ်ဆင်ထားသည့် သွေးသောက်ကြီး၏ အသံက

ဘုရင်ဂျီဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ ဟိန်းထွက်သွားတော့သည်။

အင်းဝမြို့ ပေါ်တူဂီရပ်ကွက်အတွင်းရှိ တစ်ခုတည်းသော ဘုရင်ဂျီဘုရားရှိခိုးကျောင်းလေး၏ တနင်္ဂနွေ
ဝတ်ပြုမှုကား စတင်ခါစပင်ရှိသေး၏။

“အခုလို ဝတ်ပြုနေတုန်း ဝင်လာမိတဲ့အတွက်တောင်းပန်ပါတယ်...ခင်ကြီးမင်းဒန်..တရားခံက ဒီထဲမှာ
ရှိနေလို့ပါ”

သွေးသောက်ကြီးက တရားဟောစင်မြင့်ထဲက ဖာသာ ထံ ဦးညွတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ဖာသာ ဆီဘက်ရှန်မင်းဒက်ဇ် က လက်ထဲမှ သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး သူ့ရှေ့ခုံတန်းများတွင်
ထိုင်နေသော ပေါ်တူဂီမိသားစုများထံအကဲခတ်လိုက်ကြသည်။

မြို့ဝန်တပ်အဆင့်ပင် မဟုတ်ပဲ အတွင်းဝန်ကျော်ထင်နန္ဒမိတ်၏ တပ်များ လာဝိုင်းခြင်းဖြစ်သဖြင့်
အားလုံးက မျက်နှာကလေးများ ငယ်ကုန်ကြသည်။

မျိုးဆက်သုံးဆက်စာ လွှမ်းမိုးခံခဲ့ရသော အကြောက်တရား၏ အရိပ်များက သူတို့မျက်နှာကိုယ်စီတွင်
ထင်ဟပ်ကုန်ကြသည်။

သူတို့အားလုံးကို ဒီအင်းဝနိုင်ငံတွင် မွေးဖွားခဲ့ကြသော်လည်း သူတို့ဘိုးဘေးများသည်
စစ်သို့ပုန်းများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

အကြောက်တရားသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလေးကို ပိုမိုတိတ်ဆိတ်သွားစေသည်။

“ဖာသာမင်းဒက်ဇ်.. ဘုရားဆက်ရှိခိုးပါ...ကျွန်မ ထွက်အဖမ်းခံလိုက်ပါမယ်”

အသက် (၂၃)နှစ်အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အသံ က ဘုရားကျောင်းခုံတန်းတစ်နေရာမှ
ပေါ်ထွက်လာသည်။

မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သော ထိုအမျိုးသမီးထံ အားလုံးက အကြည့်ရောက်သွားကြသည်။

အမျိုးသမီးက သွေးသောက်ကြီးရှေ့သို့ လျှောက်လာသည်။

“လွီဇာဒီမဲလိုး ပါ ...လော်တာရွှင် ကို သတ်လိုက်တာ ကျွန်မပါပဲ”

သွေးသောက်ကြီးက လွီဇာဒီမဲလိုးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

အင်းဝခေတ် အရပ်သူတို့၏ တန်ဖိုးကြီးဖက်ရှင်တစ်ခုဖြစ်သည့် ကတ္တီပါသင်တိုင်းပေါ်တွင်
အနီရောင်ဖဲဇာကွပ်ပုဝါကို ခြုံထားသည့် ပေါ်တူဂီမ။

စိမ်းပြာရောင်မျက်လုံး ၊ ဆံပင်နက်နက်၊ ဖြူလွလွတွင် ကြေးဝါရောင်သမ်းနေသော အသားအရည် နှင့် သူမ၏ ခပ်ပြည့်ပြည့်ကိုယ်လုံးပေါ်မှ အင်းဝဝတံစုံများ တွဲစပ်မှုမှာ တမျိုးကြည့်ကောင်းနေ၏။

“ဟဲ့အကောင်တွေ..ငေးမနေနဲ့..နှောင်ကြိုးတည်းစမ်း”

ရဲမက်များက လွီဇာ ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်လိုက်ကြသည်။

သွေးသောက်ကြီးက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့ဘက်တွင် ရပ်ထားသော မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။

လွီဇာကို ချီထားသော ကြိုးအစကို လက်က ကိုင်ထား၏။

သွေးသောက်ကြီး၏ မြင်းက ခပ်မှန်မှန်လျှောက်သွားသည်။

နောက်ဖက်မှ နှောင်ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် အမျိုးသမီးက အိမ်စားဖွေးဖွေးကိုင်ထားသည့်

ရဲမကျားကြားတွင် ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ အေးစက်သော မျက်နှာဖြင့်။

.....
၁၇၃၃ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့တွင် လေးကျွန်းမာန်အောင်ဘုရားဒါယကာ ခေါ် တနင်္ဂနွေမင်း သည် လေနာရောဂါဖြင့် နတ်ရွာစံသည်။

အင်းဝနန်းတော် မြနန်းဘုံစံတွင် အသက် (၁၈)နှစ်အရွယ် သားတော် ငစဉ်ကူးမြို့စားမင်းသား မောင်ဖြူ ကထီးနန်းကို ဆက်ခံသည်။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ ဟူသော ဘွဲ့ကို ခံယူသည်။

ရှင်ဘုရင်သည် အသက်ငယ်လွန်းလှသည်။

ကွယ်လွန်သူ တနင်္ဂနွေမင်း၏ ညီတော် ဗဒုံမြို့စား က အာဏာကို လုယူမည်ဟူသော

သတင်းများကလည်း ထွက်ပေါ်နေ၏။

ရှင်ဘုရင်အသစ်သည် သူ့ကို အဆိပ်ခတ်လုပ်ကြံမည်စိုးသဖြင့် နန်းတော်မှ ပွဲတော်ကို မသုံးဆောင်ပဲ

အိမ်ရှေ့မင်းသားဘဝ စံအိမ်မှ ပွဲတော်များကိုသာ စားသုံးခဲ့သည်။

တပ်အင်အားများစွာကိုလည်း နန်းမြို့တွင်းနှင့် နန်းမြို့ဝင်ပေါက်များတွင် အင်အားများပြားစွာချထား၏။

မင်းပြောင်းမင်းလွဲကာလဖြစ်သည့်အတွက် အင်းဝရွှေမြို့တော်ကား လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေချေသည်။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ တရားဝင် နန်းတက်ပွဲမလုပ်မီ ထိုကာလများတွင် နန်းမြို့အပြင်ဘက်ရှိ

အင်းဝမြို့ကြီးကား အစောင့်အထိန်းရဲမတ္တိသည် နန်းတွင်းကိုသာ ဂရုစိုက်နေကြသဖြင့် ယခင်ထက်

ပိုလွတ်လပ်သော မြို့ကြီးဖြစ်လာပေသည်။

အင်းဝကမ်းနားတစ်လျှောက်ကား နိုင်ငံတကာမှ ကုန်သည်ပွဲစားများ၊ ပြည်တွင်းကုန်သည်ပွဲစားများဖြင့်

ရှုပ်ထွေးလှသော နေရာတစ်နေရာဖြစ်လာသည်။

ဒတ်ချ်၊ ပေါ်တူဂီ၊ ပြင်သစ် ကုန်တင်သင်္ဘောတို့သည် အင်ဒိုချိုင်းနားမှ ပိတ်အုပ်များ၊

အာရေဗျကောဇာများ၊ အနောက်နိုင်ငံထုတ် ဘရန်ဒီများ၊ ဘီယာများကို အင်းဝဆိပ်ကမ်းတွင်

လာရောက် ရောင်းချကြသည်။

အင်းဝနိုင်ငံမှ ချိတ်နက်၊ ပျားရည်၊ မုတ္တမမြေအိုး၊ ဆင်စွယ်၊ သမင်းသားရေများ တရားဝင်ပြန်လည်

ဝယ်ယူကြသည်။

ရွှေ၊ ပတ္တမြား နှင့် ဆင် အရောင်းအဝယ်ဈေးကွက်ကိုမူ နန်းတော်မှ တိုက်ရိုက်ချုပ်ကိုင်ထားသည်။
အမှန်တကယ်တမ်းတွင် ထိုအရာများသည် ဟန်ပြရောင်းဝယ်ရေးများသာ။
တကယ်တမ်း အင်းဝဆိပ်ကမ်းတွင် အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သည်ကား ဂင်ဇာနှင့် ယမ်းစိမ်း ပင်ဖြစ်သည်။
ဒတ်ချ်တို့သည် အင်းဝနိုင်ငံမှထွက်သော ယမ်းစိမ်းကို အသုံးပြုကာ ၎င်းတို့ပိုင် ပူလိကက်ကျွန်းတွင်
သေနတ်၊ အမြောက်ပစ်ယမ်းများပြုလုပ်ပြီး ကမ္ဘာကို ဖြန့်ချိကြသည်။
ဂင်ဇာ ကား ခဲနှင့်ကြေးကို ရေထားသည့် သတ္တုတစ်မျိုးဖြစ်ပြီး ၁၇ ရာစု အင်းဝနိုင်ငံတော်တွင် ရွက်နီ
ခေါ်ငွေ ပြီးလျှင် ဂင်ဇာကို ဒုတိယငွေကြေးအဖြစ် အသုံးပြုကြသည်။
ဂင်ဇာကို အရည်ကြိုပြီး အမြောက်လက်နက်ကျားသွန်းလုပ်ရာတွင် အလွန်ကောင်းသည့်အတွက်
ကမ္ဘာ့လက်နက်လောကတွင် ဂင်ဇာကြေးက အဝယ်လိုက်လာသည်။
ပင်းတလဲမင်းလက်ထက် ၁၆၅၃ ခုနှစ်မှစပြီး ဂင်ဇာနှင့် ယမ်းစိမ်းကို ပြည်ပသို့
ထုတ်ယူခွင့်ပိတ်ပင်ခဲ့သည်။
ရာစုနှစ်တစ်စုနီးပါးကြာပြီးသည်အထိ အင်းဝဆိပ်ကမ်းတွင် ဂင်ဇာနှင့် ယမ်းစိမ်းမှောင်ခို ဈေးကွက်က
ကြီးမားစွာဖြစ်တည်လာခဲ့သည်။
ထိုမှောင်ခိုဈေးကွက်ကို မင်းညီမင်းသားများ၊ နန်တွင်းအရာရှိကြီးများက နောက်ကွယ်မှ
ကြိုးကိုင်ထားကြသည်။
အထူးသဖြင့် ဂင်ဇာမှောင်ခိုဈေးကွက်တည်ရှိရာ နမော်ဈေးသည် အစည်ကားဆုံး။
နမော်ဈေးမှောင်ခိုဈေးကွက်ကို အဓိကကြိုးကိုင်ထားသူကား လော်ညီနောင်ဖြစ်သည်။
လော်တာဖုန်း၊ လော်တာရွှင်၊ လော်ညီနောင်ကား မြန်မာပြည်ပေါက် တရုတ်လူမျိုးများဖြစ်ကြသည်။
၁၆၅၈ ပင်းတလဲမင်းလက်ထက်တွင် မန်ချူးတို့အား စစ်ရှုံးလာသည့် တရုတ်ကြောရာဇ်ယုန်လီနှင့်
နောက်လိုက်ဗိုလ်ပါ မိသားစု(၂၀၀)တို့မှာ အင်းဝသို့ နိုင်ငံရေးခိုလှုံခွင့်တောင်းခံခဲ့သည်။
အင်းဝကလည်း လိုလိုလားလားခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ယုန်လီကို ပင်းတလဲမင်းက စစ်ကိုင်းတွင်
မြေနေရာပေးကာ နေထိုင်စေခဲ့သည်။
သို့သော် ယုန်လီ၏ နောက်ချန်တပ်အချို့မှာ စစ်ကိုင်းသို့ မဝင်ပဲ အင်းဝနှင့်
ရှမ်းကုန်းမြေမြင်ဒေကျေးရွာများတွင် လှည့်လည်တိုက်ခိုက်လုယက်ကာ နယ်မြေစိုးမိုးထားကြ၏။
၁၆၆၂ တွင် ပင်းတလဲမင်းကို ဆက်ခံသော ပြည်မင်းလက်ထက်တွင် ယုန်လီ၏နောက်လိုက် ၇၀၀ ကို
သစ္စာပေးရန်ဟု ဆိုကာ ထူပါရုံဘုရားဝန်းအတွင်း ဆင့်ခေါ် ပြီး မြန်မာတပ်များက သေနတ်ဖြင့်
အားလုံးပစ်သတ်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။
ယုန်လီကြောရာဇ်နှင့် မိသားစုကိုလည်း မန်ချူးဘုရင်၏ စစ်သူကြီး ဝူစန်ကွေ့ထံ
လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သည်။
ဝူစန်ကွေ့က ယုန်လီနှင့်မိသားစုကို ဖမ်းဆီးသွားကာ ယူနန်မြို့ဈေးလယ်တွင် ကြိုးပေးသတ်ပစ်ခဲ့၏။
လော်တာဖုန်း၊ လော်တာရွှင်ညီနောင်တို့၏ အဘိုးသည် ယုန်လီကြောရာဇ်၏
ကိုယ်ရံတော်တပ်သားတစ်ဦးဖြစ်သည်။

တူပါရုံဘုရားဝန်းအတွင်း ပြည်ပြေးတရုတ်များအားလုံးကို သတ်ပစ်ရန် ဘုရင်က အမိန့်ပေးခဲ့သော်လည်း အမှန်တကယ်တမ်းတွင်မူ (၄၄)ယောက်ကိုသာသတ်ပစ်ခဲ့ပြီး ကျန်သူများမှာ လွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။

ထို့နောက် လော်တာဖုန်းနှင့် လော်တာရွှင်တို့၏ ဖခင်ဖြစ်လာမည့် လော်တာဟန် သည် မြန်မာဘုရင်ထံ သစ္စာခံပြီး မြို့ဝန်ဦးအောင်တိုး ထံတွင် အခွန်စာရေးအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

လော်တာဟန်းသည် ရှမ်းပြည်ဘက်မှ လားကုန်သည်များနှင့်ပါလာသည့် တရုတ်အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို လက်ထပ်ပြီးနောက် လော်ညီနောင် ကို မွေးဖွားလာသည်။

အခွန်စာရေးဘဝဖြင့် ကြွယ်ဝလာသော လော်တာဟန်းသည် စနေမင်းနန်းတက်ချိန် ၁၇၁၂ တွင် တရုတ်ကုန်သည်(၂၀)ကျော်တို့ နန်းတော်သို့ အစစစာဝင်သည့်အခါ စကားပြန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် စနေမင်းက မဟာဘောဂ ခေါ်သူဌေးဘွဲ့အဆောင်အယောင်များပေးခဲ့ဖူးသည်။

အင်းဝဆိပ်ကမ်းမှောင်ခိုလောက၏ မြို့ဝန်အဆက်ဆက်၊ အတွင်းဝန်အဆက်ဆက်တို့အား လာဘ်ငွေရှာပေးရာ ဗဟိုချက်မကြီးဖြစ်လာပြီး လော်တာဟန်းသည်လည်း ဂင်ဇာမှောင်ခိုဈေးကွက်၏ အာဏာပိုင်ဘုရင်ကြီးဖြစ်လာခဲ့သည်။

လော်တာဟန်းကွယ်လွန်ပြီးနောက် လော်ညီနောင်မှာ အင်းဝဂင်ဇာမှောင်ခိုဈေးတွင် ပြိုင်ဘက်ကင်း ခေါင်းဆောင်များဖြစ်လာတော့သည်။

၁၇၃၄ ဧပြီ ၂၉ ရက်နေ့။ ညဉ့် ဗဟိုစည် ၇ ချက်တီးချိန်တွင်တော့ အင်းဝဂင်ဇာမှောင်ခိုဈေးတည်ရှိရာ နမော်ဈေးကြီးရှိ ပေါ်တူဂီ အရက်ဆိုင် ထဲတွင် လော်ညီနောင်မှ အငယ်ဖြစ်သူ လော်တာရွှင် အပါအဝင် လူသုံးဦး အသတ်ခံလိုက်ရသည်။

ထိုပြဿနာသည် မြို့ဝန်အဆင့်တင်မက အတွင်းဝန် ကျော်ထင်နန္ဒမိတ်အထိ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ ယခုတော့ လူသတ်တရားခံဆိုသူကို ဖမ်းလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

နမော်ဈေး၏ နာမည်ကျော်လူမိုက်သူဌေးသားနှင့် သူ့တပည့်လူကြမ်းကြီးနှစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့သူမှာ စိမ်းပြာရောင်မျက်လုံးပိုင်ရှင် ၊ အင်းဝသူ ပေါ်တူဂီအမျိုးသမီးငယ်ကလေးတစ်ဦးတဲ့။

.....

“ဒူးတုပ်..ခေါင်းကို မြေမှာ ကပ်ထားစမ်း..အခွင့်မရှိပဲ မော်မကြည့်နဲ့ ဇက်ပြတ်သွားမယ်”

သွေးသောက်ကြီးက ခပ်ကြမ်းကြမ်းပြောပြီး ဒူးထောက်ခိုင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရဲမက်တစ်ယောက်က မြင်းကို မြင်းဇောင်းဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွား၏။

နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးပေါ်မှ တန်ဖိုးကြီး ရွှေချည်ပါဝတ်လုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခေါင်းတွင် ဖော့လုံးဖြူကို ပေါင်းထားသည့် အသက်(၃၅)နှစ်အရွယ် အမျိုးသားတစ်ဦး ဆင်းလာ၏။

သူကား အတွင်းဝန် ကျော်ထင်နန္ဒမိတ်ဖြစ်သည်။

သွေးသောက်ကြီးက လွီဇာ၏ဘေးတွင် ဒူးထောက်လျက် လက်အုပ်ချီထားသည်။

“ရာဇဝတ်သားက သင်းတဲ့ လား”

“မှန်ပါ..ဝန်မင်းဘုရား”

“ကိုယ်တော့်ကို မော်ဖူးပြီး ခစားပါစေ”

လွီဇာက ခေါင်းမောကြည့်လိုက်သည်။

“ဟဲ့..ငသစ်ငယ်..နင့်ဟာကလည်း ဒီနုနုနယ်နယ်ဗရင်ဂျီမလေးက ဟိုတရုတ်လူကြမ်းကြီးတွေကို သတ်တာတဲ့လား..တန်ကာမှ လုပ်စမ်းပါဟဲ့..မတော်မရာလျှောက်ခေါ်မလာနဲ့”

“မှန်ပါ..မလုပ်ဝံ့ပါဘုရား...လော်တာရွှင် အသတ်ခံရတဲ့ဗျစ်ဆိုင်က ဒီမိန်းမ

ဆိုင်ပါဘုရား..သူသတ်လိုက်တာလို့လည်း အနီးအနားက လူတွေက ပြောနေကြပါတယ်..ဘုရား”

“ငသစ်ငယ်ပြောတာ...ဟုတ်လားဟဲ့..လျှောက်တင်စမ်း”

“ကျွန်တော်မျိုးမ သတ်လိုက်တာပါ..ကိုယ်တော်”

အတွင်းဝန် ကျော်ထင်နန္ဒမိတ် က တန်ဖိုးကြီးပေးကာ ဆေးဆိုးထားသော သွားမဲများ ပေါ်အောင် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဟားဟား တယ်လဲရဲလှပါလား..ငါ့နှယ်တော့နော်..ဒီမယ် ဗရင်ဂျီမငယ်..မင်းကို

မြို့ဝန်လက်အပ်လိုက်ရင်နေမစောင်းခင် ဖင်ဝတံကျင်လျှိုပြီး ကားစင်တင်သတ်ခံရမှာကို သိရဲ့လားဟဲ့”
လွီဇာ၏ မျက်နှာက မတုန်မလှုပ်။

“အင်း..တယ်လည်းခက်ပါလားနော်..ကဲ..ကိုးသိန်းသခင် ဆီက

အမိန့်ရောက်ထားတယ်...သူသတ်သမားကို

သူ့အိမ်တော်ကိုလွှဲရမယ်တဲ့လေ...ဟေ့..ငတွန်ငယ်..ဒီမယ်..မင်းသခင်တွေ့ချင်နေတဲ့

သူသတ်သမားကြီး..ခေါ်သွားပေရောကွယ့်”

အရပ်ငါးပေကိုးလကွခန့်ရှိ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားတောင့်တင်းသလောက်

နုနယ်သောမျက်နှာပိုင်ရှင် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် လူငယ်တစ်ဦး က သျှားနှစ်သား အဲမောင်းလှုံရှည်ကို ကိုင်လျက် ထွက်လာသည်။

ငတွန် က လွီဇာအနားသို့ ကပ်လာသည်။

“အေး..မင့် လူသတ်သမားကြီးက ကြောက်စရာလန့်စရာကြီးဆိုတော့ သေချာလည်း ခေါ်သွားအုံး

လမ်းမှာ လွတ်သွားရင် သူ့ကိုယ်စား မင်းဇော်ပြုတ်နေမယ်..ငတွန်ငယ်”

“မှန်ပါ..ဝန်မင်းဘုရား”

ကျော်ထင်နန္ဒမိတ်က အပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။

“ကိုရင်သစ်..သူ့ကို ကြိုးဖြည်ပေးလိုက်ပါဗျာ”

“ဟ ငတွန်ရ..ရာဇဝတ်သားကို ဘာလို့ ဖြည်ရမှာလဲ”

“ဖြည်မှာသာ ဖြည်စမ်းပါဗျာ...လက်နက်မဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကြိုးတုပ်ဖမ်းခေါ်သွားရမှာ ကျုပ်ရှက်တယ်ဗျ”

“ဖြည်ပေးချင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာသာ ဖြည်သွားတော့ဟေ့...ငါတို့များတော့ မင်းနဲ့တွဲပြီး

ရာဇဝတ်မသင့်ပါရစေနဲ့ ငါ့လူ”

ငတွန်က လုံကို ဘေးချပြီး လွီဇာ၏ လက်မှ ကြိုးကို ဖြည်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ...နမ..ကျုပ်မြင်းနောက်က ခြေကျင် လိုက်ခဲ့..လှည့်ပြေးမယ်တော့မကြိနဲ့..ဟော့ဒီလုံက ခင်ဗျား ခြေလှမ်းထက် အရင် ခင်ဗျား ကျောကို ဖောက်သွားမယ်..ကျုပ်ကို ဘာမှတ်တုန်း”

ငတွန်က မြင်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အတွင်းဝန်အိမ်ဝန်းအတွင်းမှ မြင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းလမ်းလျှောက်စေကာ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အတွင်းဝန်အိမ်နှင့် အနည်းငယ်လှမ်းချိန်တွင် ငတွန်က မြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

“ကဲ..နမ ခင်ဗျား မြင်းပေါ်တက်ပေတော့ဗျာ..ကျုပ် ဇက်ကြိုးဆွဲပြီး လမ်းလျှောက်မယ်”

လွီဇာက ငတွန်ကို နားလည်ရခက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ကြည့်မနေနဲ့ တက်”

“ရှင်က ကျွန်မကို ဖမ်းလာတာနော်”

“ဟုတ်တယ်..ခုနက သူတို့ရှေ့မှာဆိုတော့ ဟိတ်ဟန်တော့ပြရတာကိုး..ဒါပေမယ့်..ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မြင်းစီးပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို လမ်းလျှောက်ခိုင်းရတာ ကျုပ်ရှက်တယ်ဗျ..ကဲ..တက်မှာသာ တက်စမ်းဗျာ..ကျုပ်ရှက်လှပြီ”

“အံ့မယ်လေး..မောင်ငယ်ရယ်...ရှင်ကချည်း ရှက်နေတာပဲ..ကျွန်မရှက်ဖို့လည်းထားပါဦး”

“ယောက်ျားဆိုတာ ယောက်ျားအလုပ်မလုပ်ရင် ရှက်စရာကောင်းတယ်ဗျ”

“နို့နေပါဦး..မောင်ငယ် ရဲ့..ယောက်ျားအလုပ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ယောက်ျားဆိုတာ သတ္တိရှိရမယ်..တိုက်ဝံ့သေဝံ့ရမယ်..

အားနည်းသူမိန်းမသားတွေကိုကာကွယ်ရမယ်..ကတိသစ္စာတည်ရမယ် .. အို..

နောက်အများကြီးရှိသေးတယ်...ကျုပ်အရှည်တွေ မပြောတတ်ဘူး”

“အို..မောင်ငယ်နွယ်..အဲဒီလို အလုပ်ကို ယောက်ျားတွေမှမဟုတ်ဘူး..မိန်းမတွေလည်း လုပ်နိုင်တာပါပဲ.. လက်နှစ်ဖက် ခြေနှစ်ဖက်ပါတဲ့ လူလူချင်းတွေချည်းပဲ... ဘာလို့များ ယောက်ျားမိန်းမ ခွဲပြောနေရတာလဲ”

ငတွန်က စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုံပြီး ခဏတွေဝေသွားသည်။

“ကဲ..တက်ဆို တက်ဗျာ..ခင်ဗျား တယ်စကားများ”

ငတွန်က လွီဇာ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ခါးမှ သိုင်းချီလိုက်ပြီး မြင်းကုန်းနှီးပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။

သင်တိုင်း နှင့်တွဲဝတ်သည့် ဗလာထမီမို့ မြင်းပေါ်ကို ခွဲလိုက်သည်နှင့် လွီဇာ၏ ပေါင်တံကလေးက လင်းခနဲ။

ငတွန်က မျက်နှာကို လွှဲလိုက်ရာ နတ်သျှင်နောင်ပုံစံ တစ်စောင်းသျှောင်အခွေက သူ့မျက်နှာပေါ်ဝဲခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ငတွန်ပုံစံကို ကြည့်ကာ လွီဇာက ပြုံးလိုက်၏။

ငတွန်က သူဝတ်ထားသည့် ခါသာရင်ကွဲအင်္ကျီချွတ်လိုက်ပြီး လွီဇာထံ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ရော့..ဒါနဲ့ အုပ်”

အရပ်မြင့်မြင့် ရင်အုပ်ကားကား ကြွက်သားများနှင့် ညို၍စိုသော အသားအရည်ပိုင်ရှင် ငတွန် က မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲကာ ရှေ့မှ လမ်းလျှောက်သွားတော့သည်။

နောက်သို့ တစ်စက်မှပင်လှည့်မကြည်။ စကားတစ်လုံးမျှပင် မဟ။

သူ၏ ခါသာရင်ကွဲအင်္ကျီကတော့ ပေါ်တူဂီမလေး၏ ရှည်လျားလျားပေါင်တံလေး၏ လုံခြုံရေးကို အပြည့်အဝနေရာယူလျက်။

ငတွန်က နောက်လှည့်ကြည့်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းထားလိုက်ရသည်။

ဪ...ပေါင်တံရှည် ဖွေးဖွေးကလေးတွေ...။ ပြီးခနဲ။ ပြက်ခနဲ။

“မယ်မင်းက သေနတ်စုဗိုလ် ဒီမဲလိုး ရဲ့သမီး ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်တော် ကြားပြီးပါပြီ”

ကိုးသိန်းသခင် ဟု ခေါ်တွင်သည့် သတိုးမင်းခေါင်က ကြေးကွမ်းအစ်အတွင်းမှ ကွမ်းတစ်ယာကို ယာယူပြီး လွှဲဇာထံ ကမ်းလိုက်သည်။

လွှဲဇာက သလွန်ပေါ်မှ ကမ်းပေးသော ကွမ်းယာကို ခေါင်းငုံ့လျက် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းယူလိုက်သည်။

“စနေမင်းတရားကြီးလက်ထက်က ကသည်း ချန်ဒရာမော်နီ တို့ ပုန်စားတဲ့အရေး စစ်ထွက်တော့ ပေါ်တူဂီရဲမကု

တွေက ငါ နဲ့အတူ အိုးစားဖက်သွေးသောက်တွေပဲပေါ့...မယ်မင်းရဲ့အဖေ သေနတ်စုဗိုလ် ဒီမဲလိုး ဆိုတာ ဗိုလ်မှူးမင်းရဲသီဟကျော်တပ်နဲ့ နဂါးကျစ်နွံ မှာ ငါတို့ပိတ်မိကြတုန်း ကသည်းတွေရဲ့သေနတ်ကြားကနေ ငါ့ကို ကယ်ထုတ်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးက ရှိတယ်ကွဲ့...အင်း ဒီမဲလိုးကြီး တောင် ဆုံးသွားတာကြာပြီကိုး”

လွှဲဇာက ကိုးသိန်းသခင် ပေးသည့် ကွမ်းကို လက်ကိုင်ထားပြီး ခေါင်းကိုငုံ့လျက်

ပါရှန်ကောဇောအမွှေးပွကြီးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီမဲလိုးနဲ့ ဗရင်ဂျီသေနတ်စုဟာ ငါတို့ နိုင်ငံတော်အပေါ်လည်း

ကျေးဇူးရှိသလို..ငါ့ကိုယ်တော်အပေါ်လည်း အသက်ကယ်အကြွေးရှိနေတာဟာ မယ်မင်း

အသက်ချမ်းသာဖို့ ဖြစ်လာတယ်ပဲ မှတ်ပါ...မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်း နမော်ဈေးမှာ

ဗျစ်ရည်ရောင်းရတယ်ဆိုတာ တယ်လည်း အန္တရာယ်များတာကိုးကွဲ့...အဲ့ဒီနေ့က ဖြစ်စဉ်အသေးစိတ် ပြန်လျှောက်ချေစမ်း”

“မှန်ပါ....ကျွန်တော်မ က ဗျစ်ဆိုင်ဖွင့်ထားသလို ဂင်ဇာ မှောင်ခိုအရောင်းအဝယ်လည်း

နည်းနည်းပါးပါးလုပ်ပါတယ်..ဘုရား...ကျွန်တော်မ က ပေါ်တူဂီစကားရော ပြင်သစ်စကားပါတတ်တော့

ပေါ်တူဂီဂင်ဇာကုန်သည်တွေဟာ ကျွန်တော်မ ဆီမှာ အဓိကအရောင်းအဝယ်လုပ်ကြပါတယ်ဘုရား...

နမော်ဈေးမှာ ဂင်ဇာအရောင်းအဝယ်လုပ်ချင်ရင် လော်ညီနောင်ဆီက

စဖွင့်တဲ့ဈေးကိုကျော်ဖွင့်လို့..လျော့ဖွင့်လို့မရဘူး..ဘုရား...ကျွန်တော်မကတော့ သင့်တော်သလိုပဲ

ရောင်းဝယ်ပါတယ်.. ဒါကို လော်တာရွှင်က

မကျေနပ်ဘူးဘုရား...အဲ့ဒီနေ့ကတော့ပေါ်တူဂီကုန်သည်တွေနဲ့အတူ ဒတ်ချ်ကုန်သည်တွေပါ ကျွန်တော်မ

ဆိုင်မှာ လာသောက်ရင်း ဂင်ဇာအရောင်းအဝယ်ဖြစ်ကြတယ်ဘုရား..

ဒီသတင်းကို ကြားတဲ့ လော်တာရွှင် နဲ့ သူ့လူတွေဟာ ဒတ်ချ်တွေနဲ့ အရောင်းအဝယ်မလုပ်ဖို့ ကျွန်တော်မကို လာသတိပေးရင်းက ရိုက်နှက်ကြတယ်ဘုရား..ကျွန်တော်မလည်း မခံနိုင်တာနဲ့ ထမ်းပိုးနဲ့ရိုက် ခါးလွတ်နဲ့ ပိုင်းပစ်လိုက်တာဘုရား”

ကိုးသိန်းသခင် က မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။

“ဟဲ့...ဂင်ဇာဆိုတာ ရွှေနန်းတော်က ပိတ်ပင်ထားတဲ့ကုန်ပစ္စည်းဆိုတာ ညည်းမသိဘူးလား..သေဒဏ်ထိုက်တဲ့ကုန်ကွဲ့”

လွီဇာက လက်အုပ်ချီလက်က ကိုးသိန်းသခင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဂင်ဇာ ရောင်းလို့ သေဒဏ်ကျမယ်ဆို တာရဲတန်းတစ်တန်းလုံး၊ နမော်ဈေးတစ်ခုလုံး နဲ့ ရှမ်းတန်းက လူတွေ သေရတော့မှာပေါ့ဘုရား..လော်တာရွှင်တို့သာမက သူတို့လာဘ်ပေးထားတဲ့ ရွှေနန်းတော်တွင်းက..”

“ဟိတ်..တော်တော့..တိတ်စမ်းကွဲ့..တယ်...ဒီသဘောကွပ်ငယ်တော့..အတင်အလျှောက် ရဲလှချည်.”

ကိုးသိန်းသခင်၏ အသံက ရုတ်တရက်မာကြောသွားသည်။

အဲမောင်းလုံရှည် ကို ကိုင်လျက်ရပ်နေသော ငတွန်ပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

ကိုးသိန်းသခင်က လွီဇာကို သေချာစိုက်ကြည့်နေသည်။ လွီဇာကလည်း မျက်လွှာမချပဲ ပြန်စိုက်ကြည့်နေ၏။

“အိမ်း..သနားလို့ ကယ်ဆယ်ထားတာကို ခါးတောင်းတဲ့ ဗရင်ဂျီမငယ်ပဲ..သတ္တိကိုတော့ ကြိုက်ပကွဲ့”

ကိုးသိန်းသခင်က မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ငတွန်ငယ် အောက်မှာ ဆင်းစောင့်..ကိုယ်တော်တို့ စကားပြောစရာရှိတယ်”

ငတွန်က လက်အုပ်ချီလျက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွား၏။

“လွီဇာ....မင်းတို့ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ လော်တာရွှင်တို့ကို သတ်တာ မင်းမဟုတ်ဘူး....လူသုံးယောက်ပါတယ်..အဲ့ဒါ ကို ငါသိထားတယ်...သူတို့ ဘယ်သူတွေဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

လွီဇာ ထံမှ ဘာစကားမှ ထွက်မလာ။

“မင်းကို ငါရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်..လော်ညီနောင်ဆိုတာ နန်းရင်းဝန်ကြီးဦးပု လူတွေပဲ... အခုချိန်မှာ ဦးပုရဲ့ ဩဇာအာဏာကို ဖက်ပြိုင်တဲ့သူမဆိုထားနဲ့ သူ့အစွယ်အပွားကျေးကျွန်ကို ထိရင်တောင် မြို့ဝန်က သေဒဏ်တန်းပေးလိုက်မှာ မင်းနားလည်ကွဲ့လား”

လွီဇာက မတုံ့မလှုပ်။

“ငါသိချင်တာက ရှင်းပါတယ်။ အခုချိန်မှာ ဦးပု ဩဇာကြီးတယ်ဆိုပေမယ့် စစ်မက်အရေးမှာဖြင့် ရှင်ဘုရင်အသစ် ရဲ့အယုံကြည်ဆုံးသူဟာ ငါ့ကိုယ်တော်ပဲ..... ရှင်ဘုရင်လေးကို ကာကွယ်ဖို့ ယုံကြည်ရတဲ့လူတွေကို စုဖို့ ငါ့ကို တာဝန်ပေးတာ ခံထားရတယ်...ငါ့ဆီမှာ လက်ရည်ပြည့်တဲ့ လူငယ်တွေ လိုအပ်နေတယ်..လော်တာရွှင်တို့လို့ တရုတ်ကွန်ဖူးသိုင်းကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်တတ်တဲ့

လူကြမ်းကြီးတွေကို အသေသတ်ပြခဲ့တဲ့ အဲဒီ လူငယ်တွေကို ငါသိချင်တယ်....သူတို့ နာမည်နဲ့ နေရပ်ကို မင်းဘက်က ပြောပြရုံပါပဲ...သူတို့ကို ငါ့အစုထဲ ခေါ်မြှောက်စားဝန်ထမ်းစေဖို့ပါကွဲ့”

“ကျွန်မပဲ သတ်လိုက်တာပါ...ဘယ်သူမှ မပါပါဘူး”

“မလိမ့်နဲ့ ...လွီဇာမငယ်...ငါတို့က စစ်တိုက်လာတဲ့သူတွေ...ညည်းဘယ်လောက်ပဲ တိုက်ရေးကောင်းကောင်း ဒီလို အတွေ့အကြုံရှိပြီးသား လူကြီးသုံးယောက်ကို သေအောင်သတ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှဘူး.. အဲဒီနေ့က အနီးတဝိုက်မှာ ငါ့အထောက်တော်တွေရှိပြီးသား...မင်းကိစ္စကို သူတို့ ဝင်ရှင်းပေးလို့ မင်းက သူတို့ကို မပါစေပဲ ခေါင်းခံပေးတဲ့ မင်းစိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ငါကိုယ်တော်ကြိုက်ပါတယ်.... ဒါကြောင့်လည်း..ကျော်ထင်နန္ဒမိတ် ဆီကနေ မင်းကို သွားခေါ်လာခိုင်းတာပေါ့... မင်း လော်တာရွှင်ကို သတ်တဲ့ကိစ္စကို အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်အောင် ငါရှင်းပေးလိုက်လို့ရတယ်..ပြီးရင်...ငါ့ဘုန်းရိပ်အောက်ကနေ နမော်ဈေးမှာ မင်း အလုပ်တွေ အများကြီး ဆက်လုပ်လို့ရမယ်...မင်းဘက်က အဲဒီ လူလင်တွေဟာ ဘယ်သူလဲသာ ပြော...သူတို့ကိုလည်း မထိခိုက်စေရဘူးလို့ ငါကတိပေးတယ်...မင်းယောက်ျားတို့ရဲ့ကတိတစ်လုံးကွဲ့”

လွီဇာက မျက်လုံးကို စုံမှိတ်လျက် စဉ်းစားနေသည်။

“ကိုယ်တော်တို့ ဗမာယောက်ျားတွေက ကတိတစ်လုံးကို တန်ဖိုးထားကြတယ်တဲ့လား...ကျွန်တော်မ ဆိုင်မှာတော့ အကြွေးမဆပ်တဲ့ ဘုရားဆုပန်ရှင်ဘုရင်လောင်းမင်းယောက်ျားတွေ ချည်းပဲ”

လွီဇာစကားကြောင့် ကိုးသိန်းသခင်က ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ပုံဖြင့်မျက်နှာတည်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကွမ်းထွေးခွက်ထဲ ကွမ်းထွေးလိုက်ပြီး...

“ဟဲ့...ငါက ညည်းဆိုင်လာပြီး ပျစ်သောက်နေတဲ့ အတန်းအစားထဲကမို့လားကွဲ့...ဗရင်ဂျီမက မယ်မင်းအဖေ ဒီမဲလိုကြီး လိုပဲ...စကားအလျှောက်အတင်ကဖြင့် တယ်လည်း ခါးတောင်းနေပလား” ကိုးသိန်းသခင် အသံက ဒေါသသံပါနေ၏။ အခန်းက တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ငတွန်က အိမ်အောက်က နားစွင့်ရင်း အခြေအနေကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေ၏။

လွီဇာ က လက်အုပ်ချီကာ ခေါင်းထောင်လာသည်။

“မှန်ပါ...ကျွန်တော်မ ဈေးထဲ အေးအေးချမ်းချမ်းလုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့ ကိုယ်တော့်ဘုန်းရိပ်ကို ခိုလှုံခွင့်ပေးမယ်ဆို ကျေနပ်ပါတယ်ဘုရား...ဟိုကောင်လေးတွေအတွက်လည်းဘေးကင်းပါစေဘုရား”

“အိမ်း...ပြောပြီးပြီလကွယ်”

“ကျွန်တော်မ ပြောပြပါ့မယ်....ကျွန်တော်မကို ကယ်ပြီး လော်တာရွှင်တို့ လူစုကို သတ်လိုက်တာ နှစ်ယောက်ရှိပါတယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“လူလင်အရွယ်တွေပါ..တစ်ယောက်က ချစ်ညို တဲ့....ခင်ဦးသားလို့သိရပါတယ်ဘုရား .ကျွန်တော်မ ပျစ်ဆိုင်ရဲ့ ဖောက်သည်ပါ”

“အိမ်း...ချစ်ညို....အင်း...မြင်းစီးငလုံးရဲ့ သားသုံးယောက်ထဲက အကြီးပဲ..ငါသူ့ကိုသိတယ်... နောက်တစ်ယောက်ကရော”

“ဆိုင်ကို ဒီနှစ်ပိုင်းမှ အမြဲဝင်လာလေ့ရှိတဲ့ ရှင်လူထွက်စ ကာလသားတစ်ယောက်ပါ”

“သူနာမည်သိလား”

“အောင်ဇေယျတဲ့..မုဆိုးဖိုက သူကြီးသားလို့ ဆိုတာပဲ”

“အောင်ဇေယျ...တဲ့လား...အိမ်း...တောသားတွေများ နာမည်တော့ အခေါင်အဖျားပေးတတ်ကြသကဲ့”

AVA 1740s

အခန်း(၂)

.....
၁၇၃၄ ခုနှစ်။ မေလ ၁ ရက်။

အင်းဝမြို့တွင်း ဘုရင့်ယာယီနန်း မှ တာ၅၀၀ ကျော်ကွာဝေးသော တည်ဆောက်ဆဲ
အောင်နန်းကျော်ဘုံနန်းတော်သစ်ကြီး သို့ သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်ဘေးဝဲယာတွင်
နေရာအလွတ်အလပ်မရှိအောင် လူအများဖွေးဖွေးလှုပ်နေ၏။

အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးပရိသတ်ထုကြီးသည် လမ်းနဘေး ရာဇမတ်အကာအရံများရှိရာသို့
အလှအယက်တိုးဝေနေကြသည်။

၁၇၃၃ နန်းတက်ခါစတွင် မဟာဓမ္မရာဇာဘုရင်သည် နန်းတက်ပြီးသည့်နောက် ဖခင်တနင်္ဂနွေမင်း ၏
မြို့ပြင်နန်းတော် မြတ်နန်းဘုံစံနန်းတော်မှ မြို့တွင်းနန်းတွင် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။

ထို့နောက် မြို့ပြင်နန်းတော်ဟောင်းကိုဖျက်စေခဲ့ပြီး အနည်းငယ်လှမ်းသောနေရာတွင်
အောင်နန်းကျော်ဘုံနန်းတော်သစ်ကြီးကို ပြောင်းရွှေ့ဆောက်လုပ်စေခဲ့သည်။

ယနေ့တွင် အင်းဝအမျိုးသမီးထုအကြား ရေပန်းစားလှသော မဟာဓမ္မရာဇာဘုရင်လေးသည်
နန်းတော်သစ်နှင့် ဥယျာန်တော်တည်ဆောက်ရာဆီသို့ စစ်သည်ဗိုလ်ပါအပေါင်းဖြင့် သွားရောက်ကာ
ပန္နက်တင်မင်္ဂလာပြုမည်ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးထုကြီးသည် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်က မြို့တွင်းနန်းသို့ ဝင်တော်မူရာတွင် နောက်ဆုံးအကြိမ်
မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ ကို အနီးကပ်တွေ့ဖူးခဲ့ကြရသည်။

နိန္နစ်ရောင်အသားအရည်နှင့် နှုတ်ခမ်းနီတျာရဲပိုင်ရှင် မဟာဓမ္မရာဇာဘုရင်၏ ပျိုမျစ်ချောမောမှုသည်
အိမ်ရှေ့မင်းသားမောင်ဖြူဘဝကတည်းက အင်းဝနေပြည်တော်တွင် ကျော်ကြားလှသည်။

ဖခင်တနင်္ဂနွေမင်း၏ ကွမ်းတော်ဆက်ကိုယ်လုပ်တော်တစ်ဦးသည် ညညီလာခံတွင်

အိမ်ရှေ့မင်းသားလေးကြွအလာကို ငေးမောကာ ကွမ်းဆက်ရန် သတိလက်လွတ်ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် ရှင်ဘုရင်မှ
အင်းချထားသော တုတ်ဖြင့် ရိုက်ရာ ခေါင်းကွဲခဲ့ရဖူးသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသည် ရုပ်ရည်ချောမောသည်သာမက စောင်းညှင်းစသည့် တူရိယာများတီးမှုတ်ရာတွင်လည်း
တစ်ဖက်ကမ်းခတ်ကျွမ်းကျင်သည်။

စာပေနှင့်မွေ့လျော်ပြီး ကဗျာ၊ရတုများ စပ်ဆိုရာတွင်လည်း ဝါသနာကြီးသည်။

အနုပညာအရာတွင် ပန်းတမော့ နှင့် ပန်းပုအတတ်များကို ကိုယ်တိုင်လက်ရာမြောက်စွာ
ထုလုပ်တတ်သည်။

၁၇၃၂ ခုနှစ် တန်ခူးလပြည့်ကျော်တော်လယ်တွင် အိမ်ရှေ့မင်း၏ ဖောင်တော်ကို အမျိုးသမီးထုက အလုအယက်တိုးဝှေ့ကြည့်ရှုကြသည်သာမက ရေကူး၍ အသဲအမဲ လိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ် ကမ်းဘေးရှိ ပွဲကြည့်စင်ပြိုကျသဖြင့် ပွဲကြည့်စင်မှ အမျိုးသမီးများရော ရေကူးလိုက်သူ အမျိုးသမီးများပါ ဆယ်ဦးခန့် ရေနစ်သေဆုံးခဲ့ရဖူးသည်။

ယခုအခါတွင်တော့ အိမ်ရှေ့မင်းသား ၁၀ မှ မဟာဓမ္မရာဇာမင်းတရားကြီးဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

ယခုအကြိမ်သည် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိမင်းတရားကြီးအဖြစ် ပြည်သူများရှေ့သို့ ဒုတိယအကြိမ် ထွက်ခြင်းဖြစ်သည်။

.....

နံနက်ပိုင်းပင်ရှိသေးသော်လည်း အညာ၏နွေက ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည်။

ပရိသတ်ကြီးမှာ တစစ ပိုမိုကြီးမားလာ၏။

နန်းမြို့ရိုးဆီမှ ထွက်လာမည့် ရှင်ဘုရင်ကို မျှော်ကြသည်။

မကြာမီ မြို့တံခါးပွင့်လာသည်။

ခေါင်းပေါင်းတွင် ရွှေပန်းခိုင်များ ပန်ထားကြသော လက်မရွံ့ကြီးလူသန်ကြီးများက ကြိမ်လုံးများကိုင်ကာ ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်လာသည်။

ထို့နောက် လေးနှင့်မြားကို ကိုင်လာကြသော အဖြူရောင်ဘောင်းထုပ်ဆောင်း မူဆလင်ပသီကြေးစားစစ်သည်များ၊ မောက်တိုအနက်များနှင့် မိန့်ညိုများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ရှေ့သာမြင်း၊ လက်ရွေးကြီး လက်ဝဲမြင်းစုနှင့် လက်ရွေးကြီးလက်ျာမြင်းစုဗိုလ်များက တံခွန်များတလူလူဖြင့် ထွက်လာပြီဖြစ်သည်။

အတီးအမှုတ်အသံများနှင့်အတူ ယိုးဒယားသဘင်သည်စုက တူရိယာများဖြင့် လိုက်ပါလာသည်။

ထို့နောက်တွင် ဓားလွတ်ကိုင်ချင်းမိုင်သုံးပန်းစုက ငွေပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်လျက် သဘင်စုနောက်မှ ပါလာသည်။

ကာကိုင်လူပျိုတော်သားများနောက်မှ..ဘဲနုတ်သီးဦးထုတ်အနီရောင်များ ဝတ်ဆင်ပြီး သေနတ်များထမ်းလာသည့် ကိုယ်ရံတော် ပေါ်တူဂီသေနတ်အစုကို မြင်သည်နှင့် လူအများ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားကြသည်။

နန်းမတော်ဝန် အာကာရွှေတောင် (ခေါ်) အာမေးနီးယန်းလူမျိုး အက်ဂါမိုင်းနပ်စ် သည် မြင်းဖြူကြီးကို စီးကာ ဝေါယာဉ်၏ ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွား၏။

“ရွှေနန်းရှင်ကြွလာပြီ...ဒူးတုပ်.ခစားစမ်း..ဒူးတုပ်ခစားစမ်း..ရွှမ်း..ရွှမ်း”

ရှေ့ဆုံးမှ ရွှေပန်းပန် ထားသည့် ကိုယ်ရံတော်လူသန်ကြီးများ၏ ကြိမ်သံတရွှမ်းရွှမ်းကြားရသည်။

အစောပိုင်းက တိုးဝှေ့နေကြသော လူအုပ်ကြီးမှာ မြေကြီးတွင် ပြားပြားဝပ်ကုန်ကြ၏။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိရှင်ဘုရင်သည် ရွှေဝေါယာဉ်ဘေးပြတင်းမှ တင်းတိမ်ကို လှန်တင်လိုက်သည်။

အနောက်ဖက်တွင်ပါလာသော မိဖုရားခေါင်ကြီး မဟာဇာနိဒ္ဒဓိပတိဒေဝီ ၏ ဝေါယာဉ်ကို တချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ...တယ်...မော်မကြည်နဲ့ဆို...ဒီကောင်မတွေ...ရွမ်း”

ရှင်ဘုရင်၏ မျက်နှာကို ကြိမ်ဒဏ်နှင့်လဲကာ မော်ကြည့်ကြသည့် အာဂမိန်းမများလည်းရှိနေသည်။

“ဟဲ့...ငအက်ဂါ...လာစမ်းပါဦးကွဲ့”

မြင်းဖြူကြီးပေါ်မှ အတွင်းသင်းမှူး အက်ဂါမိုင်းနပ်စ်ကို ရှင်ဘုရင်က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

အက်ဂါမိုင်းနပ်စ်၏ မြင်းက ဝေါဟာဉ်နှင့် ကပ်လျက်ဖြစ်သွားပြီး လက်အုပ်ချီထား၏။

“မောင်မင်းမှာ ဗျန်အရက် ပါရင် ကိုယ်တော့်ကိုဆက်စမ်းပါဦး...နေကပူပူမို့ အပူကို အပူနဲ့ ကာရတာပ”

အက်ဂါမိုင်းနပ်စ်က မြင်းဘေးအိတ်တွင်ချိတ်ထားသော ဗျန် ဟု မြန်မာအခေါ်ခေါ်သည့် ပြင်သစ်ထုတ် ဘရန်ဒီအရက်ပုလင်းငယ်ကို ထုတ်ကာ လက်အုပ်ချီလျက် ပေးလိုက်သည်။

ရှင်ဘုရင်က ဘရန်ဒီ အရက်ကို အသင့်ရှိနေသည့် ရွှေခွက်တွင် ငဲ့ကာ တမော့မော့လိုက်၏။

“ဘထွေးတော်ရော... နန်းတော်သစ်တည်နေရာမှာ ရောက်နှင့်နေပြီတဲ့လား”

“မှန်ပါ..ဘုရား..ဘထွေးတော်ကိုးသိန်းသခင်ရော...မင်းကြီးဦးပု တို့ပါ ဖောင်တော်နှင့်အတူ အသင့်စောင့်နေကြောင်းပါ”

“အကြီးတော်ပဒေသရာဇာရော...ဘယ်နားကထွက်သတုံး”

“ရှေ့ယိုးဒယားစုနဲ့အတူရှိနေပါတယ်”

“အိမ်း...ဒီကနေ့ ငါနန်းပန္နက်ချပွဲအကြောင်း ကိုယ်တော်တိုင် စပ်ဆိုထားတဲ့ ရတုပုဒ်စုံတစ်ပုဒ်

အကြီးတော်ကို ပြစရာရှိလို့..ပွဲပြီးရင် မပြန်ပဲ အနောက်ဥယျာဉ်တော်ကို လိုက်ခဲ့ရမယ်လို့ သွားပြောချေ”

“မှန်ပါ..ဘုရား”

“အေး..နေဦး..နေဦး..နေကလည်းပူပူ...ငါ့ကျွန် ပြည်သူများ ကိုယ်တော့်ကို ဖူးချင်လို့ တိုးနေ ဝေ့နေကြတာ သနားစရာပါကွယ့်..ကိုယ်တော်ကို မော်ဖူးကြပါစေ”

“မှန်ပါ..ဘုရား”

အက်ဂါမိုင်းနပ်စ်က မြင်းကို ခပ်သော့သော့နှင့်ကာ လူတန်းရှေ့ဆုံးဆီ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

အနုပညာသည်ယိုးဒယားစုနောက်တွင် ဝေါဟာဉ်ဖြင့် လိုက်ပါကွပ်ကဲနေသော အကြီးတော်ပဒေသရာဇာ ကို အက်ဂါမိုင်းနပ်စ်က ရှင်ဘုရင်အမှာကို ကပ်ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် မြင်းကို ရှေ့သို့ ဆက်နှင့်သွား၏။

မကြာမီ တီးသံမှုတ်သံများ ရုတ်တရက်တိတ်သွားသည်။

“ဘုန်းတော်အလွန်ကြီးမြတ်လှစွာသော.....တန်ခိုးတေဇောထိပ်မိုး..... လောကဓာတ်အခေါင်စိုးသည့်...

စကြာလက်နက်သခင်.... အင်းဝဘုရင် သီရိပဝရမဟာဓမ္မရာဇာအဓိပတိမင်းတရားက.....

လမ်းဘေးဝဲယာအခစားလာကြသော..... နေပြည်တော်နေ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုး များအား သနားလှစွာဖြင့် အမိန့်တော်ရှိလိုက်သည်....မော်...ဖူး...စေ..”

ယိုးဒယားအစုထဲတွင် ပါလာသော သံတော်ဆင့်၏ အသံရှည်သြသြကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြေကြီးနှင့် မျက်နှာပြာပြားအပ်ဝပ်နေကြသော လူအုပ်ကြီးမှာ ဟေး ခနဲ အသံနှင့်အတူ လက်အုပ်ချီလျက် ခေါင်းများထောင်လာကြတော့သည်။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် ရှေ့မှ ရွှေထွေးခံကို ယူကာ ကွမ်းတံတွေး ငုံ့ထွေးလိုက်ပြီးနောက် တင်းတိမ်ကို လုပ်လိုက်သည်။

ရှင်ဘုရင်လေးက လူအုပ်ကို တချက်ဝှေ့ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းနီတာရဲလေးကို ပြုံးယောင်ယောင်ပြုလိုက်သည်။

လူအုပ်ထဲတွင်ရှိသော မိန်းမသားထုကြီးထဲမှ ဟေးခနဲ ဟားခနဲ ငယ်သံပါအောင်အော်လိုက်သည့်အသံများ ဆူညံသွားတော့၏။

တနေရာတွင် ကာရံထားသော ရာဇမတ်ကွက်မှာ နောက်မှတွန်းအားကြောင့် ပြိုကျသွားပြီး အမျိုးသမီးအချို့မှာ မြေပေါ်တွင် လဲကုန်ကြသည်။ ရင်ဝတ်များပင် လျောကျတော့သည်။

အခြေအနေကား ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဆူဆူညံညံ။

“ဘာသံတွေလဲ..ရှင်မိငယ်”

“စကားမပြောနဲ့လေ..မောင်ကြီး...သွားက သွားဆေးတွေက ထုံးမဖုံးရသေးဘူး... ပျက်ကုန်မှတော်”

နန်းမြို့တံခါး နှင့် မနီးမဝေး ရှမ်းတန်းထိပ် မွန်းစံသာ သွားဆေးဆိုးဆိုင်ထဲတွင်ဖြစ်သည်။

သွားမဲများဖြစ်အောင် ဆေးဆိုးနေသည့် အောင်ဇေယျက ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် သွားဆေးဆိုး၊ အထုံးအဖွဲ့အလုပ်သမ ရှင်မိငယ်ကို လှမ်းမေးခြင်းဖြစ်သည်။

ထန်းမှုတ်စေ့လောက်သာရှိသော ယောင်ဖြူဖြူကလေးထိုးထားသည့် မွန်းစံသာက

အုန်းခွံကိုပြာချထားသည့် အနက်ရောင်ဆေးကို ထုံးအနည်းငယ်နှင့် ဖျော်ရင်းက သူတို့အနားသို့ ရောက်လာသည်။

၁၇၃၀ ကျော်ကာလ အင်းဝမြို့တော်တွင် ယောက်ျားမိန်းမများအကြား ထူးခြားသောဖက်ရှင်တစ်ခုမှာ သွားဆေးဆိုးခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုကာလက ဂျပန်နိုင်ငံ၊ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ တောင်အာရှတကြောတွင် သွားဆေးဆိုးသည့် ဓလေ့များ ထွန်းကားသည်။

ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးများ၊ စစ်ပွဲများနှင့်အတူ ထိုဓလေ့က ကူးစက်ပြန့်နှံ့နေသည်။

၁၅ ရာစုမှ စတင်ပြီး အင်းဝနိုင်ငံတော်၊ ဟံသာဝတီနိုင်ငံတော်၊ အယုဒ္ဓယနိုင်ငံတော်၊

ဇင်းမယ်နိုင်ငံတော်စသည့် အရှေ့တောင်အာရှတွင်လည်း ကွမ်းချေးဖြင့် မဲနက်နေသည့်သွားများကို လှပသည်ဟု ယူဆကြရာမှ သွားများကို မဲနက်ပြောင်လက်နေအောင် သွားဆေးဆိုးကြသည်။

သွားဆေးဆိုးရာတွင် သံပုရာရည်ဖြင့် သွားများကို ပြောင်စင်အောင် ဆေးကြောရသည်။

သွားဆေးနှင့် အုန်းဆီခွံကို ပြာကျထားသည့်အနက်ရောင်ဆေးကို သွားတွင် ခြယ်သရပြီးနောက် အပေါ်မှ ထုံးတစ်ထပ်အုပ်ကာ အခြောက်ခံရသည်။

ထုံးများခြောက်သွားချိန်တွင် ကွာကျသွားပြီး အနက်ရောင်တောက်နေသည့်သွားများကို ရရှိသည်။

မွန်းစံသာ ၏ သွားဆေးဆိုးအထုံးအစုဆိုင်မှာ အင်းဝ၏ အထင်ကရထဲမှ တစ်ခုလည်းဖြစ်သည်။

မွန်းစံသာ ၏ အိမ်သူ ဘွားရှင်ငြိမ်း သည် မင်းရဲကျော်ထင်လက်ထက်က နန်းတွင်း

ဆတ္တာအစုအထုံးအဖွဲ့အပျိုတော်ဖြစ်ခဲ့သည်။

မိဖုရားကြီးများပွဲတက်ရာတွင် ဆံပင်၊ ဆံထုံးများကို အလှပြင်ဆင်ယင်ပေးခဲ့ရသည်။ သွားဆေးဆိုးသည့်ပညာကိုလည်း စနေမင်းလက်ထက် ၁၇၂၀ က မြောက်ဦးမှ ကုန်သည်များနှင့်အတူ နန်းတွင်းသို့ အခစားပါလာသည့် ဂျပန်လူမျိုးလေးသည်များထံမှ သင်ယူတတ်မြောက်ထားသည်။ မွန်းစံသာနှင့် ဘွားရှင်ငြိမ်း အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် နန်းမြို့ပြင်ပ ဆတ္တာတန်းတွင်ယခုလို သွားဆေးဆိုးနှင့် ဆတ္တာအစုအထုံးဆိုင်ကို ဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဘွားရှင်ငြိမ်းဆုံးပါးသွားသည့်နောက် မွန်းစံသာက ထိုဆိုင်ကို ဆက်လက်ဖွင့်လှစ်ထားခဲ့သည်။ အကူအနေဖြင့် မုတ္တမဘက်မှ ကုန်သွယ်သင်္ဘောဖြင့် ပါလာသော မွန်အမျိုးသမီးရှင်မိငယ်ဆိုသည့် ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးကို ကျွန်အဖြစ်ဝယ်ယူပြီး သွားဆေးဆိုးခြင်းအလုပ်တွင် ကူညီခိုင်းစေခဲ့သည်။

မွန်းစံသာ မှာ သွားဆေးဆိုးခြင်းသာမက သျှောင်၊ ဆံထုံးထုံးဖွဲ့ပေးခြင်း၊ ဆတ္တာခေါ်ဆံပင်ညှပ်ခြင်း တို့ကိုပါ တွဲဖက်လုပ်ကိုင်သဖြင့် အင်းဝမြို့တော်ရှိ ယောက်ျား၊ မိန်းမအကြား အထူးရေပန်းစားလေသည်။

ဗမာအမျိုးသားတို့မှာ ဘုရင်အမိန့်အဖြင့် သျှောင်ထားရသဖြင့် ဆတ္တာလုပ်ငန်းမှာ ဆံပင်အတိုညှပ်ကြသော မွန်၊ ယိုးဒယားနှင့် ဥရောပသား၊ အာရှသားကုန်သည်များကို အဓိကထား ဝန်ဆောင်မှုပေးကြသည်။

အောင်ဇေယျကား သွားဆေးဆိုးနေစဉ် စကားပြောလိုက်သဖြင့် ပါးစပ်တွင်းမှ သျှားစေးများက မေးစေသို့ စီးကျသွားသည်ကို သုတ်လိုက်သည်။

“အကိုအောင်ဇေယျပြောလည်း ပြောစရာပဲ..

မွန်းစံသာရ...ဒီကောင်မတွေ..ကဲလွန်း..သဲလွန်းသဗျာ..သူတို့ တဏှာမြူးသံတွေက ဒီအထိတောင် ညံ့ထွက်နေတယ်..နားတဏှာဘေးသင့်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ရဲ့”

အောင်ဇေယျနှင့်အတူပါလာသော မောင်ကောင်းက ဘေးနားမှ အဝတ်စကို အောင်ဇေယျထံကမ်းပေးရင်း ပြောသည်။

“ဪ..မောင်ကောင်းနွယ်..ရှင်ဘုရင်လေးကလည်း ချောလှသကဲ့ဟ..မောင်တို့ ကျုပ်တို့လို ဆင်းရဲသားများ တော့ ဒီမိန်းမတွေ ဘယ်အဖတ်လုပ်လိမ့်မတုန်း”

“အောင်မယ်..ပြောသလောက်လည်းဟုတ်မယ်မထင်ပေါင်..မွန်းစံသာရာ...ကျုပ်တို့ ကောင်ကြီး အောင်ဇေယျလည်း ရှင်ဘုရင်သာဖြစ်ကြည့်...ဒီလိုသာပဲ နေမှာ”

ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် လှဲနေသော အောင်ဇေယျက မောင်ကောင်းကို ခပ်တိုးတိုးဆဲရေးလိုက်သည်။

“မဆဲနဲ့..ငါ့လူ.. မုဆိုးဖိုတိုက်တော့ ငါ့လူကို ရှင်ဘုရင်စော်နီတယ်ချည်းပြောနေကြတာ..ဘာတဲ့လက်ရုံးက မီးထတောက်တယ်ဆို..အခုလည်း ငါ့လူမှာ မင်သေ့အပြည့် နဲ့ သွားဆေးနက်နက်နဲ့..ဆိုတော့ကာ...အခုရှင်ဘုရင်ဖြစ်နေတဲ့ မင်းသားမောင်ဖြူလောက်တော့ အသာလေး..”

“ဟိတ်ကောင်..အဲ့ဒါ ငါ ရှင်လူထွက်စက ညဘက် မီးတိုင်နဲ့ စာကြည့်နေတုန်း အိပ်ငိုက်သွားလို့ ငါဝတ်ထားတဲ့ သရက်ထည်သင်တိုင်းစကို မီးစွဲတာပါဟ..ဒါကို ဟိုအစေခံမလေးသဲမျှင်က စကားတွေ ကားပြောတာပါကွယ်”

“အို..ဘာဖြစ်ဖြစ်...ဟော့ဒီ လက်ျာတောင်ကျွန်းမှာ ဒါ ဘုရင်ဖြစ်မယ့် နိမိတ်ပဲ မဟုတ်လား..အကိုရဲ့”

“ဟေ့..ငကောင်း..တော်ဟေ့...စကားဆိုတာ ပြောတိုင်းမကောင်းဘူးဟ...

..မင်းနှယ်..ရှင်ဘုရင်စော်နံတယ်ဆိုတာ ပြောတိုင်းကောင်းတဲ့ စကားမဟုတ်ဘူး...အခန့်မသေရင် ခေါင်းပြတ်နိုင်တယ်ဟေ့..ငါတော့ ကြားထဲက ဇတ်တွေတောင် ယားလာပြီ”

မွန်းစံသာက မောင်ကောင်းစကားကို ဝင်ဟန့်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့သို့ လှည်းယာဉ်တစ်စီးဆိုက်လာသည်။ လှည်းယာဉ်ကို မောင်းလာသူက လွီဇာ။

“မောင်အောင်ဇေယျ..မောင်အောင်ဇေယျ”

“ဟင်...မမလွီဇာ..ဘာဖြစ်လာတာတုန်း”

“အင်းဝကနေ အခုပဲ ထွက်တော့..ပြေးတော့... မောင်တို့ကို ဖမ်းဖို့ အခုပဲ ကိုးသိန်းသခင်အိမ်တော်က လူတွေလာနေပြီ”

မွန်းစံသာ က ပြူးတူးပြာတာဖြစ်သွားသည်။ အောင်ဇေယျက ရုတ်တရက်ထထိုင်လိုက်သဖြင့် ရှင်မိငယ်ပင် အလန့်တကြားဖြစ်သွား၏။

“ငကောင်းရဲ့..နင်..မဆင်မခြင် စကားပေါတာ...အခုပဲ လက်တွေ့ဖြစ်ပြီမဟုတ်လား..ကဲ..ကဲ..ငါ့ဆိုင်က မြန်မြန်ထွက်ကြကွယ်..ဟိုက လာရင် ငါပါ ရာဇဝတ်သင့်နေမယ်..သွားကြပါကွယ်..သွားကြ”

အောင်ဇေယျ က ခပ်ပြေပြေဖြစ်နေသော သျှောင်ကို ထုံးရန်ပြင်သည်။

“မောင်ကြီး..ကန်တော့ပါရှင်..သျှောင်ကို..နှမ ထုံးပေးပါရစေ”

ရှင်မိငယ်က အောင်ဇေယျခေါင်းကိုကိုင်ရန်ပြင်သည်။

“ရတယ်..မိငယ်..မောင်ကြီးဖာသာ ထုံးမယ်...ဟိုက မောင်ကြီးခမောက်သာ ယူပေး”

လွီဇာက သူတို့ကိုကြည့်ပြီး တချက်ပြီးလိုက်၏။

“ကဲ...အလွမ်းသည်မနေကြနဲ့..ဟိုကလာနေပြီ”

“သူတို့ ဘယ်နားရောက်ပြီလဲ..မမလွီဇာ”

“ခုနုပဲ တာရဲတန်းကနေ ဖြတ်သွားကြတယ်..ငါလည်း နင့်ညီ ရွှေကြူ နဲ့ လမ်းမှာတွေ့လို့မေးကြည့်တော့ ဒီမှာဆိုတာနဲ့..လာသတိပေးတာ...နင့်မြင်းမပါရင် ငါ့လှည်းယာဉ်ယူသွား..ငါ့မောင်ရေ”

အောင်ဇေယျက ကုတင်းဘေးတွင် ထောင်ထားသော အိမ်ခါးကို လွယ်လိုက်သည်။

“မောင်ကောင်း...ငါ့မြင်းက သူဌေးတန်းထိပ် ဦးမြို့တာ မင်သေ့ဆိုင်ရှေ့ မန်းကျည်းပင်မှာ ချည် ထားရစ်တယ်...ယူပြီး မုဆိုးဖိုသာ လိုက်ခဲ့..ငါ သွားနှင့်ပြီ”

ထိုစဉ် ရှင်မိငယ်က ရေ တစ်အုန်းမုတ်ကို ကိုင်ကာ အောင်ဇေယျရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

“မောင်ကြီး..သွားက ရှားစေးချည်းမို့ ရဲရဲကြီးဖြစ်နေတယ်..မြန်မြန် ဆေးပစ်ပါဦး..နောင်တစ်ခေါက်မှ မိငယ် သေချာဆိုးပေးပါ့မယ်”

အောင်ဇေယျက ရှင်မိငယ် ကမ်းပေးသော အုန်းမုတ်ရေခွက်ကို ယူကာ ပါးစပ်ကို သန့်ရှင်းလိုက်သည်။
ထို့နောက် အပြင်တွင်ရပ်ထားသော နွားလှည်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

“မမလို့ဇာရေး..လှည်းကိုတော့ နောက်ရက်မှ လူကြိုနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်မယ်..ကျေးဇူးတင်ပါသဗျာ”

ထို့နောက် အောင်ဇေယျက ရွက်နီငွေ သုံးကျပ် ကို မွန်းစံသာထံ ပစ်ပေးပြီး နွားနှင်တံကို
ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

လို့ဇာက လှည်းယာဉ်တိုင်တစ်ခုကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး

“ဟဲ့..ခဏနေဦး”

“ဘာလဲ..မမလို့ဇာ”

“နင်..ငါ့ဆိုင်မှာ ဗျစ်ဖိုးအကြွေး ရှစ်ကျပ်နဲ့ သုံးပဲ ကျန်တာ ပေးရဦးမယ်မဟုတ်လား”

“ဟာဗျာ....ကျုပ်မှာ. အဲ့ဒီလောက်တော့ အခုပါမလာသေးဘူး...နောက်တစ်ခေါက် အင်းဝတက်လာမှ
ဆက်ဆက်ပေးမယ်”

“အေးပါ..မောင်တို့က ဝရမ်းပြေးဖြစ်ပြီဆိုတော့ ငါ့ကြွေးအဆုံးမှတ်လို့ပါဟယ်”

“ဪ...ဘယ်သူ့ကိစ္စနဲ့ ကျုပ်မှာ

ဝရမ်းပြေးဖြစ်ရတာများလဲဗျာ..အတော်ပြောတတ်တယ်..မယ်မင်းကြီးမ..ဟားဟား”

အောင်ဇေယျက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ပြီး လှည်းယာဉ်ကို တကောင်းတံခါးဘက်သို့
အသော့နှင်လိုက်သည်။

မောင်ကောင်းကလည်း အနောက်ပေါက်မှထွက်ကာ ခြေလျင်ပြေးသွားတော့၏။

ခဏအကြာတွင် သူ့ဆိုင်ရှိရာသို့ အပြင်းနှင်လာသော မြင်းများ ကို မွန်းစံသာ လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

မွန်းစံသာ၏ ဆိုင်လေးရှေ့တွင် မြင်းများရပ်သွားသည်။ လူအချို့မြင်းများကို ရပ်ကာ မွန်းစံသာ၏
ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် လို့ဇာသည် ဆိုင်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

နောက်ဖက်မှ လိုက်လာသော မြင်းခွာသံကို ကြားရသည်။ သို့သော် လှည့်မကြည့်ပဲ လမ်းကို

ခပ်မှန်မှန်သာ လျှောက်နေလိုက်သည်။

“အလိုဗျ..ဘယ်သူများလဲလို့..ဗရင်ဂျီမမလေးပါလား...ဒီအနားမှာ.ရာဇဝတ်သားတစ်ကောင်များတွေ့လိုက်
မိသေးလား”

မြင်းပေါ်မှ အသံကြောင့် လို့ဇာက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ငတွန်။

မိန့်ညိုအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါသာပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်ထားသဖြင့် ပေါင်နှစ်ဖက်တွင်
ထိုးထားသော မင်သေ့ထိုးကွင်း များက ကြွရွှနေသည်။

သူ့အမှတ်အသားအတိုင်း သျှောင်ရှည်ရှည်ကို အခွေထုံးပြီး ပုခုံးဘေးချထားသေးသည်။

အရွယ်မှာ ဆယ်ကျော်သက်ပင် ရှိဦးမည်ဖြစ်သော်လည်း သူ့ပုံစံ တကယ့်စစ်သည်ရင့်မကြီး ကဲ့သို့
ဆင်ယင်ထားသည်။

“ကျွန်တော်မ ဘာမျှ မတွေ့မိပေါင်...သွေးသောက်ဗိုလ်မင်းကြီးရှင့်”
“အဟက်..ဟုတ်ပါပြီ..ဟုတ်ပါပြီ....ခုန မွန်းစံသာပြောတာတွေ..မမလေးနဲ့ စကားပြောပြီး
ထွက်သွားတာပဲတဲ့...နာမည်က...ဘာတဲ့... အောင်ဇေယျဆိုလား...အဲ့သူကလည်း
မုဆိုးဖိုသား..ကျုပ်ကလည်း မုဆိုးခြံသား..တကွေ့တော့ တွေ့ရချည်ပေါ့ဗျာ.”
“ကဲ..ဒီကမောင် ပြောတာတွေ ကျွန်မ ဘာမှ မသိဘူး...အခု နန်းသိမ်းပွဲခင်းကိုသွားမလို့....ရွှေနန်းရှင်
ကြွလာတာတောင် ဖူးလို့ မှီပါ့မလားမသိ”
“ကျုပ်လည်း ပွဲခင်းကို သွားမှာပါဗျာ..ငါ့နမ လိုက်ချင်ရင် ကျုပ်မြင်းနဲ့ လိုက်လို့ရသပ..ဘုရင်လေး
မျက်နှာတော်ကို မော်ဖူးဖို့တော့ မှီကောင်းပါရဲ့”
လွီဇာက ငတွန်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။
ငတွန်က လက်ကမ်းလိုက်၏။
လွီဇာက ငတွန် လက်ကို ဆွဲကာ မြင်းခြေနင်းပေါ် ခြေတစ်ဖက်တင်လိုက်စဉ် ငတွန်က စွေ့ခနဲ
ကောက်ချီလိုက်၏။
လွီဇာဝတ်ထားသော ဖဲထမီဇာအနားစလေးက ငတွန်၏ ရင်ဘတ်ပေါ်ဝဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
ငတွန်က လွီဇာဆံပင်ဆီမှ သင်းပျံ့လာသော အိန္ဒိယပြည် ဂိုအာမှလာသော ပန်းဆီရေမွှေးနံ့လေးကို
ရင်အုပ်ကြီး မောက်သည်အထိ တဝကြီး ရှူသွင်းလိုက်တော့သည်။

.....
နန်းတော်သစ်ကြီးနှင့် မနီးမဝေးနေရာတွင် နန်းပန္နက်တင်ပွဲအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပွဲလန်းသဘင်များဖြင့်
စည်ကားနေကြသည်။
မြေပိုင်းအငြိမ်သည်များ၏ တီးမှုတ်သံများ၊ နိပါတ်ခင်းလှည်းများမှ ရတုရွတ်သံများကို
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် ကြားနေရတော့၏။
တရုတ်လက်ထိုးရုပ်ပွဲများ နှင့်အပြိုင် တီထွင်ဆန်းသစ်ထားသော မြန်မာ့ကြိုးဆွဲရုပ်သေးသဘင်ဝိုင်း
များတွင်လည်း ကလေးလူကြီးများ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေကြသည်။
မဏိပူရနှင့် အာသံဘက်မှလာသော နတ်ဝင်သည်၊ ဗေဒင်နက္ခတ်ဟူးရားတို့၏ တဲများတွင်လည်း
အမျိုးသမီးကြီးငယ်များ မပြတ်။
သက္ကလပ်၊ ဖဲစိမ်း၊ သရက်၊ ခါသာ၊ ဖျင်နံ၊ ဖျင်မဲ စသည့် အမျိုးသားအမျိုးသမီးဝတ်အထည်စများ၊
တရုတ်ပုဆိုး၊ တကျွန်းပုဆိုး၊ သင်္ဘောပါပုဆိုး၊ ပုဆိုးစံကျွန်းစသည့်
အမျိုးသားဝတ်သီးသန့်ပုဆိုးဆိုင်များကလည်း တဲတန်းကြီးဖြင့် ဖွင့်လှစ်ထားသည်။
အထူးသဖြင့် ဒတ်ချ်ကုန်သည်များ ဖွင့်လှစ်သည့် ပူလိကက်ကုန်မျိုးစုံဆိုင်တွင်
လူအဝင်အထွက်အများဆုံးဖြစ်သည်။
ထိုဆိုင်တွင် အိန္ဒိယပြည်ဖြစ် ချည်ခင်နီများ၊ ရေမွှေး၊ ပြဒါး၊ ပရုတ်၊ ကန့်၊ လေးညှင်း၊ နံသာဆီ အစရှိသည်
ကုန်မျိုးစုံအပြင် မှောင်ခိုသွင်းလာသည့် ပြင်သစ်ပြည်နှင့် စကော့တလန်ပြည်ဖြစ် ဗျန်အရက်၊
ဝီစကီအရက်ပုလင်းများကိုလည်း လက်သိပ်ထိုးရောင်းချပေးနေသည်။

ထူးထူးခြားခြား ပင်လယ်ပြင်သုံး မှန်ပြောင်းရှည်တလက်ကိုလည်း ခင်းကျင်းပြသထားသဖြင့်
လူအများမှာ အထူးအဆန်းဖြစ်နေကြသည်။

ရှင်ဘုရင်၏ မင်းခမ်းတော်သည် နန်းတော်တွင်းသို့ ဝင်သွားပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အစောပိုင်းက လမ်းဘေးတွင် အုံနေသော လူအုပ်မှာ ပွဲခင်းအတွင်းဝင်ရောက်လာသဖြင့်
ပွဲခင်းမှာ လူပင်လယ်ကြီးအလားပင်။

“ဟေ့..တို့ခင်ဦးသားတွေကို ဒီလို အလွယ်လာလုပ်လို့ရကြေးလား”
ရုတ်တရက် အသံနက်ကြီးနှင့်အတူ လူအုပ်က ရှဲခနဲဖြစ်သွားသည်။

လူငယ်သုံးဦး။

သူတို့ပတ်လည်တွင် မောက်တိုနက်ဆောင်းထားသည့် စစ်သည်ငါးဦးမှာ မြေပြင်တွင် လဲကျလျက်
ညည်းညူနေကြသည်။

အိမ်ခါးဖွေးဖွေးဖြင့် ကျန်စစ်သည်တစ်စုက လူငယ်သုံးဦးကို သတိအနေအထားဖြင့် ဝန်းရံထား၏။

ထိုအချိန်တွင် ပွဲခင်းအတွင်းသို့ ငတွန်တို့ အဖွဲ့၏ မြင်းများ ဝင်လာသည်။

ငတွန်က စစ်သည်များအနောက်တွင် မြင်းကို ရပ်လိုက်၏။

“ဟေ့..ဘာဖြစ်နေတာလဲ..ကိုရင်စံလှတို့”

“ဒီမှာ အမိန့်တော်ပါးလိုက်တဲ့ တရားခံကို တွေ့နေပြီ..သွေးသောက်လေး”

“ဪ...သူတို့လား..ဒါဆိုလည်း ဝင်ဖမ်းလေကွာ..မင်းတို့ သတ္တိတယ်နည်းကြပါလား”

ငတွန်က အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် ရှေ့ဆုံးမှ စစ်သည်သုံးဦးက ခါးလွတ်ဖြင့် ဝင်လာသည်။

မျက်လုံးတောက်တောက်၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားနက်နက်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကြီးဖြင့်လူက ရှေ့ဆုံးမှ
တက်လာသူ၏ ဓားကို လက်ဖျံဖြင့် ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ပေါင်ခွကြားကို လက်တစ်ဖက်၊ လည်မြိုအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ မြေပြင်ပေါ်
ကိုင်ပေါက်ချပစ်လိုက်၏။

လူတစ်ကိုယ်လုံးကိုပင် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မြောင်းခနဲ မြည်အောင် ကိုင်ပေါက်ချလိုက်သဖြင့်
နောက်ဝင်လာမည့် ရဲမက်တို့မှာ အသာရှိသွားကြသည်။

အသားလတ်လတ်၊ ခန္ဓာကိုယ်သွယ်လျလျ လူငယ်က လက်ထဲမှ ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့်
ကျန်စစ်သည်တစ်ဦးကို ရိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ငတွန်က မြင်းပေါ်က လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းကာ အဲမောင်းလှုံဖြင့် လူငယ်လက်ထဲမှ တုတ်ကို
ရိုက်ချလိုက်သည်။

ကျန်လူငယ်နှစ်ဦးက ငတွန်ကို တိုက်ခိုက်ရန် ဝန်းရံလိုက်၏။

ငတွန်က ခပ်ပိန်ပိန်လူငယ်၏ လည်မြိုကို လှုံဖြင့် ထောက်ထားလိုက်သဖြင့် နှစ်ဦးလုံး
နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။

“ဟေ့..တော်ကြတော့....မင်းတို့ထဲ ငချစ်ညို က ဘယ်သူလဲ”

ခုနု ခန္ဓာကိုယ်ခပ်ကြီးကြီးလူငယ်က ရင်ကို ကော့ပြသည်။

“ဟေ့..ခင်ဦးစား မြင်းခေါင်းကြီးဦးလုံးရဲ့သား ချစ်ညို ဆိုတာ ငါပဲကွ့..မင်းက ဘယ်သူတုန်း”
“ငါ ဘုရင့်လက်ရွေးငယ်မြင်းစုက သွေးသောက်ငယ် ငတွန်ပဲ.. ..မင်းကို ခေါ် ခဲ့ဖို့
အမိန့်တော်ပါတယ်..မင်းငါတို့ နဲ့လိုက်ခဲ့ရမယ်”
“ဘယ်သူအမိန့်တော်လဲ..ငါ့ကို ဘာလို့ခေါ် ခိုင်းတာလဲ..ပြောစမ်းဟေ့”
“ဟိုနေ့က နမော်ဈေးလူသတ်မှုကိစ္စ..မင်းကို စစ်မေးစရာရှိလို့ပါကွဲ့.. မင်း အသက်ကို
အာမခံပါတယ်.....ငါတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပ”
နမော်ဈေးလူသတ်မှုဆိုသဖြင့် သူတို့သုံးဦးသား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။
“ကိုကြီးညို တစ်ယောက်ထဲတော့ မထည့်ဘူးဗျ..ကျုပ်တို့လည်း လိုက်မယ်”
လုံဖြင့် ထောက်ခံလိုက်ရသည့် လူငယ်က ဝင်ပြောသည်။
“မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”
“ကျုပ်တို့က..သူညီတွေဗျ..ကျုပ်က ချစ်မြ..သူက ချစ်ဝ”
အကိုကြီးဖြစ်သူ ချစ်ညို က အင်္ကျီဗလာကျင်းနှင့် ယွန်းပုဆိုးကို ဝတ်ထားသော်လည်း ချစ်မြက မူ
ကတ္တီပါနားကွပ်ထားသည့် သရက်ထည်သင်တိုင်းနှင့် နံသာရောင်ရွှေရေးပုဆိုးကို ဝတ်ထားသည်။
ချစ်မြ သည် ချစ်ညိုလောက် ကြွက်သားအမြောင်းအမြောင်း ခန္ဓာကိုယ်မျိုးမရှိသော်လည်း
အသားလတ်လတ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံ ပေါ်လွင်သည်။
နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးဖြင့် သူ့ဟန်ပန်က စာဆိုတစ်ယောက်နှင့်ပင် တူနေသေး၏။
အငယ်ဆုံး ချစ်ဝမှာ မူ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ပါးဖောင်းဖောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ခပ်ဝဝဖြင့်။
ဝတ်ထားသည့် ခါသာသင်တိုင်းလက်တိုသည် သူ့လက်မောင်းကြီးကို မဆန့်မပြဲ ကြပ်သိပ်နေသည်။
“အမိန့်တော်ရှိတာ...ငါချစ်ညိုတစ်ယောက်သာပဲကွဲ့..မင်းတို့ လိုက်ဖို့တော့ အမိန့်မပါဘူး..ကဲ..ငါချစ်ညို
လာဟေ့..အချိန်ကြာတယ်”
“ဟေ့..ကိုကြီးညို မသွားနဲ့..သင်းတို့ကို မယုံနဲ့ဗျ..မင်းစေမဟုတ်ပဲ..လူဆိုးခါးပြတွေဖြစ်နေမှ”
ချစ်မြ က မည်သည့်အချိန်က ပါလာမှန်းမသိသည့် ခါးမြှောင်ကို ထုတ်ပြီး ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။
“သယ်..ဒီအကောင်တွေတော့...အကုန်သေကုန်တော့မှာပဲ..တို့မှာ ချစ်ညိုကို အသတ်မသေစေပဲ
အပါခေါ် ခဲ့ဆိုတဲ့ အမိန့်ပဲပါလာတာ..မင်းတို့အကြောင်းတလုံးမှမပါဘူး..မင်းတို့ကို သတ်ပစ်ခဲ့လည်း
ငါတို့မှာ အပြစ်မသင့်ဘူး...သွေးကောင်းကြတယ်ပေါ့လေ”
သူတို့သုံးဦးအား ဝိုင်းထားသည့် ရဲမက်များအပြင်..ငတွန်နှင့်ပါလာသည့် ရဲမက်များကလည်း
အသင့်အနေအထား နေလိုက်ကြသဖြင့် သူတို့ကို နှစ်ထပ် ထပ်ဝိုင်းထားသကဲ့သို့ဖြစ်နေကြ၏။
“ကဲ..ချစ်မြ..ချစ်ဝ...ငါ့ညီတို့ဘာမှ မပူနဲ့..ဒီကောင်တွေ လောက်တော့ ငါအခု သတ်တောင်
သတ်လို့ရတယ်..ဒါပေမယ့်..မင်းမိန့်ဆိုတော့ မပယ်ကောင်းဘူး....ငါလိုက်သွားမယ်...မင်းတို့ အိမ်ကို
ပြန်ကြကွယ်..အဘနဲ့ အမကိုလည်း သေချာပြောပြ...ငါ့အသက်ကို သင်းတို့ရန်ရှာခဲ့လို့ ညနေမှ
ငါပြန်မလာနိုင်ရင် မင်းတို့တတွေ လက်ရွေးငယ်မြင်းစုက သွေးသောက်ငယ် ငတွန်ဆိုတဲ့

နာမည်ကိုမှတ်ထား..ငါ့အကောက်ကြံလို့ကတော့..သူ့တမျိုးလုံးက နို့စို့ပါမကျန်
ရအောင်ရှာသတ်ကြ..ငါလိုက်သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့..ကိုကြီးညို..စိတ်ချပါ..ကျွန်တော်တို့ ခင်ဦးသားတွေ ဓားထက်ပါတယ် ”

ငတွန်က ချစ်ညို တို့ ညီအကိုတစ်စုကို ကြည့်ကာ လှောင်ပြီးပြီးလိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် ရဲမက်တစ်စုက ချစ်ညိုကို မြင်းတစ်စီးပေါ်တင်ကာ ခြံရံပြီး ပွဲခင်းပြင်ပသို့
ထွက်သွားကြတော့၏။

ချစ်မြက ချစ်ဝကို ခေါ်ကာ အနီးတွင်ရှိနေသည့် ဒတ်ချ်ပူလီကတ်ဆိုင်အနောက်ဖက် လူရှင်းရာသို့
ခေါ်သွားသည်။

“ချစ်ဝ...မင်း ခင်ဦးပြန်ပြီး...အဘကိုလည်း ဒီအကြောင်းပြော. လူစုခိုင်းထားကွယ်.....ငါ
မြို့ဝန်ရုံးလိုက်သွားမယ်...သင်းတို့ ကိုကြီးညိုကို မလှိမ့်တပတ်လုပ်ပြီး လူသတ်မှုနဲ့
ဖမ်းသွားတာပဲနေမယ်”

“ကိုချစ်မြ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား”

“ငါတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး...ဟိုးဘက် ဇာတ်ပွဲထဲမှာ ငါ့လူ သောပုတို့၊ ငစိန်ကျွဲ တို့ ရှိတယ်..
ပွဲခင်းထဲ ဈေးလာခင်းတဲ့ ခင်ဦးသားတွေကို သူတို့လိုက်စုပြီး မြို့ဝန်ရုံးကို
ငါသွားဝိုင်းထားမကွဲ့..အခြေအနေမဟန်ရင်..ကိုကြီးညိုကို ငါတို့ ဝင်လုမယ်....မငဲ့နဲ့ အဘ လူစုပြီး
မြို့ဝန်ရုံးကိုလိုက်ခဲ့..သွားချေ”

“နေကြပါဦး..ခင်ဦးသားလေးတွေရဲ့...ဘာတွေလျှောက်လုပ်ကြမလို့တုန်း”

ပူလီကတ်စတိုးဆိုင်အနောက်ဖက် ဒတ်ချ်ကုန်သည်ရုံခန်းအတွင်းမှ ထွက်လာသော အသံကြောင့်
သူတို့နှစ်ဦးလုံးကြောင်သွားကြသည်။

တံခါးဝတွင် ရပ်နေသူက လွီဇာ။လွီဇာက သူတို့ညီအကိုကို ပြီးရယ်ပြရင်း လျှောက်လာသည်။

ဆံပင်နက်နက်၊ မျက်လုံးစိမ်းပြာနှင့် ဖွံ့ထွားသော လွီဇာ၏ အလှကို နှစ်ယောက်သား
ခေတ္တငေးမောနေမိကြသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ချစ်မြက မေးလိုက်သည်။

“လွီဇာပါ”

“ဪ...ခင်ဗျားကို”

အကိုဖြစ်သူ ချစ်ညို က အင်းဝရောက်လျှင်သူ့အမြဲသွားနေကျ နမော်ဈေး ပျစ်ဆိုင်မှ ပေါ်တူဂီအလှပဂေး
ထန်းသီးဖွေးဖွေးကြီး အကြောင်းကို အမြဲပြောပြတတ်သည်။

ထိုအလှပဂေးမ၏ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးရင်း ကိုချစ်ညို သည်

နမော်ဈေးကြီးတစ်ခုလုံးကြောက်ကြရသည့် လော်ညီအစ်ကိုထဲမှ တစ်ယောက်နှင့် သူ့လူများကို
သတ်လိုက်သည်မဟုတ်ပါလား။

“တို့မောင်တို့ မြို့ဝန်ရုံးကို သွားဝိုင်းရင် မှားမှာပေါ့..ရှင်တို့ ကိုရင်ချစ်ညို ကို
မြို့ဝန်ရုံးခေါ်သွားတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်ခေါ်သွားတာလဲ”

“သူ့ကို ခေါ်သွားတဲ့နေရာကို ငါသိတယ်”

“သူ့ကို ဘယ်ခေါ်သွားကြတာလဲ.”

“ကိုးသိန်းသခင်ရဲ့ အိမ်တော်ကို ခေါ်သွားတာ”

“ကိုးသိန်းသခင်”

ကိုးသိန်းသခင်သည် လက်ရှိရှင်ဘုရင်လေး၏ အားအကိုးရဆုံးလက်ရုံး ဝန်ကြီးအဆင့်
စစ်သေနာပတိဖြစ်သည်။

သူအုပ်ချုပ်ရသည့် စဉ်ကိုင်တပ်မှာ စစ်သည်တော်ကိုးသိန်းစွမ်းအားနှင့် ညီမျှသည့်
တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ဖြစ်သည်ဟု သတင်းကြီးသည်။

ယခု အကိုဖြစ်သူကို ဖမ်းခေါ်သွားသူများမှာ မြို့ဝန်အဆင့်မဟုတ်ပဲ စစ်သေနာပတိဝန်ကြီးအဆင့်
ကိုးသိန်းသခင်အိမ်တော်မှ ဖြစ်နေသဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးမှု မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

“မဗျာ နဲ့..ရှင်တို့ လူတွေပွဲခင်းထဲ ရသမျှစုမယ်ဆို အခုလုပ်တော့...သူတို့ ရှင်အကိုကို တခုခု
လုပ်မယ်ဆို...ဝင်လုမယ်...ကျွန်မလည်း ရှင်တို့နဲ့ အတူလိုက်ခဲ့မယ်”

လွီဇာ၏ အမိန့်သခံဆန်ဆန်ပြောလိုက်ဟန်ကြောင့် ချစ်မြတ်နိုး ချစ်ဝ တစ်ယောက် မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

AVA 1740

အခန်း(၃)

.....
အောင်နန်းကျော်ဘုံ နန်းတော်သစ်ကြီး၏ သစ်တပ်တံခါးဝသို့ရောက်ရှိသောအခါ

ဘုရင့်မင်းခမ်းတော်တပ်စဉ်လမ်းကြောင်းကြီးသည် ရပ်တန့်သွားတော့၏။

သစ်တပ်တံခါးဝတွင် ဆင်ဝန်ဦးရောက် ဦးဆောင်သော တော်ဝင်ဆင်အစုအမှုထမ်းများက စီးတော်ဆင်
မြတ်ထွဋ်ခေါင် နှင့်အတူ အသင့်စောင့်နေကြသည်။

မဟာဓမ္မရာဇာ၏ ဝေါသည် ဆင်တော်မြတ်ထွဋ်ခေါင်၏ ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

ဝေါယာဉ်ပေါ်မှ ရှင်ဘုရင်ဆင်းလာစဉ် ဆင်ဝန်ဦးရောက် မှာ ခါးကို ကုန်းလျက် လက်အုပ်ချီကာ ရှေ့သို့
တက်လာ၏။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ မြတ်ထွဋ်ကြီး ချွင်ချွင်ပြပြရောရှိရဲ့လား..ဆင်ဝန်”

“မှန်ပါ..အရှင်သခင်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ဖို့ အသင့်ပါ”

“ကဲ..ဒါဆို ဆင်ပေါ်တကွယ်..ဆင်ကဲက ဘယ်သူလိုက်မှာလဲ”

“အောက္ကားဝန် လိုက်ပါလိမ့်မယ်..ဘုရား”

“ဟဲ့..ဆင်ဝန် ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့တုန်းဗျ”

“ထားရင်လည်းနေ သတ်ရင်လည်းသေရပါ့မယ်..ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား..လွန်ခဲ့တဲ့လပြည့်နေ့က ပြည်အောက်ကွားသင်း က ဆင်မတစ်ကောင်ဗွေဖောက်လို့ ကျွန်တော်မျိုး ကိုယ်တိုင်လိုက်သွားထိန်းရတယ်..ဘုရား..အဲ့ဒီမှာ ဆင်မကိုကျိုးထဲအသွင်း ခြေချော်လို့ ဟောဒီလက် အကြောလွဲသွားတယ်..ဘုရား..ဒါကြောင့် အရှင့် ခြေရင်းမှာ လိုက်ပါချင်ပေမယ့်..အမှုတော်ကို သေချာထမ်းနိုင်မှာစိုးလို့ပါ..ဘုရား..ဟောဒါက အောက်ကွားဝန် ငအောင်လှပါ..သူက ကျွန်တော်မျိုးကိုယ်စား အရှင့် ဖဝါးအောက် ခစားလိုက်ပါ ပါလိမ့်မယ်”

“ရှေ့တိုး ခစားစမ်း”

ဦးအောင်လှ က မျက်လွှာကို ချကာ ခေါင်းကိုငုံ့လျက် လက်အုပ်သာချီထားလိုက်သည်။

“ဘယ်အဆက်ကများလဲကွဲ့”

“ဘေးတော်မင်းကြီးလက်ထက် ဟံသာဝတီကပါလာတဲ့ အောက်ကွားဆင်သင်းအဆက်က ငအောင်လှပါ ဘုရား”

“မွန်လားကွဲ့”

“ဇင်းမယ်အဆက်ပါ..ဘုရား..”

“အင်း..ဇင်းမယ်ရှမ်းအဆက်ကိုးဒါကြောင့် ဆံဖြတ်ထားပုံက တလိုင်းဆံဖြတ်ပုံမဟုတ်ပဲ တမျိုးဖြစ်နေတာပ..”

အင်းဝနေပြည်တော်တွင် မွန်လူမျိုးများနှင့် အယုဒ္ဓယ ၊ဇင်းမယ် မှလာသည့် ထိုင်းလူမျိုးများမှာ မြန်မာလူမျိုးများကဲ့သို့ သျှောင်မထားပဲ ဆံဖြတ်ကြရလေ့ရှိသည်။

နားရွက္ခ ဦးခေါင်းအထိ ဘေးနှစ်ဖက္ခ ဆံကို အပြောင်ရိတ်သိမ်းပြီး ခေါင်းပေါ်တွင်သာ ဆံစုကို ထားရသည့် ပုံစံဖြစ်သည်။

ဦးအောင်လှသည် ၁၆၀၆ခုနှစ် အနောက်ဘက်လွန်မင်းလက်ထက်က ဟံသာဝတီမှ ပါလာသော မြန်မာအခေါ်ဇင်းမယ်ရှမ်း၊ ချင်းမိုင် တိုင်မျိုးနွယ် အောက်ကွားဆင်သင်းအစုသားအနွယ်ဖြစ်သည်။ အောက်ကွားဆင်သင်းဆိုသည်မှာ ဆင်ရိုင်းများကို လေ့ကျင့်ပေးရသည့် အမှုထမ်းများဖြစ်သည်။

“အင်း..နာမည်က အောင်လှဆိုတော့ ကိုယ်တော် နန်းတော်သစ်ပန္နက်တင်ပွဲမှာ အောင်ပြီး လှနေမယ့်နိမိတ်ကောင်းပဲ..ကောင်းပါလေ”

မဟာဓမ္မရာဇာက ဦးအောင်လှကို ကြည့်ကာ ပြုံးနေလိုက်သည်။

မကြာမီ အောင်နန်းကျော်ဘုံနန်းသိမ်းပွဲပြဿဒ်အတွင်းသို့ မဟာဓမ္မရာဇာ၏ ဆင်တော်နှင့်အတူ မိဖုရားနှစ်ပါး၊ နှမတော်သုံးပါး၏ ဝေါယာဉ်များ မင်းခမ်းတော်အင်္ဂါစဉ်နှင့်အတူ ဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။

.....
အခမ်းအနားကား အထမြောက်အောင်မြင်ချေပြီ။

ရှင်ဘုရင်လေးသည် သာသနာပိုင်ဆရာတော်အဖြစ် သူ့ကိုးကွယ်ထားသည့် ဆေးရေးကျောင်းဆရာတော် ဦးသာဂရ၏ ကိန်းခန်းယတြာအရ ပန္နက်ချပွဲအား ပန္နက်တင်ပွဲအဖြစ် ခေါ်ဆိုရန် နန်းတွင်းသီးသန့် အမိန့်ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။

ထို့ပြင် နန်းရင်ပြင်တွင် ရွှေလင်ပန်းနှင့် ထည့်ထားသော ထမင်း၊ ဟင်းများကို ခြေနှင့် နင်းချေပြီးမှ နန်းပြဿာဒ်ပေါ်တက်ကာ ပန္နက်ချတော်မူသည်။

ထူးခြားသော လောကီအစီရင်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသောပွဲလည်းဖြစ်သည်။

အခမ်းအနားပြီးသည့်နောက် ရှင်ဘုရင်သည် နန်းတော်၏ အနောက်ဘက်တွင်ရှိ ပြီးစီးလုနီးနီးဖြစ်နေသော အောင်နန်းကျော်ဘုံဥယျာဉ်တော်သို့ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သည်။

နန်းပြဿာဒ်အတွင်း ဝန်ကြီးများ၊ မူးမတ်များ၊ စစ်သူကြီးများသာ ကျန်ရစ်တော့၏။

အခမ်းအနားနှင့်အတူ ရာထူးအပြောင်းအလဲများဖြစ်ပေါ်ခဲ့သဖြင့် တီးတိုးစကားသံများဖြင့် ဆူညံနေသည်။

နန်းတွင်းတွင် ြာဇာအရှိဆုံးဖြစ်သည့် သက်တော်ရှည်ဝန်ကြီးသီရိဇေယျနော်ရထာဘွဲ့ခံ ဦးပု နှင့် အပြိုင် နောက်ထပ်သက်တော်ရှည်ဝန်ကြီးရာထူးတစ်ခုကို ယခုနန်းသိမ်းပွဲတွင် ရှင်ဘုရင်က ခန့်အပ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။

တနင်္ဂနွေမင်းကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက်တွင် နန်းတွင်းဝန်ကြီးအများစုက ဘုရင့်ညီတော်ဗဒုံစားကိုသာ နန်းတင်လိုကြသည်။

သားတော်အိမ်ရှေ့စံမှာ ငယ်ရွယ်လွန်းပြီး ဗဒုံစားမင်းသားနှင့် စာလျှင် အတွေ့အကြုံ၊

အသက်အရွယ်အစစအရာရာကွာခြားလှသည်။

သို့သော် နန်းတွင်းတွင် ြာဇာကြီးသည့် ပညာရှိဝန်ကြီးဦးပု က အားလုံးနှင့်အတိုက်အခံပြုကာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် အိမ်ရှေ့စံကို နန်းတင်ခဲ့သည်။

အရေးကိစ္စဟူသမျှကိုလည်း ရှင်ဘုရင်လေးက ဝန်ကြီးဦးပုကိုသာ အားကိုးနေရသည်။

ထိုအခြေအနေတွင် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ၏ ငယ်ငယ်က စာသင်ဆရာဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဦးရွှေဖြိုးကို ရာဇနန္ဒ ဟူသော ဘွဲ့ဖြင့် သက်တော်ရှည်နန်းရင်းဝန်ကြီး ထပ်မံခန့်အပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပိုမိုထူးခြားသည်မှာ ဥယျာဉ်တော်သို့ ရှင်ဘုရင်ထွက်သည့်အခါ မည်သည့်ဝန်ကြီးကိုမှ လိုက်ခွင့်မပြုပဲ အသစ်ခန့်ဝန်ကြီး ဦးရွှေဖြိုး နှင့် စာဆိုတော်ပဒေသရာဇာ ကိုသာ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့၏။

ထိုအချင်းအရာက နန်းတွင်းတွင် ဘုရင်အပေါ် လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်နိုင်သည်ဟု နာမည်ကြီးနေသည့် နန်းရင်းဝန်ကြီးဦးပု၏ တန်ခိုးအာဏာကို နောက်တစ်ယောက်ထံ ခွဲဝေပေးလိုက်ရပြီဆိုသည့် သဘောသက်ရောက်နေသည်။

ရှင်ဘုရင်ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ဝန်ကြီးဦးပုနှင့် ရွှေတိုက်ဝန်အနန္တသူရိယဦးစို တို့လည်း နန်းတော်သစ်မှ ချက်ချင်းထွက်ခွာသွားကြပြီဖြစ်သည်။

ဝန်ကြီးဦးပုပြီးလျှင် ဘုရင်၏ အားကိုးခြင်းခံရသည့် ကိုးသိန်းသခင်သတိုးမင်းခေါင်၊ တွင်းသင်းမင်းကြီး ဦးခ၊ အသည်ဝန်နေမျိုးစည်သူ ဦးမျိုးထင် တို့၊ အတွင်းဝန်ကျော်ထင်နန္ဒမိတ်တို့ တစုသာ ပြဿဒ်အတွင်း ကျန်ရစ်ကြသည်။

“ဘယ့်နှယ့်...ကိုးသိန်းသခင်ရေ...ဂူတစ်ဂူတည်းတော့ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင်အောင်းပြီဗျ”

ဦးခက ကွမ်းယာကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်ရင်း ပြောသဖြင့် ကိုးသိန်းသခင်က သက်ပြင်းချသည်။

“ခက်တာပါပဲဗျာ...နန်းရင်းဝန်ကြီးနှစ်ပါးကြား ကျုပ်တို့က ဗျာများရမှာဗျာ..ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့

ဝန်အသစ်အကြောင်း သိကြလားဗျာ..ကျုပ်ဖြင့် ကနေ့မှ မြင်ဖူးတာပဲ”

“သိပါသည်ကောဗျာ..ရွှေဖြိုးတဲ့..အရင်က စည်သာမင်းကြီး ဦးစည်းစိမ်

အိမ်ဝင်ထွက်နေတဲ့သူပေါ့...ဦးစည်းစိမ်နဲ့တော့ ရဟန်းဘဝ

စာဝါလိုက်ဖက်ဆိုလားဗျာ..စာတတ်ရဟန်းကနေ လူထွက်လာတော့ သဒ္ဒါပိုင်းတော့

သူမတူပဲဗျိုး...လက်ထက်တော်တုန်းက အိမ်ရှေ့အကြီးတော်ပဒေသရာဇာက အိမ်ရှေ့မင်းကလေးကို

စာသင်ပေးဖို့သူ့ဆီ အပ်တယ်.. အပြောအဆိုကောင်းဆိုတော့ အိမ်ရှေ့မင်းကလေးက အိမ်ဦးခန်း

တင်ထားတော့တာ..အခုတော့ ဝန်ကြီးကို ဖြစ်လို့ပါလားဗျား”

ထိုအချိန်တွင် သူတို့စုရုံးထိုင်နေရာသို့ ဘောင်းဖြူခေါင်းပေါင်းဖြင့် လူတစ်ဦး လျှောက်လာသည်။

“ဟော့..ဟိုမှာ စည်သာမင်းကြီးလာချေပြီ...သူ့လူအကြောင်း သူ့သာ မေးကြည့်ဗျား”

“ကိုးသိန်းသခင် ပြန်သွားပြီမှတ်လို့...အခုပဲ..ကျုပ်ဖြင့်..အိမ်တော်ထိ လိုက်တော့မလို့ဗျား”

“အလို..ဘာကိစ္စများလဲ..စည်သာမင်းကြီးရဲ့”

“ဆွေမျိုးတစ်ယောက်အရေးပေါ့ဗျာ...နှစ်ယောက်ချင်း ပြောရမယ့်ကိစ္စထင်ပါရဲ့”

စည်သာမင်းကြီးက ပြောလိုက်သဖြင့် ကိုးသိန်းသခင်က ထိုင်နေရာမှ ထလာသည်။

စည်သာမင်းကြီးက ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လက်မောင်းကိုဆွဲကာ ခေါ်သွား၏။

“ဘာများအထွေအထူးလည်း ကိုစည်းစိမ်”

“အင်း..ထူးတော့ထူးတာပဲ..အခု ကိုးသိန်းသခင်အိမ်မှာ နှောင်ထားတဲ့သူက ကျုပ်မယားခင်နှိုင်းစံရဲ့ညီမ၊

ခင်ယွန်းစံရဲ့ ယောက်ျားပဲ”

“နို့..ဘယ်သူ့ကိုများပြောတာလဲ”

“ခုနကမှ ကျုပ်ဆီလည်း သတင်းရောက်တာပါလေ...ခင်ဗျားအိမ်တော်က ဆိုပြီး မြို့အထွက်

တကောင်းတံခါးမှာဖမ်းခေါ်သွားတာ...အောင်ဇေယျတဲ့..မုဆိုးဖိုမြင်းစီးအဆက်ပဲ”

“ဪ...အင်း...ဟုတ်တယ်..သူတို့ကို နမော်ဈေးလူသတ်မှုကိစ္စ ကျုပ် စစ်မေးစရာရှိလို့ဗျာ”

“ဒါက မြို့ဝန်ကိစ္စပဲဗျာ...ကိုယ့်လူက ဘာကိစ္စ ဖမ်းထားရတာတုန်း”

“အထင်မလွဲပါနဲ့ဗျာ..မြို့ဝန်လက်ရောက်ရင် ဝန်ကြီးဦးပုဆီ တန်းရောက်မှာဗျာ...လော်တာရွှင်သတ်ခံရတာ

ခင်ဗျားလည်းသိပါတယ်..လော်ညီအစ်ကိုက ဘယ်သူ့လူလဲဆိုတာ...ဦးပုဆီရောက်ရင် ခင်ဗျားလူ

ခေါင်းပြတ်ကရောပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီလေ..အခုရော..ခင်ဗျားကဘာကိစ္စ ဖမ်းရတာတုန်း”

“ကျုပ် ဆီမှာ စစ်မှုထမ်းကောင်းတွေလိုနေတယ်...ဦးစည်းစိမ်...အခု ဦးပုရဲ့ရဲတစ်ထောင်၊ နောင်တစ်ရာ စီမံကိန်းအကြောင်း ခင်ဗျားလည်းကြားမှာပေါ့...ဦးပုက သူ့သဘောနဲ့သူ စစ်တပ်တစ်ခုထောင်နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်.. ဒါကို ရှင်ဘုရင်လေးကလည်း သိပ်ကြိုက်လှတယ်မဟုတ်ဘူး....သူ့လုံခြုံရေးအတွက် တပ်တစ်ခု သီးသန့်ဖွဲ့ပေးဖို့ ကျုပ်ကို မှာထားတယ်..ဒါ့ကြောင့် ကျုပ်လည်း လူကောင်း၊ မြင်းကောင်း စုပေးနေတာ..ခင်ဗျား လူကိုလည်း အဲဒီအစုထဲ ထည့်မလားလို့ပါ”

“အလိုလေး...ရှင်ဘုရင်နားနေရတယ်ဆိုတာ ဇက်ပေါ် ခါးဝဲလှဲဝဲပါဗျာ..ကျုပ်မယားညီအစ်ကို ကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါ..သုံးချင်းသုံး ကျုပ်လူကို ကျုပ်အစုအင်းထဲပဲ

ထည့်မှာပေါ့..ကိုးသိန်းသခင်ရဲ့..ခင်ဗျားနယ့်..ဘယ်သူနဲ့ပတ်သက်မှန်းမစုံမစမ်း စွတ်လုပ်တာကိုး”

စည်သာမင်းကြီးက ကိုးသိန်းသခင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ယခင်က သူ့အား ထိုသို့ပင် စကားမာမာမပြောဖူးသည့် စည်သာမင်းကြီးကို ကိုးသိန်းသခင်က တအံ့တသြဖြစ်သွားသည်။

အစောပိုင်းက ဝန်ကြီးအသစ် ဦးရွှေဖြိုးမှာ ဦးစည်းစိမ်နှင့် စာလိုက်ဖက်ဖြစ်သည်ဆိုသည့် စကားက ကိုးသိန်းသခင် နားထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ကိုးသိန်းသခင်မှာ ဝန်ကြီးဦးပုနှင့် အတွင်းကြိတ်ရန်ဖက်ဖြစ်နေရာမှ နောက်ထပ် ဝန်အသစ်နှင့် ရန်ဖက်ဖြစ်ရမည့် အရေးကိုလည်း တွေးလိုက်မိ၏။

“ကျုပ်..မသိလို့ပါ..မင်းကြီးရဲ့..မင်းကြီးလူကို ပြန်လွှတ်ပေးဖို့ အခုပဲ ကျုပ်အိမ်တော်ကို ပြန်လိုက်ပါ့မယ်”

“ကဲ..ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..ကိုးသိန်းသခင်..ကောင်လေးကို ကျုပ်အိမ်ကိုပဲ ပို့ပေးလိုက်ပါ..”

စည်သာမင်းကြီးဦးစည်းစိမ်က နန်းပြသာဒ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

ယခင် တနင်္ဂနွေမင်းလက်ထက် ဇင်မယ်စစ်၊ ကသည်းစစ်စသော ကိုးသိန်းသခင်ကွပ်ကဲသော

စစ်ဆင်ရေးများတွင် စစ်ကဲအဆင့်သာရှိခဲ့သည့် စည်သာမင်းကြီးသည် ယခုတော့ ကိုးသိန်းသခင်ကို မာမာထန်ထန်ပင် အထက်စီးဖြင့် ပြောလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

နန်းတွင်းဝန်ကြီးအပြောင်းအလဲအခြေအနေ၏ ပထမဆုံးသက်ရောက်မှုကို

ကိုးသိန်းသခင်ခံစားမိလိုက်တော့သည်။

.....
ကိုးသိန်းသခင် သတိုးမင်းခေါင် သည် သူ့ရှေ့တွင် ခေါင်းငုံ့ဝပ်တွားနေသော လူငယ်နှစ်ဦးကို အသေအချာ အကဲခတ်နေသည်။

ထို့နောက် ကွမ်းတော်ဆက်မှ လာဆက်သည့် ကွမ်းယာကို ပါးချောင်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်၏။

“လော်တာရွှင်တို့ကို သတ်တာ နင်တို့ ထဲက ဘယ်အကောင်တုန်း”

“ကျွန်တော်မျိုးပါ”

အောင်ဇေယျက ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးသတ်တာ”

ချစ်ညို ကလည်း ဖြေသည်။

“ဟဲ့...နင်တို့နှစ်ယောက်လုံး သတ်တာပေါ့”

“ကျွန်တော်မျိုးတစ်ယောက်တည်း သတ်တာပါ..ဒီဘက်က ငအောင်ဇေယျက လော်တာရွှင်ကျွန် လေးတွေနဲ့သာ တိုက်ခဲ့တာပါ”

အောင်ဇေယျက ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး..ချစ်ညိုကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဦးသားများ တယ်လေကြီးတာပဲ....သင်း နဲ့ လော်တာရွှင်တို့ သုံးယောက်လုံးထွေး နေတုန်း...ကျုပ်ဝါးရင်းတုတ်စာမိမှ လော်တာရွှင်အသတ်ထွက်တာ....ဆိုင်ရှင်ဗရင်ဂျီမ အသိဆုံး”

“ဟေ့...ငအောင်ဇေယျ..မဟုတ်တာမပြောနဲ့..နင်ဝင်မပါလည်း..သုံးယောက်လုံးကို ငါတစ်ယောက်တည်း သတ်နိုင်တယ်....နင်ဘယ်လောက် သွေးရှိလဲ”

“တော်ကြစမ်း...ငါ့ရှေ့လာပြီး မာန်ဖီနေကြတယ်...နင်တို့တော့ ဇက်ပြတ်ချင်ကြပြီထင်ရဲ့”
ထိုအချိန်တွင် ငတွန်က လက်အုပ်ချီလျက်ဝင်လာ၏။

“ဟဲ့..ငတွန်ငယ်..ဘာများတုန်း”

“ခြံဝမှာ လူတစ်စုရောက်နေပါတယ်..ပြီးတော့ လွီဇာလည်းပါပါတယ်..သူက မင်းကြီးနဲ့ တွေ့ခွင့်တောင်းနေပါတယ်”

“အေး..သက်သေဆိုတာပေါ့...အဲ့ဒီဗရင်ဂျီမ တစ်ယောက်ပဲ ငါ့ ရှေ့ခေါ်သွင်းလာခဲ့ချေ”
ငတွန်က အိမ်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းသွားသည်။

ဝန်းတံခါး ပွင့်လာပြီး ငတွန် ထွက်လာသည်။

“ကဲ..နမ.ခင်ဗျားကို ကိုးသိန်းသခင်က အခေါ်တော်ရှိလိုက်တယ်”

ငတွန်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ချစ်မြက ရှေ့သို့ ထွက်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်လူ..မင်းတို့မပါဘူး...သူတစ်ယောက်ပဲ အခေါ် ရှိတာ”

လွီဇာက ချစ်မြ ပုခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဖြေရှင်းခဲ့ပါမယ်..ကျွန်မကြောင့်ဖြစ်တဲ့ပြဿနာပါ.ရှင်အကို ဘာမှမဖြစ်စေရဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်..မိန်းမကတိပါ..တည်စေရမယ်”

လွီဇာက ငတွန်နောက်မှ လိုက်သွားသည်။

ချစ်မြက လွီဇာဆုပ်ကိုင်ခဲ့သော သူပုခုံးကို ခပ်ဖွဖွတချက်ကိုင်ကြည့်ပြီး ပွတ်သပ်ကန်ရစ်သည်။

အိမ်လှေကားသို့ တက်ခါနီးတွင် ငတွန်က လွီဇာကို တက်သွားရန် လက်ပြလိုက်ပြီး..

“နမ”

လွီဇာက ပြော ဆိုသည့်သဘောဖြင့် မေးငေါ့ပြလိုက်၏။

“ကိုးသိန်းသခင် နန်းသစ်တက်ပွဲမှာစိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်စရာတစ်ခုနဲ့ ကြုံလာတယ်လို့ အိမ်တော်စာရေးမောင်မြတ်စံက ခုနပဲ ကျုပ်ကို ပြောသွားတယ်..ကိုးသိန်းသခင်က သူစိတ်မထင်ရင် မထင်သလို ထထကြမ်းတတ်တာ..ကျုပ်အသိဆုံးပဲ... တခုခုဆို အဲ့ဒီအိမ်ပေါ်က

အကောင်တွေအတွက်တော့ ကိုယ့်အသက်ကိုတော့ မရင်းပါနဲ့.. ခင်ဗျားက သတ္တိရှိတာ

ကျုပ်သိတယ်..ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအတွက် စိတ်ပူတယ်...ဘာဖြစ်ဖြစ်ပါ...ကျုပ် ဒီလှေကားရင်းမှာ.. ရှိနေပါတယ်..."

လွီဇာက ငတွန်ကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြသွားသည်။

အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် ကိုးသိန်းသခင်က သလွန်ပေါ်တွင် ထိုင်နေ၏။ နန်းတက်ပွဲတွင် ဝတ်ဆင်ခဲ့သော စစ်သူကြီးဝတ်စုံကိုပင် မလဲလှယ်ရသေး။

လွီဇာက လက်အုပ်ချီလျက် ကြမ်းပြင်တွင် ဝပ်တွားလိုက်သည်။

ဝပ်တွားလျက်မှ သူ့ဘေးတွင် ရှိနေသော သူ့ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြသွားသည်။

“အောင်ဇေယျ”

သူ့ကို ဖမ်းမိခဲ့သည်ကော။

“အံ့သြနေလား...လွီဇာမငယ်”

ကိုးသိန်းသခင် ထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“မယ်မင်းတို့တွေ ပါးနပ်ပါဘိပေါ့..ဟော့ဒီအောင်ဇေယျကို မယ်မင်းက သတင်းပေးပြီး ပြေးခိုင်းပေမင့် မြို့တံခါးတိုင်းက တပ်တွေဟာကျုပ်လူတွေဆိုတာ မသိရိုးလားကွဲ့”

အခန်းက တိတ်ဆိတ်နေသည်။

အောင်ဇေယျက ကိုးသိန်းသခင်ကို မော်ဖူးစေအမိန့်မရပဲ ခပ်တည်တည်ပင် မော့ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အခန်းတွင်း စောင့်ကြပ်နေသော ကိုယ်ရံတော်တပ်ကို စေ့ငှစွာလိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဟဲ့..ဟိုအကောင်..နင်က ငါ့ကို မခန့်လေးစားပေါ့လေ”

အောင်ဇေယျပုံစံကြောင့် ဒေါသထွက်သွားသော ကိုးသိန်းသခင်ကို ကြည့်ကာ ချစ်ညှိက ပြုံးလိုက်သည်။

ကိုးသိန်းသခင်က သလွန်စောင်းကို လက်သီးဖြင့် ထုချလိုက်ပြီး

“နင်တို့ အရိုင်းအစိုင်းတွေ..မင်းပါးစိုးပါး ဘယ်နှယ့်ခစားရမယ်ဆိုတာ မသိကြရောသလား...ငါအကုန် ခုတ်သတ်ပစ်လိုက်ရ..ဟဲ့..မောင်မြတ်စံ..ထန်းရွက်ယူခဲ့စမ်း..သင်းတို့ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့လူသတ်မှုကို အကုန် စစ်ဆေးမှတ်သွင်းဖို့လုပ်..ဆွေခုနစ်ဆက် ရာဇဝတ်ဘေးသင့်စေ့မယ်”

မောက်တိုအနက်၊ မိန့်ညှိအနက်များဝတ်ဆင်ထားသည့် ကိုယ်ရံတော်တပ်မှ ဓါးလွတ်များ ကိုင်ကာ သူတို့သုံးဦးကို ဝန်းရံလိုက်ကြသည်။

“အရှင်..ကျွန်တော်မကို ပြောခဲ့တော့ တမျိုးပါ..ယောက်ျားကတိဆို”

“ဟယ်..ဒီသဘောကွဲကတော့....နင့်ပါ ကွပ်မယ်..မပူနဲ့”

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ပေါ်သို့ ငတွန် က အလျင်စလို တက်လာသည်။

“ခြံဝန်းအဝမှာ ဆရာတော်ကြွလာပါတယ်..ဘုရား”

“ဟဲ့..လာပြန်ပြီ.. ဘယ်ကဆရာတော်လဲ”

“ရွှေကြာပင်ဆရာတော်တဲ့..ဘုရား”

“ေြသော်...ဘယ်နှယ့် ဒီဘုန်းကြီးတွေလည်း...မပြောမဆိုနဲ့”

ကိုးသိန်းသခင်သည် သလွန်ပေါ်မှ အလျင်အမြန်ထကာ တံခါးဝသို့ လှမ်းလိုက်သည်။

ထိုစဉ် တောင်ရှေးသံ တဒေါက်ဒေါက်ဖြင့် လှေကားပေါ်သို့ ရဟန်းတစ်ပါး တက်လာလေသည်။
ရွှေရောင်ဒေါက်ချာကို ဆောင်းထားပြီး ရွှေနားကွပ်ထားသော သင်္ကန်းကို ကွပ်ထားသည့်
ဥပဓိရုပ်ကောင်းကောင်း အသားဖြူဖြူ ရဟန်းတစ်ပါး။
သက်တော်ကား (၅၀)ကျော်သာ ရှိဦးမည်။
အင်းဝနေပြည်တော်တွင် ရှင်ဘုရင်၏ အထူးကိုးကွယ်ခြင်းခံရသော ဩဇာအာဏာကြီးမားလှသည့်
ဆရာတော်သုံးပါး အနက် တစ်ပါး အပါဝင်ဖြစ်သည့် ရဟန်းလှဘွဲ့ခံ တိစိဝရိတ်ရွှေကြာပင်ဆရာတော်
ဦးပညာဝရ ဖြစ်သည်။
ထိုဆရာတော်ကား ကျမ်းဂန်ပညာအထိုက်အလျောက်သာတတ်မြောက်သော်လည်း ဥပဓိရုပ်ချောမောမှု၊
အပြောအဟောကောင်းမှုတို့ကြောင့် ရှင်ဘုရင်အသစ်က ရွှေဒေါက်ချာဦးထုပ်နှင့် ရွှေနားကွပ်သင်္ကန်း
ကပ်လှူကာ ရဟန်းလှ ဟူသော ဘွဲ့အဆန်းကို ဆက်သခံရသူဖြစ်သည်။
ထိုပြင် ရှင်ဘုရင်ထံမှ အထူးပေးအပ်သော အလှူအနေဖြင့် မင်းပြစ်မင်းဒဏ်ဖြင့် သေဒဏ်ကျသူများအား
ကယ်နှုတ်ယူခွင့် ပေးအပ်ထားခံရသူလည်းဖြစ်သည်။
ဆရာတော်၏ အနောက်တွင် ပါလာသူက ဦးလုံး။ ခင်ဦးမြို့သူကြီး မြင်းစီး ဦးလုံးနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ
ဒေါ်ဇံကုလား။
ကိုးသိန်းသခင်က အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသွားသည်။
ရွှေကြာပင် ဆရာတော်က ကိုးသိန်းသခင်ထိုင်ခဲ့သော ညောင်စောင်းပေါ်တွင် သွားရောက်ထိုင်သည်။
ကိုးသိန်းသခင်ကား လွှီဇာတို့သုံးယောက်၏ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ဦးချုပ်ပြုလိုက်တော့၏။
“ဒကာလုံးရဲ့သားကြီးက ဘယ်တစ်ယောက်တုန်းကွဲ့”
“ကျွန်တော်ပါ ချစ်ညိုပါ..ဘုရား”
အံ့ကိုခပ်တင်းတင်းကြိတ်ထားသည့် ကိုးသိန်းသခင်၏ သက်ပြင်းချသံကို နဘေးတွင်ထိုင်နေသော လွှီဇာ
က ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်သေးသည်။
.....
“ကဲ..အခုတော့ လူသတ်မှုနဲ့ပတ်သက်တာဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်ပဲ
ကျန်တော့တယ်ပေါ့....တစ်ယောက်ကလည်း စည်သာမင်းကြီးရဲ့ယောက်ဖဆိုလား..
မယားညီအစ်ကိုဆိုလား....ပြန်လွှတ်လိုက်ရပါကော...တစ်ယောက်က ရွှေကြာပင်ဘုန်းကြီးက
လာခေါ်သွားတယ်..ကိုင်း..မယ်မင်းရော ဘယ်သူလာခေါ်ဦးမလဲ”
“ကျွန်တော်မကတော့ အညတရပေါ်တူဂီမပါ..နန်းတွင်းမူးကြီးမတ်ရာဆိုလို့ ပထမဆုံးတွေ့ဖူးတာတောင်
ဟောဒီက ကိုးသိန်းသခင်ပဲ ရှိတာမို့..ထားရင်လည်းနေ..သတ်ရင်လည်း
သေရုံပါပဲ..ဘုရား..ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ..ဘုရားသခင်အလိုတော်ပေါ့”
ကိုးသိန်းသခင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုင်း...ဒီတော့....ဘယ့်နှယ့်ရှိစ...လွီဇာငယ်...ဒီတိုင်းပြည်ဘာဖြစ်နေပြီလဲဆိုတာ မင်း မျက်မြင်ပဲ
မဟုတ်လားကွဲ့...ဒီလိုမျိုး ဘုရင့်အခွင့်ထူးခံဘုန်းကြီးတွေ၊ လူတွေကများပါဘိနဲ့.. ပြည်ထဲရေးကို
ဘယ်လိုများကွပ်ညှပ်ကြမလဲ...တိုင်းပြည်ကတော့ ရှေ့ဆက်ပျက်ဖို့သာပဲ မြင်တော့တယ်”
ကိုးသိန်းသခင်က ကွမ်းအစ်ကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း..

“မောင်မြတ်စံ..လာစမ်းကွဲ့”

“မှန်ပါ..ဘုရား”

စာရေးမောင်မြတ်စံက လက်အုပ်ချီလျက် သလွန်နဘေးရောက်လာသည်။

ကိုးသိန်းသခင်က ဘာမျှမပြောသေးပဲ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် မှန်စီခါးကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်။

အချိန်အတန်ကြာပြီးနောက်...သလွန်ပေါ်မှ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပြီး

“မောင်မြတ်စံ..နဲ့..လွီဇာ...မင်းတို့နှစ်ယောက်...သေချာနားထောင်ကြကွယ့်..အရေးကြီးတယ်...တို့များ
ရှင်ဘုရင်လေးက အသက်ကငယ်တော့ မင်းမှုရေးရာမှာ တယ်မကျွမ်းကျင်လှဘူး..အရင်က နန်းတွင်းမယ်
ဦးပုတစ်ယောက်တည်း ဩဇာရှိတယ်..ဦးပုဟာ ရှင်ဘုရင်လေးအပေါ် ကြီးစိုးချင်တဲ့
အနေအထားပေမယ့်လည်း မင်းအဆက်ဆက် အမှုထမ်းခဲ့တဲ့ ပညာရှိအမတ်ပဲ..အခု ရွှေဖြိုးဆိုတာ
တစ်ယောက်က ထပ်ပေါ်လာပြန်ပါပကော့....သူက ဘာမှန်းတော့မသိဘူး..ဘုရင်လေးရဲ့
ငယ်ဆရာဖြစ်ရုံ..နဲ့ ဝန်ကြီးရာထူးပေးထားပြန်တယ်....နန်းတော်တွင်းတော့ အုပ်စုတွေကွဲ့မှာ
သေချာသလောက်ပါပဲ..ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သွားလေသူ ငါ့နောင်တော် ရှင်ဘုရင်ဟာ ငါ့ကို သူညီရင်းချာလို
ချစ်ခင်မြှောက်စားခဲ့တာပဲ..ဒီကျေးဇူးကိုထောက်ပြီး...ရှင်ဘုရင်လေးကို ကာကွယ်ရမှာ ငါ့တာဝန်ကွဲ့..
ဒီတော့ ငါလည်း စစ်ရေးစစ်ရာနဲ့ နန်းတွင်းထဲ အမြဲမခစားနိုင်ဘူး..ဒီတော့ မင်းကို ရှင်ဘုရင့်အနား
ခစားရတဲ့ နန်းတွင်းစာဖတ်တော် အဖြစ်ထားရအောင် ငါကြံထားတယ်..ဘယ့်နှယ့်လဲကွဲ့”

မြတ်စံ ခေါင်းထောင်လာတော့သည်။

မောင်မြတ်စံကား ရွှေဘို၊ မကျည်းတုံရွာမှဖြစ်သည်။ ကိုရင်ဝတ်လူထွက်ပြီးနောက် စာဆိုအဖြစ်
ရပ်တည်ရန် အင်းဝသို့ တက်လာခဲ့သည်။

ကိုရင်ဘဝကပင် မဟော်ပျို့ကို စပ်ဆိုနိုင်ခဲ့သဖြင့် ကိုးသိန်းသခင်က အိမ်တော်စာရေးရာထူးဖြင့်
ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

နောင်တချိန် ကုန်းဘောင်ခေတ်တွင် လက်ဝဲသုန္ဒရအမတ်ကြီးအဖြစ် ထင်ရှားလာမည့် မောင်မြတ်စံ ယခု
နန်းတော်သို့ ဝင်ရတော့မည်။

“နန်းတွင်းဖြစ်ပျက်သမျှ စကားအသွားအလာ ကိစ္စတွေကို မှတ်သားထားပြီး ငါ့ဆီ

သတင်းပို့ပေးဖို့ပဲ..စာတော်ဖတ်တွေဟာ နန်းပြင်ထွက်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတော့မင်းငါ့ထံ သတင်းစကားပါးဖို့ရာ
ဟော့ဒီ လွီဇာမငယ် ကို ငါ အသုံးပြုမယ်”

“ရှင်”

“မရှင်နဲ့ လမ်းဘေးမှာ ဗျစ်ရည်ရောင်းတာထက် သာတဲ့ စီးပွားရေးတစ်ခုကို မကြာခင်မှာ ညည်းကို
ဖန်တီးပေးမယ်..နန်းတွင်း အနောက်ဆောင်နဲ့ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနိုင်တဲ့ လမ်းကြောင်းတစ်ခု ငါ

နန်းမတော်ဝန်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဖန်တီးပေးမယ်..မင်းမှာ ဒတ်ချ်ကုန်သည်တွေ၊ ပေါ်တူဂီကုန်သည်တွေ အသိမိတ်ဆွေကောင်းကောင်းရှိရက် မဟုတ်လား”

“တညင် မြို့မှာ အင်္ဂလိပ်ကုန်တိုက်တစ်ခုဖွင့်ထားတယ်ကြားပါတယ်..ဘုရား..ကျွန်တော်မ ဆိုင်ဝင်ထွက်နေတဲ့ ကုန်သည်တွေကတဆင့် ချိတ်ဆက်ရင်တော့ ဥရောပတိုင်းထွက် အရက်ကောင်းတွေ မှာယူလို့ရနိုင်မှာပါ”

“အေး...မကြာခင်မှာ လွှတ်တော်ကနေ ပြည်သူများအကြား ဗျစ်၊ဗြန် ဖောက်ကားရောင်းဝယ်မှုကို ပိတ်တဲ့ အမိန့်တစ်ခုထုတ်ပြန်လိမ့်မယ်...ဒီအမိန့်ဟာ တတိုင်းပြည်လုံးသက်ရောက်ပေမယ့်.. နန်းတွင်းတော့မပါဘူးကွဲ့..မင်းအနေနဲ့ နန်းတွင်းကို ဒတ်ချ်နိုင်ငံ၊ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံ၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံဖြစ် အကောင်းတကယ့်အကောင်းစား ဗြန်အရက်၊ ဗြစ်အရက်တွေ တင်သွင်းခွင့်ရမယ်ဆို ငါ့အမှုတော်ကို ထမ်းမှာလား”

လွီဇာက ကိုးသိန်းသခင်ကို တအံ့တဩမော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့အမှုတော်ဆိုတာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး..မင်းနန်းတွင်းကို ဝင်ထွက်ရတဲ့အခါ ကြားရတဲ့သတင်းစကားတွေရယ်၊ ငမြတ်စံ ပါးလိုက်တဲ့သတင်းတွေရယ်ကို ငါ့ဆီ ယူလာပေးဖို့ပါပဲ...ဟိုနှစ်ကောင်ကို ငါ့ဆီအမှုထမ်းခိုင်းဖို့ ငါကြံရွယ်ခဲ့ပေမယ့်..မဖြစ်ခဲ့ဘူးကွယ့်... နောက်လူသတ်မှုပြဿနာကလည်း မအေးသေးတော့.. နောက်ဆုံး မယ်မင်းဆီကိုပဲ တရားခံအဖြစ်ပတ်လာမှာ..ဒီတော့ ငါ့ဘုန်းရိပ်လှုံရင် မယ်မင်း အမှုတရားခံလည်းမဖြစ်စေရဘူး..စီးပွားရေးလည်းအရင်ထက် သောင်သာအောင် လုပ်နိုင်မယ်...ကိုင်း..ဘယ့်နှယ့်လဲ..ငါ့အမှုတော်ထမ်းမယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်မ...ကိုယ်တော့်ဘုန်းရိပ်ကို ခိုလှုံပါ့မယ်..သခင်”

လွီဇာက ကိုးသိန်းသခင်ကို မော့ကြည့်လျက် လက်အုပ်ချီမိုးလိုက်သည်။

“လက်အုပ်ကြီးဖယ်ထားစမ်းပါကွဲ့....မယ်မင်းမျက်နှာနုလေးကို ကွယ်မထားစမ်းပါနဲ့”

လွီဇာ က ကိုးသိန်းသခင်ကို အချိုသာဆုံးအပြုံးဖြင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။

တံခါးဝတွင် လှံကိုင်လျက် ရပ်နေသော ငတွန်က ထိုမြင်ကွင်းကို မမှိတ်မသုံ စိုက်ကြည့်နေသည်။

AVA 1740s

အခန်း(၅)

.....
“ငအောင်လှ..နောက်သုံးရက်နေ ဟံသာဝတီသွားမှာဆို..အခု ဘာကိစ္စရှိလို့လာသလဲ”

“မှန်ပါ....အခု နန်းရေးဝန်ကြီးအသစ်က ခိုင်းထားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါပေါ့လာလို့...ကျွန်တော်မျိုးမနက်ဖြန် မနက်ပဲ ဟံသာဝတီကို အပြင်း စုန်ရပါတော့မယ်..ဘုရား”

ကိုးသိန်းသခင်က မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။

“နန်းရေးဝန်ကြီးအသစ်..ဟုတ်လား..ဦးဖြိုးလား”

“မှန်ပါ...မနေ့က သူ ဆင့်ခေါ်လို့ ကျွန်တော်မျိုး သွားရကြောင်းပါ”

“ဘာတွေများ မငဲ့ကို ခိုင်းလိုက်တာတဲ့တုန်း”

ဦးအောင်လှ က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူစီးဖို့အတွက် အစွယ်စုံနဲ့ ဆင်ယဉ်တစ်ကောင် ဟံသာဝတီအောက်မားသင်းကနေ ဆောင်လာခိုင်းတာပါ..ဘုရား”

“ဟဲ့..ဘယ်လို..စွယ်စုံဆင် ဆိုတာ ရှင်ဘုရင်ကလေးကလွဲလို့ နန်းရင်းဝန်ကြီးဦးပု တစ်ယောက်ကိုပဲ စီးခွင့်ပြုထားတာမဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်မျိုးလည်း မမေးဝံ့လို့ မမေးလျှောက်တော့တာပါ..ဘုရား...ဆင်ဝန်ဦးရောက်က ကျွန်တော်မျိုးကို ခိုင်းချေဆိုပြီး လွှဲလိုက်လို့ သူက ခေါ်ခိုင်းတာတဲ့..ဘုရား”

“အင်း..မတော်မတည့်တွေတော့ ဖြစ်ကုန်မှပဲ....ဒီကိစ္စ ဦးပု သိရင် ဘာဖြစ်ဦးမယ်မသိဘူး...ဝန်ကြီးနှစ်ပါး ပြိုင်တဲ့ကြားက မင်းတို့ ဆင်မှုထမ်းတွေ ညပ်မယ့်ကိန်း ငါမြင့်သကဲ့”

“ကျွန်တော်မျိုးကို ကယ်ပါဦး..ကိုးသိန်းသခင်...ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

ကိုးသိန်းသခင်က သလွန်ပေါ်မှ ထပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“မောင်မင်း...ဟံသာဝတီက ပြန်မလာတော့မှပဲ..ဒီပြဿနာက လွတ်အောင်ရှောင်နိုင်လိမ့်မယ်”

“ပြန်မလာရင် မင်းတရားကြီးက သတ်မှာပေါ့..ဘုရား”

“ဟံသာဝတီဟာ အင်းဝလက်အောက်ခံပေမယ့်..တိုင်းကြီးနိုင်ငံကြီးပဲ.. ကုန်စည်ဖောက်ကားရာ ဆိပ်ကမ်းကြီးလည်းဖြစ်တယ်..မင်းနေပြည်တော်လည်းတစ်ချိန်က

ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်...အင်း..မင်း..ဟံသာဝတီမှာ ဆင်ဝန်ရာထူးရရင် လုပ်မလား”

ဦးအောင်လှ ၏ မျက်နှာ ရုတ်တရက် ဝင်းလက်သွားသည်။

“မှန်ပါ...ဟံသာဝတီဟာ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ဆွေစုမျိုးစုတွေ အခိုင်အမီးတည်ရာပါ...အဲ့ဒီမှာ ဆင်ဝန်အဖြစ် အမှုထမ်းရမယ်ဆိုရင်တော့ ..ဘယ်ပြောကောင်းလိုက်မလဲ..ဘုရား”

“ဟုတ်ပြီ..ဒါဆို မနက်ဖြန်ခါ မင်း..ဟံသာဝတီကို တက်ဖို့သာလုပ်...ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဟိုဗရင်ဂျီမလေးကို ခေါ်သွားပေး..ငါခိုင်းတဲ့အမှုကိုလည်း သေချာလုပ်ဘိ...ပြီးတော့ နှုတ်ကိုသာ လုံလုံထား..မင်း

ဟံသာဝတီမှာ ဆင်ဝန်ရာထူးရဖို့..ငါ့တာဝန်သာထားပါလေ”

“ဒါဆို မမက အခုမှ ဆင်စီးဖူးတာပေါ့”

အသက်(၁၀)နှစ်အရွယ် ဂမုန်း၏ အမေးကို လွီဇာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်တော့ ဦးအောင်လှ တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် သမီးကြီးသီရိတို့ က ဆင်ပြောင်ကြီးတစ်စီးဖြင့်။

ဦးအောင်လှ၏ သမီးငယ် ဂမုန်း နှင့် လွီဇာက အနောက်တွင် ဆင်ပေါက်တစ်ကောင်ကို စီးကာ လိုက်ကြရသည်။

ဂမုန်းက စူးစူးစမ်းစမ်းအရွယ်။ တလမ်းလုံး လွီဇာကို မေးခွန်းများစွာမေးလာသည်။

“မမ သွားတွေက အဖြူရောင်တွေနော်”

“မမတို့က ဗရင်ဂျီတွေလေ...ဗရင်ဂျီတွေက သွားဆေးမဆိုးကြဘူး..”

“မမ တို့က ဗရင်ဂျီတွေဆိုတော့ ဒီအင်းဝမှာ ဘယ်ပျော်ကြမလဲနော်..ဗရင်ဂျီနိုင်ငံကို လွမ်းနေမှာပေါ့..ဗရင်ဂျီနိုင်ငံက ဘယ်နားမှာလဲဟင်”

“ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ဟိုးတစ်ဖက်မှာပေါ့ကွယ်”

“မမရောက်ဖူးလားဟင်”

လွီဇာ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“သမီးတို့ အဘိုးအဘွားတွေကလည်း ဟိုးအဝေးဇင်းမယ်က လာခဲ့ကြတာတဲ့... ဒါပေမယ့်..အခုသွားမယ့် ဟံသာဝတီမှာလည်း သမီးတို့ ဆွေမျိုးတွေရှိတယ်တဲ့လေ..သမီးက ဟံသာဝတီကို သွားရတာ ပျော်တယ်... မမရော ဟံသာဝတီကနေ..သံလျင်ကို ဆက်သွားမှာဆို...ဟိုမှာ မမအမျိုးတွေရှိလို့လား...မမလည်း ပျော်နေမှာပေါ့နော်”

“.....”

လွီဇာက ဂမုန်း၏ ခေါင်းကလေးကို ပွတ်သပ်ကာ လမ်းဘေးသစ်တောများကို ငေးနေသည်။ ဟံသာဝတီတဲ့။ သံလျင်တဲ့။

လွီဇာ ၏ အဘွားပြောပြနေကျ အိပ်ရာဝင်ဇာတ်လမ်းများထဲက မြို့ပြများ။

၁၅၁၂ ခုနှစ်တွင် လွီဇာ၏ ဆွေမျိုးဘိုးဘေးများဖြစ်သော ပေါ်တူဂီသံအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ဂိုအာမှ ဟံသာဝတီသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ယင်းခရီးစဉ်တွင် ဟံသာဝတီဘုရင်နှင့် ပေါ်တူဂီသံအဖွဲ့တို့ စီးပွားရေးရာကိစ္စများ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ မော်လဒိုက်ကျွန်းစုများသို့ ဟံသာဝတီကုန်သည်များ၏ ကြေးစားတပ်များ မကြာခဏဝင်ရောက်ကာ ရေကြောင်းကုန်သွယ်ရေးကို ချုပ်ကိုင်သည့်ကိစ္စအဓိကညှိနှိုင်းခဲ့ကြ၏။

မကြာမီ ပေါ်တူဂီလူမျိုး ကပ္ပတိန်ဒူရတီဘာဘိုဆာ သည် ဟံသာဝတီသို့ ရောက်လာသည်။

စည်ကားလှသောဆိပ်ကမ်းကြီးနှင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာလှသော ဟံသာဝတီမြို့ကြီးအကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သည်။

ထို့နောက်ပိုင်း ရာစုနှစ်များတွင်တော့ ပေါ်တူဂီလူစွန့်စားအများအပြား မြောက်ဦး၊ ဟံသာဝတီ၊ မုတ္တမ စသော ဆိပ်ကမ်းမြို့များသို့ အလျှိုလျှိုရောက်လာကြတော့သည်။

ကုန်းတွင်းပိုင်း တောင်ငူနိုင်ငံတော်နှင့် မွန်ဆိပ်ကမ်းမြို့ပြများ စစ်ခင်းကြသည့်အခါ နှစ်ဖက်လုံးတွင် ပေါ်တူဂီကြေးစားစစ်တပ်များ၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်များ ပါဝင်လာကြတော့သည်။

တောင်ငူဘုရင်တပင်ရွှေထီး၏ တပ်တွင် ပေါ်တူဂီတပ်မှူး ဂီရိုဗာနီကာအီရိုဦးဆောင်သည့် ကြေးစားစစ်သည် ၇၀၀ ကျော်နှင့် ဟံသာဝတီ သုရှင်တကာရွတ်ပိ၏ တပ်တွင် ဖာဒီနန်မို ရာလေ့စ် ခေါင်းဆောင်သည့် ပေါ်တူဂီများ တဖက်စီ တိုက်ခိုက်ကြသည်။

တပင်ရွှေထီးနောက်ပိုင်း ပေါ်တူဂီစစ်ဗိုလ်တို့က ဘရင်ဂီးနိုကို(Barinbinoco)ဟု ခေါ်သည် ဘုရင်နောင်၏ အင်ပါယာကြီးတည်ထောင်ရာတွင်လည်း ထောင်ဂဏန်းရှိသော ပေါ်တူဂီတပ်မနှစ်ခု ဖွဲ့စည်းနိုင်ခဲ့သည်။

လွီဇာဒီမဲလိုးတို့၏ ဘိုးဘေးဖြစ်သော ဒိုင်အိုဂိုဆိုရက်စ် ဒီမဲလိုးမှာ ထိုပေါ်တူဂီတပ်မများကို အုပ်ချုပ်ရပြီး ဘုရင့်နောင်၏ အရင်းနှီးဆုံးသော ညာလက်ရုံးတပ်မှူးဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုကာလများတွင် ပေါ်တူဂီများသည် ဟံသာဝတီရှင်ဘုရင်၏ အားအကိုးရဆုံးနှင့် အရေးပေးခံရဆုံး စစ်သည်များဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက်..ဆယ်စုနှစ်များအကြာတွင်တော့။

“မမ...ထပါဦး..နွေလည်စာစားဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ..ရှေ့မှာ အဘတို့ ဆင်တောင် နားနေကြပြီ”

ဂမုန်း၏ အသံကြောင့် လွီဇာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

လွီဇာတို့ကို တင်ဆောင်လာသည့် ဆင်က စခန်းချရာနေရာသို့ရောက်ပြီဖြစ်ပြီ။

“လုံမ..အဆင်ပြေရဲ့လား..ဆင်စီးရတာ နည်းနည်းတော့ ပန်းတယ်နော့”

အောက်မားဝန်ဦးအောင်လှကတော်က ဆင်ပေါ်မှဆင်းလာသော ဂမုန်းကို လက်ကမ်းပေးရင်း လွီဇာကို မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်..အဆင်ပြေပါတယ်..ဝန်ကတော်...အတွေ့အကြုံပေါ့”

“ကဲ..လာ...ထမင်းစားကြရအောင်”

အရိပ်ကောင်းသော ကျွန်းပင်ကြီးအောက်တွင် ဦးအောင်လှက ထိပ်ဆုံးမှ ထိုင်နေသည်။

ထူးထူးခြားခြား ဦးအောင်လှတစ်ယောက်သာ ယွန်းလင်ပန်းနှင့် ထမင်းကို ထည့်စား၏။ ကျန်သူများမှာ အင်ဖက်ကိုယ်စီဖြင့်။

လွီဇာက သူ့ရှေ့တွင် ရောက်လာသော ထမင်းထုပ်ကို ဖြည့်လိုက်သည်။

အင်ဖက်ဖြင့် ထုပ်လာသော ထမင်းများက မွှေးပျံ့ပျံ့။

“နာမည်က လွီဇာတဲ့လားကွဲ့”

ဦးအောင်လှက စကားစလိုက်သည်။

“ဟုတ်..လွီဇာဒီမဲလိုးပါရှင့်”

“ကိုးသိန်းသခင်ကတော့ ကျုပ်ကို သေချာမှာလိုက်ပါတယ်....တညင် ထိတော့

ကျုပ်လိုက်ပို့နိုင်မယ်မထင်ဘူး..ဟံသာဝတီရောက်မှ တညင်ကို ပို့ပေးမယ့်

စိတ်ချရတဲ့လူတစ်ယောက်ရှာလိုက်ပါ့မယ်..ကြားထဲ ဟံသာဝတီမှာ သုံးလေးရက်တော့ နေဦးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...မမ...ဂမုန်းတို့နဲ့ ဟံသာဝတီမှာ လျှောက်လည်ကြမယ်လေ...ခဏတော့

နေလိုက်ပါ..မမရယ်”

လွီဇာက ဂမုန်း၏ ပါးကို လိမ်ဆွဲပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဆင်ရိုင်း ကျုံးသွင်းတာကို မြင်ဖူးချင်တယ်...အဲ့ဒါလိုက်ကြည့်ချင်လို့ရော ရမလား”

“ရပါ့..အဲ့ဒါပေမယ့်..တောထဲက ဆင်ကျော့ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ကြာမယ်မသိသေးဘူး.. မင်း သန်လျင်က ပြန်လာချိန်ဆိုရင်တော့ ကျုံးသွင်းပြီး ယဉ်အောင်လေ့ကျင့်ပေးချိန်ဖြစ်နေမှာပါ...အဲ့ဒီကျ သေချာလာလေ့လာပေါ့”

ဦးအောင်လှကို လွီဇာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် ခရီးဆက်ရန် ဆင်ပေါ်သို့ ကိုယ်စီတက်လိုက်ကြ၏။

“မမ...နာမည်တွေမှာ အဓိပ္ပါယ်ကိုယ်စီရှိကြတယ်....သမီးနာမည် ဂမုန်းဆိုတာ ထိုင်းလိုဆို
“နှလုံးသားမှလာသော”တဲ့...မမ နာမည်က လွီဇာ ဆိုတာကရော ဗရင်ဂျီလို ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲဟင်”
“လွီဇာဆိုတာ “တိုက်ပွဲများကို အောင်မြင်သော စစ်သူကြီးမ”လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်..ဂမုန်းရဲ့”
“ဪ...ဒါဆို မမက စစ်သူကြီးမကြီးပေါ့”

လွီဇာ။

တိုက်ပွဲများကို အောင်မြင်သော စစ်သူကြီးမ။

ထိုနာမည်ကို သူမ၏ အဘွားဖြစ်သူက ပေးခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်က ဤမြေ ဤရေတွင် သူမနှင့် အမည်တူသော လွီဇာအမည်ရှိ
ပေါ်တူဂီအမျိုးသမီးတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ သူမနာမည် အပြည့်အစုံပြောရလျှင် “ဒွန်နာ လွီဇာ
ဒီဆာခ်ဒါညာ Donna Lusía de Sakdana”ဖြစ်သည်။

ဒီမြေက ပေါ်တူဂီလူမျိုးအားလုံး သူ့ကို “သခင်မလွီဇာ” ဟုသာ ခေါ်ခဲ့ကြသည်တဲ့။

လွန်ခဲ့သော နှစ်တစ်ရာကျော်။

၁၆၀၀ ပြည့်နှစ်၏ ညနေခင်းတစ်ခု။

အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ ပေါ်တူဂီကိုလိုနီဖြစ်သော ဂိုအာမြို့ဘုရင်ခံချုပ် အေရက်စ်ဒေဆာလ်ဒါညာ ၏
နန်းတော်တွင် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုကျင်းပနေသည်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသောမြို့ပြနိုင်ငံများရှိရာ ပဲခူးအရပ်မှ သန်လျင်မြို့ကို အပိုင်စားရသည့် သန်လျင်ဘုရင်ခံ
ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဖိလစ်ဒီဘရစ်တို အား ကြိုဆိုသည့် ပွဲ။

ဖိလစ်ဒီဘရစ်တိုသည် ဂိုအာဘုရင်ခံမှ ချီးမြှင့်သည့် ရွှေစလွယ်၊ ရွှေသရဖူတို့ကို ဝတ်ဆင်လည်း
ခန်းမအတွင်း ပြုံးပျော်ရွှင်နေသည်။

လူစွန့်စားတစ်ယောက်။ သူသည် ကြွယ်ဝသော ဆိပ်ကမ်းနိုင်ငံတစ်ခုကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သူ ပေါ်တူဂီတို့၏
သူရဲကောင်း။

“ပဲခူးဟံသာဝတီနိုင်ငံတော်၏ စစ်သူကြီး ဖိလစ်ဒီဘရစ်တိုပိုင်နီကွန်တီ” ဟူသော ဘွဲ့ကို ဖတ်ကြားရာတွင်
ခန်းမတစ်ခုလုံး လက်ခုပ်သံများ သောသောညံသွားသည်။

မင်းသမီးလွီဇာ သည် လက်ခုပ်ဩဘာသံများကြားမှ ထိုလူထူးဆန်းကို ငေးကြည့်နေသည်။

လွီဇာသည် ဂိုအာဘုရင်ခံချုပ်၏ တူမတော်၏ တရားဝင်နာမည်တပ်ခြင်းကို ခံရသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်းကား ဂိုအာဘုရင်ခံချုပ်နှင့် အင်ဒိုနီးရှားဂျားဗားသူ တရားမဝင်ဇနီးမှ မွေးဖွားသော
သမီးအရင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်လွီဇာကား ပေါ်တူဂီသွေးအစစ်မဟုတ်သဖြင့် ဂိုအာထီးနန်းမှာ သူနှင့်လားလားမှ မဆိုင်ခဲ့။

ထီးနှင့် နန်းနှင့် ဆိုသည့် ထိပ်ခေါင်ဘဝကို လွီဇာ ငယ်စဉ်ကတည်းက အိပ်မက် မက်ခဲ့သည်။

သူ့ရှေ့တွင် ဂုဏ်ပြုခံနေရပြီဖြစ်သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဂိုအာကဲ့သို့ပင် တချိန်ဖြစ်လာနိုင်သည့် သန်လျင်၏
ဘုရင်ခံတဲ့။

ထိုသို့သော ယောက်ျားကောင်းမျိုးကို လွီဇာ ငေးမောသည်မှာ ဆန်းသလား။

ဒီဘရစ်တို့နှင့် သူ၏လက်ထောက် ဒီအာဂို တို့ အား ညှဉ်းခံနေသည့် နန်းရင်းဝန်အနားသို့ လွှဲ
ကပ်သွားပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဪ...သံလျင်မြို့စားကို မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ..ဒါက ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ တူမတော် ဒွန်နာလွီဇာပါ”
လွီဇာက သူမ၏ လက်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ဒီဘရစ်တို့က သူ့ခေါင်းမှ သရဖူကို ချွတ်ကာ ရင်ခွင်တွင်ပိုက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဒူးကို
ထောက်လိုက်ကာ လွီဇာကမ်းလာသော လက်ကို နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

“သိကျွမ်းခွင့်ရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ်..သခင်မ..ကျွန်တော်မျိုး သန်လျင်မြို့စား ဖိလစ်ဒီဘရစ်တို့ပါ”
လွီဇာက သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်လာသော ဝိုင်အရက်ခွက်ကို ဒီဘရစ်တို့ထံ ကမ်းပေးလိုက်၏။

ဒီဘရစ်တို့ က ဝိုင်ခွက်ကို တလေးတစားယူကာ သောက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက မုတ္တမတို့၊ ပဲခူးတို့ဆိုတဲ့ မြို့ကြီးတွေအကြောင်း စာထဲပဲ
ဖတ်ဖူးတာ..သိပ်လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပြီး သိပ်ချမ်းသာကြတာပဲဆို..အဲ့ဒီက အကြောင်းတွေ
ရှင်ပြောပြနိုင်မလား”

“အသင့်ပါပဲ..သခင်မ”

“ဒီအခန်းထဲမှာ သိပ်ပူတာပဲ..လူသံသူသံတွေနဲ့လည်း ဆူညံလိုက်တာ..ကျွန်မတို့ အနောက်ဖက်
ဥယျာဉ်ထဲ အေးအေးဆေးဆေး စကားသွားပြောကြမလား”

ဒီဘရစ်တို့က သူ့ဘေးနားတွင် ရပ်နေသော လက်ထောက် ဒီအာဂိုကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။
ဒီအာဂိုက ပြုံးပြလိုက်၏။

ခဏအကြာတွင် ဖိလစ်ဒီဘရစ်တို့နှင့် ဒွန်နာလွီဇာ တို့သည် နန်းတော်နောက်ဖက် ဥယျာဉ်၏
လမ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ရောက်သွားကြတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ ဘုရင်ခံချုပ်စံအိမ်တော်တွင် ကပွဲတစ်ခု ထပ်မံကျင်းပမည်ဖြစ်သည်။

ထိုကပွဲမတိုင်မီ ညနေလေးနာရီတွင် ဒီဘရစ်တို့၏ မြင်းရထားက ဘုရင်ခံချုပ် အိမ်တော်ရှေ့သို့
ရောက်လာ၏။

ဒီဘရစ်တို့က စံအိမ်တော်အဝသို့ ရောက်သောအခါ အိမ်တော်ထိန်းအရာရှိက စောင့်ကြိုနေသည်။
နောက်ဖက် ဥယျာဉ်တော်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ခြံပင်ကြီးများကိုသာ မြင်ရသည်။

ဒီဘရစ်တို့က လမ်းကို ဆက်လျှောက်သွားသည်။

ခြံပင်ကြီးများ ပတ်လည်ဝိုင်းထားသည့် နောက်မှ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်တွင် ဒွန်နာလွီဇာတစ်ဦးတည်း
ထိုင်နေသည်။

ထိုနေရာက ခြံပင်များကြားထဲမှ သီးခြားကမ္ဘာလေးသို့ပင်။

သီးခြားကမ္ဘာ၏ မင်းသမီးလေး ဒွန်နာလွီဇာသည် သူမွေးထားသော သာလိကာကလေးနှင့်
စကားတွေပြောနေသည်။

ဒီဘရစ်တို့ကို မြင်သည်နှင့် လွီဇာက မြက်ခင်းပေါ်ထိုင်ရန် ပြလိုက်သည်။

“ရှင် အချိန် တိကျသားပဲ...ဖိလစ်”

“သခင်မ နဲ့ တွေ့ဖို့ဆို ကျွန်တော်မျိုး မပေါ့ဆဝံ့ပါဘူး”

“ကဲ...ထားပါလေ...ကပွဲက စဖို့တော့ လိုသေးတယ်”

“သခင်မအတွက် လက်ဆောင်ပါ”

ဒီဘရစ်တိုက သံလျင်ဌာနပုနာတိုက်တစ်ခုမှ ရရှိလာသည့် ရွှေသားအတိပြီးသော

သူရဿတီနတ်သမီးရုပ်ကလေးကို ဒွန်နာလွီဇာထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဟယ်..လှလိုက်တာနော်”

“ကျွန်တော်မျိုးပိုင်ဆိုင်တဲ့ နယ်မြေမှာ ဒီလို တန်ဖိုးရှိတဲ့ အလှအပအနုပညာတွေ ပြည့်နှက်နေပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ပတ္တမြားဆိုတာရော..အဲ့ဒီဘက်မှာ သိပ်ပေါတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်..သခင်မ”

“အင်း..ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ်ဖူးတယ်သိလား..ကျွန်မကို အရှေ့တိုင်း အိမ်ရှေ့မင်းသားတပါးပါးက

ပတ္တမြားလက်စွပ် နဲ့သာ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့ရင် သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲလို့..”

ဒီဘရစ်တိုက ပြုံးနေသည်။

ထို့နောက် သူ့လက်သူကြွယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို ချွတ်ကာ လွှဲဇာ၏

လက်သူကြွယ်တွင် အသာစွပ်ပေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်မျိုးဟာ အရှေ့တိုင်းရဲ့ ရှင်ဘုရင်လောင်းပါပဲ..သခင်မ”

“ဟင်..တော်လည်းမတော်ပဲနဲ့”

“ဒီတစ်ကွင်းမတော်လည်း...အရှင်မအတွက်ဆို နောက်ထပ် ပတ္တမြားလက်စွပ်တွေအများကြီး

ကျွန်တော်မျိုး ဆက်သနိုင်ပါတယ်”

ဒေါ်နယ် လွီဇာ ပြုံးနေသည်။

ဒီဘရစ်တို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူမလက်ကို မရုန်းမိ။

အမှောင်သည် ညနေကို ခေါင်းမြီးခြုံလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ဧည့်ခံပွဲခန်းမဆီမှ တယောသံ သဲ့သဲ့ကြားရပြီ။ ကပွဲ စချေပြီ။

သူတို့ နှစ်ဦးလုံး ကပွဲသို့ ရောက်မလာ။

သို့သော်။

ဥယျာဉ်တော် မှောင်ရိပ်အတွင်းရှိ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင်တော့ တယောသံနှင့်အပြိုင် ညင်သာယာစွာ

ညည်းသံခပ်သဲ့သဲ့ကလေးများ။

အိပ်ပျော်ခါစ ညမွှေးပန်းကလေးများပင် ဖြတ်ခနဲ လန့်နိုးလာခဲ့ကြသည်။

.....
မိုးစုန်းစုန်းချုပ်ခဲ့ပြီ။

ယာယီညအိပ် နားခိုရာဆင်စခန်းသို့ ရောက်သည့်အခါ မီးများပင် ဖိုထားနှင့်ပြီဖြစ်သည်။

အောက်မားဆင်မှုထမ်းများက လွီဇာနှင့် ဂမုန်း တို့အတွက် ယာယီတဲကလေးတစ်လုံး စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။

တောခြင်များရန်မှ ကင်းစေရန် မီးရှို့ထားသော နံနင်းတက်အနံ့များက ခပ်ပျံ့ပျံ့သင်းနေ၏။

“မမက သိပ်လှတာပဲနော်....သမီးတို့ထင်တာက နန်းတွင်းက မင်းသမီးလို့တောင် ထင်ထားတာ”
“ဂမုန်းလည်း အဲ့ဒီလောက်လည်း မမြောက်ပါနဲ့...မမတို့က ဗရင်ဂျီတွေပါ..ဘယ်ကဘယ်လို နန်းတွင်း မင်းသမီးဖြစ်ရမှာလဲ”

“အင်းနော်..သမီးတို့ကိုလည်း အဘက မင်းသမီးလေးတွေ သိပ်ဖြစ်စေချင်တာတဲ့...အဘက နန်းတော်ကြီးက အကြီးတော်တွေကို ငွေပေးပြီး သမီး တို့ကို နန်းတွင်းတတ်အပ်တဲ့ စာတွေ၊ ဓလေ့တွေ သင်ခိုင်းတယ်... သမီး ကတော့ မင်းသမီး မဖြစ်ချင်ပါဘူး....အဲ့ဒီ နန်းတော်ဆိုပြီး လေးဘက်လေးတန်ကာထားတဲ့ နေရာကြီးမှာ မနေချင်ဘူးရယ်.. ဟော့ဒီလိုတောကြီးထဲမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဆော့ကစားလို့ရသေးတယ်..မမရဲ့”

စကားများမလေး ဂမုန်းက သူ့ထုံးစံအတိုင်း တွတ်တီးတွတ်တာစကားများပြောပြီး မီးပုံဘေးတွင် အိပ်ပျော်သွား၏။

လွီဇာက ဂမုန်းကို မပွေ့ပြီး ယာယီတဲပေါ်မှ အိပ်ရာတွင် တင်လိုက်သည်။

ထို့နောက်..အိပ်စက်ရန် လှဲလျောင်းလိုက်၏။

.....
သံလျင်တဲ့။

မြို့စားဖိလစ်ဒီဘရစ်တို့၏ ဇနီးအသစ်စက်စက် ပါလာမည်ဆိုသဖြင့် သံလျင်ဆိပ်ကမ်းပေါ်တွင် လူအများ စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေကြသည်။

အစပိုင်းတွင် ဒီဘရစ်တို့မှာ ဘုရင်ခံချုပ်၏ တူမတော်နှင့် မြင်မြင်ချင်း ချစ်ကြိုးသွယ်မိသည့်အတွက် ထိတ်လန့်နေခဲ့သည်။

ထို့ပြင်သူ့တွင် ပထမအိမ်ထောင်နှင့် ရရှိခဲ့သော သားနှစ်ဦးလည်း ရှိနေသေးသည်။

သို့သော် ဒွန်နာလွီဇာ က မည်သည့်အခြေအနေမျိုးတွင်ဖြစ်ဖြစ် ဒီဘရစ်တို့ကို လက်ထပ်မည်ဟုသာ ဖြေခဲ့သည်။

ဂိုအာဘုရင်ခံချုပ်ကလည်း သူတို့နှစ်ဦးကို သဘောတူခဲ့၏။

သူတို့သည် ဂိုအာမြို့ရှိ စိန့်ကက်သရင်းဘုရားကျောင်းတွင် မင်္ဂလာပွဲကိုကျင်းပခဲ့သည်။

ထိုဇနီးလေးမှာ ဂိုအာဘုရင်ခံချုပ်၏ တူမဖြစ်သည်ဆိုသည့်အတွက် သံလျင်၊ ဟံသာဝတီရှိ ပေါ်တူဂီလူဂုဏ်တန်မိသားစုများ၊ အာမေးနီးယန်းကုန်သည်မိသားစုများမှာ အလှအယက်မိတ်ဆက်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။

ဖိလစ်ဒီဘရစ်တို့၏ ငယ်စဉ်ဘဝက မယားတစ်ဦးနှင့် ရရှိခဲ့သည့် မားကိုစ်ဒီဘရစ်တို့ နှင့် ဆိုင်မွန်ဒီဘရစ်တို့ဆိုသည့်သားနှစ်ယောက်လည်း ပါလာခဲ့သည်။

သာသနာပြုရန်အတွက် ဗရင်ဂျီဘုန်းတော်ကြီး ဖာသာ ပီမန်းတားနှင့် ဖာသာဗောဗစ်တို့လည်း ဂိုအာဘုရင်ခံက ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဂိုအာဘုရင်ခံ၏တူမတော်ဒွန်နာလွီဇာ၏ အခြွေအရံလှပျိုဖြူများ၊ ဒီဘရစ်တို့၏ သားများ၊ ဂိုအာမှ ထည့်ပေးလိုက်သော လက်ရွေးစင်စစ်သည်များ ပါဝင်သည့် ပြည်တော်ပြန်ခရီးက ခမ်းခမ်းနားနား။

ဆီရိယန် ဟု ခေါ်သော သံလျင်မြို့။
ပင်လယ်ဝမှ ဟံသာဝတီ၊ မုတ္တမ၊ ပုသိမ်စသော ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးများ ထံသို့ သွားရာလမ်းတွင်
အခွန်အကောက်ဖြစ်သော ခံတပ်မြို့၊ ကြွယ်ဝစပြုလာပြီဖြစ်သော ဆိပ်ကမ်းမြို့။
လွီဇာသည် သံလျင်၏ သခင်မ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။
ပင်လယ်ဝဘက်သို့ မျက်နှာမူထားပြီး သာယာသော တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုပေါ်တွင်
မြို့စားဒီဘရစ်တို့နှင့် ဇနီးသစ်ကလေး လွီဇာတို့ ၏ အိမ်တော်တည်ရှိသည်။
သားနှစ်ယောက်မှာ မြို့တွင်းတွင် သီးခြားအိမ်တော်များဖြင့် နေကြသည်။
ရခိုင်ဘုရင့်လက်အောက်ခံ သာမန်ပေါ်တူဂီသင်္ဘောသားလေးဘဝမှ မြို့စားဖြစ်လာသည့်
ဒီဘရစ်တို့သည် သံလျင်ကို အကောင်းဆုံးခံတပ်တစ်ခုဖြစ်ရန် ပြုပြင်တော့သည်။
စစ်တပ်ကို စနစ်တကျပြန်လည်တည်ဆောက်သည်။
မြို့တွင်းခံတပ်နှင့်အဆောက်အဦများကို လစွဲဘွန်းမှ ဗိသုကာပညာရှင် ဇွင်သရာရီနိုး ကို
ခေါ်ယူတည်ဆောက်သည်။
ဆိပ်ကမ်းပတ်ချာလည်တွင် အမြောက် အလက် ၆၀ တပ်ဆင်လိုက်သည်။
ဒီဘရစ်တို့သည် သန်လျင်နှင့် ဒဂုံရှိ ဘုရားများမှ ခေါင်းလောင်းများ၊ ကြေးဆင်းတုတော်များကို
အရည်ကြိုကာ အမြောက်ဆံများ ပြုလုပ်သည်။
ဒွန်နာလွီဇာအတွက်လည်း ဘုရားဌာပနာများထဲမှ လက်ဝတ်ရတနာအများအပြားကို
လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။
ဟံသာဝတီနန်းတွင်းရှိ မွန်တိုင်းရင်းသားအမတ်များ၊ စစ်ကဲများကိုလည်း တံဆိုးလက်ဆောင်များပေးကာ
စည်းရုံးသိမ်းသွင်းသည်။
ထိုစဉ်က ဟံသာဝတီကို တောင်ငူမှလှမ်းအုပ်ချုပ်ရသည်။
ဘုရင်နောင်လက်ထက်က မွန်အမတ်များနှင့်အတူ ဟံသာဝတီတွင် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည့်
ဗိုလ်မှူးဆာဗေးဒိုးက ဒီဘရစ်တို့ဘက်မှနေပြီး မွန်အမတ်များစွာကို စည်းရုံးပေးခဲ့သည်။
သံလျင်သည် ရှေးဟောင်းမြို့တစ်ခုမှ ခေတ်မီဆိပ်ကမ်းမြို့ပြတစ်ခု အဖြစ် တမုဟုတ်ချင်း
ပြောင်းလဲခဲ့၏။
သို့သော်...ဒေသခံ မွန်လူမျိုးတို့မှာမူ မိမိတို့၏ ဘုရားစေတီများဖျက်ဆီးခံရမှု၊ အထူးသဖြင့်
ကျိုက်ခေါက်စေတီတော်ပေါ်တွင် စစ်တန်းလျားများဆောက်လုပ်မှု၊
ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာအခမ်းအနားတို့ကို တရားဝင်ကျင်းပခွင့် မပြုခြင်းတို့အပေါ် ခါးခါးသီးသီး
နာကြဉ်းကြသည်။
တချိန်တည်းတွင်ပင် အထကြွန်မာနိုင်ငံတွင် ဘုရင့်နောင်၏ သားတော်တစ်ပါးဖြစ်သော
ညောင်ရမ်းမြို့စားက ထီးဆောင်းမင်းတစ်ပါးအဖြစ်ကြေညာကာ ညောင်ရမ်းမင်းဆက်ကို
စတင်ထူထောင်လိုက်တော့သည်။

အောကြွန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း ဒီဘရစ်တိုက သူ၏ သားငယ် ဆိုင်မွန်ဒီဘရစ်တို ကို မုတ္တမမြို့စား ဗညားဒလ ၏ သမီးနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးကာ အောကြွန်မာပြည်အင်အားကို စုစည်းလိုက်သည်။ မုတ္တမစားမှာ အယုဒ္ဓယဘုရင် ဗြနရာဇ်ခေါ် ဖရားနရေဆူဝမ် ၏ မဟာမိတ်ဖြစ်သဖြင့် ဒီဘရစ်တိုမှာ အယုဒ္ဓယနှင့်ပါ မဟာမိတ်ဖွဲ့ပြီးသည့်အခြေအနေဖြစ်သွား၏။

တောင်ငူနှင့် ရခိုင်ပူးပေါင်းကာ သံလျင်ကို တိုက်ခိုက်သော်လည်း ရခိုင်အိမ်ရှေ့မင်းသားကို ဒီဘရစ်တိုက ဖမ်းမိသွားသဖြင့် ရခိုင်ဘုရင်မင်းရာဇာကြီးနှင့် တောင်ငူဘုရင်နတ်သျှင်နောင်တို့က စတင်ပြီး စေ့စပ်ပြေငြိမ်းရသည့် အဆင့်ဖြစ်သွားသည်။

ပေါ်တူဂီရေတပ်သည်လည်း အရှေ့တောင်အာရှတွင် နာမည်ကျော်များဖြစ်သော ရခိုင်ရေတပ်နှင့် တောင်ငူကြည်းတပ်တို့၏ ပူးပေါင်းစစ်ကြောင်းကို ခုခံနိုင်ခဲ့သဖြင့် အတော်ပင် နာမည်ကြီးသွားခဲ့သည်။ ပုသိမ်ဆိပ်ကမ်းနှင့် မုတ္တမဆိပ်ကမ်းတို့ကိုပါ ဒီဘရစ်တိုက သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သဖြင့် အထက်ပိုင်းသည် ကုန်းတွင်းပိတ်ဖြစ်ခဲ့တော့သည်။

ဖိလစ်ဒီဘရစ်တို၏ မာနသည်လည်း အဆုံးစွန်းထောင်လွှားခြင်းသို့ ရောက်လာတော့၏။ မကြာမီ အထက်ဘက်တွင်လည်း ညောင်ရမ်းမင်း၏ သားတော် ဓမ္မရာဇာ (ခေါ်) အနောက်ဘက်လွန်မင်း နန်းတက်လာသည်။

အထက်ဘက်ရှိ အင်းဝနိုင်ငံသားတို့မှာ ဆိပ်ကမ်းများကို ဒီဘရစ်တိုက သိမ်းပိုက်ထားသဖြင့် အထည်အလိပ်များ၊ ကုန်စည်များကို ဈေးကြီးပေးဝယ်ယူကြရသည်။

ဆားချက်ရန်ပင် ခက်ခဲ့သဖြင့် ဟံသာဝတီအနီးတွင် တပ်အင်အားများ ချကာ ဆားချက်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် အနောက်ဖက်လွန်မင်းက ဆိပ်ကမ်းထွက်ပေါက်များကို ပြန်သိမ်းရန် တောင်ဘက်သို့ စစ်အင်အား ဖြန့်ကျက်လာတော့သည်။

အနောက်ဖက်လွန်မင်း၏ ညီဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ တောင်ငူဘုရင်နတ်သျှင်နောင်ပင်လျှင် ဒီဘရစ်တိုနှင့် မဟာမိတ်ပြုကာ ခိုလှုံလာ၏။

ဒီဘရစ်တို၏ နောက်ဆုံးနေ့ရက်များသို့ ရောက်ရှိလာသည် နှင့်အတူ ဒွန်နာလွီဇာ ၏ ခရီးကြမ်းအစ ကလည်း တစစ နီးကပ်လာပြီဖြစ်သည်။

.....
၁၆၁၂ ဒီဇင်ဘာ ၂၅။

ခရစ္စမတ်နေ့။

သန်လျင်မြို့ရိုးပေါ်တွင် ရပ်နေသော ဒီဘရစ်တိုက မှန်ပြောင်းကို နဘေးရှိ နတ်သျှင်နောင်ထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

မြို့ရိုးပတ်ချာလည်တွင် အင်အားတစ်သိန်းနှစ်သောင်းရှိသော အင်းဝလက်အောက်ခံ ဗမာတပ်များ ၊ ရှမ်းစော်ဘွားတပ်များက ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။

မြို့ရိုးနှင့် မနီးမဝေး တောင်ကုန်းမြင့်များပေါ်တွင် အင်းဝတပ်လောက်အောက်ခံ မွတ်ဆလင်သေနတ်ကိုင်ကြေးစားစစ်သည် လေးထောင်က ပစ်ခတ်ရန်အသင့်ရှိနေကြ၏။

နတ်သျှင်နောင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး မြစ်ဝဘက်ဆီသို့ မှန်ပြောင်းကိုလှည့်လိုက်သည်။
မြစ်ဝတွင်လည်း အင်းဝရေတပ်၏ သင်္ဘောအစင်း (၄၀၀) က သန်လျင်ကို တိုက်ခိုက်ရန်
အသင့်ဖြစ်နေကြပြီဖြစ်သည်။
မလှမ်းမကမ်းမြို့ရိုးပေါ်တွင် ထီးကိုဆောင်းလျက် သူတို့ဆီလျှောက်လာသော ဒွန်နာလွီဇာကို
ဒီဘရစ်တို့မြင်လိုက်ရသည်။
လေထဲတွင် လွီဇာ၏ ဂါဝန်တို့က တဖြတ်ဖြတ်လွင့်လျက်။
လွီဇာက လေတိုးသော ထီးကိုတဖက်ကထိန်းရင်း လွင့်နေသော ဂါဝန်ကို ဖိချကာ ကပိုကရိုဖြစ်နေပုံက
စွဲဆောင်မှုရှိနေ၏။
နတ်သျှင်နောင်ပင် ထိုမြင်ကွင်းကို တဒင်္ဂငေးမောသွားသည်။
“ဖိလစ်....ဟိုးက ကွင်းပြင်အဆုံးကို မှန်ပြောင်းနဲ့ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ”
လွီဇာစကားကြောင့် ဖိလစ်ဒီဘရစ်တို့က မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။
“ဘာဖြစ်လို့လဲ..လွီဇာ”
“ရွှေရောင်လက်ခနဲ လက်ခနဲကို ကျွန်မမြင်လိုက်ရတယ်....အင်းဝဘုရင်ရဲ့
ရွှေထီးကဖြစ်မယ်ထင်တယ်..သူ အဲ့ဒီမှာပဲ”
လွီဇာက ဗမာဘာသာစကားဖြင့် ပီပီသသပြောလိုက်၏။
သူသည် သန်လျင်သို့ရောက်သည့်နှစ်များအတွင်း ဖိလစ်ဒီဘရစ်တို့နည်းတူ ဗမာစကားနှင့်
မွန်စကားများကို ကျွမ်းကျင်စွာတတ်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
ဒီဘရစ်တို့က လွီဇာ ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။
နတ်သျှင်နောင်ကလည်း မှန်ပြောင်းဖြင့် သေချာကြည့်လိုက်၏။
“ဟုတ်တယ်..အဲ့ဒါ နောင်တော်အင်းဝမင်း ပဲ..သူကိုယ်တိုင် တိုက်ပွဲကို ကွပ်ကဲဖို့ ရောက်လာနေပြီ”
“ဘာလုပ်နေတာလဲ..အဲ့ဒီနေရာကို အမြှောက်တွေနဲ့ ပစ်ခိုင်းတော့လေ”
လွီဇာက အမြှောက်စစ်သည်များနှင့် မေးငေါ့ရင်း ပြောလိုက်သည်။
“လွီဇာ...နောက်ကို့.မြို့ရိုးပေါ်တက်မလာပါနဲ့..အန္တရာယ်ရှိတယ်..မကြာခင်ရက်ပိုင်းမှာ တိုက်ပွဲက
အကြီးအကျယ်ဖြစ်တော့မှာ..အိမ်တော်ကိုပြန်..ည နာတာလူးညစာစားပွဲအတွက် အစေခံတွေနဲ့
ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ထားပါ”
ဒွန်နာလွီဇာ က ဒီဘရစ်တို့၏ ပုခုံးကိုကျော်လျက် မြို့ရိုးအရှေ့ဘက်ကွင်းဆီမှ ရန်သူတပ်များဆီ
သင်္ဘောတစ်စင်းနဲ့ ကိုယ်ရံတော်တို့ကသင်္ဘောနှစ်စင်းကို အခုကတည်းက
“လွီဇာ..သေချာနားထောင်ပါ..ဒီပွဲက လချီပြီး ကြာလိမ့်မယ်..တကယ်လို့ ဂိုအာက စစ်ကူတွေ
အမြန်ဆုံးရောက်လာရင်တော့ ပွဲမြန်မြန်ပြတ်လိမ့်မယ်..သူတို့နောက်ကျနေရင်တော့..ဘာမှ
မသေချာတော့ဘူး...ငါကတော့ ဒီမြို့နဲ့အတူ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ကျန်နေရစ်ခဲ့မှာပါ.....မင်း..အတွက်
သင်္ဘောတစ်စင်းနဲ့ ကိုယ်ရံတော်တို့ကသင်္ဘောနှစ်စင်းကို အခုကတည်းက

အသင့်စီစဉ်ထားတယ်....သံလျင် အခြေအနေမကောင်းတာနဲ့ မင်းရအောင်ဖောက်ထွက်ပြီး ဂိုအာကို
ရောက်အောင် ပြန်ပါ...ကြားလား”

ဒွန်နာလို့ဇာ ခေါင်းမညိတ်ပါ။ ထို့အတူ ခေါင်းလည်းမခါပါ။

ဒီဘရစ်တို က ဒွန်နာလို့ဇာ၏ ပုခုံးကို ဖက်ကာ မြို့ရိုးပေါ်မှ ဆင်းခိုင်းလိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် မြို့ရိုးပေါ်မှ အမြောက်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

“ဖောင်း..ဖောင်း..ဖောင်း..ဖောင်း”

.....
“ဖောင်း..ဖောင်း..ဖောင်း..ဖောင်း”

ဆူဆူညံညံ အသံများကြောင့် လို့ဇာ လန့်နိုးလာတော့သည်။

မည်သည့်အချိန်ထဲက နိုးနေသည်မသိသော ဂမုန်းက လို့ဇာ၏ အလန့်တကြားပုံစံကို ကြည့်ကာ
ရယ်မောနေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ..ဂမုန်း..ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒီမှာပါလာတဲ့ ဆင်မတွေ အနံ့ကြောင့်ထင်တယ်...တောဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်

အနားကပ်လာလို့....အဘတို့ ဝါးဆစ်တွေကို မီးရှို့ပြီး

ခြောက်တာပါ....မမ...ပြန်အိပ်..ပြန်အိပ်..သမီးတို့ကတော့ အဘနဲ့ ဆင်ကျော့လိုက်နေကျဆိုတော့
ဒီအသံတွေ ရှိနေပြီ”

ဂမုန်းက စောင်ကို ခြုံပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။

လို့ဇာ အိပ်မပျော်တော့။ မကြာမီ သူမ၏ ဘိုးဘေး စစ်သူကြီးဒိုအိုဂိုဒီမဲလိုး အောင်ပွဲများခံယူခဲ့ရာ
ဟံသာဝတီမြေသို့ ရောက်ရတော့မည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် သူမနှင့် နာမည်တူ သခင်မဒွန်နာလို့ဇာ ၏ အတိတ်ခြေရာများရှိရာ သန်လျင်သို့။

AVA 1740s

အခန်း(၆)

.....
သန်လျင်မြို့၏ နှစ်သစ်ကူးကာလသည် အမြောက်သံ ၊ ဗုံးသံများဖြင့် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပေပြီ။

၁၆၁၃ ခုနှစ်၊မတ်လ။

အင်းဝတပ်များက လေးလတိုင်တိုင် သံလျင်ကို ဝန်းရံပစ်ခတ်နေခဲ့ကြသည်။

သံလျင်မြို့ရိုးအတွင်း စားနပ်ရိက္ခာရှားပါးလာကြပြီဖြစ်သည်။ အမြောက်ဆံများ၊ ကျည်ဆံများ ကလည်း
တစတစနည်းပါးလာခဲ့ပြီ။

ဌာနေလူမျိုးများဖြစ်သော မွန်အမျိုးသားများနှင့် မွန်အမတ်များကလည်း ပေါ်တူဂီတို့၏ စွမ်းရည်အပေါ်
မေးခွန်းထုတ်လာကြပြီဖြစ်သည်။

အင်းဝဘုရင်က စာရေးတောင်းဆိုသည့်အတိုင်း တောင်ငူဘုရင် နတ်သူင်နောင်ကို

အင်းဝတပ်များလက်သို့ အပ်လိုက်စေချင်သည့် အုပ်စုက ပိုမိုအင်အားကြီးမားလာခဲ့သည်။

နတ်သျှင်နောင်နှင့်အတူပါလာသည့် တောင်ငူသားအစုမှာလည်း အပြင်ဘက်ရှိ အင်းဝတပ်များနှင့် တဖွဲဖွဲ သွားရောက်ပူးပေါင်းနေကြ၏။

ပေါ်တူဂီတို့ အခိုင်အမာနေရာယူထားခဲ့သော ကျိုက်ခေါက်တောင်ကုန်း သည် ၁၆၁၃ ဖေဖော်ဝါရီ ၉ ရက်နေ့ကတည်းက အင်းဝတပ်များလက်သို့ ကျသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ပေါ်တူဂီတပ်များသည် သန်လျင်မြို့ရိုးအတွင်း ပိတ်မိနေကြပြီ။

ဖိလစ်ဒီဘရစ်တို့အတွက် မျှော်လင့်ချက်ကား ဂိုအာဘုရင်ခံချုပ်ထံမှ လာမည့် စစ်ကူပင်။

သို့သော်ငြား..။

မြစ်ပြင်ဘက်ဆီမှ အောင်စည်အောင်မောင်းသံ သဲ့သဲ့က နံနက်ခင်းကို လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သော ဖိလစ်ဒီဘရစ်တို့က သူနေထိုင်ရာ

မွေ့နှုန်းကုန်းအိမ်တော်ဝရံတာသို့အပြေးအလွှားထွက်ကာ မြစ်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်၏။

ဝရံတာတွင် ဒွန်နာလွီဇာက ကြိုရောက်နေသည်။

“ဂိုအာက သင်္ဘောစစ်ကူထင်တယ်”

ဒီဘရစ်တို့က ညအိပ်အဝတ်အစားများကို အမြန်ဆုံးလဲပြီး ခံတပ်ရှိရာသို့ ထွက်ရန် မြင်းရထားကို ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မလည်း လိုက်မယ်”

လွီဇာက ဂါဝန်ကို မကာ မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

မြင်းရထားက ခံတပ်ရှိရာသို့ မောင်းထွက်သွား၏။

ခံတပ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည့်အခါ ပေရွက်တစ်ခုနှင့် ကညစ်ကို ကိုင်လျက် ငိုနေသော

နတ်သျှင်နောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူနုဘေးတွင် ဖိလစ်ဒီဘရစ်တို့၏ အားအကိုးရဆုံးတပ်မှူး ဒီအာဂို ။ ထို့နောက် မွန်အမတ်ကြီး ဗညား။

“ဂိုအာက စစ်ကူလာပြီလေ..ဘယ်နှယ့်လဲ...သင်္ဘောတွေ ရာနဲ့ချီသလား..”

ဒီဘရစ်တို့၏ ဝမ်းသာအားရအသံကို သူတို့က ငေးကြောင်ကြည့်နေကြသည်။

“အမယ်လေး..ဒါက ဘယ်သူလဲ..ဘာဖြစ်တာလဲ”

လူအုပ်စု၏ နောက်နားတွင် ဒူးထောက်နေသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်ပြီး ဒွန်နာလွီဇာက

အလန့်တကြား ထအော်လိုက်သည်။

မျက်နှာတခြမ်းကို အဝတ်စ စည်းထားပြီး သွေးများက လည်ပင်းတဝိုက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တွင် ရွဲနှစ်နေသည့် ပေါ်တူဂီလူငယ်တစ်ယောက်။

ဒီဘရစ်တို့ မျက်မှောင်ကြုံသွားသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“ရခိုင်ကို ရောက်နေတဲ့ ကပ္ပတိန်မားကွတ်စ်ဒန်းမစ် ဆီက စစ်ကူပို့လိုက်တဲ့ သင်္ဘောသားတွေထဲက တစ်ယောက်ပါ..ကပ္ပတိန်ဂျင်နရယ်”

ဒီဘရစ်တို့၏ ကိုယ်ရေးအရာရှိ ရီဗားရိုး ၏ အသံက စိတ်မသက်မသာဖြင့်။

“ဒါဆို...ဂိုအာက စစ်ကူတွေမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“သူတို့ သင်္ဘောငါးစီးကိုလည်း အင်းဝရေတပ်က သိမ်းလိုက်ပါပြီ..အခု လာတဲ့ သင်္ဘောသားက ကပ္ပတိန်ဂျင်နရယ် လက်ထဲကို ထည့်ပေးဖို့ သဝဏ်လွှာနှစ်စောင်ယူလာပေးတာပါ”

“ဘယ်က သဝဏ်တွေလဲ”

“တစ်စောင်က ဂိုအာဘုရင်ခံချုပ်ဆီကပါ..တစ်စောင်က..အင်းဝဘုရင်ဆီက”

“ဘယ်မလဲ..အဲ့ဒီစာ..ငါ့ကို ဂိုအာက စာ အရင်ပေးစမ်း”

ရီဗားရိုးက စာတစ်စောင်ကို ဒီဘရစ်တို့ လက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“သန်လျင်ဘုရင်ခံဖိလစ်ဒီဘရစ်တို့

ယခုအခါ....ငါတို့ ပေါ်တူဂီကိုလိုနီနယ်များတွင် မငြိမ်မသက်ရှိပြီ။ အရှေ့မလက္ကာကျွန်းတွင် စပိန်အမျိုးသားတို့နှင့် စစ်ဖြစ်နေရသည်။ အရှေ့အိန္ဒိယကျွန်းစုများတွင်လည်း လက်အောက်ခံ စူလတန်ဘုရင်တို့ကို နှိမ်နင်းနေကြရသည်။ သို့ဖြင့် ယခုလောလောဆယ်..သန်လျင်သို့ စစ်ကူများ ပေးပို့ရန် တပ်မရှိသေးသဖြင့် ခေတ္တသည်းခံစောင့်ဆိုင်းပေးပါ။ ငါတို့ ဘုရင့်စစ်သည်တော်များ သင့်ထံ စစ်ကူမရောက်နိုင်သေးခင် သန်လျင်ကို သင့်ရဲစွမ်းသတ္တိဖြင့် ကြံ့ကြံခံကာကွယ်နိုင်မည်ဟု ပေါ်တူဂီဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ် ယုံကြည်ထားပါသည်”

ဒီဘရစ်တို့ ထံမှ သက်ပြင်းသံခပ်ပြင်းပြင်း။

လွီဇာက ဒီဘရစ်တို့ လက်ထဲမှ စာကို လှမ်းယူပြီးဖတ်လိုက်သည်။

“အင်းဝ ဘုရင်ဆီက စာကရော”

“အဲ့ဒါကတော့ သူ့ဆီမှာ..ခင်ဗျားလာမှ ပေးမယ်လို့ သူက ပြောနေတယ်..ဖိလစ်”

သွေးသံတရဲရဲဖြင့် သင်္ဘောသားလူငယ်ကို နတ်သျှင်နောင်က လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“ဒီမှာပါ..အရှင်”

သင်္ဘောသားလူငယ်က ရှေ့သို့ အားပြုလမ်းလျှောက်လာရင်း ဒူးထောက်လိုက်သည်။

ကတ္တီပါစဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသော ပေစာတစ်ခု။ ကတ္တီပါစအနီရောင်ပေါ်တွင် သွေးစက်တို့ စိုထိုင်းနေသည်။

ဒီဘရစ်တို့က ပေစာကို ဖြန့်လိုက်၏။ လွီဇာက လည်း ဒီဘရစ်တို့၏ ပခုံးနောက်မှနေပြီး ပေစာကို အာရုံစိုက်လိုက်သည်။

“ယခု ပြလိုက်သော ကျွန်ုပ်၏ လက်ဆောင် နမူနာကို ကြည့်ပါ။ ငါ့ကိုယ်တော်ရေမြွေသခင်စကြာရှင်၏ ရန်သူကို ကာကွယ်ပေးထားသည်ကို ရပ်ပြီး ခြေတော်ရင်းခစားပါ။ သို့မဟုတ်ပါက ယခု ရက်စက်မှုများသည် သင့်နှင့်တကွ သန်လျင်တစ်မြို့လုံးဆီသို့ မကြာမီ ရောက်လာလိမ့်မည်”
ဒီဘရစ်တို့က စာကို ဖတ်ပြီး မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။

“ဘာလက်ဆောင်လဲ...”

“ဒီ..ဒီမှာပါ..အရှင်”

ပေါ်တူဂီသင်္ဘောသားက ညိုညစ်ညစ်အဝတ်စ ဒီဘရစ်တို့ထံ ပေးလိုက်သည်။

သို့သော် ဒူးထောက်လျက်ဖြစ်နေပြီး ဝေဒနာကြောင့် ရှေ့သို့ မတိုးနိုင်သဖြင့် ဒွန်နာလွီဇာက ကြားမှ လှမ်းယူလိုက်၏။

ဒွန်နာလွီဇာက အဝတ်စကို ဖြည့်ထုတ်လိုက်သည်။

အဝတ်စက ဒွန်နာလွီဇာ လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွား၏။

မြို့ရိုးထိပ်သို့ ပေးသွားကာ ဒွန်နာလွီဇာ အန်ချပစ်လိုက်သည်။

အဝတ်စတွင်းက ထွက်လာသည်က နားရွက်တစ်ဖက်။

“ကျွန်တော်မျိုး...နားရွက်ပါ...အရှင်...ကျွန်တော်မျိုးတစ်ဦးတည်းသာ ကံကောင်းလို့ နားရွက်တစ်ဖက်ဖြတ်ခံရတာပါ...ကျန်တဲ့သင်္ဘောသားတွေအားလုံး လက်တွေ ခြေတွေဖြတ်ခံရပါတယ်.. အခု ကျွန်တော်မျိုးကို တင်လွှတ်လိုက်တဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာ အဲဒီခြေလက်တွေ ပါလာပါတယ်”

“တော်ပြီ...တော်ပြီ...”

နတ်သျှင်နောင်က ပေါ်တူဂီဘာသာစကားဖြင့် လှမ်းဟန့်တားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အနီးအနားမှ မွန်အမတ်ကြီး နှင့် မွန်စစ်သည်အချို့၏ မျက်နှာမှာလည်း သိသိသာသာပျက်ယွင်းနေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သွားအန်နေသော ဒွန်နာလွီဇာကလည်း သူတို့ရှိရာသို့

လေးတိလေးကန်ခြေလှမ်းများဖြင့် ပြန်လာနေသည်။

အစောင့်စစ်သားတစ်ဦးက နားရွက်ပြတ်ကို ကောက်ကိုင်ကာ ခံတပ်အောက်ဘက်သို့

လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

သင်္ဘောသားသည် သူ့နားရွက်ပြတ်ကလေးအား နှမြောတသစွာ လိုက်ငေးနေ၏။

“သူ သွေးထွက်လွန်နေပြီ...ဘုရားကျောင်းထဲက ယာယီဆေးရုံကို ပို့ပေးမှဖြစ်မယ်..လာကြပါဦး”

ဒေါ်နာလွီဇာက သင်္ဘောသား လူငယ်ကို တွဲထူရင်း ပြောလိုက်သည်။

စစ်သည်နှစ်ဦးအကူအညီဖြင့် လူငယ်ကို ခံတပ်ပေါ်မှ တွဲခေါ်သွားတော့၏။

ဒီဘရစ်တိုက ခံတပ်ပေါ်မှ မြစ်ပြင်ဆီသို့ ငေးနေသည်။

အားလုံးတိတ်ဆိတ်နေကြ၏။

“ကျုပ် ကို သူတို့လက်ကို အပ်လိုက်ပါတော့..ဖိလစ်..ဒါ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးရဲ့ နောက်ဆုံး ထွက်ပေါက်ပဲ”

နတ်သျှင်နောင်၏ အသံ ထွက်လာသည်။

ဖိလစ်ဒီဘရစ်တိုက ခေါင်းခါလိုက်၏။

“မိတ်ဆွေကြီးနတ်သျှင်နောင်....အဲဒါက အဖြေမဟုတ်လောက်ဘူး...တကယ်တမ်း အင်းဝမင်း

လိုချင်နေတာ..သန်လျင်မြို့ပဲ”

မွန်အမတ်ကြီးဗညား သူ့အနီးအပါးမှ မွန်စစ်သည်တစ်စုကို မျက်ရိပ်ပြကာ စိတ်မသက်မသာဟန်ဖြင့် ခံတပ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

.....
ဖိလစ်ဒီဘရစ်တို၏ မြင်းရထားနှင့်အတူ ပေါ်တူဂီတပ်စုတစ်စုသည် မွေ့နွန်းကုန်းတော်အနီးရှိ ကက်သလစ်ဘုရားကျောင်းရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

ဘုရားကျောင်းကို ဒွန်နာလွီဇာမှ ဦးဆောင်ပြီး ယာယီဆေးရုံအဖြစ် အသုံးပြုထားကြသည်။
ဗရင်ဂျီဘုန်းတော်ကြီးနှင့် စကားပြောနေကြသော လွီဇာ၏ ပုခုံးကို ဒီဘရစ်တိုက ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။
“ဖိလစ်...ခံတပ်မှာ မနေပဲ ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ”
“မင်း..သွားဖို့အချိန်ကျပြီ..လွီဇာ”
လွီဇာက ဒီဘရစ်တိုကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။
“အိမ်တော်ကို အခု သွားကြမယ်..သယ်နိုင်သမျှ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေအကုန်သယ်..မသယ်နိုင်တာကို မြုပ်သင့်တာ မြုပ်ခဲ့...ပြီးရင် မနက် ၃ နာရီထိုးတာနဲ့ အသင့်ပြင်ထားတဲ့ သင်္ဘောသုံးစင်းနဲ့ မင်း ဂိုအာကို ထွက်ရမယ်”
“ဟင်အင်း..ရှင့်ကို ထားပြီး ကျွန်မ ဘယ်မှ မသွားဘူး..ပြီးတော့...မြစ်ဝမှာလည်း အင်းဝသင်္ဘောတွေ ပိတ်ဆို့ထားတယ်မဟုတ်လား”
“မင်း သွားကို သွားရမယ်..လွီဇာ..မင်းကို ဘုရင်ခံမင်းမြတ်ဆီကို ဘေးမသီရန်မခပဲ ပြန်ပို့ပေးဖို့ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်..မြစ်ဝက အင်းဝတပ်တွေကိစ္စ ဘာမှမပူနဲ့ ကိုယ့်မှာ အစီအစဉ်ရှိပြီးသား..လွီဇာ...မင်းနဲ့အတူ ကပ္ပတိန်ဒီဘရစ်ရင်းနဲ့ တပ်စိတ်တစ်စိတ် ထည့်ပေးလိုက်မယ်....
... ဂိုအာကနေ ကိုယ့်ကို စောင့်နေပါ..ကိုယ်လိုက်လာမယ်”
ဒီဘရစ်တိုက ဒွန်နာလွီဇာ၏ လက်ကို ဆွဲကာ မြင်းရထားဆီ ဆွဲခေါ်သွား၏။
.....
ထိုနေ့ နံနက် သုံးနာရီ။
သန်လျင်မြို့အရှေ့ဘက်တံခါးသည် ရုတ်တရက်ပွင့်သွားသည်။
တံခါးနောက်မှ အမြောက် ၁၂ လက် တင်ဆောင်လာသော လှည်းရထားများ တက္ကနီတို့ဖြင့် ထွက်လာ၏။
အင်းဝတပ်များ၏ မလှမ်းမကမ်းတွင် အမြောက်လှည်းများ ရပ်လိုက်ကြသည်။
ထို့နောက်တွင် သေနတ်ကိုင်ပေါ်တူဂီစစ်သားများနှင့် တောင်ငူစစ်သားများ နေရာယူကြသည်။
ရုတ်တရက်ဖြစ်လာသောအခြေအနေကြောင့်အင်းဝတပ်များအတွင်း မောင်းသံများ ၊ အော်ဟစ်သံများ ဆူညံသွားသည်။
သေနတ်ကိုင်တပ်သားများနောက်မှ အလံတလူလူလွင့်နေသော မြင်းတပ်တွင် ဒီဘရစ်တိုနှင့် နတ်သျှင်နောင်တို့က ရှေ့ဆုံးမှ နေရာယူလိုက်ကြသည်။
မကြာမီ အမြောက်သံများ စတင်ထွက်ပေါ်လာသည်။
အင်းဝဘက်မှ အမြောက်များ သေနတ်များဖြင့် ပြန်လည်ပစ်ခတ်ကြသည်။
သန်လျင်မြို့ဘက်ဆီမှ သေနတ်သံများကြားသဖြင့် မြစ်ဝတွင် ပိတ်ဆို့ထားသော အင်းဝရေတပ်သည်လည်း သန်လျင်ဘက်ဆီသို့ ဒရောသောပါး ဦးတည်ထွက်လာကြသည်။
ထိုအချိန်တွင် သန်လျင်မြို့ဆိပ်ကမ်းဆီမှ မီးမှိတ်ထားသော သင်္ဘောသုံးစီးသည် မြစ်ဝဘက်ဆီသို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာနေတော့သည်။

ဒွန်နာလွီဇာသည် သင်္ဘောကုန်းဘက်တွင် မတ်တပ်ရပ်ပြီး အမှောင်ထဲမှ သံလျင်မြို့ဆီသို့
ငေးကြည့်နေသည်။

ဗုံးသံ၊ အမြောက်သံများအကြား သံလျင်၏ ကောင်းကင်သည် တချက်တချက် လင်းထိန်သွား၏။

“သခင်မလွီဇာ...ကုန်းပတ်ပေါ်မနေပါနဲ့..အင်းဝရေတပ်က တိုက်လှေတစ်စီးနှစ်စီးကို ကင်းစောင့်ထားခဲ့ပြီး
လှမ်းပစ်နိုင်လို့ပါ”

ကပ္ပတိန်ဒီဘရစ်ရင်း ၏ စကားကို ဒွန်နာလွီဇာက အကြောင်းမပြန်။

“ရှင်..ရှင်ရဲ့ ကပ္ပတိန်ဂျင်နရယ် နဲ့ ရဲဘော်တွေကို ဒီတိုင်း ထားခဲ့ရက်သလား”

“သခင်မ ဂိုအာရောက်တဲ့အထိ စောင့်ရှောက်လိုက်ပါပေးရမယ်လို့ ဂျင်နရယ်က အမိန့်ပေးထားတာပါ”

“ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မတို့အားလုံး အတူတူရင်ဆိုင်သင့်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်...ဒီဘရစ်ရင်း”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး..သခင်မ..ခဏနေ အင်းဝသင်္ဘောတွေ ပြန်လှည့်လာရင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး
သေရပါလိမ့်မယ်...မိုးမလင်းခင် ပင်လယ်ထဲ ကို ရောက်မှဖြစ်ပါမယ်”

ထိုညတိုက်ပွဲသည် လေးနာရီခန့်ကြာမြင့်ခဲ့သည်။

ဖိလစ်ဒီဘရစ်တို့၏ လက်မောင်းတွင် သေနတ်ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ပြီး မြို့တွင်းသို့

ပြန်လည်ဆုတ်ခွာဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

အင်းဝတပ်များမှာ မြို့ရိုးအခြေအထိ လိုက်လာပြီး လှေကားများထောင်ကာ တက်ကြသည်။

ပေါ်တူဂီတပ်များက မြို့ရိုးပေါ်မှ ပွဲလျက်ရည်၊ ငရုတ်ရည်များလောင်းချကြသည်။

နောက်တစ်ရက်လုံးလုံး အင်းဝတပ်များနှင့် ပေါ်တူဂီတပ်များ အလောင်းများပုံသည်အထိ
တိုက်နေကြ၏။

၁၆၁၃ မတ်လ ၂၇ ရက် ည ၁ နာရီတွင် မွန်အမတ်ကြီးဗညားဦးဆောင်သော မွန်စစ်သည်များက
သံလျင်မြို့တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တော့သည်။

သောင်းချီသော အင်းဝစစ်သည်များမှာ မြို့တံခါးမှ အလုံးအရင်းဝင်လာကြ၏။

မွန်အမတ်ကြီး ဗညား ဦးဆောင်သည့် ပဲခူးစစ်သည်တော်များမှာ သူတို့၏ မိသားစုများနှင့်အတူ
ညအမှောင်ထဲတွင် တိတ်တဆိတ် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

ပေါ်တူဂီတပ်များနှင့် တောင်ငူတပ်များမှာ အင်းဝစစ်သည်များ၏ အင်အားကို မည်သို့မျှ
မတွန်းလှန်နိုင်ခဲ့ကြ။

နံနက်လင်းသောအခါ သံလျင်သည် မီးလောင်နေသောအဆောက်အဦများနှင့် သွေးညှိနံ့များ
လှိုက်ထနေသည်။

ပေါ်တူဂီစစ်သားများ၊ တောင်ငူစစ်သားများ၊ ပသီကြေးစားစစ်သားများ၊ နီဂရိုးကျွန်စစ်သားများ
စုစုပေါင်း ငါးထောင်ကျော်သည် မြို့လယ်ကွင်းပြင်ကြီးတွင် သို့ပန်းများအဖြစ်
လက်နက်ချလိုက်ကြသည်။

ထိုလူအုပ်စုထဲတွင် သန်လျင်မြို့စား ဖိလစ်ဒီဘရစ်တို့နှင့် တောင်ငူဘုရင်နတ်သျှင်နောင်တို့ကို
အင်းဝတပ်မှူးများက လိုက်ရှာကြသည်။

သို့သော် ရှာမတွေ့။
မကြာမီ ပေါ်တူဂီတပ်မှူးများထဲမှ အချို့ကို ထုတ်နှုတ်ကာ ယာယီစံနန်းအဖြစ် အနောက်ဘက်လွန်မင်း
စံနေသည့် မွေ့နွန့်ကုန်းပေါ်မှ ဒီဘရစ်တို၏ အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။
ခဏအကြာတွင် ဘုရင်ကိုယ်ရံတော်တပ်များအပါအဝင်၊ မြို့တွင်းမှ တပ်များသည် ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ
ကက်သလစ်ဘုရားကျောင်းလေးဆီသို့ ချီတက်ပြီး ဝန်းရံလိုက်ကြသည်။
ယာယီဆေးရုံအဖြစ် ဖွင့်လှစ်ထားသည့် ဘုရားကျောင်းလေးမှာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။
အင်းဝစစ်တပ်များကလည်း ဘုရားကျောင်း၏ လေးဘက်လေးတန်ကို အင်အားများစွာဖြင့်
ပိတ်ဆို့လိုက်ပြီဖြစ်သည်။
“ရွှေနန်းရှင် အမိန့်တော်..အားလုံး လက်နက်ချပြီးထွက်လာကြ...မဟုတ်ရင် အမြောက်နဲ့ ပစ်ရလိမ့်မယ်”
တဒင်္ဂီမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။
ထို့နောက် ဘုရားကျောင်း၏တံခါး တစ်ချက်ပွင့်လာ၏။
ဖာသာအင်ဒရူးဘော်ဗစ် ထွက်လာသည်။ သူ၏ ကိုယ်ရံသင်္ကန်းမှာ ခြောက်ကပ်ကပ်သွေးစများ ဖြင့်
ညစ်နွမ်းနေသည်။
“အားလုံးဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဖန်ဆင်းခံတွေပါပဲ...ကိုယ်တော်စောင့်ရှောက်ပါ..ဟာလေလုယာ”
သူ့နောက်တွင် ဒဏ်ရာရထားသော ပေါ်တူဂီစစ်သည်များ၊ တောင်ငူစစ်သည်များ တစ်ဦးပြီး
တစ်ဦးထွက်လာသည်။
အချို့ကို သူနာပြုအဖြစ်ဆောင်ရွက်နေသော ပေါ်တူဂီအမျိုးသမီးများက တွဲထားကြသည်။
နောက်ဆုံးမှ ထွက်လာသူ သုံးဦးကို မြင်သည်နှင့် အင်းဝစစ်သားများက သေနတ်များဖြင့် ချိန်ကာ
အထပ်ထပ်ဝိုင်းရံလိုက်ကြသည်။
သူတို့က ဖိလစ်ဒီဘရစ်တို၊ နတ်သျှင်နောင်နှင့် ရီဘေးရိုး။
“ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား..ကြွလာတယ်..ဒူးတုတ်..ဒူးတုတ်”
ဖိလစ်ဒီဘရစ်တိုနှင့် ရီဘေးရိုးက ဒူးထောက်လိုက်ကြသည်။
နတ်သျှင်နောင်ကား ဒူးမထောက်။
ပြေလျော့နေသော သျှောင်ထုံးကို ဖြည်ချလိုက်ရာ ဆံပင် ဖားလျားဖြစ်သွားသည်။
ခေါင်းကို မော့ထား၏။
ဘုရင့်နောင်၏ မြေးတော်၊ လက်ရှိအင်းဝမင်း၏ ညီအကိုတော်သူ၊ တောင်ငူ၏ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ
နတ်သျှင်နောင်၏ မာကျောသော အမူအရာကြောင့် တပ်မှူးများ ခြေမကိုင်မိ
လက်မကိုင်မိဖြစ်ကုန်ကြသည်။
အနောက်ဘက်လွန်မင်း၏ ဝေါက သူတို့ရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။
“စစ်သားတွေကို လူချင်းခွဲကြစမ်း..တောင်ငူ နဲ့ ပေါ်တူဂီမရောစေနဲ့...မွန်စစ်သားတွေကိုလည်း
သက်သက်ထား..သူတို့ချင်း ရောနှောတာမြင်ရင် သတ်ပစ်”
အနောက်ဘက်လွန်မင်းက အနီးအနားရှိ တပ်မှူးသီဟပတွေကို ပြောလိုက်သည်။

သူ့ရှေ့တွင် ဒူးထောက်မနေသော နတ်သျှင်နောင်ကို အနောက်ဖက်လွန်မင်းက စူးစူးရဲရဲ
စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။
“ညီတော်တောင်ငူစား..ဘာလို့ မခန့်မညားလုပ်ရသလဲ..ဒီလိုပုံစံနဲ့ ပြည့်ရှင်မင်းကို ခစားရသလား”
“ပြည်ထောင်မင်းအချင်းချင်း ဒူးထောက်စရာမရှိပါ..အင်းဝဘုရင်”
“ငါတို့က ညီနောင်တွေပါ...မင်းက ဘာလို့များ...ဒီကုလားငယ်နဲ့ ပေါင်းပြီး ခြားနားရသလဲ”
“ဖိလစ်ဒီဘရစ်တို့ က ငါ့ညီနောင်ပဲ.... ငါ့နန်းတော် မှန်ကင်းကို ချပြီး ငါ့ကို ကျွန်ဇာတ်သွင်းတဲ့ နင်တို့ ကို
ငါ့ဆွေမျိုးလို့ မမှတ်နိုင်”
အနောက်ဘက်လွန်မင်းက မည်သည့်စကားမျှမဆိုတော့ပဲ အချက်ပြလိုက်၏။
တပ်မှူးများက နတ်သျှင်နောင်ကို ခေါ်ထုတ်သွားကြသည်။
“ကဲ....ငဇင်ကာငယ်..ကျိုက်ခေါက်စေတီကို ငါ့ကိုယ်တော်ဖူးခဲ့ပြီးပြီ..မောင်မင်း လုပ်ထားတာတွေ
မြင်ရတော့ ငါ့ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်ရတယ်ထင်လဲ..အဲ့ဒီအရာတွေအတွက် မောင်မင်း
ပြန်ပေးဆပ်ရမယ်”
ခဏအကြာတွင် ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလေးမှာ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်ရင်း
ကျန်ရစ်တော့သည်။

.....
၁၆၁၃ မတ်လ ၃၀ ရက်နေ့။ မွန်းလွဲပိုင်း။
အင်းဝရေကြောင်းချိတ်ကံမှ တပ်မှူးဘယကျော်ထင် သည် သံလျင်ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာနေသော
သင်္ဘောသုံးစင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။
“ပေါ်တူဂီအလံလွှင့်ထားတဲ့သင်္ဘောတွေပါ..ဘုရား...သံလျင်ဘက် ဦးတည်ပြီး လာနေတာတွေလို့
ကျွန်တော်မျိုးတို့ တိုက်သင်္ဘောတွေနဲ့ ရံပြီး ဖမ်းဆီးလာတာပါ”
ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးက သူ့ထံ လက်အုပ်ချီရင်း လျှောက်တင်သည်။
“ငဇင်ကာဆီ လာတဲ့ စစ်ကူတွေများလား”
တပ်မှူးဘယကျော်ထင်သည် အထောက်တော်များအား သန်လျင်မြို့ရှိ အနောက်ဘက်လွန်မင်းထံ
စေလွှတ်ပြီးနောက် ဆိပ်ကမ်းသို့ ချက်ချင်းဆင်းလာခဲ့သည်။
သင်္ဘောများ ဆိပ်ကမ်းတွင် ကျောက်ချပြီးသောအခါ အကြီးဆုံး သင်္ဘောပေါ်မှ
ပေါ်တူဂီအမျိုးသမီးတစ်ဦးစစ်လာသည်။
သူ့နောက်တွင် ပေါ်တူဂီစစ်သားတစ်ဦးက ထီးတော်မိုးပေးထား၏။
နဘေးတွင် ပေါ်တူဂီစစ်ဗိုလ်တစ်ဦးက သေနတ်အတိုနှင့် ပေါ်တူဂီဓါးရှည်ကို ခါးတွင်ချိတ်လျက်။
“အမျိုးသမီး...အင်းဝဘုရင်ရဲ့တပ်မှူးရှေ့မှာ ခင်ဗျား ဒူးထောက်ခစားရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား
နားမလည်ဘူးလား”
တပ်မှူးဘယကျော်ထင်က ဓါးရိုးပေါ်လက်တင်ပြီး ခပ်မာမာပြောလိုက်သည်။
အမျိုးသမီးက မီးခိုးလုံးများ၊ ပြာမှုန်များဖြင့် ဖုန်းလွှမ်းနေသော သံလျင်မြို့ဆီ ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မရဲ့မြို့ကို ရှင်တို့ ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ”

အမျိုးသမီးထံမှ မထင်မှတ်သောစကားသံကြောင့် ဘယကျော်ထင် မျက်မှောင်ကြည့်သွားသည်။

“ဘာ..မင်းရဲ့မြို့..ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်..ကျွန်မက သန်လျင်ရဲ့ ဘုရင် ဖိလစ်ဒီဘရစ်တိုရဲ့ မိဖုရား ဒွန်နာလွီဇာဒီဆာလ်ဒါးညာပဲ”

ဘယကျော်သူက လှပသော ပေါ်တူဂီမ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

“အဟက်..ဟုတ်ပါရဲ့..မိဘုရားကြီးခင်ဗျာ...ခင်ဗျားရဲ့ သန်လျင်ဘုရင်ကြီးတော့ မနေ့ကပဲ ဘုရင့်အမိန့်နဲ့ ဖင်ကို တံကျင်လှို့ပြီး ကွပ်မျက်လိုက်ကြပါပြီ”

ဘယကျော်သူ၏ စကားကြောင့် ဒွန်နာလွီဇာ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်ဖြူလျော်သွား၏။

ပေါ်တူဂီအမျိုးသမီး၏ မာထန်သောဆက်ဆံမှုသည် မိမိမာနကို ထိပါးလာသောကြောင့်သာ

ခပ်ထေ့ထေ့ပြောလိုက်ရသော်လည်း..လွီဇာ၏ မျက်နှာအမူအရာပြောင်းလဲသွားပုံကြောင့်

ဘယကျော်သူပင် အားတုံ့အားနာဖြစ်သွားရသည်။

“ကျုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူး..ခင်ဗျား..ရှင်ဘုရင်ဆီ လိုက်ခဲ့ရလိမ့်မယ်..ဟေ့..ထီးကိုဖြုတ်သိမ်းစမ်း”

လွီဇာနှင့် ပေါ်တူဂီစစ်သားတစ်စုကို အင်းဝစစ်သားများခြံရံလျက် သံလျင်မြို့ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

မွေ့နှုန်းကုန်းပေါ်ရှိ ယာယီနန်းတော်ပေါ်သို့ သွားရာလမ်းတနေရာတွင် မီးလောင်ပြာကျနေသော

ဘုရားကျောင်းကို ဒွန်နာလွီဇာ မြင်ရသည်။

မြို့လယ်ခေါင်ရှိ ခပ်လှမ်းလှမ်းကုန်းမြင့်ပေါ်မှ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ လွီဇာ

ခြေလှမ်းတို့ ရပ်တန့်သွား၏။

“ဒါ...ဒါ”

ထိပ်ဖျားတွင် ချွန်မြနေသော ဝါးတိုင်ကြီးတစ်ခုကို မြို့လယ်တွင် ထောင်ထားသည်။

ထိုဝါးတိုင်တွင် တံစို့ထိုးသကဲ့သို့ထိုးထားသော လူတစ်ယောက်။ ကတ္တီပါဝတ်ရုံအနားစတို့က ဝါးတိုင်တွင် ရစ်ပတ်ကာ လေတွင် လွင့်နေသည်။

ဒွန်နာလွီဇာက တပ်မှူးဘယ်ကျော်သူ ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်...အဲ့ဒါ..သူပဲ”

လွီဇာက ထို နေရာသို့ ခြေလှမ်းရန်ပြင်လိုက်သည်။ အင်းဝတပ်သားတစ်ချို့က လှံရှည်ဖြင့် တားလိုက်၏။

တပ်မှူးဘယကျော်သူ လက်ယမ်းပြလိုက်သည့်အခါမှ ဖယ်ပေးလိုက်ကြသည်။

လွီဇာက ခြေလှမ်းများ ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ တက်သွား၏။

ဝါးတိုင်၏ ခြေရင်းအရောက်တွင် ပုံလျက်သား လဲကျသွားသည်။

“ဖိလစ်”

လွီဇာက ဝါးတိုင်အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ဖိလစ်ဒီဘရစ်တိုကား လွီဇာ၏ ခေါ်သံကို ငုံ့မကြည့်နိုင်။

ဝါးတံစို့မှာ သူ၏ စအိုဝမှ ဝင်သွားပြီး ပါးစပ်မှ ထွက်သွားသဖြင့် မိုးကောင်းကင်သို့ မျက်နှာမော့ပုံစံဖြင့် သေဆုံးနေခြင်းဖြစ်သည်။

လွီဇာက ဝါးတိုင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်ကာ ဒီဘရစ်တို၏ ခြေဖမိုးပေါ်တွင် သူမ၏ ဆံပင်မှောင်မှောင်များက ဖြန့်ကျက်ထားသည်။

လွီဇာက အားတင်းပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ သူမ၏ လက်မောင်းသားဖြူဖြူများက ဖိလစ်ဒီဘရစ်တို၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို သိမ်းကြိုးပွေ့ဖက်ထား၏။

မြစ်ပြင်ဘက်ဆီမှ တိုက်ခတ်လာသော လေနှင့်အတူ ညှိစို့စို့အနံ့များက ဖုံးလွှမ်းလာသည်။ လွီဇာ၏ မျက်ရည်များသည် ဒီဘရစ်တို၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးခြောက်များကို ပြန်လည်စိုစွတ်လာစေသည်။

“ကျုပ်တို့မှာ အချိန်မရှိဘူး...ဟိုမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်စောင့်နေလောက်ပြီ”

ဘယကျော်သူ၏ လက်တစ်ဖက်က လွီဇာ၏ ပုခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ဒွန်နာလွီဇာ က ဘယကျော်သူ၏ လက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး နာနာကြင်ကြင် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

.....
“မမဇာ....သမီးတို့ ဝမ်းဘဲအင်း ဆင်တော်သားစုစခန်းကို ရောက်ပြီ...မနက်မြို့တံခါးဖွင့်တာနဲ့ ဟံသာဝတီ ကို ဝင်ရတော့မှာ”

လွီဇာ၏ ဆံနွယ်များကို ဂမုန်းက လာဆော့ကစားရင်း ပြောလိုက်သဖြင့် လွီဇာ သတိဝင်လာသည်။

ဝမ်းဘဲအင်းဆင်အစုသားတို့၏ စခန်းရှေ့တွင် တောရိုင်းသတ္တဝါများအား ကာကွယ်ရန် ဝါးချွန်များကို အစီအရီ စိုက်ထူထားကြ၏။

လွီဇာက ထို ဝါးချွန်များထံ အကြည့်ရောက်သွားပြီးနောက် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

အဘွားဖြစ်သူ မကြာခဏပြောပြဖူးသည့် ဖိလစ်ဒီဘရစ်တိုနှင့် လွီဇာတို့ ၏

နာကြင်ဖွယ်ထိုဇာတ်လမ်းကြောင့် ဝါးချွန်များမြင်လျှင် သူမ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေတတ်သည်မှာ ဟိုး ငယ်စဉ်ကတည်းက။

“မမဇာ....ဘာလုပ်နေတာလဲ...ဟိုမှာ အဘတို့စောင့်နေကြပြီ..ဆင်ပေါ်က ဆင်းကြမယ်လေ”

လွီဇာ မျက်လုံးတို့ ပြန်ဖွင့်လိုက်၏။

ဂမုန်းက သူမကို အချိုသာဆုံး ပြုံးပြနေသည်။

AVA 1740s

အခန်း(၇)

.....
အာရုဏ်လင်းကြက်၏ တွန်သံနှင့်အတူ လွီဇာ နှင့် ဂမုန်းတို့ နီးလာကြသည်။

ထို့နောက် ဂမုန်းမှ ဦးဆောင်ကာ ဆင်စခန်းအနောက်ဘက်ရှိ ချောင်းငယ်တစ်ခုဆီ ကိုယ်လက်သန့်စင်ရန် သွားကြသည်။

ချောင်းအောက်ဘက်တွင် ဆင်ထိန်းများက ဆင်များကို ကိုယ်လက်သန့်ဆင်ပေးနေကြသည်။

“အထက်ဘက်ကိုလာ မမ..ဆင်တွေ အောက်ကနေဆို ရေတွေက နောက်ကျပြီး ဆင်ချိုးနဲ့ နံ့နေလိမ့်မယ်”

ဆင်များနှင့်ပတ်သတ်ပြီး အတွေ့အကြုံရှိနေသူ ဂမုန်းက ဦးဆောင်ကာ ချောင်းဖျားဆီသို့ သူတို့ ဆက်တက်ခဲ့ကြသည်။

ချောင်းစပ်ရှိ ရေထဲတွင် ဂမုန်း၏ မိခင်က သမီးငယ်သီရိကို ကိုယ်လက်သန့်စင်ပေးနေသည်။
ဂမုန်းက ချောင်းစပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားပြီး ညီမငယ်အား ရေဖြင့် ပက်ကာ ကျီစယ်လိုက်၏။
လွီဇာက ထမီကို ရင်လျားလျက် ချောင်းရေထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း ဆင်းလာလိုက်သည်။
ချောင်းရေက ရင်စို့အထိ ရောက်လာသည်။

“လုံမ..အရမ်းဆက်မသွားနဲ့..ဒီချောင်းက အလယ်မှာ နက်တယ်နော်..တခါတည်းမျောသွားရင် ပဲခူးမြစ်ထဲ
ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

ဂမုန်းတို့ညီအစ်မ၏ မိခင် ဦးအောင်လှ၏ အမျိုးသမီးက လှမ်းအော်ကာ သတိပေးလိုက်သည်။
ရေက စိမ့်နေအောင် အေးသည်။ ပဲခူးမြစ်သို့ စီးဝင်သည်တဲ့။

လွီဇာ အတွေးများက လွန်ခဲ့သော နှစ်တစ်ရာကျော် ၁၆၁၃ ခုနှစ်က ပဲခူးမြစ်ထဲတွင် ရှိနေသော
အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ဇာတ်လမ်းဆီ ခြေဦးပြန်လှည့်သွားခဲ့တော့သည်။

.....
၁၆၁၃ ဧပြီလ ၁၅ ရက်။ နေ့လည်ခင်း။

ပဲခူးမြစ် ။

ရေက စိမ့်နေအောင်အေးသည်။

ရင်စို့ခန့်နက်သော ရေထဲတွင် ဝါးတိုင်တစ်ချောင်းကို စိုက်ထားသည်။

ထိုဝါးတိုင်တွင် ဒွန်နာလွီဇာ၏ လက်နှင့် ခြေထောက်တို့ကို ကြိုးများဖြင့် ခပ်တင်းတင်း ကပ်ချည်ထား၏။
အပူရှိန်က ခေါင်းတည့်တည့်သို့ ရောက်လာသည်။

ဒွန်နာလွီဇာ၏ ခန္ဓာကိုယ်တပိုင်းသည် ရေထဲတွင်ရှိနေပြီး အေးစက်နူးရီနေပြီဖြစ်သည်။

အပေါ်ပိုင်းမှာမူ နေအပူဒဏ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရင်ဆိုင်နေရ၏။

ဆိပ်ခံတံတားပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ကင်းစောင့်နေသည့် အစောင့်စစ်သားသည်ပင် နေအပူရှိန်ကြောင့်
မောက်တိုဦးထုတ်ကို ချွတ်ကာ ယပ်ခပ်နေရသည်။

ဒွန်နာလွီဇာသည် ခန္ဓာကိုယ်တပိုင်းကို ပဲခူးမြစ်ထဲ အစိမ်းခံထားရသည်မှာ ယခုဆိုလျှင်
သုံးရက်တိတိရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ဒွန်နာလွီဇာသည် ကပ္ပတိန်ဒီဘရစ်ရင်းနှင့်အတူ သင်္ဘောကို သန်လျင်သို့ ပြန်လှည့်ရန်
ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

မြစ်ဝအရောက်တွင်ပင် အင်းဝရေတပ်၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံခဲ့ရသည်။

ရေတပ်ဗိုလ်မှူး ဘယကျော်သူက ဒွန်နာလွီဇာကို အနောက်ဘက်လွန်မင်းထံ အပ်ခဲ့သည်။

တချိန်က ဖိလစ်ဒီဘရစ်တို့နှင့် ဒွန်နာလွီဇာတို့ ၏ အိမ်တော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသောနေရာသို့ သို့ပုန့်တစ်ယောက်
အနေဖြင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

“ဒူးထောက်စမ်း..ဒူးထောက်..ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားကြွလာတော့မယ်”

ဒူးမထောက်ပဲ မတ်တပ်ရပ်နေသော ဒွန်နာလွီဇာ ကို စစ်သည်များက အတင်း ဒူးတပ်ခိုင်းကြသည်။

မရသည့်အဆုံးတွင် ဒွန်နာလွီဇာကို ချုပ်ကာ ဒူးတံကောက်ကွေးကို လှုံတံများဖြင့် စောင့်ထိုးလိုက်၏။

ဒွန်နာလွီဇာမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

အနောက်ဘက်လွန်မင်းက ရွှေသလွန်ပေါ်တွင် နေရာယူလိုက်၏။

“ငဇင်ကာငယ်ရဲ့ မယား ဆိုသူ မဟုတ်လား”

ဒွန်နာလွီဇာက အနောက်ဘက်လွန်မင်းကို ခေါင်းမောကာ စူးစူးရဲရဲကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“မယ်မင်းက..ဗမာစကားတတ်တာပဲ”

သူ့ကို စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်နေသည့် ပေါ်တူဂီအမျိုးသမီး၏ ဟန်ပန်က တမျိုးစွဲဆောင်မှုရှိနေသည်ကို အနောက်ဘက်လွန်မင်း ခံစားလိုက်ရသည်။

“ငဘောသင် ရောက်ပါပြီ...ဘုရား”

အင်းဝလက်အောက်ခံ မွန်တပ်မှူးဗညားလော လူတစ်ယောက်နှင့် အတူ ဝင်လာသည်။

ကျိုက်ခေါက်ဘုရား၏ ဘုရားကျွန်အလုပ်အကျွေးခေါင်း ငဘောသင်က ဒွန်နာလွီဇာ၏ဘေးတွင် ခြူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကဲ..မင်းက..ကျိုက်ခေါက်ဘုရား ဌာပနာတွေဖောက်တုန်းက ငဇင်ကာတို့ကို

ကူညီပေးခဲ့တဲ့သူပေါ့ဟုတ်စ”

“မှန်ပါ.နီးရာခါးမို့ ကြောက်ရတာပါ..ဘုရား”

“တိတ်စမ်း..ငါမေးတာပဲ ဖြေ”

အနောက်ဘက်လွန်မင်း၏ အသံက တင်းမာလှသဖြင့် ဘောသင် မှာ တုန်ပင် တုန်တက်သွား၏။

“ကဲ....အဲ့ဒီတုန်းက ကျိုက်ခေါက်က ယူသွားတဲ့ ရွှေငွေရတနာစာရင်း တွေ ရွတ်ပြစမ်း”

“ကျွန်တော်မျိုးမှာ ပေရွက်နဲ့ မှတ်တမ်းတင်ထားတာ ရှိပါတယ်..ဘုရား”

“ဘယ်မလဲ..အဲ့ဒီပေရွက်”

ဗိုလ်မှူး ဗညားလော က ပေစာတစ်ထပ်ကို အနောက်ဘက်လွန်မင်းထံ ခြူးထောက်ဆက်သလိုက်သည်။

“ကဲ....ငဇင်ကာရဲ့ မယား....ငါတို့ မင်းတို့အိမ်တော်နဲ့ သန်လျင်တစ်မြို့လုံး ရှာပြီးပြီ..ကျိုက်ခေါက်ဘုရားက ယူသွားတဲ့ ဌာပနာတွေ ရှာမတွေ့ဘူး...အဲ့ဒါတွေ ဘယ်မှာ ဝှက်ထားလဲ.မယ်မင်း..သိရမယ်..ငါ့ကို မှန်မှန်လျှောက်တင်စမ်း”

“ငါ မသိဘူး”

“သယ်..ဒီဟာမ...ရုပ်ကလေးက သမားကမားနဲ့...နင့်လင်နောက်ကို လိုက်ချင်နေပြီလား..နင့်လင် သေတဲ့နည်းအတိုင်း သေချင်နေပြီလား”

“သတ်လိုက်..ငါ့ကို သတ်လိုက်...ငါ့ယောက်ျားကို သတ်တဲ့နည်းလမ်းနဲ့ပဲ သတ်....ငါတို့ အတူတူသေမယ်.”

ဒွန်နာလွီဇာက အသံကုန် ခြစ်အော်လိုက်သည်။

နဘေးမှာ ဘောသင်မှာ ကြောက်လွန်းသဖြင့် တုန်နေ၏။

စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ပြောဆိုခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် အနောက်ဘက်လွန်မင်းမှာ

မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသည်။

ခင်ပွန်းသည်၏ အလောင်းကို လောလောလတ်လတ်မြင်ခဲ့ရပြီဖြစ်ကြောင်း အနောက်ဘက်လွန်မင်း ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။

ထိုသို့ စိတ်ခံစားချက်ပြင်းထန်နေချိန်တွင် မည်သို့မှ စစ်မေးရမည်မဟုတ်မှန်း လည် သဘောပေါက်လိုက်၏။

“အရိုင်းအစိုင်းမပေပဲ..ဟဲ့..ဘယကျော်သူ...လာစမ်း”

ရေတပ်ဗိုလ်မှူးဘယကျော်သူက ခပ်လှမ်းလှမ်းအပြင်ဘက်တွင် ခစားနေရာမှ ဒူးတုပ်လျက်ရှေ့သို့ အမြန်တိုးလာသည်။

“ဒီကောင်မကို အကျဉ်းစခန်းဆီ ပို့လိုက်တော့....ကိုယ်တော်မူတ္တမက ပြန်လာမှ ဒီအမှုကို ဆက်စီရင်မယ်” ဘယကျော်သူက ဒွန်နာလွီဇာကို စစ်သည်များနှင့်အတူ လာဆွဲထုတ်သွားတော့သည်။

.....
မွေ့နှုန်းကုန်း ၏ အောက်ဘက်မြစ်ကမ်းနဘေးသည် ပေါ်တူဂီယာယီအကျဉ်းစခန်းအဖြစ် အသွင်းပြောင်းသွားသည်။

မွန်များ၊ တောင်ငူသားများကို မူ စစ်ကြောပြီး အများစုကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ပေါ်တူဂီလူမျိုး ခုနှစ်ရာ နှင့် ပေါ်တူဂီကပြား၊ ပသီကြေးစားစစ်သည်များ စုစုပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော် ကိုမူ ဆက်လက်ဖမ်းဆီးထားဆဲဖြစ်သည်။

အကျဉ်းစခန်းတွင်း ခင်ပွန်းပျောက်ရှာသူများ၊ ဖခင်ပျောက်ရှာသူများဖြင့် ဆူညံနေကြသည်။

ဒဏ်ရာရသူများ၏ ကယ်ပါ၊ ယူပါ တစာစာညည်းတွားသံများကြား ပေါ်တူဂီဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် သူနာပြုများမှာ အပြေးအလွှား ပြုစုကုသပေးနေကြသည်။

ည ဦးယံ ရောက်သည်နှင့် ပင်လယ်လေနုအေးကို စတင်ခံစားလာရသည်။

အကျဉ်းစခန်းဆိုသော်ငြား အပြင်ဘက်ပတ်လည်တွင် ဝါးချွန်များဖြင့် ခြံစည်းရိုးခတ်ထားပြီး အထဲတွင် မီးကျွမ်းလောင်ထားသော အိမ်အပျက်၊ တဲအပျက်များသာ ရှိသည်။

ပင်လယ်လေက တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်လာသဖြင့် ယောက်ျားသားများက ရရာပစ္စည်းများဖြင့် မီးဖိုကြသည်။

မီးပုံနဘေးတွင် ကလေးများ ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများကို အဓိကထားကာ အိပ်ခိုင်းကြသည်။

ဒွန်နာလွီဇာ သည် မလှမ်းမကမ်း အဆောက်အဦးပျက်ထဲတွင် လက်ပြန်ကြိုးတုတ်ထားခြင်းခံရသည်။

တချိန်က သူ့လက်အောက်ခံဖြစ်ခဲ့ကြသော ပေါ်တူဂီလူမျိုးမိသားစုများကို ကြောင်စီစီမျက်လုံးများဖြင့် ငေးမောနေ၏။

.....
ဆယ်ရက်ခန့်အကြာတွင် အနောက်ဘက်လွန်မင်းသည် မုတ္တမသို့ စစ်ချီရာမှ ပြန်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မုတ္တမစားအား သစ္စာပေးပြီးနောက် သမက်ဖြစ်သူ ဆိုင်မွန်ဒီဘရစ်တိုနှင့် မြေးဖြစ်သူတို့အား

မုတ္တမစားကိုယ်တိုင် သတ်ဖြတ်ပစ်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။

ထိုသတင်းကို အကျဉ်းစခန်းအစောင့်များမှတစ်ဆင့် အကျဉ်းစခန်းအတွင်းသို့ ပြန့်နှံ့သွားကြသည်။

အားလုံးက သခင်မလွီဇာ ၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို ရင်တမမ ဖြစ်နေကြသည်။

သားအရင်းမဟုတ်သော်လည်း ဒီဘရစ်တို၏ သွေးသားဖြစ်သည့် ဆိုင်မွန်၏ သတင်းကြောင့်
ဒွန်နာလွီဇာမှာ ပိုမိုစိတ်ထိခိုက်နေသည်။
မကြာမီ ဗိုလ်မှူးဘယကျော်သူ နှင့် တပ်သားအချို့ သူမဆီသို့လျှောက်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။
“ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးက ခင်ဗျားကို အခစားဝင်ဖို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြန်တယ်”

.....
ဆယ်ရက်လုံးလုံးအဝတ်အစားလဲခွင့်၊ ရေချိုးခွင့်မရပဲ ကြိုးတုပ်ခံထားရသဖြင့် ဒွန်နာလွီဇာ၏
ခန္ဓာကိုယ်မှာ နံစော်နေသည်။
လူကလည်း ပျော့ခွေနေ၏။
ယာယီနန်းအရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ တပ်မှူးဘယကျော်သူက ကြိုးများကို ဖြည်ပေးလိုက်သည်။
ထို့နောက် သူတို့အသင့်ခေါ်ထားသော ပေါ်တူဂီကပြား သို့ပန်းအမျိုးသမီးနှစ်ဦး ရောက်လာ၏။
အမျိုးသမီးများမှာ အင်းဝသူတို့ပုံစံ ဝတ်ထားသည်။

“သခင်မကို..ကိုယ်လက်သန့်စင်ပေးဖို့ပါ”

“ဒါငါ့အိမ်...ငါ့ဟာငါလုပ်မယ်”

ဒွန်နာလွီဇာက ယခင်က သူမ၏ ရေချိုးခန်းရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

“ရေချိုးခန်း သုံးခွင့်ကိုတော့ အင်းဝဘုရင်က မပေးပါဘူး...အနောက်ဘက်က စဉ့်အိုးထဲမှာ
သခင်မအတွက် ရေအပြည့်ဖြည့်ပေးထားပါတယ်..ဒါက လဲရမယ့်..ဝတ်စုံတွေပါ”

“ဗမာအဝတ်အစားတွေ..ငါမဝတ်တတ်ဘူး”

ပေါ်တူဂီမလေးနှစ်ဦး၏ မျက်နှာက ငိုတော့မည့်ပုံစံဖြစ်သွား၏။

“သခင်မ ကို ဒီဝတ်စုံတွေ ရအောင်ဝတ်ပေးရမယ်တဲ့..မဟုတ်ရင်..ကျွန်တော်မျိုးမတို့
အသတ်ခံရပါလိမ့်မယ်”

လွီဇာ မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။

“နင်တို့ကို အရင်က သန်လျင်မှာ မတွေ့ဖူးပါဘူး...နင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျွန်တော်မျိုးမတို့က မုတ္တမက ပါလာတာပါ...မုတ္တမကင်းမှူး ဒီဖွန်စီကာရဲ့

အနွယ်တွေပါ..ကျွန်တော်မျိုးမတို့အသက်က သခင်မ နဲ့ ဒီအဝတ်အစားတွေပေါ်

မူတည်နေပါတယ်..မင်းတရားကြီးရှေ့သခင်မ ခစားတဲ့အခါ ဒီအဝတ်တွေ မဝတ်လာရင်

ကျွန်တော်မျိုးမတို့ ခေါင်းဖြတ်ခံရပါလိမ့်မယ်”

ခဏအကြာတွင် နောက်ထပ် အမျိုးသမီးငယ်များရောက်လာပြီး

ရေချိုးဆိပ်လုပ်ထားသောနေရာပတ်ချာလည်ကို ယင်းလိပ်များဖြင့် ကာပေးလိုက်ကြသည်။

ရေချိုးသန့်စင်ပြီးနောက် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး အကူအညီဖြင့် ဒွန်နာလွီဇာသည် အင်းဝဝတ်စုံကို
ဆင်မြန်းလိုက်သည်။

ခါသာအင်္ကျီပေါ်တွင် အစိမ်းရောင်ဇာကိုယုက်လွှမ်းထားပြီး ဖဲသားစိမ်းဗလာတမိကို
ဝတ်ဆင်လိုက်သည့်အခါ ပေါ်တူဂီသွေးသူမ၏ ထွားကျိုင်းပြည့်ဖူးသော
ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းများမှာ ပိုမိုပေါ်လွင်သွား၏။

“သခင်မက..တကယ့် မိဖုရားခေါင်ကြီး ကျနေတာပဲ”

ပြင်ဆင်ပေးနေသော အမျိုးသမီးငယ်ကို ဒွန်နာလို့ဇာက ခပ်တင်းတင်း ကြည့်လိုက်သည်။
ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးဘယကျော်သူရောက်လာပြီး ယာယီနန်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားတော့၏။

.....
ယခုတစ်ခေါက်တွင်တော့ အနောက်ဖက်လွန်မင်း၏ မျက်နှာမှာ ရွှင်ပျနေသည်။

အင်းဝမင်းသမီးဝတ်စုံဖြင့် သူ့ရှေ့တွင် ခစားနေသော ဒွန်နာလို့ဇာကို ရွှန်းရွှန်းစားစားကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့ကိုယ်တော်မရှိတုန်း...ငါ့ကျွန်များက သင့်ကိုအဆင်ပြေပြေ ထားပါရဲ့လား”

လို့ဇာက ရှင်ဘုရင်ကို စကားပြန်မပေးပဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း...မယ်မင်း ဟာ ဂိုအာဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ သွေးသားလို့ သိရတယ်...ဂိုအာဘုရင်ခံချုပ်မင်းကလည်း ငါ့ရဲ့
အဆွေတော်လို့ ငါသတ်မှတ်ထားတယ်...မယ်မင်းလင် ငဇင်ကာငယ်ဟာ ငါ့ရန်သူနဲ့ပေါင်း၊

ငါ့သာသနာကိုဖျက်ဆီးလို့ ငါ့ကွပ်မျက်ခဲ့ပြီးပြီ..မယ်မင်းကိုတော့ အကြည်တော်ဂိုအာမင်း ရဲ့
ဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းသောအားဖြင့် ငါ မသတ်၊ ငါတို့ နှစ်ပြည်ထောင် ရွှေလမ်းငွေလမ်းဖောက်ဖို့ရာ
သင့်ကို မိဖုရားဖြစ် သိမ်းပိုက်ချီးမြှောက်ဖို့ ငါဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ..နမ”

ဒွန်နာလို့ဇာက အထိတ်တလန့်ပုံစံဖြင့် အနောက်ဘက်လွန်မင်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏ အကြည့်တို့မှာ အရင်လောက် စူးစူးရှရှမရှိတော့။

“ဟဲ့..ငါလို အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို အောင်နိုင်တဲ့ စကြာမင်းက ချီးမြှင့်တာကို ဘာများဖြစ်နေရသလဲ”

“ငါ့ကိုယ့်ဘာသာ သတ်သေပစ်မယ်”

လို့ဇာက သူ့ဘာသာ ရေရွတ်သည့်ပုံစံဖြင့် အသံခပ်တိုးတိုး။

“ဘာ..ဘာပြောလိုက်တယ်..ကျယ်ကျယ်လျှောက်တင်စမ်း”

“ငါ အသေခံပစ်မယ်..ငါအသေခံပစ်မယ်”

လို့ဇာက ကြမ်းပြင်နှင့် သူမ၏ နဖူးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းစောင့်ပစ်လိုက်သည်။

သွေးများ ဖြာခနဲ ကျလာ၏။

အနောက်ဘက်လွန်မင်းနှင့် တခန်းလုံးက မြင်ကွင်းကို ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေကြသည်။

ဆယ်ချက်ခန့် စောင့်အပြီးတွင် လို့ဇာ ၏ ဦးခေါင်းတွင် သွေးများ ရဲတွတ်နေတော့၏။

အနောက်ဘက်လွန်မင်းက မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

“အင်း..သူငယ်မ..သွေးက ရဲပါဘိ..ဘယ်လောက်ရဲ မလဲ ကြည့်တာပေါ့...ကဲ...ငါ့ကိုယ်တော်က
သနားသက်ညှာခဲ့ပြီးပြီ..သင်က မခံယူဘူးဆိုတော့..သင့်ထိုက်နဲ့ သင့်ကံပဲ... ဟဲ့..ဘယကျော်သူ”

“ဘုရား”

“ပဲခူးမြစ်ထဲ...သင်းကို သုံးရက်စိမ်ထားစမ်း...ပြီးရင် ကျိုက်ခေါက်ဘုရားဌာပနာတွေနဲ့ သင်းတို့ တိုက်ခိုက်လုယက်ထားတဲ့ တခြားဘုရားပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာ ရှိမလဲ..ရအောင်စစ်”

.....
သုံးရက်ပြည့်ခဲ့ပြီ။

ရေထဲတွင် ကိုယ်တစ်ဝက်ခန့် အစိမ်ခံထားရသော်လည်း လွီဇာ ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည်။

အပူဒဏ်နှင့် အအေးဒဏ်ကို ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း မညီမျှစွာ ခံစားရမှုကြောင့် အဖျားရှိန် တက်နေပြီဖြစ်သည်။

အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှူသွင်းနေသော်လည်း သတိရတချက် မရတချက်ဖြင့်။
တပ်မှူဘယကျော်သူ ရောက်လာသဖြင့် ဆိပ်ခံပေါ်မှ အစောင့်စစ်သားမှာ အလန်တကြား မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ဒီတိုင်းဆို..မလွယ်ဘူး..ဗိုလ်မှူး”

ဘယကျော်သူက ရေထဲမှ လွီဇာကို စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းတို့က ဖြူဖျော့နေသည်။ မျက်လုံးများက ရဲတွတ်နေသည်။

“ကျုပ် နှမ....ခင်ဗျား... အသေမခံပါနဲ့... အဲ့ဒီပစ္စည်းတွေက ကျုပ်တို့ ဘိုးဘွားတွေ လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ... ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘာမှ မသက်ဆိုင်ဘူး...အဲ့ဒီတစ်ခုတော့ နားလည်ထားပါ”

ဘယကျော်သူ၏ စကားသံက ဒွန်နာလွီဇာ၏ နားထဲတွင် ကြားတစ်ချက်..မကြားတစ်ချက်။

“ကျုပ်ပြောတာကြားလား.... ခင်ဗျားကို မင်းတရားကြီးက သတ်မိန့်မပေးတာ..ခင်ဗျားအပေါ် သူ စိတ်ကောင်းရှိနေသေးတဲ့သဘောပဲ....ခင်ဗျားအခုလို ခေါင်းမာနေရင်..ကျုပ်စိုးရိမ်တာ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်..”

ဘယကျော်သူ၏ စကားသံက ရပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား..စဉ်းစားပါ...ပေါ်တူဂီမိသားစုပေါင်း ၇၀၀ ကျော်၊ နောက် တခြားစစ်သားနှစ်ထောင်ကျော် ရှိနေတယ်..... မင်းတရားကြီးရဲ့အမိန့်တစ်ခုအောက်မှာ သူတို့အားလုံး သေသွားနိုင်တယ်...ရှင်းရှင်း ပြောရရင် ...သံလျင်ကို ကျုပ်တို့ ဝိုင်းတုန်းက ကျိုက်ခေါက်ဘုရားကိုသိမ်းတော့ မင်းတရားကြီးက ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုခဲ့တယ်...ဒီစစ်ပွဲနိုင်ရင် ဘုရားက ယူသွားတဲ့ ဌာပနာတွေပြန်ထည့်ပေးပါမယ်တဲ့..သူ မရရအောင် ပြန်ယူလိမ့်မယ်...မဟုတ်ရင်..ခင်ဗျားတင်မက ခင်ဗျားတို့ကို အားကိုးယုံကြည်ခဲ့တဲ့ ပေါ်တူဂီမိသားစုအားလုံးကို သူ မီးလောင်တိုက်သွင်းချင် သွင်းလိမ့်မယ်”

ဒွန်နာလွီဇာ၏ မျက်လုံးထဲတွင် ပေါ်တူဂီအကျဉ်းစခန်းမှ မိသားစုများ၊ ကလေးငယ်များ၏ အသံများ ကြားယောင်လာသည်။

ဒွန်နာလွီဇာက ခေါင်းကို အားယူမော့လိုက်သည်။

လူက ဖြူဖျော့နေသော်လည်း..သူ့မျက်လုံးများက တင်းမာနေဆဲ။

“ကျုပ်ကတိပေးတယ်..ခင်ဗျားသာ ကျိုက်ခေါက်ဘုရာဌာပနာတွေ မြုပ်ထားတဲ့နေရာကို ပြော..ခင်ဗျားအသက်ရော...ပေါ်တူဂီလူမျိုးတွေအသက်ပါ ကျုပ် အာမခံတယ်”

ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

နေပူရှိန်ကြောင့် တပ်မှူးဘယကျော်သူ၏ နဖူးတွင် ချွေးများပင် ရွှဲနှစ်လာ၏။

လွီဇာ ခေါင်းပြန်မော့လာသည်။

“ကျွန်မ သဘောတူတယ်”

သုံးရက်လုံးလုံးရေစိမ့်ခံထားရသည့်တိုင် သူမ၏ အသံက နွမ်းလျမနေ။

မာထန်နေဆဲ။

တပ်မှူးဘယကျော်သူက လွီဇာကို အထူးအဆန်းသတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကြည့်လိုက်သည်။

.....
ဒွန်နာလွီဇာထံမှ အဖြေရပြီးသည့်နောက် အင်းဝတပ်များသည် မွေ့နှုန်းတောင်ကုန်းအနောက်ဖက်၊ မယ်တော်မာရီကျောင်းဆောင်အောက်ဖက်သို့ တူးဖော်ရန် ထွက်သွားကြသည်။

အနောက်ဘက်လွန်မင်းက ဒွန်နာလွီဇာအား ပေါ်တူဂီအကျဉ်းသားစခန်းသို့ ပြန်ပို့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ မြစ်ထဲမှ ကြိုးဖြေပေးလိုက်ချိန်တွင်ပင် လွီဇာမှာ ပျော့ခွေကာ သတိလစ်နေပြီဖြစ်သည်။

သုံးရက်လုံးလုံး အစာမစားရသောကြောင့် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ချိနဲ့နေ၏။

အင်္ကျီနှင့် ထမီကြားတွင် ရွံ့ဗွက်များ၊ ပိုးမွှားကောင်များ ကပ်ငြိနေကြသည်။

နေလောင်ဒဏ်ကြောင့်မျက်နှာမှ ရင်ညွန့်အထိအသားအရည်များမှာ

ညိုညစ်ညစ်အရောင်ပေါက်နေကြသည်။

ရင်ညွန့်မှ ခြေဖျားအထိ ခန္ဓာကိုယ်အရည်ပြားများကတော့ သုံးရက်ကြာ ရေစိမ့်ခံထားရသဖြင့် ဖြူလျော်ရှို့တွနေ၏။

ဒွန်နာလွီဇာ သတိပြန်လည်လာသည်။

မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ် ပေါ်တူဂီအမျိုးသမီးငယ်လေးတစ်ဦးက သူမကို ပြုံးပြသည်။

သူမ တခုခုပြောရန် ပြင်လိုက်စဉ် အမျိုးသမီးငယ်က နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးနှင့်ကပ်ကာ စကားမပြောရန် သတိပေးလိုက်၏။

“သခင်မ...အရမ်းအားနည်းတယ်...ဒါလေး ဝင်အောင်စားပြီး..အနားယူပါဦး...ကျွန်မ ဘေးနားမှာ ရှိပါတယ်”

အမျိုးသမီးငယ်က ရှားရှားပါးပါးအစောင့်များထံမှ ရလာသည့် ကြက်စွပ်ပြုတ်ရည်ပန်းကန်ကို နှုတ်ခမ်းဝတွင် တွေ့ပေးလိုက်သည်။

ဒွန်နာလွီဇာက ကြက်ပြုတ်ရည် ကို အငမ်းမရမော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် မတ်တပ်ရပ်ရန် ကြိုးစားသည်။

“သခင်မ..မရပ်ပါနဲ့ဦး...ငြိမ်ငြိမ်လေး လှဲနေပါ”

“ဟင်အင်း..ငါ ထမှ ရမယ်...ငါ့လူတွေ ဘာဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ..သူတို့ သတ်လိုက်ကြပြီလား”

“မသတ်ပါဘူး..သခင်မ..ရှိပါတယ်..အပြင်မှာရှိပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ရှိကြပါတယ်..သခင်မ”

ထိုစဉ် တံခါးဝမှ ဒီဘရစ်ရင်း၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ရှင် မသေဘူးပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို အင်းဝဘုရင်က အသက်ချမ်းသာပေးလိုက်ပါပြီ...ပြီးတော့...ဂျင်နရယ်ရဲ့...”

“ဘာဖြစ်လဲ..ဘာဖြစ်လဲ ဆက်ပြော”

“နတ်သူင်နောင်ရဲ့ အရိုးအိုးကို သူညီတော်မင်းရဲကျော်ထင်က ကျိုက်ခေါက်စေတီခြေရင်းမှာ

ဂူသိချိုင်းလုပ်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါပြီ...ဂျင်နရယ်ရဲ့ အလောင်းကိုလည်း

မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်..ဒါပေမယ့်”

“ဆက်ပြောပါ....”

“ဒါပေမယ့်..ကပ္ပတိန်ဂျင်နရယ်ဒီဘရစ်တို့ရဲ့ အထိမ်းအမှတ်အုတ်ဂူတော့

လုပ်ခွင့်မပေးပါဘူး..မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခွင့်ပဲရခဲ့ပါတယ်..အဲ့ဒါ သခင်မ နေကောင်းရင်..ဂျင်နရယ်ရဲ့ မြေပုံကို

လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

လွီဇာ မျက်နှာက ပိုမိုတင်းမာသွားသည်။ ထို့နောက် တဒင်္ဂမျှ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

“ကျွန်မတို့ ပေါ်တူဂီမိသားစုတွေ....နေရေး..စားရေး..အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဆင်ပြေအောင်တော့ နေနေရတာပါပဲ...သခင်မ..ကျွန်တော်တို့က သုံ့ပန်းတွေလေ”

ဒွန်နာလွီဇာ က ဒီဘရစ်ရင်းကို မျက်နှာလွဲကာ အိပ်ရာထက် ပြန်လွဲလျောင်းလိုက်သည်။

.....
ဧပြီလကုန်လွန်ခဲ့ပြီ။

မေလတွင် မိုးရေချိန်များလွန်းသဖြင့် သံလျင်တဝိုက်တွင် မြစ်ရေများတက်လာပြီး မြို့ထဲအထိ

ရေများဝင်လာနေပြီဖြစ်သည်။

အနောက်ဘက်လွန်မင်းသည် အင်းဝနန်းတော်သို့ ပြန်ရန်ပြင်ဆင်နေသည်။

သန်လျင်တွင် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သော ပေါ်တူဂီနှင့် ပသီစစ်သုံ့ပန်းများအားလုံး အင်းဝသို့ လိုက်ပါရမည်ဟု

အမိန့်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ယခင်က ဒွန်နာလွီဇာနှင့်တကွ ပေါ်တူဂီသုံ့ပန်းများအရေးကို တာဝန်ယူထားရသော ရေကြောင်းတပ်မှူး

ဘယကျော်သူမှာ မကြာမီ မုတ္တမသို့ ပြန်ရမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် စစ်သုံ့ပန်းများအား အင်းဝသို့ ခေါ်ဆောင်ရေးအတွက် ကြည်းတပ်ဗိုလ်မှူး ဗိုလ်မှူး

ပခန်းကြီးသီဟပတေ့က တာဝန်လွှဲပြောင်းယူခဲ့သည်။

သီဟပတေ့ သည် ဘယကျော်သူကဲ့သို့ သဘောထားပျော့ပြောင်းသူမဟုတ်။

ပေါ်တူဂီနှင့် လူမျိုးစုံစစ်သုံ့ပန်း နှစ်ထောင်ကျော်ကို ခေါ်ဆောင်ရန်အတွက် သူ့အား အစောင့်တပ်သား

ငါးရာကျော်ကိုသာ အနောက်ဘက်လွန်မင်းက ခွင့်ပြုထားသည်။

ပေါ်တူဂီစစ်သုံ့ပန်းများတွင် သန်မာဖြတ်လတ်သောစစ်သားငယ်များ၊ အရပ်သားများ များစွာ ပါဝင်နေသည်။
 ထိုအတောတွင်း အကျဉ်းစခန်းကို ကွပ်ကဲရာတွင် ပေါ်တူဂီလူငယ်များက အင်းဝတပ်များအပေါ် မခန့်လေးစားလုပ်လာကြသည်။
 ပြန်လည်ခုခံမည့် အရိပ်အယောင်များပင် မြင်ရလာရသည်။
 သန်လျင်မှ မိုင်းငါးရာကျော်ဝေးကွာသော အင်းဝသို့ ထိုသူများကို မပျောက်မပျက်အောင် ခေါ်ဆောင်သွားရမည့်ကိစ္စမှာ သီဟပတေ့အတွက် ခေါင်းခဲစရာဖြစ်လာသည်။
 အင်းဝသို့ ခရီးဆက်ရန် သတ်မှတ်ထားသည့် ရက်မတိုင်မီ တပတ်ခန့်အလိုတွင် ဖြစ်သည်။
 သီဟပတေ့၏ တပ်များက ပေါ်တူဂီအကျဉ်းစခန်းသို့ ရုတ်ချည်းဝင်ရောက်လာကြသည်။
 အကျဉ်းစခန်းတွင်း ယောက်ျားမှန်သမျှကို တန်းစီစေသည်။
 ဒွန်နာလွီဇာက အခြေအနေကို အကဲခတ်ရင်း ဒီဘရစ်ရင်းနှင့်အတူ သီဟပတေ့ဆီ လျှောက်သွား၏။
 “ဘာလုပ်မလို့လဲ...ဗိုလ်မှူး...ကျွန်မက ဒီအကျဉ်းသားတွေရဲ့အကြီးအကဲပဲ”
 ဗိုလ်မှူးသီဟပတေ့ က လွီဇာကိုခပ်တင်းတင်းစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
 “ကျုပ် အလုပ် ကျုပ်လုပ်မှာပါ...ခင်ဗျားတို့ အကူအညီမလိုပါဘူး”
 ဗိုလ်မှူးသီဟပတေ့ အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် အရှေ့ဆုံးမှ ရပ်နေသော အင်းဝစစ်ဗိုလ်မှ ပေါ်တူဂီနာမည်များကို ခေါ်လိုက်သည်။
 “ပါထရိုနွန်နက်...ဖလန်ဇစ်ကို...အန်တော်ညာ”
 အင်းဝစစ်ဗိုလ်က ပေါ်တူဂီနာမည်ကို မပီကလာ ပီကလာခေါ်သံကြောင့် တန်းစီနေသည့် ပေါ်တူဂီလူငယ်ထုအတွင်းမှ လှောင်ရယ်သံများ ထွက်လာသည်။
 ဗိုလ်မှူးသီဟပတေ့၏ မျက်နှာက တင်းမာသွား၏။
 မထီမဲ့မြင့် ရယ်နေသည့် ပေါ်တူဂီလူငယ်များကို ဆွဲထုတ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
 လူငယ်ဆယ်ယောက်ကို အင်းဝစစ်သားများက လှံများဖြင့် ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။
 ထို့နောက် အနောက်ဖက်တောင်ကုန်းပေါ်မှ မီးလောင်ကျွမ်းထားသော ဘုရားကျောင်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
 “သူတို့ကို သတ်ပစ်မလို့လား...သူတို့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”
 ဒွန်နာလွီဇာက သီဟပတေ့၏ ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်ကာ မေးလိုက်သည်။
 “မသတ်ပါဘူး...စိတ်ချပါ..ကျုပ်လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပြီး ပြန်လွှတ်ပေးမှာပါ.. ဟေ့..နောက်ထပ် ဆယ်ယောက်တတွဲ...ထပ်ထုတ်ထားလိုက်စမ်း...သူတို့ပြန်လာတာနဲ့ နောက်တသုတ်ကို ကုန်းပေါ်ကိုလာပို့ကြ”
 ဗိုလ်မှူးသီဟပတေ့ နှင့် တပ်အချို့က ပေါ်တူဂီလူငယ်ဆယ်ဦးကို ဘုရားကျောင်းကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

တလမ်းလုံးအော်ဟစ်ရယ်မောကာ အင်းဝစစ်သားများကို လှောင်လာကြသည့် ပေါ်တူဂီလူငယ်များမှာ ရှေ့က မြင်ကွင်းကြောင့် အသံတိတ်သွားကြ၏။

အင်းဝစစ်သည် ဆယ်ဦးက ဓါးမြှောင်ကိုယ်စီနှင့် အဝါရောင်နံရိုးမူန့်အိတ်များကို ကိုင်ထားပြီး သူတို့ကို စောင့်နေကြသည်။

ပေါ်တူဂီတစ်ဦးလျှင် အင်းဝစစ်သည်လေးဦးနှုန်းဖြင့် ချုပ်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မှောက်လျက်လှဲခိုင်းကာ သူတို့ခြေထောက်များကို ဖိလိုက်ကြ၏။

“ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ..မလုပ်ပါနဲ့..မလုပ်ပါနဲ့”

ပေါ်တူဂီလူငယ်များ ထံမှ သွေးပျက်သည့်အသံများထွက်လာသည်။

အော်ဟစ်နေသော သူတို့၏ ပါးစပ်ထဲသို့ အဝတ်စများ လိုက်ထိုးထည့်ပေးလိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် ဓါးမြှောင်ကိုင်ထားသော စစ်သည်များက သူတို့၏ ညာဘက်ဖနောင့်ကျောများကို တိခန့် လှီးချလိုက်သည်။

သွေးများပန်းထွက်လာချိန်တွင် ဆန့်ခွမ်းမှုန့်များဖြင့် သိပ်ပြီး ဝါးခြမ်းအပြာအတိုလေးကို ခံစကာ အဝတ်စများဖြင့် စည်းနှောင်ပေးလိုက်ကြသည်။

အင်းဝသို့ သွားရာလမ်းခရီးတွင် သန်စွမ်းသောလူငယ်များအနေဖြင့် အဝေးသို့ထွက်မပြေးနိုင်ရန်နှင့် မခုခံနိုင်ရန်အတွက် သီဟပတေ့၏ စီမံချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုတညတည်းတွင်ပင် ပေါ်တူဂီအကျဉ်းစခန်းမှ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော အကျဉ်းသားလူငယ် လေးဆယ်ဦးမှာ ညာဘက်ဖနောင့်အရွတ်များ လှီးဖြတ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

လူငယ်များ၏ ညည်းညူသံများက စခန်းတစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

စခန်းအလယ်တွင်ရှိသော မီးပုံဘေးတွင် သက်ဆိုင်ရာပေါ်တူဂီခေါင်းဆောင်များ အားလုံး စုဖွဲ့ထိုင်နေကြသည်။

သူတို့၏ မျက်နှာများတွင် သောကကိုယ်စီနှင့်။

ဒွန်နာလွီဇာ က မီးပုံဘေးနားရှိ သေတ္တာပုံးခွံအလွတ်ပေါ်တွင် တက်ထိုင်လိုက်သည်။

“အားလုံး နားထောင်ကြပါ...ရှင်တို့ ဒီနေ့ ကြုံရတဲ့ ပြဿနာအားလုံးအတွက် ဖိလစ် နဲ့ ကျွန်မ မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်...ဖိလစ်မရှိတော့တဲ့အတွက် ကျွန်မမှာ တာဝန်အရှိဆုံးပါ..အဲ့ဒီအတွက် အားလုံးကို ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

အားလုံးက သူမ မျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်နေကြသည်။

“ကျွန်မတို့ သေလို့မဖြစ်သေးပါဘူး....ဖိနပ်ခံရတဲ့ကာလတွေအလွန်မှာ လွတ်လပ်တဲ့နေ့တွေရှိနေပါသေးတယ်.... နောင်တချိန် ကျွန်မတို့ မျိုးဆက်တွေကို ငါတို့ဟာ ဒီလို အန္တရာယ်တွေ၊ ရက်စက်မှုတွေကြားထဲကနေ ရှင်သန်အောင်နေနိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ပြောပြနိုင်ရမယ်..အားလုံး ဒီခရီးအတွက် စည်းလုံးကြပါ....ရှင်တို့ကို ကာကွယ်ဖို့ ကျွန်မ အသက်ကို ဘုရားထံ အပ်နှံထားပြီးသားပါ..ကျွန်မကို ရှင်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြပါသလား”

ဒွန်နာလွီဇာက သစ်သားသေတ္တာပေါ်တွင် မတ်တပ်ထရပ်ကာ မေးလိုက်သည်။

“သခင်မ က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပါပဲ”
ဘေးနားတွင်ထိုင်နေသော ဒီဘရစ်ရင်းက စပြောလိုက်သည်။
နောက်လူများကလည်း ခေါင်းဆောင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြောင်း ပြောလိုက်ကြ၏။
လွီဇာက မီးပုံဖိုရာတွင် သုံးသည့် ကညင်ဆီပုံးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။
လက်တစ်ဖက်မှ မီးတောက်လောက်နေသော ထင်းစကို ယူလိုက်၏။
ထို့နောက် အကျဉ်းစခန်း၏ ထိပ်တွင်ရှိသော ဗဟိုကင်းအဆောက်အအုံထံ ဦးတည်လိုက်သည်။

“ဟေ့..ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”
ဝါးအဆောက်အအုံပေါ်မှ သွေးသောက်ကြီး က သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ..ဖိလစ်ဒီဘရစ်တို့ရဲ့ မိဖုရား....ဒွန်နာလွီဇာပဲ”

“အင်း..ဘာဖြစ်လဲ..အဲ့ဒီတော့”

“ရှင်တို့ အင်းဝဘုရင်နဲ့ ကျွန်မ တွေ့ချင်တယ်”

“အရူးထမနေနဲ့..ပြန်တော့”

ဒွန်နာလွီဇာ က သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်လာသော ကညင်ဆီများဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို
လောင်းချလိုက်သည်။

“မဟုတ်ရင်....ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ မီးရှို့ပြီး သတ်သေပစ်လိုက်မယ်”

သွေးသောက်ကြီး ပြူးပြူးပြာပြာဖြစ်ပြီး ဝါးတဲပေါ်မှ ခုန်ချလာတော့သည်။

AVA 1740s

အခန်း(၈)

.....
“ဘာဖြစ်တာလဲ..ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ...အရမ်းမလုပ်နဲ့နော်...ခင်ဗျားတခုခုဖြစ်ရင်...ကျုပ်တို့အားလုံး
ခေါင်းပြတ်ကုန်မယ်”

“ကျွန်မ ရှင်ဘုရင်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“ဟာဗျာ... ရှင်ဘုရင်များ..တွေ့ချင်တိုင်းတွေ့ရအောင်..ခင်ဗျားလင် မှတ်နေလား....ကျုပ် အဆင့်နဲ့
ဘယ်လိုလုပ် ခင်ဗျားကို ရှင်ဘုရင်ဆီ ခေါ်သွားရမလဲ”

“ဒါဆို ဗိုလ်မှူးဘယကျော်သူ မုတ္တမကို မသွားရသေးဘူးလို့ ကျွန်မကြားတယ်...သူနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“ဗိုလ်မှူးသီဟပတေ့ ဆီ သတင်းပို့ပေးပါ့မယ်”

“ဟင်အင်း..မရဘူး..ဗိုလ်မှူးဘယကျော်သူကိုပဲ ဒီစခန်းထဲ လာခဲ့ဖို့ သွားပြောပေးပါ..မဟုတ်ရင် ကျွန်မ
ကိုယ်ကျွန်မ သတ်သေမယ်”

သွေးသောက်ကြီးက စစ်သည်တစ်ဦးထံ တိုးတိုးကပ်ပြောလိုက်သည်။

စစ်သည်က ကင်းစခန်းရှိ မြင်းချည်တိုင်တွင် ချည်ထားသော မြင်းကို စီးကာ ခိုးစိုင်းထွက်သွား၏။

.....
တကိုယ်လုံးတွင် ကညင်ဆီများ ရွှဲနေသော လွီဇာကို တပ်မှူးဘယကျော်သူက မျက်လုံးပြူးပြီး
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာများဖြစ်လို့လဲ...ဒီအချိန်ကြီး”

“ကျွန်မ နဲ့ လိုက်ခဲ့”

လွီဇာက အကျဉ်းစခန်းအတွင်းရှိ ဖြစ်သလို ဆောက်လုပ်ထားသော တဲတန်းများဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

တဲတန်းတစ်ခုရှေ့ရောက်တွင် ဖနောင့်အကြောများ လှီးခံထားရသဖြင့်

နာနာကြင်ကြင်ညည်းညူသံများကို ကြားရ၏။

ဘယကျော်သူက မျက်မှောင်ကြုံလိုက်ပြီး တဲအတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်လိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် ဘယကျော်သူက မျက်နှာမသာမယာဖြင့် ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဒါ ဘုရင့်အမိန့်တော့ မဟုတ်ဘူး....ကျုပ် မနက်ကျ ဘုရင့်ဆီ

လျှောက်တင်ပေးပါ့မယ်..စိတ်ချပါ...ဒါမျိုးကို ရွှေနန်းရှင်လည်း ကြိုက်မယ်မထင်ဘူး”

“ရှင်တို့ အင်းဝသားတွေ တော်တော် ရက်စက်ကြတာပဲ.. လူယဉ်ကျေးတွေမှ ဟုတ်ကြရဲ့လား”

ဘယကျော်သူက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဟိုးဘက်က ဘင်္ဂါလီပန်းတွေ စခန်းကို ရောက်ဖူးလား”

လွီဇာက ဘယကျော်သူ ၏ မျက်နှာကို စူးစမ်းသလိုကြည့်လိုက်သည်။

“အဲ့ဒီမှာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြစရာရှိတယ်..လိုက်ခဲ့”

ဘယကျော်သူနောက်သို့ လွီဇာ နှင့် ဒီဘရင်းရင်းတို့ လိုက်ပါလာကြသည်။

ပေါ်တူဂီအကျဉ်းစခန်း၏ ဘေးကပ်လျက်တွင် စစ်တကောင်းသား ဘင်္ဂါလီကျွန်သုံပန်းတို့၏

အကျဉ်းစခန်းရှိနေသည်။

ယင်းတို့မှာ သန်လျင်မြို့ပေါ် ရှိ ပေါ်တူဂီလူဂုဏ်တန်မိသားစုများ၊ ဥရောပသားမိသားစုများထံ

ကျွန်အဖြစ် အဝယ်ခံထားရခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ သခင်မဲ့ကျွန်များအဖြစ်ဖြင့် အင်းဝတပ်များ၏ သုံပန်းဖြစ်နေကြပြီ။

တပ်မှူးဘယကျော်သူ ဝင်လာသည်နှင့် ရှေ့ကင်းစခန်းမှ စစ်သည်များက အလန့်တကြားထကာ

လက်အုပ်ချီကြသည်။

“နေ..နေ..ငါ့ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့လာတာ...သုံပန်းထဲကတစ်ယောက်လောက် ခေါ်ပေးစမ်းပါ”

မကြာမီ အစောင့်စစ်သည်တစ်ဦးနှင့်အတူ ဘင်္ဂလားကျွန်တစ်ဦး ပါလာသည်။

“သူကတော့ ဒီစခန်းက စစ်တကောင်းသားတွေရဲ့အကြီးအကဲပါ”

ဘယကျော်သူက ဘင်္ဂလားအကြီးအကဲ၏ ညာဘက်လက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး လွီဇာ ထံ

ထိုးပြလိုက်သည်။

လက်ဖဝါးအလယ်တည့်တည့်တွင် ကြီးမားသော အသားမာဖုကြီးတစ်ခုဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဒီကလူတွေအားလုံးရဲ့ညာဘက်လက်ဖဝါးမှာ ဒီလို အဖုကြီးတွေ ရှိကြတယ်..အဲ့ဒါဘာဖြစ်တာလဲ

သိလား”

လွီဇာက ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ဒီဘရစ်ရင်းက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“သူတို့အားလုံးဟာ စစ်တကောင်းနဲ့ ဘင်္ဂလားနယ်ထဲက လယ်သမားတွေချည်းပဲ...သူတို့ရွာတွေကို ခင်ဗျားတို့ပေါ်တူဂီလူမျိုး ကျွန်ုပ်တို့သည်တွေက အတင်းဖျက်စီးပြီး လူတွေကိုဝင်ဖမ်းကြတယ်..ပြီးရင် မြောက်ဦးကျွန်းဈေးဆီ သင်္ဘောနဲ့ ခေါ်လာကြတယ်..အဲ့ဒီလို ခေါ်လာတဲ့အခါ ကလေး၊ လူကြီး၊ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ အကုန်လုံးရဲ့ညာဘက်လက်ဖဝါးတွေကို သံချွန်နဲ့အပေါက်ဖောက် ကြိမ်ကြိုးနဲ့တွဲပြီး လူတန်းကြီးအဖြစ် ခေါ်လာခဲ့ကြတာ....ခရီးတလျှောက်.အစားအစာဆိုလည်း ကြက်တွေကို ကျွေးသလို ဆန်စေ့တွေ ကြဲပေးခဲ့ကြတယ်.....အဲ့ဒါ အင်းဝသားတွေ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး.. ခင်ဗျားတို့ ပေါ်တူဂီတွေ လုပ်ခဲ့တာ..ခင်ဗျားယောက်ျားတောင် အဲ့ဒီလိုလုပ်တဲ့အထဲ ပါချင်ပါခဲ့ဦးမှာ”
လွီဇာက သူ့ရှေ့တွင်ရပ်နေသော အသားနက်နက်ဖြင့် ဘင်္ဂလီလူမျိုးအဘိုးအိုကို ကြည့်ရင်း ငိုငွားသည်။

ဘေးနားမှာ ဒီဘရစ်ရင်းကို လှည့်ကြည့်သည်။
ဒီဘရစ်ရင်းက ဟုတ်မှန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
“ခင်ဗျားက ဂိုအာက နန်းတော်ထဲမှာ ကြီးပြင်းတယ်...ပြီးတော့ ခင်ဗျားယောက်ျား သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ သံလျင်က အိမ်တော်ထဲကိုရောက်တယ်..ခင်ဗျားတို့သိတာ ဒီမြေက ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားတွေပဲ..အဲ့ဒါတွေအတွက် လူတွေဟာ လူလူချင်း ဘယ်လောက်ရက်စက်ခဲ့ကြလဲ..မြင်ပြီမဟုတ်လားဗျ...အင်းဝသားမှ ဟံသာဝတီသားမှ..ပေါ်တူဂီသားမှမဟုတ်ဘူး...ကိုယ့်အတ္တအတွက် လူလူချင်း ရက်စက်တဲ့လူက ရက်စက်ကြတာပဲဗျ..သူတပါးနာကြင်တာကို အောင်ပွဲဆိုပြီးအရသာခံတတ်တဲ့လူတွေ၊ သူတပါး ရဲ့ အသက်တွေနဲ့ တည်ထားတဲ့ပလ္လင်တွေကြားမှာ ကျုပ်တို့အားလုံးဟာ ကိုယ့်ရှင်သန်ရေး..ကိုယ့်အတ္တကလွဲလို့ တခြားဘက်ကို မစဉ်းစားပေးနိုင်ပဲ သံသရာလည်နေကြတာကို...ခင်ဗျားနားလည်စေချင်ပါတယ်.. မနက်ဖြန် မနက်စောစော ကျုပ် ဘုရင့်ဆီ ချက်ချင်းဝင်ပြီး ဒီအကြောင်း လျှောက်ပေးမှာပါ...ကဲ..ခင်ဗျားတကိုယ်လုံးလဲ..ကညင်စီနဲ့တွေ့နေပြီ..ရေပြန်ချိုးလိုက်ပါဦး.”
အိပ်ချင်မူးတူးမျက်လုံးများဖြင့်သူတို့ကို ကြောက်လန့်တကြားထကြည့်နေသည့် ဘင်္ဂလီသုံပန်းစုများကို လွီဇာ ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။
မကြာမီ မိုးက တဖျောက်ဖျောက်ကျလာ၏။

.....
နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ပေါ်တူဂီသုံပန်းစခန်းတာဝန်ခံ ဗိုလ်မှူးသီဟပတေ့သည် အနောက်ဘက်လွန်မင်းမှ ဆင့်ခေါ်သဖြင့် ယာယီနန်းတော်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။
ခဏအကြာတွင် ဗိုလ်မှူးသီဟပတေ့၏ တပ်များကို ရုတ်သိမ်းလိုက်ပြီး ဗိုလ်မှူးဘယကျော်သူ ၏ တပ်များက ပေါ်တူဂီသုံပန်းစခန်းကို တာဝန်ပြန်လည်လွှဲပြောင်းယူလိုက်ကြ၏။
ဒွန်နာလွီဇာ ရှိနေသည့် တဲရှေ့သို့ ဗိုလ်မှူးဘယကျော်သူ ရောက်လာသည်။

“ရွှေနန်းရှင်က ခင်ဗျားတို့ကို အင်းဝကို ခေါ်သွားမယ့်ခရီးမှာ..သီဟပတေ့အစား ကျုပ်ကို တာဝန်ပြန်လွှဲပေးလိုက်ပါပြီ”

“ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..တပ်မှူး”

“နောက်တစ်ခုက ဒီစခန်းက ပေါ်တူဂီလူငယ်တွေကို ဒီလိုအဖြစ်မျိုး နောက်ထပ်လုံးဝမဖြစ်စေရဘူးလို့ မင်းတရားကြီးက အာမခံပေးလိုက်ပါတယ်..ဒါပေမယ့်...သူတို့အားလုံးဟာ အင်းဝတပ်အတွက် အမြောက်စစ်သည်တွေအဖြစ် အမှုထမ်းပေးရပါလိမ့်မယ်”

လွီဇာက အနောက်ဘက်တွင် ရပ်နေသော ပေါ်တူဂီသုံ့ပန်းခေါင်းဆောင်များကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အားလုံးက လွီဇာကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကြ၏။

“ကျွန်မတို့က ရှင်တို့ သုံ့ပန်းတွေပဲ..ကျွန်မတို့ကိုသာ နောက်ထပ် ဒီလို နာကြင်အောင် မလုပ်ပါနဲ့...ရှင်တို့ ခိုင်းတာအကုန်လုပ်ပါ့မယ်”

“စိတ်ချပါ...ရွှေနန်းရှင်က ပေါ်တူဂီစစ်သည်တွေကိုလည်း အင်းဝစစ်သည်တွေလိုပဲ ရိက္ခာတော်နဲ့တကွ ချီးမြှင့်ပေးကမ်းမှာပါ”

.....
တပတ်အကြာတွင် ပေါ်တူဂီသုံ့ပန်းများသည် သန်လျင်မှ မိုင်ငါးရာဝေးသည့် အင်းဝသို့ သွားရန် ပြင်ဆင်ကြပြီဖြစ်သည်။

ခရီးလမ်းအတွက် ဆုတောင်းဝတ်ပြုခြင်းအစီအစဉ်ကို ဘရင်ဂျီဘုန်းတော်ကြီးများက ဦးဆောင်ကာ ကျင်းပပေးကြသည်။

ဖနောင့်ကြောလှီးခံထားရသည့် လူငယ်များ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများ၊ ကလေးငယ်များ နှင့် ရိက္ခာများတင်ရန်အတွက် အတွက် တပ်မှူးဘယကျော်သူက လှည်းအစီး ငါးဆယ် စီစဉ်ပေးသည်။ လမ်းခရီး၏ ကျန်းမာရေးကိစ္စများအတွက် ပဲခူးမြို့စားအိမ်တော်မှ မွန်သမားတော် နှစ်ဦးကိုလည်း အနောက်ဘက်လွန်မင်းက ထည့်ပေးမည်ဖြစ်သည်။

“အားလုံး..အဆင့်သင့်ရင် နောင်ကြိုးတွေ တည်းဟွဲ...ထွက်ကြမယ်”

ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးလျက် အလံကိုင်ထားသော အင်းဝစစ်သည်ထံမှ အသံထွက်လာသည်။

အုန်းခွံများဖြင့် ကျစ်ထားသော ကြိုးကိုင်ထားသည့် အင်းဝစစ်သည်များက ပေါ်တူဂီအကျဉ်းသားများ၏ လက်များကို ကြိုးများဖြင့် နှင့် တွဲဆက်ကာ သုံးယောက်တစ်တန်းတွဲချည်လိုက်သည်။

ဒွန်နာလွီဇာ၊ ဗိုလ်ဒီဘရစ်ရင်းနှင့် ဘရင်ဂျီဘုန်းတော်ကြီးသုံးပါးကိုမူ လည်ပင်းတွင် ကြိုးကွင်းများ စွပ်ကာ ချည်နှောင်ပြီး ဗိုလ်မှူးဘယကျော်သူ၏ ဝေါဟာဉ်နောက်တွင် တန်းလန်းဆွဲထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပေါ်တူဂီ နှင့် ပသီစစ်သည်များ ပါဝင်သော သုံ့ပန်းလူတန်းကြီးမှာ

အင်းဝမြင်းတပ်များခြံရံလျက် အင်းဝသို့ ခြေလျင်ခရီးကို ခရီးစတင်လိုက်ကြတော့သည်။

ဘင်္ဂါလီသုံ့ပန်းများကိုမူ ဟံသာဝတီကျွန်းဈေးမှ ဒတ်ချ်ကုန်သည်အချို့နှင့်

အာမေးနီးယန်းကျွန်းကုန်သည်များထံ ရောင်းချလိုက်သည်။

အနောက်ဘက်လွန်မင်းနှင့် သူ၏တပ်အများစုမှာမူ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်ကတည်းက အင်းဝသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တမိုင်ခန့်ရှည်လျားသော ပေါ်တူဂီ၊ ပသီစစ်သုံ့ပန်းတန်းကြီးကို တပ်မှူးဘယကျော်သူ၏ အင်းဝတပ်က ခြံရံလျက် သန်လျင်မှ အင်းဝသို့ ခက်ခဲစွာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

သုံ့ပန်းများမှာ ကြိုးဖြင့် တုတ်နှောင်ခံထားရခြင်းကြောင့် ခရီးမတွင်ပဲ ကြာမြင့်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းခရီးတွင် သုံ့ပန်းနှစ်ဆယ်ခန့်မှာ ရေနစ်ခြင်း၊ ဖျားနာခြင်း၊ ပိုးမွှားကိုက်ခံရခြင်းတို့ကြောင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြသည်။

ဒွန်နာလွီဇာ နှင့် ဒီဘရစ်ရင်းတို့သည် ပေါ်တူဂီသုံ့ပန်းများကို အတတ်နိုင်ဆုံး အကာအကွယ်ပေးရင်း လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။

တလအကြာတွင် တောင်ငူသို့ရောက်သည့်အခါ နန္ဒဘုရင်ကိုးကွယ်ခဲ့သည့် တောင်ငူဆရာတော်က ပေါ်တူဂီသုံ့ပန်းများကို သူ့ကျောင်းတွင်း လိုလိုလားလားစခန်းချခွင့်ပြုကာ ဆေးဝါးကုသနားနေစေခဲ့သည်။

ဆရာတော်က သုံ့ပန်းများအား နောင်ကြိုးများမှ ဖြုတ်ပေးရန် ၊ သူ့အသက်နှင့် အနောက်ဘက်လွန်မင်းထံ အာမခံလျှောက်တင်ပေးမည်ဆိုသဖြင့် ဘယကျော်သူက သုံ့ပန်းများကို ကြိုးများ ဖြုတ်ပေးခဲ့သည်။ ဆရာတော်များ သုံ့ပန်းများထွက်မပြေးစေရေး သူ့အသက်နှင့်အာမခံထားသည့်အကြောင်း လွီဇာနှင့် ပေါ်တူဂီခေါင်းဆောင်များအား ခေါ်ယူအသိပေးခဲ့သည်။

ထိုသို့နှင့် ပေါ်တူဂီသုံ့ပန်းများမှာ အင်းဝသို့ လွတ်လပ်စွာခရီးဆက်ခွင့်ရခဲ့၏။

သို့သော်ငြား ပေါ်တူဂီဘုန်းတော်ကြီး ဖာသာဒီဖွန်ဆီကာမှာမူ လမ်းခရီးတွင်ပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေသည်။

ခုနစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်နေ့။

လှံကိုင်းမြင်းစီးစစ်သားများခြံရံလျက် တန်းစီပြီးလျှောက်လာသော ပေါ်တူဂီသုံ့ပန်းလူတန်းကြီးသည် ဓမ္မတေးသီချင်းများကို ညီညီညာညာ သီဆိုလာကြသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းသစ်ရိပ်များအလွန်တွင် အင်းဝနန်းမြို့ရိုးကိုပင် လှမ်းမြင်နေရပြီဖြစ်သည်။

မြို့ရိုးအပြင် ရပ်ကွက်များမှ လူများသည် သူတို့နားမလည်သည့်ဘာသာဖြင့် သီချင်းများဆိုလာသည့် နိုင်ငံခြားသားလူတန်းကြီးကို အထူးအဆန်းအဖြစ် ထွက်ကြည့်ကြသည်။

တပ်မှူးဘယကျော်သူက ဝေါဟာဉ်ပေါ်မှ မြင်းပေါ်သို့ ပြောင်းလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“သူတို့ဘာတွေဆိုနေကြတာလဲ”

ဒွန်နာလွီဇာက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အင်းဝကို ဘေးကင်းစွာရောက်လာအောင် စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့အတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း သိဆိုနေကြတာပါ”

“ဟုတ်ပြီ..ခင်ဗျားတို့ ဘာသာရေးကို ကျုပ်တို့ ဘာမှ မပိတ်ပင်ပါဘူး..ဒါပေမယ့်...မြို့တံခါးနား
ရောက်ရင်တော့ သီချင်းမဆိုစေချင်ဘူး..မြို့စောင့်တပ်တွေက ခင်ဗျားတို့ အသံတွေကြားရင်
သူတို့ဘာမှန်းမသိတော့ တခုခုဖြစ်မှာစိုးရတယ်ဗျ”
လွီဇာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

.....
တကယ်တမ်းတွင်မူ ပေါ်တူဂီသံပန်းများမှာ နန်းမြို့ရိုးတွင်းသို့ မဝင်ခဲ့ရ။

နန်းမြို့ရိုးဘေးမှ ဖြတ်ကာ အင်းဝမြို့ အနောက်ဘက်မလှမ်းမကမ်းရှိ နရဲပျားကွင်းပြင်သို့
ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံးကို ထန်းလုံးများဖြင့် ခြံစည်းရိုးကာထား၏။

အဝင်အဝတွင် အင်းဝစစ်သည်ဆယ်ဦးခန့်က စောင့်ကြပ်နေသည်။

ထန်းလုံးစည်းရိုးအတွင်း ဝင်လိုက်သည့်အခါ စနစ်တကျအကွက်ရိုက်ထားသည့် ခြံဝန်းများနှင့်
တဲငယ်များကို တွေ့လိုက်ကြရတော့သည်။

ဘယကျော်သူက သံပန်းများကို ရပ်တန့်ရန်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဒွန်နာလွီဇာ နဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေ..ဘုရင်ညီတော် ပြည်မင်းသား နဲ့ တွေ့ရမယ်”

ထို့နောက် ဒွန်နာလွီဇာ နှင့် ပေါ်တူဂီများခေါင်းဆောင်အချို့ကို တဲစခန်းတစ်ခု ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့၏။

တဲအတွင်း မင်းသားဝတ်စုံဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရှေ့တွင် ဘယကျော်သူရော၊ ဒွန်နာလွီဇာတို့ပါ ဒူးထောက်ခစားလိုက်ကြ၏။

နောင်တချိန်တွင် သာလွန်မင်းဖြစ်လာမည့် ပြည်မင်းသားသည် စစ်ရေးစစ်ရာတွင်သာမက

စီမံခန့်ခွဲရေးတွင်လည်း ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်။

ပြည်မင်းသားက သူ့ရှေ့တွင် ဝပ်တွားနေသော သူများကို တချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီနေရာမှာ မောင်မင်းတို့ လွတ်လပ်စွာနေခွင့်ရှိမယ်..တံခါးဝမှာ အစောင့်တပ်စိတ်တစ်စိတ်သာ

လုံခြုံရေးအတွက်ရှိနေလိမ့်မယ်...လုပ်ငန်းဆောင်တာများအတွက် အင်းဝမြို့ထဲကို

ဝင်ထွက်ခွင့်ရှိပေမယ့်...နေမဝင်မီ သစ်တပ်ထဲ ပြန်ဝင်လာကြရမယ်...စစ်မှုထမ်းမည့်သူများကိုတော့

နန်းမြို့ရိုးအတွင်းမှာ နေရာချထားပေးမှာဖြစ်တယ်... အခု ငါတို့ တတ်နိုင်သမျှ တဲ

အလုံးတစ်ရာဆောက်ပေးထားတယ်..သင်တို့ဟာသင်တို့ သစ်ဝါးရှာနိုင်လို့ အိမ်တွေ

ဆောက်ချင်သပဆိုလည်း ဒီသစ်တပ်ထဲ ကြိုက်သလို ဆောက်နေနိုင်တယ်...မောင်မင်းတို့လမ်းခရီးမှာ

ခံစားခဲ့ရတာတွေ ကိုယ်တော်လည်း ကြားပါတယ်..အဲ့ဒီအတွက်လည်း

စိတ်မကောင်းပါဘူး..ကဲ..ကိုယ်တော်ကြွတော့မယ်..ကျန်တာ ဘယကျော်သူ နဲ့ ညှိနှိုင်းပြီးလုပ်ကြပါလေ”

ပြည်မင်းသားက ဆန်နှင့်ချက်လုပ်ထားသော အရက်ပုံးနှစ်ဆယ်နှင့် ရိက္ခာစပါးများကို ပေးအပ်ပြီးနောက်
ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။

“ကဲ..ကျုပ်လည်း အိမ်မပြန်ရတာ နှစ်နဲ့ချီခဲ့ပြီ..မယားတွေသားတွေတွေ့ချင်သေးတယ်..ပြောစရာရှိ
အစောင့်တပ်မှူး ငကျောက်ကိုသာ ပြောကြတော့ ကျုပ်..မနက်ဖြန်မှာ တစ်ခေါက်ပြန်လာတော့မယ်”

ဘယကျော်သူက ဒွန်နာလို့ဇာကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွား၏။
ထိုညက သူတို့သည် ပြည်မင်းသား၏ လက်ဆောင် အရက်ပုံးများကို ဖောက်လိုက်ကြသည်။
လောလောဆယ် ဒုက္ခခရီးရှည်ကြီးထဲမှ လွတ်မြောက်လာကြပြီဖြစ်သဖြင့် အားလုံး၏ မျက်နှာများမှာ
ရွှင်ပျနေကြ၏။

ဒွန်နာလို့ဇာက မီးပုံကြီးဖိုထားသည့်ရှေ့တွင် အရက်ခွက်ကို ကိုင်ရင်း မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။
“တနေ့နေ့ တချိန်ချိန်မှာ ကျွန်မတို့ရဲ့အမိမြေဖြစ်တဲ့ ပေါ်တူဂီမြေကို ရှင်တို့အားလုံးကို ကျွန်မ
ဦးဆောင်ပြီး ပြန်ခေါ်သွားပေးပါမယ်”

လို့ဇာအသံက တိမ်ဝင်သွား၏။

ပေါ်တူဂီများမှာ အရက်ခွက်များကို မော့ရင်း စကားပြောဆိုနေကြသဖြင့် လို့ဇာ၏ စကားသံကို
ဂရုမထားကြတော့။

မီးပုံနဘေးတွင် ခပ်ကွေးကွေးလေးထိုင်ကာ ခုနစ်နှစ်အရွယ် မက်ဂ်ဒါလီနာ ကမူ လို့ဇာပြောလိုက်သည့်
စကားသံများကို သဲသဲကွဲကွဲနားစိုက်ထောင်နေသည်။

.....
“တနေ့မှာ ငါ့မြေးမလေးဟာလည်း တို့တွေကို ဇာတိမြေ ပေါ်တူဂီပြည်ဆီ
ပြန်လည်ခေါ်သွားပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ အဘွားယုံကြည်တယ်..ဒါကြောင့် သခင်မ လို့ဇာ ရဲ့ဝိညာဉ်တွေ ၊
စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှုတွေ ပူးကပ်နေစေဖို့..သမီးနာမည်ရှေ့စာလုံးကို လို့ဇာ လို့ အဖွားက
နာမည်ပေးခဲ့တာပဲ”

လို့ဇာ၏ နားထဲတွင် အဘွားဖြစ်သူ မက်ဂ်ဒါလီနာ၏ အသံများက လတ်ဆတ်စွာကြားယောင်နေသည်။
ဟံသာဝတီနန်းမြို့ရိုးထက်မှ စည်တော်ရွမ်းသံနှင့်အတူ မြို့တံခါးပွင့်သွားပြီဖြစ်သည်။

“မမဇာ..ဒါဟံသာဝတီတဲ့...ဟံသာဝတီတဲ့..သိပ်ချမ်းသာခဲ့တဲ့ မြို့ကြီးတဲ့”

ဂမုန်း၏ အသံများက စိတ်လှုပ်ရှားမှုအပြည့်ဖြင့်။

အင်းဝမှာ လာကြသည့် အောက်မားဝန်နှင့်အဖွဲ့ကို ဟံသာဝတီမြို့ဝန်ဦးသာအောင် ပြီးလျှင်
အရာရောက်ဆုံးဖြစ်သည့် ကျီဝန်ဦးမောင်၊ နဲရွဲရွာစား အခွန်ဝန် ဦးကို တို့က လာရောက်ကြိုဆိုကာ
ယာယီတည်းခိုရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

ကျီဝန်ဦးမောင်နှင့် ဦးကို တို့သည် အောက်မားဝန်ဦးအောင်လှ နှင့် စကားပြောနေကြသော်လည်း
သူတို့နှင့်အတူ ပါလာသည့် ပေါ်တူဂီအမျိုးသမီးကို အကဲခတ်နေကြ၏။

ထိုအခြေအနေကို ဦးအောင်လှ က သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“သူက လို့ဇာလို့ ခေါ်ပါတယ်.... ကုန်စည်ရောင်းဝယ်ရေးအတွက် လေ့လာဖို့ ကိုးသိန်းသခင်ကိုယ်တိုင်
ကျွန်တော်နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်တာပါ”

ကိုးသိန်းသခင်အမည်ကို ကြားလိုက်မှ ဟံသာဝတီအရာရှိနှစ်ဦးမှာ လို့ဇာထံမှ

မျက်နှာလွဲသွားကြတော့၏။

ထိုနေ့က ဟံသာဝတီအရာရှိများက အောက်မားဝန်နှင့် အဖွဲ့များကို ညစာဖြင့် ဧည့်ခံကြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် လွီဇာ သည် ဦးအောင်လှကတော်၊ သမီးများဖြစ်သော ဂမုန်း၊ သီရိတို့
မောင်နှမနှင့်အတူ ဟံသာဝတီမြို့ထဲသို့ လည်ပတ်ရန် အလှပြင်နေသည်။
ထိုအချိန်တွင် ဦးအောင်လှ နှင့်အတူ အမျိုးသားတစ်ဦးတဲပေါ်သို့ တက်လာ၏။
“လုံမ...မင့် သန်လျင်ကို သွားဖို့တွေ့...အဖော်ရပြီကွဲ့”
လွီဇာက ထမီရင်လျားပေါ်တွင် ပုဝါကို ဖုံးအုပ်လိုက်ပြီး သင်ဖြူးဖျာကို ခင်းပေးလိုက်သည်။
ဦးအောင်လှ နှင့် လူစိမ်းက သင်ဖြူးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။
လွီဇာက သူတို့ရှေ့တွင် ခပ်ကြုံကြုံထိုင်လိုက်ပြီး သီရိက ပါ အတွင်းခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာပြီး လွီဇာ
ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
“ဒါ ဟံသာဝတီမြို့စောင့်တပ်မှူး လက်ျာဗိုလ် တဲ့..ကျုပ်တူဝမ်းကွဲတော်တယ်...သူကတော့ ငါပြောတဲ့
ဘရင်ဂျီမငယ်ပဲ..ဗိုလ်မှူး”
လက်ျာဗိုလ်သည် မြန်မာများကဲ့သို့ သျှောင်ထုံးမထားပဲ မွန်ပုံစံ ဆံပင်ကို ဖြတ်ထားသည်။
အသားဖြူဖြူနှင့် အသက် (၃၀)ဝန်းကျင်သာရှိဦးမည်ဖြစ်သော်လည်း နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးများက
မဲနက်နေသဖြင့် အတန်ငယ်ရင့်သယောင်ထင်ရသည်။
ပါးစပ်တွင်လည်း ကွမ်းယာများကို ပလုပ်ပလောင်းငုံထား၏။
“လာမယ့် လကွယ်နေ့မှာ သန်လျင်ကို တပ်စစ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ သွားဖို့ရှိတယ်...မယ်မင်း လိုက်ချင်သပဆို
လိုက်ခဲ့နိုင်ပါတယ်..သန်လျင်ရောက်ရင် တည်းခိုစရာမရှိလည်း ကျုပ်တို့ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”
“ဟုတ်ကဲ့..လိုက်ခွင့်ရတာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...ကျွန်မ သံလျင်က ဘရင်ဂျီဘုန်းတော်ကြီး
ဖာသာဂါလစ်ဇီယာ ဆီမှာပဲ တည်းခိုပါမယ်..သူ့ဆီကိုလည်း အင်းဝက ဖာသာမန်းဒဇ်က စာလွှာ
ပါးလိုက်သေးလို့ပါ”
“ကောင်းပြီလေ....နောက်သုံးရက်နေရင် မနက်စောစောထွက်ပါမယ်..ခင်ဗျားအတွက် မြင်းတကောင်
စီစဉ်ပေးထားပါ့မယ်”
“ရှင်”
မြင်း စီစဉ်ပေးမည်ဆိုသည့် စကားကြောင့် လွီဇာရော၊ ဦးအောင်လှ ပါ တအံ့တသြဖြစ်သွားသည်။
အင်းဝနန်းတော်တွင် ရှင်ဘုရင်မှ မြင်းစီးခွင့်ပေးထားသည့် အမှုထမ်းများမှလွဲပြီး
သာမန်အရပ်သားများမှာ မြင်းစီးခွင့်၊ မြင်းမွေးခွင့်မရှိပေ။
လက်ျာဗိုလ်က ပြုံးလိုက်သည်။
“လှေနဲ့သွားလို့ရတဲ့ခရီးပေမယ့်..လမ်းခရီးမှာ ကျုပ်ကင်းထောက်စခန်းတွေကို
ဝင်စစ်ဆေးစရာလေးရှိလို့ပါ..ဒဂုံသစ်တပ်နဲ့ တာမွေသစ်တပ်ကိုလည်း ဝင်စစ်ရပါမယ်..ဒါကြောင့်
ကုန်းလမ်းကသွားတာပါ..မြင်းကိစ္စက မပူပါနဲ့...ဟံသာဝတီမှာတော့ အရပ်သားများလည်း နားလည်မှုနဲ့
မြင်းစီးကြတာပါပဲ...အင်းဝဟာ အင်းဝ..ဟံသာဝတီဟာ ဟံသာဝတီပါ..ဒီမှာအနေကြာရင်
ဟံသာဝတီအကြောင်း သဘောပေါက်လာပါလိမ့်မယ်”
လက်ျာဗိုလ်၏ စကားထဲတွင် အဓိပ္ပါယ်တစ်ချို့ပါနေကြောင်း ဦးအောင်လှ ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

လွီဇာကမူ မြင်းစီးရမည့်ကိစ္စအတွက် အနည်းငယ်ရင်ခုန်သွား၏။
အင်းဝတွင် အရပ်သားများ မြင်းစီးခွင့်မရှိ။ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးများမှာ မြင်းစီးခွင့်လုံးဝမရှိကြ။
ယခု သူမ မြင်းစီးရတော့မည်။
“ဒါဆို ငါ့ကိုလည်း မြင်းသုံးစီး ရှာပေးပါလား...ဒီက လုံမရော..မင်းနှမတွေကိုပါ ဒီရက်တွေအတွင်း
မြင်းစီးသင်ထားပေးချင်လို့..မကြာခင်သူတို့လည်း ဟံသာဝတီက မင်းသမီးလေးတွေ
ဖြစ်လာကြတော့မှာ မဟုတ်လား”
ဦးအောင်လှ အသံက ရွှင်ပြနေသည်။

AVA 1740s

အခန်း(၉)

.....
သန်လျင်။

၁၆ ရာစုမှ ၁၈ ရာစုအတွင်း အာရှပင်လယ်ရေကြောင်းခရီးသွားတိုင်းနှင့် ရင်းနှီးနေကြသောမြို့။
ချမ်းသာသော မွန်ဆိပ်ကမ်းမြို့ပြများ၊ စစ်အင်အားကြွယ်ဝသော ကုန်းတွင်းပိုင်း ဗမာမြို့ပြများ နှင့်
ကုန်စည်ဖလှယ်ရာတွင် အဓိကကျသော ကုန်သည်မြို့။
ခေတ်အဆက်ဆက် နယ်မြေလုတိုက်ပွဲပေါင်းများစွာ အသက်ပေါင်းများစွာဖြင့်
သွေးစက်များစိမ့်စီးနေသည့်ခံတပ်မြို့။
လွီဇာသည် မြင်းပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ထိုမြို့ကို ငေးသည်။
အပေါ်ပိုင်းက အင်းဝမြို့သူတို့ဝတ်လေ့ရှိသည့် အပေါ်ပိုင်းတွင် ကတ္တီပါရင်စီသိုရင်း နှင့်
အောက်ပိုင်းတွင် ဇင်းမယ်သူတို့ ပုံစံ ထမီကို ကတောင်းကျိုက်ထားသည့်
အနောက်တိုင်းမျက်နှာပေါက်နှင့် အမျိုးသမီးကို သန်လျင်မြို့မှ ဒေသခံများနှင့်
နိုင်ငံခြားသားအချို့ကလည်း အာရုံစိုက်မိကြသည်။
လွီဇာသည် မြင်းစီးခြင်းကို တပတ်ခန့် သင်ယူခဲ့ရသည်။
အစပိုင်းတွင် ဗလာထမီနှင့်မို့ မြင်းပေါ်တက်ရာတွင် ပေါင်ရင်းအထိ ပေါ်နေသည့် ပြဿနာက ရှိနေ၏။
ထိုပြဿနာကို ဇင်းမယ်အနွယ်ဖြစ်သော အောက်မားဝန်ဦးအောင်လှက အလွယ်တကူပင်
ဖြေရှင်းပေးလိုက်သည်။
ဇင်းမယ်သူတို့ ဝတ်သည့်ပုံစံအတိုင်း စက်နားကွပ်တကျွန်းထမီကို ကတောင်းကျိုက်လိုက်သောအခါ
ပေါင်တံများ မပေါ်တော့ပေ။
“ဘာနာဘိုက်ရောမကက်သလစ်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း” ဟု အမည်ရေးထိုးထားသည့်
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့တွင် လက်ျာဗိုလ်က မြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး နောက်မှ လိုက်လာသည့် လွီဇာကို
စောင့်လိုက်သည်။
“ဒါ..အမိတည်းမယ်ဆိုတဲ့.... ခင်ကြီးဂါလီဇီ ကျောင်းပဲ...မြင်းကိုတော့ ကျုပ်ပြန်ယူသွားမယ်..ဒီမှာ ကျုပ်
နောက်လဆန်းအထိ ရှိပါလိမ့်ဦးမယ်..အမိ ဟံသာဝတီကို ပြန်တော့မယ်ဆို မြို့ပြင်သစ်တပ်မှာ
ကျုပ်ရှိတယ်..အခါမရွေးလာပြောပါ..သံလျင်နဲ့ ဟံသာဝတီကြား လှေကြိုတွေရှိပါတယ်”

လို့ဇာက မြင်းပေါ်မှာ ဆင်းရန် ကြိုးစားသည်။

သို့သော်ငြား သူမမှာ မြင်းစိတ်ခံစားမှုဖြစ်သဖြင့် အခက်တွေ့နေ၏။

လက်ျာဗိုလ်က မြင်းပေါ်မှ ခက်ပြုံးပြုံးကြည့်နေသည်။

“လှေအဆင်း မြင်းအတက် ခက်တယ်လို့သာပြောကြတာ..အမိကျမှ မြင်းအဆင်း မှာ ခက်နေပါလား..ဘယ့်နှယ့်တုန်း..ကျုပ်လာကူရမလား”

“ရတယ်..ကျွန်မဘာသာ ရအောင်ဆင်းမယ်”

“ဘုတ်”

လို့ဇာ က မြင်းပေါ်မှ ဆင်းရန်ကြိုးစားစဉ် ခြေခင်းကွင်းနှင့် ငြိကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။

လက်ျာဗိုလ်၏ စစ်သည်တစ်ဦးက မြင်းပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာပြီး ဆွဲထူသည်။

ပါလာသည့် အထုတ်အပိုးတစ်ချို့ကို မြင်းပေါ်မှ ချပေးသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရားကျောင်းဝန်းထဲမှ အသက် (၃၀)ဝန်းကျင်သာရှိဦးမည့်

ကက်သလစ်ဘုန်းကြီးငယ်တစ်ပါးထွက်လာသည်။

ဘုန်းကြီးငယ်မှာ အသားဖြူဖြူတွင် မုတ်ဆိတ်ကြင်စွယ်များကိုရိပ်ထားသဖြင့် မျက်နှာက စိမ်းဖန့်နေသည်။

“ဘာကိစ္စတွေများ အချင်းဖြစ်နေကြပါသလဲ...လုလင်ကြီး”

ဘုန်းကြီးငယ်၏ အဆီအငေါ့မတည့်သည့် ဗမာစကားကို လက်ျာဗိုလ်က မြင်းပေါ်မှ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် နားထောင်ကာ သဘောကျနေသည်။

“ဒီမယ်..ခင်ကြီးတို့ ကျောင်းကို ဧည့်သည့်လာလို့..လာပို့ပေးတာ..ကျုပ် ဟံသာဝတီ မြို့စောင့်တပ်မှူး လက်ျာဗိုလ်ပါ”

ဘုန်းကြီးငယ်က လက်ျာဗိုလ်ကို ပြုံးပြသည်။

လို့ဇာက ခြေထောက်ထောင့်နှင့်ဖြင့် ဘုရားကျောင်းဝန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဖာသာဂါလီဇီယာ..ဆီလာတာပါ..အင်းဝကပါ”

လို့ဇာက ဗမာလိုပီပီသသ။

“ဪ...ဖာသာ..ဘုရားကျောင်းထဲမှ ဖြစ်ပါတယ်..ကျွန်တော်..ဖာသာပေါ်လိုနာရာနီ လို့ နာမည်ခေါ်ပါတယ်”

အီတလီဘုန်းကြီးက မြန်မာစကားကို ကျွမ်းကျင်သေးပုံမပေါ်လှ။

လို့ဇာလက်ထဲမှ အထုပ်အပိုးများကို ကူဆွဲပေးရန် လက်ကမ်းလိုက်သည်။

“ထမီတွေပါတယ်..ကျွန်မဟာကျွန်မသယ်ခဲ့ပါ့မယ်”

“ထမီ..ဘာလဲ..ထမီတွေက”

“အမျိုးသမီးတွေဝတ်တဲ့ ဂါဝန်လိုဟာကိုပြောတာပါ..ဖာသာ...ကျုပ်တို့ အယူအဆအရတော့

အမျိုးသမီးဝတ်တွေ သယ်ပေးရင် ဘုန်းနိမ့်တတ်တယ်လို့ ယူဆကြတာပါ”

လက်ျာဗိုလ်က ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဗမာစကား သိပ်မသိသေးလို့ပါ...ကျွန်တော့်နာမည် ပေါ်လိုနာရေနီ လို့
ခေါ်ပါတယ်...အီတလီဗာတီကန်စီးတီး ကနေ ရောက်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်..တွေ့ရတာ.ဝမ်းမြောက်ခြင်း
အများကြီးရှိပါတယ်..လုလင်ကြီး”

“လုလင်ကြီးတဲ့လား...ကောင်းပါ့ဗျာ..ဟား..ဟား”

လက်ျာဗိုလ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်သည်။

ဖာသာနာရာနီကလည်း ဘုမသိဘမသိဖြင့်လိုက်ရယ်၏။

ဖာသာနာရာနီ နှင့် လက်ျာဗိုလ် တို့က မြင်းပေါ်နှင့် မြေပေါ်တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်လျက် သဘောတကျရယ်မောနေကြသည်ကို လွီဇာက မျက်မှောင်ကြုံလျက်
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဖာသာဂါလီဇီယာအထဲမှာလား...ကျွန်မ ဖာသာ ဝင်သွားရမှာလား”

လွီဇာ အသံက ကျယ်သွားသဖြင့် ဖာသာနာရာနီ က သတိဝင်သွားသည်။

“အထဲမှာပါဖြစ်ပါတယ်..လိုက်ပို့ပါမယ်..ဪ...ကျွန်တော်..သွားရပါဦးမယ်...လုလင်ကြီး”

လက်ျာဗိုလ်က လွီဇာနှင့် ဖာသာနာရာနီတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။ ဖာသာနာရာနီက

လက်ျာဗိုလ်၏ နောက်ကျောကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

ဘုရားကျောင်းအနောက်ဘက်ရှိ အဆောက်အဦးသို့ ရောက်သောအခါ သစ်သားစင်တစ်ခုကို လွှဖြင့်
ဖြတ်တောက်နေသော အသက် ၆၀ ခန့် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရပြန်သည်။

“ဖာသာဂါလီဇီယာ..အင်းဝက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လာပါတယ်”

အီတလီဘာသာစကားဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖာသာဂါလီဇီယာကို လွှကို ချကာ လွီဇာထံ တလာသည်။

လွီဇာက သူ့တွင်ပါလာသော စာကို ကမ်းပေးလိုက်၏။

ဖာသာဂါလီဇီယာက စာကို ဖတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ပီသလှသည့် ဗမာစကားဖြင့်...

“ဖာသာမန်းအန်ဇီတစ်ယောက် နေကောင်းပါရဲ့လား...မစ်လွီဇာဒီမဲလိုး”

“ကောင်းပါတယ်..ဖာသာ”

“ကျုပ်ကျောင်းမှာ သီလရှင်အတွက်ရည်စူးပြီး ဆောက်ထားတဲ့အဆောင်သီးသန့် ရှိနေတော့
မင်းတည်းခိုလို့ အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်...ဟော့ဒီက ဖာသာနာရာနီ က လိုက်ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်...သူ့ကို
ကျုပ် ဗာတီကန်ကအပြန် ခေါ်လာတာဆိုတော့ ဒီရောက်တာ လေးငါးလပဲရှိပါဦးမယ်..ဗမာစကားတော့
သိပ်အဆင်မပြေသေးတာ ခွင့်လွှတ်ပါ...မစ်လွီဇာ..ခရီးပန်းလာတော့ နားလိုက်ပါဦး...လာရင်းကိစ္စနဲ့
ပတ်သက်လို့တော့ ညနေ ဝတ်ပြုချိန်ပြီးမှ ဆွေးနွေးကြတော့ပေါ့”

လွီဇာက ပြုံးပြလိုက်သည်။

.....

“အင်း..ပထမကိစ္စကတော့ မင်းပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကုန်တိုက်ဆိုတာ သံလျင်မှာ
မရှိတာကြာပါပြီကော...မရှိပါဘူး..ဥရောပက အရက်တွေမှာချင်တယ်ဆိုရင်တော့
ပြင်သစ်အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီက သင်္ဘောကျင်းတစ်ခု သံလျင်မှာရှိတယ်...သူတို့ဆီ ပွန်ဒီချယ်ရီက
ပြင်သစ်ကုန်သည်တွေအမြဲကူးသန်းနေကြတာပဲ...သင်္ဘောကျင်းကိုယ်စားလှယ် မွန်ဆီယာရာဖေး က
ကျုပ်ကျောင်းကို ဝင်ထွက်နေတာမို့...သူနဲ့ ချိတ်ဆက်ပေးဖို့ ကျုပ်ကူညီနိုင်ပါတယ်”
ဝတ်ပြုချိန်ပြီးသွားပြီးနောက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းခန်းမအတွင်းတွင် ဖာသာဂါလီဇီယာနှင့် လွီဇာတို့
နှစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်ကြသည်။

“ကျွန်မက အင်းဝနန်းတွင်းနဲ့ အကြီးအကျယ်ကုန်သွယ်ရမယ့်ကိစ္စမို့ သူ့အတွက်လည်း
အကျိုးများနိုင်မှာပါ”

ဖာသာဂါလီဇီယာက ခုံတန်းများပေါ်ရှိ ဓမ္မသီချင်းသံပုံစာအုပ်များကို လိုက်သိမ်းနေသည်။
လွီဇာက ဒုတိယမြောက်ခုံတန်းတွင်ထိုင်လျက် မယ်တော်မာရီ၏ ပုံတူရုပ်ထုကို ကြည့်ကာ
စကားပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒုတိယကိစ္စ..အဲ့ဒါကတော့..မင်းနဲ့ ဖာသာမန်းဒက်ဇ်တို့ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်သက်သက်ကိစ္စပဲ...မစ်လွီဇာ”
လွီဇာက ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ရပ်ကာ သူ့နောက်တွင် တကုပ်ကုပ်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော
ဖာသာဂါလီဇီယာအနားသို့ လှမ်းလျှောက်သွားသည်။

“ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ..ဖာသာ...ဒီမြေဟာ ကျွန်မတို့ မြေမဟုတ်ဘူး...ကျွန်မတို့ဟာ ဒီမြေရဲ့
နည်းသည်တွေ...ကျွန်မတို့နေရာကို ကျွန်မတို့ ပြန်ကြဖို့ ကြံစည်တာ စိတ်ကူးယဉ်တာတဲ့လား”

“မင်းတို့ဟာ ဒီမြေမှာမွေးတာ..ဖာသာမန်းဒက်ဇ်ကိုလည်း ဒီမြေမှာပဲ မွေးတာ...ပြီးတော့ မင်းတို့ဟာ
အင်းဝဘုရင်ရဲ့ ကျွန်တွေပဲ... ဒီမြေဟာ မင်းတို့မြေပဲ..ပေါ်တူဂီဟာ မင်းတို့နဲ့ မဆိုင်တော့တာ
ရာစုနှစ်တစ်ခုရှိခဲ့ပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်..ကျွန်မတို့ဟာ အင်းဝဘုရင်ရဲ့ ကျွန်တွေ..ဒါပေမယ့်..ကျွန်မတို့ရဲ့ အမိမြေဟာ
အင်းဝမဟုတ်ဘူး...ပေါ်တူဂီပဲ..လစွာဘွန်းမြို့တော်ပဲ..ကျွန်မတို့အဲ့ဒီကို ရအောင်ပြန်မယ်...ကျွန်မလူတွေကို
ကျွန်မဦးဆောင်ပြီး ကျွန်မတို့ဘိုးဘေးတွေရဲ့ မွေးရပ်မြေကို ပြန်ခေါ်သွားမယ်...တမန်တော်မိုးဇက်ဟာ
အီဂျစ်က သူ့လူမျိုးကျွန်တွေကို ဣသရေလပြည်ကို ပြန်ခေါ်လာဖို့ ဘုရားက
ခွင့်ပြုခဲ့တယ်မဟုတ်လား....ဒါ အမှန်တရားပဲ...ကျွန်မလည်း ကျွန်မလူမျိုးတွေကို ကျွန်မတို့ အမိမြေဆီ
ပြန်ခေါ်သွားမယ်..ဖာသာ....ရှင် ဂိုအာမှာလုပ်တဲ့ ဘာနာဘိုက်အသင်းတော်ညီလာခံကိုသွားတဲ့ခရီးမှာ
ကျွန်မတို့ဆီက သဝဏ်လွှာကို ပေါ်တူဂီဘုရင်ခံမင်းမြတ်ဆီ ယူသွားပေးပါ....ဒါလေးပဲ
ရှင်ကူညီရမှာပါ..ဖာသာ..ဒါလေးပါပဲ”

ဖာသာဂါလီဇီယာက ခုံတန်းလျားတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် လွီဇာ၏ မျက်လုံးများကို သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ကဲ..ဟုတ်ပါပြီ...ဒါဆို မင်းဦးဆောင်မယ်ဆိုတဲ့လူတွေကရော..မင်းနောက်ကို တကယ်လိုက်မယ်လို့
မင်းယုံကြည်တာလား... ဒီမျိုးဆက်သုံးဆက်လောက်အတွင်းမှာ အင်းဝဟာ သူတို့ရေ

သူတို့မြေဖြစ်နေပြီလို့ ခံယူထားတဲ့ ပေါ်တူဂီတွေ အများကြီးရှိနေမှာပါပဲ...နောက်ပြီးတော့ မင်းတို့သွားချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ပေါ်တူဂီမြေက ပေါ်တူဂီတွေကရော...မင်းတို့ကို သူတို့လူမျိုးပါလို့ လက်ခံပါတော့မလား... မင်းပုံစံကိုပဲ ဥပမာကြည့်ပါဦး...ရုပ်ရည်တစ်ခုပဲ မင်းမှာ ပေါ်တူဂီလို့ ပြောလို့ရတော့တယ်...မင်းဝတ်စားပုံ၊ မင်းစကားပြောဟန်တွေက အင်းဝသူ တစ်ယောက်ပဲ... မင်းတို့ ဒီပုံစံနဲ့ ပေါ်တူဂီမြေကို ပြန်တော့ရော...သူတို့က မင်းတို့ကို နိုင်ငံခြားသားလို့ပဲ သတ်မှတ်မှာ..စဉ်းစားမိရဲ့လား”

လွီဇာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“ဒါဆို ဖာသာက ကျွန်မတို့ကို မကူညီနိုင်ဘူးပေါ့”

“ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်..ကျုပ်တို့ဟာ သာသနာပြုတွေပါ...ဒီမြေမှာ သာသနာပြုဖို့ဆိုတာ အင်းဝဘုရင်ရဲ့ခွင့်ပြုချက်နဲ့ လုပ်နေကြရတာပါ..အင်းဝဘုရင်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့ ဒီလိုအမှုမျိုးဆိုတာ ကျုပ် အသက်သေသွားနိုင်တယ်..ကျုပ်အသက်ထက်..သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေ ကမောက်ကမဖြစ်ကုန်မှာကို ပိုစိုးရိမ်ပါတယ်..မစ်လွီဇာ..ခင်ဗျား ဒီသန်လျင်မှာ စီးပွားရေးကိစ္စသက်သက် လာလုပ်တယ်ဆို ကျုပ် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပေးနိုင်ပါတယ်....ကျုပ်ကျောင်းမှာလည်း စိတ်ကြိုက်ဝင်ထွက်နေနိုင်ပါတယ်” ဖာသာဂါလီဇီယာက ဘုရားကျောင်းတံခါးဝဆီသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ တံခါးဝအရောက်တွင် လွီဇာ ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး...

“ဪ...မနက်ဖြန်.. ပြင်သစ်သင်္ဘောကျင်းကိုယ်စားလှယ်ရုံးခန်းကို သွားချင်တယ်ဆိုရင်တော့ဖြင့် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်....ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကိစ္စအတွက်တော့ ကျုပ်မကူညီပေးနိုင်တာ..ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့ ကိစ္စအတွက် ကျုပ် မကူညီပေးနိုင်တာ..ခွင့်လွှတ်ပါ”

“သင်္ဘောနှစ်စင်းနဲ့ သေနတ်အလက် နှစ်ရာလောက်ဆိုရင်ရော..ဖြစ်နိုင်မလား..ရာဖေး”

“ဘုရင်ခံချုပ်က ဒီကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားဖူးလို့ အတိအလင်းပြောလိုက်တာပါ...ကျုပ်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူးလို့..ခင်ဗျားတို့မြို့ဝန်မင်းကို ပြောလိုက်ပါ...ကျုပ်မှာ စီးပွားရေးကိစ္စတစ်ခုအတွက် အင်းဝက ကုန်သည်နဲ့ ချိန်းထားတာရှိလို့..ခဏနေ သူတို့ လာကြတော့မှာ..ခင်ဗျားကို ကျုပ်ရုံးမှာ သူတို့တွေသွားခဲ့လို့ အင်းဝကို ဒီသတင်းရောက်သွားရင် ကျုပ်အတွက် မကောင်းနိုင်ပါဘူး..ပြန်ကြပါ” ပြင်သစ်သင်္ဘောကျင်းကိုယ်စားလှယ်မွန်စီရာရာဖေး ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော လူနှစ်ဦးက မကျေမနပ်ဖြင့် ထပြန်ရန် ပြင်လိုက်ကြသည်။

မွန်စီရာရာဖေး က သူတို့နှစ်ဦးအား အခန်းတံခါးဝထိ လိုက်ပို့သည်။

ထိုသူနှစ်ဦးက မကျေမနပ်ဖြင့် ဗမာစကားဖြင့် အချင်ချင်းဆဲရေးပြောဆိုကာ ထွက်လာကြ၏။

အခန်းဝတွင် ထိုင်လျက်စောင့်နေသော လွီဇာ နှင့် ဖာသာဂါလီဇီယာတို့ကို တချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုနေ့တွင် လွီဇာက ပေါ်တူဂီပုံစံဂါဝန်ဝတ်ထားသဖြင့် အင်းဝမှ လာသည့်သူများဟု မထင်ပဲ

အီတလီဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ပြင်သစ်မတစ်ဦး ဟုသာ ထင်သွားကြသည်။

လို့ဇာကက အပြင်ဘက်မှ နေပြီး သူတို့အချင်းချင်း ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြောနေကြသည့် စကားများကို တချိန်လုံး နားစွင့်နေခဲ့သည်ကို သူတို့သတိမထားမိခဲ့ကြ။

ဖာသာဂါလီဇီယာ ကမူ ပြင်သစ်စကားမတတ်သဖြင့် ဘာမှ မသိ။

သို့သော်...ထွက်ခွာသွားသည့် နှစ်ဦးကိုမူ ဖာသာဂါလီဇီယာက ကောင်းကောင်းသိနေသည်။

“အဲ့ဒါ....ဟံသာဝတီမြို့ဝန်ဦးသာအောင် ရဲ့ယောက်ဖ ပဲ....ပြင်သစ်တွေနဲ့ ဘာများ လုပ်နေကြပါလိမ့်”

ထိုအချိန်တွင် မွန်စီယာရာဖေး၏ မင်းစေ လူငယ်က သူတို့ရှေ့ရောက်လာသည်။

“မွန်စီယာရာဖေး က တွေ့လို့ ရပါပြီတဲ့..ဖာသာ”

၁၇၃၄ ဇွန်လ။

မဏိပူရ ၊ ကန်ကလာနန်းတော်။

ဗိဿနိုးဂိုဏ်းဝင်ပရောဟိတ်ကြီး မဟာပရဘူဘွဲ့ခံ သူန္တိဒါသ နှင့် ဟိန္ဒူပူဂျာရီဘုန်းတော်ကြီးများသည် နန်းတော်မှ ပြန်လည်ကြွချီသွားကြပြီဖြစ်သည်။

ဘုရင်ဂါရဇ်နာဝပ် သည် သူ့ရှေ့တွင် ခစားနေသော သားတော်နှစ်ပါး၏ အဖြေကို စောင့်စားနေသည်။

“ဘာသာရေးကိစ္စတစ်ခုတည်းနဲ့ အင်းဝ လိုမျိုး လက်နက်နိုင်ငံဆီ

ချီတက်တာဟာ..အန္တရာယ်များလှပါတယ်..ခမည်းတော်...ဒီကိစ္စကိုတော့သားတော် ကန့်ကွက်ပါတယ်”

အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာအဖြစ် လျာထားသည့် မင်းသားသျှမ်သျှား ဆီမှ အသံထွက်လာသည်။

ဂါရဇ်နာဝပ် က သျှမ်သျှားကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

ဘင်္ဂလားမှ သူတော်စဉ်ပညာရှိပရောဟိတ်ကြီးဖြစ်သော မဟာပရဘူ သူန္တိဒါသ သည် မဏိပူရပြည်သို့ ကြွချီ သာသနာပြုခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

ဘုရင်ဂါရဇ်နာဝပ် ကိုယ်တိုင်လည်း ရိုးရာနတ်ကိုးကွယ်မှုများကို ပယ်ရှားဘူး မဟာပရဘူ ညွှန်ပြသည့် ဗြိဿနိုးဘုရားသခင်ကိုးကွယ်မှုနှင့် ဟိန္ဒူဓလေ့ထုံးတမ်းများကို လက်ခံကျင့်သုံးခဲ့သည်မှာ နန်းတက်စကပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော်..အိမ်ရှေ့စံအဖြစ် တင်မြှောက်ထားသည့် မင်းသားသျှမ်သျှား သည် ဟိန္ဒူဓလေ့များကို

မကျင့်သုံးပဲ မဏိပူရ၏ ရိုးရာဓလေ့များကိုသာ လေ့လာလိုက်စားခဲ့သည်။

ဗြိဿနိုးကိုးကွယ်မှုကိုလည်း သာမန်ဝတ်ကြေတန်းကြေသာ သဘောထားခဲ့ကြောင့် ဂါရဇ်နာဝပ် သိထားပြီးဖြစ်သည်။

မဟာပရဘူက ဟိန္ဒူဓလေ့ထုံးတမ်းအရ မြစ်ရေသောက်ချိုးခြင်းတွင် ဂင်္ဂါမြစ်ရေအစား

ဧရာဝတီမြစ်ရေကို သောက်ချိုးပါက အပြစ်များသန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပြီး စစ်ပွဲများကို အောင်မြင်သော

မင်းဖြစ်မည်ဟု လမ်းပြခဲ့သည်။

ယခုတကြိမ်လည်း မင်းသားသျှမ်သျှားသည် ခမည်းတော်ကို အတိုက်အခံလျှောက်တင်နေပြီဖြစ်၏။

ဂါရဇ်နာဝပ်၏ မိဘုရားကြီးတွင် သားတော်များမထွန်းကားခဲ့။

ထို့ကြောင့် မိဘုရားငယ်များမှ မွေးသည့်သားတော်များအနက်မှ သူအချစ်ဆုံးမိဘုရား စိတ္တမာလာမှ မွေးသော မင်းသားသျှန်သျှားကို အိမ်ရှေ့အရာထားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ဂါရုဇာနတ်ကား ယခုအခါ သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှားခဲ့ပြီလားဟုပင် တွေးနေပြီဖြစ်သည်။

“လက်ရှိ အင်းဝဘုရင်ဟာ အနုပညာ ဂီတ အပျော်အပါးနဲ့သာ အချိန်ကုန်နေပါတယ်လို့...စစ်ကိုင်းမှာရှိတဲ့ အထောက်တော်များက သတင်းစကားကြားရပါတယ်...နန်းတွင်းအုပ်စုကွဲတွေနဲ့အတူ အင်းဝနဲ့ ဝေးတဲ့ ကျေးစွန်နယ်တချို့မှာ ဘုရင်က မြှောက်စားထားတဲ့သူတွေဟာ ရွှေထီးဆောင်းပြီး ဓါးပြတိုက်သည်အထိ ဆိုးရွားလာနေပြီလို့ သိရပါတယ်..ဗုဒ္ဓဘာသာအယူကို ယူကြသော်လည်း အတင်ဂိုဏ်း၊ အရုံဂိုဏ်းစတဲ့ဂိုဏ်းတွေကွဲပြား...ရှင်ဘုရင်ကိုးကွယ်တဲ့ ရဟန်းကြီးများကလည်း သေရည်သောက်စားသည်အထိ ပျက်စီးခြင်းမက ပျက်စီးနေကြပါသည်တဲ့..အခုချိန်မှာ မဏိပူရနိုင်ငံဟာ စစ်လက်နက်အင်အားရော၊ စစ်မှန်သည့် ဗြိသ္မနိုးအယူဝါဒပါ ထွန်းကားနေပြီမို့....ဧရာဝတီမြစ်ရေကို သောက်ချိုးရင်း...အင်းဝနိုင်ငံကိုစစ်မှန်သော ဗြဟ္မဏသာသနာ ရောင်ဝါထွန်းလင်းစေချင်တာ စစ်ချီသင့်ပြီဟု သားတော် က တော့ ယူဆပါတယ်”

မင်းသား ဆန်ဂျေး ဟု အများကခေါ်ကြသည့် မင်းသားဆန်ဂျေးခူရာလက်ပ ဧါ အသံက ခပ်မာမာ။ ထိုအသံခပ်မာမာက မင်းသားသျှန်သျှားကြောင့် ညစ်နွမ်းနေသော ဘုရင်နာဝဇ် ၏ စိတ်ကို အရောင်တဖိတ်ဖိတ်လက်ထလာစေသည်။

မင်းသားဆန်ဂျေးသည် မိဖုရားငယ်တစ်ပါးမှ မွေးခဲ့သော်လည်း ဘုရင်နာဝဇ် ၏ အကြီးဆုံးသားဖြစ်သည်။

ဟိန္ဒူအယူဝါဒကို သက်ဝင်ယုံကြည်သူဖြစ်ပြီး စစ်မက်ရေးရာတွင်လည်း တက်ကြွသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ သို့သော်ငြား အိမ်ရှေ့စံအဖြစ် ကို နေရာမရခဲ့။

အိမ်ရှေ့စံမင်းသားသျှန်သျှားက ရှေ့ဆုံးတွင် ဝပ်တွားနေရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မင်းသားဆန်ဂျေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မင်းသားဆန်ဂျေးက နန်းကြမ်းပြင်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

“အင်းဝသားတွေက ငါတို့ မဏိပူရကို ပဏ္ဏာဆက်နိုင်ငံသာသာသဘောထားတဲ့ ကိစ္စကို ဆုံးခန်းတိုင်သင့်ပြီ..အင်းဝလည်း နိုင်ငံတော်၊ မဏိပူရလည်း နိုင်ငံတော်..နိုင်ငံတော်အချင်းချင်း ရှင်ဘုရင်အချင်းချင်းဆက်ဆံရေးမျိုးဖြစ်ရန် အချိန်ကျပြီ...ယခင်က ငါတို့ဟာ စစ်ရေးစစ်ရာမှာ အားနည်းခဲ့လို့ ငါ့မည်းတော်ဟာ ငါ့နှမတော်ကို အင်းဝဘုရင်ထံ ပဏ္ဏာဆက်ခဲ့ရတယ်... ငါ့နှမတော်လေးဟာ အသက် ကိုးနှစ်သမီးမှာ တိုင်းတပါးကို ရောက်ရရှာတယ်....ဒါတွေ ငါ့လက်ထက်မှာ အဆုံးသတ်ချိန်တန်ခဲ့ပြီ..ငါ့နှမတော်ကိုလည်း မဏိပူရပြည်ကြီးဆီ ပြန်ခေါ်ဖို့ အချိန်ကျပြီ....အရေးအကြီးဆုံးကတော့ အိမ်နီးချင်း အင်းဝနိုင်ငံတော်မှာ စစ်မှန်သောဗြဟ္မဏဝါဒထွန်းကားဖို့ရာ သာသနာပြုမင်းအဖြစ် ငါ့မှာ တာဝန်ရှိလာခဲ့ပြီ..ဒါကြောင့်..အင်းဝကို ဒီတမိုးကုန်တာနဲ့ စစ်ချီပြီး မဏိပူရမင်းမြတ် ဂါရုဇာနတ်ပန်ဟောဘာ ရဲ့လက်ရုံးကို ဆန့်တန်းဖို့ ငါ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

ဘုရင်နာဝဇ် ၏ အမိန့်အဆုံးတွင် သျှမ်းသျှားက တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
သို့သော် ဘုရင်နာဝဇ်က သျှမ်းသျှားကို ပြောခွင့်မပေး။
“အင်းဝကို စစ်ချီရာမှာ ငါ့သားတော်ကြီး မင်းသားဆန်ဂျေး ကို ဗိုလ်ချုပ်ခန့်အပ်ပြီး ငါ့လက်ရုံးအဖြစ်
လိုက်ပါစေမယ်..ရှေ့ပြေးတပ်အဖြစ် ဗိုလ်မှူးချန်ဒရာဆင်း တတပ်..၊ အိမ်ရှေ့စံက နန်းစောင့်အဖြစ်
တာဝန်ယူကျန်ခဲ့စေ”
မဏိပူရပြည်သည် ယခင်က ပြည်တွင်းရေးရှုပ်ထွေးသော တိုင်းပြည်ငယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။
ဂါရဇ်နာဝဇ်၏ ဖခင် ပီတန်ဘားဘုရင် လက်ထက်တွင် အင်းဝဘုရင် စနေမင်းအား အသက်
(၉)နှစ်အရွယ် သမီးတော်ဆက်သခဲ့ရဖူးသည်။
ဂါရဇ်နာဝဇ်၏ နှမတော်ဖြစ်သော မဏိပူရမင်းသမီးလေး နီလာခမ်း ကို စနေမင်းက သားတော်အိမ်ရှေ့စံ
တနင်္ဂနွေမင်း၏ အိမ်ရှေ့မိဖုရားငယ်အဖြစ် လက်ထပ်ပေးခဲ့၏။
ဘုရင်ဂါရဇ်နာဝဇ်လက်ထက်တွင်မူ စည်းရုံးရေးကောင်းမွန်မှုကြောင့်နိုင်ငံရေးတည်ငြိမ်ပြီး စစ်အင်အား
တိုးတက်လာသည်။
ယခုတော့ ဂါရဇ်နာဝဇ်သည် တချိန်က ခစားဝပ်တွားခဲ့ရသော အင်းဝနန်းတော်သို့ သူ၏ စစ်အင်အားကို
ဖြန့်ကျက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။
ဘုရင်နာဝဇ် သည် မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ညီလာခံမှ ထွက်ခွာရန် ပြင်လိုက်သည်။
မင်းသားဆန်ဂျေးနားအရောက်တွင် ခေတ္တရပ်လိုက်၏။
“ည ညီလာခံမှာ မင်း တက်ရမယ်..ဆန်ဂျေး”
ဘုရင်နာဝဇ် ထွက်ခွာသွားပြီးသည့်နောက်တွင်တော့ မူးမတ်များ၊ စစ်သူကြီးများ ရှိနေသော
နန်းရင်ပြင်သည် ခါတိုင်းထက် ပိုတိတ်ဆိတ်သွား၏။
ည ညီလာခံ ဆိုသည်မှာ ရှင်ဘုရင် နှင့် အိမ်ရှေ့စံမင်းသား၊ နန်းရင်းဝန်အမတ်ကြီး တို့သာ
သီးသန့်ဆွေးနွေးလေ့ရှိကြသည့် လျှို့ဝှက်အစည်းအဝေးဟု အားလုံးက သိထားကြသည်။
ထိုအစည်းအဝေးကိုလည်း အိမ်ရှေ့စံ မင်းသားသျှမ်းသျှားသာ ယခင်က အမြဲတက်ခဲ့ရသည်။
ယခုအခါတွင်တော့ ရှင်ဘုရင်၏ အင်းဝစစ်ပွဲဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ မဏိပူရထီးနန်း၏
အပြောင်းအလဲအချို့စတင်ပြီဖြစ်ကြောင်း အားလုံးက ရိပ်မိလိုက်ကြတော့သည်။
မင်းသားသျှမ်းသျှားကမူ တိတ်ဆိတ်နေသော လူအုပ်ကြီးကို ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်မောကာ နန်းရင်ပြင်မှ
ထွက်သွား၏။
AVA 1740s
အခန်း(၁၀)
.....
“သားတော်...ဒီည ညဉ့်ညီလာခံ မတက်ရဘူးလား”
သုတ္တိမာလာမိဖုရားက သူမ၏ ဆောင်နန်းရှေ့ဥယျာဉ်တွင် လာထိုင်နေသော မင်းသားသျှမ်းသျှားကို
မေးလိုက်သည်။

သူန်သူားက ပြန်မဖြေပဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်ရသည့် ကန်ကလာနန်းတော် မုခ်ဦးကို သာ
ငေးကြည့်နေသည်။

“ဘုရင်ကြီးနဲ့ မင်း စကားများကြပြန်ပြီလား”

“ညညီလာခံကို သား..မတက်ရတော့ဘူး..ဆန်ဂျေးကိုပဲ ခမည်းတော်က ခေါ်တော့တယ်”

သုတ္တိမာလာမိဖုရား၏ မျက်နှာက ရုတ်တရက် တင်းမာသွားသည်။

“ညညီလာခံဆိုတာ ဥပရာဇာတစ်ယောက်ရဲ့ နေရာလေ....ဆန်ဂျေးက ဘာလို့”

“မတက်ရလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး..အမေရာ..ညညီလာခံမှာ တိုင်းပြည်အရေးထက် ဟိုဟိန္ဒူပုဏ္ဏားတွေ
ပြောသမျှ ကိစ္စတွေကိုပဲ အဓိကထား ဆွေးနွေးနေတာ..သားလည်း မတက်ချင်တာ ကြာပါပြီ”

“ဒါပေမယ့်..မင်းက အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာလေ...ဘုရင်ကြီး ရဲ့ နေရာဆက်ခံမယ့်သူမဟုတ်လား”

သူန်သူားက မိခင်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒါက ခမည်းတော်ရဲ့သဘောပါ..အမေရာ...သူ့လက်ထဲမှာ အာဏာရှိတာပဲ...သူပေးချင်တဲ့သူကို
ပေးသွားမှာပါ”

“အင်း...မင်းကလည်း ပြောရခက်တယ်....ဘုရင်ကြီးသဘောကျ ဟိန္ဒူမင်းသားတွေပုံစံ ဝတ်စားပါ
ဆိုတာလေးတောင်...လိုက်မှမနာတာ”

“အမေ...ကျွန်တော်တို့က

မဏိပူရသားတွေလေ..ကသည်းတွေလေ..ဘာရမင်တွေမဟုတ်ဘူး..တမိလ်တွေမဟုတ်ဘူး..

ကသည်းတွေက မှ ကသည်းတွေလို မဝတ်စားရင် ဘယ်သူက ကသည်းအဝတ်အစားကို လေးစားမှာလဲ”
ထိုအချိန်တွင် နန်းဆောင်အတွင်းမှ ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ ငိုသံထွက်လာသည်။

“မိဖုရားကြီးဘုရား....မင်းသမီးလေး နိုးနေပါပြီ”

သုတ္တိမာလာမိဖုရား သည် သမီးအငယ်လေး သျှတ္တရမာလာခေါ် သျှန်သီ ကို မွေးထားသည်မှာ
တစ်နှစ်ပင် ရှိသေးသည်။

သားတော်ကြီး သျှန်သူား နှင့် သမီးတော်လေး သျှန်သီ တို့မှာ အသက် ၁၈ နှစ် ကွာခြား၏။

“အမေ...”

သူန်သူားက သူ့အနားမှ ထထွက်သွားရန် ပြင်နေသော မိခင်၏ လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

“ဟော့ဒီကန်ကလာနန်းတော်ကြီးထဲမှာ ဘယ်လိုအခြေအနေပဲဖြစ်ဖြစ်....အမေ နဲ့ ညီမလေးကို
ကျွန်တော်ကာကွယ်သွားပါ့မယ်”

သုတ္တိမာလာမိဖုရားက သားဖြစ်သူ၏ ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့် ဖွကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

နောက်တနေ့ နံနက်မှ စတင်ပြီး မင်းသားဆန်ဂျေးခူရာလက်ပ သည် နန်းတော်မှ ထွက်ခွာသွားသည်။

အင်းဝအား စစ်ချီရန်အတွက် မဏိပူရအတွင်း စစ်သားများစုဆောင်းရေးနှင့် တပ်များ စနစ်တကျ
ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရေးကို တာဝန်ယူလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

အခြားမင်းသားငယ်များ၊ စစ်သူကြီးများသည်လည်း ရိက္ခာစုဆောင်းရေးနှင့်

လက်နက်သမားသွန်းလုပ်ရေးကိစ္စများကို စတင်ပြင်ကြလေပြီ။

အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာဆနာဟန်ဘွဲ့ခံ မင်းသား သျှန်သျှား ကိုမူ ဘုရင်ဂါရစ်နာဝန် က မည်သည့်တာဝန်မှ မပေးပဲ ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့သည်။

ဆန်ဂျေးခူရာလက်ပ။

အာသံသွေးပါသော မိဖုရားမှ မွေးဖွားခဲ့သည်။

အသားညိုညို၊ မုတ်ဆိတ်မွေးထူထူ၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့်။

ဘုရင်ဂါရစ်နာဝန်၏ သားများအနက် အကြီးဆုံးဖြစ်သော်လည်း အာသံသွေးနှောနေသဖြင့်

အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းမခံခဲ့ရ။

ဆန်ဂျေး သည် ဗြဟ္မဏဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်လှသည်မဟုတ်သော်လည်း ဖခင်အလိုကျ နေထိုင်သူဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသျှန်သျှားကဲ့သို့ဖခင်ရှင်ဘုရင်နှင့် ဆန့်ကျင်သည့်အလုပ်ကိုမလုပ်။ ဖခင်မင်းကြီး အလိုကျ ဟိန္ဒူမင်းသားများပုံစံအတိုင်း ဝတ်စားဆင်ယင်ခဲ့သည်။

စစ်ရေးစစ်ရာဘက်တွင် အားသန်သူတစ်ဦးဖြစ်သည့်အတွက် ဂါရစ်နာဝန်က သူ၏

စစ်ဘုရင်အိပ်မက်အတွက် မင်းသားဆန်ဂျေးကို အားကိုးအားထားပြုနေခဲ့သည်။

အင်းဝ သို့ စစ်ချီမည့်အရေးတွင် ဆန်ဂျေးမှာ တက်ကြွနေ၏။

ဘုရင်နာဝန် ၏ ညညီလာခံသို့ မင်းသားသျှန်သျှားတက်ခွင့်မရပဲ သူ့ကို တက်ခွင့်ပြုလိုက်ခြင်းဖြင့် မဏိပူရထီးမွေနန်းမွေသည် ဆန်ဂျေးဘက်သို့လည်း ယိမ်းလာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ကန်ကလာနန်းတွင်း တစ်ခုလုံးက လက်ခံလာကြသည်။

နန်းတော်တွင် ဟိန္ဒူအယူဝါဒဘက်တော်သားများက မင်းသားဆန်ဂျေးကို ခေါင်းဆောင်တင်လာကြပြီး မဏိပူရအမျိုးသားဝါဒီများကမူ မင်းသားသျှန်သျှားနှင့်အတူ ရပ်တည်ကြသည်။

မဏိပူရအမတ်အများစုမှာလည်း တိုင်းတပါးမှလာသော ဗြဟ္မဏဘုန်းတော်ကြီးများ၏

နန်းတွင်းဩဇာကို လျော့ချလိုသည့်အတွက် အိမ်ရှေ့စံ သျှန်သျှားကိုသာ တိတ်တဆိတ်လိုလားနေကြ၏။

ဘုရင်ဂါရစ်နာဝန်သည် သူ၏ နန်းတွင်းအရှုပ်အထွေးကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးခဲ့သည်။

သို့သော်ငြား အင်းဝသို့ စစ်ချီရေးကိုသာ အားသန်နေသဖြင့် ထိုအခြေအနေများကို အာရုံမစိုက်နိုင်ခဲ့။

မိုးရာသီ ကုန်ဆုံးသည်နှင့် အင်းဝသို့ ချီတက်ရေးသည်သာ သူ့အတွက် အရေးအကြီးဆုံးရည်မှန်းချက် ဖြစ်နေခဲ့တော့သည်။

လွီဇာသည် သံလျင်တွင် ပြင်သစ်သင်္ဘောကျင်းကိုယ်စားလှယ်ဖြင့် အရက်တင်သွင်းရန်

ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။

ပြင်သစ်နိုင်ငံ ၊ နော်မန်ဒီဒေသထုတ် ကယ်ဗာဒေါ့ဘရန်ဒီများ၊ ကောညက်အရက်များ စုစုပေါင်း (၂၅)စည်၊

အင်္ဂလန်လစ်ဗားပူးဆိပ်ကမ်းမှ ဘီယာစည် (၅၀) တို့ကို တင်သွင်းရန် ပဏာမသဘောတူညီခဲ့၏။

သို့သော် ဆိပ်ကမ်းအခွန်ကျသင့်ငွေကိုမူ လွီဇာဘက်မှ ကျခံရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စကို အင်းဝနန်းတော်ရှိ ကိုးသိန်းသခင်ထံ ဆက်သားဖြင့် စေလွှတ်အကြောင်းကြားရန် လွှဲစာသည် ဟံသာဝတီသို့ ပြန်ရမည်ဖြစ်သည်။

ကိုးသိန်းသခင်ထံမှ ပြန်ကြားစာမလာသေးခင်ကာလတွင် ဟံသာဝတီတွင်ပင် လွှဲစာ နေရဦးမည်။ ဖာသာဂါလီဇီယာက ဟံသာဝတီမြို့တွင် ဘုရင်ဂျီဘုရားကျောင်းငယ်တစ်ခု ဆောက်လုပ်ရေးအတွက် မြို့ဝန်ဦးသာအောင် ထံ တင်သွင်းသောစာကို ဘုန်းကြီးငယ်ဖြစ်သော ဖာသာနာရေနီ နှင့်အတူ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဟံသာဝတီသို့ ရေကြောင်းမှ အပြန်ခရီးတွင် လွှဲစာနှင့်အတူ ဖာသာနာရေနီ ပါ ပြန်ပါလာခဲ့တော့၏။ အောက်မားဝန် ဦးအောင်လှ အား ဟံသာဝတီ၏ ဆင်ဝန်အဖြစ် အင်းဝဘုရင်မှ ခန့်အပ်သည့် အခမ်းအနားသို့ တက်ရန် လက်ျာဗိုလ်သည်လည်း ဟံသာဝတီသို့ ပြန်ပါလာခဲ့သည်။

ဟံသာဝတီမှ မွန်ကုန်သည်တစ်ဦးပိုင် လောင်းလှေကြီးဖြင့် သန်လျင်မှ ဟံသာဝတီသို့ ရေကြောင်း အတိုင်း ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

လက်ျာဗိုလ်သည် လှေဦးတွင် ထိုင်လျက် ကြေးဝါဆေးတံကို ဖွာကာ ပဲခူးမြစ်ကို ငေးရင်းလိုက်ပါလာ၏။ ဖာသာနာရေနီ သည် လက်ျာဗိုလ်၏ မနီးမဝေး သို့ လမ်းလျှောက်လာသည်။

လွှဲစာမှာ လှေဝမ်းအတွင်းထိုင်ကာ လှေသူကြီး၏ ပဲ့ထိန်းပုံကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေသည်။

“ခင်ကြီးကို ကြည့်ရတာ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးသာလုပ်နေတာ...အသက်က..ငယ်သေးပုံပဲ”

လက်ျာဗိုလ်က စကားစသည်။

“ကျွန်တော့် အသက် (၂၂)နှစ်ပါ”

“ဪ..ဒါဆို ကျုပ်ထက် ကိုးနှစ်လောက်တောင် ငယ်တာပ”

နာရေနီက ဆေးတံကို လက်တစ်ဖက်ကကိုင်ရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးစကားပြောနေသည့် လက်ျာဗိုလ်ကို ငေးနေသည်။

“ကျုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာတော့ အရွယ်ရောက်ရင် ရှင်ဝတ်ရတယ်...ရှင်လူထွက်ပြီးမှ လူ့ဘောင်ကို ဝင်ပေါ့.. ခင်ကြီးနာရေနီ ကရော..အခု ရဟန်းပြုပြီးရင် လူ့ဘောင်ကိုပြန်မဝင်တော့ဘူးလား”

ဖာသာနာရေနီက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးဘဝပဲ ပျော်ပါပြီ...အီတလီမှာ သာမန်လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆက်နေရင် သူတို့အရှက်ရပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ်သတ်သေကြမယ်လို့ ကျွန်တော့်မိဘတွေက ပြောတယ်” နာရေနီစကားကို လက်ျာဗိုလ် က စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ကျွန်တော်က ယောက်ျားတွေကိုပဲ ကြိုက်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ..မိလန်မြို့က ကျွန်တော်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာတော့ လိင်တူဆက်ဆံသူတွေဟာ ဘုရားသခင်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့သူတွေပဲ..ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ မှားနေတဲ့စိတ်ကို ဘုရားထံ အပ်နှံတဲ့အနေနဲ့ သာသနာပြုအလုပ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့တာ”

“မှားနေတဲ့ စိတ်တဲ့လား”

လက်ျာဗိုလ်က ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးဝတ်စုံဝတ်ထားသော လူငယ်ကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ဆီမှာဆို နပုန်းပဏ္ဍုက်လို့ ခေါ်တာပေါ့...ဒါပေမယ့်..ကျုပ်တို့ဘာသာတရားအရတော့ အရင်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးကို ပေးဆပ်နေရသူတွေလို့ပဲ သဘောထားပြီး ထူးထူးထွေထွေ အပြစ်တစ်ခုလုပ်နေတယ်လို့တော့ သဘောမထားကြပါဘူး...အင်းဝနန်းတွင်းက မိန်းမစိုးအစုမှာလည်း သင်းကွပ်ထားတဲ့ ပဏ္ဍုက်တွေ ရှိတာပါပဲ...အင်းလေ ...ဒါနဲ့..ဒီလိုမျိုး ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ချိုးနှိမ်နေရတဲ့ဘဝမှာရော ခင်ဗျား ပျော်ရဲ့လား”

“ကျွန်တော်က မှားနေတဲ့လူပါ..လုလင်ကြီး..ဒီတော့ ကျွန်တော့်မှားနေတဲ့ စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ရမယ်လေ...ကျွန်တော့်မှာ ပျော်ခွင့်မရှိဘူး..ဟော့ဒီ သူစိမ်းတွေမြေမှာ ဘုရားသခင်ရဲ့အလုပ်တွေ လုပ်ရင်း ကျွန်တော်ပျော်အောင်နေပါတယ်”

“မှားနေတဲ့လူတဲ့လား...အင်း...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...ခင်ကြီးအနေနဲ့ ဒီမှာ နေသမျှ ကာလပတ်လုံး အကူအညီလိုရင် ကျုပ်ကိုပြောပါ...သန်လျင်နဲ့ ဟံသာဝတီဟာ နီးနီးလေးပါ...ကျုပ် တတ်နိုင်တာ အားလုံး ကူညီပေးပါမယ်..”

“လုလင်ကြီးကို မြင်မြင်ချင်း...ကိုယ့်မိတ်ဆွေခင်ပွန်း တစ်ယောက်လို့ ကျွန်တော်ခံစားရပါတယ်..ကျေးဇူးအများကြီး ပေးပါတယ်”
လက်ျားဗိုလ်က ဘုန်းကြီးငယ်နာရေနှီ၏ အဆီအငေါမတည့်သော ဘာသာစကားကြောင့် ပြီးယောင်ယောင်ပြုလိုက်ပြီး ဆေးတံကိုသာ ဆက်လက်ဖွာရှိုက်နေတော့၏။
ကက်သလစ်ဘုန်းတော်ကြီးဝတ်ရုံသည် လေတွင် တလူလူလွင့်နေ၏။
တိုက်ခတ်လာသော မြစ်ပြင်လေနှင့်အတူ သူတို့၏ စကားသံများကို လွှဲစာ အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

.....
အောက်မားဝန်ဦးအောင်လှ အား ဆင်ဝန်အဖြစ် အဆောင်အယောင်များ ချီးမြှင့်ပွဲ။
ဟံသာဝတီအောက်မားဆင်စခန်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် ဆင်ဝန်အသစ်နေထိုင်ရန် ကျွန်းအိမ်တစ်လုံးကို အလျင်အမြန်ဆောက်လုပ်နေကြပြီဖြစ်သည်။
တည်ဆောက်ဆဲ ဆင်ဝန်အိမ်အနီး ယာယီအိမ်တော်ရှေ့တွင် ပွဲလန်းအခင်းများ ဆင်ယင်ထားသည်။
အင်းဝဘုရင်၏ ဦးလေးတော်သူ မြို့ဝန်မင်းဦးသာအောင် ကိုယ်တိုင် ဆင်ဝန်ရာထူး အဆောင်အယောင်များအား ဦးအောင်လှကို ချီးမြှင့်မည်ဖြစ်သည်။
သန်လျင်၊ ပြင်သစ်သင်္ဘောကျင်းကိုယ်စားလှယ်မှ နမူနာအားဖြင့် လက်ဆောင်ပါးလိုက်သည့် ဘရန်ဒီများ၊ ကော့ညက်အရက်များကို ဦးအောင်လှ၏ ဧည့်ခံကျွေးမွေးရေးအတွက် ပေးအပ်လိုက်သည်။
မင်းမှုဆိုင်ရာဝန်ခန့်အပ်ပွဲအစီအစဉ်များ ပြီးဆုံးသည့်နောက် ယိုးဒယားသဘင်သည်များ၊ မွန်သဘင်သည်များ၏ တူရိယာသံများ ထွက်လာပြီဖြစ်သည်။
ဆင်ဝန်အသစ် ဦးအောင်လှသည် အင်းဝဘုရင်မှ ပို့ပေးလိုက်သည့် ကတ္တီပါနားကွပ်ဘောင်းဖြူကို ခေါင်းတွင် ဆောင်းထားသည်။
ရွှေချည်ပါဝတ်လုံအင်္ကျီ နှင့် ငွေပုဆိုး ၊ စလွယ်တို့ကို ဝတ်စုံပြည့်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ရွှင်ပြနေသည်။

ရိုးသားစွာနေတတ်သော ဝန်ကတော်ပင်လျှင် အင်းဝ၏ နောက်ဆုံးပေါ် ဖက်ရှင်ဖြစ်သည့် ခါသာအင်္ကျီကို ဇာယုက်ကာ ဝတ်ဆင်ထား၏။

ဂမုန်းနှင့် သီရိတို့မှာ လည်း ဝတ်ကောင်းစားလှများဖြင့် အလှများ ပြင်ဆင်ထားကြသည်။

သီရိမှ ပြေးလွှားဆော့ကစားထားသဖြင့် ချွေးသံများ ရွှဲနစ်နေတော့သည်။

ဟံသာဝတီမြို့ဝန်ဦးသာအောင် မှာ အသက်(၅၀)အရွယ် ၊ ကျောက်ပေါက်မာသဲ့သဲ့ဖြင့် ဖော်ရွေသော ရုပ်ရှည်မျိုးရှိသည်။

သူ၏ နောက်တွင် ခစားလိုက်ပါသူများထဲမှ အနီးကပ်ဆုံးပါနေသူတစ်ဦးကို လွီဇာ မှတ်မိလိုက်သည်။

သန်လျင်ရှိ ပြင်သစ်ကိုယ်စားလှယ်ရုံးတွင် လွီဇာတွေ့ခဲ့ဖူးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။

ဟံသာဝတီမြို့ဝန် ဦးသာအောင် ၊ သန်လျင်မြို့ဝန်ဦးရာ၊ သန်လျင်နှင့် ဟံသာဝတီမှ ရေဝန်များ၊

အခွန်မှူးများသည် ဦးအောင်လှနှင့် အတူထိုင်ကာ ဘရန်ဒီ သောက်ကြသည်။

သံလျင်နှင့် ဟံသာဝတီမှ ပြင်သစ် ၊ ဒတ်ချ်၊ အင်္ဂလိပ်၊ အာမေရိန်း၊ ယန်း၊ တရုတ်၊ အာရပ် စသော

လူမျိုးစုံကုန်သည်များကလည်း အခမ်းအနားသို့ လက်ဆောင်များနှင့် တကွ တက်ရောက်ကြသည်။

ယခင်က ဟံသာဝတီမြို့ဝန်ပြီးလျှင် ရာထူးအကြီးဆုံးမှာ ရွှေခွန်မှူးဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါ ဆင်ဝန် ရာထူးဖြစ်လာပြီဖြစ်သည်။

ဆင်ဝန်ရာထူးသည် အင်းဝနန်းတော်နှင့် တိုက်ရိုက်အဆက်အသံရှိနေသောကြောင့် ကုန်သည်များက ဦးအောင်လှကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများဖြင့် လာရောက်မိတ်ဆက်ကြ၏။

“ပျင်းနေပြီလား...လွီဇာ”

သဘင်မဏ္ဍပ်အပြင်ဘက် မြတ်လေးရုံရှေ့ ကွပ်ပျစ်တွင် ထိုင်နေသော လွီဇာ ၏ ဘေးသို့ လက်ျာဗိုလ် ရောက်လာသည်။

“အင်း...မပျင်းပါဘူး..ဟံသာဝတီနဲ့ သန်လျင်က ကိုယ်သိသင့်တယ်ထင်တဲ့လူတွေကို လိုက်မှတ်သားနေတာပါ”

“အော်..အင်း..မသိတဲ့လူရှိရင် ကျုပ် ပြောပြပေးမယ်လေ”

လွီဇာက မြို့ဝန်ဦးသာအောင် ၏ နဘေးတွင် ပါလာသော အရပ်ပုပု၊ မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူလျော်နှင့် သူကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“ဪ...အဲ့ဒါ မြို့ဝန်ရဲ့ ယောက်ဖ...မင်းအောင် တဲ့....ယောက်ဖဆိုပေမယ့် မြို့ဝန်ရဲ့ တတိယမယားရဲ့ မောင်ပါ....အရင်က ရွှေတိဂုံဘုရားကျွန်အသီးမျိုးနွယ်ကပဲ..သူ့အစ်မကို မြို့ဝန်က ကောက်တော့ သူတို့ တစ်မျိုးလုံးကို ရွေးနုတ်ထားတာ”

“သူက ဟံသာဝတီမှာ အရေးပါလား”

“အင်း...ဘယ်နှယ့်ပြောရမလဲ....သူ့ကို အင်းဝဘုရင်က ခန့်ထားတာတော့မဟုတ်ဘူး.. မြင်စုခေါင်း ဦးတာ ဆုံးပါးသွားလို့ မြို့ဝန်အမိန့်နဲ့ ခန့်ထားတာ...မြို့ဝန်ယောက်ဖဆိုတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ..တခါတခါ ကျုပ်လုပ်နေတဲ့ မြို့လုံခြုံရေးကိစ္စတွေကိုတောင် သူက ဝင်စွက်ဖက်သေးတာ..လောဘကလည်း

ကြီးတယ်...ဒီမှာ လာတဲ့ နိုင်ငံခြားသားကုန်သည်မှန်သမျှ မြို့ဝန်ဆီ ဝင်ချင်ရင် သူ့
လာဘ်ထိုးရတာချည်းပဲ”

“သူက ပြင်သစ်လိုလည်း တတ်တယ်နော်”

“ဟင်...ခင်ဗျားက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“သူ့ကို သန်လျင်က ပြင်သစ်သင်္ဘောကျင်းကိုယ်စားလှယ်ရုံးခန်းမှာ ကျွန်မတွေ့ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား...ဒီလူက ဒီလိုပဲနိုင်ငံခြားသားတွေဆီ ဝင်ထွက်ပြီး လာဘ်ဘယ်လို ယူရမလဲ ကြံဖန်နေတာ”

“မဟုတ်ဘူး..ထင်တယ်..ကျွန်မလည်း ပြင်သစ်စကားတတ်တယ်..ကျွန်မ နားလည်သလောက်တော့..သူ
ပြင်သစ်ကိုယ်စားလှယ်ဆီက အကူအညီတောင်းနေတာ”

လက်ျာဗိုလ်၏ ခန္ဓာကိုယ်က မတ်သွားသည်။

“ဘာ အကူအညီတောင်းနေတာလဲ”

“သေနတ်အလက်နှစ်ရာနဲ့ သင်္ဘောနှစ်စင်း”

“ဟာ..အင်းဝ ကလည်း ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ညွှန်ကြားလွှာထွက်တာမရှိတာ သေချာတယ်..

စစ်မှုရေးရာဆို ကျုပ်တို့ မြို့စောင့်တပ်ကို မဖြစ်မနေ အသိပေးရမှာပဲ..အင်း..တစ်ခုခုတော့
တစ်ခုခုပဲ...ခင်ဗျား ဒီကိစ္စ..ဘယ်သူ့ကို ပြောပြပြီးပြီလဲ...အင်းဝကို သတင်းပေးလိုက်ပြီလား”

“ဟင်အင်း..ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရသေးဘူး...ဦးအောင်လှ က ဟံသာဝတီမှာ အကြီးအကဲတစ်ယောက်
အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်တော့မှာ..သူ့ကိုရော ပြောပြလိုက်ရမလား”

“အင်း..သူ့ကို ကျုပ်ပြောလိုက်ပါမယ်..ဒါပေမယ့်..ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျား ဟံသာဝတီမှာ ရှိနေသမျှ
ကာလပတ်လုံး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေါက်ကြားမိပါစေနဲ့ဦး .. ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့... မြို့ဝန်ဦးသာအောင်
ဟာ အင်းဝရွှေနန်းရှင်ရဲ့ ဆွေမျိုးရင်းချာ...တခုခု တိမ်းချော်သွားရင် ကျုပ်တို့ အသက်ပါ
ပေးသွားရလိမ့်မယ်.. အထူးသဖြင့် ခင်ဗျား ဆီက ဒီသတင်းထွက်တာ သိသွားရင် ခင်ဗျား ဟံသာဝတီက
အင်းဝကို ပြန်တဲ့လမ်းမှာ ဒုက္ခများလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ ဒီကိစ္စကို ဘယ်တုန်းကမှ မသိခဲ့ မကြားရဘူးလို့ မှတ်ထားလိုက်ပါပြီ”

ပွဲခံမဏ္ဍပ်အတွင်းမှ ဟံသာဝတီမြို့ဝန်နှင့် အဖွဲ့ထွက်လာသဖြင့် ရှေ့တွင် စောင့်နေသော
ဝေါယာဉ်ထမ်းများက အသင့်နေရာယူလိုက်ကြသည်။

မြို့ဝန်၏ ယောက်ဖ ငမင်းအောင်က စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ပြောလာ၏။

“ခင်ဗျား မြင်ခဲ့တာ ဒီလူ သေချာတယ်နော်”

“အင်း..ရုပ်ရော..အသံရော ဒီလူမှ ဒီလူပဲ..ကျွန်မ မှတ်မိတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့...မကြာခင်မှာ တခုခုဖြစ်လာတော့မယ်ထင်ရဲ့”

လက်ျာဗိုလ်၏ အသံက ခပ်တိုးတိုး။

.....
“မကြာခင်မှာ တခုခုဖြစ်လာတော့မှာ သေချာတယ်..မောင်ကြီး”

ရှင်မိငယ်၏ အသံက ခပ်တိုးတိုး။

အောင်ဇေယျက ရှင်မိငယ်ပြောစကားများကို အာရုံစိုက် နားထောင်နေသည်။

“ရထားတဲ့ သတင်းက သေရော သေချာရဲ့လား..မိငယ်”

“သေချာပါတယ်....မိငယ် ဆီမှာ သွားဆေးလာဆိုးတဲ့တစ်ယောက်က ပုဏ္ဏား စံဖြူ ရဲ့အငယ်အနှောင်းပဲ... အခု မဏိပူရနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတဲ့ စစ်ကိုင်းက ပုဏ္ဏားတော်တော်များများကြားမှာ ဒီသတင်းက ပျံ့နေတာ...မိုးကုန်ရင် မဏိပူရက ကသည်းစစ်တပ်ကြီး အင်းဝကို ချီလာလိမ့်မယ်.. ကသည်းမင်းသား က သူလျှိုလွှတ်လိုက်တဲ့ ဗြဟ္မဏပုဏ္ဏားတွေတောင် စစ်ကိုင်းကို ရောက်နေကြပြီတဲ့”

“အင်းဝ ဘက်ဆီကရော ဘာသတင်းကြားသေးလဲ”

“ဘုရင်က မတ္တရာဘက်မှာ ဥယျာဉ်တော်အသစ်တစ်ခု ဆောက်ဖို့ လူသန် လူရွယ်တွေကို ဆင့်ဆိုနေတယ်တဲ့...”

“အင်း..ရွှေနန်းရှင် ကတော့ ဒီလို သတင်းတွေကို နည်းနည်းမှတောင် ကြားမိရဲ့လားမသိ....ခက်တာပဲ”

အောင်ဇေယျသည် ရှင်မိငယ်ကို မွန်းစံသာထံမှ ကျွန်အဖြစ်နှင့် ပြန်လည်ဝယ်ယူလာခဲ့သည်။

ထို့နောက် သူဦးရီးပိုင်ဆိုင်သော စစ်ကိုင်းရှိ အိမ်ပိုင်းလွတ်တွင်ထားကာ သွားဆေးဆိုးလုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်ပေးထားခဲ့၏။

သို့သော်ငြား အောင်ဇေယျ နှင့် ရှင်မိငယ်တို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ အဖြူထည်သက်သက်သာရှိနေမြဲပင်။

မုဆိုးဖို နှင့် အင်းဝမှာ ဝေးကွာလှသဖြင့် အမြဲတမ်းမရောက်နိုင်သော အောင်ဇေယျသည် တလတကြိမ်ခန့် စစ်ကိုင်းသို့ တက်လာပြီး ရှင်မိငယ်ထံ ဝင်ရောက်ကာ အင်းဝ နှင့် စစ်ကိုင်းမှ သတင်းစကားများကို စနည်းနာလေ့ရှိသည်။

ရှင်မိငယ်၏ သွားဆေးဆိုးလုပ်ငန်းမှာ ငွေကြေးရွှင်ကြသော အရာရှိအရာခံသားသမီးအများစု လာရောက်ကြရာဖြစ်သဖြင့် သတင်းများ စုံလင်လှ၏။

ယခုလည်း ရှင်မိငယ်၏ အိမ်ပိုင်းသို့ စနည်းနာရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ မောင်ကြီး..ညနေလည်း ဆောင်းပါပေါ့..မုဆိုးဖို ပြန်ရင် မှီနိုင်ပါ့မလား”

“အင်း..ဒီညတော့ စစ်ကိုင်းထဲက ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ခုခုဆီ တည်းရမှာပေါ့”

“အရင်ကဆို မောင်ကြီးက မုဆိုးဖိုအပြန်နောက်ကျရင် ဒီအိမ်ပိုင်းမှာ တည်းနေကျမဟုတ်လား..အခု မိငယ်ရှိနေတော့ တခြားမှာ သွားတည်းမယ်ပေါ့”

အောင်ဇေယျက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ရှင်မိငယ်၏ ဆံတောက်ဖားဖားကြီး နှစ်ဖက်ကြားမှ မျက်ဝန်းများက အရည်လွဲနေသည်။

“မုဆိုးဖိုက အစ်မခင်ယွန်းစံ ရော နေကောင်းရဲ့လား...ကလေးရော ကျန်းမာရဲ့လား..မောင်ကြီး”

“မာမာချာချာပါပဲ”

“မောင်ကြီး...က မိငယ်ကို..နိုင်ငံရေးသတင်းတွေသက်သက် စနည်းနာဖို့ပဲ မွန်းစံသာဆီက ရွေးနုတ်ခဲ့တာပေါ့နော်”

“အင်း..အဲ့လိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး..မိငယ်ရဲ့”

“အင်းပါ...မိငယ်က ကျွန်ပဲ..ကျွန်ဆိုတာ သခင် ထားရနေ..သခင် ခိုင်းတဲ့ တာဝန်ကျပွန်ရတာပေါ့”

အောင်ဇေယျက မိငယ်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
ညနေ၏ ပန်းဆီသွေးနေခြင်းသည် ဆံတောက်ဖားဖား၊ ပါးကွက်ကြားနှင့် ရှင်မိငယ်၏ မျက်နှာလေးပေါ်
တွင် ပျောက်တိပျောက်ကြား။
နှုတ်ခမ်းစူပုံပုံလေးများ က အရှေ့သို့ ချွန်မြဲနေသည်။
“မိငယ်...ထမင်ဟင်း...နှစ်ယောက်စာရှိရဲ့လား”
ရှင်မိငယ်က အောင်ဇေယျ ကို အလန့်တကြားမော့ကြည့်လိုက်သည်။
“မောင်ကြီး...ညနေစာကို ရှင်မိငယ်နဲ့ လက်စုံစားမယ်”
“ရှင်”
ရှင်မိငယ် ၏ ချွန်မြဲနေသော နှုတ်ခမ်းဖူးလေးမှာ အာမေဠိတံသံ ဖြင့် ခပ်ဟဟဖြစ်သွား၏။
အောင်ဇေယျအား စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းညိုညိုကြီးများတွင်လည်း အရည်များ
လွဲလာတော့သည်။
ညောင်ရမ်းခေတ် အင်းဝကျွန်ဥပဒေတစ်ခုဖြစ်သော ကိုင်းစာမနု၏ မဟာရာဇသတ်ကြီးအရ
“အကြင်ယောက်ျားသည် ကျွန်မိန်းမကို ချစ်မြတ်နိုး၍ ထမင်းလက်စုံစားချေလျှင် ထိုစားသောအခါမှ
စပြီး မယားအရာမြောက်ထိုက်လေ” ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။
ယခု အောင်ဇေယျက ထမင်းလက်စုံစားရန် ပြောလာချေပြီ။
“အခင်းမွေ့ယာရော..ထူထူရှိရဲ့လား..မိငယ်”
အောင်ဇေယျ၏ အသံ ကြောင့် အပျိုစစ်စစ် ရှင်မိငယ် ရင်ကလေး ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွားရတော့သည်။
AVA 1740s
အခန်း(၁၀)
.....
“သားတော်...ဒီည ညဉ့်ညီလာခံ မတက်ရဘူးလား”
သုတ္တိမာလာမိဖုရားက သူမ၏ ဆောင်နန်းရှေ့ဥယျာဉ်တွင် လာထိုင်နေသော မင်းသားသျှမ်သျှားကို
မေးလိုက်သည်။
သျှမ်သျှားက ပြန်မဖြေပဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်ရသည့် ကန်ကလာနန်းတော် မုခ်ဦးကို သာ
ငေးကြည့်နေသည်။
“ဘုရင်ကြီးနဲ့ မင်း စကားများကြပြန်ပြီလား”
“ညညီလာခံကို သား..မတက်ရတော့ဘူး..ဆန်ဂျေးကိုပဲ ခမည်းတော်က ခေါ်တော့တယ်”
သုတ္တိမာလာမိဖုရား၏ မျက်နှာက ရုတ်တရက် တင်းမာသွားသည်။
“ညညီလာခံဆိုတာ ဥပရာဇာတစ်ယောက်ရဲ့ နေရာလေ....ဆန်ဂျေးက ဘာလို့”
“မတက်ရလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး..အမေရာ..ညညီလာခံမှာ တိုင်းပြည်အရေးထက် ဟိုဟိန္ဒူပုဏ္ဏားတွေ
ပြောသမျှ ကိစ္စတွေကိုပဲ အဓိကထား ဆွေးနွေးနေတာ..သားလည်း မတက်ချင်တာ ကြာပါပြီ”
“ဒါပေမယ့်..မင်းက အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာလေ...ဘုရင်ကြီး ရဲ့ နေရာဆက်ခံမယ့်သူမဟုတ်လား”
သျှမ်သျှားက မိခင်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒါက ခမည်းတော်ရဲ့ သဘောပါ..အမေရာ...သူ့လက်ထဲမှာ အာဏာရှိတာပဲ...သူပေးချင်တဲ့သူကို ပေးသွားမှာပါ”

“အင်း...မင်းကလည်း ပြောရခက်တယ်....ဘုရင်ကြီးသဘောကျ ဟိန္ဒူမင်းသားတွေပုံစံ ဝတ်စားပါ ဆိုတာလေးတောင်...လိုက်မှမနာတာ”

“အမေ...ကျွန်တော်တို့က

မဏိပူရသားတွေလေ..ကသည်းတွေလေ..ဘာရမင်တွေမဟုတ်ဘူး..တမိလ်တွေမဟုတ်ဘူး.. ကသည်းတွေက မှ ကသည်းတွေလို မဝတ်စားရင် ဘယ်သူက ကသည်းအဝတ်အစားကို လေးစားမှာလဲ” ထိုအချိန်တွင် နန်းဆောင်အတွင်းမှ ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ ငိုသံထွက်လာသည်။

“မိဖုရားကြီးဘုရား....မင်းသမီးလေး နိုးနေပါပြီ”

သုတ္တိမာလာမိဖုရား သည် သမီးအငယ်လေး သျှတ္တရမာလာခေါ် သျှန်သီ ကို မွေးထားသည်မှာ တစ်နှစ်ပင် ရှိသေးသည်။

သားတော်ကြီး သျှန်သျှား နှင့် သမီးတော်လေး သျှန်သီ တို့မှာ အသက် ၁၈ နှစ် ကွာခြား၏။

“အမေ...”

သျှန်သျှားက သူ့အနားမှ ထထွက်သွားရန် ပြင်နေသော မိခင်၏ လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

“ဟောဒီကန်ကလာနန်းတော်ကြီးထဲမှာ ဘယ်လိုအခြေအနေပဲဖြစ်ဖြစ်....အမေ နဲ့ ညီမလေးကို ကျွန်တော်ကာကွယ်သွားပါ့မယ်”

သုတ္တိမာလာမိဖုရားက သားဖြစ်သူ၏ ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့် ဖွကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

နောက်တနေ့ နံနက်မှ စတင်ပြီး မင်းသားဆန်ဂျေးခူရာလက်ပ သည် နန်းတော်မှ ထွက်ခွာသွားသည်။

အင်းဝအား စစ်ချီရန်အတွက် မဏိပူရအတွင်း စစ်သားများစုဆောင်းရေးနှင့် တပ်များ စနစ်တကျ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရေးကို တာဝန်ယူလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

အခြားမင်းသားငယ်များ၊ စစ်သူကြီးများသည်လည်း ရိက္ခာစုဆောင်းရေးနှင့်

လက်နက်သမားသွန်းလုပ်ရေးကိစ္စများကို စတင်ပြင်ကြလေပြီ။

အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာဆနာဟန်ဘွဲ့ခံ မင်းသား သျှန်သျှား ကိုမူ ဘုရင်ဂါရစ်နာဝဇ် က မည်သည့်တာဝန်မှ မပေးပဲ ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့သည်။

.....
ဆန်ဂျေးခူရာလက်ပ။

အာသံသွေးပါသော မိဖုရားမှ မွေးဖွားခဲ့သည်။

အသားညိုညို၊ မုတ်ဆိတ်မွေးထူထူ၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့်။

ဘုရင်ဂါရစ်နာဝဇ်၏ သားများအနက် အကြီးဆုံးဖြစ်သော်လည်း အာသံသွေးနှောနေသဖြင့်

အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းမခံခဲ့ရ။

ဆန်ဂျေး သည် ဗြဟ္မဏဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်လှသည်မဟုတ်သော်လည်း ဖခင်အလိုကျ နေထိုင်သူဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသျှမ်းသျှားကဲ့သို့ဖခင်ရှင်ဘုရင်နှင့် ဆန့်ကျင်သည့်အလုပ်ကိုမလုပ်။ ဖခင်မင်းကြီး အလိုကျ ဟိန္ဒူမင်းသားများပုံစံအတိုင်း ဝတ်စားဆင်ယင်ခဲ့သည်။

စစ်ရေးစစ်ရာဘက်တွင် အားသန်သူတစ်ဦးဖြစ်သည့်အတွက် ဂါရုဇ်နာဝပ်က သူ၏ စစ်ဘုရင်အိပ်မက်အတွက် မင်းသားဆန်ဂျေးကို အားကိုးအားထားပြုနေခဲ့သည်။

အင်းဝ သို့ စစ်ချီမည့်အရေးတွင် ဆန်ဂျေးမှာ တက်ကြွနေ၏။

ဘုရင်နာဝဇ် ၏ ညညီလာခံသို့ မင်းသားသျှန်သျှားတက်ခွင့်မရပဲ သူ့ကို တက်ခွင့်ပြုလိုက်ခြင်းဖြင့် မဏိပူရထီးမွေနှန်းမွေသည် ဆန်ဂျေးဘက်သို့လည်း ယိမ်းလာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ကန်ကလာနန်းတွင်း တစ်ခုလုံးက လက်ခံလာကြသည်။

နန်းတော်တွင် ဟိန္ဒူအယူဝါဒဘက်တော်သားများက မင်းသားဆန်ဂျေးကို ခေါင်းဆောင်တင်လာကြပြီး မဏိပူရအမျိုးသားဝါဒီများကမူ မင်းသားသျှမ်းသျှားနှင့်အတူ ရပ်တည်ကြသည်။

မဏိပူရအမတ်အများစုမှာလည်း တိုင်းတပါးမှလာသော ဗြဟ္မဏဘုန်းတော်ကြီးများ၏

နန်းတွင်းဩဇာကို လျော့ချလိုသည့်အတွက် အိမ်ရှေ့စံ သျှမ်းသျှားကိုသာ တိတ်တဆိတ်လိုလားနေကြ၏။

ဘုရင်ဂါရုဇ်နာဝဇ်သည် သူ၏ နန်းတွင်းအရှုပ်အထွေးကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးခဲ့သည်။

သို့သော်ငြား အင်းဝသို့ စစ်ချီရေးကိုသာ အားသန်နေသဖြင့် ထိုအခြေအနေများကို အာရုံမစိုက်နိုင်ခဲ့။

မိုးရာသီ ကုန်ဆုံးသည်နှင့် အင်းဝသို့ ချီတက်ရေးသည်သာ သူ့အတွက် အရေးအကြီးဆုံးရည်မှန်းချက် ဖြစ်နေခဲ့တော့သည်။

.....
လွီဇာသည် သံလျင်တွင် ပြင်သစ်သင်္ဘောကျင်းကိုယ်စားလှယ်ဖြင့် အရက်တင်သွင်းရန် ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။

ပြင်သစ်နိုင်ငံ ၊ နော်မန်ဒီဒေသထုတ် ကယ်ဗာဒေါ့ဘရန်ဒီများ၊ ကောညက်အရက်များ စုစုပေါင်း (၂၅)စည်၊ အင်္ဂလန်လစ်ဗားပူးဆိပ်ကမ်းမှ ဘီယာစည် (၅၀) တို့ကို တင်သွင်းရန် ပဏာမသဘောတူညီခဲ့၏။

သို့သော် ဆိပ်ကမ်းအခွန်ကျသင့်ငွေကိုမူ လွီဇာဘက်မှ ကျခံရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စကို အင်းဝနန်းတော်ရှိ ကိုးသိန်းသခင်ထံ ဆက်သားဖြင့် စေလွှတ်အကြောင်းကြားရန် လွီဇာသည် ဟံသာဝတီသို့ ပြန်ရမည်ဖြစ်သည်။

ကိုးသိန်းသခင်ထံမှ ပြန်ကြားစာမလာသေးခင်ကာလတွင် ဟံသာဝတီတွင်ပင် လွီဇာ နေရဦးမည်။

ဖာသာဂါလီဇီယာက ဟံသာဝတီမြို့တွင် ဘုရင်ဂျီဘုရားကျောင်းငယ်တစ်ခု ဆောက်လုပ်ရေးအတွက် မြို့ဝန်ဦးသာအောင် ထံ တင်သွင်းသောစာကို ဘုန်းကြီးငယ်ဖြစ်သော ဖာသာနာရေနီ နှင့်အတူ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဟံသာဝတီသို့ ရေကြောင်းမှ အပြန်ခရီးတွင် လွီဇာနှင့်အတူ ဖာသာနာရေနီ ပါ ပြန်ပါလာခဲ့တော့၏။

အောက်မားဝန် ဦးအောင်လှ အား ဟံသာဝတီ၏ ဆင်ဝန်အဖြစ် အင်းဝဘုရင်မှ ခန့်အပ်သည့်

အခမ်းအနားသို့ တက်ရန် လက်ျာဗိုလ်သည်လည်း ဟံသာဝတီသို့ ပြန်ပါလာခဲ့သည်။

ဟံသာဝတီမှ မွန်ကုန်သည်တစ်ဦးပိုင် လောင်းလှေကြီးဖြင့် သန်လျင်မှ ဟံသာဝတီသို့ ရေကြောင်း အတိုင်း ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

လက်ျာဗိုလ်သည် လှေဦးတွင် ထိုင်လျက် ကြေးဝါဆေးတံကို ဖွာကာ ပဲခူးမြစ်ကို ငေးရင်းလိုက်ပါလာ၏။

ဖာသာနာရေနီ သည် လက်ျာဗိုလ်၏ မနီးမဝေး သို့ လမ်းလျှောက်လာသည်။

လွီဇာမှာ လှေဝမ်းအတွင်းထိုင်ကာ လှေသူကြီး၏ ပဲ့ထိန်းပုံကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေသည်။

“ခင်ကြီးကို ကြည့်ရတာ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးသာလုပ်နေတာ...အသက်က..ငယ်သေးပုံပဲ”

လက်ျာဗိုလ်က စကားစသည်။

“ကျွန်တော့် အသက် (၂၂)နှစ်ပါ”

“ဪ...ဒါဆို ကျုပ်ထက် ကိုးနှစ်လောက်တောင် ငယ်တာပ”

နာရေနီက ဆေးတံကို လက်တစ်ဖက်ကကိုင်ရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးစကားပြောနေသည့် လက်ျာဗိုလ်ကို ငေးနေသည်။

“ကျုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာတော့ အရွယ်ရောက်ရင် ရှင်ဝတ်ရတယ်...ရှင်လူထွက်ပြီးမှ လူ့ဘောင်ကို ဝင်ပေါ့.. ခင်ကြီးနာရေနီ ကရော..အခု ရဟန်းပြုပြီးရင် လူ့ဘောင်ကိုပြန်မဝင်တော့ဘူးလား”

ဖာသာနာရေနီက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးဘဝပဲ ပျော်ပါပြီ...အီတလီမှာ သာမန်လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆက်နေရင် သူတို့အရှက်ရပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ်သတ်သေကြမယ်လို့ ကျွန်တော့်မိဘတွေက ပြောတယ်”

နာရေနီစကားကို လက်ျာဗိုလ် က စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ကျွန်တော်က ယောက်ျားတွေကိုပဲ ကြိုက်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ..မိလန်မြို့က ကျွန်တော်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာတော့ လိင်တူဆက်ဆံသူတွေဟာ ဘုရားသခင်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့သူတွေပဲ..ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ မှားနေတဲ့စိတ်ကို ဘုရားထံ အပ်နှံတဲ့အနေနဲ့ သာသနာပြုအလုပ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့တာ”

“မှားနေတဲ့ စိတ်တဲ့လား”

လက်ျာဗိုလ်က ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးဝတ်စုံဝတ်ထားသော လူငယ်ကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ဆီမှာဆို နပုန်းပဏ္ဍုက်လို့ ခေါ်တာပေါ့...ဒါပေမယ့်..ကျုပ်တို့ဘာသာတရားအရတော့ အရင်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးကို ပေးဆပ်နေရသူတွေလို့ပဲ သဘောထားပြီး ထူးထူးထွေထွေ အပြစ်တစ်ခုလုပ်နေတယ်လို့တော့ သဘောမထားကြပါဘူး...အင်းဝနန်းတွင်းက မိန်းမစိုးအစုမှာလည်း သင်းကွပ်ထားတဲ့ ပဏ္ဍုက်တွေ ရှိတာပါပဲ...အင်းလေ ...ဒါနဲ့..ဒီလိုမျိုး ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ချိုးနှိမ်နေရတဲ့ဘဝမှာရော ခင်ဗျား ပျော်ရဲ့လား”

“ကျွန်တော်က မှားနေတဲ့လူပါ..လုလင်ကြီး..ဒီတော့ ကျွန်တော့်မှားနေတဲ့ စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ရမယ်လေ...ကျွန်တော့်မှာ ပျော်ခွင့်မရှိဘူး..ဟော့ဒီ သူစိမ်းတွေမြေမှာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်ရင်း ကျွန်တော်ပျော်အောင်နေပါတယ်”

“မှားနေတဲ့လူတဲ့လား...အင်း...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...ခင်ကြီးအနေနဲ့ ဒီမှာ နေသမျှ ကာလပတ်လုံး အကူအညီလိုရင် ကျုပ်ကိုပြောပါ...သန်လျင်နဲ့ ဟံသာဝတီဟာ နီးနီးလေးပါ...ကျုပ် တတ်နိုင်တာ အားလုံး ကူညီပေးပါမယ်..”

“လုလင်ကြီးကို မြင်မြင်ချင်း...ကိုယ့်မိတ်ဆွေခင်ပွန်း တစ်ယောက်လို့ ကျွန်တော်ခံစားရပါတယ်..ကျေးဇူးအများကြီး ပေးပါတယ်”
လက်ျားဗိုလ်က ဘုန်းကြီးငယ်နာရေခို၏ အဆီအငေါမတည့်သော ဘာသာစကားကြောင့် ပြီးယောင်ယောင်ပြုလိုက်ပြီး ဆေးတံကိုသာ ဆက်လက်ဖွာရှိုက်နေတော့၏။
ကက်သလစ်ဘုန်းတော်ကြီးဝတ်ရုံသည် လေတွင် တလူလူလွင့်နေ၏။
တိုက်ခတ်လာသော မြစ်ပြင်လေနှင့်အတူ သူတို့၏ စကားသံများကို လွှဲလွှဲ အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

.....
အောက်မားဝန်ဦးအောင်လှ အား ဆင်ဝန်အဖြစ် အဆောင်အယောင်များ ချီးမြှင့်ပွဲ။
ဟံသာဝတီအောက်မားဆင်စခန်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် ဆင်ဝန်အသစ်နေထိုင်ရန် ကျွန်းအိမ်တစ်လုံးကို အလျင်အမြန်ဆောက်လုပ်နေကြပြီဖြစ်သည်။
တည်ဆောက်ဆဲ ဆင်ဝန်အိမ်အနီး ယာယီအိမ်တော်ရှေ့တွင် ပွဲလန်းအခင်းများ ဆင်ယင်ထားသည်။
အင်းဝဘုရင်၏ ဦးလေးတော်သူ မြို့ဝန်မင်းဦးသာအောင် ကိုယ်တိုင် ဆင်ဝန်ရာထူး အဆောင်အယောင်များအား ဦးအောင်လှကို ချီးမြှင့်မည်ဖြစ်သည်။
သန်လျင်၊ ပြင်သစ်သင်္ဘောကျင်းကိုယ်စားလှယ်မှ နမူနာအားဖြင့် လက်ဆောင်ပါးလိုက်သည့် ဘရန်ဒီများ၊ ကော့ညက်အရက်များကို ဦးအောင်လှ၏ ညွှန်ကြားမှုမှူးများအတွက် ပေးအပ်လိုက်သည်။
မင်းမှုဆိုင်ရာဝန်ခန့်အပ်ပွဲအစီအစဉ်များ ပြီးဆုံးသည့်နောက် ယိုးဒယားသဘင်သည်များ၊ မွန်သဘင်သည်များ၏ တူရိယာသံများ ထွက်လာပြီဖြစ်သည်။
ဆင်ဝန်အသစ် ဦးအောင်လှသည် အင်းဝဘုရင်မှ ပို့ပေးလိုက်သည့် ကတ္တီပါနားကွပ်ဘောင်းဖြူကို ခေါင်းတွင် ဆောင်းထားသည်။
ရွှေချည်ပါဝတ်လုံအင်္ကျီ နှင့် ငွေပုဆိုး ၊ စလွယ်တို့ကို ဝတ်စုံပြည့်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ရွှင်ပြနေသည်။
ရိုးသားစွာနေတတ်သော ဝန်ကတော်ပင်လျှင် အင်းဝ၏ နောက်ဆုံးပေါ် ဖက်ရှင်ဖြစ်သည့် ခါသာအင်္ကျီကို ဇာယက်ကာ ဝတ်ဆင်ထား၏။
ဂမုန်းနှင့် သီရိတို့မှာ လည်း ဝတ်ကောင်းစားလှများဖြင့် အလှများ ပြင်ဆင်ထားကြသည်။
သီရိမှ ပြေးလွှားဆော့ကစားထားသဖြင့် ချွေးသံများ ရွှဲနှစ်နေတော့သည်။
ဟံသာဝတီမြို့ဝန်ဦးသာအောင် မှာ အသက်(၅၀)အရွယ် ၊ ကျောက်ပေါက်မာသဲ့သဲ့ဖြင့် ဖော်ရွေသော ရုပ်ရှည်မျိုးရှိသည်။
သူ၏ နောက်တွင် ခစားလိုက်ပါသူများထဲမှ အနီးကပ်ဆုံးပါနေသူတစ်ဦးကို လွှဲလွှဲ မှတ်မိလိုက်သည်။
သန်လျင်ရှိ ပြင်သစ်ကိုယ်စားလှယ်ရုံးတွင် လွှဲလွှဲတွေ့ခဲ့ဖူးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။

ဟံသာဝတီမြို့ဝန် ဦးသာအောင် ၊ သန်လျင်မြို့ဝန်ဦးရာ၊ သန်လျင်နှင့် ဟံသာဝတီမှ ရေဝန်များ၊
အခွန်မှူးများသည် ဦးအောင်လှနှင့် အတူထိုင်ကာ ဘရန်ဒီ သောက်ကြသည်။
သံလျင်နှင့် ဟံသာဝတီမှ ပြင်သစ် ၊ ဒတ်ချ်၊ အင်္ဂလိပ်၊ အာမေရိန်း၊ ယန်း၊ တရုတ်၊ အာရပ် စသော
လူမျိုးစုံကုန်သည်များကလည်း အခမ်းအနားသို့ လက်ဆောင်များနှင့် တကွ တက်ရောက်ကြသည်။
ယခင်က ဟံသာဝတီမြို့ဝန်ပြီးလျှင် ရာထူးအကြီးဆုံးမှာ ရွှေခွန်မှူးဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါ ဆင်ဝန်
ရာထူးဖြစ်လာပြီဖြစ်သည်။

ဆင်ဝန်ရာထူးသည် အင်းဝနန်းတော်နှင့် တိုက်ရိုက်အဆက်အသွယ်ရှိနေသောကြောင့် ကုန်သည်များက
ဦးအောင်လှကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများဖြင့် လာရောက်မိတ်ဆက်ကြ၏။

“ပျင်းနေပြီလား...လွီဇာ”

သဘင်မဏ္ဍပ်အပြင်ဘက် မြတ်လေးရုံရှေ့ ကွပ်ပျစ်တွင် ထိုင်နေသော လွီဇာ ၏ ဘေးသို့ လက်ျာဗိုလ်
ရောက်လာသည်။

“အင်း...မပျင်းပါဘူး..ဟံသာဝတီနဲ့ သန်လျင်က ကိုယ်သိသင့်တယ်ထင်တဲ့လူတွေကို
လိုက်မှတ်သားနေတာပါ”

“အော်..အင်း..မသိတဲ့လူရှိရင် ကျုပ် ပြောပြပေးမယ်လေ”

လွီဇာက မြို့ဝန်ဦးသာအောင် ၏ နဘေးတွင် ပါလာသော အရပ်ပုပု၊ မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူလျော်နှင့် သူ့ကို
လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“ဪ...အဲ့ဒါ မြို့ဝန်ရဲ့ ယောက်ဖ...မင်းအောင် တဲ့.....ယောက်ဖဆိုပေမယ့် မြို့ဝန်ရဲ့ တတိယမယားရဲ့
မောင်ပါ....အရင်က ရွှေတိဂုံဘုရားကျွန်အသီးမျိုးနွယ်ကပဲ..သူ့အစ်မကို မြို့ဝန်က ကောက်တော့ သူတို့
တစ်မျိုးလုံးကို ရွေးနုတ်ထားတာ”

“သူက ဟံသာဝတီမှာ အရေးပါလား”

“အင်း...ဘယ်နှယ့်ပြောရမလဲ....သူ့ကို အင်းဝဘုရင်က ခန့်ထားတာတော့မဟုတ်ဘူး.. မြင်စုခေါင်း ဦးတာ
ဆုံးပါးသွားလို့ မြို့ဝန်အမိန့်နဲ့ ခန့်ထားတာ...မြို့ဝန်ယောက်ဖဆိုတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ..တခါတခါ
ကျုပ်လုပ်နေတဲ့ မြို့လုံခြုံရေးကိစ္စတွေကိုတောင် သူက ဝင်စွက်ဖက်သေးတာ..လောဘကလည်း
ကြီးတယ်...ဒီမှာ လာတဲ့ နိုင်ငံခြားသားကုန်သည်မှန်သမျှ မြို့ဝန်ဆီ ဝင်ချင်ရင် သူ
လာဘ်ထိုးရတာချည်းပဲ”

“သူက ပြင်သစ်လို့လည်း တတ်တယ်နော်”

“ဟင်...ခင်ဗျားက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“သူ့ကို သန်လျင်က ပြင်သစ်သင်္ဘောကျင်းကိုယ်စားလှယ်ရုံးခန်းမှာ ကျွန်မတွေ့ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား....ဒီလူက ဒီလိုပဲနိုင်ငံခြားသားတွေဆီ ဝင်ထွက်ပြီး လာဘ်ဘယ်လို ယူရမလဲ ကြံဖန်နေတာ”

“မဟုတ်ဘူး..ထင်တယ်..ကျွန်မလည်း ပြင်သစ်စကားတတ်တယ်..ကျွန်မ နားလည်သလောက်တော့..သူ
ပြင်သစ်ကိုယ်စားလှယ်ဆီက အကူအညီတောင်းနေတာ”

လက်ျာဗိုလ်၏ ခန္ဓာကိုယ်က မတ်သွားသည်။

“ဘာ အကူအညီတောင်းနေတာလဲ”

“သေနတ်အလက်နှစ်ရာနဲ့ သင်္ဘောနှစ်စင်း”

“ဟာ...အင်းဝ ကလည်း ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ညွှန်ကြားလွှာထွက်တာမရှိတာ သေချာတယ်..

စစ်မှုရေးရာဆို ကျုပ်တို့ မြို့စောင့်တပ်ကို မဖြစ်မနေ အသိပေးရမှာပဲ..အင်း..တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုပဲ...ခင်ဗျား ဒီကိစ္စ..ဘယ်သူ့ကို ပြောပြပြီးပြီလဲ...အင်းဝကို သတင်းပေးလိုက်ပြီလား”

“ဟင်အင်း..ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရသေးဘူး...ဦးအောင်လှ က ဟံသာဝတီမှာ အကြီးအကဲတစ်ယောက် အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်တော့မှာ..သူ့ကိုရော ပြောပြလိုက်ရမလား”

“အင်း..သူ့ကို ကျုပ်ပြောလိုက်ပါမယ်..ဒါပေမယ့်..ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျား ဟံသာဝတီမှာ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေါက်ကြားမိပါစေနဲ့ဦး .. ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့... မြို့ဝန်ဦးသာအောင် ဟာ အင်းဝရွှေနန်းရှင်ရဲ့ ဆွေမျိုးရင်းချာ...တခုခု တိမ်းချော်သွားရင် ကျုပ်တို့ အသက်ပါ ပေးသွားရလိမ့်မယ်.. အထူးသဖြင့် ခင်ဗျား ဆီက ဒီသတင်းထွက်တာ သိသွားရင် ခင်ဗျား ဟံသာဝတီက အင်းဝကို ပြန်တဲ့လမ်းမှာ ဒုက္ခများလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ ဒီကိစ္စကို ဘယ်တုန်းကမှ မသိခဲ့ မကြားရဘူးလို့ မှတ်ထားလိုက်ပါပြီ”

ပွဲခံမဏ္ဍပ်အတွင်းမှ ဟံသာဝတီမြို့ဝန်နှင့် အဖွဲ့ထွက်လာသဖြင့် ရှေ့တွင် စောင့်နေသော ဝေါယာဉ်ထမ်းများက အသင့်နေရာယူလိုက်ကြသည်။

မြို့ဝန်၏ ယောက်ဖ ငမင်းအောင်က စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ပြောလာ၏။

“ခင်ဗျား မြင်ခဲ့တာ ဒီလူ သေချာတယ်နော်”

“အင်း..ရုပ်ရော..အသံရော ဒီလူမှ ဒီလူပဲ..ကျွန်မ မှတ်မိတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့...မကြာခင်မှာ တခုခုဖြစ်လာတော့မယ်ထင်ရဲ့”

လက်ျာဗိုလ်၏ အသံက ခပ်တိုးတိုး။

.....
“မကြာခင်မှာ တခုခုဖြစ်လာတော့မှာ သေချာတယ်..မောင်ကြီး”

ရှင်မိငယ်၏ အသံက ခပ်တိုးတိုး။

အောင်ဇေယျက ရှင်မိငယ်ပြောစကားများကို အာရုံစိုက် နားထောင်နေသည်။

“ရထားတဲ့ သတင်းက သေရော သေချာရဲ့လား..မိငယ်”

“သေချာပါတယ်....မိငယ် ဆီမှာ သွားဆေးလာဆိုးတဲ့တစ်ယောက်က ပုဏ္ဏား စံဖြူ ရဲ့အငယ်အနှောင်းပဲ...

အခု မဏိပူရနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတဲ့ စစ်ကိုင်းက ပုဏ္ဏားတော်တော်များများကြားမှာ ဒီသတင်းက

ပျံ့နေတာ...မိုးကုန်ရင် မဏိပူရက ကသည်းစစ်တပ်ကြီး အင်းဝကို ချီလာလိမ့်မယ်.. ကသည်းမင်းသား က သူလျှို့ဝှက်လိုက်တဲ့ ဗြဟ္မဏပုဏ္ဏားတွေတောင် စစ်ကိုင်းကို ရောက်နေကြပြီတဲ့”

“အင်းဝ ဘက်ဆီကရော ဘာသတင်းကြားသေးလဲ”

“ဘုရင်က မတ္တရာဘက်မှာ ဥယျာဉ်တော်အသစ်တစ်ခု ဆောက်ဖို့ လူသန် လူရွယ်တွေကို

ဆင့်ဆိုနေတယ်တဲ့...”

“အင်း..ရွှေနန်းရှင် ကတော့ ဒီလို သတင်းတွေကို နည်းနည်းမှတောင် ကြားမိရဲ့လားမသိ....ခက်တာပဲ”
အောင်ဇေယျသည် ရှင်မိငယ်ကို မွန်းစံသာထံမှ ကျွန်အဖြစ်နှင့် ပြန်လည်ဝယ်ယူလာခဲ့သည်။
ထို့နောက် သူဦးရီးပိုင်ဆိုင်သော စစ်ကိုင်းရှိ အိမ်ပိုင်းလွတ်တွင်ထားကာ သွားဆေးဆိုးလုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်ပေးထားခဲ့၏။

သို့သော်ငြား အောင်ဇေယျ နှင့် ရှင်မိငယ်တို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ အဖြူထည်သက်သက်သာရှိနေမြဲပင်။
မုဆိုးဖို နှင့် အင်းဝမှာ ဝေးကွာလှသဖြင့် အမြဲတမ်းမရောက်နိုင်သော အောင်ဇေယျသည်
တလတကြိမ်ခန့် စစ်ကိုင်းသို့ တက်လာပြီး ရှင်မိငယ်ထံ ဝင်ရောက်ကာ အင်းဝ နှင့် စစ်ကိုင်းမှ
သတင်းစကားများကို စနည်းနာလေ့ရှိသည်။

ရှင်မိငယ်၏ သွားဆေးဆိုးလုပ်ငန်းမှာ ငွေကြေးရွှင်ကြသော အရာရှိအရာခံသားသမီးအများစု
လာရောက်ကြရာဖြစ်သဖြင့် သတင်းများ စုံလင်လှ၏။

ယခုလည်း ရှင်မိငယ်၏ အိမ်ပိုင်းသို့ စနည်းနာရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ မောင်ကြီး..ညနေလည်း ဆောင်းပါပေါ့..မုဆိုးဖို ပြန်ရင် မှီနိုင်ပါ့မလား”

“အင်း..ဒီညတော့ စစ်ကိုင်းထဲက ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ခုခုဆီ တည်းရမှာပေါ့”

“အရင်ကဆို မောင်ကြီးက မုဆိုးဖိုအပြန်နောက်ကျရင် ဒီအိမ်ပိုင်းမှာ တည်းနေကျမဟုတ်လား..အခု
မိငယ်ရှိနေတော့ တခြားမှာ သွားတည်းမယ်ပေါ့”

အောင်ဇေယျက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ရှင်မိငယ်၏ ဆံတောက်ဖားဖားကြီး နှစ်ဖက်ကြားမှ မျက်ဝန်းများက အရည်လွဲနေသည်။

“မုဆိုးဖိုက အစ်မခင်ယွန်းစံ ရော နေကောင်းရဲ့လား...ကလေးရော ကျန်းမာရဲ့လား..မောင်ကြီး”

“မာမာချာချာပါပဲ”

“မောင်ကြီး...က မိငယ်ကို..နိုင်ငံရေးသတင်းတွေသက်သက် စနည်းနာဖို့ပဲ မွန်းစံသာဆီက
ရွေးနှုတ်ခဲ့တာပေါ့နော်”

“အင်း..အဲ့လိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး..မိငယ်ရဲ့”

“အင်းပါ...မိငယ်က ကျွန်ပဲ..ကျွန်ဆိုတာ သခင် ထားရနေ..သခင် ခိုင်းတဲ့ တာဝန်ကျပွန်ရတာပေါ့”

အောင်ဇေယျက မိငယ်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ညနေ၏ ပန်းဆီသွေးနေခြည်သည် ဆံတောက်ဖားဖား၊ ပါးကွက်ကြားနှင့် ရှင်မိငယ်၏ မျက်နှာလေးပေါ်
တွင် ပျောက်တိပျောက်ကြား။

နှုတ်ခမ်းစူပုံပုံလေးများ က အရှေ့သို့ ချွန်မြဲနေသည်။

“မိငယ်...ထမင်ဟင်း..နှစ်ယောက်စာရှိရဲ့လား”

ရှင်မိငယ်က အောင်ဇေယျ ကို အလန့်တကြားမော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မောင်ကြီး...ညနေစာကို ရှင်မိငယ်နဲ့ လက်စုံစားမယ်”

“ရှင်”

ရှင်မိငယ် ၏ ချွန်မြဲနေသော နှုတ်ခမ်းဖူးလေးမှာ အာမေဠိတ်သံ ဖြင့် ခပ်ဟဟဖြစ်သွား၏။

အောင်ဇေယျအား စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းညိုညိုကြီးများတွင်လည်း အရည်များ
လွဲလာတော့သည်။

ညောင်ရမ်းခေတ် အင်းဝကျွန်ဥပဒေတစ်ခုဖြစ်သော ကိုင်းစာမနု၏ မဟာရာဇသတ်ကြီးအရ
“အကြင်ယောက်ျားသည် ကျွန်မိန်းမကို ချစ်မြတ်နိုး၍ ထမင်းလက်စုံစားချေလျှင် ထိုစားသောအခါမှ
စပြီး မယားအရာမြောက်ထိုက်လေ” ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။
ယခု အောင်ဇေယျက ထမင်းလက်စုံစားရန် ပြောလာချေပြီ။

“အခင်းမွေ့ယာရော..ထူထူရှိရဲ့လား..မိငယ်”

အောင်ဇေယျ၏ အသံ ကြောင့် အပျိုစစ်စစ် ရှင်မိငယ် ရင်ကလေး ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွားရတော့သည်။

AVA 1740s

အခန်း(၁၁)

.....
၁၇၃၄ ဩဂုတ်လ ၁၉ ရက်။

ကိုးသိန်းသခင်ထံမှ တဆင့် ပြန်ကြားစာ ဟံသာဝတီသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

နန်းတွင်းသုံးကုန်စည်တင်သွင်းမှုအတွက် အခွန်တော်တဝက်လျော့ကောက်ခံရန် အင်းဝနန်းတော်ရှိ
အကောက်ဝန်၊ ဗြဲတိုက်ဝန်တို့ထံမှ သန်လျင်မြို့ရှိ အခွန်ဝန် ဦးကို ထံ သို့ ပေးသည့် အမိန့်စာချွန်ပါ
တစ်ပါးတည်း ပါလာခဲ့သည်။

ထိုအခါမှ လွီဇာသည် အင်းဝနန်းတွင်းအတွက် အထူးကုန်စည်များတင်သွင်းမည့် ကုန်သည်တစ်ဦး
ဖြစ်ကြောင်း ဟံသာဝတီနှင့် သံလျင်ရှိ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိများအသိုင်းအဝိုင်းတွင်
လူသိများသွားတော့သည်။

လွီဇာနှင့် ပြင်သစ်သင်္ဘောကျင်းကိုယ်စားလှယ်တို့အကြား အရက်ဝယ်ယူမှု စာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီးနောက်
စရံငွေ ဂင်ဇာငွေ တစ်သိန်း ပေးခဲ့ရသည်။

မုတ်သုန်ကာလဖြစ်သဖြင့် ဥရောပမှ သင်္ဘောများ ဝင်ထွက်မှု နည်းသဖြင့် လွီဇာမှာလိုက်သော
ကုန်ပစ္စည်းများမှာ မိုးကုန်ပြီး စက်တင်ဘာလလယ်လောက်တွင်မှ သံလျင်ဆိပ်ကမ်းသို့
ရောက်ရှိမည်ဖြစ်သည်။

လွီဇာ သည် ပြင်သစ်ကိုယ်စားလှယ်ထံမှ ရရှိထားသော ဘရန်ဒီ၊ ကောညက်များနှင့်အတူ
ဝါတွင်းကာလမကုန်မီ အင်းဝသို့ ပြန်လာရန် ကိုးသိန်းသခင်က ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်နှင့်အတူ အင်းဝ၏ နန်းတော်သစ်ကြီးဖြစ်သော အောင်နန်းကျော်ဘုံနန်းတော်သစ်
ကြီး၏ နန်းတော်ဥကင်ဖွင့်ပွဲကို ကျင်းပမည်ဖြစ်သည်။

ထိုပွဲတွင် လွီဇာ တင်သွင်းသော ယမကာများကို ရှင်ဘုရင်နှင့်တကွ နန်းတွင်းအရာရှိများအား
တည့်ခင်းမည်ဖြစ်ပြီး လွီဇာကိုယ်တိုင် ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်သို့ ဝင်ရမည်ဖြစ်သည်။

လွီဇာ၏ အင်းဝသို့ အပြန်ခရီးတွင် ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ၏ ကတော် ဒေါ်အုံ နှင့် ဖာသာဂါလစ်ဇီယာတို့
အတူ လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။

ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှကတော်ဒေါ်အို သည် အင်းဝတွင်ကျန်ရစ်သော နေအိမ်မှ ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းရန်နှင့် အင်းဝတွင်ကျန်ရစ်သော အစေခံများကို သွားရောက်ခေါ်ယူရန်ဖြစ်သည်။
ဖာသာဂါလစ်ဇီယာမှာ ဟံသာဝတီတွင် ဗရင်ဂျီဘုရားကျောင်းသစ်တစ်ခု ဖွင့်လှစ်နိုင်ရေးကိစ္စ ဟံသာဝတီမြို့ဝန်နှင့် မပြီးပြတ်သဖြင့် အင်းဝဘုရင်၏ နန်းတော်ဥကင်ဖွင့်ပွဲတွင် ဂါရဝပြုဝင်ရောက်ကာ ကိုယ်တိုင်လျှောက်ထားမည်ဖြစ်သည်။

.....
အင်းဝသို့ ရေလမ်းမှ ပြန်လာသော လွီဇာ နှင့်အဖွဲ့မှာ စက်တင်ဘာ ၁ ရက်နေ့တွင် အင်းဝသို့ ဆိုက်ရောက်သည်။
မိုးကြီးခြင်းကြောင့် ရောဝတီမြစ်ရေများလျှံတက်ကာ အင်းဝနန်းမြို့တွင်း၌ပင် ရေက ဒူးခေါင်းခန့် ရှိနေသည်။
လွီဇာသည် အင်းဝသို့ရောက်ရောက်ခြင်းပင် ကိုးသိန်းသခင်၏ အိမ်တော်သို့ အစစစားဝင်ရသည်။ ယမကာများနှင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများတင်လာသော လှည်းတစ်စီးတိုက်ကို ကိုးသိန်းသခင်က အိမ်လသာဆောင်မှ ထွက်ကြည့်နေသည်။
“ခရီးက ပန်းလာတာဆိုတော့ နားနားနေနေ ပြန်နေပါဦး..မနက်ဖြန်ကျမှ ကိုယ်တော့် မေးစရာရှိတာ ခေါ်မေးမယ်”
ကိုးသိန်းသခင်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။
လွီဇာက အောက်ဘက်မှ လက်အုပ်ချီလျက်..
“အဆင်သင့်လိုက်လေ..ဘုရား..ပစ္စည်းတွေကိုတော့ အိမ်တော်ဝန်းထဲမှာပဲ ထားခဲ့ပါရစေ..ကျွန်တော်မ ဧည့်သည့် ဘုရင်ဂျီဘုန်းတော်ကြီးလည်း ပါလာတာမို့ သူတည်းခိုဖို့ရာ အင်းဝဘုရင်ဂျီကျောင်းကို လိုက်ပို့ရပါဦးမယ်..ခွင့်ပြုပါဦး”
“ငတွန်..ဟဲ့...ငတွန်...နောက်က လှည်းယာဉ်ထုတ်ချေကွယ်...ရေတွေက လည်း ကြီးနေတော့ လှည်းနဲ့ လိုက်ပို့လိုက်”
ထိုအခါမှ အိမ်အနောက်ဘက်တွင် ရပ်နေသော ငတွန်က ထွက်လာသည်။
ခါးတောင်းကို မြှောက်နေအောင် ကျိုက်ထားသဖြင့် ပေါင်မှ မင်သေ့ထိုးကွင်းများက ကြွေနေ၏။
လွီဇာက ငတွန်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။
ငတွန်က နှုတ်ခမ်းကို တချက်သာတွန့်ပြပြီး မျက်နှာလွဲသွား၏။
ထို့နောက် ရေစပ်စပ်ထဲတွင် နွားနှစ်ကောင်ကို ဆွဲကာ လှည်းတွင် တပ်လိုက်သည်။
“ဘုရင်ဂျီဘုန်းကြီးပါသေးတယ်ဆို..ခေါ်လိုက်လေ”
အိမ်ရှေ့တံခါးဝတွင် ရပ်နေသော ဖာသာဂါလစ်ဇီယာကို လွီဇာက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။
လှည်းပေါ်သို့ လွီဇာက မနည်းတက်နေချိန်တွင် ငတွန်က တချက်မှ လှည့်မကြည့်ပဲ..ရှေ့မှ နွားများကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ၏။
ဖာသာဂါလစ်ဇီယာက ကူပေးမှသာ လွီဇာ လှည်းပေါ်ရောက်သွားသည်။

“အင်းဝလည်း မိုးတွင်းဆို ရေကြီးတာပဲ”
 ဖာသာဂါလစ်ဇီယာက လှည်းပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ်နေကြသော အခြေအနေကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။
 “အင်း..ဟုတ်တယ်..ဒါနဲ့...ရေကြီးတာ ကြာပြီလားဟင်..မောင်ကြီးငွေ”
 လွီဇာက မခေါ်စဖူး မောင်ကြီးငွေဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် ငွေမှာ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။
 သို့သော်... “အင်း” တစ်လုံး သာ ပြန်ဖြေသည်။
 “ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ....ကျွန်မကို တစ်ခါမှ မသိခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်လို နေနေပါလား”
 လွီဇာက ငွေ၏ ကျောကုန်းကို ပုတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။
 “ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး..လွီဇာ... ဒါနဲ့..အခု..ဗရင်ဂျီတန်းက ဘုရားကျောင်းကို သွားမှာမို့လား”
 “ဟုတ်တယ်..ဒီက ဖာသာက ဖာသာမန်းဒက်ဇ်သူငယ်ချင်းလေ...သူ အဲ့ဒီမှာ တည်းမှာ”
 “ဟူး”
 ငွေ၏ သက်ပြင်းချသံက ကျယ်လောင်လှသည်။
 “ဘာဖြစ်နေတာလဲ...ရှင် တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်”
 “ခင်ကြီးမင်းဒန် မရှိတော့ဘူး..လွီဇာ”
 “ဟင်..ဘာ..ဖာသာမန်းဒက်ဇ် ဘာဖြစ်တယ်”
 “ဟုတ်တယ်..မင်းမရှိတဲ့အချိန်မှာ သူ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်”
 “ဘာ..ဘယ်သူ သတ်တာလဲ”
 “အဲ့ဒီညက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို ခါးပြင်တိုက်တယ်..ဘုရားကျောင်းထဲမှာ ခင်ကြီးမင်းဒန် နဲ့အတူ
 ခင်ကြီးဂိုးမက်စ်လည်း ရှိနေတယ်..အဲ့ဒီမှာ ခင်ကြီးမင်းဒန်ကို သူတို့ သတ်သွားကြတယ်”
 “ဘယ်တုန်းက ဖြစ်တာလဲ”
 “ခင်ဗျား..ဟံသာဝတီကို သွားပြီး နှစ်ရက်အကြာပဲ”
 “ဒါဖြင့် ကျွန်မကို ဘာလို့ အကြောင်းမကြားကြတာလဲ”
 “မင်း..စိတ်ပူပြီး အင်းဝကို ပြန်လာဖို့လုပ်ရင်...လုပ်လက်စ အလုပ်တွေ ပျက်သွားမှာစိုးလို့..
 ကိုးသိန်းသခင်က အကြောင်းမကြားခိုင်းတာ”
 “အဲ့ဒီ ခါးပြင်တွေကို မိလား”
 “မမိဘူး..မြို့ဝန်ရုံးကိုတော့ တိုင်ထားတာပဲ....အင်း..ထူးဆန်းတာတခုက.. ခါးပြတိုက်တယ်သာပြောတာ
 သူတို့ဘာမှ မယူသွားဘူး၊ သူတို့က ခင်ဗျား ဒီဘုရားကျောင်းထဲ မှာ ပုန်းနေသလား၊
 ဘယ်ပျောက်နေလဲဆိုပြီး မေးကြသတဲ့..နောက်ဆုံး ဘာမှမသိဘူးလို့ပြောနေတဲ့ ခင်ကြီးမင်းဒန်ကို
 ဘုရားကျောင်းက မယ်တော်မာရီကျောက်ရုပ်ထုနဲ့ ခေါင်းကို ထု သတ်သွားတယ်...အဲ့ဒီအချိန်
 ဘုရားကျောင်းကို လူတွေရောက်လာလို့ ခင်ကြီးဂိုးမက်စ်ကတော့ အသတ်ခံရမယ့်ဘေးက
 လွတ်သွားလေရဲ့”
 ငွေက နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ပဲ စကားကို တရစပ်ပြောနေသည်။

ဖာသာဂါလစ်ဇီယာ မှာ ကြားလိုက်ရသည့်သတင်းစကားကြောင့် လွီဇာ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အားပေးနေ၏။

လွီဇာထံမှ မည်သည့် တုန်ပြန်မှုမှ ပြန်မလာ။ အသက် (၁၅)နှစ်အရွယ်တွင် မိဘများဆုံးပါးသွားပြီးကတည်းက ဖာသာမန်းဒက်ဇ် နှင့် ဘုရားကျောင်းမှ လွီဇာ၏ ဖခင်ထားခဲ့သော အမွေပစ္စည်းများကို စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ကြသည်။

ဖာသာမန်းဒက်ဇ်သည် လွီဇာ အား သမီးလိုပင် သဘောထားခဲ့၏။

ထို့ပြင် လွီဇာ၏ အဘွားဖြစ်သော မက်ဂ်ဒါလီနာ ယုံကြည်သကဲ့သို့ လွီဇာသည် ပေါ်တူဂီမျိုးဆက်များအား ပေါ်တူဂီမြေသို့ ပြန်ခေါ်သွားပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂိုအာရို ပေါ်တူဂီဘုရင်ခံနှင့် အဆက်အသွယ်ရရှိရန် လွီဇာ သံလျင်သို့ သွားသောခရီးတွင် ဖာသာဂါလစ်ဇီယာထံ စာရေးအကူအညီတောင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ငတွန်က လှည်းမောင်းနေရင်းမှ နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မင်း...အဆင်ပြေရဲ့လား...လွီဇာ”

“လော်တာဖုန်း...သူဘယ်မှာရှိမလဲ..ရှင်သိလား..ကိုတွန်”

နီးကပ်လာပြီဖြစ်သော ဗရင်ဂျီဘုရားကျောင်းထံမှ တနင်္ဂနွေနံနက် ဝတ်ပြုရန် ခေါင်းလောင်းသံ သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသည်။

.....
အောက်တိုဘာလ။

မိုးလေကင်းလွတ်ခဲ့ပြီ။

အင်းဝမြို့လေးဖက်လေးတန်ရှိ ဘုရားစေတီများတွင် ဆီမီးမြင်းမိုရ်များ ထိန်ထိန်ညှီးနေသည်။

နံနက်ခင်းက အောင်နန်းဘုံကျော်နန်းတော်ဥကင်ဖွင့်ပွဲသည် အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးခဲ့ပေ၏။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် နန်းတော်ဥကင်ဖွင့်ပွဲတွင် ထူးခြားသော ဘွဲ့အဆောင်အယောင်များ ပေးခဲ့သည့်သတင်းသည် အင်းဝမြို့တွင်း နေချင်းပင် ပျံ့နှံ့နေ၏။

ရှင်ဘုရင်အား ပန်းပုထုအတတ်ပညာသင်ပေးခဲ့သည့် စစ်ကိုင်းမှ ငပုလှကို မင်းစစ်နောင်ဘွဲ့၊

လောကမင်းဘွဲ့များနှင့်အတူ ရွှေညောင်ရွက်ဆွဲထီးနီ တစ်လက်ဆောင်းခွင့်ပေးခဲ့သည်။

နန်းတွင်းဆိုင်းဝိုင်းမှ ပတ်မ တီးဆရာ ငထွေးကို ဘုရင်ထွေး အမည်ဖြင့် မင်းသားအဆောင်အယောင်၊ သုံးဆောင်တွဲအိမ်ဆောက်ခွင့်ပေးခဲ့သည်။

အဆိုပါအဆင့်အတန်းများမှာ တော်ဝင်မင်းမျိုးနွယ်များနှင့် ဝန်ကြီးအဆင့်များကိုသာ ပေးအပ်ရမဲ့ ဖြစ်သော်လည်း သာမန်အရပ်သားအနုပညာရှင်များကို ချီးမြှင့်ခြင်းမှာ နန်းတွင်းလောကတွင် အထူးအဆန်းဖြစ်နေကြ၏။

နံနက်ပိုင်းတွင် နန်းတော်ဥကင်ဖွင့်ပွဲ ပြုလုပ်ပြီးနောက် ညနေပိုင်းတွင် တော်ဝင်မိသားစု၏ ဝါကျွတ်ကန်တော့လက်ဆောင်တော်ဆက်ပွဲ နှင့် ညပိုင်းသဘင် ကျင်းပသည်။

လို့ဇာသည် ညသဘင်တွင် သေနတ်ဆက်သသည့် အခမ်းအနားတွင် ဟံသာဝတီမှ ပါလာသော ဘရန်ဒီနှင့် ကော့ညက်များကို ဆက်သကာ အစားဝင်ရသည်။

အောင်နန်းကျော်ဘုံနန်းတော်သို့ ဝင်ရာတွင် လို့ဇာသည် အသည်အဆင့်အတန်းဖြစ်သဖြင့် အနောက်ဘက် မနော်ရမ္မာဥယျာဉ်တော်ပေါက်မှ ဝင်ရသည်။

အင်းဝခေတ်လူနေမှုစနစ်အရ နန်းတော်နှင့်ဆက်ဆံရာတွင် ပြည်သူများကို အစု ၊ အသည်၊ ကပ္ပိ၊ အလာ ဟု အဆင့်ခွဲခြားထားသည်။

အစုမှာ မင်းမှုထမ်းအစုဖြစ်သည်။ အသည်မှာ မင်းမှုထမ်းအစုတွင်မပါဝင်ပဲ နယ်မြေအတွင်း မျိုးရိုးစဉ်ဆက်မှီတင်းနေထိုင်သူ ကုန်သည်၊ ဈေးသည်အုပ်စုများဖြစ်သည်။

အသည်များကို အသည်ဝန်က အုပ်ချုပ်သည်။

မင်းမှုထမ်းမဟုတ်ပဲ တပါးနယ်မှ လာရောက်အခြေစိုက်ပွားရှာသူကို ကပ္ပိအစုတွင် သတ်မှတ်သည်။ ကပ္ပိအစုသားတွင် ပါဝင်သူ နှင့် အသည်အစုသားတွင် ပါဝင်သူတို့ အိမ်ထောင်ကျသဖြင့် မွေးလာသူကို အလာ အစုသားဟု သတ်မှတ်သည်။

အနောက်ဘက်လွန်မင်းနောက်ပိုင်း သာလွန်မင်းလက်ထက်တွင် ပေါ်တူဂီနှင့် ကသည်း သုံပန်းများကို ကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးကာ မူးမြစ်ဝှမ်း ဒီပဲရင်း၊ ရေဦး၊ ချောင်းဦးနယ်များတွင် ရွာတည်ကာ နေထိုင်ခွင့်ပေးခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး ပေါ်တူဂီများကို အသည်စာရင်းတွင် ထည့်သွင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ညပွဲတော်တွင် ခစားရမည့် အသည်အုပ်စုကို အသည်ဝန်က ကြီးကြပ်ကာ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

နေလုံးကား နီညိုသွေးခဲ့ပြီ။

မနော်ရမ္မာဥယျာဉ်အတွင်းသို့ ဝင်လာသည့် အသည်သားအုပ်စုမှာ ရေကန်ကြီးနှစ်ကန်အား အရင် ဖြတ်ကျော်ကြရသည်။

ရေကန်ပတ်ချာလည်တွင် သရဖီ၊ ပုန်းညက်၊ ချရား၊ ကံ့ကော် ပန်းများကို သူ့အစုနှင့်သူ စိုက်ပျိုးထားသည်။

ရေကန်နံရံများတွင် ကန္တရီ ၊ ကိန္တရာ၊ စာမရီ၊ ဟင်္သာပန်းပုရုပ်ကြွများကို ဆေးရောင်စုံခြယ်သထား၏။ အိန္ဒိယပြည်မှလာသော နှင်းဆီပန်းပွင့်ကြီးများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ရေကန်ကို ကျော်လွန်လာလျှင် သရက်၊ ပိန္နဲ၊ မာလကာ၊ သြဇာစသည့် အပင်များစွာကို တွေ့ရသည်။

အင်းဝမြေတွင် စိုက်ရခက်သည့် လိမ္မော်၊ ကမ္မလာပင်၊ တရုတ်ပြည်ဖြစ် သစ်ကြား၊

သစ်အယ်ပင်များကိုလည်း စဉ့်စိမ်း ၊စဉ့်ဝါအိုးကြီးများဖြင့် စိုက်ပျိုးထားသည်။

ရေကန်အတွင်းမှ ရေများသည် ယန္တရားများဖြင့်သွယ်တန်းကာ ကျောက်ဆစ်ခြင်သို့ရုပ်၊

ကျောက်ဆစ်ဆင်ရုပ်၊ ကျောက်ဆစ်မြင်းရုပ်တို့မှ ၏ ပါးစပ်များမှ ထွက်ကျလာပြီး ဥယျာဉ်တော်အတွင်း စမ်းချောင်းသဖွယ်ရစ်ခွေစီးဆင်းနေသည်။

သစ်ပင်များပေါ်တွင် လူများနှင့်ယဉ်ကျေးနေပြီဖြစ်သော ကြက်တော၊ ကျေးသန္တာ၊ သာလိကာများက လူစကားသံများပင် ပြောနေကြ၏။

တချက်ချက် ဖြတ်သွားဖြတ်လာတို့၏ ပုခုံးပေါ်တွင်ပင် လာနားကြသေးသည်။
ဥယျာဉ်တော်ကိုကျော်လွန်လာသည့်အခါ ဘုရင်နှင့် မိဖုရားများအနားယူသည့် ယွန်းဆက်ဆောင်၊
စကြာဆောင်များ အစီအရီတွေ့ရ၏။
“နန်းတော်လို့သာဆိုရတယ်..တောနက်ကြီးထဲက နတ်နန်းတွေဆီ သွားနေရသလိုပါပဲလား”
လွီဇာ၏ နဘေးမှ လမ်းလျှောက်လိုက်ပါလာသော နန်းတော်သို့ ဒူးရင်းသီးဆက်သရသည့်
မွန်သူဌေးကြီးအဲလော က ပြောလိုက်သည်။
“ရှေ့မှာ ရွှေနန်းတော်ကို ဝင်ပြီ”
အသည်ဝန်၏ အသံဩဩကြီး ကြားသည်နှင့် အားလုံးသည် ဒူးထောက်လိုက်ကြသည်။
နန်းတော်မှန်ကင်းရှိရာသို့ ဝပ်တွားရှိခိုးကြပြီးနောက် နန်းတော်ဦးမောင်းတော်ဆောင်ကို
ဖြတ်ကျော်ကြသည်။
နန်းတော်ဦးမောင်းတော်ဆောင်တွင် ရွှေနီဖလံဖြင့် ထုဆစ်ထားသော ဘေးလောင်းတောင်၊
ဘိုးလောင်းတော် မင်းမိဖုရားရုပ်ထုများကို ကန်တော့ကြရပြန်သည်။
“ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားက သနားလွန်းလို့သာ နင်တို့ အသည်သားများ ရွှေထီးရွှေနန်း ကို
ခြေချခွင့်ရတာဟဲ့.... ရတုန်းမှာ မင်းရုပ်ထုများကို ပူဇော်ထားကြ..ဒါမျိုးက ရဲခဲပါဘိခြင်း”
အသည်ဝန်ကြီးက ကွမ်းကို တအိအိဝါးရင်း ခပ်လေးလေးပြောနေသည်။
ညခင်းသဘင် ဆောင်တော်သို့ ဝင်ချေပြီ။ ညခင်းသဘင်အဆောင်တော်ကား ပန်းခုံတော်များတွင်
အလှပန်းများစွာဖြင့် ဝေဆာနေပြီး နွယ်ပင်အစစ်များက နန်းပြဿာဒ်များတွင် ရစ်ခွေပြီး
အလှဆင်ထားသည်။
နန်းကြမ်းပြင်တွင် ပါရှန်းပြည်ဖြစ် အမွှေးပွကောဇောကြီးများ အပြည့်ခင်းထား၏။
တူရိယာသံများနှင့် စကားသံများ ဆူညံနေသည်။
နန်းတွင်းသို့ အထူးကုန်တော်များဆက်သရသည့် လွီဇာအပါအဝင် အသည်သား (၈)ဦးမှာ ညသဘင်
ဆောင်၏ အနောက်ဘက်မာရဘင်ကပ်လျက်တွင် ခစားကြရသည်။
မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် ရွှေသားသလွန်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ဘေးနားတွင် မိဖုရားခေါင်ကြီး
မဟာဇနိန္ဒာဒေဝီက နေရာယူသည်။
မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိမှာ အသားအရည်ဝင်းဝင်းဝါဝါ၊ မျက်ဝန်းနက်နက်၊ နှုတ်ခမ်းနီတျာရဲဖြင့် အတော်ပင်
ခန့်ညားနူးညံ့သောရုပ်ရည်ရှိသည်။
မိဖုရားခေါင်ကြီးမှာ နှာယောင်အနည်းငယ်ကောက်သော်လည်း အသားညိုညို၊
ခန္ဓာကိုယ်တင်းတင်းရင်းရင်းဖြင့် အင်းဝသူတို့၏ အလှက ပေါ်လွင်သည်။
လင်ဇင်းမိဖုရားခေါ်တောင်ဆောင်တော်မိဖုရားမှာမူ လာအိုနှင့် ဗီယက်နမ်သွေးပါသဖြင့် အသားဖြူဖြူ၊
မျက်လုံးအနည်းငယ်ကျဉ်းကာ ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြစ်သည်။
ထို့နောက်တွင်တော့ မယ်တော်၊ အရီးတော်မင်းသမီးကြီးများ နေရာယူကြသည်။
ခဏကြာလျှင် စည်တော်သံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်လာပြီး ခန်းမတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်သွား၏။

အခါတော်ပေး ဗြဟ္မဏပုဏ္ဏားက အချက်ပြလိုက်လျှင် သံတော်ဆင့်၏ အသံရှည်ကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကောင်းမြတ်သောမင်္ဂလာအခါ..ဝါကျွတ်ကန်တော့ပွဲဆင်ယင်အပြီး ရွှေနန်းစည်းစိမ်ရှင်နှင့် အပါးခစား မိဖုရား၊ မင်းသားများ၊ ဝန်သေနာပတိ၊ မူးကြီးမတ်ရာ၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ အသည်ခေါင်းအပေါင်းအား ယစ်ရွှေရည်တော်ညွှံ့ခံတော်မူမည်..ပြည်သူလူတကာ သတ္တဝါအပေါင်းစီးပွားကို ဆောင်တော်မူနိုင်မည်။ အထူးထူးသော ယစ်မျိုးစားဖွယ်များ ရွှေဆက်တော်အောက် လျင်မြန်စွာရောက်ပေါ်တော့မည့်..ဘုရား” သဘင်သည်အစုထဲမှ တူရိယာသံများ ထွက်လာသည်။

နန်းတော်ထောင့်နေရာများမှ မင်းမှုထမ်းအမျိုးသမီးငယ်လေးများထွက်လာကြပြီး ဘီယာ၊ ဘရန်ဒီ၊ ကော့ညက် မှ အစပြုကာ ထန်းရည်၊ သေနများအထိ စားပွဲများတွင် လိုက်ချကြ၏။ လွီဇာတို့ အသည်သားစုမှာ ခန့်ဖြင့်လုပ်သောသေန နှင့် ပုဇွန်ဆီထမင်း၊ ချိုးသားကြော်၊ ငါးပေါင်းတို့ဖြင့် ညွှံ့ဝတ်ပြုခံရသည်။

ဟံသာဝတီမှ လွီဇာယူလာသော ဘရန်ဒီနှင့် ကော့ညက်များမှာမူ မင်းနှင့် မူးမတ်များအတွက်ဖြစ်သည်။ ရှင်ဘုရင်မှ ဘရန်ဒီတစ်ခွက်ကို ငဲ့ယူလိုက်ပြီးသည့်နောက်..လက်က ကိုင်ကာ မသောက်သေးပဲ နန်းဆောင်အဝသို့ ခေတ္တငေးကြည့်နေသည်။

ရှင်ဘုရင်မှ စတင်မသောက်သုံးသေးသဖြင့် ကျန်သူများအားလုံးမှာ သူတို့ရှေ့မှ ယမကာများကိုလက်ဖျားဖြင့်ပင် မထိဝံ့ကြချေ။

“သာသနာအရာတွင် မဟာဉာဏသာဂရသဒ္ဓမ္မရာဇဂုရု၊

ဗေဒင်ယတြာကျမ်းဂန်အရာတွင်..ငါသာထိပ်မိုးအခေါင်စိုး ဘွဲ့ခံ၊ နိုင်ငံပြည့်အမှုတွင်

မတ်ကြီးကျော်ဟိုးမင်းခေါင်မိုး၊ သတိုင်းခေါင်မိုး၊ မဟာရတနာဇိနာဘိသေက

အတုလစိန္တေယျလောကခေါင်မိုး တန်ခိုးတေဇာ ကြေညာသိမ်းယူ ဘုန်ညွန့်လူဘွဲ့ခံ၊ သူရာဗျစ်ရည်

သောက်စားရာတွင် မဟာသမဏမင်းလှပျံ့ချီဘွဲ့ရတော်မူသော သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကြီး

ကျေးဇူးတော်ရှင် ရွှေစေတီဆေးရေးကျောင်းဆရာတော်

ရှင်ဉာဏသာရအား...ရွှေနန်းသခင်ဘုန်းတော်ရှင်မှ သေနချို့များ ကပ်လှူရန်ပင့်ဖိတ်ထားသည်မှာ

ကြွချီတော်မူလာပါပြီဖြစ်ပါကြောင်းလျှောက်ထားအပ်ပါသည်..ဘုရား”

သံတော်ဆင့်၏ အသံစွဲငင်ငင်အသံကို စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ရှင်ဘုရင်က မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

နန်းဆောင်အဝဆီမှ ရွှေရောင်သင်္ကန်းဝတ်ရုံဖြင့်၊ ရွှေရောင်ဒေါက်ချာကြီးကို ဆောင်းကာ ဝင်လာသော

သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကို တွေ့လိုက်သည့်အခါ ရှင်ဘုရင်က ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူထိုင်ခဲ့သော သလွန်ဘေးတွင် နောက်ထပ် ရွှေသလွန်တစ်ခုကို ထပ်မံပြင်ဆင်စေပြီး

သာသနာပိုင်ဦးဉာဏသာရ အား နေရာချပေးသည်။

“ပြင်သစ်ပြည်က လာတဲ့ ကော့ညက် ဆိုတဲ့ သေနပါ..ဘုရား..မြည်းစမ်းတော်မူပါဦး”

ရှင်ဘုရင်သည် သာသနာပိုင် တူယှဉ်တွဲထိုင်လျက် ကော့ညက်ခွက်ကို ကမ်းလေသည်။

သာသနာပိုင်ကြီး ကော့ညက်အရက်ကို နှာခေါင်းဝတွင် တွေ့ကာ နမ်းလိုက်သည်။ထို့နောက် တစုံတစ်ရာ ရွတ်ဖတ်ကာ မော့ချလိုက်တော့၏။

လွီဇာမှာ ထိုမြင်ကွင်းကို တအံတသြဇေးကြည့်နေသည်။

အင်းဝနေပြည်တော်တဝိုက်ရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာရဟန်းတော်များအကြားတွင် ရဟန်းများ သေနုချိုရည်ကို သောက်အပ်၊ မသောက်အပ် ငြင်းခုံနေကြသည့် ဘာသာရေးပြဿနာများကို သူကြားဖူးနားဝရှိနေသည်။

အင်းဝရွှေမြို့တော်မှ ကျောင်းတရားကျော်အောင်စံထားဆရာတော်က သေနုကို ရဟန်းတို့ သောက်အပ်ကြောင်း ကျန်းဂန်ဝိနည်းနှင့် ဆိုထားပြီး စစ်ကိုင်းရှင်သုဇာတာ ကမူ သေနုကို ရဟန်းတို့ မသုံးဆောင်အပ်ကြောင်း ကျမ်းဂန်အရ ပြန်ဆိုပြထားသည်။

သို့သော် သေနုသောက်သော ရဟန်းအများစုမှာ တောမှီရဟန်းအချို့သာဖြစ်ကြောင့် သူသိထားသည်။ ယခုတော့ နန်းတော်ဦးတွင် ရှင်ဘုရင်ကိုယ်တိုင်က သာသနာပိုင်ဆရာတော်ထံ အရက်ကပ်နေသည်ကို မြင်ရသောကြောင့် အံ့သြနေရခြင်းဖြစ်သည်။

ဘေးနားတွင်ထိုင်နေသော မွန်သူဌေးကြီးမှာလည်း မြင်ကွင်းကို ကြည့်ကာ မျက်နှာမသာမယာဖြင့်။

“ဟံသာဝတီက ရဟန်းတော်တွေဒါမျိုးမလုပ်ဘူး..ဟင်အင်း...အင်းဝက တကယ့်ဝိနည်းလိုက်နာတဲ့ ရဟန်းတော်တွေလည်း ဒါမျိုး မလုပ်ကြပါဘူး..ဒါ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ဖျက်နေကြတာ”

မွန်သူဌေးကြီးက နဘေးနားမှ ဘာသာခြားပေါ်တူဂီအမျိုးသမီး လွီဇာကြားအောင် တမင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ရှင်ဘုရင်နှင့် သာသနာပိုင်က အရက်ခွက်ကိုယ်စီကိုင်ကာ စကားဖောင်ဖွဲ့နေသည်။

ရှင်ဘုရင်၏ ဘယ်ဘက်ခြေဦးတွင် ကော့ညက်ခွက်ကို ကိုင်ကာ ခစားနေသည့် ကိုးသိန်းသခင်ကို လည်းတွေ့ရသည်။

အစပိုင်းတွင် နန်းတော်ကြီးသည် ထီးဟန်နန်းဟန်ဖြင့် စတင်ခဲ့သော်လည်း သောက်သုံးကြသည့် အရက်တန်ခိုးများကြောင့် လွတ်လပ်စပြုလာပြီဖြစ်သည်။

မိဖုရားငယ်အချို့မှာ နန်းဆောင်အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့...ဗျန်..ဒီဗျန် ကို ကျုပ်ရွှေနန်းကို အမြဲတမ်း သွင်းဆက်မယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား...ဘထွေးတော်”

ရှင်ဘုရင်အမေးကို ကိုးသိန်းသခင်က လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“မှန်ပါ....ယခင်သေနတ်ဗိုလ်သမီး ဗရင်ဂျီမငယ် လွီဇာဒီမဲလိုးကိုယ်တိုင် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ကုန်သည်များနှင့် စာချုပ်များ ချုပ်ကာ နန်းတော်သို့ သွင်းဆက်မှာပါ..ဘုရား”

“ကဲ ဘထွေး..အဲ့ဒီ ဗရင်ဂျီမ ကို အခစားသွင်းမယ်ဆို..သွင်းစေဗျာ..ဒင်းတော်လို့ ဒီလို အရသာရှိတာ သောက်ရတာ..ဆုတော်ချရမယ်”

ကိုးသိန်းသခင်က လက်အုပ်ချီလျက် နောက်ဆုတ်ထွက်လာကာ...အသည်သားစုဆီသို့ ဦးတည်လာတော့သည်။

“လို့ဇာ..ရွှေနန်းရှင်ဆီ အခစားဝင်ရမယ်”

အနီးအနားတွင်ရှိသော ကုန်သည်များမှာ လို့ဇာကို အားကျစွာ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“လုံမ..ကျုပ် ခူးရင်းသီးတော်ဖိုးလေး ငွေစင် ၁ ပိဿာနန်းတော်က

အကြွေးကျန်နေတာပါ..ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားကို လျှောက်ပေးပါလေ”

မွန်သူဌေးကြီးက လို့ဇာကို ကပ်ပြောလိုက်သည်။ လို့ဇာက ပြုံးပြပြီး ရှင်ဘုရင်ရှိရာသို့ ခါးကို ကိုင်းလျက် လျှောက်သွား၏။

“ကိုယ်တော့်ကို မော်ဖူးစေ...ဘယ့်နှယ်..အရက်ကောင်းတွေ ဆက်တတ်တဲ့

ကုန်သည်မငယ်..တော်လှချည့်”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ၏ မျက်လုံးတို့က ရီဝေနေသည်။ နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးနေသဖြင့် ဘယ်ဘက်ပါးမှ ပါးချိုင့်က အထင်သား။

ထူးထူးခြားခြား တနိုင်ငံလုံးမှ အထက်တန်းစားယောက်ျားများမှာ သွားဆေးမဲဆိုးကြသော်လည်း

ရှင်ဘုရင်သည် သွားတို့ကို ဆေးမည်းဆိုးမထား။

“ဒီလိုမျိုး ဗျစ်နဲ့ ဗျန်တွေ မှန်မှန်သွင်းချေနေကွဲ့..အနောက်ဆောင်ကို အခါမရွေး ဝင်ထွက်ခစားစေ၊

စားတော်ကဲ တုရင်ဗလကို ပြောချေ..ဒီဗရင်ဂျီကုန်သည်မ တင်သွင်းတဲ့ ကုန်ဆိုရင် ရွှေတိုက်က

အကြွေးကျန်မရှိစေနဲ့.. ဒါမျိုးကိုတော့ အကြွေးထားမကောင်းဘူး”

“မှန်ပါ..ကျွန်တော်မျိုး ကြီးကြပ်ပေးပါမယ်”

ကိုးသိန်းသခင်က ဝင်လျှောက်သည်။

“ကဲ...နာမည်က ဘယ်လိုကွဲ့”

“လို့ဇာဒီမဲလိုးပါ အရှင်ဘုရား”

“အေး..ဟုတ်ပြီ..လိုရာဆုတောင်း..ငါ့ကိုယ်တော်ကို ပျော်စေလို့ ..ဒီဗျန်အရက်အတွက် မင်းကို

ပေးမယ်..လိုရာတစ်ခုတောင်း..မယ်မင်း”

ရှင်ဘုရင်စကားကြောင့် လို့ဇာ က ကိုးသိန်းသခင်ထံ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကိုးသိန်းသခင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟဲ့..တောင်းလေကွယ်..ရှင်ဘုရင်က ပေးတုန်း ယူရတယ်..ဆုဆိုတာ”

ရှင်ဘုရင်လေး၏ အသံက ပိုကျယ်လာသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးမကို မြင်းစီးခွင့်ပေးပါ..ဘုရား”

“ဟေ”

မဟာဓမ္မရာဇာရာ၊ ကိုးသိန်းသခင်ပါ မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

“ဟား..ဟား..တယ်လာတဲ့ ဗရင်ဂျီမပဲ..ဟေ့..ဆရာတော်ဘုရား..ဘုရားဒကာမထဲ ဒီလို

အာဂမိန်မရှိလားဘုရား”

ရှင်ဘုရင်က ဘေးနားတွင် သေယစ်နေသော သာသနာပိုင်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

သာသနာပိုင်ဆရာတော်က သဘောတကျပြုံးနေ၏။

“ကဲ...ပြည့်စေဗျာ..မနက်ဖြန် ဘထွေးတော် က မြင်းစီးဘွဲ့သူကို
ပေးပါချေ..ကျုပ်တံဆိပ်နှိပ်ပေးလိုက်မယ်..ကဲ..ဟုတ်ပြီ..ဟုတ်ပြီ..လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချေ”
ကိုးသိန်းသခင်က လွီဇာကို ပြန်သွားရန် အချက်ပြလိုက်သည်။
လွီဇာက လက်အုပ်ချီလျက် နောက်ဆုတ်ကာ အသည်စုနေရာသို့ ပြန်လာလိုက်သည်။
နန်းဆောင်၏ ထောင့်တစ်နေရာတွင် ဝန်အဆင့် ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့်
အာမေးနီးယန်းအမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသော လော်တာဖုန်း ကို လွီဇာ
သတိထားမိလိုက်သည်။
နန်းဆောင်တွင်းမှ ပွဲတော်မှာ ပိုမိုအရှိန်တက်လာပြီဖြစ်သည်။
အရက်ပုလင်းများ၊ အိုးများ တစ်အိုးပြီး တစ်အိုး အသစ်ရောက်လာကြသည်။
တူရိယာသံများမှာလည်း ပိုမိုမြူးကြွလာ၏။
ရှင်ဘုရင်နှင့် တကွ တခန်းမလုံး မူးနေကြပြီဖြစ်သည်။
သာသနာပိုင်ဆရာတော်မှာ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့သဖြင့် ဝေါယာဉ်ဖြင့် ကျောင်းသို့
ပြန်ပို့လိုက်ပြီဖြစ်သည်။
လွီဇာ သည် ဆူညံရှုပ်ထွေးနေသော နန်းဆောင်တွင်းမှ လူများကို ကြည့်ကာ စိတ်ရှုပ်လာ၏။
မာရဘင်ကန့်ထားသည့် နန်းဆောင်ကို ကျော်ကာ အပြင်ဘက် လေသာဆောင်တွင်
မတ်တပ်သွားရပ်လျက် ဥယျာဉ်တော်ကို ငေးကြည့်နေသည်။
ထိုစဉ် ဥယျာဉ်တော်အနောက်ဖက်ထဲသို့ ယိုင်ထိယိုင်ထိုးဆင်းသွားသော လူရိပ်တစ်ခုကို
တွေ့လိုက်သည်။
အမူးလွန်နေပုံရပြီး ရေကန်များရှိသည့်ဘက်ကို လမ်းလျှောက်သွား၏။
ပန်းခုံများတွင် ထွန်းထားသည့် ဆီမီးအလင်းရောင်မှ ထိုသူ၏ မျက်နှာကို လက်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။
“လော်တာဖုန်း”
ခနိအရက်အနည်းငယ်ကိုသောက်ထားသော လွီဇာ၏ သွေးတို့ ရုတ်တရက်ဆူပွက်သွားသည်။
နန်းဆောင်လှေကားမှ ဆင်းကာ လော်တာဖုန်းနောက်သို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်သွား၏။
လော်တာဖုန်းသည် နန်းတော်မှ တိုက်သည့် ဘရန်ဒီအရက်နှင့် ဘီယာအရက်များကို
အလွန်အကျွံသောက်သုံးခဲ့သည်။
သူကြွယ်သားများအတွက် တည့်ခင်းသော ထောပတ်ထမင်း၊ ပုဇွန်ကင်၊ ငုံးကြော် တို့ကို
စားပြီးသည့်နောက် ရုတ်တရက် အန်ချင်လာခဲ့သည်။
နန်းဆောင်အတွင်းအန်ပါက ရှင်ဘုရင်အပါအဝင် နန်းတွင်းထိပ်တန်းအရာရှိများ၊ သူဌေးသူကြွယ်များ
ကြားတွင် သိက္ခာကျမည်ကို စိုးသည်။
ထို့ကြောင့် အန်ချရန် ဥယျာဉ်တော်တွင်းသို့ အပြေးအလွှားထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။
အင်းဝမြို့တွင်း သွားလာလျှင် ကိုယ်ရံတော်လူမိုက်များဖြင့် သွားလာတတ်သော လော်တာဖုန်းသည်
နန်းတော်တွင်းသို့ ကိုယ်ရံတော်များခေါ်လာခွင့်မရ။

ထို့ပြင် သူ့အမြဲဆောင်တတ်သော ဆောင်ခါးလည်း နန်းတွင်းသို့ ယူခွင့်မရှိ။
အောင်နန်းကျော်ဘုံနန်းသစ်မှာ ဥယျာဉ်လေးရပ်က ပတ်ချာလည်ဝိုင်းထားပြီး နန်းတော်တွင်းနှင့်
ဥယျာဉ်တော်အပြင်တွင်သာ အစောင့်အနေများရှိကြသည်။
လော်တာဖုန်းက ရေမြောင်းဘောင်ပေါ်တွင် လက်ထောက်ကာ စိတ်ချလက်ချ အန်ချလိုက်၏။
“ဝေါ့”
သူ့နောက်ဘက် အမှောင်ထဲမှ အရိပ်တစ်ခု ထွက်လာသည်ကို သတိမထားမိ။
လွီဇာသည် နန်းတော်ပွဲတက်တွင် ခြုံရသည့် ခြုံပုဝါကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ လော်တာဖုန်း၏
လည်ပင်းကို အနောက်ဖက်မှ သိုင်းချီလိုက်သည်။
ထို့နောက် အားကုန်ညှစ်လိုက်၏။
လော်တာဖုန်းမှာ အမူးလွန်နေသည့်အပြင် ခန္ဓာကိုယ်သေးကွေးသူဖြစ်သဖြင့် ရုတ်တရက်မို့ မည်သို့မျှ
မတတ်နိုင်။
လွီဇာက အံ့ကိုကြိတ်ကာ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို အားကုန်တင်းထား၏။
လော်တာဖုန်း ထံမှ အစ်အစ် အသံများ ထွက်လာသည်။
ခြေထောက်ကို စုန်ကန်ရုန်းလိုက်သောကြောင့် လွီဇာက လော်တာဖုန်း၏ လည်ပင်းကို ပုဝါဖြင့်
ဖိညှစ်လျက် ပက်လက်လဲကျသွား၏။

AVA 1740s

အခန်း(၁၂)

.....
ထမီကိုရင်လျားတွင် ပုဝါနီစည်းထားသော အနောက်ဆောင်မိန်းမစိုးအရာရှိ မစာ သည်
နန်းဆောင်အတွင်းသို့ အလန့်တကြားပြေးဝင်လာသည်။
“လုပ်ကြပါဦး..ဟိုမှာ သေနေပြီ..ဘုရား..သေနေပြီဘုရား”
သူ့အသံကြားသည်နှင့် နန်းဆောင်နံဘေးရှိ ဘုရင်ကိုယ်ရံတော်တပ်က ရုတ်တရက်ဝင်လာကာ
နန်းဆောင်တစ်ခုလုံးကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။
“တစ်ယောက်မှ အပြင်မထွက်နဲ့..ဒူးတုပ်ထား...တစ်ခုလှုပ်တာရှားတာမြင်ရင် ခုတ်သတ်မယ်”
နန်းမတော်ဝန် အက်ဂါမိုင်းနပ်စ်၏ အသံက ဟိန်းထွက်လာ၏။
“တော်ကြီးဘုရားကို ... နန်းမတော်ဆောင်ကို ပို့ဖို့ ဝေါပြင်ကြ”
မဟာဓမ္မရာဇာမိပတိသည် အမူးရှိန်မပြေသေးသော်လည်း အခြေအနေကို ရုတ်တရက်
မှင်တက်နေသည်။
“ကိုယ်တော်...ပြန်ကြွဖို့လိုပြီဘုရား..ဥယျာဉ်တော်ထဲမှ လူတစ်ယောက် အသတ်ခံထားရပါတယ်”
ကိုးသိန်းသခင်က ရှင်ဘုရင်လေးကို ဖေးမကာ ဝေါပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။
“အာကာရွှေတောင်...ဘယ်သူ လဲ..ဘယ်သူသတ်ခံရတာလဲ”
ကိုးသိန်းသခင်က အက်ဂါမိုင်းနပ်စ်အနီးသို့ သွားကာ မေးလိုက်သည်။

“သူကြွယ်ကြီးလော်တာဖုန်းပါ..အစောပိုင်းက ကျွန်တော်မျိုးနဲ့ စကားပြောနေတာ.. ဥယျာဉ်ထဲ ခဏဆိုပြီး ထွက်သွားတာ..အခု လည်စိညှစ်ခံရပြီးသေပြီတဲ့”

“ဘယ်သူသတ်သွားတာလဲ..မြင်လိုက်ကြလား”

“ဒီနေ့ အနောက်ဆောင်တာဝန်ကျ ပုပ္ပါးမိဖုရားက ရှင်ဘုရင်လေး အခေါ်တော်ရှိတယ်ဆိုလို့ ဒီဘက်ကို ကူးလာရင်း တွေ့တာပါ”

“ပုပ္ပါးမိဖုရားဘယ်မှာလဲ”

“အလောင်းကောင်ကို မြင်ပြီး ကြောက်လန့်ပြီး ပြန်သွားပါပြီ..မိန်းမစိုးအရာရှိက သတင်းလာပေးတာပါ”

ကိုးသိန်းသခင်က နန်းဆောင်အတွင်း ငြိမ်သက်နေသော လူများကို မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်သည်။

ထောင့်တစ်နေရာတွင် ခေါင်းငုံ့လျက်ရှိသော လွီဇာကို မြင်လိုက်ရမှ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အေး..နန်းတော်ကြီး ထွက်ပေါက်တွေ အကုန်ပိတ်...ဒီခန်းမထဲမှာ ပွဲလာတက်ပြီး

အခုပျောက်နေတဲ့လူစာရင်းကိုလည်း စစ်ကြောချေ..နန်းစောင့်တပ်ကို

နင်ကိုယ်တိုင်သေချာကြိုကြပ်...ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားစံမြန်းမယ့်အဆောင်ကို စောင့်ဖို့ ငါ့စဉ်ကိုင်တပ်က လူတွေ လွှတ်လိုက်မယ်”

ကိုးသိန်းသခင် က ရေးကြီးသုတ်ပြာဖြင့်ထွက်သွားသည်။

ခဏအကြာတွင် နန်းတော်စောင့်တပ်များရောက်လာပြီး နန်းဆောင်ထဲတွင်ရှိသော လူများအား

တစ်ဦးချင်း စိစစ်ကြတော့သည်။

အသတ်ခံရသူ အင်းဝမြို့သူကြွယ်စာရင်းဝင် လော်တာဖုန်း မှာ ဝန်ကြီးဦးပု နှင့် အလွန်ရင်းနှီးသူဖြစ်ပြီး

ဦးပု၏ ရဲတစ်ထောင် နောင်တစ်ရာ စီမံကိန်းအတွက်

ငွေကြေးအဓိကထောက်ပံ့ပေးနေသူလည်းဖြစ်သည်။

ထိုအချက်ကြောင့် သတ်ဖြတ်သူမှာ ဦးပု နှင့် သြဇာပြိုင်ဘက် ဝန်ကြီးဦးရွှေဖြိုး ဘက်မှ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း

ကောက်ချက်ဆွဲကြသည်။

ကိုးသိန်းသခင်က မူ ထိုညက နန်းဆောင်တွင်း လွီဇာပါ ရှိနေသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ဒွိဟဖြစ်နေတော့သည်။

“မောင်ငယ်ကိုတွန့်...အင်းဝရောက်ပြီးကတည်းက ကျွန်မကို ဆက်ဆံတာ တဖြောင့်တတန်းကြီး

ဆက်ဆံနေပါ့လား..ဘာများဖြစ်လို့တုန်း”

စစ်ကိုင်းရှိ ရှမ်းမြင်းဈေးပွဲတွင် လွီဇာအတွက် မြင်းတစ်စီးဝယ်ယူရန် ကိုးသိန်းသခင်က ငွေတန်ကို

ထည့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး..ခင်ဗျား ဟံသာဝတီမှာ အတော်မှ ပျော်ခဲ့ရဲ့လား”

“အင်း...ပျော်တယ်ရယ်တော့..ဘယ်ဟုတ်မလဲ.. အောက်မေ့ရတဲ့သူများရှိတဲ့ အင်းဝကိုလည်း

သတိတော့ရတာပေါ့”

“အောက်မေ့ရတဲ့သူဆိုတော့..ကိုးသိန်းသခင်ကိုလား”

လွီဇာက မျက်မှောင်ကြုံပြီး ငွေတန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်..ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဪ..ဟံသာဝတီသွားနေချိန် ကိုးသိန်းသခင်ကို အောက်မေ့နေတာလားလို့”

“နေပါဦး...ကျွန်မနဲ့ ကိုးသိန်းသခင်က ဘာမို့လို့ ကျွန်မက အောက်မေ့ရမှာလဲ”

ငတွန် က ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“ဟိုဘက်ခြမ်းမှာ...ဖောင်းဝတ်ပျောက်မြင်း တစ်ကောင် ခုနု တွေ့ခဲ့တယ်..သွားကြည့်ကြမလား”

လွီဇာက ငတွန်စကားကို ခေါင်းခါပြီး..ငတွန် လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ မေးတာကို ပြန်ဖြေဦး....ကိုးသိန်းသခင် နဲ့ ကျွန်မကို ရှင်က ဘာထင်နေတာလဲ”

ငတွန်က သူ့ပုခုံးပေါ်တွင် တင်ထားသော လွီဇာ၏ လက်ချောင်းဖြူဖြူလေးကို တချက်ငဲ့ကြည့်သည်။

“ကိုးသိန်းသခင်က...တချိန်မှာ မင်းကို မယားငယ်အဖြစ် သိမ်းပိုက်ပြီး မြှောက်စားမယ်တဲ့...ဝန်ကတော် နဲ့ ပြောနေတာ..ကျုပ် ကြားခဲ့တယ်”

“ဘာ”

“မင်းက ဝန်ကတော်ဖြစ်မှာလေ....ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်မ ဝန်ကတော်မဖြစ်ချင်ဘူး... ကျွန်မ က လွီဇာဒီမဲလိုး ပဲ..လွီဇာဒီမဲလိုးပဲ ဖြစ်ချင်တာ”

ငတွန် ၏ မျက်နှာက အနည်းငယ်ပြုံးသွားသည်။

“ကဲ..မြင်းပွဲဈေးက သိမ်းတွေ့မယ်..မင်းစိတ်ကြိုက် တစ်ကောင် အမြန်ရှာပါဦး”

လွီဇာက ငတွန်ကို မှုန်တေတေဖြင့် ကြည့်ကာ မြင်းပွဲဈေးတွင်း ဝင်ခဲ့ကြ၏။

ငတွန် က လွီဇာစိတ်ကြိုက်မြင်းများတွင် မြင်းကောင်းတို့၏ လက္ခဏာဖြစ်သော ကြီးသုံးကြီး၊

ငယ်သုံးငယ်၊ တိုသုံးတို၊ ရှည်သုံးရှည်၊ နယ်သုံးနက်၊ ကျယ်သုံးကျယ် စသည့်အချက်များပါမပါ

ကြည့်ပေး၏။

နောက်ဆုံးတွင် လွီဇာစိတ်ကြိုက် မြင်းနက်အမျိုးအစားတကောင်ကို ငွေစင်

ငါးဆယ့်ငါးကျပ်ဖြင့်ဝယ်ယူနိုင်ခဲ့သည်။

“ဟယ်..မမလွီဇာ..”

မြင်းစီးလာသော လွီဇာကို ရှင်မိငယ်က အံ့ဩတကြီးဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

မြင်းပွဲဈေးအတွင်းရှိ လူများကလည်း ငတွန်နှင့်အတူ မြင်းစီးလာသော အမျိုးသမီးကို

အာရုံစိုက်နေကြသည်။

“မိငယ်...ဘယ်လိုလဲ...ဖိုးအောင်ဇေယျရော”

“သူ က တလတခါလောက်တွေ့..မိငယ်ဆီလာပါတယ်..မိငယ် ဒီမှာ သွားဆေးဆိုးဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်..

အိမ်ကို လိုက်လည်ကြပါဦးလား”

“အမက မြင်းလာဝယ်တာ...နေမစောင်းခင် အင်းဝကို အရောက်ပြန်ရဦးမှာမို့..မိငယ်”

“တလောက မိငယ် အင်းဝရောက်သေးတယ်...အမတို့ ပေါ်တူဂီရပ်ကွက်ထဲ မေးကြည့်တော့ အမ

ဟံသာဝတီကိုသွားတယ်ဆိုလို့”

“အင်း..ဟုတ်တယ်..ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ပါ”

မိငယ်က လွီဇာ စီးလာသော မြင်းကို အကဲခတ်နေသည်ကို လွီဇာ သတိထားမိလိုက်သည်။
“အစ်မက အခု နန်းတော်တွင်းကို ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခု သွင်းခွင့်ရထားတယ်..အဲ့ဒါ တော်ကြီးဘုရားဆီက
မြင်းစီးခွင့်ပါ ရထားတယ်”
“ဟယ်..မမလွီဇာက က အထူးအဆန်းနော်..မိငယ်ဖြင့် အင်းဝသူတွေ မြင်းစီးတာ
မတွေ့ဖူးပေါင်..မိငယ်တို့ မုတ္တမ၊ ဟံသာဝတီဘက်တော့ စီးကြပါရဲ့”
“ဒါလည်း ဟံသာဝတီမှာပဲ သင်ခဲ့တာလေ..မိငယ်”
မိငယ်က လွီဇာ၏ မြင်းနားသို့ တိုးကပ်လိုက်သည်။
“ဒါနဲ့..ဟံသာဝတီရော..အခြေအနေတည်ငြိမ်ရဲ့လား...မမလွီဇာ”
မိငယ်၏ အမေးကို လွီဇာက မျက်မှောင်ကြုံကာ ကြည့်လိုက်၏။
“ဘာလို့လဲ..မိငယ်..ဘာသတင်းကြားလို့လဲ”
“အင်း...မဟုတ်ပါဘူး..အခု ဒီစစ်ကိုင်းမှာတော့ ကသည်းစစ် လာတော့မယ်လို့ သတင်းတွေ
ကြားနေရတယ်...ဟံသာဝတီအခြေအနေရော ငြိမ်ဝပ်ရဲ့လားလို့ပါ”
“မိငယ်က ဟံသာဝတီ မုတ္တမဘက် ပြန်ချင်လို့လား”
“ဟင်အင်း..မပြန်ချင်ပါဘူး..ဒီမှာ မောင်ကြီးအောင်ဇေယျနဲ့က..ထမင်းလက်စုံစားခဲ့ပြီးပြီ”
လွီဇာက ပြုံးလိုက်သည်။
“အင်း..ဒါဆိုရင်တော့
ဟံသာဝတီအခြေအနေသိချင်တာ..အောင်ဇေယျထင်ပါရဲ့..ကဲ..မိငယ်..နေမစောင်းခင် အင်းဝကို
အပြင်းနှင်ရဦးမှာမို့အေ”
လွီဇာက စကားကို ဖြတ်ကာ ထွက်လာခဲ့၏။
“ကသည်းစစ်တဲ့....သူတို့ တကယ်ပြန်လာနိုင်လား..ကိုတွန်”
“ပထမ ဘုရင်ကြီးလက်ထက်ကတော့ သူတို့ အထိနာပြီး
ပြန်ဆုတ်သွားကြတာပဲ....ဒါပေမယ့်...မိုးကုန်ခါနီးဆို ဒီလိုပဲ စစ်သတင်း..ကောလဟာလတွေက
ကြားရတတ်ပါတယ်”
“အောင်ဇေယျ က မိငယ်ကို စစ်ကိုင်းမှာအထောက်တော်အဖြစ် ထားထားပုံပဲ..သူ့ဆီက သတင်းဆိုတော့
သတိတော့ ထားရမယ်”
“ကျုပ်ကတော့....အောင်ဇေယျထက်...ကိုးသိန်းသခင်ကို ပိုသတိထားတယ်”
“ဘာဖြစ်လို့တုန်း”
“ခင်ဗျားကြောင့်ပေါ့..လွီဇာ”
လွီဇာ က မြင်းပေါ်တွင် ထိုင်နေရင်း ငတွန်၏ မြင်းကို ခြေဖြင့် လှမ်းကန်လိုက်သည်။
ထို့နောက် မြင်းကို ရှေ့မှ ခုံးစိုင်းနှင်လိုက်၏။
ငတွန်က မြင်းပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ပြုံးကျန်ရစ်သည်။

“ဟဲ့..ချစ်မြ..လှည်းနောက်မှ ပါလာတဲ့ မြင်းစီးက
မိန်းမတစ်ယောက်ပါလားဟဲ့..ကြည့်စမ်းပါဦး..နေဝင်ရီတရေကြီး ဆံပင်ဖားလျားချလို့..အပတွေ
ဘာတွေများလား..မှန်း”
ဒေါ် ဇံကုလား က လက်ကို မျက်ခုံးပေါ်တင်ရင်း သေချာကြည့်လိုက်၏။
ဘေးတွင်ထိုင်နေသော ချစ်မြက မြင်ကွင်းကို သေချာကြည့်သည်။
တဖြည်းဖြည်း မြင်ကွင်းက နီးလာ၏။
“လွီဇာ ပဲ..ဘယ့်နယ့်..မြင်းစီးတာ တယ်ဟန်ကျတာကလား”
ချစ်မြ၏ စကားသံကြောင့် လှည်းမောင်းနေသော ချစ်ဝပင် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
လမ်းက ကျဉ်းနေသဖြင့် လွီဇာ၏ မြင်းက လှည်းနားရောက်သည့်အခါ အရှိန်သတ်သွားသည်။
“ဟဲ့..ဒီသူငယ်မက မင်းနဲ့ သိလို့လား..ချစ်မြ”
ချစ်မြ က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်။
“သိပါသည်ကော..အမေ...အမေသားကြီး..ကိုးသိန်းသခင်ဆီ ဖမ်းခံရတာ သူ့ကြောင့်ပေါ့...သူ့ဆိုင်မှာ
လာသောင်းကျန်းတဲ့ ဟိုလော်ညီနောင်ကို သူက ခံချလို့ အမေသားကြီးက ဝိုင်းချပေးရင်
သတ်မိသွားတာလေ”
“ဟေ့..ကိုချစ်မြ..မဆိုင်တာတွေ မပြောနဲ့လေ”
လှည်းမောင်းနေသော ချစ်ဝက လှမ်းဟန်သည်။
“ဪ...ချစ်မြ..ဘယ့်နယ့်လဲ...ဟိုတခါ မီးလောင်တဲ့ညကတည်းက ပျောက်သွားလိုက်တာ..ဒါနဲ့..နင့်အကို
ချစ်ညိုကြီး မပါဘူးလားဟေ့”
“မပါဘူး..မလွီဇာ..ခင်ဗျားကရော..မြင်းတွေဘာတွေစီးလို့..မင်းမှုထမ်းတွေမြင်ရင်
ရာဇဘေးသင့်နေမှနော်”
လွီဇာက ခေါင်းမော့ကာ ရယ်လိုက်သည်။
“ကျွန်မက မြင်းစီးဘွဲ့ နန်းတော်က ပေးထားပြီးသားရှင့်..ဒါကြောင့်..စီးနေတာပေါ့”
ချစ်မြ က လွီဇာကို ငေးနေသည်။
အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား နန်းတော်မှ မြင်းစီးဘွဲ့ပေးသည်ဆိုသဖြင့် ဒေါ် ဇံကုလားကလည်း
တအံတဩဖြစ်သွား၏။
“ကဲ...လှည်းဘေးကပ်ပေးဖို့ ပြောပါဦး..ချစ်မြရေ...သွားလိုက်ပါဦးမယ်”
ချစ်ဝက လှည်းကို ဘေးချပေးလိုက်၏။
လွီဇာက မြင်းတင်ပါးကို ဗုံးခနဲ ပုတ်ကာ ကျော်တက်သွားတော့သည်။
“ချစ်မြ”
“ဗျာ..အမေ”

“နင်လို ကောင်မျိုးက ဒါမျိုး အာဂမိန်းမကို ရမှ ဖြစ်မှာ....ကြည့်စမ်း..မြင်းစီးဘွဲ့ နန်းတော်က ပေးလိုက်သတဲ့...ချစ်မြ..ဒါမျိုး ဒေါင်းတိမောင်းတိ မိန်းကလေးမျိုးကိုမှ ငါချွေးမတော်ချင်တာဟဲ့...နင်တို့ အသုံးမကျကြပါလား”

“ဟာ..အမေကလည်း”

“အမေကလည်း မလုပ်နဲ့....ဘုရင်ဂျီမ လှကလှ..ထက်က ထက်မယ့်ပုံနဲ့..ငါဖြင့် မင့်ကို သူနဲ့သာ ပြေးမြင်တာပဲ”

ချစ်မြက ခေါင်းကုတ်သည်။

မကြာမီ နောက်မှ ငတွန်၏မြင်းက သူတို့လည်းကို မှီလာပြန်၏။

“ကောင်မလေးက ဒီအကောင်နဲ့ အတူလာတာလားမသိဘူး..ချစ်မြ..နင်တော့လေ..ကျန်ရစ်ဖြစ်မယ်.. မရပါဘူး...ငါ ကြံစည်ပေးမှဖြစ်တော့မယ်”

“အမေ..လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ.”

“ဟဲ့..ဘာလျှောက်လုပ်ရမလဲ..ခုနကဖြင့် ပါးစပ်ကြီးဟောင်းလောင်းနဲ့ လိုက် ကြည့်နေပြီးတော့” လှည်းမောင်းနေသော ချစ်ဝက တဟားဟားဖြင့် အော်ရယ်လိုက်သည်။

“ပုပ္ပိုးမိဖုရားအဆောင်က ကုန်သည်ကြီးလွီဇာဒီမဲလိုး ကို အခေါ်တော်ရှိလိုက်ပါတယ်”

နန်းတော်အနောက်ဆောင်တွင် စားတော်ကဲတုရင်ဗလ နှင့်အတူ ဗျစ်ရည်၊ ဗျန်ရည် မှာသွင်းရမည့် စာရင်းများလုပ်နေစဉ် မိန်းမစိုးတစ်ဦးက ဝင်လာသည်။

နန်းတွင်းမိန်းမစိုးများမှာ ယောက်ျားအင်္ဂါမစုံလင်သူ နတ်ကွပ်အချို့ရှိသကဲ့သို့ အများစုမှာ ကာယဗလတောင့်တင်းသော မိန်းမကြီးများဖြစ်ကြသည်။

တနည်းအားဖြင့် နန်းတော်အနောက်ဆောင်ရှိ မိဖုရားများကို စောင့်ရှောက်ရသော နန်းတွင်းရဲမေများ ဖြစ်သည်။

မိန်းမစိုးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် သန်စွမ်းသောကာယဗလရှိခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ထက်မြက်ခက်ထန်ခြင်း၊ အနာရောဂါကင်းရှင်းသူများဖြစ်ခြင်း၊ စာရေးစာဖတ်တတ်မြောက်ပြီး နန်းတွင်းသုံး အလေ့အထ အသုံးအနှုန်းများတွင် ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ရန် လိုအပ်သည်။

အများအားဖြင့် မိန်းမစိုးအုပ်စုမှာ မြို့ဝန်၊ တံခါးဝန်းမှူး အစရှိသည့် အလယ်အလတ်တန်းအရာရှိများ၏ မယားငယ်များဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် ထမီရင်လျား၊ ပုဝါနီစည်းပြီး ရွှေနားတောင်းကြီးများ ပန်ဆင်ခွင့်ရရှိကြသည်။

ပုပ္ပိုးမိဖုရား သည် မဟာဓမ္မရာဇာ၏ မိဖုရားမဟုတ်ပဲ...ငှင်း၏ဖခင်ဖြစ်သူ တနင်္ဂနွေမင်း၏ မိဖုရားဖြစ်သည်။

မဟာဓမ္မရာဇာ၏ အဘိုးဖြစ်သူ စနေမင်းလက်ထက်က မဏိပူရဘုရင် ပီတန်ဘားသည် သမီးတော် နီလာခမ်း ကို ပဏ္ဍာတော်အဖြစ် ဆက်သခဲ့ရသည်။

နီလာခမ်းကို စနေမင်းက ပုပ္ပါးနယ်ကိုစားစေခဲ့ပြီး တကျွန်းမင်းသမီးဘွဲ့ခံယူစေကာ သားတော် အိမ်ရှေ့စံ တနင်္ဂနွေမင်း၏ မိဖုရားငယ်အဖြစ် ပေးခဲ့သည်။

နီလာခမ်း ခေါ် ပုပ္ပါးမိဖုရားသည် မောင်ဖြူနှင့် မောင်မင်းဟူသော သားတော်နှစ်ပါးထွန်းကားခဲ့သည်။

ယခု နီလာခမ်းသည် အနောက်ဆောင်စားတော်ဆောင်များကို စားတော်ကဲနှင့်အတူ ကွပ်ကဲရသူလည်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် နီလာခမ်းမှ အခေါ်တော်ရှိသည်ဆိုသဖြင့် လွီဇာမှာ မိန်းမစိုးနှင့်အတူ မိဖုရားဆောင်သို့ လိုက်လာခဲ့၏။

နီလာခမ်းသည် အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်သေးသေးညှက်ညှက်ဖြစ်သည်။

သို့သော် နှာခေါင်းချွန်ချွန်၊ မေးလုံးလုံးဖြင့် ချစ်စဖွယ်အမူအရာရှိသည်။

“တော်ရာမှာ သင့်သလို ခစားပါ..နှမကုန်သည်တော်”

သလွန်ပေါ်တွင် လျောင်းလျက် ထိုင်နေသော နီလာခမ်းက ဒူးတုပ်ခစားနေသည့် လွီဇာကို ပြောလိုက်သည်။

လွီဇာက ဝပ်တွားရာမှ ပုံစံပြောင်းကာ လက်အုပ်ချီထားလိုက်၏။

“ဘုရင့် စားတော်ပွဲတွေထဲ ဗျစ်ရည်၊ ဗျန်ရည်တွေက ဒီက နှမကုန်သည်တော်ကြီးက ဆက်သွင်းတာဆို”

“မှန်ပါ..ပြင်သစ်..ပြည်ဖြစ်များပါ..ဘုရား..သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းကနေ ကုန်သွယ်ယူခဲ့ခြင်းပါ”

“အင်း..ဘုရင်ကြီးကျန်းမာရေးအတွက် နည်းနည်းဆွေးနွေးခြင်းသေးတယ်..ဟဲ့..ဒေါ်ဇာ...ပြတင်းတံခါးတွေ သွားပိတ်..အပြင်က လူရိပ်လူခြေကြည့်ကွယ်..ထူးရင်..ငါ့လာပြောချေ..ငါ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးကို အတွင်းရေးပြောမှာမို့..လူအများသိခံလို့မဖြစ်”

ဘုရင်က အထူးယုံကြည်ပြီး စားတော်ပွဲပြင်ခိုင်းလေ့ရှိသူ မိထွေးတော်ဖြစ်သဖြင့် မိန်းမစိုးကြီးမှာ စောဒက မတက်ဝံ့။

နန်းဆောင်ပတ်ချာလည်မှ တံခါးများကို လိုက်ပိတ်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။

မိန်းမစိုးထွက်သွားပြီးနောက် နီလာခမ်းက သလွန်ပေါ်မှ ထလာသည်။

လွီဇာ၏ ဘေး ကြမ်းပြင်တွင် ကပ်ထိုင်လိုက်၏။

“ကုန်သည်ကြီးက မြင်းစီးဘွဲ့ ဘုရင့်ဆီက ရထားတယ်ဆို”

“မှန်ပါ”

“အိန်း..အမျိုးသမီးမြင်းစီး ဆိုတာ..ငါဒီနန်းတော်မှာ နေတဲ့ကာလတစ်လျှောက် ဒါပထမဆုံး

ကြားဖူးခြင်းပဲ..အင်းလေ....မင်းက သာမန်မိန်းမမှ မဟုတ်တာပဲ”

လွီဇာက သူ့နှားကပ်ခါ လေသံဖြင့် ပြောနေသော နီလာခမ်းကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ဟော့ဒီ စုံပုဝါလေးနဲ့ လူတစ်ယောက်လုံးကို သတ်ခဲ့တာနော်”

“ရှင်”

“အော်...ဟိုတနေ့ညတုန်းက ပြောပါတယ်....ဟော့ဒီ ရင်စည်းပုဝါလေးတစ်ထည်

နဲ့နော်...ဟိုလူခမြာ...မချီမဆန့်ပဲ..အင်း.. အဲ့ဒီညက မြင်ကွင်းကို အခုထိ မျက်စိထဲက မထွက်ဘူး..”

နီလာခမ်းက လွီဇာ ၏ အပေါ်ပိုင်းတွင် ခြုံထားသော ပုဝါစကို ကိုင်ကာ ပြောလိုက်၏။
လွီဇာ ၏ ရင်ခုန်သံတို့ ဒိတ်ခနဲ။

AVA 1740s
အခန်း(၁၃)

“ဟုတ်တယ်..ကျွန်မ သတ်လိုက်တယ်...အရှင်မိဖုရား မြင်လိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း...မင်းက တကယ်သတ္တိရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ”

လွီဇာက စကားတခွန်းမျှ ပြန်မပြောပဲ နီလာခမ်းကို သာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ငါ..မင်းကို အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ..လွီဇာ..ငါ မင်းအကူအညီလိုတယ်”

နီလာခမ်း၏ လေသံက ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသဖြင့် လွီဇာပင် အံ့သြသွားရသည်။

“မင်း ငါ့အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလဲ..လွီဇာ”

“အရှင်မက...ရှင်ဘုရင်ရဲ့ မိထွေးတော်..ပုပ္ပါးမိဖုရားလေ”

နီလာခမ်းက အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး..လွီဇာ...တကယ်က ငါဟာ မင်းတို့ ပေါ်တူဂီတွေလိုပဲ..မြန်မာဘုရင်ရဲ့

သို့ပန်းတစ်ယောက်ပါပဲ..မဏိပူရရဲ့ မြန်မာဘုရင်အပေါ်သစ္စာစောင့်သိမှုအတွက် ပေးထားရတဲ့ ဓါးစာခံ
တစ်ယောက်ပါပဲ”

နီလာခမ်းက စကားပြောရင်း ထသွားကာ သလွန်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။

“ဟော့ဒီနန်းတွင်းမှာက စကားတွေကို ဘယ်လောက်တိုးအောင်ပြောပြော ကြားနိုင်တဲ့ နားတွေများတယ်..

ငါ့ကို ဒီနန်းတော်ကြီးကနေ ဘယ်မှာ သွားခွင့်မပေးပေမယ့်..တစ်လတကြိမ်တော့ စစ်ကိုင်းက

ကုမ္မာရဗြဟ္မဏမဟေပုဏ္ဏားကြီးရှိတဲ့ ခရစ်သျှနားဘုရားသခင်ဝတ်ကျောင်းမှာ

ဝတ်ပြုခွင့်ပေးထားတယ်..အဲ့ဒီမှာဆို ငါနဲ့ပါတဲ့ မိန်းမစိုးတွေက အထဲထိလိုက်ခွင့်မရဘူး....မနက်ဖြန်

နေ့ပဟိုရ် တစ်ချက်တီး မှာ ငါ အဲ့ဒီကိုရောက်မယ်...မင်း ကြိုရောက်ပြီး

စောင့်နေပေးပါ...ပုဏ္ဏားကြီးကိုလည်း ငါက လာစောင့်ခိုင်းထားလို့လို့ပြောလိုက်ရင် သူမင်းအတွက်

စီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်....မင်းကို ငါ မိဖုရားတစ်ယောက်အနေနဲ့

အမိန့်ပေးတာမဟုတ်ပါဘူး..သို့ပန်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ အကူအညီတောင်းတာပါ”

“ကျွန်မ မကူညီပေးခဲ့ရင် လူသတ်မှုအကြောင်းကို ရှင်ဘုရင်ကို လျှောက်လိုက်တော့မယ်ပေါ့..

အဲ့ဒီလိုလား”

လွီဇာ၏ စကားကို နီလာခမ်းက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မင်းအကြောင်းတွေကို မိန်းမစိုးတွေဆီက ငါစုံစမ်းပြီးပါပြီ..ပြီးတော့ စာတော်ဖတ်မောင်မြတ်စံ

ဆီကလည်း တစွန်းတစကြားပါတယ်....သူစိမ်းသူရဲတွေကြားမှာ ရှင်သန်ရုန်းကန်နေရတဲ့

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမျိုးကို ငါကိုယ်တိုင် ခံစားနေတဲ့အတွက် ငါကိုယ်ချင်းစာပါတယ်..မင်းရဲ့

သတ္တိကို ငါလေးစားပါတယ်..စိတ်ချပါ.. မင်းကို ငါ အဲ့ဒီကိစ္စနဲ့တော့ အကြပ်မကိုင်ပါဘူး”

နီလာခမ်း၏ စကားပြောပါးနပ်မှုကို လွီဇာ ချက်ချင်းရိပ်မိလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မ လာခဲ့ပါ့မယ်”

.....
စစ်ကိုင်းမြို့၊ ခရစ်သုနားဘုရားရှင်ဝတ်ကျောင်း။

“ဒီနေ့က ငါတို့ရဲ့ ဆာဝန်း(န်)ဥပုသ်လ နောက်ဆုံးရက်ဆိုတော့ ဘုရားဝတ်ပြုတာ နည်းနည်းတော့ကြာမယ်....နင်တို့ ဒီနား ဈေးလေးဘာလေးပတ်ချင်ပတ်ကြချင်လေ.. ရော့..ငွေစများလည်း ယူသွားကြ”

နီလာခမ်းမိဖုရားက မိန်းမစိုးများကို ငွေစင်စစ်စစ်များ တတုံးစီပေးလိုက်သည်။

မိန်းမစိုးများသည် မိဖုရားများ သွားလေရာနေရာတွင် ထားဝယ်ကြိမ်များ၊ ငလိပ်ကျောက်မြီးများကို ကိုင်ဆောင်ကာ စောင့်ရှောက်ရလေ့ရှိသည်။

ယခုကဲ့သို့ မထင်မှတ်ပဲ အခွင့်ရကြသည့်အပြင် ဂင်ဇာငွေထက် တန်ဖိုးကြီးသော ငွေစင်အစစ်တတုံးစီ ရလိုက်သည့်အတွက် စစ်ကိုင်းဈေးဘက်ဆီသို့ ပျော်ရွှင်စွာထွက်သွားကြ၏။

ဝတ်ကျောင်းစောင့် က တံခါးများကို ပိတ်လိုက်သည်။

လောပန်ရနံ့များက မွှေးအိလှိုက်ထနေ၏။

ဝပ်ကျောင်း၏ ထောင့်တစ်နေရာတွင် လွီဇာက ပုဝါကို ခြုံလျက် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသည်။

“သူရောက်နေပြီ..သခင်မ”

ကုမ္မာရဗြဟ္မဏမဟေပုဏ္ဏားကြီး၏ တပည့်ဖြစ်သူ ပုဏ္ဏားနီတိ က နီလာခမ်းကို ဧည့်ဝတ်ပြုကာ ခေါ်လာသည်။

နီလာခမ်းက သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ထားသော ကောဇောပေါ်တွင် တပွလင်ချိတ်ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်း..လာပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လွီဇာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“မင်းကို ငါ့အကြောင်းအရင်ပြောပြမယ်....လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း(၂၀)က ငါ့အသက်က (၉)နှစ်ပေါ့... မဏိပူရ ကန်ကလာနန်းတော်ထဲက ငါ့အမေ၊ ငါ့အကို ငါ့မိသားစုတွေနဲ့ ခွဲခွာပြီး ဟော့ဒီ အင်းဝဘုရင်ဆီ အပို့ခံခဲ့ရတယ်... ဘာသာစကား၊ ယဉ်ကျေးမှုဘာမှမတူတဲ့ ဒီနန်းတော်ကြီးထဲကို ရောက်လာတဲ့ ကိုးနှစ်သမီးလေး..စစ်ပွဲရဲ့ တန်ဆာခံအဖြစ်ရောက်လာတဲ့ကလေးမလေး.....ငါ့အသက် (၁၄)နှစ်ပြည့်တဲ့ နေ့မှာ အိမ်ရှေ့မင်းသားရဲ့ မိဖုရားငယ်ဘဝရလာခဲ့တယ်....အသက်(၂၄)နှစ်မှာ ငါကလေးနှစ်ယောက် အမေဖြစ်နေခဲ့ပြီ....ဒါပေမယ့် ငါတို့ဟာ ဒီနန်းတော်ထဲမှာ သူစိမ်းတွေ၊ သို့ပန်းတွေဆိုတဲ့ ခံစားမှုမျိုးပဲ ခံစားခဲ့ရတယ်...ငါတို့ဟာ နန်းမြို့ပြင်ပကို အစောင့်အရှောက်မပါပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားခွင့်မရှိဘူး.. နောက်အဆိုးဆုံးက ငါ့သားနှစ်ယောက်ပဲ..သူတို့က

လူမမယ်အရွယ်ကလေးတွေပါ...ဒါပေမယ့်သူတို့ကိုယ်ထဲ အင်းဝဘုရင်သွေးက

တဝက်ပါနေတယ်...အဲ့ဒီအချက်ကပဲ သူတို့ အသက်အန္တရာယ်ကို

အမြဲတမ်းခြိမ်းခြောက်နေတယ်..သူတို့နှစ်ယောက် အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့အမျှ

ထီးမွေဆက်ခံမှုပြဿနာ များတဲ့ ဒီအင်းဝမှာ ပိုပြီး အန္တရာယ်ကြီးလာတယ်လို့

ငါခံစားရတယ်.....အခု...ငါ့အသက် (၃၀)ပြည့်တော့ မယ်...လူသက်တမ်းတဝက်ရှိခဲ့ပြီ...ငါ့ဇာတိဖြစ်တဲ့ မဏိပူရကို ငါပြန်ချင်တယ်...ငါမပြန်ရရင်တောင် ငါ့သား နှစ်ယောက်ကတော့ ကန်ကလာနန်းတော်ထဲ ခြေချစေချင်တယ်”

ကုမ္မာရဗြဟ္မဏမဟေပုဏ္ဏားကြီးသည် ကြေးခွက်ဖြင့်ထည့်ထားသော ရေတခွက်ကို ယူလာပြီး မိဖုရားနီလာခမ်းထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

နီလာခမ်းက ရေခွက်ကို မော့သောက်လိုက်၏။

လွီဇာက နီလာခမ်းကို မျက်တောင်မခတ်ပဲ လိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီတော့...ကျွန်မ ဘာကူညီပေးရမလဲ”

နီလာခမ်းက ပုဏ္ဏားကြီးကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။

ပုဏ္ဏားကြီးက ထသွားပြီး နောက်ထပ် ကြေးခွက်ဖြင့် ရေတစ်ခွက် ထပ်ယူလာသည်။

“မင်း ဒီကိစ္စကို ဆုံးခန်းထိမကူညီနိုင်ရင်တောင် ဘယ်သူ့ဆီမှ မပေါက်ကြားစေရပါဘူးလို့ သစ္စာရေ သောက်ဝံ့သလား”

“ရေသောက်မှ ကတိတည်တာမဟုတ်ပါဘူး..ဒါပေမယ့် ရေသောက်မှ သစ္စာတည်တယ်လို့ မိဖုရား ယူဆရင်တော့..သောက်ပါ့မယ်”

နီလာခမ်းကမ်းပေးသော ရေခွက်ကို လွီဇာက လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ယခု တိုင်ပင်နှီးနှောကြသော ကိစ္စမှန်သမျှအား ပြင်ပသို့ မပေါက်ကြားစေရပါ..ပေါက်ကြားပါက ကိုးကွယ်ရာ ဘုရား၊နတ်တို့ ၏ ကျိန်စာစူးပါစေ”

လွီဇာက ရေခွက်ကို မော့သောက်လိုက်သည်။

နီလာခမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကုမ္မာရဗြဟ္မဏမဟေပုဏ္ဏားကြီး နှင့်အတူ နောက်ထပ် ပုဏ္ဏားဝတ်စုံဖြင့် လူရွယ်တစ်ဦးက လွီဇာတို့ အနားတွင်လာထိုင်သည်။

“ဒါ ငါတို့ ..မဏိပူရမင်းသား ဆန်ဂျေးခူရာလက်ပဲ..... ရှေ့ပြေးတပ်အနေနဲ့ သူက ရုပ်ဖျက်ပြီး ဒီက မြေပြင်အခြေအနေကို လာစုံစမ်းတာ..နောက်ထပ် လူတစ်ယောက်ကို ငါတို့စောင့်ရဦးမယ်”

နီလာခမ်း စကားမဆုံးခင်ပင် ဝတ်ကျောင်း၏ တံခါးတစ်ချပ်ပွင့်သွားသည်။

ဘောင်းဖြူပေါင်းထားပြီး စက်နားကွပ်သိုရင်းဝတ်လာသည့် အသက် (၃၅)အရွယ် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုသူက သူ့အတွက်ခင်းပေးထားသော အခင်းတွင် ဝင်ထိုက်လိုက်သည်။

“သူက တနင်္ဂနွေမင်းရဲ့ သားတော် မင်းသားကြီး မောင်လှပဲ”

မင်းသားမောင်လှ က အားလုံးကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

မင်းသားမောင်လှ သည် တနင်္ဂနွေမင်း အိမ်ရှေ့စံဘဝကတည်းက ကိုယ်လုပ်တော်စည်ပုတ္တရာစား နှင့် မွေးဖွားခဲ့သည့် သားအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိထက် အသက်များစွာကြီးသူဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်လုပ်တော်မှ
မွေးသည့်သားဖြစ်သဖြင့် ထီးမွေဆက်ခံခွင့်မရသူဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် တနင်္ဂနွေမင်းက ထီးနန်းရေးရှုပ်ထွေးမှုမဖြစ်စေရန် မဏိပူရ - အင်းဝနယ်စပ်၊
ချင်းတွင်းမြစ်ကြားရှိ သောင်သွပ်မြို့သို့ အဝေးမင်းသားအဖြစ် ပို့ထားခဲ့သည်။
မင်းသားကြီးမောင်လှ သည် နယ်စပ်သို့ စစ်အင်အားဖြန့်ကျက်လာသည့် ဆန်ဂျေးမင်းသားနှင့်
ချိတ်ဆက်မိကာ မဏိပူရဘုရင်ဂါရစ်နာဝဇ် နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးနိုင်ခဲ့သည်။
ဂါရစ်နာဝဇ် အနေဖြင့်လည်း အင်းဝ အား အောင်မြင်ပြီးပါက ရေရှည်အုပ်ချုပ်ရန် မရည်ရွယ်ပဲ
ပစ္စည်းဥစ္စာရသမျှကို လုယက်ယူဆောင်ပြီး မဏိပူရဩဇာခံ အင်းဝမင်းသားတစ်ပါးကို
နန်းတင်ထားခဲ့ရန် ကြံရွယ်ခဲ့သည်။
အင်းဝနှင့် စစ်တိုက်သည့်အခါတွင်လည်း မြန်မာမင်းသားတစ်ပါး၏ ပုံရိပ်ပါဝင်နေခြင်းဖြင့် နန်းတွင်းတွင်
မဟာဓမ္မရာဇာဘုရင်ကို မကြိုက်သည့် အင်အားစုများကြား ဝိဝါဒကွဲပြားစေရန်လည်း
ရည်ရွယ်ထားသည်။
ထိုသို့ဖြင့် မဏိပူရတို့ အင်းဝသို့ စစ်ချီမည့်အရေးတွင် မင်းသားမောင်လှ သည် အဓိကနေရာမှ
ပါဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။
ပုဏ္ဏားဟန် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဆန်ဂျေးမင်းသားက သမင်သရေဖြင့် လုပ်ထားသည့် မြေပုံတစ်ချပ် ကို
ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။
“စစ်ရေးအရ ကျုပ်တို့တပ်တွေ အခုဘယ်မှာရှိနေတယ်..ဘယ်တော့ အင်းဝကို ရောက်မယ်ဆိုတာတော့
မပြောပြပါဘူး..ဒါပေမယ့်..တပ်တွေရောက်လာတဲ့အခါ ဘာတွေ လုပ်ကြမလဲ..နန်းတော်မြို့ရိုးထဲ
ရှိနေမယ့် အရီးတော် မိဖုရား တို့ဘက်က လုပ်ဆောင်ရမယ့် အပိုင်းတွေကို အခု ဆွေးနွေးမှာပါ”
“အားလုံးက သစ္စာရေ ညီတူ သောက်ထားကြသူတွေမို့ ယုံယုံကြည်ကြည်သာ တိုင်ပင်ပါ..တူမောင်”
နီလာခမ်း ၏ ပြောစကားကို ဆန်ဂျေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် လွီဇာကို တချက် စူးစိုက်ကြည့်၏။
“သူက ဗမာမဟုတ်ဘူးပဲ”
“ဟုတ်တယ်...သူက နန်းတွင်းကုန်သည်တော်ပဲ...လွီဇာတဲ့..အင်းဝမှာမွေးတဲ့
ပေါ်တူဂီလူမျိုးပါ..နန်းတွင်းက ငါ့ကိစ္စတွေကို သူကူညီနိုင်လိမ့်မယ်”
“ဟုတ်ပြီ..အရီးတော်....ကျွန်တော်တို့တပ်တွေ စပြီး စစ်ချီလာပြီဆိုတဲ့အခါမှာ အင်းဝဘုရင်ရဲ့ ဒေါသက
အရီးတော်တို့ သားအမိတွေ ဆီကို သေချာပေါက်ရောက်လာမှာပါပဲ..သူဒေါသထွက်ရင် ထွက်သလို
အသတ်ကိုပါ စီရင်နိုင်တယ်..ဒီတော့ အရီးတော်တို့ရဲ့ အသက်ကို လုံးဝ မထိစေရအောင် စီစဉ်ပါလို့
ခမည်းတော်ကမှာထားပါတယ်..ဒီတော့ တခုခုအန္တရာယ်ကြုံချိန်မှာ နန်းတော်ကနေ ထွက်လို့ရမယ့်
အစီအစဉ်တစ်ခုခုများ အရီးတော်ဆီမှာ ရှိပါသလား”
နီလာခမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ မဏိပူရစစ်လာပြီ ဆိုတာနဲ့ သူတို့က ငါ့ကို မျက်ခြေမပျက် စောင့်ကြည့်ကြတော့မှာပဲ... ဒီတော့ ငါ စိစဉ်ထားတာက...အခါကျပြီဆိုတာနဲ့ ငါက ညပဟိုရ် နှစ်ချက်တီးလောက် နန်းတော်ဇင်းမယ်တံခါးက ထွက်ရင် ရှမ်းဈေးကို တိုက်ရိုက်ရောက်မယ်...ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီမရောက်ခင် မိကို မိမှာပဲ...ဒီတော့ ငါက အဲ့ဒီက ပြေးယောင်ပြမယ်...ငါ့သားလေးနှစ်ယောက်ကိုတော့ မြောက်ဖက်တကောင်းတံခါး ဥယျာဉ်တော်ကနေ ပြေးခိုင်းမယ်..ဥယျာဉ်တော်ပြင်ပမှာ ဟော့ဒီက လွီဇာကို မြင်းနဲ့ စောင့်ခိုင်းပါမယ်... မင်းတို့ဆီကို လွီဇာက ငါ့သားနှစ်ယောက်ကို မင်းတို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာရောက်အောင်

ခေါ်သွားပေးရမယ်..ဘယ်လိုလဲ..လွီဇာ..ကူညီနိုင်မယ်..မဟုတ်လား”

လွီဇာက မျက်ခုံးကို တွန့်ကွေးကာ စဉ်းစားနေသည်။

“ဟုတ်ပြီလေ...ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ဘယ်ပို့ပေးရမလဲ”

“ခင်ဗျားပို့ရမှာက..အင်းဝက သီရိဇေယျကျော်ထင်ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုပဲ..အဲ့ဒီကျောင်းဝန်းထဲမှာ မင်းသားကြီးမောင်လှရဲ့လူတွေရယ်.. ဆာဒူးဘုန်းကြီးတွေ ပုံစံရုပ်ဖျက်ထားတဲ့ မဏိပူရလက်ရွေးစင်စစ်သည်တွေရှိနေမယ်..သူတို့ဆီရောက်ရင် ကလေးတွေ လုံခြုံပြီ”

“ဟုတ်ပြီ..ဒီလောက်တော့ ကျွန်မ လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ကဲ..ကလေးတွေကိစ္စပြီးပြီဆိုတော့...နောက်ထပ် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ကျန်သေးတယ်..

အဲ့ဒါကတော့... စစ်ကိုင်းက ရှင်ဖြူရှင်လှ ဘုရားကို ခိုးကြဖို့ပဲ”

“ဟင်”

ဆန်ဂျေးမင်းသား၏ စကားကြောင့် အားလုံးထံမှ အာမေဠိတ်သံများထွက်လာသည်။

ရှင်ဖြူရှင်လှဘုရားသည် အင်းဝမင်းအဆက်ဆက်ကိုးကွယ်ခဲ့ကြပြီး တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူဖြစ်သည်။

အင်းဝဘုရင်အဆက်ဆက်သည် စစ်ခင်းချိန်များ၊ သူတို့၏ ဘုန်းတန်ခိုးထွန်းတောက်စေလိုချိန်များတွင်

ရှင်ဖြူရှင်လှသို့ ဘုရားဖူးထွက်ရသည်ဟူသော အစွဲ ရှိကြသည်။

ပြည်သူအများမှာလည်း ဘုရင်ကိုးကွယ်သည့်ဘုရားဖြစ်သဖြင့် ထိုဘုရားကို တန်ဖိုးထားကြသည်။

ယခု ထိုဘုရားကို ခိုးယူမည့် အကြံကြောင့် အံ့သြသင့်သွားရခြင်းဖြစ်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ဘုရားကို ခိုးမှာလဲ”

နီလာခမ်းက ဆန်ဂျေးကို မေးလိုက်သည်။

“ပထမတချက်က စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးပဲ..အင်းဝဘုရင်တွေက ဒီဘုရားကို အရမ်းယုံကြည်ကြတယ်...

ဟိုးကတည်းက စစ်တိုက်ထွက်ခါနီးရော..တခြားကစစ်လာတိုက်တဲ့အခါတွေမှာရော ဘုရင်တွေက

ရှင်ဖြူရှင်လှ ဘုရားဆီသွား အဓိဌာန်ဝင်ကြတယ်မဟုတ်လား...သူတို့ရဲ့ ဘုန်းတန်ခိုးက ဒီဘုရားနဲ့

ဆက်စပ်နေတယ်လို့လည်း ယူဆကြတယ်..အဲ့ဒီလိုဆို ဒီဘုရားဆင်းတု ပျောက်သွားတာနဲ့ အင်းဝ ဘုရင်

အနည်းနဲ့အများပျာယာခတ်သွားမှာပဲ...ပြည်သူတွေကလည်း ဘုရင်ကိုယ်တိုင်

ကိုးကွယ်နေတဲ့ဘုရားကိုတောင် မစောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့အတွက် ရှင်ဘုရင်ကို

အပြစ်ဖို့ကြလိမ့်မယ်..ဘုရင်ကို ပြည်သူက မယုံတော့ဘူးဆို ကျုပ်တို့ စစ်ဆင်ရေးက တဝက်နိုင်နေပြီ..

ဒုတိယအချက်ကတော့...လိုအပ်လာရင်...အရီးတော်ရဲ့အသက်၊ ကလေးတွေရဲ့အသက်ကို အဲဒီ ဘုရား နဲ့ အလဲအလှယ်လုပ်လို့ရမယ်..ဒါပါပဲ”

“ဘုရားကို ဘယ်သူက ခိုးမှာလဲ”

“သီရိဇေယျကျော်ထင်ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆာဒူးပုံစံရုပ်ဖျက်ထားတဲ့ ကျုပ်တို့ လက်ရွေးစဉ်တွေ ရောက်နေပြီ...သူတို့နဲ့ ဟောဒီက ကုမ္မာရပြဗ္ဗဏမဟေပုဏ္ဏားကြီးလူတွေ ပူးပေါင်းပြီး လုပ်ကြလိမ့်မယ်”

“အင်း...မင်းက တော်တော်အကွက်စေတာပဲ..ဒါနဲ့များ ငါ့အကိုတော်က မင်းကို အိမ်ရှေ့အရာ မအပ်နှင်းခဲ့တာ ငါအံ့ဩတယ်..ငါသာ ကန်ကလာနန်းတော်ပြန်ရောက်ရင်..မင်း အိမ်ရှေ့မင်းသားဖြစ်ဖို့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို အကိုတော်ကို တိုက်တွန်းမှာပဲ..ဆန်ဂျေး”

နီလာခမ်း ပစ်ထည့်လိုက်သည့် မြားက မင်းသားဆန်ဂျေး၏ ရင်ကို တည့်တည့်ထိမှန်သွားသည်။

“ကျွန်တော် အရီးတော်ကို ဒီအင်းဝမြေကနေ ရအောင် ပြန်ခေါ်သွားပါ့မယ်”

.....
၁၇၃၅ ခုနှစ်။

လွီဇာသည် နန်းတွင်းအနောက်ဆောင်တွင် အားထားရသော ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

ဟံသာဝတီ၊ သန်လျင် မှ အင်းဝ ဥဒဟိုကူးသန်းကာ သူ၏ ယမကာကုန်စည်များကို နန်းတွင်းသို့ ပို့မှန် တင်သွင်းလာနိုင်သည်။

လွီဇာမှာ အင်းဝနန်းတွင်းအနောက်ဆောင်မိဖုရားတို့ထံ ဝင်ထွက်ပြီး နိုင်ငံခြားဖြစ်လက်ဆောင်များ ပေးလေ့ရှိသဖြင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး ၊ ဒုတိယဩဇာအရှိဆုံး လင်ဇင်းမိဖုရားတို့က လွီဇာကို ချစ်ခင်ကြသည်။

ရှင်ဘုရင်ကိုယ်တိုင်က ပွဲစားတော် ဘွဲ့ကို ချီးမြှင့်ကာ သစ်ဖြင့် အိမ်ဆောက်ခွင့်ပေးခဲ့သည်။

ရှင်ဘုရင်ထံမှ ပွဲစားတော်ဘွဲ့ ကို ရရှိသဖြင့် နိုင်ငံခြားမှ အရက်များမှာယူတင်သွင်းရာတွင် မူလအခွန် (၁၄)ရာခိုင်နှုန်းအစား (၇)ရာခိုင်နှုန်းသာ ပေးရတော့သည်။

သံလျင်နှင့် ဟံသာဝတီ ရှိ ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလိပ်၊ အာမေးနီးယန်းကုန်သည်များသည်လည်း လွီဇာ ထံ အရက်တင်သွင်းနိုင်ရေး အလှအယက်ကြိုးပမ်းကြသည်။

လွီဇာ က အရက်ဖိုးငွေများကို အင်းဝ၏ မှောင်ခိုကုန်များဖြစ်သော ဂင်ဇာကြေး၊ ယမ်းစိမ်း တို့နှင့် ဖလှယ်ပေးသောကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်မြိတိသျှအရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီ၊ စိန့်ဂျော့ခံတပ်မြို့တာဝန်ခံ မစ္စတာဟစ်ဂစ်ဆန် က အင်းဝနိုင်ငံမှ ထွက်သည့် ဂင်ဇာကြေးကို အမြောက်ပြုလုပ်ရန် ဈေးကောင်းပေးဝယ်သည့်အတွက် ကုန်သည်များမှာ လွီဇာ နှင့် ကုန်သွယ်ရန် ကိစ္စကို အထူးစိတ်ဝင်စားလာကြသည်။

လွီဇာသည်လည်း ဂင်ဇာ၊ ယမ်းစိမ်းများ မှောင်ခိုထုတ်သည့်လုပ်ငန်း၊ နန်းတွင်းသို့

ယမကာတင်သွင်းသည့် လုပ်ငန်းတို့ကြောင့် ဝင်ငွေက နှစ်ဖက်ခွ ရရှိလာသည်။

လွီဇာ၏ စီးပွားရေးကောင်းမွန်လာသည်နှင့်အမျှ စီးပွားဖက်ဖြစ်သူ ကိုးသိန်းသခင်မှာလည်း

ပိုင်ဆိုင်မှုများ ကြွယ်ဝလာ၏။

ကိုးသိန်းသခင်က လွီဇာအား သူ၏ တတိယမြောက်မယားအဖြစ် ကမ်းလှမ်းခဲ့သော်လည်း လွီဇာက ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။

လွီဇာသည် နန်းတော်အနောက်ဆောင်တွင် မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့၏ အချစ်တော်ဖြစ်နေသဖြင့် ကိုးသိန်းသခင်မှာ အတင်းအကြပ်မတောင်းဆိုနိုင်ခဲ့ပေ။

အင်းဝမြို့၊ မင်္ဂလာနမော်ဈေးနှင့် သူဌေးတန်းတို့ ဆုံရာ ရှိ လွီဇာ၏ သစ်အိမ် ရှေ့သို့ လှည်းယာဉ်တစ်စီး ဆိုက်လာသည်။

လှည်းယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသူက ဒေါ်ဇံကုလား နှင့် ချစ်ညို။

ခြံဝန်းအတွင်း လွီဇာ၏ မြင်းကြီးမှာ နေမကောင်းဖြစ်နေသဖြင့် မြင်းကုဆရာနှင့် ငတွန်မှာ အလုပ်များလျက်ရှိသည်။

“ဇာဇာ..ငါ့နှမ..ဇာဇာ”

ချစ်ညို ၏ အသံကြောင့် ငတွန်က ခြံသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

လွီဇာ ကလည်း အိမ်လသာဆောင်မှ ထွက်လာ၏။

“ချစ်ညိုကြီးတို့ပါလား..ဘာကိစ္စများ ရှိကြပါသလဲ”

“အမေက တွေ့ပြီးဆိုပြီး မေတ္တာရပ်ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်လာခဲ့တာပ”

“ဪ..လာကြပါ”

လွီဇာက အစေခံမလေးများကို သင်ဖြူခင်းခိုင်းလိုက်သည်။

ဒေါ်ဇံကုလားက လွီဇာ၏ သစ်အိမ်ကြီးကို ကြည့်ကာ ပြုံးနေ၏။

“ဒါ ကျုပ်အမေ....ဒေါ်ဇံကုလားတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိန်းကလေး..နာမည်က..ဇာဇာ”

“လွီဇာပါ..လွီဇာဒီမဲလိုးပါ”

“မိန်းကလေးက မြင်းစီးဘွဲ့အပြင်..သစ်အိမ်တောင်နေခွင့်ရနေပါပကောလား”

“ရွှေနန်းရှင်ဘုရား ရဲ့ ကျေးဇူးတွေပါ..အရီး”

“အင်း..ရွှေနန်းက မြှောက်စားတယ်ဆိုတာ တော်ရုံအရည်အသွေးမျိုးမှမဟုတ်ပဲကွယံနော့”

လွီဇာက ဒေါ်ဇံကုလား ၏ ချီးမွမ်းစကားကို ပြုံးလျက် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့..မိန်းကလေးတို့ ဗရင်ဂျီဇလေ့မှာ သမီးတောင်းတဲ့အခါ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းများ မြန်းရသလဲ..အရီး သိချင်လို့ပါ”

“ရှင်”

“ဪ..ဗရင်ဂျီဇလေ့မှာ လင်ခန်းမယားခန်းအတွက် တောင်းရမ်းတဲ့အခါ ဘယ်လိုများ

သတ်မှတ်ကြသလဲလို့”

“တခြားထွေထွေထူးထူးတော့မရှိပါဘူး..နှစ်ဖက်ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး သဘောတူညီမျှတယ်ဆို.. ဘုရားကျောင်းမှာ လက်ထပ်ကြတာပါပဲ...”

“ဪကွယ်..ကောင်းပါလေ..ဒါလည်း ရှင်းတာပါပဲ”

ဒေါ်ဇံကုလားက လွီဇာကို ခြေစွန်းခေါင်းစွန်း ကြည့်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးကို အရီးတို့က မြန်းတဲ့အခါ ဘယ်ကို လာမြန်းရင် ရမလဲ”

“ဘာကိုလဲရှင့်”

“အရီးသား ချစ်မြ က မိန်းကလေးကို မေတ္တာရှိနေတယ်...အရီးကလည်း သဘောတူတယ်..ဒါပေမယ့် ဒင်းက အူအူအအရယ်မို့ အရီးကပဲ နားလာဖောက်တာပါ...မိန်းကလေးမှာ အုပ်ထိန်းသူ လူကြီးများရှိရင်..ဘယ်သူ့ဆီ သမီးကညာမြန်းလို့အဆင်ပြေမလဲလို့ပါ.. အရီးတို့ လယ် ပယ်နှစ်ဆယ် နဲ့ နွားခြောက်ရှည်း ၊ ငွေငါးပိဿာတင်မှာပါ”

လှေခါးမှ တက်လာသော ငတွန်က ဒေါ်ဇံကုလားအသံကြောင့် တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီက မောင်ချစ်ညို ကလည်း မိန်းကလေးနဲ့ ရင်းနှီးရင်းစွဲရှိတော့...မိန်းကလေးကို သူ့နှမလို့ ဖြစ်စေချင်ကြတာပါ..ဒါ့ကြောင့်”

“နေပါဦး...အရီး...အရီးသား ချစ်မြကရော ဘယ်မှာလဲ”

လွီဇာစကားကြောင့် ဒေါ်ဇံကုလား က ပြုံးလိုက်သည်။

“သမီးကို အားနာလို့ သူ လိုက်မလာဘူး”

“အရီးရယ်.... ဆင်ဝယ်၊ မြင်းဝယ် တာ ကျနေတာပဲ.... ကျွန်မက လူပါတော့..ဘယ်မလဲ..အဲ့ဒီချစ်မြဆိုတဲ့ လူ....သူ မေတ္တာရှိရင် မေတ္တာစာ မေတ္တာစကားလာပြောလေ..အခုတော့ အမေကို အငှားချလွှတ်ရတယ်လို့....ယောက်ျားသွေးမရှိ ကြားမကောင်းပါဘူး”

ချစ်ညို က မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။

“ဟိတ်...ခင်ဦးသားတွေကွ..ငါ့ညီမှာ ယောက်ျားသွေးအပြည့်...နင် စကားဆင်ခြင်ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ..ကိုချစ်ညိုရေ...ဒါဆိုလည်း ရှင့်ညီကို ကျွန်မရှေ့ မေတ္တာရေးလာပြောရဲအောင်

အရင်လွှတ်လိုက်ပါဦးတော့”

“လွီဇာ...နင်တော့”

“ဟဲ့...မောင်ချစ်ညို”

ဒေါ်ဇံကုလားက ချစ်ညို၏ လက်မောင်းကို စောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

“သူပြောတာ..ဟုတ်တယ်...အမေက သာ ဆန္ဒစောနေတာ..လာ..သွားကြစို့...နင့်ညီကိုသာ အရင် လူရေးပြပါစေတော့”

ဒေါ်ဇံကုလားက လွီဇာကို ပြုံးက မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“အရီး နက္ခတ်တွေ တွက်ချက်ပြီးခဲ့ပြီ...မိန်းကလေး.....ချစ်မြ ဟာ မိန်းကလေးနဲ့ ပေါင်းဖက်မှာသာ အသက်ဘေးကလွတ်ပြီး လူကျော်လူမော်ဖြစ်လိမ့်မယ်...အရီးသားလတ်ရဲ့ ဇာတာဟာ လူမျိုးခြားပျိုဖြူ လေးလက်မှာသာ ရှိတာပါ...စိတ်ချပါ..အရီးသားကို မေတ္တာစကားပါးရအောင် လွှတ်လိုက်ပါမယ်”

ငတွန်က လှေကားမှ ပြန်ဆင်းကာ မန်းကျည်းပင်ကို မှီလျက် ချစ်ညို တို့ သားအမိကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

ချစ်ညို နှင့် ဒေါ် ဇံကုလားတို့ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်နှင့် ငတွန်က လှောင်ပြိုးပြိုးလျက် ကြည့်နေ၏။
“ဟေ့..သွေးသောက်ကောင်....နင် ငါတို့ကို ဘာလှောင်သလဲ”

ချစ်ညိုက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ခင်ဦးသားသွေးရဲသကိုးဆို..ဘယ့်နယ့်..မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတောင် ရည်းစားစကားမပြောဝံလို့
အမေလွှတ်ရသတဲ့..အံ့ပကွာ”

“ဟာ..ဒီသဘောကံမသား.....နင် ငါနဲ့ လက်ရုံးချင်း ယှဉ်သတ်ဝံသလား...လာခဲ့လေကွယ်..နေရာမရွေးပဲ”

ချစ်ညိုမှာ ရှက်စိတ်များမွန်သွားပြီး ဒေါသကို ထိန်းချုပ်မရတော့။

ငတွန်က ပုဆိုးကို ခေါင်းတောင်းကျိုက်လိုက်သည်။

ချစ်ညိုကလည်း ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်လျက် လက်ဖမောင်းကို ခတ်လိုက်၏။

ဒေါ် ဇံကုလားက အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော လှည်းယာဉ်ပေါ်သို့ တက်ကာ ဒူးတစ်ချောင်းထောင်လျက်
ကျကျနန ထိုင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အသင့်ပါလာသော ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကို မီးစဖြင့် တို့ကာဖွာလိုက်သည်။

ငတွန်က ချစ်ညို ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် ဆင်းသွားသည်။

ချစ်ညိုက ခြေနှစ်ဖက်ကို ခွဲကာ အသင့်နေရာယူလိုက်၏။

AVA 1740s

အခန်း(၁၄)

.....
“ဟိတ်”

ငတွန်က သုံးကွက်ချွန်းတက်နည်းဖြင့်တက်ကာ ညာဖြောင့် လက်သီးတစ်လုံးပစ်သွင်းလိုက်သည်။

ချစ်ညို က ငတွန်၏ လက်ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။

ငတွန်က လွတ်နေသော ခြေတဖက်ဖြင့် အားပြင်းပြင်းကန်ထည့်သော်လည်း ချစ်ညိုမှာ အနည်းငယ်သာ
နောက်သို့ ယိုင်သွားသည်။

ချစ်ညို ငတွန်၏ လက်တစ်ဖက်ကို မြဲမြန်စွာ ချုပ်ထားသဖြင့် ငတွန်ခန္ဓာကိုယ်ပါ အရှိန်ဖြင့် ပါသွား၏။

ချစ်ညိုက ငတွန်၏ လက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းလိမ်ချိုးလိုက်သည်။

သို့သော်...ငတွန်၏ နောက်ထပ်ခြေကန်ချက်က ထပ်ထွက်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်လုံး မြေကြီးပေါ်သို့
လဲကျသွားသည်။

နှစ်ဦးသား လူချင်းခွဲကာ ထလိုက်ကြပြီး အသင့်နေရာပြန်ယူကြသည်။

ယခုအခါတွင်တော့ ချစ်ညိုက ညာဖြောင့်လက်သီးဖြင့် သုံးကွက်ချွန်းစဝင်လာ၏။

ငတွန်က လက်နှစ်ချောင်းဖြင့် လက်ယှက်ထိုးခံသည်။

ထိုအချိန်၏ ချစ်ညို၏ ဘယ်လက်က ရုတ်တရတ်ထွက်လာပြီး ငတွန်၏ လက်နှစ်ချောင်းကို အောက်မှ
ပင့်ရိုက်ချပစ်လိုက်၏။

ငတွန် ဟန်ချက်ပျက်သွားစဉ် ချစ်ညို က နောက်ထပ်ညာလက်သီးဖြင့် ထပ်ထိုးသည်။

ငတွန်က ကိုယ်ကို ဘယ်ဘက်သို့ အသာယိုပေးလိုက်သော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်မှာ အနေအထားမမှန်တော့သဖြင့် ချစ်ညို၏ လက်သီးသည် ညာဘက်နားထင်စောင်းကို ပွတ်ကာ ထိမိသွား၏။

“ဟေ့...လူသွမ်းတွေ....တော်ကြစမ်း”

ခြံရှေ့တွင် ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများနှင့် အတူ မတ်တပ်ရပ်နေသော ကိုးသိန်းသခင်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် နှစ်ဦးလုံး ကိုယ်ရှိန်တန်သွားကြ၏။

“ဘုရင့် ပွဲစားတော်ရဲ့ အိမ်က ဘယ့်နှယ်..လက်ဝှေ့မြေပိုင်းဖြစ်နေရသလား...သယ်”

လှည်းပေါ်တွင် ထိုင်ကာ မြေပိုင်းပွဲကြည့်သကဲ့သို့ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ဖွာရင်း၊ ကွမ်းကလေးယာရင်း မိမိခံကြည့်နေသော ဒေါ် ဇံကုလားကို တစ်ချက် ဆွေကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ် ဇံကုလားက ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကို ထိုးချေကာ လက်အုပ်ချီလျက် လှည်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ လွှဲဇာကလည်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

“ကိုးသိန်းသခင်....ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လာပါသလဲ”

“လာရင်းကိစ္စနောက်မှပြောတော့မယ်..အခု...ဒီနှစ်ကောင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီအိမ်ရှေ့ လာသတ်နေကြတာလဲ..လွှဲဇာ”

“သူတို့ကိုသာ မေးကြည့်ပါ..ဘုရား”

“ဟဲ့..ငတွန်ငယ်..ဘာကြောင့် နင်တို့ သတ်နေကြလဲ”

ငတွန်က လက်အုပ်ချီထားပြီး ပြန်မဖြေ။

“ခင်ဦးသားတွေကို စော်ကားလို့ ကျွန်တော်မသားက ဆုံးမပေးနေတာပါ”

ဒေါ် ဇံကုလားက နဘေးမှ ဝင်လျှောက်သည်။

ကိုးသိန်းသခင်က ချစ်ညို အနားသို့ ကပ်သွား၏။

“ခုန နင့်သတ်ပေါက်တွေ ငါကြည့်ရတယ်..နင့်လက်ဝှေ့ရေးကလည်း

တယ်ကောင်းပါလား...ဟိုတခေါက်ထဲက နင့်ကို ပြန်ခေါ်သွားကြလို့..ငါ့ဆီ အမှုတော်ထမ်းဖို့ နင့်ကို ငါက ခေါ်တာပ”

ချစ်ညိုက အသက်ကိုသာ ခပ်ပြင်းပြင်းရှုနေသည်။

ကြွက်သားအမြောင်းမြောင်းဖြင့် မဲပြောင်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့မှ အင်းကွက်များနှင့် ထိုးကွင်းမင်သေ့များကြောင့် ချစ်ညို၏ ဟန်ပန်က ခတ်တော့မည့် ကျွဲတစ်ကောင်နှယ်။

“မင်းနား ပါးနား ခစားပြီး ကမ်းနားသစ်ပင်မဖြစ်ပဲ....မင်းယောက်ျားဖြစ်လာမယ်ဆို...ကိုးသိန်းသခင်လို လူမျိုးက အခစားခေါ်တာကို ကျွန်တော်မ သားက ဘယ်ငြင်းပါလိမ့်မလဲ”

ဒေါ် ဇံကုလား က ချစ်ညို၏ ဘေးတွင် သွားရပ်ပြီး ပြောလိုက်၏။

ကိုးသိန်းသခင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“မကြာခင် စစ်ပွဲရောက်လာတော့မယ်..ကျုပ် ရဲ့ စဉ်ကိုင်တပ်မှာ သူရဲကောင်းတွေလိုတယ်...ကျုပ်က သွေးရဲရဲနဲ့ ပွဲတိုးတဲ့ ယောက်ျားကောင်းဆို ဘုရင့်ဆီက ဘွဲ့တောင်းပေးဖို့ ဝန်မလေးဘူး...ဘယ့်နှယ်လဲ”

“ကျွန်တော်မသား သုံးယောက်လုံး မနက်ဖြန်ခါ ကိုးသိန်းသခင်ဆီ ရောက်နေစေရပါမယ်”

“အေး..ဟုတ်ပြီ..ငတွန်ငယ်...နင်တို့ အတူ စဉ့်ကိုင်တပ်မှာ အမှုထမ်းရမှာ..မကြာခင် အိုးစားဖက်တွေ ဖြစ်တော့မှာ...ရန်ဘက်မပြုကြနှင့်တော့..ဟုတ်ကြပြီလား...ကဲ..သွားကြတော့..ကိုယ်တော် လာရင်းကိစ္စ လို့ဇာ နဲ့ တွေ့လိုက်ဦးမယ်”

ကိုးသိန်းသခင်က လို့ဇာရှိနေသည့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

“အင်း..အမေကဖြင့်..ပွဲကောင်းကြည့်ရပြီမှတ်တာ..ငါ့သားရဲ့..အေးလေ..နောက်များပေါ့”

ချစ်ညို ဧါ ချွေးရွဲနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဒေါ် ဇံကုလားက တဘက်ဖြင့် ချွေးသုတ်ပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သားအမိနှစ်ဦးသားလည်းပေါ်တက်ကာ ထွက်သွားကြတော့သည်။

ငတွန်ကမူ လို့ဇာ၏ နာနေသော မြင်းကြီး ဘေးတွင် သွားထိုင်ကာ အမောဖြေရင်း အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းငေးနေတော့၏။

ကိုးသိန်းသခင်က လို့ဇာ၏ အိမ်အပေါ် ရှိ သစ်သားထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်အိမ်အောက်မှာ ဒီလောက်သတ်နေကြတာ..နည်းနည်းတောင် ဆင်းမတားဘူးလား..လို့ဇာ”

“မှန်ပါ...ဘယ်သူနိုင်မလဲ သိချင်လို့ပါ..အရှင်”

လို့ဇာ၏ စကားကြောင့် ကိုးသိန်းသခင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်အရေးနဲ့များ ကြွလာရပါသလဲ”

“အရေးကြီးတယ်..လို့ဇာ...အခု မဏိပူရကသည်းတပ်တွေဟာ တမူးလွင်ပြင်မှာ

စုရုံးနေကြပြီတဲ့..မကြာခင် အင်းဝကို ချီတက်လာဖို့ သေချာလောက်တယ်...ဒီတော့ ငါ့ကိုယ်တော်ကို စဉ့်ကိုင်မှာ တပ်လုံးတပ်ခိုင် ချပြီး နေဖို့ နန်းတော်က အမိန့်ကျလာတယ်..ဒါကြောင့် အင်းဝကနေ ထွက်ရတော့မယ်”

“မှန်ပါ”

“လော်တာဖုန်း အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စက အခု တစ်နှစ်နီးပါးရှိလာတဲ့အထိ

တရားခံမမိသေးလို့..ဝန်ကြီးဦးပုက နန်းမတော်ဝန် နဲ့ မြို့ဝန်ကို ကြိမ်းနေတယ်...ဗြဲတိုက်မှာလည်း ဒီကိစ္စပဲ နေ့တိုင်းနီးပါးမီးတောက်နေတာ...ငါသတိပေးချင်တာက နင့်ကို စောင့်ကြည့်စာရင်းထဲ သူတို့ ထည့်ထားတယ်.... နောက်ပြီး နန်းတွင်းထဲမှာလည်း လူသတ်မှုကိုစတွေ့တဲ့ ပုပ္ပါးမင်းသမီး နီလာခမ်း အဆောင်မှာ မင်းကို တွေ့တွေ့နေတာလည်း သူတို့ သတိထားမိပုံပဲ”

“ကျွန်တော်မတို့က ရိုးရိုးသားသားခင်မင်ကြတာပါ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်..အခုအချိန်မှာ နန်းတွင်းက ကသည်းမင်းသမီးတစ်ပါးနဲ့ ဆက်ဆံရေးကို သတိထားစေချင်တယ်..လို့ဇာ..ကသည်းနဲ့ တို့ စစ်ဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ ကသည်းမင်းသမီးဟာ အချိန်မရွေး နန်းတော်ရဲ့ ရန်သူဖြစ်သွားနိုင်တယ်....ငါ မင်းကို သတိလာပေးတာ..လို့ဇာ”

“ကျွန်တော်မ ဆင်ခြင်ပါ့မယ်”

၁၇၃၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၁ ရက်။

ညဉ့်ပဟိုရ် ၄ ချက်တီး။

အနောက်တိုင်းနာရီအားဖြင့် နံနက် ၆ နာရီ။

အနှိပ်တော်ဆက်ရသည့် အပျိုတော်လေးများ၏ လက်ဖွဖွက မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ၏ ခြေသလုံးနှင့် ပေါင်တို့ပေါ်သို့ထိတွေ့လာသည်။

ထိုအထိအတွေ့နှင့်အတူ မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ နိုးထလာ၏။

ညက ရှင်ဘုရင်သည် လင်ဇင်းမိဖုရား၏ အဆောင်တော်တွင် အိပ်စက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လင်ဇင်းမိဖုရားက မျက်နှာတော်သစ်ရေနှင့် ရွှေတံပူတံကို အသင့် ယူဆောင်ကာ အနီးတွင် ခစားနေ၏။

“အင်း...ရေအိမ်တော် အရင်ဝင်မယ်”

ဘုရင်က ခပ်တိုးတိုး မိန့်လိုက်သည်။

လင်ဇင်းမိဖုရားမှာ ခါးကို ကိုင်းလျက် လက်အုပ်ချီကာ ခပ်သွက်သွက်ထားသွား၏။

နောက်တော်ပါမိဖုရားများကလည်း အသင့်ပြင်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် လင်ဇင်းမိဖုရားအပါအဝင် မိဖုရား၊ ကိုယ်လုပ်တော် ဆယ်ပါးခြံရံကာ မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ သည် အိမ်သာ ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်သာကား ဆယ့်ငါးပေပတ်လည်ခန့် ကျယ်ဝန်းသည်။ အိမ်သာအတွင်း ယိုပေါက် ဘေး နှစ်ဖက်တွင် အနွှိယပြည်မှလာသည့် သားမွေးခြေနင်းများခင်းထား၏။

အိမ်သာစောင့်သူငယ်တော်အမှုထမ်းများက ရှင်ဘုရင် အိမ်သာတက်ပြီး သုတ်သင်ရန် မွေးပျံ့သော ကတ္တီပါ ဖြတ်စကလေးများကို ယိုပေါက်ရှေ့ရှိ ရွှေအုံးတော်ပေါ်တွင် အစီအရီတင်ပေးကာ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ကိစ္စပြီးသောအခါ ရှင်ဘုရင်က အိမ်သာတော် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

နန်းတွင်းဓလေ့အရ ထိုအချိန်တွင် အမင်္ဂလာသတင်းများ၊ သေဒဏ်စီရင်သတင်းများကို ဘုရင့်ထံ လျှောက်ထားရသည်။

လျှောက်ထားမည့် အငြိမ့်သမငယ်က ဗြဲတိုက်မှ ပေးသော ပေရွက်ကို ကိုင်လျက် အိမ်သာအဆင်းတွင် ဝပ်တွားကာ စောင့်နေ၏။

ရှင်ဘုရင်က အိမ်သာမှ အဆင်းတွင် ခေတ္တမတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဗြဲတိုက်တော်မှ သတင်းတော်လျှောက်တင်လွှာပါ...ဘုရား... စစ်ကိုင်းရပ်မှ ဘိုးတော်ဘေးတော်တို့၏ ကောင်းမှုတော် ရှင်ဖြူရှင်လှ ရုပ်ပွားတော် ပျောက်ဆုံးသွားပါသဖြင့်...စစ်ကိုင်းမြို့ဝန်”

“ဟဲ့..ဟဲ့..ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ..ဘယ်လို..ဘယ်လို”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် အိမ်သာတော်၏ တိုင်ကို ကိုင်ကာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသည်။

ကသည်းစစ်လာပြီဆိုသည့် သတင်းကို ရသည့် လွန်ခဲ့သည့် တလက ထိုဘုရားသို့ သွားကာ မိမိ၏

ဘုန်းတန်ခိုးတောက်ပပြီး စစ်ပွဲများကို အောင်စေရန် အဓိဋ္ဌာန်ဖူးမျှော်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ ရုပ်ပွားတော်ပင် ပျောက်သွားသည်တဲ့လား။

လင်ဇင်းမိဖုရားက အပြေးထလာပြီး ရှင်ဘုရင်လေးကို တွဲလိုက်သည်။

“ရတယ်..ကိုယ်တော့်ကို မတွဲနဲ့...သွား..နန်းမတော်ဝန်ကို ချက်ချင်းပြောစမ်း...ညီလာခံ ချက်ချင်းခေါ် ဖို့ အမိန့်ရှိတယ်လို့...စစ်ကိုင်းမြို့ဝန်ကိုလည်း ချက်ချင်းဆင့်ခေါ်”

လင်ဇင်းမိဖုရားက ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားတော့၏။

“မှန်ပါ..ဒီအရေးဟာဖြင့် ကသည်းတို့ စနက်မကင်းပါ..ဘုရား..ဘုရား ကျွန်တော်မျိုး အထောက်အကူများ စုံစမ်းချက်အရ...စစ်ကိုင်းနေ ကျည်းပုဏ္ဏားတစ်ချို့ကသည်းမင်းနှင့် ပူးပေါင်းကာ တစ်စုံတစ်ရာကြံစည် နေကြောင်း ရှေးမဆွကတည်းက စုံစမ်းရနေပါသည်”

ဝန်ကြီးဦးပုက လျှောက်တင်လိုက်သည်။

“ဟေ...ဒါဖြင့် ကိုယ်တော့်ကို အစကတည်းက မလျှောက်ရတာတုန်း...နောင်ပုရဲ..ဒါမျိုးက စောစောက စစ်ကြောလုပ်ကိုင်ရတယ်မဟုတ်လား”

“မှန်ပါ..စုံစမ်းစစ်ကြောဆဲမို့..ကျွန်တော်မျိုးက”

“တယ်ပေါ့သကဲ့...ဒါဆို ဘာလုပ်နေတာလဲ...ဝန်ကြီး အခု ပဲ သွားပြီး..စစ်ကိုင်းက ရှိသမျှ ကျည်းပုဏ္ဏား အနွယ် အကုန်ကို ဖမ်းစီးစစ်ကြောဖို့ ခင်ဗျာလူတွေကို အမိန့်ပေးလေ...လုပ်..အခုချက်ချင်း”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ၏ အသံက မာထန်နေသည်။

ဘုရင်လေးက လူကြားထဲတွင် ဟိန်းဟောက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့် ဦးပုမှာ မျက်နှာပျက်နေသည်။

ဦးပုက နဘေးမှ အတွင်းဝင်ကျော်ထင်နန္ဒမိတ်ကို ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ပြီးနောက် ကျော်ထင်နန္ဒမိတ်က ထွက်ခွာသွားသည်။

“နောင်တော်ကြီးရွှေဖြိုး ကရော....ဒီကိစ္စဘယ်လိုထင်သတုန်း”

ဝန်ကြီးဦးရွှေဖြိုး လက်အုပ်ချီလျက် ခေါင်းမော့လိုက်သည်။

“ကသည်းတို့ လက်ချက်ဆိုလျှင်တော့...နန်းတွင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ ကသည်းမိဖုရားကို ခေတ္တ စုံစမ်းစစ်ဆေးတာ ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်...ဒင်းတို့ တနွယ်တည်းတွေမို့...သိတန်တာ ရှိမှာပါ”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိမှာ အတန်ငယ်တွေဝေသွားသည်။

“အင်း..မိဒွေးတော် ပုပ္ပါးမင်းသမီးက ငါ့အပေါ်ကျေးဇူးရှိတယ်...ဘိုးတော်မင်းဘုရားလက်ထက်က တည်းက ဒီနန်းတွင်းနေခဲ့တာ..သူက အင်းဝသူဖြစ်နေပြီပဲ....မဖြစ်နိုင်ပါဘူး..နောင်ပုရော ဘယ်နှယ့်ထင်သတုန်း”

“မှန်ပါ....ယခု စစ်ချီလာတဲ့ ကသည်းစော်ဘွား ဂါရုဏာဝံ နဲ့ ပုပ္ပါးမင်းသမီးတို့ဟာ မောင်နှမအရင်းအချာ တော်စပ်ကြပါတယ်...စစ်ရေးစစ်ရာဖြစ်လာတဲ့အခါ ပုပ္ပါးမင်းသမီးကို နန်းတွင်းမှာ မထိမခိုက် ရှိနေစေခြင်းဖြင့် သံတမန်ရေးရာကစားလို့ရနေပါသေးတယ်..အရမ်းကာရော မလုပ်သင့်ပါ..ဘုရား”

“အိမ်း..ကိုယ်တော်စဉ်းစားဦးမယ်....ပုပ္ပါးမိဖုရားကိုတော့ ဒီကာလ နည်းနည်း

စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုထားကြပေါ့..ဘာမှတောမထိခိုက်စေနဲ့...ညညီလာခံမှာ

နောင်ပုရော...နောင်တော်ရွှေဖြိုးပါ တက်ရမယ်ကွဲ့... ရှင်ဖြူရှင်လှရုပ်ပွားတော်ကိစ္စ ထူးခြားတာရှိရင် ငါ့ထံ အခါမလတ်ဝင်လျှောက်ကြကွဲ့”

ရှင်ဘုရင်က ညီလာခံစဲကာ အတွင်းတော်သို့ ဝင်သွားပြီဖြစ်သည်။

ရှင်ဖြူရှင်လှဘုရားပျောက်ဆုံးမှုသည် အင်းဝ နှင့် စစ်ကိုင်းနေ ပြည်သူများအကြား အတော်ပင် ဂယက်ရှိက်သွားခဲ့သည်။

မကြာမီကပင် ကသည်းတပ်ကြီးက အင်းဝသို့ ချီတက်လာသည့်အတွက် ကိုးသိန်းသခင် သတိုးမင်းခေါင် ကို စဉ့်ကိုင်တွင် တပ်အလုံးအရင်းချနေစေခဲ့သည်။

ထို့နောက် မြင်းမှူးမင်းသားမင်းရဲသီဟ ကို မြင်း ငါးရာ၊ စစ်သည်တစ်သောင်းဖြင့် တပ်ပေါင်း(၁၀)တပ်ကို ကွပ်ကဲစေလျက် ကသည်းတပ်များကို ရှေ့ပြေးဖြတ်တိုက်ရန် ဒီပဲယင်းသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။

ထိုအခြေအနေတွင် ရှင်ဖြူရှင်လှဘုရားပါ ထပ်မံခိုးယူခံလိုက်ရသဖြင့် ကသည်းတပ်များ စစ်ကိုင်းမြို့တွင်း ထိ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကောလဟလများပါ ပျံ့နှံ့လာတော့၏။

ထိုနေ့ နေ့လည်တွင်ပင် အတွင်းဝန်ကျော်ထင်နန္ဒမိတ်၏ တပ်များသည် စစ်ကိုင်းမြို့

ခရစ်သျှန်းဘုရားကျောင်းမှ ကုမ္မာရဗြဟ္မဏမဟော၊ ကိုယ်ရံရွာစား ပုဏ္ဏားငစံဖြူ၊ ပုဏ္ဏားငနီတိ တို့ကို ဖမ်းဆီးလိုက်သည်။

စစ်ကြောချက်များအရ မင်းသားမောင်လှ ပါဝင်နေသဖြင့် မင်းသားမောင်လှ တည်းခိုရာ

သီရိဇေယျကျော်ထင်ကျောင်းတိုက်ကိုဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ခဲ့ကြသည်။

ထိုကျောင်းတိုက်အတွင်း မင်းသားမောင်လှနှင့်အတူ သူစုဆောင်းထားသည့်လူများ၊ ပုဏ္ဏား၊ ဆာဒူးဟန် ဆောင်ထားသည့် မဏိပူရသူလျှို့များကို ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည်။

.....
ပုပ္ပါးမိဖုရားနီလာခမ်း၏ အဆောင်တော်အတွင်းမှ ကသည်းလူမျိုးအပျိုတော်တစ်ဦး

သုတ်သီးသုတ်ပြာဖြင့် ထွက်လာသည်။

အနောက်ဆောင်၏ တံခါးပေါက်အဝအရောက်တွင် နန်းမတော်ဝန် အာကာရွှေတောင် နှင့်

ဝန်ကြီးဦးပုတို့ကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကသည်းအပျိုတော်မှာ ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်၏။

“အဲ့ဒါ..ဘယ်သူလဲ”

ဝန်ကြီးဦးပုက မိန်းမစိုးအရာရှိ မစာကို မေးလိုက်သည်။

“ပုပ္ပါးမိဖုရားဆောင်က အပျိုတော်ပါ”

“ဖမ်းစမ်း....သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို စစ်”

မိန်းမစိုးများက အပျိုတော်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှာဖွေကြသည်။ ရင်စည်းအတွင်းမှ ပိတ်စ တစ်စ ထွက်လာ၏။

ပိတ်စပေါ်တွင် စာရေးထားသည်။

“အခါရောက်ပြီ....ချိန်းတဲ့တံခါး မှာ ည မြင်းနှင့်တကွ လာစောင့်ပါ”

အာကာရွှေတောင် ခေါ် အက်ဂါမိုင်းနပ်စ် တုန်ရီနေသော အပျိုတော်လေး၏ ဆံပင်ကို စောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

“ဒီစာ ဘယ်သူပေးခိုင်းတာလဲ”

“ဟို..ဟို”

“ပုပ္ပါးမိဖုရားပေးခိုင်းတာ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါ..မှန်ပါ”

“ဘယ်သူ့ဆီ သွားပေးမှာလဲ”

“ဗရင်ဂျီကုန်သည်မ....လွီဇာ”

“ဟေ့...ပုပ္ပါးမိဖုရားအဆောင်ကို ဝိုင်းဟေ့....မိဖုရားနဲ့ မင်းသားနှစ်ပါးကို သင့်ရာကို ခေါ် ပြီး ထား..မထိခိုက်စေနဲ့...ပြီးရင် တဆောင်လုံးကို မြေကြီးပါမကျန် တူးရှာကြ”

အက်ဂါမိုင်းနပ်စ် ၏ အမိန့်သံအဆုံးတွင် စစ်သည်များက အနောက်ဆောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကြတော့သည်။

“ကျန်တဲ့တပ်တွေ..ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

အက်ဂါမိုင်းနပ်စ်က ကျန်တပ်များနှင့် ထွက်ခွာသွားချိန်တွင် ဝန်ကြီးဦးပုက သူ့လက်ထဲမှ စာရေးထားသော ပိတ်စကို ကြည့်လိုက်သည်။

.....
လွီဇာက ခြံဝန်းအတွင်းမှ မြင်းပေါ်သို့ တက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် ဝင်လာသော ချစ်မြကို ပြုံးပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်အမေ နဲ့ အကို လာခဲ့တဲ့ကိစ္စ... ကျုပ် လွီဇာကို လာတောင်းပန်ပါတာပါ”

လွီဇာက မြင်းဇက်ကြိုးကိုကိုင်ကာ မြင်းပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလိုက်သည်။

“အင်း...ဘယ်နှယ့် ...ကျွန်မဖြင့် မေ့တောင်နေတာ..ချစ်မြရဲ့”

ချစ်မြက ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်..ကျုပ် အဲ့ဒီအထဲက ကိုကြီးချစ်ညို နဲ့အတူ စဉ်ကိုင်တပ်မှာ သွားအမှုထမ်းနေတာပါ... ရှက်လို့လည်းပါပါတယ်..လွီဇာ...အခု ကိုးသိန်းသခင်က ကျုပ်တို့ကို အင်းဝမြို့ထဲ လိုချင်တာဝယ်ယူဖို့ ခွင့်ပေးလိုက်လို့ အင်းဝတက်လာကြရင်း..ဒီအိမ်ကို ဝင်လာတာပါ”

“ဘာကို ရှက်တာလဲ...ရှင်ဟာက”

“လွီဇာအပေါ် ကျုပ်မေတ္တာရှိတာကို ဖွင့်မပြောရဲခဲ့တာကို..”

“အဟက်...ဒါဆို အခု ဖွင့်ပြောရဲပြီပေါ့”

“ဟိတ်.....ဘုရင့်တပ်တော်ကွ....အကုန် ဝပ်ထားစမ်း...ခေါင်းဖော်ရန် အကုန်ခုတ်သတ်စေ”

အက်ဂါမိုင်းနပ်စ်၏ အသံကြောင့် လွီဇာရော၊ ချစ်မြ ပါ ခြံရှေ့သို့ အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်ကြသည်။

လွီဇာ၏ ခြံဝန်းသို့ စစ်သည်များက နှစ်ထပ် ပတ်ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။

လွီဇာက အခြေအနေကို သိသည်နှင့် မြင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ ထို့နောက် မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲကာ အနောက်ဘက်အပေါက်သို့ ပြေးရန် လှည့်လိုက်သည်။

အက်ဂါမိုင်းနပ်စ်က ခါးရှည်ကို ဝံလျက် လွီဇာအနားသို့ မြင်းဖြင့် ရောက်လာပြီး အားကုန် လွှဲခဲ့ချလိုက်သည်။

သို့သော် ခါးချက်က လွီဇာခေါင်းပေါ်ကျမလာခင်တွင်ပင် ချစ်မြက အက်ဂါမိုင်းနပ်စ်၏ ခါးကို ခေါင်းဖြင့် ဝင်ဆောင့်တိုက်လိုက်သည်။

အက်ဂါမိုင်းနပ်စ်မှာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။

စစ်သည်များက အခြေအနေကို ကြောင်ကြည့်နေကြစဉ်

“ချစ်မြ..လာ”

လွီဇာက မြင်းပေါ်မှ လက်ကမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် မြင်းက အိမ်အနောက်ဖက် ခြံစည်းရိုးဆီသို့ ကဆုန်ပေါက်သွား၏။

အက်ဂါမိုင်းနပ်စ်က လူးလဲ ထလာ၏။

“သေနတ်နဲ့ ပစ်ကြ..ပစ်ကြ”

ဝိုင်းရံထားသော စစ်သည်များက ယမ်းထိုးထားသော သေနတ်များဖြင့် ဝိုင်းပစ်ကြတော့သည်။

“လိုက်..လိုက်”

အက်ဂါမိုင်းနပ်စ်နှင့် ပါလာသော မြင်းသည် (၁၀)ဦးကလည်း မြင်းဖြင့် အနောက်မှ လိုက်ကြသည်။

အင်းဝ တကောင်းတံခါးလမ်းအတိုင်း မြင်းက ကဆုန်ပေါက်ပြေးနေ၏။

အနောက်ဘက်မှ အက်ဂါမိုင်းနပ်စ်နှင့် မြင်းစီး စစ်သည်များကလည်း အသည်းအမဲ လိုက်လာသည်။

ချစ်မြ မှာ လွီဇာ၏ ရင်ခွင်အတွင်းသို့ ရောက်နေသကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။

မြင်းပေါ်မှ သေနတ်စစ်သည်တစ်ဦး ပစ်လိုက်သည့် ကျည်က လွီဇာ၏ မြင်းတင်ပါးကို ထိမှန်သွားသည်။

မြင်းမှာ ခွေခနဲ လဲကျသွားပြီး လွီဇာ နှင့် ချစ်မြ မြေကြီးပေါ်သို့ ကျသွား၏။

“ဝိုင်းဟေ့..ဝိုင်း”

မြင်းသည်များက သူတို့နှစ်ဦးကို ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။

“သူလျှိုမ နဲ့ ခွေးမသား...နန်းတော်အရာရှိကိုများ ခုခံတယ်ပေါ့...ဒီနားတင် နင်တို့ကို စီရင်မယ်”

ချစ်မြမှာ မြင်းပေါ်မှ အရှိန်နှင့်ကျသဖြင့် ခြေထောက်တစ်ဖက် ကျိုးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အက်ဂါမိုင်းနပ်စ်က မြင်းပေါ်မှ လှမ်းကာ လွီဇာ၏ ဆံပင်ကို စောင့်ဆွဲလိုက်၏။

လက်တစ်ဖက်က ခါးကို ဝံလိုက်စဉ်...

“ဟိတ်”

အဲမောင်းလှံတစ်စင်းက ဝိုင်းရံထားသည့် မြင်းသည်များကို ကျော်ကာ အက်ဂါမိုင်းနပ်စ်၏ လည်ပင်းကို ဖောက်ဝင်သွားတော့သည်။

AVA 1740s

အခန်း(၁၅)

.....

အက်ဂါမိုင်းနပ်စ်မှာ မြင်းပေါ်မှ ဒလိမ့်ခေါက်ခွေး ပြုတ်ကျသွား၏။
ရုတ်တရက်မို့ သေနတ်ကိုင်စစ်သည်များမှာ အခြေအနေကို မှင်တက်နေကြသည်။
မြင်းတစ်စီးက လူအုပ်ကြားသို့ ခုံးစိုင်းဝင်လာသည်။
“ငတွန်တဲ့ကွ..မသေချင် အကုန်ဘေးဖယ်”
ငတွန်၏ သျှောင်အခွေက လေထဲတွင် လွင့်နေသည်။ လက်ထဲတွင် ငှက်ကြီးတောင်ခါးကို ဝင့်လျက်။
သေနတ်သမားများမှာ သူတို့အား အမိန့်ပေးသူ သေဆုံးသွားသည့်အတွက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိကြ။
ငတွန်က လွီဇာအနားတွင်ရပ်ကာ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်သည်။
လဲကျနေသော လွီဇာ နှင့် ချစ်မြ၏ ရှေ့တွင် ခါးကိုကိုင်ကာ ရပ်လိုက်၏။
ခန္ဓာကိုယ်အပေါ် ပိုင်းကို ဗလာကျင်းလျက်၊ ဆေးနီမှင်သေ့များ အမြောင်းမြောင်းနှင့် ငတွန်ပုံစံက
ဝင်လာသမျှလူအား ခုတ်ပိုင်းမည့်နှယ်။
ထိုအချိန်တွင် နောက်ထပ် မြင်းတပ်စု တစ်စုက အနောက်ဖက်မှ ရောက်ရှိလာသည်။
အတွင်းဝန်ကျော်ထင်နန္ဒမိတ် က အနီရောင်ကကြိုးဆင်ထားသော မြင်းညိုကြီးကို စီးကာ
ကိုယ်ရံတော်တပ်များနှင့်အတူ ဝင်လာ၏။
ကျော်ထင်နန္ဒမိတ်က မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ လှံတန်းလန်းနှင့် မြေပြင်တွင် လဲကျနေသော
နန်းမတော်ဝန်အက်ဂါမိုင်းနပ်စ်၏ အလောင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။
ထို့နောက် ခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်ပြီး ခါးလွတ်ကိုင်ထားသော ငတွန်ရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။
နဘေးမှ ကိုယ်ရံတပ်များက အိမ်ခါးများကိုယ်စီထုတ်ကာ ငတွန်ကို ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။
“ငတွန်ငယ်... မင်း သတ်လိုက်တာ နန်းတွင်းအရာရှိတစ်ယောက်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား..ခါးကို
ချလိုက်စမ်းကွဲ့ ”
“လွီဇာကို မထိနဲ့...ဘုရား..လွီဇာကို ထိရင်...ငတွန်ဓား လူမရွေးဘူး”
လွီဇာကလည်း လဲနေရာမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး ငတွန်၏ အနောက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။
ချစ်မြက လည်း လွီဇာကို ကျောပေးလျက် အနောက်ဖက်မှ သေနတ်ကိုင်မြင်းသည်များကို
မျက်နှာမူလိုက်ကြသည်။
“မင်းတို့ ကိုးသိန်းသခင် မျက်နှာကို ဖျက်ကြမယ့်အကောင်တွေပဲ...ဟူး...ဒီဗရင်ဂျီမငယ်လည်း
ပြဿနာပါလား”
ကျော်ထင်နန္ဒမိတ်က ကွမ်းတံတွေးကို ပျစ်ခနဲထွေးလိုက်သည်။
“ကဲ...မင့်ဗရင်ဂျီမ ငါတို့မထိဘူး...လွန်ကျူးခဲ့တဲ့အမှုတွေအတွက်တော့ တရားရုံးမှာ
စီရင်တာခံရမှာပေါ့..သို့မဟုတ်က..ဒီနေရာတင် ငါစီရင်လိုက်ရင် မင်းတို့
သုံးယောက်ပွဲချင်းပြီးမယ်..ဘယ့်နှယ်လဲ”
ငတွန်က လွီဇာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။
လွီဇာက မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျသည့်ဒဏ်ကြောင့် ခြေထောက်တစ်ဖက် ကို မနည်းအားပြုထားရ၏။
မြေနီများက မျက်နှာတွင်လည်း ပေကျုံနေသည်။

ကျော်ထင်နန္ဒမိတ်က လှည့်ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။
ဝိုင်းထားသော ရဲမက်များက ရှေ့သို့ ထပ်တိုးလာ၏။
ချစ်မြဲက အက်ဂါမိုင်းနပ်စ်ထဲတွင် စိုက်ဝင်နေသော အဲမောင်းလုံကို ဆွဲနှုတ်ရန် လက်လှမ်းလိုက်သည်။
“မလုပ်နဲ့..ချစ်မြဲ”
လွီဇာက ဟန့်တားလိုက်၏။
“ကျွန်မကြောင့်ဖြစ်တာ....ကျွန်မ ခံမယ်..ရှင်တို့ ဘာမှ
မလုပ်နဲ့တော့..မောင်ကြီးငွေ့...ခါးချလိုက်ပါတော့”
ငွေ့က ခါးကို ရှေ့မြေကြီးသို့ ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။
“သွေးသောက်ကြီးငွေ့နဲ့...မင်းလူတွေက ရာဇဝတ်သားတွေကို နှောင်ကြိုးတည်း....အနောက်တံခါး
လက်မရွံ့ထောင်ဆီ က ထောင်မှူးငွေ့တုတ် လက်အုပ်..ဗြဲတိုက်က မစီရင်မချင်း အဖိတ်အစင်မရှိရလို့
ငါမိန့်တယ်ပြော... ကျန်တဲ့သူတွေ... နန်းမတော်ဝန်အာကာရွှေတောင်အလောင်းကို သယ်ဖို့ပြင်ကြ”

.....
အနောက်တံခါး လက်မရွံ့ထောင်မှူးငွေ့တုတ်။
နာမည်နှင့် အင်မတန်လိုက်ဖက်လှသည်။
ပိန်ရှည်ရှည်ခန္ဓာကိုယ်တွင် နံရိုးတို့က အပြိုင်းပြိုင်း။
ခါးက ကိုင်းနေ၏။
သို့သော်ငြား အင်းဝမြို့ရှိ ထောင်လေးခုအနက် သေဒဏ်သင့်ခံရမည့်အကျဉ်းသားများကို ထားရှိသည့်
နာမည်ကျော်အနောက်တံခါးလက်မရွံ့ထောင် တွင်တော့ သူသည် ငရဲမင်းတစ်ပါး။
အထူးသဖြင့် သူ၏နဖူးတွင် ထိုးထားသော “သူသတ်”ဆိုသည့် ဆေးမှင်စာတမ်းကြီးက သူ့ဂုဏ်ပုဒ်ကို
ဖော်ပြနေသည်။
သူ၏ ညာဘက်နားတွင် ခေါင်ရမ်းပန်းအနီရောင်ပွင့်ကြီးကိုပန်လျက်
အကျဉ်းထောင်တွင်းဝင်လာခဲ့ပြီဆိုလျှင်၊
ထိုညနေသည် ထောင်သားများထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် နောက်ဆုံးညနေဟု မှတ်ယူကြရသည်။
လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် စနေမင်းလက်ထက် စစ်ကိုင်းမြို့တွင် လယ်အမွေအမှုအခင်းဖြင့်
ဦးလေးနှင့်အဒေါ်ဖြစ်သူအား အပိုင်းပိုင်းခုတ်ကာ သတ်ခဲ့သည့် နာမည်ကျော်လူသတ်တရားခံ။
အင်းဝ၏ ထုံးစံအရ သာမန်အရပ်သားများကိုသတ်ဖြတ်သည့် လူသတ်တရားခံများသည်
သူသတ်အလုပ်ကို လက်ခံမည်ဆိုပါက သေဒဏ်မှ ပယ်ဖျက်ပေးကာ အမှုထမ်းစေသည်။
သူတို့အလုပ်မှာ နောက်ထပ် ရာဇဝတ်သားများကို သေဒဏ်စီရင်ရခြင်းဖြစ်၏။
သူတို့၏ ပါးတွင် ပြစ်မှုအလိုက် သူသတ်၊ သူခိုး စသည်ဖြင့် ဆေးမှင်ကြီးများ ထိုးပေးထားသည်။
သူတို့သည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် အကျဉ်းထောင်တွင်သာ နေထိုင်ခွင့်ရှိသည်။
အခြားသာမန်လူတို့၏ နေအိမ်ခြံဝန်းအတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မရှိကြ။ ဝင်က သေဒဏ်ကျခံရမည်ဖြစ်သည်။

ငတုတ်သည် သူသတ်ရာထူးဖြင့် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကြာလုပ်ကိုင်လာပြီးသောအခါ
အနောက်တံခါးလက်မရွံ့ထောင်၏ ထောင်မှူးဖြစ်လာသည်။

“အဖေကြီးတုတ်” ဟု လက်အောက်ခံသူသတ်များနှင့် ထောင်သားများက ခေါ်ကြသော ငတုတ်သည်
ထောင်ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ဧရပ်ပုံစံအဆောက်အဦသို့ ဝင်လာပြီဖြစ်သည်။

ဧရပ်ရှေ့မြေပြင်ပေါ်တွင် လွီဇာ ၊ ငတွန် နှင့် ချစ်မြတို့ကို ကြိုးတုတ်ကာ ဒူးထောက်ထိုင်ခိုင်းထား၏။
သွေးသောက်ကြီးသည် အတွင်းဝန်ကျော်ထင်နန္ဒမိတ်မှာကြားလိုက်သည်များကို ထောင်မှူး
အဖေကြီးတုတ် ကို လေသံမာမာဖြင့် ပြောပြနေသည်။

“မှန်ပါ..မှန်လှပါ”

အဖေကြီးတုတ်၏ အသံက တိုးတိုးလျလျဖြင့်။

ခဏအကြာတွင် သွေးသောက်ကြီးနှင့် အဖွဲ့ထွက်ခွာသွားကြသည်။

နဖူးနှင့် ပါးပြင်များတွင် ပါးကွက်ဆေးမှင်ထိုးထားကြသော ထောင်ပါးကွက်သားတို့သည် အဖေကြီး
တုတ်၏ အမိန့်ကို နာခံရန် အသင့်ဖြစ်နေကြပြီဖြစ်သည်။

အချို့ကလည်း လူသတ်တရားခံထဲတွင်ပါလာသော ဗရင်ဂျီမအချောအလှကို ခိုးကြည့်နေကြ၏။

“မင်းအမေငါယိုးမို့ ရပ်နေကြတာလား...ဒီနွားတွေကို ထုံးစံအတိုင်း ခြံထဲထည့်ဖို့လုပ်လေ”

အဖေကြီးတုတ်၏ အသံမှာ သွေးသောက်ကြီး အမိန့်ကို နာခံနေစဉ်ကနှင့် မတူတော့။

အေးစက်မာကြောနေသည်။

ငတွန်က မျက်ထောင့်နီဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်၏။

“နွားက နွားလိုနေ..မော်ဖူး ဆိုမှ ဖူးရတယ်ဟဲ့...ဒါ ဒီကြေးတိုက်စည်းကမ်းပဲ..နားလည်လားထွီ”

အဖေကြီးတုတ်က ထလာပြီး ငတွန်၏ မျက်နှာကို ကွမ်းသွေးဖြင့်ထွေးကာ စောင့်ကန်လိုက်သည်။

ငတွန်က ရင်ဘတ်ကို အားဖြင့် မောက်ထားသဖြင့် အဖေကြီးတုတ်မှာ သူ့အရှိန်ဖြင့် သူ နောက်သို့
လန်သွား၏။

အဖေကြီးတုတ်က ဘေးမှ သူ့တပည့် ပါးကွက်သားများကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

အဖေကြီးတုတ် ဒေါသထွက်နေပြီကိုသိသဖြင့် ပါးကွက်သားများမှာ နေစရာပင်မရှိကြတော့။

“ကောင်မကို ကြွက်ဆောင်ကိုပို့...ဟိုကောင်ကို ထိပ်တုံးဆောင်ပို့”

ပါးကွက်သားများက လွီဇာ နှင့် ချစ်မြကို ဆွဲထူလိုက်ကြသည်။

“သူ့ကိုရော အဖေကြီးတုတ်”

ပါးကွက်သားတစ်ယောက်က ငတွန်၏ သျှောင်ကို ဆွဲကာ မေးလိုက်သည်။

“ဒီကောင်က သတ္တိတယ်ကြီးပုံပဲဆိုတော့..သူရဲကောင်းတွေထားတဲ့ အဆောင်ပေါ့ကွာ..ဟဲ့..ဟဲ့”

အဖေကြီးတုတ်က ကွမ်းသွေးများ ပါးစပ်မှ လျှံကျသည်အထိ ရယ်ပြလိုက်သည်။

ပါးကွက်သားများက သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကွီ”

မှောင်မဲစိုစွတ်နေသည့် အကျဉ်းထောင်အတွင်းမှ အနံ့အသက်များကို သူတို့သုံးဦးလုံး ခံစားလိုက်ရသည်။

လေဝင်ပေါက်နည်းနည်းသာရှိသောကြောင့် အကျဉ်းထောင်မှာ အလင်းရောင်မရှိသလောက်ဖြစ်နေ၏။
မျက်စိများက ကျင့်သားမရသေးသဖြင့် သူတို့သည် ပါးကွက်သားများ ဆွဲခေါ်ရာသို့သာ
စမ်းတဝါးဝါးလိုက်လာကြသည်။

“ကြွက်ဆောင်” ဟု ခေါ်သော အကျဉ်းထောင်ထိပ်ဘက်ရှိ သစ်သားအခန်းငယ်ရှေ့အရောက်တွင်
လွီဇာကို ခေါ်လာသည့် ပါးကွက်သားက ရပ်လိုက်သည်။
ငတွန် နှင့် ချစ်မြကို မူ ရှေ့သို့ ဆက်ခေါ်သွား၏။
ထို့နောက် တံခါးကို အသာအယာပင် တွန်းဖွင့်လိုက်၏။
အကျဉ်းထောင်ဆိုသော်လည်း မင်းတုံးများ၊ နိုင်ငံခြားဖြစ်သောဂလောက်များပင် မရှိသော တံခါးကို
လွီဇာက အံ့သြသွားသည်။

ပါးကွက်သားက လွီဇာကို အဆောင်ထောင့်ရှိ ကျောက်တုံးကြီးတွင် အသေရိုက်ထားသော
သံခြေကျင်းများဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

ပါးကွက်သားက လွီဇာ၏ ခြေထောက်ကို သံခြေကျင်းခတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် စကားတစ်လုံးမှ မပြောပဲ ပြန်ထွက်သွားသည်။

လွီဇာက ငတွန် နှင့် ချစ်မြ တို့ကို စိတ်ပူသဖြင့် သံခြေကျင်းတန်းလန်းဖြင့် အပေါက်ဝသို့
လျှောက်သွားသည်။

သံခြေကျင်း၏ သံကြိုးများမှာ အတန်ငယ်သာ ရှည်လျားသဖြင့် အပေါက်ဝသို့ မရောက်။

“ရှင်လူတွေကို စိုးရိမ်နေတာလား”

လွီဇာ က အသံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျောက်တုံးနဘေးတွင် သံခြေကျင်းခတ်ခံထားရသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့...ဒါ ငရဲပြည်ပဲ..ဒီထဲ ရောက်နေတဲ့သူ အားလုံး ငရဲကျနေတာပဲ”

လွီဇာက အမျိုးသမီးရှိရာသို့ သံခြေကျင်းတန်းလန်းဖြင့် ပြန်လျှောက်လာသည်။

“ရှင် ဒီကို ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

အမျိုးသမီးက လက်ခြောက်ချောင်းထောင်ပြသည်။

“ခြောက်နှစ်လား”

“ခြောက်လ”

“ကျွန်မ နဲ့ ပါလာတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို သူတို့ ဘယ်ခေါ်သွားကြတာလဲ သိလား”

“ဘယ်အဆောင်တွေလို့ သူတို့ပြောလဲ”

လွီဇာက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်ကိုတော့ ထိပ်တုံးဆောင်တဲ့”

“ဪ...ဒီအခန်းရဲ့ တခန်းကျော်ရှေ့တည့်တည့်က ထိပ်တုံးဆောင်ပဲ...အဲ့ဒီမှာ ကျတဲ့လူတွေကို
ခြေထောက်နှစ်ဖက်လုံးကို ထိပ်တုံးခတ်ထားတယ်..အဖေကြီးတုတ် ကို လာဘ်ထိုးနိုင်ရင်တော့
ခြေတစ်ဖက်ပဲ ခတ်ခံရမှာပေါ့”

လို့ဇာမှာ ချစ်မြ အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“အ..အား”

အမှောင်ထုထဲမှ နာနာကြင်ကြင် ညည်းညူသံတစ်ခုထွက်လာသည်။

ထိုအော်သံသည် ငတွန်၏ အသံမှန်း လို့ဇာ အသေအချာမှတ်မိလိုက်၏။

“အင်း...ရှင်လူနောက်တစ်ယောက်ကတော့.....”

“သူ..သူ့ကို ဘယ်ပို့တာလဲဟင်..ဘယ်လဲ”

“သူ ဝါးတန်းဆွဲခံရပြီ”

“ဘာလဲ..ဝါးတန်းဆွဲတာ”

“ရှင်နားလည်အောင် ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ...လူကို သံခြေကျင်ခတ်၊ အလယ်က ဝါးရှိပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို ထုတ်တန်းမှာ တဝက်၊ မြေမှာတဝက်ဆွဲထားတာ”

လို့ဇာမှာ အမျိုးသမီးပြောပြသည်ကို မျက်စိထဲ ပုံဖော်ကြည့်မိသည်။

ငတွန်၏ ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ကလည်း လို့ဇာ၏ နှလုံးအိမ်ထဲ ယမ်းမီးများတဖွဲဖွဲပေါက်သည့်နှယ်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငတွန်၏ ညည်းညူသံမှာ တိုးညှင်းရာမှ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ထိုအချိန်တွင် အဖေကြီးတုတ်နှင့် ပါးကွက်သားအချို့ဝင်လာသည်။

နံရံရှိ ကညင်ဆီ မီးတိုင်များကို မီးထွန်းကြသည်။

အဖေကြီးတုတ်သည် ထောင်ဝတွင်တွေ့ခဲ့သလို သိုရင်းအင်္ကျီအဖြူနှင့်မဟုတ်တော့။ အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းနှင့်ဖြစ်သည်။

ခါးကိုင်းကိုင်း ကိုင်းကိုင်းနှင့် သူဝင်လာသည်နှင့် အကျဉ်းထောင်ခန်းမှ စကားပြောသံများ ငြိမ်သက်သွား၏။

အဖေကြီးတုတ်က လို့ဇာ နှင့် အမျိုးသမီးကို တချက် မျက်မှောင်ကြုံကြည့်ကာ သူ၏ သွားရဲရဲများ ပေါ်အောင် ပြုံးပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် အခြားအခန်းများသို့ ဆက်သွား၏။

မကြာမီ အဖေကြီးတုတ် ၏ ဆူဆဲသံများနှင့်အတူ ထုရိုက်သံများ၊ အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လို့ဇာကား အထိတ်တလန့်ဖြစ်လျက်။ နဘေးနားမှ အမျိုးသမီးမှာမူ..သူမ၏ ခြေကျင်းဝတ်မှ

အနာဖတ်များကိုခွာကာ ထိုအသံများကို မကြားသကဲ့သို့။

အဖေကြီးတုတ်သည် ဆေးတံကို ဖွာလျက် သူတို့ အချုပ်ခန်းရှေ့သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

ဝင်လာစဉ်တုန်းကကဲ့သို့ သွားရဲရဲများဖြူကာ ပြုံးပြပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။

“သူတို့ ညစာ ဘယ်တော့လာပို့လဲ”

လို့ဇာက ဘေးနားမှ အမျိုးသမီးကို မေးကြည့်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးဖြင့် ကပ်ကာ တိုးတိုးနေရန် အချက်ပြလိုက်၏။

“နေဝင်ပြီဆို ဒီမှာ စကားအကျယ်ကြီးပြောခွင့်မရှိဘူး..ပါးကွက်သားတွေ မကြားအောင်ပြောရတယ်”

အမျိုးသမီးက လို့ဇာနားသို့ ကပ်ကာ လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဗိုက်ဆာလို့”

“မင်းအတွက် ထမင်းလာပို့မယ့်သူ အပြင်မှာရှိလား”

လွီဇာက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျွန်မမှာ မိဘတွေလည်းမရှိဘူး။ ကျွန်မဖမ်းခံရတာကိုလည်း ကျွန်မမိတ်ဆွေတွေ သိမယ်မထင်ဘူး”

လွီဇာက လေသံဖြင့် ကပ်ပြောလိုက်၏။

“ဒီမှာ က လာပို့မယ့်သူမရှိရင် အငတ်ပဲ”

“ရှင့်ကိုရော ဘယ်သူလာပို့လဲ”

“ငါ့ကို..ဟုတ်လား...ဟင်းဟင်း..”

အမျိုးသမီးက ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။

ထိုအခါမှ မီးတုတ်အလင်းရောင်းမှိန်မှိန်အောက်မှ အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကို လွီဇာ

သေချာအကဲမိလိုက်သည်။

ဆံပင်များက ကာလရှည်စွာမလျှော်ရသဖြင့် ချေးအထပ်အထပ်ဖြင့် လိမ်ကျစ်နေကြသည်။

မျက်တွင်းဟောက်ပက်၊ ပါးရိုးငေါငေါဖြင့် ၊ နှုတ်ခမ်းများမှာ ဖြူဖျော့နေ၏။

ကာလအတော်ကြာ အာဟာရချို့တဲ့နေသည့်ပုံစံမှန်း လွီဇာ ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။

“ငါ့ကို ဒီခြောက်လလုံး ထမင်းလာပို့မယ့်သူ မရှိဘူး”

လွီဇာ က အမျိုးသမီးကို အံ့သြစွာကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်..ရှင် ဘယ်လို အသက်ရှင်လဲ”

“ဒီအဆောင်ကို ဘာလို့ ကြွက်ဆောင်လို့ ခေါ်လဲ သိလား”

လွီဇာက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ညဆို ကြွက်တွေ အရမ်းပေါလိုပဲ....ဟိုဘက်အခန်းတွေက အကျဉ်းသားတွေရဲ့ စားကြွင်းစားကျန်တွေ၊

အညစ်အကြေးတွေနဲ့ ဝဖီးနေတဲ့ ကြွက်ကြီးတွေဟာ လူသိပ်မရှိတဲ့ ဒီအဆောင်မှာ

ညလာအိပ်တတ်ကြတယ်”

“အင်း..အဲ့ဒါနဲ့ ကျွန်မ မေးတာ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ရှါး”

အမျိုးသမီးက လွီဇာကို တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက်..အမျိုးသမီးက သံခြေချင်းခတ်ထားသော ညာခြေထောက်ကို မြှောက်ကာ ရှေ့မှ

ဖြတ်သွားသော တစ်စုံတစ်ရာကို ဖနောင့်ဖြင့် လှမ်းပေါက်လိုက်သည်။

“ကို”

ခြေချင်သံထည်ကြားတွင် တစ်စုံတစ်ရာက ညပ်သွား၏။

“အံ့မယ်လေး”

လွီဇာက မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ အော်လိုက်၏။

အမျိုးသမီး၏ သံခြေကျင်းအောက်တွင် မြေကြွက်ဝဖီးဖီးကြီးတစ်ကောင်က အကြောဆွဲနေသည်။

“ရှင်..အဲ့ဒါတွေကို စားတာလား”

“ဒါတွေ ဘယ်စားမလဲဟယ်”

အမျိုးသမီးက သံခြေကျင်းကို ကြမ်းပြင်နှင့် ခါယမ်းလိုက်ရာ အသံများထွက်လာ၏။

“ဟေ့..ကွေ့မ့...မိတာလား”

အပြင်ဘက်ဆီမှ အသံထွက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်..အကောင်ကြီးတယ်”

ပါးကွက်သားတစ်ဦးက ဝင်လာသည်။

အမျိုးသမီးက သူ့ခြေထောက်အောက်မှ ကြွက်သေကောင်ကို လက်ဖြင့် ကိုင်ကာ ပါးကွက်သားကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ ဒီနေ့ ငါးကောင်ရှိပြီနော်”

“အေး..သိတယ်..ခဏစောင့်”

ပါးကွက်သားက မြေကြွက်ကြီးကို အမြီးမှ ကိုင်ကာ ထွက်သွားသည်။

ခဏအကြာတွင် အခန်းပြင်မှ ဖက်ဖြင့်ထုပ်ထားသော အရာတစ်ခုကို လှမ်းပစ်ပေးသည်။

အမျိုးသမီးက ထိုအရာကို အငမ်းမရကောက်ယူလိုက်၏။

ကောက်ညှင်းထုတ်တစ်ထုတ်။

အမျိုးသမီးက ကောက်ညှင်းထုတ်ကို ဖြည်ကာ အငမ်းမရစားရန်ပြင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကောက်ညှင်းထုတ်ကို မစားသေးဘဲ လွီဇာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ရှင်..ဗိုက်ဆာတယ်ဆို”

ကောက်ညှင်းထုတ် တစ်ဖဲ့ကို ဖဲ့လိုက်သည်။ လွီဇာကို ကမ်းပေး၏။

“ကျွန်မ မဆာတော့ဘူး”

“တကယ်လား....ငါတနေ့လုံးဘာမှ မစားရသေးဘူး...ငါစားမယ်နော်..အဲ့ဒါဆို”

အမျိုးသမီးက ကောက်ညှင်းထုတ်ကို ပါးစပ်ထဲ ပလုတ်ပလောင်းထိုးထည့်စားလိုက်သည်။

ထို့နောက် အနီးတွင်ရှိသော ဘူးသီးခြောက်ရေတကောင်းကို ယူကာ မော့သောက်လိုက်၏။

“ညအတွက် ရေနည်းနည်းချန်ထားပေးမယ်...ရှင်သောက်ချင်ရင်သောက်လို့ရအောင်”

လွီဇာထံ ဘူးသီးခြောက်ရေဘူးကို ကမ်းပေးသည်။

လွီဇာက ကျောက်တုံးနဘေးတွင် ထောင်ထားလိုက်၏။

“အဲ့ဒီကြွက်တွေကို သူတို့က နမော်ဈေးထဲ သွားရောင်းကြတယ်လေ....ငါ

ကြွက်ငါးကောင်ဖမ်းမိရင်..သူတို့က ကောက်ညှင်းထုတ်တစ်ထုတ်ပေးတယ်..

တချို့နေ့တွေဆို..နှစ်ရက်နေမှ ကြွက်ငါးကောင်ပြည့်လို့ နှစ်ရက်ပေါင်း ကောက်ညှင်းထုတ်

တစ်ထုတ်ပဲစားရတယ်..ငါက ကြွက်မုဆိုးပေါ့..ဟင်းဟင်း”

အစာဝင်သွားသဖြင့် အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာက သွေးရောင်အနည်းငယ်လွှမ်းလာသည်။

“ကျွန်မ နာမည် လွီဇာဒီမဲလိုးပါ။ဗရင်ဂျီလူမျိုးပါ။ နန်းတွင်းကို အရက်သွင်းတယ်”

အမျိုးသမီးက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ငါ့နာမည်..နာလဲ..မတ္တရာက ကွေ့လူမျိုး”

“ကွေ့ဆိုတာ”

“နင် မကြားဖူးဘူးလား...ငါတို့ကို ရှမ်းပြည်ဘက်မှာတော့ လားဟူစီ လို့ ခေါ်ကြတယ်”

လွီဇာက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက လူသတ်မှုတစ်ခုနဲ့ ရောက်လာတာ..ရှင်ကရော”

“ငါလား..ငါက ငါတို့လူမျိုးတွေ အင်းဝနန်းတွင်းကို အခွန်မပေးပဲ အာဏာဖီဆန်တာကို ခေါင်းဆောင်လို့ အင်းဝဘုရင့်တပ်က ဖမ်းထားတာပဲ”

လွီဇာက အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကို အသေအချာအကဲခတ်နေသည်။

မျက်နှာက ချောင်ကျနေသော်လည်း သူမ၏ မျက်ရစ်မရှိသောမျက်ဝန်းလေးများက

တမျိုးကြည့်ကောင်းနေ၏။

“ငါ ဒီမှာ ကြာကြာမနေရတော့ပါဘူး...ငါ့အကိုက အင်းဝနန်းတော်ကို တိုက်ပြီး ငါ့ကို လာကယ်လိမ့်မယ်”

“ရှင့် အကိုက ဘယ်သူလဲ”

“ဂုဏ္ဏအိမ် တဲ့..နင်ကြားဖူးမှာမဟုတ်ဘူး”

AVA 1740s

အခန်း(၁၆)

.....
တဖက်ခန်းရှိ အကျဉ်းသားများ၏ ဘုရားရှိခိုးပါဠိရွတ်ဖတ်သံများကြောင့် လွီဇာ နိုးထလာသည်။

ဆေးတံဆေးခိုးအနံ့များ၊ ပုတ်သိုးနေပြီဖြစ်သည့် ကွမ်းတံတွေးနံ့များ၊ အစားအသောက်နံ့များ၊

ကြွက်သေတို့ထံမှ ကျန်ရစ်သည့်သွေးနံ့တို့ လှိုက်လှိုက်ထနေကြသည်။

တဖက်ကမ်းမှ အကျဉ်းသားများ၏ ညီညီညာညာရွတ်ဖတ်သံက တဖြည်းဖြည်း တိတ်ဆိတ်သွား၏။

နားလဲက ခပ်ရေးရေးသာမြင်ရသည့် အလင်းရောင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“နိုးပြီလား”

“အင်း”

“ခဏနေ လူစစ်ပြီးရင် အပြင်ထွက်ခွင့်ခဏရမယ်..အဲ့ဒီကျရင် ချိုးပါ သေးပေါက်ကိစ္စ အကုန် အပြီးလုပ်ရတယ်..မဟုတ်ရင်တော့ ဒီထဲပဲ ပါချနေရရင်..အကုန်နံစော်ကုန်မယ်..အဲ့ဒါလေးတစ်ခုတော့ အကျင့်လုပ်ထားစေချင်တယ် လွီဇာ”

နာလဲ က လွီဇာ့ကို အကျဉ်းထောင်၏ အမူအကျင့်တစ်ခုကို စတင်သင်ကြားပေးတော့သည်။

ခဏအကြာတွင် အဖေကြီးတုတ် နှင့် အဖွဲ့ဝင်လာကြသည်။

အဖေကြီးတုတ်သည် အစိမ်းခံတွင် အနက်ပွင့်များပါသော တန်ဖိုးကြီး ပန်းဆိုင်းအင်္ကျီ နှင့်

ဗလာပုဆိုးအသစ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူ၏ နက်ကြုတ်သောအသားအရည် ပိန်ပိန်ချောင်ချောင်ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မည်သို့မျှ မလိုက်ဖက်။

“ညက ကောင်းကောင်းမှ အိပ်ပျော်ကြပါရဲ့လား...ဟိုဗရင်ဂျီမ အသစ်ကလေးရော..နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းပါစ”

အဖေကြီးတုတ်၏ လေသံက တမင်တကာ ပျော့ပြောင်းအောင်လုပ်ယူထားသည့်နှယ် လို့ဇာ ခံစားမိလိုက်သည်။

လို့ဇာက မည်သို့မျှ ပြန်မဖြေသဖြင့် အဖေကြီးတုတ်နှင့် ပါးကွက်သားများမှာ အခြားအခန်းများဆီသို့ လှည့်လည်ကာ လူစစ်ဆေးကြသည်။

“ဒီနေ့...ခွေးအိုကြီး ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဝတ်ထားပုံထောက်တော့ ဒီကြေးတိုက်ကို နန်းတွင်းက တစ်ယောက်ယောက်တော့ လာမယ်ထင်ရဲ့”

နာလဲ က လို့ဇာကြားရယုံ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ဝါးတန်းကို သေချာဖြုတ်...သူ့ကို မနာစေနဲ့”

ဟိုးတစ်ဖက်ခန်းဆီမှ အသံများ ကြားရ၏။

“မင်းတို့ တွဲစရာမလိုဘူး....ငါ့ဟာငါ မတ်တတ်ရပ်မယ်”

ငတွန်၏ အသံခပ်မာမာကို ကြားလိုက်ရချိန်မှ လို့ဇာမှာ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

ခဏအကြာတွင် အခန်းရှေ့မှ ငတွန်နှင့် ချစ်မြ ကို ဆွဲခေါ်ထုတ်သွားကြ၏။

ငတွန်က လို့ဇာ ရှိရာသို့ တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ပုဆိုးကို ခပ်တိုတိုဝတ်ထားသဖြင့် ခြေသလုံးညှိသကျည်းမှ သွေးများ တတောက်တောက်စီးကျ နေသည်ကို လို့ဇာ မြင်လိုက်ရ၏။

ယမန်နေ့ညနေ က ငတွန်အား ဝါးလုံးလျှိုချည်နှောင်ရာတွင် ပါးကွက်သားများက..ညှိသကျည်းများကို တင်းပုတ်နှင့် ဖိလှိမ့်ထားကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့အဖေကြီးတုတ် အား မလေးမစားလုပ်မှုကြောင့် ငတွန်ကို ဒဏ်ပေးခဲ့ကြခြင်းပင်။

ချစ်မြ က လို့ဇာကို စိုးရိမ်သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။

လို့ဇာက ငတွန်ထံမှ အကြည့်ကိုလွှဲပြီး ချစ်မြကို ပြုံးပြလိုက်၏။

ချစ်မြ အပြုံးက ခပ်ယဲ့ယဲ့။

သူတို့ ထွက်ခွာသွားကြပြီဖြစ်သည်။

မည်သည့်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်ကို မသိ။

“သူတို့ကို သတ်များ သတ်ပစ်ကြမှာလားဟင်”

နားလဲ က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“စီရင်မယ်ဆို ညနေပဲ စီရင်တယ်...ဟိုခွေးအိုကြီး ခေါင်းမှာ ခေါင်ရမ်းပန်း ပန်မလာသ၍ အသက်အတွက် စိတ်မပူရပါဘူး..မင်းလူတွေကို တရားရုံးခေါ်သွားတာဖြစ်လိမ့်မယ်”

ထိုအခါမှ လို့ဇာ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

ငတွန်နှင့် ချစ်မြကို ခေါ်ထုတ်သွားပြီးနောက် ပါးကွက်သားများပြန်ဝင်လာကြပြီး အကျဉ်းသားအားလုံးကို ထိပ်တုံး၊ သံကြိုးများမှ ဖြုတ်ပေးသည်။

ထို့နောက် အားလုံးတန်းစီကာ ထောင်အဆောက်အဦ အပြင်ဘက်ဆီသို့ ခေါ်ထုတ်သွား၏။
နာလဲ က လွီဇာကို ရေတွင်းရှိရာ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ ရေတွင်းကား သစ်သားပြားများဖြင့်
ပိတ်ထားပြီး ရေခပ်ရန် ရေတစ်ပုံးစာ အပေါက်လေးသာ ရှိသည်။
“ငတ်ပြတ်တဲ့ဒဏ်၊ နှိပ်စက်တဲ့ဒဏ်မခံစားနိုင်တဲ့ တချို့အကျဉ်းသားတွေက ဒီထဲ
ခုန်ချလွန်းလို့လေ..ပျဉ်ပြားပိတ်ထားရတာ”
နာလဲက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရေတစ်ပုံးခတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေတွင်းပတ်လည်တွင် ချထားသော
အုန်းမုတ်ခွက်ဖြင့် မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။
“ဟိုခြုံတွေနောက်မှာ ချိုးပါ။သေးပေါက် လုပ်လို့ရတယ်”
ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် နာလဲ က ခြုံထဲသို့ ထမီကို မကာ ဝင်သွားတော့၏။
လွီဇာက နာလဲ ကျန်ခဲ့သည့် အုန်းမုတ်ခွက်ဖြင့် ရေတခွက်ခပ်ကာ မျက်နှာကို ဖြန်းလိုက်သည်။
ခဏအကြာတွင် မောင်းတီးသံတချက်ကြားပြီး အားလုံး ထောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ကြရသည်။
အခန်းအသီးသီးထဲသို့ ဝင်ဝင်ချင်းတွင် သူတို့အား ထိပ်တုံးခတ်ခြင်း၊ သံကြိုးခတ်ခြင်းများ
လာမလုပ်ကြသေး။
လွီဇာက သံခြေကျင်းဒဏ်ကြောင့် နာကြင်နေသော ခြေထောက်များကို နှိပ်နယ်နေသည်။
“အခုထိ ခြေကျင်းလာမခတ်ကြသေးပုံထောက်ရင်တော့..ဒီနေ့ အလှူရှင်တွေ လာတယ်ထင်တယ်”
နာလဲ ၏ အသံက မျှော်လင့်ချက်အပြည့်ဖြင့်။
အင်းဝအကျဉ်းထောင်များတွင် အကျဉ်းသားတစ်ဦးချင်းစီအတွက် ဘုရင်က လစဉ် စပါးနှစ်တောင်းနှင့်
ငပိတစ်ဆယ်သား ရိက္ခာအဖြစ် ချပေးထားသည်။
သို့သော် ထိုရိက္ခာများမှာ အဖေကြီးတုတ် ထံတွင်သာ ဂိတ်ဆုံးသွားခဲ့သည်။
ထို့ကြောင့် အကျဉ်းသားများမှာ အပြင်မှ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေများ ပို့ဆောင်ပေးသည့်
အစားအသောက်များကိုသာ အားထားကြရသည်။
ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေမရှိသည့် အကျဉ်းသားများ၊ နန်းတွင်းကို ထိခိုက်စေသည့်ပြစ်မှုကျူးလွန်သည့်အတွက်
မည်သူမျှလာရောကွတွေ့ဆုံရဲသည့် အကျဉ်းသားများမှာမူ ပြင်ပမှာ လာရောက်လှူဒါန်းကျွေးမွေးသည့်
စေတနာရှင်များကို အားကိုးကြရသည်။
အဖိတ် ၊ ဥပုသ်နေ့များ၊ လပြည့်၊လကွယ်နေ့များတွင် ပြင်ပမှ အလှူရှင်များက ထမင်းများကို
တောင်းဖြင့်ထည့်ကာ ငါးပိများ၊ ဟင်းများဖြင့် လာရောက်ကျွေးမွေးလှူဒါန်းလေ့ရှိကြသည်။
မကြာမီ ထောင်ရှေ့မှ စကားပြောသံများ ကြားရ၏။
“နင်ကတော့ ကံကောင်းတာပဲ..ရောက်ရောက်ချင်းနေပဲ..အလှူရှင်နဲ့ တိုးတယ်”
နာလဲက လွီဇာကို ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။
ထိုစဉ် ထောင်တံခါးမကြီး ရုတ်တရက်ပွင့်သွား၏။
အလင်းရောင်က ဖြာခနဲ ကျလာသည်။

ကတ္တီပါခြံပုဝါ၊ ဖဲကတ္တီပါထမီ နှင့် သားနားစွာဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး
ထောင်လျှောက်လမ်းအတိုင်းဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
သူ့ဘေးတွင် ထောင်မှူးအဖေကြီးတုတ်က ကုပ်ချောင်းချောင်းဖြင့် ရိုက်ချိုးစွာ လိုက်ပါလာ၏။
နောက်တွင် ထမင်းတောင်းထမ်းလာသော လူတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးအချွေအရံနှစ်ဦး ပါလာသည်။
ပါးကွက်သားတစ်ဦးက ငှက်ပျောရွက်များကို ယူလာပြီး အကျဉ်းထောင်အခန်းများရှေ့တွင်
လူအရေအတွက်အတိုင်းလိုက်ချလိုက်သည်။
လွီဇာတို့ အခန်းရှေ့တွင်လည်း ငှက်ပျောရွက်နှစ်ရွက်လာချသည်။
“ငါတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အလှူလုပ်လို့ ရနိုင်မလား”
အမျိုးသမီးက ဘေးနားတွင်ပါလာသော အဖေကြီးတုတ်ကို လေသံမာမာဖြင့် မေးလိုက်သည်။
“ဒါတွေ...မမဖုရား”
“သယ်...နင်လို သဘောက က ငါ့စကား ငြင်းရဲတယ်ပ”
အမျိုးသမီးအသံက တင်းမာလှသည်။
အဖေကြီးတုတ်မှာ လက်အုပ်ကို ချီ ခေါင်းကိုငုံလျက် ခန္ဓာကိုယ်က ပိုကြုံဝင်သွား၏။
အမျိုးသမီး၏ ဘေးတွင်ပါသော အခြွေအရံတစ်ဦးက ငွေစင်တုံးတစ်တုံးကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။
“လက်မခံဝံ့ပါဘူး...မမဖုရား”
“ဟဲ့..ငါယူဆို ယူလိုက်စမ်း”
အဖေကြီးတုတ် က ငွေစင်တုံးကို ကမန်းကတမ်း ပုဆိုးခါးပုံစထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။
“ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ..မမဖုရား..ကျွန်တော်မျိုး မှားသွားပါတယ်..အပြစ်မယူပါနဲ့”
အဖေကြီးတုတ်က လေပျော့ကလေးဖြင့် ပြောကာ လက်အုပ်ချီလျက် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။
ထမင်းတောင်းထမ်းလာသော လူက ငှက်ပျောရွက်များပေါ်တွင် ထမင်းများ လိုက်ပုံပေးသည်။
နောက်တစ်ဦးက ယွန်းအစ်ထဲမှ ငါးပိချက် နှင့် ကြက်ဥပြုတ်တစ်လုံးစီ လိုက်ပုံပေး၏။
မမဖုရား ဟု အဖေကြီးတုတ် ခေါ်သော အမျိုးသမီးက လွီဇာတို့ အခန်းရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။
“လွီဇာ”
လွီဇာက အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကို သေချာကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ထောင်တံခါးဝမှ
နေရောင်စူးစူးကြောင့် မည်သူမှန်းမသိကွဲ့။
“ငါ လောင်းရှည်မြို့စားမင်းသမီး ပဲ....ညည်း ငါ့အိမ်နောက် အစေခံတဲမှာ တည လာအိပ်တုန်းက ငါ
ညည်းကိုတွေ့ဖူးတယ်”
လွီဇာက ၏ မျက်နှာဝင်းလက်သွားသည်။
လောင်းရှည်မြို့စားမင်းသမီး ဒေါ်မင်းအို သည် ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင် ၏ ကတော်ဖြစ်သည်။
တနင်္ဂနွေမင်း၏ အဖေတူ အမေကွဲ အစ်မတော်ဖြစ်ပြီး ကိုးသိန်းသခင်ထက် ဆယ်နှစ်မျှ ကြီးသည်။
လက်ရှိဘုရင် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ၏ ကြီးတော် တော်စပ်သဖြင့် သြဇာကြီးမားသည်။

လွီဇာသည် ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင် ထံ ဝင်ထွက်နေသော်လည်း လောင်းရှည်မြို့စားမင်းသမီးကြီး ဒေါ်မင်းအို ကို တခါမျှပင် မဆုံဖူးခဲ့။

ကိုးသိန်းသခင်က လွီဇာကို သူ၏ ငါးခေါင်ဆက်အိမ်၏ ဧည့်ခန်းတွင်သာ တွေ့ဆုံသည်က များ၏။ မင်းသမီးကြီးမှာမူ အိမ်တော်၏ ထိပ်ဆုံးသီးသန့်ဆောင်တွင် ရံရွှေတော်များနှင့် နေထိုင်သည်။

“မောင်တော် က နင်တို့ သတင်းကို ကြားကြားချင်း ငါ့ကို လွှတ်လိုက်တာပဲ....နင်တို့ကို သီးသန့်တွေ့ချင်တယ် ပြောရင်..ရွှေနန်းတော်ဆီ သတင်းက ရောက်သွားမှာ..ဒီတော့ အလှူလုပ်တဲ့ ပုံစံနဲ့ ငါဝင်လာတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..မမဖုရား..ကျွန်တော်မျိုးမ ထက် ကျွန်တော်မျိုးမကို ကူညီကြတဲ့ ဟိုနှစ်ယောက်ကိုသာ ကယ်နှုတ်ပေးပါလို့ ကိုးသိန်းသခင်ကို လျှောက်တင်ပေးပါ”

လွီဇာက လက်အုပ်ချီကာ ဒူးတုပ်ရင်းပြောလိုက်၏။

“နင်တို့ သတ်လိုက်တာ ရွှေနန်းရှင်ရဲ့ လက်စွဲတော် နန်းမတော်ဝန် အာကာရွှေတောင်လေ..ပြီးတော့ ပုပ္ပိုးမင်းသမီးကိစ္စရောကို ဝန်ကြီးကိုပုက စွဲချက်တင်ထားသေးတယ်...ငါတို့ ကယ်ဖို့က မလွယ်ဘူး.. အင်း..ဒါပေမယ့်..နင့်တစ်ယောက်ကိုတော့ အသက်ဘေးက ရအောင်ကယ်ထုတ်ပေးဖို့ မောင်တော်က ကြိုးစားနေတယ်.. ဗြဲတိုက်တော်အရာရှိတွေဆီ သူကိုယ်တိုင် ဝင်မယ်လို့ သတင်းပါးလိုက်တယ်...ရွှေနန်းရှင် က အတော်စိတ်မချမ်းမမြေ့ဖြစ်နေတယ်...ဒီကာလကြားထဲ စစ်ရေးက ရှုပ်ထွေးနေတော့...နင်တို့ အမှုကိုအလျင်အမြန် မစီရင်နိုင်အောင် သူ ကြိုးစားပေးလိမ့်မယ်ပဲ” သူတို့နှစ်ဦးအခြေအနေကို ထောင့်တစ်နေရာတွင်ထိုင်နေသော နာလဲ က နားစွင့်နေသည်။

“ကဲ...ငါရော..ငါ့အိမ်တော်ကလူတွေရော နင်တို့ ဆီ အမြဲဝင်ထွက်နေလို့မရဘူး...ဒီတော့..နောက်ရက်တွေ နင်တို့ စားသောက်ဖို့ကိစ္စ အရပ်သားထဲက ဘယ်သူ့ကို အကူအညီတောင်းရင် ရနိုင်မလဲ..ကုန်ကျစရိတ် ငါပေးပါ့မယ်”

လွီဇာက အတန်ငယ်စဉ်းစားနေသည်။

“မြန်မြန်ပြော..နင်တို့ ဗရင်ဂျီဘုရားကျောင်းကို သွားပြောပေးရမလား”

“သူတို့က ဗရင်ဂျီတွေဆိုတော့ ကျွန်တော်မျိုးမကြောင့် နန်းတော်ကပိုပြီး သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေပါ့မယ်..”

“ကဲ..ဒါဆိုလည်း ဘယ်သူရှိမလဲ..နင်တို့ဆီ စားစရာလာပို့ပေးဖို့”

“စစ်ကိုင်း၊ ကောင်းမှုတော်ဘုရားနား က သွားဆေးဆိုး အစုအထုံးဆိုင် က ရှင်မိငယ်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြရင်တော့ ရမှာပါ...သူက ကျွန်တော်မျိုးမ မိတ်ဆွေပါ”

“အင်း...ဟုတ်ပြီ...ငါ စီမံလိုက်မယ်...ရော့..ဒါကိုယူပြီး သေချာဝှက်ထား...နင်အရေးပေါ်လာရင်..ဒီထဲမှာ သုံးရအောင်”

မင်းသမီးကြီးက လွီဇာလက်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ခုကို ထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။

လွီဇာက အသာငုံကြည့်လိုက်ရာ လက်သန်းအရွယ် ရွှေတုံးငယ်လေးတစ်တုံး။

“ကဲ..အချိန်အကြာကြီး မရဘူး...ဘာမှာစရာရှိသေးလဲ”

“ကျွန်မအိမ်မှာ မမင်းသာတို့ ညီအစ်မ ရှိလိမ့်မယ်...သူတို့ဆီသွားပေးပါ...ကျွန်မ စုထားတဲ့ ရွှေတွေနဲ့ ရွက်နီငွေတွေရှိပါတယ်..အဲ့ဒါကို မမဖုရားသိမ်းထားပေးပါ...မတော် အမှုအခင်းဖြစ်လာရင် နန်းတော်က လာသိမ်းမှာစိုးလို့”

“အိမ်း..စိတ်ချ..သူငယ်မ...ဒါဆို ငါသွားတော့မယ်..အဆင်ပြေအောင်နေကွယ်”

လောင်းရှည်စားမင်းသမီးက စကားစဖြတ်ကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

နာလဲက လွီဇာအနားသို့ အပြေးအလွှားရောက်လာ၏။

“သူ..ဘာပေးသွားတာလဲ..လွီဇာ”

လွီဇာက နာလဲ ကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။

“မြန်မြန်လုပ်..ခဏနေ ဟိုခွေးကောင်တွေ ဝင်လာပြီး ငါတို့အားလုံးကိုရော အခန်းတွေကိုပါ

ရှာကြတော့မယ်.... အလှူရှင်လာပြီးရင် သူတို့လုပ်နေကျပဲ..ဖွက်စရာရှိတာဖွက်ရမယ်”

“ဒါပေးသွားတာ”

လွီဇာက လက်ထဲမှ ရွှေတုံးလေးကို နာလဲ အား ပြလိုက်သည်။

“အမြန်ဝှက်မှ ရမယ်...လွီဇာ”

“ဘယ်မှာ ဝှက်ရမလဲ..ကျွန်မ မသိဘူး”

“ပေး..ငါ နင့်ကိုယ်ထဲမှာ ဝှက်ပေးမယ်”

လွီဇာက နာလဲ လက်ထဲသို့ ရွှေတုံးလေးကို ပေးလိုက်သည်။

“ဟိုဘက်လှည့်..ဖင်ကိုနည်းနည်းကြွထား”

“ဘာလဲ..ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟာ..မြန်မြန်လုပ်ဟ..”

လွီဇာက တဖက်သို့ လှည့်ပေးလိုက်သည်။

နာလဲက ရွှေတုံးလေးပေါ်သို့ တံတွေးထွေးချလိုက်သည်။

ထို့နောက် လွီဇာ၏ ထမီစထဲသို့ သူ့လက်ကို လျှိုကာ ထိုးထည့်လိုက်တော့၏။

“အိုး..အမေ့..”

လွီဇာ မှာ တွန့်ခနဲ။

.....
နာလဲပြောသည့်အတိုင်းပင် ခဏအကြာတွင် ပါးကွက်သားများ တန်းစီပြီး ဝင်ရောက်လာသည်။

အကျဉ်းသားများအား တစ်ယောက်မကျန် ရှာဖွေကြ၏။

ထူးထူးခြားခြား အဖေကြီးတုတ်၏ မယားငယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးပါ ပါလာပြီး..လွီဇာ နှင့် နာလဲ

တို့၏ အဝတ်အစားများနှင့် ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ကို ရှာဖွေလေသည်။

သို့သော် မည်သည့်အရာမှ ရှာမတွေ့။

ရွှေတုံးကလေးမှာ လွီဇာ၏ မွေးရာပါ ကတ္တီပါရွှေတိုက်တော်ထဲ လုံခြုံစွာရှိနေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

.....
မွန်းတည့်ချိန်မှို့..အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် အပူရှိန်က တညီးညီး။

ငတွန်နှင့် ချစ်မြ တို့အား ပါးကွက်သား နှစ်ဦးစီမှ ချိုင်းမှ မ ကာ တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်လာ၏။
ငတွန်က မျက်စိမှိတ်ကာ အံကို ခပ်တင်းတင်းကြိတ်ပြီး ခေါင်းကို မော့ထားသည်။ ချစ်မြ မှာ မူ
သတိလစ်လျက်။

လွီဇာ ကား သူတို့နှစ်ဦးဖြစ်လာပုံကို ကြည့်ကာ အသက်ရှူသံများ မြန်ဆန်လာသည်။

“သူတို့ ဝါးညှပ်ဒဏ်ခံလာရတာပါ”

နာလဲက လွီဇာ၏ ပုခုံးကို ပုတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဝါးညှပ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ”

“နင် မြို့ဝန်တရားရုံးရောက်ရင်တွေ့လိမ့်မယ်...လူတစ်ယောက်ကို ခွေးခြေခုံမှာထိုင်...ဒူးအထက်ကို
ကြိုးတုတ်ထားတယ်...ပြီးတော့ ပေါင်ကြားထဲကို ဝါးတစ်လုံးစီ လျှိုပြီး ပါးကွက်သားတွေက ဝါးကို
ချဲ့လိုက် ကြုံလိုက် လှန်လိုက် ဖိချလိုက် လုပ်တာ..... အသဲခိုက်အောင်နာတယ်..တချို့ဆို ပေါင်ရိုးတွေပါ
ကျိုးတယ်”

“ရှင်ရော..အဲ့ဒီလို ခံစားဖူးလား”

“ငါ့ ခြေထောက်တစ်ဖက် လမ်းလျှောက်ရင် နိမ့်နေတာ နင်သတိမထားမိဘူးလား..အဲ့ဒီဒဏ်တွေပေါ့”

နာလဲက သူ၏ ဗလာထမီကို မကာ ပေါင်ရင်းရှိ အညိုအမဲဒဏ်ရာဟောင်းများကို လှည့်ပြလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ လွီဇာက နာလဲ၏ ခြေထောက်များကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။

ညာဘက်ခြေထောက်သံခြေကျင်းခတ်ထားသည့် နေရာအနောက်ဖက်တွင် အနာများက မြင်မကောင်း။
ပြည်တရွဲ့ရွဲ့ဖြင့်။

ထိုညက လွီဇာ အိပ်မပျော်။

အနာများ ကိုက်ခဲနေသဖြင့် တအီးအီးညည်းနေသည့် နာလဲ၏ အသံကိုကြားနေရသည်။

ဟိုတဖက်ခန်းမှ ငတွန်နှင့် ချစ်မြ အတွက်လည်း သူစိတ်မကောင်း။

သူမကြောင့်...သူတို့ ဒီနေရာရောက်လာကြသည်မဟုတ်လား။

.....
“ညည်းကို ပြစ်မှုနှစ်ခုနဲ့ စွဲချက်တင်ထားတယ်.....နန်းမတော်ဝန်အာကာရွှေတောင်ကိုသတ်မှုနဲ့
ရှင်ဖြူရှင်လှဘုရားပျောက်ဆုံးမှုမှာ ပုပ္ပါးမိဖုရားနဲ့ ပူးပေါင်းကြံစည်မှုတွေ..ဒီနေ့ အာကာရွှေတောင်
သတ်မှုအတွက် မြို့ဝန်ရုံးမှာ အစစ်ခံရမယ်”

အဖေကြီးမောင်တုတ်၏ လေသံက အနိမ့်အမြင့်မရှိ တသမတ်တည်း။

အသက်(၂၀)ခန့်သာရှိမည်ဖြစ်ပြီး ပါးတွင် နွားခိုး ဟုရေးထားသည့် ပါးကွက်သားလေးက လွီဇာ၏
သံခြေကျင်းများအား ဖြုတ်ပေးနေသည်။

ထောင်ဝန်းပြင်ပတံခါးသို့ ထွက်ခါနီးတွင် လက်ပြန်ကြိုးတုတ်လိုက်သည်။ တန်းစီနေသော အကျဉ်းသား
ရှစ်ဦးခန့်နောက်တွင် လွီဇာ တန်းစီရသည်။

ကြိုးရှည်တစ်ချောင်းကို လျော့ကွင်းပြုလုပ်ပြီး သူတို့လည်ပင်းတွင် လိုက်စွပ်ချလိုက်သည်။

လွီဇာအပါအဝင် အကျဉ်းသားကိုးဦးမှာ လည်ပင်းတွင် ကြိုးကွင်းများဖြင့် တဆက်တည်းဖြစ်သွား၏။

ထို့နောက် သူတို့အားလုံးကို အကျဉ်းထောင်အနီးရှိ မြို့ဝန်၏ တရားရုံးဧရိယာသို့ ပါးကွက်သားများက ခါးထမ်းလိုက်ပါကာ ခေါ်ဆောင်သွားတော့သည်။

တရားရုံးဧရိယာသည် အကျဉ်းထောင်နှင့် ကပ်လျက်လမ်းမကြီးမှ ငါးမိနစ်ခန့်လမ်းလျှောက်ရသည့် နေရာတွင် ရှိသည်။

လည်ပင်းတွင် ကြိုးကွင်းများဖြင့် ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်ခါ အရိုးပေါ်အရေတင်နေသည့် အကျဉ်းသားများ တန်းစီလမ်းလျှောက်သွားသည်ကို ထိုအနီးတွင် သွားလာလှုပ်ရှားနေသည့် အင်းဝမြို့သားများက ဘာမျှ မထူးဆန်းသကဲ့သို့။

ဧရိယာမြေကြီးပေါ်တွင် သူတို့အားလုံး ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်ကြရသည်။

အမှုစစ်ဆေးမည့် မြို့စာရေးမှာ ကြေးကွမ်းအစ်ကြီးထဲမှ ကွမ်းကို စိမ်ပြေနပြေယာနေ၏။

ထို့နောက် ဧရိယာတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြသော အကျဉ်းသားများကို တချက်ကြည့်လိုက်သည်။
လွီဇာ ကို သေချာစူးစိုက်ကြည့်၏။

အဖေကြီးတုတ်သည် ပေစာရွက်တစ်ခုကို မြို့စာရေးထံ ထိုးပေးလိုက်သည်။

မြို့စာရေးက ပေစာကို သေချာဖတ်သည်။ ထို့နောက် ပေစာထဲကပါသောအမည်များကို ခေါ်တော့သည်။

အမည်ပါသူ အကျဉ်းသားက... “ဘုရား” ထူးကြရသည်။

“လွီဇာဒီမဲလိုး” ဆိုသည့် နေရာအရောက်တွင် မြို့စာရေးက ဆက်မခေါ်ပဲ ရပ်ထားလိုက်၏။

“သူ့ကို ကြိုးဖြုတ်ပေးလိုက်...သူ့အမှုကို မြို့ဝန်မင်းဘုရား လာမှ စစ်မှာ..လောလောဆယ်...သူ့ကို မြို့ဝန်ရုံးထဲ မှာ ခဏသွားထားရမယ်လို့ မြို့ဝန်မင်းက အမိန့်ရှိတယ်”

အဖေကြီးတုတ်က မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။

“မြို့ဝန်မင်းအမိန့်ပဲ...ဦးတုတ်..ခင်ဗျားလူတစ်ယောက်နဲ့အတူ ရုံးထဲမှာ သူ့ကို ပို့ထားလိုက်”

အဖေကြီးတုတ်က အကျဉ်းသားများရှေ့တွင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် လိပ်ကျောက်မြီးကို ချွမ်းခနဲ နေအောင် လေထဲတွင် ရိုက်လိုက်၏။

“ငလေး...ဗရင်ဂျီမကို လည်ပင်းကြိုးဖြုတ်စမ်း...မြို့ဝန်ရုံးရှေ့ မင်းသေချာစောင့်ကြပ်ပြီး ထိုင်ခိုင်းထား..ခါးလွတ်ကို အသင့်ဖြစ်ပါစေ”

ငလေး မှာ အချုပ်ခန်းထဲတွင် လွီဇာအား သံကြိုးလာဖြည့်ပေးသည့်

အသက်(၂၀)အရွယ်ပါးကွက်သားလေး ဖြစ်သည်။

ခါးလွတ်ကိုင်ထားသည့် ငလေးက လွီဇာအား မြို့ဝန်ရုံးထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

ရုံးခန်းရှေ့သို့ရောက်သောအခါ လှံကိုင်စစ်သားနှစ်ဦးက ငလေး၏ ပါးမှ စာတမ်းကိုကြည့်ကာ တားလိုက်သည်။

“ဟေ့..သူခိုး...ဒီထဲ မင်းဝင်ခွင့်မရှိဘူး...အကျဉ်းသားကို ငါတို့ တာဝန်ထား”

ငလေးမှာ မြို့ဝန်ရုံးရှေ့ မန်းကျည်းပင်ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ကျန်ရစ်သည်။

မြို့ဝန်ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ သလွန်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာနေသည့် လောင်းရှည်မင်းသမီးကြီး ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လောင်းရှည်မင်းသမီး၏ နဘေးတွင် ဒူးတုတ်ခစားနေသူက ရှင်မိငယ်။

လွီဇာက လောင်းရှည်မင်းသမီးကြီး ကို လက်အုပ်ချီဒူးတုတ်လိုက်သည်။

“မင်း အမှာပါးတာ သူမဟုတ်လား”

ရှင်မိငယ်က လွီဇာကို ဖျော့တော့သော အပြုံးဖြင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မှန်ပါ..မမဖုရား”

“မင်းတို့ ထောင်ထဲရှိတဲ့ကာလတစ်လျှောက် စားရေးသောက်ရေးကို သူကလေးက

တာဝန်ယူပို့ပေးလိမ့်မယ်...သူက စစ်ကိုင်းက လာရတာဆိုတော့ နှစ်ရက်တစ်ခါပဲ လာလိမ့်မယ်..

ဒီကြားထဲ အထားအသိုခံတဲ့ ကောက်ညှင်းထုတ်လို ရိက္ခာမျိုး ပေးထားခဲ့မှာပေါ့”

“သင့်တော်ပါတယ်..မမဖုရား”

“အရေးကြီးတာ ငါပြောမယ်....ခဏနေ မြို့ဝန်ကိုယ်တိုင် ညည်းအမှုကို

စစ်လိမ့်မယ်...အာကာရွှေတောင်သတ်မှုမှာ ညည်းနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူး..သူတို့အညှိုးနဲ့ သူတို့သတ်တာပါလို့

ငတွန်နဲ့ ချစ်မြက ဝန်ခံသွားတယ်... သေနတ်ကိုင်မြင်းစုနဲ့ အတွင်းဝန်ကျော်ထင်နန္ဒမိတ် က လည်း

သတ်တဲ့ထဲ ညည်းမပါဘူးလို့ သက်သေထွက်ကြလိမ့်မယ်..ဒီတော့ ကျွန်တော်မျိုးမ မသတ်ပါဘူး ဆိုတဲ့

စကားတစ်ခွန်းက လွဲပြီး ညည်းဘာမှ မလျှောက်နဲ့..ညည်းကို သူတို့ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတာမျိုး မလုပ်ဖို့

ကိုးသိန်းသခင်က မြို့ဝန်ကို ခေါ်ပြောထားပြီးပြီ..ညည်းပြောရမှာ...ကျွန်တော်မျိုးမသတ်တဲ့အထဲ

မပါပါဘူး ဆိုတာပဲ..မှတ်ကွဲလား”

“မှတ်သားထားပါတယ်..မမဖုရား”

“မပြီးသေးဘူး..ဒီအမှုပြီးရင် ပုပ္ပါးမိဖုရားနဲ့ ကသည်းအရေးကိစ္စရှင်းရဦးမယ်...အဲ့ဒါကို ဗြဲတိုက်တော်မှာ

ဝန်ကြီးတွေ ကိုယ်တိုင်စစ်ဆေးလိမ့်မယ်... စစ်ကိုင်းက ပုဏ္ဏားဘုရားကျောင်းမှာ ပုပ္ပါးမိဖုရားရယ်၊

ကသည်းမင်းသား ဆန်ဂျေးခူရာလက်ပရယ်၊ မင်းသားမောင်လှရယ် ၊ ပုဏ္ဏားတွေရယ် စည်းဝေးကြတဲ့

ကိစ္စကို အဓိကစစ်လိမ့်မယ်...ပုပ္ပါးမိဖုရားကိုလည်း အခု နန်းတွင်းကြေးတိုက်တော်မှာ

ထားတယ်...အဲ့ဒီကိစ္စကို မောင်တော်ကိုးသိန်းသခင် လက်လှမ်းမမီတော့ဘူး...ဒီတော့..ငါကိုယ်တိုင်

တူမတော် မိဖုရားခေါင်ကြီးအဆောင်ကို ဝင်တွေ့ပေးပါ့မယ်... ညည်းဟာ ငါတို့ရဲ့စီးပွားရေးတွေမှာ

အများကြီး အရေးပါခဲ့တဲ့သူမို့ရော...ညည်းကို ငါ့ညီမလေးလို သနားမိတာကြောင့်ဆိုတာမှတ်ပါ”

“ကျေးဇူးကြီးပါတယ်...မမဖုရား”

“ကဲ..ဟုတ်ပြီ...ငါ ပြန်ကြွတော့မယ်...မြို့ဝန်မလာမချင်း ညည်းကို ဒီမြို့ဝန်ရုံးဝန်းထဲမှာပဲ ထားပေးဖို့

ငါပြောထားခဲ့တယ်...ဟိုသူငယ်မက နေ့လည်ကျရင် ညည်းအတွက် ထမင်းလာပို့လိမ့်မယ်”

လောင်းရှည်မင်းသမီးကြီး က သလွန်မှ ထလိုက်သည်။

AVA 1740s

အခန်း(၁၇)

မင်းသမီးကြီးသည် အခြွေအရံများနှင့် မြို့ဝန်ရုံးအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။
အနောက်မှ လွီဇာ နှင့် ရှင်မိငယ်တို့က လိုက်လာကြသည်။
“သူ့ကို မြို့ဝန်မလာမချင်း...ဒီခြံဝန်းထဲပဲ ထားစေနော်。”
အစောင့်များက လက်အုပ်ချီလျက် နာခံကြသည်။
“မမလွီဇာရယ်..ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ...မင်းသမီးကြီးအမှုထမ်းတွေက
မိငယ်အိမ်ရောက်လာတော့ မိငယ်မှာ လန့်လိုက်တာ...ဒီကိစ္စ မောင်ကြီးအောင်ဇေယျသိရင်လည်း
စိတ်ကောင်းမယ်မဟုတ်ဘူး”
“မိငယ်ရယ်..ဒီလိုပါပဲ...ဘဝက အမြဲတမ်းအဆင်ပြေနေတော့လည်း ပျင်းစရာကြီးလေနော့”
“အင်းပါ...မင်းသမီးကြီးကတော့ မိငယ်ကို မမတို့အတွက်
ပေးသင့်တာတွေပေးသွားတယ်..စိတ်ချပါ..မမလွီဇာက မိငယ်အပေါ်ကျေးဇူးရှိတာပဲ..မိငယ်
ဝတ္ထရားမပျက်စေရပါဘူး..မိငယ် မမလွီဇာတို့အတွက် သွားဝယ်စရာရှိတာဝယ်လိုက်ဦးမယ်..နေ့လည်မှ
ထောင်ကို လာခဲ့မယ်နော်”
လွီဇာက ပြုံးပြလိုက်သည်။
မိငယ် ကျောခိုင်းသွားချိန်တွင် လွီဇာက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။
“မိငယ်”
“ရှင်”
“လေးယောက်စာနော်”
“ဟုတ်ကဲ့”
မြို့ဝန်အမှုထမ်းတစ်ဦးက လွီဇာ၏ လက်ပြန်ကြိုးကို စောင့်ဆွဲလိုက်သည်။
ထို့နောက် ပါးကွက်သားငလေးထိုင်နေသော ကွပ်ပျစ်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွား၏။
“မြို့ဝန်မင်းဘုရား မလာမချင်း..မင်းတို့ ဒီကွပ်ပျစ်မှာ ထိုင်စောင့်ကြ”
ငလေးဘေးတွင် လွီဇာက ဝင်ထိုင်လိုက်၏။
ငလေးက ခါးကို ဘေးချကာ ဆေးတံထဲသို့ ဆေးမှုန့်များထည့်နေသည်။
“ခုနု မိန်းမကြီးက ခင်ဗျားအသိလား”
ငလေး၏ မေးခွန်းကို လွီဇာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
“နန်းတွင်းသူထင်တယ်နော်”
“ဟုတ်တယ်...လောင်းရှည်မင်းသမီးဆိုတာ သူပဲ”
ငလေးက လွီဇာကို အထင်ကြီးသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။
ထို့နောက် ဆေးတံကို မီးညှို့ပြီး တစ်ရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။
“ဪ...သူတို့များကျ..ရွှေနားတောင်းကြီးတွေ..နော်ဇာကုံးကြီးတွေကလည်း ဟီးလို့..ကျုပ်တို့မှာတော့
ရွှေနားတောင်းသေးသေးလေးအတွက် ဒီလို လူရာမဝင်တဲ့ ဘဝကြီးထဲ ရောက်ခဲ့ရတယ်”
ငလေးစကားကို လွီဇာ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“မင်းကြည့်ရတာ ပါးကွက်သားဖြစ်တာ မကြာသေးဘူးထင်တယ်..ဘယ်လိုများဖြစ်ရတာလဲ”

ငလေးက သူ့ပါးမှ နွားခိုးဆိုသည့် စာတမ်းကို လက်ဖြင့် စမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မယ်ဖူး နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတာ တစ်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်...သူက ရွှေနှားတောင်းလေး

ပန်ချင်သတဲ့လေ.. စကားစပ်မိလို့သာ ပြောရှာတာပါ..ကျုပ်ကိုတော့ မပူဆာရှာပါဘူး..ပူဆာလည်း

ကျုပ်လို ငါးဖမ်းပိုက်ကွန်ကို အခစားယက်ရတဲ့သူက ဘယ်ဝယ်ပေးနိုင်ပါ့မလဲဗျာ...ရွှေ မပြောနဲ့..ငွေစင် တောင် သေချာမမြင်ဖူးခဲ့ပါဘူး”

“အဲ့ဒါနဲ့..”

“အဲ့ဒါနဲ့...ကျုပ်လည်း မြို့သူကြီးအိမ်က နွားကို သွားခိုးမိတယ်..သူ့ကိုလှစေချင်တာကိုးဗျာ.. သူ့နား

နှစ်ဖက်မှာ ရွှေစလေး ရှိစေချင်တာကိုး...ဝိုင်းရိုက်လိုက်ကြတာ..သေမတတ်ပဲ..နွားအဖိုးအခ

လျော်စရာလည်းမရှိတော့ သေဒဏ်ကျမှာကလည်း ကြောက်...ဒါနဲ့ ဒီပါးကွက်သားဘဝ

ရွေးရတော့တာပဲ”

“ဒါဆို မင်းရဲ့မယ်ဖူး က ရွှေနှားတောင်းလေး မပန်လိုက်ရဘူးပေါ့”

ငလေးက တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

လွီဇာ က ဘာမှ ဆက်မပြောပဲ..ရှေ့သို့သာ ငေးနေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများပါသော ဝေါယာဉ်တစ်စီးက မြို့ဝန်ရုံး ဝန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

“မြို့ဝန်မင်းကြွလာပြီ..ဒူးတုတ်..ဒူးတုတ်”

ငလေးရော၊ လွီဇာပါ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ဆင်းကာ ဒူးတုတ်လိုက်ကြ၏။

မြို့ဝန်မင်းက ကွပ်ပျစ်နားတွင် ဝေါကို ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ဟေ့..သူ့ကို တရားရုံးဧရပ်ရှေ့မှာ ထိုင်ခိုင်းထား....ငါ့ ခဏနေ လာခဲ့မယ်”

အစောင့်များက လွီဇာ နှင့် ငလေးကို တရားရုံးဆီသွားရန် ပြောလိုက်ကြသည်။

လေးတိုင်စင်တွင် ကြမ်းခင်းထားသော တရားရုံးဧရပ်တွင် မြို့စာရေးက အမှုများကို စစ်ဆေးဆဲဖြစ်သည်။

ငလေးနှင့်အတူ ပြန်ဝင်လာသော လွီဇာကို အဖေကြီးတုတ် က တချက်ငဲ့ကြည့်သည်။

ထို့နောက် ဧရပ်ရှေ့မြေပြင်တွင် ထိုင်စောင့်ရန် အချက်ပြလိုက်၏။

လွီဇာ သည် ဧရပ်ရှေ့မြေတလင်းတွင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဧရပ်ပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်ကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားပြီး ထိုလက်ပြန်ကြိုးကို စက်သီးဖြင့် ဆွဲတင်ထားသည်။

ထိုသူ၏ ခြေထောက်မှာ ဧရပ်ကြမ်းပြင်နှင့် ထိရုံအနေအထားသာရှိသည်။

လက်မောင်းနှစ်ဖက်မှာ ခန္ဓာကိုယ်၏ အလေးချိန်က ဆွဲထားခံရသဖြင့် တပျစ်ပျစ် အသံများပင် ထွက်နေသည်။

ရေပဲအောက်တွင်ထိုင်နေကြသော လွီဇာအပါအဝင် အကျဉ်းသားများမှာ ထိုမြင်ကွင်းကို မျက်နှာလွဲလိုက်ကြ၏။

မြို့စာရေးမှာမူ သာမန်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တွေ့နေကျ မြင်ကွင်းအလား အေးစက်စက်မျက်နှာပေးဖြင့်။

“မောင်မင်း.... လှေသူကြီးဆီက ယူခဲ့တဲ့ ဂင်ဇာတစ်ပိဿာကို ဘယ်မှာဝှက်သလဲ..ပြောတော့မလား”

လက်မောင်းနှစ်ဖက်ဆီမှ နာကြင်ခြင်းကို မခံစားနိုင်တော့သည့် ထိုသူ၏ လေသံက မပီမသ။

“ကျယ်ကျယ်ပြောစမ်း”

“.....”

မြို့စာရေးက လိပ်ကျောက်မြီးကြာပွတ်ကို ကိုင်လျက် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

ထိုသူ၏ နားသို့ ကပ်သွား၏။

“ပြော..ဘယ်မှာထားထားလဲ”

တရားခံက ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

မြို့စာရေးက သူ၏ကျောက်ရုပ်မျက်နှာကြီးဖြင့် ဘေးဘီကို အကဲခတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ကာ အချက်ပြလိုက်သည်။

အစောင့်တစ်ချို့က ရာဇဝတ်သားကို စက်သီးကြိုးမှ ဖြုတ်ချပေးလိုက်၏။

“စီရင်မယ်”

မြို့စာရေးသည် ထန်းရွက်ဖူးပေါ်တွင် ကညစ်ဖြင့် စီရင်ချက်ကို ရေးသည်။

ညောင်ရမ်းခေတ် နန်းတွင်းရုံးတွင်းဆိုင်ရာကိစ္စများတွင် ပေရွက်ကို မသုံးကြ။ ပေပင်သည်

တစ်သီးသီးပြီး အညွန့်တုံးသွားတတ်သဖြင့် နန်းတွင်းရုံးတွင်းမင်းမှုကိစ္စတွင် ပေကိုသုံးလျှင်

မင်းဆက်တဆက်ဖြင့် ပြတ်တတ်သည်ဟု အယူရှိကြသည်။

ထို့ကြောင့် ပေရွက်အစား အဆက်ဆက်သီးပွင့်သည့် ထန်းရွက်ဖူးကို သုံးကြသည်။

မြို့စာရေး က ရေးပြီးသား ထန်ရွက်ဖူးကို ကိုင်ကာ ဖတ်လိုက်သည်။

“ငါ့သရောက်ရွာသား ငမင်း၊ ငဝင်း ညီအကိုနှစ်ဦးသည် ညောင်ဦးနေ လှေသူကြီး ငစုံမှတ်၏ လှေဖြင့်

အင်းဝဆိပ်သို့ ကုန်ကူးလိုက်ခဲ့ရာ လမ်းခရီးတွင် ငမင်း၊ ငဝင်း ညီအကိုနှင့် လှေသူကြီး ငစုံမှတ်၊

တက်ကိုင် ငမွန်ငယ် တို့အချင်းများကြပြီး ငမင်း၊ငဝင်းညီအစ်ကိုမှ လှေသူကြီးငစုံမှတ်ကို လှော်တက်ဖြင့်

ရိုက်သတ်ကြကြောင်း ရွှေနန်းရှင်ဖဝါးအောက် အမှုတော်ထမ်းများ ထံ ထွက်ဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ငဝင်း မှာ

တက်ကိုင်ငမွန်ငယ်နှင့် အပြန်အလှန်သတ်ပုတ်ပြီး ရေထဲကျကာ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ငမင်း သည် လှေသူကြီး ဂင်ဇာငွေတစ်ပိဿာအား ယူကာ လှေပေါ်မှ ထွက်ပြေးခဲ့၏။

ငမင်း သူ သူသတ်မှု၊ သူခိုးမှုတို့ကို လွန်ကျူးခဲ့သည်ဖြစ်သဖြင့် ကိုင်းစားဓမ္မသတ်အရ သူသတ်တို့၏

သွားမြဲလမ်းသို့ သွားစေလေ့”

ငမင်းအား သေဒဏ်ချမှတ်လိုက်ခြင်းပင်။

အမိန့် ဆုံးသည်နှင့် ငမင်းမှာ ဆောက်တည်ရာမရအော်ဟစ်တော့သည်။

အနီးအနားရှိ အစောင့်များက ငမင်း၏ ကျောကုန်းအား ကြာပွတ်များဖြင့် ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်ကာ ပါးကွက်သားတို့လက်သို့ ပြန်အပ်လိုက်၏။

“ကျုပ်တုန်းကလည်း အဲ့ဒီလိုပဲပေါ့ဗျာ”

ဘေးနားမှ ပါးကွက်သားငလေး က လွီဇာကြားရုံ လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ငမင်းအမှုပြီးသည့်နောက် စက်သီးကြိုးများ၊ ခွေးခြေခံများကို အမှုထမ်းများက နေရာတကျ ပြင်ဆင်နေသည်။

ထို့နောက် ဝက်ဝံသားရေဖြင့် လုပ်သော အခင်းထူကြီးတစ်ခုကို ယူလာကာ မြို့စာရင်း၏ အနောက်ဘက် တဆင့်ပိုမြင့်သော နေရာတွင် ခင်းလိုက်ကြ၏။

ကြေးကွမ်းအစ်၊ ကြေးဆေးတံများကို အစေခံတစ်ချို့က ယူလာကာ အသင့်ထားလိုက်ကြသည်။ မြို့ဝန်မင်း ကြွလာပြီဖြစ်သည်။

“ဗရင်ဂျီမငယ် မယ်လွီဇာ ကို သွင်းလေ”

အဖေကြီးတုတ်က လွီဇာ ကို ချိုင်းမှ ဆွဲထူကာ ထခိုင်းလိုက်သည်။

အဖေကြီးတုတ်နှင့် ငလေးတို့ က တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ ခြံရံကာ လွီဇာကို ဧရပ်ပေါ်တွင် ဒူးတုတ်ခိုင်းလိုက်၏။

မြို့ဝန်မင်းသည် ဝဖိုင်ဖိုင်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သယ်ဆောင်ကာ သူ့အတွက်ခင်းပေးထားသည့် ဝက်ဝံသားရည်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

ကျောက်ပေါက်မာအပြည့်ပါးကြီးမှာ ကွမ်းများကို အပြည့်ငုံထားသဖြင့် ဖောင်းကားနေ၏။

ကျေးကျွန်တစ်ဦးက ထွေးခံခွက်ကို မြို့ဝန်မင်းထံ ထိုးပေးလိုက်သည်။

မြို့ဝန်က ကွမ်းသွေးများထွေးလိုက်၏။

“လွီဇာမငယ်..ရုံးတော်ရှေ့မှောက်ရောက်ပလား”

“မှန်ပါ..ကျွန်တော်မျိုးမပါ”

“ယမန်နေ့ကတော့ ညည်း နှင့်အတူ ပါရှိသော ရာဇဝတ်သားများကို စစ်ကြောပြီးခဲ့ပြီ။

ငါမေးတာကို မှန်ရာဖြေမည်ဟု ကျမ်းသစ္စာကျိန်မည်လော”

“ကျိန်ပါမည်..ဘုရား”

“ကျိန်စာဆူး ဟု ခံရဲသလော”

“ခံရဲပါတယ်..ဘုရား”

မြို့ဝန်က မြို့စာရေးကို အချက်ပြလိုက်သည်။

မြို့စာရေးက ကျမ်းစာထုတ်ကို ကိုင်ကာ လွီဇာလက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

မြို့စာရေးတိုင်ပေးသည့်အတိုင်း လွီဇာက ကျမ်းကြိမ်ရ၏။

ထိုအချိန်တွင် မြို့ဝန်မင်းမှာ ကြေးဆေးတံထဲသို့ ဆေးထည့်ကာ ဖွာရှိုက်နေသည်။

“ကဲ....ဟုတ်ပြီ...ပြီးခဲ့သည့် ပြာသိုလဆန်း (၁၃)ရက်၊ နေ့ဗဟိုရံနှစ်ချက်တီးအချိန်က လွီဇာဒီမဲလိုး ခေါ်သည့် ညည်းသည် တကောင်းဈေးအနီး နန်းမတော်ဝန်အာကာရွှေတောင် အား သတ်ဖြတ်သည့်နေရာတွင်ရှိပါသလော”

“ရှိနေပါသည်..ဘုရား”

“ဘယ်လိုကြောင့် ထိုနေရာရောက်နေပါသလဲ”

“ကျွန်တော်မ၏ အိမ်တွင် ငချစ်မြ နှင့်အတူ စကားပြောဆိုနေစဉ် ထိုသူများက ခါးသေနတ်များဖြင့် လာရောက်ဝန်းရံသဖြင့် ကြောက်လန့်ထွက်ပြေးရင်းရောက်သွားတာပါ”

“လက်ရွေးငယ်မြင်းတပ်မှ သွေးသောက်ငယ် ငတွန်ကို သိပါ၏လော”

“သိပါသည်”

“ငတွန်နှင့် ညည်း ဘယ်လိုပတ်သက်မှုရှိကြသလဲ”

“မိတ်ဆွေတွေပါ”

“ငတွန်က နန်းမတော်ဝန်ကြီးအာကာရွှေတောင်ကို လုံဖြင့် ထိုးသတ်သည်ကို မြင်ပါသလား”

“ကျွန်တော်မမှာ မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျသည့်ဒဏ်ရာဖြင့် နာကြင်နေသဖြင့် မမြင်လိုက်ပါ”

မြို့ဝန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆို အာကာရွှေတောင်ကို လုံဖြင့် ထိုးသည်မှာ ညည်းပေလော”

“ကျွန်တော်မျိုးမ မလုပ်ဝံ့ပါ”

“ဒါဆို ဘယ်သူသတ်တာတုန်း..ငချစ်မြလား”

“ငချစ်မြလည်း ကျွန်တော်မျိုးမနှင့်အတူ မြင်းပေါ်မှ ကျကာ လဲနေပါသည်”

“ဒါဆို အာကာရွှေတောင်ကိုသတ်သည်မှာ ငတွန်တစ်ယောက်သာရှိပေတာပေါ့”

“ကျွန်တော်မျိုးမ မသိပါဘုရား”

“အာကာရွှေတောင်ကို သင်တို့ သုံးဦး ဝိုင်းသတ်လိုက်တာလို့ အနီးအနားက ရဲမက်များက ထွက်ဆိုထားကြတယ်..ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူတို့ မျက်လုံးတွေကို ကျမ်းစူးကြပါလိမ့်မယ်...ကျွန်တော်မ မသတ်ပါ”

မြို့ဝန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရပြီ....သင်တို့ သုံးဦး ကို လာမည့် ပြာသိုလဆုတ် ဆယ်ရက်မှာ

စီရင်ချက်ချမယ်..ဟေ့..ငတုတ်..ရပြီကွယ့်”

အဖေကြီးတုတ်က လွီဇာကို ခေါ်ကာ ဇရပ်အောက်သို့ ပြန်လာထိုင်ခိုင်းလိုက်တော့သည်။

.....
လွီဇာပြန်ရောက်သည့်အခါ ထောင်ဝတွင် တောင်းတစ်ထောင်းကိုချလျက် စောင့်နေသည့် မိငယ်ကို တွေ့ရသည်။

လွီဇာတို့ အချုပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ပြီး ခြေကျင်းခတ်ခံပြီးသည်နှင့် နာလဲက လွီဇာအနားကပ်လာသည်။
ထို့နောက် လွီဇာရုံးထုတ်ထွက်စဉ် သိမ်းဆည်းခိုင်းခဲ့သော ရွှေတုံးကို လက်ထဲ အသာထည့်ပေးလိုက်၏။

“ဒီနေ့...သေဒဏ်ဘယ်နှစ်ယောက်ပါလဲ...လို့ဇာ”

“ကြားတာတော့ လှေသူကြီးကို သတ်တဲ့ ဟိုဘက်အခန်းက တစ်ယောက်ပဲ..ကျန်တာတွေက စီရင်ချက် မချသေးဘူး”

နာလဲ က ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ပဲ..ကျောက်တုံးနဘေးတွင် သွားထိုင်နေသည်။

“မမလို့ဇာ”

မိငယ်က အခန်းရှေ့တွင် တောင်းကို ချကာ ထိုင်လိုက်သည်။

မိငယ်၏ ပါးပြင်မှ သွေးကြောကလေးများပေါ်တွင် ချွေးလုံးလေးများ စိုဉ်နေ၏။

“စောင့်နေရတာ ကြာပြီလား..မိငယ်”

“ကြာတာပေါ့..မမရယ်..ဒီထဲ ရောက်ဖို့ကို..တောင်းလိုက်ကြတဲ့ငွေ..အံ့မယ်လေး”

မိငယ်က အင်ဖက်ဖြင့် ထုတ်ထားသော ထမင်းထုတ်များကို ထုတ်လိုက်သည်။

“ဒီနှစ်ထုတ်က ဟိုဘက်ခန်းက မောင်ကြီးငွေတန် နဲ့ ချစ်မြ ကို ပေးလိုက်..မိငယ်”

မိငယ်က ထမင်းထုတ်နှစ်ထုတ်ကို လို့ဇာတို့ရှိရာသို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။

ထို့နောက် တောင်းထဲတွင် ပါလာသော ကောက်ညှင်းထုတ်များကိုလည်း တွန်းပေးလိုက်၏။

“မိငယ်က စစ်ကိုင်းကလာရတာဆိုတော့ တစ်ရက်ခြားပဲ လာနိုင်မယ်...မလာနိုင်တဲ့ရက်မှာ ကောက်ညှင်းထုတ်တွေ စားလို့ရအောင် စီစဉ်ပေးခဲ့မယ်..ဟိုဘက်ခန်းက လူတွေကိုလည်း ပေးခဲ့မယ်နော်”

“အင်း..မိငယ်..ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်..မမလို့ဇာ...မမအတွက် အဆင်ပြေအောင် မိငယ် အားလုံး လုပ်ပေးခဲ့တယ်နော်”

မိငယ်က တောင်းကို ခေါင်းပေါ် ပြန်တင်ပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွား၏။

“နာလဲ..ထမင်းစားကြရအောင်လေ”

“ငါ မစားချင်သေးဘူး..လို့ဇာ”

“မနက်ကတည်းက ဘာမှ မစားရသေးဘူးမဟုတ်လား..ကြွက်တွေလည်း

ဖမ်းမနေနဲ့တော့...နောက်ရက်တွေမှာလည်း ရှင့်အတွက် ကျွန်မ ပိုမှာထားတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ပါးကွက်သားတစ်ဦးက အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

နာလဲ က ကမန်းကတန်း မတ်တပ်ထရပ်လိုက်၏။

သို့သော် ပါးကွက်သားက လို့ဇာ ဘေးတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ သံခြေကျင်းများကို ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းကို သံခြေကျင်းတစ်ဖက်ဖြုတ်ထားပေးဖို့..အဖေကြီးတုတ်ကို ဟိုကလေးမက

ငွေစတွေပေးသွားတယ်..ဟဲ..ဟဲ..ကဲ ပြော..ဘယ်ဘက်ဖြုတ်စေချင်လား..ညာဘက်လား”

ပါးကွက်သား ပြုံးဖြဲဖြဲဖြင့်။

လို့ဇာက ခြေထောက်ကို ရုန်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မဖြုတ်ချင်ဘူး”

“ဟ..ဘာလဲဟ”

“ကျွန်မ အစား...သူ့ကို ခြေကျင်းတစ်ဖက်ဖြုတ်ပေးပါ..သူ့မှ အနာတွေနဲ့”

လွီဇာက နာလဲကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

နာလဲက လွီဇာကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်အင်း...ငါ့အတွက် မလိုအပ်ဘူး..လွီဇာ..နင်က အရေးကြီးတယ်..ငါ့ခြေထောက်က အနာတွေက အရိုးအထိ လှိုက်စားချင် လှိုက်စားနေမှာ..မထူးတော့ဘူး”

“အဲ့ဒါကြောင့်..ကျွန်မပြောတာလေ..ရှင် အနာက သံခြေကျင်းနဲ့ဆို ပိုဆိုးလာမှာ..ကျွန်မက ဘာမှဖြစ်သေးတာမဟုတ်ဘူး”

“ငါမဖြုတ်နိုင်ဘူး..နင့်အတွက် နင့်လူတွေက ငွေပေးသွားတာပဲ..နင်ပဲ သက်သာအောင်နေပါ..လွီဇာ”

“ရှင် ကျွန်မစကား နားထောင်ပါ...သွား..သူ့ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်ပါ”

သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် ပါးကွက်သားမှာ ဘာလုပ်ရမည်မသိဖြစ်နေ၏။

“ကဲ..တစ်ယောက်တော့ပြောဗျာ..ခင်ဗျားတို့ဟာက ကြာတယ်..တော်ကြာ အဖေကြီးတုတ်စိတ်ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်နော်”

နာလဲက လွီဇာ ကို သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“လွီဇာ.....ငါက သေဒဏ်ကျထားတာ...မကြာခင်သေရတော့မှာ..ငါ့အတွက်ဘာမှ မထူးဘူး..နင်ပဲ ငါ့လို မသေခင် ဒဏ်ရာတွေမဖြစ်အောင်နေပါ..ငါတောင်းပန်ပါတယ်အေ...”

နာလဲ က အိခနဲ ငိုချလိုက်သည်။

လွီဇာမှ ဆွံ့အသွား၏။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့....ဒီထောင်မှာက သေဒဏ်ဆယ်ယောက်ပြည့်မှ တစ်ခါ သုဿာန်ခေါ်သွားပြီးသတ်၊

ကျင်းထဲ စုပြီး မြုတ်တာ... ဒီနေ့သေဒဏ်သမားနဲ့ဆို

ကိုးယောက်ရှိသွားပြီ..နောက်တစ်ယောက်ပြည့်တာနဲ့...ဒီကွေ့မှ လည်း

ကျင်းထဲသွားရမှာပဲ..ကောင်မလေး..နင့်အတွက်ပဲ နင်တွေ့..သေလူအတွက်မတွေ့နဲ့”

“ရှင့်ပါးစပ်ပိတ်ထား”

လွီဇာက ပါးကွက်သားကို အားကုန်အော်ငေါက်လိုက်သည်။

“ဟေ့..ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ..ငရွေ့ကြီး...မင်းအမေယိုးထဲမှ ခြေကျင်းဖြုတ်တာ ကြာလှချည်..ငါ တံတောင်နဲ့ လာထောင်းလိုက်ရ”

အဖေကြီးတုတ်၏ အသံထွက်လာသဖြင့် ပါးကွက်သားမှာ လွီဇာ၏ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်မှ ခြေကျင်းကို အမြန်ဖြုတ်ပေးကာ ထွက်သွားတော့သည်။

လွီဇာ၏ အသက်ရှူသံများ မြန်လာသည်။ နာလဲက ဒူးနှစ်လုံးကြားတွင် ခေါင်းကို တင်ကာ ရှိုက်နေသည်။

“ရှင်..သေဒဏ်ကျထားတယ်ဆိုတာ..ကျွန်မကို ဘာလို့ အစောကမပြောတာလဲ”

“ငါ့ကြောင့် နင့်ကို စိတ်ဓာတ်မကျစေချင်ဘူး...ငါ လုပ်သင့်တယ်ထင်တာတွေကို လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ..ငါသေစရာရှိလည်းသေမယ်..ငါ့အတွက် ဘယ်သူမှ ဝန်ထုတ်ဝန်ပိုးမဖြစ်စေရဘူး..ငါ့ကြောင့် ဘယ်သူမှ စိတ်အနှောင့်အယှက်မပေးချင်ဘူး”

“ဒါနဲ့များ..ရှင်အကိုက ရှင်ကို လာကယ်မယ်ဆို..ဘာကိုများ အရှုံးပေးချင်နေတာလဲ...မသေသေးမျှ ဘာမဆို ဖြစ်လာနိုင်သေးတယ်...ဘာမဆိုမျှော်လင့်နိုင်သေးတယ်..ရှင်ဘာလို့ သေရမှာလဲ....သူ လာကယ်မှာပေါ့”

“အဲ့ဒါ ငါ နင့်ကို လိမ်တာ..ပြီးတော့ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း လိမ်လိုက်တာပါပဲဟာ....ငါတို့ဟာ တောင်ပေါ်ကနေ အင်းဝဘုရင်က အတင်းအကြပ်ခေါ်လာပြီး မြေပြန့်မှာ အတားအဆီးအဖြစ်နေခိုင်းခဲ့တဲ့ လူမျိုးစုလေးပါပဲ..တို့လူမျိုးစုလေးကို အုပ်ချုပ်ဖို့ အင်းဝဘုရင်က အရာရှိတစ်ယောက်ခန့်ထားတယ်..သူရိန်စောတဲ့..ငါ့အကိုက ဗိုလ်မင်း သူရိန်စော ရဲ့ လက်ထောက်ကျွန်တစ်ယောက်ပါပဲ.... သူတို့ဟာ အခု အင်းဝဘုရင်ကို အာခံဖို့ ကြိုးစားနေကြတာတော့ မှန်တယ်..ဒါပေမယ့်...ဟော့ဒီအင်းဝနန်းတော်ကြီးကို သိမ်းပြီး အကျဉ်းခန်းထဲက ငါ့ကို လာကယ်ထုတ်ဖို့ကတော့ ဘယ်လွယ်ဦးပါ့မလဲ...စိတ်ကူးသက်သက်ပါပဲ”

“ရှင်...က ဘာဖြစ်လို့ သေဒဏ်ကျတာလဲ”

နာလဲက လွီဇာရှေ့မှ ထမင်းထုတ်ကို ယူလိုက်သည်။

“ငါတို့ မတ္တရာမှာနေတဲ့ ကွေ့တွေ၊ မွန်တွေ

အတွက် ထမင်းတစ်လုတ် ဟာ ဘယ်လောက်ခက်ခဲလဲ...အင်းဝဘုရင်မသိဘူး...”

နာလဲက ထမင်းထုတ်ကို ဖြည့်သကဲ့သို့သူ၏ အတိတ်ကိုလည်း လွီဇာထံ ဖြည့်ထုတ်ပြရန်အသင့်ဖြစ်နေပေပြီ။

တဖက်အခန်းများမှ ထွက်လာသည့် ဆေးတံမီးခိုးများက အကျဉ်းထောင်၏ မွန်းကြပ်မှုများထဲ ထပ်မံနေရာယူလိုက်ကြသည်။

AVA 1740s

အခန်း(၁၈)

.....
ကန်း (ခေါ်) ဘူးသီးခြောက်ပုလွေသံ ဆွဲဆွဲငင်ငင် က အုတ်ဖိုတောင်ခြေရွာကလေးဆီမှ ပျံ့လွင့်လာသည်။ လွန်ခဲ့သောရက်ကမှ မတ္တရာ၊ အုတ်ဖိုဒေသရှိ ကွေ့ ခေါ် လားဟူစီ မျိုးနွယ်စု ကျေးရွာများ၏ စုပေါင်းနှစ်သစ်ကူးပွဲတော် ပြီးစီးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၆၂၉ ခုနှစ်တွင် သာလွန်မင်းသည် ပုန်ကန်သူမိုးနဲစော်ဘွားအား လက်ခံထားသည့် ကျိုင်းတုံသို့ ချီတက်ခဲ့သည်။

အပြန်ခရီးတွင် မုဆိုးအလုပ်တွင် ကျွမ်းကျင်သော လားဟူစီ ခေါ် ကွေ့လူမျိုး နှစ်ထောင်ခန့်ကို မတ္တရာ၊အုတ်ဖိုတောင်ခြေတွင် အခြေချရန် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

မတ္တရာတွင် မူလရှိနှင့်ပြီးသော မွန်ရွာများနှင့် အတူ ကွေ့ရွာများ တည်ထောင်နေထိုင်စေ ခဲ့သည်။

ရာစုနှစ်တစ်ကြိမ်ခြားပြီးနောက် ၁၇၃၅ ခုနှစ်အရောက်တွင်တော့ မတ္တရာနယ်ရှိ ကွေ့လူမျိုးများမှာ အင်အားများပြားလာခဲ့ကြသည်။

ကွေ့ရွာပေါင်း (၁၈)ရွာအထိ ရှိလာခဲ့၏။

ထိုအနီးတဝိုက်ရွာကလေးများတွင် ဟိုမှ သည် ထွက်ပေါ်နေသော ကန်းပုလွေသံများကား အခြားမဟုတ်။

စုပေါင်းနှစ်သစ်ကူးပွဲတွင် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြသည့် ကွေ့လူငယ် သမီးရည်းစားများအကြား လွမ်းခြင်း၊ ဆွေးခြင်းကို အချက်ပေးသည့် သင်္ကေတတစ်ခု။

ကန်းပုလွေသည် ဘူးသီးခြောက်ကို တူရိယာအိမ်အဖြစ် ထားရှိပြီး တစ်ပေမှ နှစ်ပေခွဲအထိ ရှည်လျားသော ဝါးပြွန်(၄)ခု မှ (၁၄)ခုအထိ တပ်ဆင်နိုင်သည့် တူရိယာဖြစ်သည်။

လားဟူမျိုးနွယ်စုတို့၏ ရိုးရာတူရိယာလည်းဖြစ်သည်။

ကန်းပုလွေကြီးများကို ဈေးနေ့များ၊ ရိုးရာပွဲတော်များတွင် နက်ပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ် ကွေ့လူမျိုး ပုလွေသမားများက တီးမှုတ်တတ်ကြသည်။

ကွေ့ကာလသားအများစုမှာမူ ကန်းပုလွေငယ်ကို သမီးရည်းစား အချစ်ရေးရာကိစ္စများတွင် စကားဝှက်အဖြစ် အသုံးပြုရန် တီးမှုတ်ကြသည်။

အသက်(၂၀)နှစ်အရွယ် ကွေ့လားဟူမလေး နားလဲ သည် ရွာဦးနတ်စင် ရှေ့တွင် မတ်တပ်ရပ်ကာ ပျားဖယောင်တိုင်လေးတိုင်ကို ထွန်းညှိနေသည်။

ဆွေမြွေဖွယ်ပုလွေသံနှင့်အတူ ပျားဖယောင်တိုင်များမှ ထွက်လာသည့် မီးခိုးငွေ့များကို နားလဲက သေသေချာချာစိုက်ကြည့်နေ၏။

နတ်စင်၏ အရှေ့ဘက်ကွက်လပ်တွင် ကွေ့ရွာ (၁၈)ရွာမှ သိုဘိုခေါ် နတ်ဆရာများ၊ သူကြီးများ က ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြသည်။

ကွေ့တို့၏ ယုံကြည်မှုအရ ခရီးသွားလာခြင်း၊ နာဖျားခြင်း၊ ထိခိုက်ရှနာဖြစ်ခြင်းမှ အစ အခြားသောကိစ္စများတွင် အဆိုးအကောင်းအနာဂတ်ကို သိလိုပါက ပျားဖယောင်နှင့် သစ်ခေါက်မှုန့်ကို ထွန်းညှိကာ ထွက်လာသော အငွေ့၏ ပုံသဏ္ဌာန်အလိုက် အနာဂတ်ကို နမိတ်ကောက် ဟောကိန်းထုတ်တတ်ကြသည်။

နားလဲသည် အသက်(၁၄)နှစ်အရွယ်ကတည်းက ပျားဖယောင်းနိမိတ်များကို မှန်ကန်အောင် ဟောပြောနိုင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကွေ့ရွာ(၁၈)ရွာလုံးက သိုဘိုနတ်ဆရာများကိုယ်တိုင်က နားလဲ အား သာလာမာ ခေါ် နတ်ဆရာမ အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားရ၏။

နားလဲ သည် အသားဖြူဖြူ၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ ဗာဒံသီးသဏ္ဌာန်မျက်ဝန်းလေးများဖြင့် တိဘက်အနွယ်တို့၏ အလှကို အပြည့်အဝ ပိုင်ဆိုင်သူလေးဖြစ်သည်။

ကွေ့ရိုးရာခေါင်းပေါင်း၏ အမြိတ်စလေးများနှင့်အတူ လှပဖြောင့်ဆင်းသည့် ဆံနွယ်နက်နက်များကလည်း သူမ၏ စွဲဆောင်မှုတစ်ခုဖြစ်သည်။

သိုဘိုနတ်ဆရာများထဲမှ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သည့် အဘိုးကျဘို သည် နားလဲ အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဘာ တွေ့လဲ...သာလာမာ...သူတို့ နှင့်အဖြေကို စောင့်နေကြတာ”

နားလဲက အဘိုးအိုကျဘို ၏ လက်များကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူကြီးများ၊နတ်ဆရာများဘက်သို့ လှည့်ထိုင်လိုက်၏။

“သူတို့ အင်းဝကနေ ဘေးကင်းစွာနဲ့ ပြန်လာကြပါပြီ...ဒီနေ့ နေမဝင်ခင်ကို ရွာကို ပြန်ရောက်ပါလိမ့်မယ်..ဒါပေမယ့်..သူတို့နောက်ကနေ..စစ်ပွဲတစ်ခု ပါလာလိမ့်မယ်.. မကြာခင်..မကြာခင်” သိုဘိုနတ်ဆရာများရော၊ သူကြီးများပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။

“နောင်..နောင်..နောင်”

ထိုအချိန်တွင် ရွာပြင်တံခါးထံမှ အချက်ပေး မောင်းသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

“သူတို့ လာကြပြီထင်တယ်”

ခဏအကြာတွင် မြင်းနှစ်စီး က နတ်စင်ရှိရာကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။

ရှေ့ဆုံးရှိ မြင်းကို စီးလာသူက မတ္တရာကွေ့တို့အား အုပ်ချုပ်ရန် အင်းဝမှ ခန့်အပ်ထားသည့် အရာရှိ ဗိုလ်မင်းသူရိန်စော။

ဗိုလ်မင်းသူရိန်စောသည် အင်းဝသား ဗမာတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ကွေ့လူများတို့နှင့် တသားတည်းဖြစ်နေသည့် အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည်။

လူလွတ်တစ်ဦးလည်းဖြစ်သဖြင့် မတ္တရာအခြေချပြီး ကွေ့ရွာများသို့ လှည့်လည်နေသူဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မင်းသူရိန်စော၏ နောက်တွင် အုန်းခွံရောင်မြင်းကိုစီးလျက်ပါလာသူက နားလဲ၏ အကိုကြီး ဂုဏ္ဏအိမ်။

ဂုဏ္ဏအိမ်သည် ဗိုလ်မင်းသူရိန်စော၏ လက်ထောက်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ငယ်စဉ်ကတည်းက လက်ဝှေ့၊ သိုင်း နှင့် စစ်ထိုးစစ်တက်ပညာများကို ပုပ္ပါးဘက်မှ ပွဲကျောင်းများအထိ သွားရောက်သင်ကြားခဲ့သူဖြစ်သည်။

သူရိန်စောနှင့် ဂုဏ္ဏအိမ်က နတ်စင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

နတ်စင်ရှေ့ထိုင်နေသူများမှာမူ နားလဲ၏ နိမိတ်ဖတ်မှုမှာ မှန်ကန်နေသဖြင့် မျက်နှာပျက်နေကြ၏။

ဗိုလ်မင်းသူရိန်စောနှင့် ဂုဏ္ဏအိမ်က မြင်းများကို သစ်ပင်တွင်ချည်လိုက်ကြပြီး နတ်စင်ရှေ့သို့ လျှောက်လာကြသည်။

ရွာလူကြီးများက ဗိုလ်မင်း၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေကြ၏။

“အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား...ဗိုလ်မင်း...နန်းတော်ကြီးက လက်ခံလိုက်လား”

အဘိုးအိုကျဘို ၏ အသံက မျှော်လင့်ချက်အပြည့်ဖြင့်။

သူရိန်စောက နတ်စင်ရှေ့တွင် တင်ပွဲလင်ခွေထိုင်လိုက်သည်။

“အသည်ဝန်က ကျုပ်တို့ အသနားခံစာကို ပယ်ချလိုက်တယ်”

“ဟာ..”

“ဟူး”

ရွာသူကြီးများ ၊ သိုဘိုနတ်ဆရာများဆီမှ စိတ်ပျက်အားလျော့သည့် သက်ပြင်းသံများ ထွက်လာကြသည်။

သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာတွင် ပူလောင်မှုများက ထပ်ဟင်နေ၏။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်တစ်ရာကျော်ကတည်းက အင်းဝဘုရင်သည် ကွေ့လူမျိုးများကို မတ္တရာဒေသတွင် တောင်ယာလုပ်ကိုင်စားသောက်အခြေချစေခဲ့သည်။

အစပိုင်းတွင် ဘုရင်ကိုယ်တိုင် စစ်ချီရာတွင် ရိက္ခာအတွက် အမဲလိုက်ပေးရန် ကွေ့လူမျိုး များက တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြရ၏။

ဘုရင့်အစုများတွင် ပါဝင်လျှင် ဘုရင့်အမှုထမ်းဖြစ်သဖြင့် အခွန်ကင်းလွတ်ခွင့်ရှိပြီး နန်းတော်မှ ချီးမြှင့်သည့် ရိက္ခာ၊ငွေကြေးနှင့် လယ်ယာမြေများကို လုပ်ကိုင်ခွင့်ရရှိသည်။

စနေမင်းနန်းတက်လာပြီးနောက် လူဦးရေများပြားလာသော ကွေ့များကို ဘုရင့်အစုထဲမှ ထုတ်ပယ်ကာ အသည်စာရင်းတွင် ထည့်လိုက်သည်။

ကွေ့တို့သည် အသည်စာရင်းတွင် ပါဝင်သွားသဖြင့် တောင်ယာလုပ်ကိုင်စားသောက်ကြရသည်။

ထို့ပြင် အခွန်ကင်းလွတ်ခွင့်မရှိပဲ မင်းတိုင်း(၁၂)မှု ကို ထမ်းဆောင်ကြရတော့သည်။

မင်းတိုင်းဆယ့်နှစ်မှု ဆိုသည်မှာ ဘုရင်လှေတပ်၊ဆင်တပ်များတွင်သုံးရန် လျှော်ကြိုး။

မြို့ရွာခံတပ်များဆောက်သည့် အင်္ဂတေများတွင်သုံးရန် တမာစေး၊ ကျွဲကော်၊ တင်လဲရည်၊ဥသျှစ်သီး။

နန်းတွင်းရှိ မှိုယာ၊ခေါင်းအုံးများတွင်အသုံးပြုရန် လှဲမှို၊ ဘုရင့်တပ်တော်အတွက် အမြှောက်ဆံ၊

သေနတ်ကျည်ယမ်းဖော်စပ်ရန် မုရိုးစစ်မီးသွေး။

လွှတ်တော်၊ ရုံးတော်များတွင် စာရေးရာတွင်အသုံးပြုမည့် ထန်းဖူးစည်း။

ဘုရင့်ဆင်တပ်မှ ဆင်များအတွက် ဆေးဖော်စပ်ရာတွင် အသုံးပြုသည့် မန်းကျည်းမှည့်။

နန်းတွင်းအဆောက်အဦများ၊ ဘုရင်လှေတော်များတွင် အသုံးပြုရန် ရေနံ၊ ပွဲညက် တို့ဖြစ်ကြသည်။

ထိုဆယ့်နှစ်မှုမင်းတိုင်းကို အခွန်တော်အဖြစ် အသည်စာရင်းပေါက်သူများက ဆက်သွင်းရသည်။

ကွေ့များမှာ အပူပိုင်းမြေပြန့်ဒေသတွင် တောင်ယာကို ခက်ခဲစွာလုပ်ကိုင်စားသောက်ရသော်လည်း

အသည်စာရင်းပေါက်သွားသဖြင့် လွတ်လပ်စွာနေခွင့်ရသည်။

အသည်များမှာ မင်းမှုထမ်းရန်မလိုပဲ အင်းဝရှိ အသည်ဝန်နှင့်သာ

အခွန်တော်ကိစ္စထိတွေ့ဆက်ဆံကြရသည်။

သို့သော် ၁၇၃၃ ခုနှစ် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ နန်းတက်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် အခြေအနေက

ပြောင်းလဲလာသည်။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် အင်းဝမြို့တွင်း၊ မြို့ပြင် နန်းတော်သုံးခုနှင့် ဥယျာဉ်တော်များ၊

အခြားမြို့များတွင်လည်း အပန်းဖြေယာယီစံနန်းများ၊ ဥယျာဉ်များတည်ဆောက်သည်။

ထိုတည်ဆောက်ရေးအတွက် မတ္တရာ၊အုတ်ဖိုရှိ ကွေ့ရွာများ၊ မွန်ရွာများမှ

အားကောင်းမောင်းသန်ယောက်ျားများကို ဆင့်ဆိုသည်။

ယောက်ျားများမှာ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ဘုရင်၏ တည်ဆောက်ရေးတွင် လုပ်အားသွားပေးကြရသည်။
ထို့ကြောင့် ယခင်က လင်စုံမယားဖက် ခိုးတူဘောင်ဖက်လုပ်ကြသည့် တောင်ယာများတွင်
ယောက်ျားသားများမရှိတော့ပဲ အမျိုးသမီးများသာ လုပ်ကိုင်ကြရတော့၏။

၁၇၃၄ ခုနှစ်တွင် မူ အခြေအနေက ပိုမိုဆိုးရွာလာသည်။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် အင်းဝမြို့တော်တွင် ဆယ့်နှစ်ရာသီပတ်လုံး ပွဲလန်းသဘင်များကို
အကြီးအကျယ်ကျင်းပပြုလုပ်သည်။

တန်ခူးလတွင် ရေဖြန်းသဘင်နှင့် နှစ်သစ်ကန်တော့ဆက်သဘင်၊ ကဆုန်လတွင် ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်၊
နယုန်လတွင် စာမေးသဘင်၊ ဝါဆိုလတွင် ရှင်လောင်းတော်သဘင်၊ ဝါခေါင်လတွင်စာရေးတန်သဘင်၊
တော်သလင်းလတွင် လှေသဘင်၊ သတင်းကျွတ်လတွင် ဆီမီးမြှင်းမိုရ်ပွဲနှင့်
ဝါကျွတ်လက်ဆောင်ကန်တော့သဘင်၊ တန်ဆောင်မုန်းလတွင် ကထိန်သင်္ကန်းသဘင်၊
ကြာသင်္ကန်းပွဲတော်၊ တန်ဆောက်တိုင်နက္ခတ်သဘင်၊ နတ်တော်လတွင် ဆင်ပွဲသဘင်၊ မြင်းဖမ်းသဘင်၊
ပြာသိုလတွင် မြင်းခင်းစစ်ရေးပြသဘင်၊ တပို့တွဲတွင် ယာဂုနှင့် မီးပုံပွဲသဘင်၊ တပေါင်းလတွင်
ဘုရားစေတီများ၏ပွဲသဘင်များကို ကျင်းပသည်။

အချို့မှာ ဘာသာရေးပွဲ၊ စစ်ရေးပွဲသဘင်များဖြစ်သော်လည်း မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် အငြိမ့်၊
မျက်လှည့်များ၊ အရောင်းဈေးတန်းများ၊ စတုဒိသာမဏ္ဍပ်များထိုးကာ အလှူကြီးများ ပေးလေ့ရှိသည်။
ထို့သို့ ပွဲလန်းခံရာတွင် ချက်ပြုတ်ရေး၊ လက်မှုသဘင်ဆင်ယင်ရေးတို့တွင်
အမျိုးသမီးအလုပ်ကြမ်းသမားများလိုအပ်လာသည့်အခါတွင်လည်း ကွေ့ရွာများမှာ
အမျိုးသမီးငယ်များကို ဆင့်ဆိုပြန်သည်။

သန်မာငယ်ရွယ်သော ကွေ့အမျိုးသမီးများမှာ တောင်ယာလုပ်ငန်းကို ရပ်တန့်ကာ အင်းဝသို့ မင်းမှုကူ
သွားကြရပြန်၏။

ထိုအခြေအနေတွင် အသည်ဝန်ကလည်း သက်ဆိုင်ရာ မင်းတိုင်းဆယ့်နှစ်မှုအခွန် ပေးသွင်းရန်
ကောက်ခံလာသည့်အခါ ကွေ့တို့မှာ ကြပ်တည်းကုန်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင် ကွေ့ရွာသူကြီးများနှင့် ဘာသာရေးခေါင်းဆောင် သိုဘိုများ
ဦးဆောင်ကာ ကွေ့အအုပ်အချုပ်ဖြစ်သောဗိုလ်မင်းသူရိန်စော ထံ တင်ပြကြသည်။

ဗိုလ်မင်းသူရိန်စောသည် ကွေ့တို့နှင့်အတူ တသားတည်းနေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ကွေ့တို့၏ အခက်အခဲကို
နားလည်သည်။

ထို့ကြောင့် မင်းတိုင်း(၁၂)မှု အခွန်ဆောင်ခွင့်ကို တဝက်ခန့် ဖြေလျော့ပေးရန် ကွေး(၁၈)ရွာရှိ သူကြီးတို့
လက်မှတ်ထိုးထားကြသော အသနားခံစာကို ယူဆောင်ကာ အင်းဝရှိ အသည်ဝန်ထံ
တင်သွင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အသည်ဝန်ကလည်း နန်းတွင်းမှ မင်းမှုဆင့်ဆိုခြင်းသည် သက်ဆိုင်ရာဝန်ကြီးများနှင့်သာ ဆိုင်ပြီး သူနှင့်
မသက်ဆိုင်ကြောင်း၊ သူ၏ တာဝန်မှာ အသည်သားများထံမှ အခွန်များကို နန်းတော်သို့

အချိန်မှီဆက်သွင်းရန်သာဖြစ်သဖြင့် အခွန်ဖြေလျော့ပေးရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းပြောကာ စာကို ပယ်ချခဲ့သည်။

သူရိန်စောနှင့် ဂုဏ္ဏအိမ်တို့ အင်းဝသို့ သွားသည်မှာ နှစ်ပတ်ကျော်ကြာမြင့်နေသည်ဖြစ်သဖြင့် သူတို့၏ ဘေးအန္တရာယ်အတွက် သူကြီးများ၊ သိုဘိုများက နားလဲ့ထံ ပျားဖယောင်းနီမိတ်လာကြည့်ခိုင်းကြခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ သူတို့အားလုံးတိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

“ကျွန်မတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

နားလဲ့ ၏ အသံကြောင့် သူရိန်စော သတိဝင်လာ၏။

သူကြီးများထံမှ ခပ်တိုးတိုး စကားပြောသံများ ပြန်ထွက်လာသည်။

“နန်းတော်က ကျွန်မ တို့ ကွေ့တွေကို သူတို့အလုပ်တွေလုပ်ပေးဖို့ ဆင့်ဆိုတယ်။ တဖက်ကလည်း အခွန်တောင်းတယ်။ အဲ့ဒီထဲက တစ်ခုကို ကျွန်မတို့ ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းရလိမ့်မယ်”

နားလဲ့ ၏ စကားကြောင့် အကိုဖြစ်သူ ဂုဏ္ဏအိမ်မှာ အလန့်တကြားဖြစ်သွားသည်။

ဂုဏ္ဏအိမ်တင်မက ရှေ့တွင်ထိုင်နေကြသော သူကြီးများ၊ သိုဘိုများကလည်း သူရိန်စော၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ကြ၏။

အင်းဝဘုရင့်အမှုထမ်းတစ်ဦး၏ရှေ့တွင် ဘုရင့်အမိန့်ကို ငြင်းပယ်ရန် ဆော်ဩသူမှာ သေဒဏ်ထိုက်ကြောင်း ဂုဏ္ဏအိမ် သိထားသည်။

“နားလဲ့..နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ...လူကြီးတွေ ပြောကြလိမ့်မယ်..ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း”

ဂုဏ္ဏအိမ်က ညီမဖြစ်သူကို မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ဟောက်လိုက်သည်။

“ပြောရမယ်..ကျားလဲ...ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် တို့က တစ်နှစ်လုံးတောင်ယာလည်း

ကောင်းကောင်းမလုပ်ရဘူး၊ ဒီရှင်ဘုရင်ရဲ့ အပျော်အပါးကိစ္စတွေပဲ လိုက်လုပ်ပေးနေရတယ်။ ငါတို့

ရှိစုမဲ့စုလေးတွေကိုလည်း အခွန်ကဆောင်ရမယ်ဆို... ငါတို့ကလေးတွေ

ငတ်သေကုန်မှာပေါ့..နင်စဉ်းစားလေ”

ကျားလဲ ဆိုသည်မှာ ဂုဏ္ဏအိမ်၏ အိမ်အမည်ဖြစ်ပြီး အကိုကြီးများကို မှည့်ခေါ်လေ့ရှိကြသည်။ နားလဲ့မှာ ညီမအငယ်ဆုံးများကို မှည့်ခေါ်လေ့ရှိသည့် အမည်လည်းဖြစ်သည်။

“နင်တော့...သူပုန်ဆိုပြီး သတ်ခံရလိမ့်မယ်..စကားကို ကြည့်ပြော”

ဂုဏ္ဏအိမ်က သူရိန်စောကို အကဲခတ်ရင်း..နားလဲ့ကို လက်ညှိုးထိုးကာသတိပေးလိုက်၏။

“နားလဲ့ပြောတာ..မှန်တယ်..ဂုဏ္ဏအိမ်”

ဗိုလ်မင်းသူရိန်စော စကားကြောင့် ဂုဏ္ဏအိမ်မှာ တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။

“ဒါပေမယ့်....သူပြောတာ လိုနေသေးတယ်....နန်းတော်က အမိန့်ကို ငြင်းဆိုမယ်ဆို..တစ်ခုတည်း

ငြင်းလည်း..သူပုန်ပဲ..နှစ်ခုငြင်းလည်း သူပုန်ပဲ..ဒီတော့ ကွေ့တွေအနေနဲ့ ငြင်းမယ်ဆို နှစ်ခုလုံးကို

ငြင်းပါ..မငြင်းဘူးဆိုလည်း နှစ်ခုလုံးကို မငြင်းပါနဲ့”

ရှေ့မှ အကြီးအကဲများ ပွက်လောရိုက်ကုန်ကြသည်။

ဗိုလ်မင်းသူရိန်စောက မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ပြောမယ်...ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို အားနာနေကြတာသိတယ်..ကျုပ်က အင်းဝမင်းမှုထမ်း ဗမာတစ်ယောက်..မင်းမှုထမ်းဆိုတာ မင်းကို သစ္စာရှိရတာမှန်တယ်..သူ့ဆန်စားလို့ ရဲရတာ မှန်တယ်..ဒါပေမယ့်.... ကျုပ်စားတဲ့ဆန်က ဘုရင့်က လယ်ထွန်ကျွေးတာမဟုတ်ဘူး...အခွန်ထမ်းတွေလယ်သမားတွေ က ဘုရင့်ဆီ အခွန်ဆက်တယ်..အဲ့ဒီက ရတဲ့ဟာကို ဘုရင်က သုံးဖြုန်းပျော်ပါးပြီး ပိုမှ ကျုပ်တို့မင်းမှုထမ်းတွေကို ရိက္ခာအဖြစ်ပေးတယ်...ဒီတော့..ကျုပ်စားတဲ့ဆန် က ဘုရင့်ဆန်မဟုတ်ဘူး..ခင်ဗျားတို့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဆန်ပဲ..ဒီတော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ ဆန်ကို စားပြီး ခင်ဗျားတို့အတွက်ပဲ ရဲ မယ်.....ဟုတ်ပြီလား” ရုတ်တရက် အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

“ဟော့ဒီ နားလဲဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကတောင် မတရားတဲ့အမိန့်ကို ဖီဆန်ဖို့ ပြောလာခဲ့ပြီ..ကျုပ်လို ဘုရင့်စစ်မှုထမ်းတစ်ယောက်ကလည်း သူပုန်ထဖို့ ထုတ်ပြောပြီးပြီ.. ခင်ဗျားတို့က ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ..ခင်ဗျားတို့ ကွေ့တွေမှာ ဘုရင့် ခိုင်းတာလုပ်ပြီး ငတ်သေမလား..တိုက်ပြီးသေမလား..ဒီနှစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်”

“တိုက်မယ်...ဗိုလ်မင်း..တိုက်မယ်”

ဂုဏ္ဏအိမ်က လက်သီးကို ဆုပ်ကာ အော်လိုက်သည်။

“ကဲ..သူကြီးတွေသဘောကရော..ဘယ့်နှယ့်ရှိစ”

“ဗိုလ်မင်း ဦးဆောင်မယ်ဆို..ကျုပ်တို့ နောက်လိုက်ဖို့ အသင့်ပဲ..ကျုပ်တို့ ဗိုလ်မင်းကိုယုံတယ်”

“ကျုပ် ခေါင်းမဆောင်ပါဘူး..ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့..... ပြီးတော့ ဒါဟာ ခင်ဗျားတို့ကွေ့တွေ လွတ်မြောက်ရေးပဲ..ခင်ဗျားတို့ လွတ်မြောက်ရေးကို.. ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီး ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင် တိုက်မှ ရမယ်... နောက်တစ်ခုက

သူပုန်ထတယ်ဆိုတာ....မနိုင်ရင်သေမယ်..မသေရင် နိုင်မယ်..ဒီနှစ်လမ်းကိုပဲ တွေးထားကြရမယ်”

ဗိုလ်မင်း သူရိန်စော က စကားဆုံးသည်နှင့် အဘိုးအိုကျဘို ဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ...ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို လိုအပ်တဲ့ စစ်ရေးဆိုင်ရာတွေ အကြံပေးကူညီမယ်..ခင်ဗျားတို့ ထဲက ခေါင်းဆောင်ကိုခင်ဗျားတို့ပဲ ရွေးကြပါ..အဘိုးကျဘို...ဘယ်လိုသဘောရပါသလဲ”

အဘိုးအိုကျဘို က သူ့လူများအား ကွေ့ဘာသာစကားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

သူကြီးအချို့က ကွေ့ဘာသာစကားဖြင့် ပြန်ပြောကြ၏။

“အခု သူကြီးတွေက သူတို့ရွာတွေကို ပြန်ပြီး ဒီကိစ္စ ရွာသူရွာသားတွေသဘောတူညီမှုယူကြလိမ့်မယ်.... သဘက်ခါက ယုန်ရက်ကျတယ်..အဲ့ဒီနေ့ကျ ဒီရွာမှာပဲ တို့ နတ်တင်ပွဲလုပ်ရင်း ရွာလူကြီးတွေ ပြန်ဆုံကြမယ်..ပြီးရင် တခါတည်း ခေါင်းဆောင်တင်မယ့်သူကိုပါ ရွေးမယ်”

သူရိန်စောက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။လားဟူ ကွေ့လူမျိုးတို့မှာ တပတ်လျှင် နေ့ရက် ၁၂ ရက်ရှိပြီး ခွေး၊နွား၊မြွေ စသဖြင့် ရက်အမည်များကို သတ်မှတ်ထားသည်။

ထိုရက်များထဲမှ ယုန်ရက်၊ ကျားရက်၊ နဂါးရက်များမှာ နေ့တူးနေမြတ်များအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ ထို့နေ့များတွင် အရေးကိစ္စများ ဆုံးဖြတ်လေ့ရှိကြ၏။

“ကောင်းပါပြီ....အဲ့ဒီနေ့ကျ အသေးစိတ်စီစဉ်စရာတွေကို ကျုပ်တို့ တိုင်ပင်ကြတာပေါ့”

AVA 1740s

အခန်း(၁၉)

.....
ယုန်ရက်။

စနစ်တကျသန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားသဖြင့် ရှင်းလင်းသပ်ရပ်နေသည့် ရွာလမ်းများမှာ ယနေ့တွင် ရွာပေါင်းစုံမှ ခေါင်းဆောင်များ စုဝေးမည့် အစည်းအဝေးရှိနေကြောင်း ပေါ်လွင်နေ၏။

ရွာထိပ်နတ်စင်ရှေ့ကွက်လပ်တွင် ငှက်ပျောရွက်များကို ဖြန့်ခင်းထားသည်။

ငှက်ပျောရွက်များပေါ်တွင် ဖက်နှင့်ထုတ်ထားသည့် “ဟွန်တောင်ထီး” ခေါ်ဟင်းပေါင်းထုတ်များက အစီအရီ။

ဟွန်တောင်ထီးဟင်းသည် လားဟူကွေ့တို့၏ ပွဲများတွင် မပါမဖြစ်ရိုးရာဟင်းဖြစ်သည်။

ထိုဟင်းသည် ဝက်သား(သို့)အသားတမျိုးမျိုးကို ဟာကြားဟုခေါ်သော ဆီးဖြူခေါက်၊ ဂျူးမြစ်၊ နံနံပင်၊

ကြက်သွန်မြိတ် စသည့် ဟင်းခပ်အမွှေးအကြိုင်များ ရောနှောကာ စင်းကောလုပ်ပြီး

ဖက်ဖြင့်ထုတ်ပေါင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဟွန်တောင်ထီး ဟင်းထုတ်များခင်းထားသည့် ပတ်ချာလည်တွင် ကွေ့ရွာ(၁၈)ရွာမှ ရွာသူကြီးများ အသီးသီးရောက်ရှိ နေရာယူလိုက်ကြသည်။

ဗိုလ်မင်းသူရိန်စော နှင့်အတူ ဂုဏ္ဏအိမ်၊ နားလဲ၊ တောင်ဘက်ရွာများဆီမှ နာမည်ကျော်

ကာလသားခေါင်းများဖြစ်သည့် ငနက်၊ ငကက် ညီနောင် တို့ လည်း ပါလာကြ၏။

ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော သိုဘိုများမှာ နတ်စင်၏ အောက်ဘက်တွင် တန်းစီကာ

ထိုင်လိုက်ကြသည်။

မကြာမီ ကန်းပုလွေကြီး ကို မှုတ်လိုက်သည့် အသံထွက်လာ၏။

အစည်းအဝေးစတင်ကြောင်း အချက်ပေးသံပင်။

အဘိုးအိုကျဘို က မတ်တပ်ရပ်ခါ နတ်စင်တွင် တင်ထားသော ပျားဖယောင်းကို ထွန်းညှိလိုက်၏။

“ရွာလူကြီးတွေအားလုံးက ဗိုလ်မင်းပြောတာကို သဘောတူလိုက်ကြပါပြီ...ကျေးရွာသားတွေကလည်းပဲ သဘောတူကြပါတယ်”

အဘိုးအို ကျဘို ၏ စကားကို ဗိုလ်မင်းသူရိန်စောက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ..ကျုပ်တို့အားလုံး စစ်တိုက်ကြမယ့်သူတွေဆိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း သစ္စာရည်တော့

သောက်ကြရလိမ့်မယ်..သစ္စာရည်မသောက်ခင် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကို ရွေးချယ်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

အဘိုအိုကျဘိုက ဝါးဆေးတံကို တရှိုက်ဖွာလိုက်၏။

“ခေါင်းဆောင်နေရာကို....နှစ်ယောက်လျာထားတာရှိပါတယ်. ဂုဏ္ဏအိမ် နဲ့ ငနက်ပါ။ နှစ်ယောက်လုံးဟာ

ကွေ့လူငယ်တွေအကြား ဩဇာညောင်းပါတယ်..... ဂုဏ္ဏအိမ်က ငယ်ငယ်ကတည်းက

ပွဲကျောင်းသားဖြစ်လာတယ်။ သိုင်းပညာနဲ့ စစ်ထိုးစစ်တက်တွေ သင်လာတယ်။ ငနက်က တနင်္ဂနွေမင်းလက်ထက် အင်းဝစစ်တပ် ဇင်းမယ်ကို ချီတဲ့အခါ..မင်းသားမောင်ပြည့်လက်အောက်မှာ သွေးသောက်ကြီးအထိ အမှုထမ်းဖူးခဲ့တယ်...သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပထမခေါင်းဆောင်နှင့် ဒုတိယခေါင်းဆောင် ရွေးရပါလိမ့်မယ်..အဲ့ဒါကိုတော့ ဗိုလ်မင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ပါ”

ဗိုလ်မင်းသူရိန်စောက အတန်ငယ်စဉ်းစားနေသည်။

“ဂုဏ္ဏအိမ်က ကျုပ်လူဖြစ်နေတော့ ပြောရတာခက်တယ်....ဒါပေမယ့် ဂုဏ္ဏအိမ်က ကျုပ်လူဆိုတာကို မေ့ထားပြီး...ကျုပ် စဉ်းစားမိတာကို ပြောချင်တယ်”

“ပြောပါ..ဗိုလ်မင်း...ဗိုလ်မင်းသဘောပါ”

“ကျုပ်တို့ ရင်ဆိုင်ရမှာ အင်းဝစစ်တပ်ပါ။ အင်းဝစစ်တပ်ကို ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ အင်းဝစစ်တပ်မှာ သွေးသောက်ကြီးအဆင့်နဲ့ တာဝန်ထမ်းဖူးတဲ့ ငနက် က ခေါင်းဆောင်တယ်ဆိုရင် တစ်ဖက်က ကျုပ်တို့ကို အထင်သေးပါလိမ့်မယ်။ ငနက်ကို အင်းဝတပ်ထဲ သိကျွမ်းဖူးတဲ့လူတွေလည်း ရှိကြမှာပါ။ စစ်ရဲ့သဘောမှာ တပ်မှူးတွေရဲ့ သေနင်္ဂဗျူဟာကအရေးပါသလို အောက်ခြေကတိုက်မယ့် စစ်သားရဲ့ စိတ်ဓာတ်က အရေးအကြီးဆုံးပါ။ ငနက် ခေါင်းဆောင်တဲ့ ကွေ့တွေကို တိုက်ရတာဟာ သွေးသောက်ကြီးအဆင့်ကို တိုက်ရတာလို့ သူတို့မြင်တဲ့အခါ အကြောက်အလန့်နည်းပြီး စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ သူတို့ မသိဘူး...မမြင်ဖူးသေးတဲ့..ဂုဏ္ဏအိမ်လို လူက ခေါင်းဆောင်တာမျိုးကို ကျုပ်က ပိုသဘောကျတယ်။ ဂုဏ္ဏအိမ် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ..ဘုရင်ကိုတောင် အံ့တုတဲ့သူဟာ မင်းလောင်းလား..ဒီလိုမျိုး တဖက် တပ်သားတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ဒွိဟဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်တာဟာ ကျုပ်တို့အတွက် အားသာချက်တစ်ခုဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်”

အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

“ကျုပ် ဂုဏ္ဏအိမ်ကို ခေါင်းဆောင်အဖြစ်သဘောတူတယ်”

ငနက်က လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါမှ အားလုံးက ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင်ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဒါဆို ကိုရင်ငနက်က ဒုတိယခေါင်းဆောင်အဖြစ် တာဝန်ယူပေးပါ”

ဗိုလ်မင်းသူရိန်စော စကားကို ငနက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကဲ..ဒါဆို ခေါင်းဆောင်လည်းရပြီဆိုတော့ သစ္စာရည်သောက်ဖို့ လုပ်ကြမယ်”

နားလဲက အသင့်ယူလာသော ယွန်းဖလားကို ဗိုလ်မင်းသူရိန်စောရှေ့တွင် ချပေးလိုက်သည်။

ဗိုလ်မင်းသူရိန်စောက ဓါးမြှောင်တစ်ချောင်းကိုထုတ်ကာ သစ္စာရည်သောက်ကြရန် စီစဉ်ကြ၏။

သစ္စာရည်သောက်ပြီးသည့်အခါ အသေးစိတ်အစီအစဉ်များကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည်။

ထိုရက်များအတွင်း ရွာအသီးသီးမှ အားကောင်းမောင်းသန်ယောက်ျားမှန်သမျှမှာ ဓား၊ ဒူးလေး၊

အဲမောင်းလှံရှည်၊ လှံလျင် စည်တို့ကို စုဆောင်းကာ စစ်ရေးလေ့ကျင့်ကြရသည်။

ရှိသည့်ငွေစများစုဆောင်းကာ အင်းဝမြို့တော်သို့ တက်ပြီး ယမ်းစိမ်းများကို မှောင်ခိုဝယ်ယူကြသည်။

ဒူးလေးများ၊ လက်လုပ်သေနတ်များ ပြင်ဆင်ကြသည်။

ဂုဏ္ဏအိမ်နှင့် ငနက်တို့ အဦးအစီးပြုကာ ရွာအလိုက် ရွာခေါင်းများဖြင့် အင်အားစုဖွဲ့ထားကြသည်။
အမျိုးသမီးနှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများက ဆန်၊ ကောက်ညှင်းတို့ဖြင့် ရိက္ခာခြောက်များကို အဓိက
ပြုလုပ်စုဆောင်းကြသည်။

နားလဲ မှာ ကွေ့အမျိုးသမီးထု၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာ၏။

မိုးရာသီကား ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အင်းဝရှိ အသည်ဝန် ၏ ရုံးသည်လည်း မင်းတိုင်း(၁၂)မှုကို ပျက်ကွက်လျက်ရှိသည့် မတ္တရာ၊အုတ်ဖိုရှိ
ကွေ့ရွာများကို အရေးယူရန်စီစဉ်လျက်ရှိသည်။

အသည်ဝန်လက်အောက်မှ စာရေးတော်ကြီး ငထိန် တို့ဦးဆောင်သော အင်းဝရဲတပ်တစ်ခုသည် မကြာမီ
ကွေ့ရွာများဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရွာအတွင်း ယောက်ျားသားဟူသမျှ မတွေ့ကြရတော့။

အိုမင်းမစွမ်းသည့် သက်ကြီးရွယ်အိုများ၊ မိန်းမများနှင့် ကလေးငယ်များသာ ကျန်ရစ်တော့သည်။

အင်းဝတပ်တစ်ခု ချီတက်လာသည်ကြားသည်နှင့် သူရိန်စော၊ ဂုဏ္ဏအိမ်တို့ဦးဆောင်သည့်
ယောက်ျားသားများမှာ မတ္တရာအနောက်ဘက် တောတန်းများဆီ ခြေရာဖျောက်က
ခေတ္တတိမ်းရှောင်နေကြတော့သည်။

စာရေးတော်ကြီး သည် ခရီးပန်းလာခြင်းနှင့် အမြတ်ဒေါသတို့ ရောယှက်နေသည်။

သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“နင်တို့ တစ်ရွာလုံးက ယောက်ျားတွေက တောထဲတက် မီးသွေးဖုတ်နေကြတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

နားလဲက စာရေးတော်ကြီးကို ခေါင်းမောကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲ့ဒီလို ပြောသွားကြတာပါပဲ..ရှင်ဘုရင်က နှိပ်စက်လွန်းတော့..မင်းတိုင်း(၁၂)မှု ကြေဖို့ လုပ်ကြရတာပ”

“သယ်..ကောင်မ...အရိုင်းအစိုင်းမ...နန်းတော်မင်းမှုထမ်းကို စကားပြောရင် ဘုရားထူးပြီး
ပြောရတယ်..နင်နားမလည်ဘူးလား”

နားလဲက တခွန်းမှ ပြန်မပြောပဲ စာရေးတော်ကြီး၏ ပိန်ချောင်ချောင်မျက်နှာ ကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက်
ကြည့်နေသည်။

“သူကြီးတွေ ရော..ဘယ်မလဲ...ဒီရွာ (၁၈)ရွာလုံး သူကြီးတွေ ဘယ်မလဲ”

“သူတို့လည်း မီးသွေးဖုတ်လိုက်သွားကြတယ်...ဒီရွာတွေအားလုံးမှာ ငါက ခေါင်းဆောင်ပဲ”

“ဟာ..ကမြင်းမ...ကျွန်တော်မျိုးမလို့ ပြောင်းပြောစမ်း....ထို့..ထီးမှုနန်းရာနဲ့ ဝေးတဲ့

အရိုင်းအစိုင်းတွေ..ကျွန်က ကျွန်လို ပြောတတ်ကြဟဲ့”

စာရေးတော်ကြီး၏ တံတွေးစက်များက နားလဲ၏ ရှေ့မြေပြင်တွင် ဖွာထွက်သွားသည်။

“ကဲ...ဘယ်မလဲ မင်းတိုင်း(၁၂)မှု”

“အခု ပေးစရာမရှိဘူး”

“ဘာ”

“ငါတို့မှာ ပေးစရာဘာမှ မရှိဘူး..အကုန်ငတ်နေတာကြာပြီ..နင်တို့ ရှင်ဘုရင်ကို ဘာမှ မပေးနိုင်တော့ဘူး”

စာရေးတော်ကြီးမှာ ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။
သို့သော် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကြည့်လိုက်သည့် တရွာလုံးမှ အမျိုးသမီးများ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများက
သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်ကို သတိထားမိလိုက်၏။
အခြေအနေမှာ ပုံမှန်မဟုတ်မှန်း စာရေးတော်ကြီး သတိထားမိလိုက်သည်။
“ဟေ့...ဒီသဘောကွ ကို နောင်ကြိုးတည်းစမ်း”
ရဲမက်များက နားလဲကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းတုပ်နှောင်လိုက်ကြ၏။
“ဘုရင့်အခွန်တော်ကို ပေးဆောင်ဖို့ ငြင်းဆန်တာဟာ နန်းတော်ကို ပုန်စားပုန်ကန်တဲ့
ပြစ်မှုမြောက်တယ်...သင်း ပါးစပ်က ပြောထွက်တဲ့စကား သင်းတာဝန်ယူရမယ်...ကဲ... အားလုံးပဲ...သူ့ကို
ငါတို့ ဖမ်းလိုက်ပြီ...နင်တို့ ယောက်ျားတွေ ပြန်လာတဲ့အခါ မင်းတိုင်း(၁၂)မှုကို မြို့တော်အသည်ဝန်ရုံးဆီ
ကိုယ်တိုင်လာချေပါလို့ ငါအမိန့်ပေးတယ်..မဟုတ်ရင်တော့ ဒီကောင်မလိုမျိုး တစ်ရွာလုံးကို သူပုန်အဖြစ်
သတ်မှတ်ပြီး မီးတိုက်တာခံရမယ်...နားလည်လားဟေ့”
“ထို”
နားလဲက စာရေးတော်ကြီး၏ ရှေ့သို့ တံတွေးကို ထွေးထည့်လိုက်သည်။
“ကျွန်အရိုင်းမ”
စာရေးတော်ကြီးက နားလဲ ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို အားနှင့် ပြေးကန်လိုက်ရာ ခွေခနဲ ညွတ်ကျသွားတော့၏။
.....
“အဲ့ဒီ...ငါ့စကားတစ်ခွန်းနဲ့ သူတို့က ငါ့ကို ဘုရင်ကို ပုန်ကန်ဖို့ ဆော်ဩတယ်ဆိုပြီး
သေဒဏ်ချလိုက်ကြတယ်..အဲ့ဒီကိစ္စ ရှာကိုလည်း သွားကြေငြာတယ်လို့ပြောတယ်..ရွာမှာကလည်း
လူမရှိသလောက်ဖြစ်သွားပါပြီလေ”
စကားဆုံးသည်နှင့် နားလဲက နာနာကြည်းကြည်းပြီးလိုက်သည်။
ညည့်ကားနက်ပြီ။
အကျဉ်းခန်းတွင် ထွန်းထားသည့် ကညင်ဆီမီးတိုင်ပင် ငြိမ်းလှခဲ့ပြီ။
“ဗိုလ်မင်းသူရိန်စောတို့ ရှင့်အကို.... ဂုဏ္ဏအိမ်တို့ကရော”
“အချိန်မကျသေးဘူးလေ....လွီဇာ.... တို့မှာ အင်းဝစစ်တပ်ကြီးကို ခံတိုက်ဖို့ မပြည့်စုံသေးဘူးလို့
ဗိုလ်မင်းသူရိန်စောက ယူဆတယ်.. မကြာခင်မှာ မဏိပူရကသည်းစစ် လာတော့မယ်...ကသည်းတွေဟာ
အရင်တခါကလည်း အင်းဝကို လာတိုက်ပြီး လုယူဖျက်ဆီးပြီး ပြန်ကြတာပါပဲ...အဲ့ဒီအချိန်ထိ
စောင့်မယ်..ပြီးရင် အင်းဝကိုစစ်မျက်နှာ နှစ်ဖက်ဖြစ်စေမယ်လို့ ဗိုလ်မင်းက ပြောထားတယ်...ငါကတော့
အဲ့ဒီအချိန်ကို မှီတော့မယ် မထင်ပါဘူး”
လွီဇာထံမှ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့။
သူတို့အခန်းရှေ့မှ ကညင်ဆီမီးတိုင်သည် ဟုတ်ခနဲ ငြိမ်းသွား၏။
.....
ငါးရက်မြောက်နေ့။
ညနေ၏ ခပ်စွေစွေနေရောင်ခြည်က တံခါးဝဆီမှတဆင့် အကျဉ်းခန်းထဲသို့ ဖြတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။

ထို့နောက် ယခင်ကဲ့သို့ပင် မှောင်အိုက်အိုက်ပြန်ဖြစ်သွား၏။
အဖေကြီးမောင်တုတ် သည် ခေါင်ရမ်းပန်းကြီးနှစ်ပွင့် နားတစ်ဖက်စီတွင် ပန်ကာ လွှဲဇာတို့၏
အခန်းရှေ့တွင် မတ်တပ်လာရပ်နေသည်။
နားလဲ က အဖေကြီးမောင်တုတ်ကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။
“အချိန်ကျပြီ..ကွေ့မလေး...နင်ကိုးကွယ်ရာကိုသာ အာရုံပြုပတော့”
အဖေကြီးတုတ်၏ စကားကို ကြားသည့်အခါမှ လွှဲဇာမှာ အလန့်တကြားဖြစ်သွား၏။
နားလဲ ၏ ပုခုံးများကို သွားဖက်ထားလိုက်သည်။
နားလဲ က မတုန်မလှုပ်။
တစ်ဖက်အကျဉ်းခန်းများဆီမှ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းသံများ၊ ထုရိုက်သံများ၊ ဆွဲခေါ်သံများ
ကြားနေရ၏။
ယနေ့နံနက် ရုံးချိန်းတွင် နောက်ထပ် သေဒဏ်ကျ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ရှိလာသဖြင့်
ဆယ်ယောက်ပြည့်ပြီဖြစ်သည်။
ညဦးပိုင်းတွင် နားလဲ အပါအဝင် အကျဉ်းသား(၁၀)ယောက်ကို သုသာန်သို့ ခေါ်သွားကာ သူတို့
ကွပ်မျက်ကြတော့မည်ဖြစ်သည်။
“ငလေး....အထဲဝင်ပြီး ကွေ့မကို ကြိုးတည်းစမ်း..ခြေထောက်ရာ လက်ပါ ခိုင်ပါစေ့”
အဖေကြီးတုတ် က ရှေ့ဘက်ရှိ အကျဉ်းခန်းများဆီသို့ ဆက်ထွက်သွားသည်။
ငလေးက လွန်ကြိုးတစ်ခွေကို ကိုင်ကာ နားလဲ ဆီသို့ ရောက်လာသည်။
နားလဲ၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်မှ သံခြေကျင်းကို ဖြုတ်လိုက်၏။ အနာများဗလပွနှင့်မို့ ငလေးက
နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။
လွှဲဇာက ရုတ်တရက် ငလေး၏ လက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်၏။
“ငလေး...ရှင့်မိန်းမ ကို ရွှေ့နားတောင်းလေး မဆင်ပေးချင်ဘူးလား”
လွှဲဇာ စကားကြောင့် ငလေးကြောင်သွားသည်။
တစ်ဖက်အခန်းများမှ သေဒဏ်ကျအကျဉ်းသားများ၏ အော်ဟစ်ငိုယိုသံများ၊ ပါးကွက်သားများ၏
ကြိမ်းမောင်းရိုက်နှက်သံများကြောင့် သူတို့အသံကို မည်သူမျှ မကြားနိုင်။
“ရှင့်ဘဝမှာ တခါမှ မကိုင်ဖူးတဲ့ ရွှေစ ကို ..ပေးမယ်..သူ့အသက်ကို ရတဲ့ နည်းနဲ့ ကယ်ပေးပါ”
လွှဲဇာက ဝှက်ထားသော ရွှေတုံးကလေးကို ငလေးကို ပြလိုက်သည်။
“ရှင့် ကို ကျွန်မကိုယ်ချင်းစာတယ်...ရှင်ဒီဘဝကို ရောက်ခဲ့တာ ဒီရွှေကြောင့်မဟုတ်လား...ဒီတစ်ခါတော့
လက်လွတ်မခံပါနဲ့တော့”
ငလေး တွေဝေနေသည်။
လွှဲဇာက ငလေး ၏ လက်ထဲသို့ ရွှေတုံးကို ထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။
ငလေးက လက်ထဲမှ ရွှေတုံးကို ဖြန့်ကြည့်ကာ လက်များ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“ဒီကိစ္စ အဖေကြီးတုတ်သိရင်...ဒီရွှေကို သူသိမ်းသွားလိမ့်မယ်..ရှင်ပဲ ယူပါ..ပြီးတော့ သူ့ကို ကယ်ပါ..ကျွန်မ ရှင့်ကိုယုံတယ်”

“လွီဇာ ဘာလုပ်တာလဲ..နင့်ဟာနင်သိမ်းထား..ဒီကောင်တွေကို နင်ယုံလား”

“သူ့ကို ကျွန်မယုံတယ်... သူက နွားခိုး ဆိုပြီး ပါးမှာ ရေးခံရပေမယ့်...သူ့မိန်းမကို ချစ်လွန်းလို့ ဖြစ်သွားခဲ့တာပဲ..သူဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ...နားလဲ”

နားလဲက လွီဇာစကားကို နားမလည်သလိုဖြင့် မျက်မှောင့်ကြုံကြည့်နေသည်။

“ငလေး.....ရှင့်ကိုယုံတယ်...ဒီရွှေဟာ ရှင်နဲ့ ထိုက်တန်တယ်...သူ့ကို ကယ်ပေးပါ...နားလဲကို ကယ်ပေးပါ”

ငလေးက ရွှေစကို ပုဆိုးခါးပုံစံ ထဲ အမြန်ထိုးထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် နားလဲ၏ ခြေလက်များကို ခပ်သွက်သွက် တုတ်နှောင်ကာ အခန်းတွင်းမှ ဆွဲခေါ်ထုတ်သွား၏။

“လွီဇာ...နင်မသေဘူးဆိုရင်...မတ္တရာ၊အုတ်ဖိုကို ရောက်အောင်သွားပါ..ငါ့အကိုကို ငါ သူတို့လက်ထဲ....ရဲရဲဝံ့ဝံ့အသေခံသွားတဲ့အကြောင်းပြောပေးပါ”

“ရှင်မသေပါဘူး..နားလဲ”

လွီဇာက ငလေးကို အဓိပ္ပါယ်ပါပါကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

နားလဲ က ခံစားချက်ကင်းမဲ့သော မျက်နှာဖြင့် လွီဇာကို နှုတ်ဆက်သွားခဲ့သည်။

.....

သေဒဏ်ကျအကျဉ်းသားများ၏ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုသည် အခြားအကျဉ်းသားများကိုပါ ကူးစက်စေခဲ့သည်။

အကျဉ်းထောင်တစ်ခုလုံး ထိုညနေတွင် ထိတ်လန့်ခြောက်ခြားမှုများ၊ ငိုကြွေးသံများနှင့်၊ ပါးကွက်သားများကမူ ထိုကဲ့သို့ နေ့များကို အထူးပျော်ရွှင်တက်ကြွတတ်ကြသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်..ထိုသို့ သုတ်သင်ရသည့်နေ့များတွင် အဖေကြီးတုတ်က သူတို့အား အရက်ငါးအိုး ထုတ်ပေးတတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ညမှောင်လာသည်နှင့် အဖေကြီးတုတ်သည် ထန်းဖူးရွက်တွင် ကွပ်မျက်မည့် စာရင်းကို ရေးမှတ်ကာ တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးသည်။

နာလဲ့အပါအဝင် အကျဉ်းသားများမှာ ခြေလက်များနှင့် လည်ပင်းတွင်ပါ ကြိုးများဖြင့် ခိုင်မာစွာ ချည်နှောင်ခံထားရ၏။

ခဏအကြာတွင် ကြေးတိုက်ဝန်ရုံးမှ သေနတ်ကိုင်စစ်သည်လေးဦး ရောက်လာသည်။

ကွပ်မျက်မှုကို တာဝန်ယူမည့် ပါးကွက်သား လေးဦးကို အဖေကြီးတုတ်က ရွေးချယ်ပေးသည်။

ထိုထဲတွင် ငလေး ပါမလာခဲ့။

နားလဲက စိတ်ကို ဒုံးဒုံးချလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

မကြာမီ အကျဉ်းထောင်တံခါးပွင့်သွား၏။

ရှေ့ဆုံးမှ သေနတ်ကိုင်စစ်သည်များ လှည်းထွက်ခွာလာသည်။

လှည်းနောက်တွင် အကျဉ်းသား ဆယ်ဦးကို လည်ပင်းတွင် ကြိုးများတန်းကာ ခေါ်ဆောင်လာ၏။

စစ်သည်များက လှည်းပေါ်မှ သေနတ်များဖြင့် ချိန်ထားကြသည်။
ဘေးပတ်လည်တွင် ကွက်မျက်မှုကို တာဝန်ယူမည့် ပါးကွက်သားကြီး လေးဦးက ပိဿာစီးခါးကြီးများ၊
ဝါးရင်းတုတ်များ ကိုင်ကာ ခြံရံလိုက်လာကြ၏။
အနောက်တံခါးမှ မြို့ပြင်သုဿာန်သို့ သူတို့ဦးတည်လာကြသည်။
သုဿာန်က ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေ၏။
ပါးကွက်သားတစ်ဦးက ဧရပ်ပေါ်သို့ တက်ကာ မီးတုတ်တစ်ခုကို ယူလာသည်။
တစ်ဦးက မီးညှို့စုံနှင့် တုတ်တံတွင် လွဲမှီထည့်ကာ မီးခတ်၏။ ထို့နောက် မီးတုတ်ကို ထွန်းညှို့လိုက်သည်။
မီးအလင်းရောင်အောက်တွင် တူးထားသော ကျင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။
ဝါရင့်ပါးကွက်သားခေါင်းဆောင်က ကျင်းကို သေချာအကဲခတ်လိုက်သည်။
“ဒီတခါ တိမ်လွန်းနေသလား”
“တိမ်တိမ်ဟေ့...မြန်မြန်ကိစ္စဖြတ်ပြီး အေးတာပဲ...ဒါမှ မြန်မြန်ပြန်ပြီး တပ်တွတ်ရမှာ”
တပ်တွတ်သည် ဆိုသည့် စကားမှာ အရက်သောက်ခြင်းကို ညောင်ရမ်းခေတ်ဗန်းစကားဖြင့်
ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
“ဟေ့...မလိုပါဘူးကွ..လက်လေးရဲ့ ချွေးကလေးစို့အောင် ဒီမှာတင် တပ်တွတ်ဖို့
စီစဉ်ပြီးသား..ဟိုကောင်လေးငလေး ခဏနေ အရက်နှစ်အိုး လာပို့လိမ့်မယ်”
“ဟေ့.တကယ်လားဟ..ဒီကောင် ဒါမျိုးကျ အားကိုးရ”
“ကဲ....လုပ်ငန်းစလိုက်ကြစို့”
ကွက်မျက်ခံရမည့်အကျဉ်းသားများကို သုဿာန်ဧရပ်ရှေ့တွင် တန်းစီကာ ထိုင်ခိုင်းထားလိုက်သည်။
လည်ပင်းတွင် စီတန်းဆွဲထားသော ကြိုးစကို ဧရပ်တိုင်တစ်ခုတွင် အသေပတ်ချည်လိုက်၏။
“ကဲ..မင်းတို့မှာ အချိန်က နာရီပိုင်းပဲလိုတော့တယ်..ဘုရားကိုသာ အာရုံနာနာပြုကြကွယ့်”
ပါးကွက်သားတစ်ဦးက ရှေ့ဆုံးမှ အကျဉ်းသားတစ်ဦး၏ လည်ပင်းမှ ကြိုးစကို ခုတ်ဖြတ်လိုက်သည်။
နောက်ထပ် ပါးကွက်သားနှစ်ဦးမှ အကျဉ်းသားကို ဧရပ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ခြံကွယ်တွင်ရှိသော
ကျင်းဝဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွား၏။
“ဝါးရင်းတုတ်လား..ခါးလား..ကြိုက်တာရွေးကွယ့်..တို့လက်ဆများက သိပ်မနာစေပဲ..မြန်မြန်ပြီးမှာပါ”
အကျဉ်းသားမှာ ကျင်းဝတွင် ခူးတုပ်ထိုင်ချရင်းမှ ဂူးဂူးဝါးဝါးများ အော်ဟစ်နေသည်။
ပါးကွက်သားတစ်ဦးက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် နောက်စေ့ကို ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် အားကုန်ရိုက်ချလိုက်၏။
“ခွပ်”ခနဲ အသံနှင့်အတူ အကျဉ်းသားမှာ မြေကျင်းထဲသို့ ခွေခနဲ ကျသွားသည်။
“သရဲလား..ငါ့လူ”
“ငါ့လက်စ ငါသိတယ်..ခဏပဲ အကြောဆွဲမှာ”
နောက်ထပ် လူငါးဦးမြောက်ကို သတ်အပြီးတွင်တော့ သူတို့ တဖြတ်နားလိုက်ကြသည်။
ထိုအချိန်တွင် လှည်းသံတအိအိကို ကြားလိုက်ရ၏။
ငလေး။

ငလေးက လှည်းပေါ်မှ အရက်အိုးနှစ်လုံးကို ဆွဲချလာသည်။
“နောက်ကျတယ်..ကောင်လေးရေ..ဒီမှာ သွေးမပူပဲ လုပ်ရတာ...လက်စတွေ ကျကုန်ပြီ..မြန်မြန်လာဟ”
“အကိုတို့အတွက် အမြည်းရအောင် မျှစ်ကလေး ကြော်နေလို့ပါဗျာ..လာပြီ..လာပြီ”
ငလေးက ဧရပ်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။
“ဟိတ်ကောင်တွေ...နင်တို့ သောက်တာစားတာ ငါတို့ ထိုင်မစောင့်နိုင်ဘူး..နင်တို့ သတ်စရာရှိတာ မြန်မြန်သတ်ကြတော့..ငါတို့လည်း ပြန်ရဦးမယ်”
သေနတ်ကိုင်ရဲမက်တစ်ဦးက လှည်းပေါ်မှ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။
“သွေးသောက်ကြီးတို့ ပြန်ချင်ပြန်ကြပါ..ငါးယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်လေ..ကျုပ်တို့ သောက်ရင်းစားရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းလုပ်လိုက်ပါ့မယ်”
“အေး..ပြီးတာပဲဟေ့..ငါတို့ သွားပြီ..”
သေနတ်ကိုင်စစ်သည်များကို တင်လာသည့် လှည်းက မောင်းထွက်သွားသည်။
အရက်ဝိုင်းက ပိုမိုစိုပြေလာသည်။
ဧရပ်အောက်တွင်မူ နားလဲအပါအဝင် လူငါးဦးမှာ နီးကပ်လာသော သေခြင်းတရားအကြောင်းကို တွေးကာ တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။
ပါးကွက်သားများသည် အရက်မော့ရင်း..တစ်ယောက်ဆွဲခေါ်ကာ သတ်ရင်းဖြင့် အချိန်က တရွေ့ရွေ့ကုန်လာသည်။
နားလဲ ကိုမူ အမျိုးသမီးငယ်ဖြစ်သည့်အတွက် နောက်ဆုံးမှ ကွပ်မျက်ကြမည်ဖြစ်သည်။
“အကိုတို့..ကျွန်တော် လူတစ်ခါမှ မသတ်ဖူးဘူးဗျ..အကိုတို့ ကို အားကျတယ်”
“ဟ..အားကျရင်...နောက်တစ်ခါကျ အဘိုးကြီးကို ပြောပြီး လိုက်ပေါ့ကွ”
“အင်း..လက်က သိပ်မရဲသေးတော့ဗျာ....အဲ့ဒါ..ဒီတခါ ကျွန်တော့်ကို ပေးစမ်းပါလား”
ပါးကွက်သားခေါင်းဆောင်က ဧရပ်အောက်တွင် ရှိနေသော နားလဲ ကို ကြည့်လိုက်သည်။
“ဪ...ကျလည်းကျတဲ့ကောင်..ဟိုကောင်မလေးပဲ ကျန်တော့တယ်ဟ”
“အင်း..ကျွန်တော် သူနဲ့ စမ်းကြည့်လိုက်မယ်လေ”
“ဟိတ်ကောင်..မင်း ပေါက်ကရတော့မလုပ်နဲ့နော်...သတ်တယ်ဆိုတာ တစ်ခါတည်း အပြီးသတ်နိုင်မှကွ..ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နဲ့ သူများကို ဝေဒနာခံစားရစေရင် ငရဲပိုကြီးတယ်”
“အင်းလေ..ဒါကြောင့် စမ်းကြည့်တာပေါ့ဗျ..လုပ်ပါဗျာ..ပြီးရင် ကျွန်တော် ကျင်းကိုလည်း တစ်ခါတည်း မြေပါ ဖို့ပေးပါ့မယ်”
“ကဲ..ငါတို့ကလည်း မိန်းကလေးဆို သတ်ခါနီး နှမြောတယ်ကွ..မသတ်ချင်ဘူး..မင်းပဲ လုပ်လိုက်ကွာ...မြေပါဖို့ပေးရမှာနော်..ဟေ့ကောင်...ကျင်းဘေးမှာ ဂေါ်ပြားရှိတယ်..ကဲသွားတော့...မင်းက လာကူတော့လည်း..ငါတို့ အေးအေးဆေးဆေး တဂံလေးတွတ်ရတာပေါ့ကွာ”
ငလေးက တက်ကြွစွာဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ဝါးရင်းတုတ်ကို ယူလိုက်သည်။

.....
“ဒုတ်”

“ဟေး..ကောင်လေး..လက်စလက်နကတော့ ပြင်းသားဟ”

ဇရပ်ဆီမှ ပါးကွက်သားတို့ ၏ အော်ဟစ်ရယ်မောသံများ။

ငလေးက ပေါက်တူးရိုးပေါ်သို့ ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ခုတ်ချလိုက်ခြင်းသာ။

နာလဲ၏ လက်နှင့်ခြေတို့တွင် ချည်ထားသော ကြိုးများကို ငလေးက အမြန် ဖြည်ပေးလိုက်သည်။

“ပြေးတော့..အင်းဝမြို့ထဲ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနဲ့တော့..ခင်ဗျားမသေတာသိရင် ကျုပ်ေသရလိမ့်မယ်”

“ရှင်က လူကောင်းပါ...ငလေး..လွီဇာကို တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပေးပါ”

ငလေးက မြန်မြန်သွားရန်သာ လက်ပြလိုက်သည်။

နားလဲက သုသာန်အမှောင်ထုထဲသို့ ခြေသံလုံလုံဖြင့် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ငလေးသည် အလောင်းကောင်များရှိရာ ကျင်းဝတွင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ပေါက်တူးကို ကိုင်ကာ ကျင်းနှုတ်ခမ်းမှ မြေကြီးများကို ခပ်မြန်မြန် ယက်ချလိုက်၏။

အလောင်းကောင်များပေါ်သို့ မြေကြီးများ တအိအိကျသွားသည့်အခါ သွေးညှီနံ့များက

တွင်းနှုတ်ခမ်းအထိ လှိုက်ထစေသည်။

.....
ခြေဖမိုးပေါ်သို့ စံပယ်ပန်းအဆီများ တအိအိကျလာသည့်အခါ ပန်းရနံ့က ခန်းဆောင်တစ်ခုလုံးကို လှိုက်ထစေသည်။

အသက်(၁၉)နှစ်ခန့်သာရှိဦးမည့် ခြေသည်းလက်သည်းလှီးတာဝန်ကျသူ နန်းတွင်းသူလေးက

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ၏ ခြေချောင်းများကို ဆီဖြင့် သေချာသုတ်လိမ်းက နှိပ်နယ်ပေးနေ၏။

ထို့နောက် ဓားငယ်ကလေးဖြင့် ခြေသည်များကို ညင်သာစွာ လှီးဖြတ်တိပပေးနေသည်။

တချိန်တည်းတွင်ပင် ဆတ္တာသည်ငခင်လှက ရှင်ဘုရင်၏ ဖားလျားချထားသော ဆံရှည်များကို

ညီညာစေရန် ဓားဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာဖြတ်တောက်ပေးနေ၏။

ဆတ္တာသည်နှင့် နန်းတွင်းသူလေးတို့ နှစ်ဦးလုံး၏ နောက်တွင် ဗိုလ်မှူးဒေဝသီဟ ဦးဆောင်သည့်

လေးဆယ်တော်အဖွဲ့က ဓါးလွတ်များကို အဆင့်သင့် ကိုင်မိုးထားကြသည်။

ရှင်ဘုရင်နှင့်အနီးကပ်ဆုံးတွင် ရှိနေကြသည် ဆတ္တာသည်နှင့် နန်းတွင်းသူလေးတို့သည် သူတို့လက်ထဲမှ

ဓါးငယ်များဖြင့် ရှင်ဘုရင်အား တစုံတရာအန္တရာယ်ပေးမည်ဆိုပါက လေးဆယ်တော်အဖွဲ့၏ ဓါးများက

သူတို့၏ ဂုတ်ပိုးပေါ်သို့ တိခနဲ ပြတ်အောင် ခုတ်ချပစ်မည်ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိနေသော စာတော်ဖတ် ငမြတ်စံ က ရတုပိုဒ်စုံတစ်ခုကို

အသံနေအသံထားနှင့် ရွတ်ဖတ်ပြနေ၏။

ခဏအကြာတွင် ဆံသခြင်းနှင့် ခြေသည်းလက်သည်းလှီးခြင်းများ ပြီးဆုံးသွားသည်။

ဆတ္တာသည်နှင့် ခြေသည်းလက်သည်းလှီးနန်းတွင်းသူလေးတို့ ထွက်ခွာသွားသည့်နောက်တွင်
လင်ဇင်းမိဖုရားက ဘုရင်၏ ခြေတော်ရင်းတွင် ဦးခိုက်ရောက်ရှိလာ၏။
လင်းစင်းမိဖုရားသည် လာအို ခေါ်လင်စင်းပြည်မှ ဆက်သလာသည့် မိဖုရားဖြစ်ပြီး အသားဖြူဖြူ၊
ခန္ဓာကိုယ်ပါးလှပလှပဖြင့် လှပသူဖြစ်သည်။
၁၇၃၆ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် မြို့တွင်းရွှေနန်းစံနန်းတော်မှ မြို့ပြင်
အောင်နန်းကျော်ဘုံနန်းတော်သို့ လာရောက်စံနေရာတွင် လင်စင်းမိဖုရားတစ်ပါးကိုသာ ခေါ်လာခဲ့သည်။
ထို့ကြောင့် လင်းစင်းမိဖုရားကို ရှင်ဘုရင်က မိဖုရားခေါင်ကြီးထက် ပိုမိုချစ်မြတ်နိုးသည်ဟုလည်း
နန်းတွင်းတွင် ပြောစမှတ်ရှိကြ၏။
ဘုရင်က မျက်ရိပ်ပြလိုက်သဖြင့် လေးဆယ်တော်သားခါးမိုးအဖွဲ့များရော၊ စာတော်ဖတ်ငြိတ်စံ ပါ
ဆောင်တော်အပြင်သို့ ထွက်သွားကြ၏။
ရှင်ဘုရင်သည် သလွန်ပေါ်တွင် မှီအုံးကို ယူကာ မှောက်ခုံမှောက်လိုက်သည်။
လင်စင်းမိဖုရားက ရှင်ဘုရင်၏ သလွန်ဘေးတွင်ထိုင်ကာ အဝတ်အစားအားလုံးကို ချွတ်ပေးလိုက်သည်။
ထို့နောက် အိန္ဒိယနိုင်ငံမှလာသော နှင်းဆီပန်းရနံ့အဆီ ကို တစ်ကိုယ်လုံးနေရာ အနှံ့သို့
သုတ်လိမ်းပေးသည်။
ဆီလိမ်းပြီးလျှင် ကတိုးမှုန့်၊ ပန်းပေါင်းမှုန့်များဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ထပ်မံ လိမ်းပေးပြန်သည်။
ထို့နောက် ဘုရင်အတွက် သီးသန့်ယူလာသော အဝတ်အစားအသစ်ကို ဝတ်ဆင်ပေး၏။
နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ရှင်ဘုရင်သည် မျက်နှာတော်သစ်ရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။
မျက်နှာတော်သစ်ရေကို မင်းညီမင်းသားများနှင့် မူးမတ်များက အလှည်ကျဆက်ကြရ၏။
လင်စင်မင်းသမီးက အခန်းတွင်းမှ ချက်ချင်းထွက်သွားရမည်ဖြစ်သော်လည်း မသွားသေးပဲ ရှင်ဘုရင်၏
ခြေဖမ်းကို ထပ်မံဦးခိုက်လိုက်ပြန်သည်။
မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက ညင်သာစွာ ပြုံးလိုက်၏။
“မောင်ဘုရားကို...ဘာများ လျှောက်စရာရှိလို့လဲ...ခင်ခင်”
“မောင်ဘုရားဟာ မေတ္တာဂရုဏာကြီးမားပြီး သာသနာပြုမင်းတစ်ပါး၊
ဘုရားဆုပန်မင်းတစ်ပါးမို့...ဇီဝိတဒါန လျှောက်ထားချင်ပါတယ်..ဘုရား”
“အိမ်း...လျှောက်စေဗျာ..ဘယ်သူများလဲ”
“စစ်ကိုင်းရှင်ဖြူရှင်လှဘုရားပျောက်မှုကိစ္စကို ဗြဲတိုက်တော်က စီရင်ကြရမှာပါ..ဘုရား... အဲ့ဒီအမှုမှာ
မဏိပူရသားများနှင့် တိုင်ပင်လုပ်ဆောင်တဲ့အထဲ မိထွေးတော်ပုပ္ပါးမိဖုရား ဟာ ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်”
“အိမ်း..မောင်ဘုရား..သိပြီးသားလေကွဲ့”
“မှန်ပါ..မိထွေးတော်ပုပ္ပါးမိဖုရားဟာ ဟိုးအရင် ကွယ်လွန်သူ မဏိပူရစော်ဘွားက ချစ်ကြည်ရေးအတွက်
ဆက်သထားတဲ့ မိဖုရားတစ်ပါးပါ..တနည်းအားဖြင့် သံတမန်ကြီးလည်းဖြစ်ပါတယ်..ယခု
မဏိပူရစော်ဘွားငယ်ဂါရပ်နာဝဇ် ရဲ့သစ္စာမဲ့မှုမှာ
မိထွေးတော်ပါဝင်ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့်....အစွန်အဖျားအနားအသားသာ ဖြစ်ပါတယ်....တကယ်လို့များ

မိထွေးတော်ကို ကွပ်မျက်မယ်ဆိုရင် အခြားသောလက်အောက်ခံ တိုင်းနိုင်ငံများမှ သူတို့ဆက်သထားသည့် သမီးကညာများအတွက်ပါ ရတက်မအေးဖြစ်ကြပါလိမ့်မယ်”

“အင်း...မောင်ဘုရားက နန်းတော်မှာ အားလုံးပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ နေစေချင်တာပါ...သတ်တာ ဖြတ်တာတွေကို နားနဲ့မျှ မကြားချင်ပါဘူး...မိထွေးတော်ဟာ မောင်ဘုရားကို ငယ်ငယ်ကတည်း အထိန်းအကျောင်းရှိခဲ့သလို..မောင်ဘုရားလည်း သူ့ကို အားကိုးအားထားသမှုရှိပါတယ်..သူ့အသက်ကိုတော့ မောင်ဘုရား မစီရင်ပါဘူးကွဲ့”

“မှန်ပါ...နောက်ကျန်ပါသေးတဲ့..ဘုရား”

“ဘယ်သူများတုန်းဟဲ့”

“ဒီအရေးအခင်းမှာ ဘာမှ မသိပါပဲ ပါဝင်မိတဲ့ နန်းတွင်းကုန်သည်တော်ကြီး လွီဇာဒီမဲလိုး ပါဘုရား”

ထိုအချိန်တွင် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက်တင်းမာသွားသည်။

“အာကာရွှေတောင်ကို သတ်တဲ့အထဲက တစ်ယောက်မဟုတ်လား...သင်းကိုတော့ တရားရုံးက စစ်ကြောသဖြင့် အပြစ်ရှိသည်ဆိုလျှင် သွားမြဲလမ်းသွားပါစေ..ငါခွင့်မလွှတ်”

“မှန်ပါ...အာကာရွှေတောင်သတ်မှုမဟုတ်ပါ...ရှင်ဖြူရှင်လှဘုရားကိစ္စတွင် လွီဇာ သည် အစွန်အဖျားသာဖြစ်သဖြင့် ချမ်းသာပေးရန်သာဖြစ်ပါတယ်..ဘုရား”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက မည်သည့်စကားမှ မဆိုတော့ပဲ သလွန်ပေါ်မှ ထကာ ခန်းဆောင်ပြင်ပသို့ ထွက်သွား၏။

.....

စစ်ကိုင်းရှင်ဖြူရှင်လှဘုရားခိုးမှုတွင် ပါဝင်သော ကုမာရဗြဟ္မဏမဟေပုဏ္ဏား၊ ရာဇပရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၊ ကိုယ်ရံရွာစားပုဏ္ဏားငစံဖြူ၊ ပုဏ္ဏားငနီတိ နှင့် မင်းသားမောင်လှ တို့ကို နန်းတော်အမိန့်ဖြင့် ရောဝတီမြစ်ညာတွင် ကွပ်မျက်ပစ်လိုက်ကြသည်။

မင်းသားငလှကို လက်ခံထားသည့် သီရိဇေယျကျော်ထင်ကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ဦးတေဇာဒီပ ကို တောင်တွင်းကြီးသို့ နယ်နှင်ဒဏ်ပေးခဲ့သည်။

လွီဇာဒီမဲလိုးကို မူ ထိုအမှုမှ ဖယ်ထုတ်ပေးခဲ့ပြီး ဗြဟ္မတိုက်တော်သို့ပင် ခေါ်မစစ်ဆေးခဲ့။

သို့သော် အာကာရွှေတောင်လူသတ်မှုအတွက်မူ ငတွန်၊ ချစ်မြ နှင့် လွီဇာတို့ကို မြို့ဝန်ရုံးမှ သေဒဏ်ချမှတ်ခဲ့သည်။

.....

“ငါသားကွ...အာကာရွှေတောင်ကို သတ်တာ ငါ့သား...ဒါမှ ယောက်ျားကောင်း...ချစ်မြ နှင့် ယောက်ျားကောင်းဖြစ်ပြီ..နင်ယောက်ျားကောင်းပဲဟေ့”

ဒေါ်ဇံကုလား ၏ အသံက ကျယ်သွားသဖြင့် နဘေးတွင်ရှိသော ချစ်ညို က လက်မောင်းကို ကိုင်ကာ သတိပေးလိုက်သည်။

သားဖြစ်သူ သေဒဏ်ချခံရသဖြင့် ဂုဏ်ယူဝမ်းသာနေသော မိခင်ကို ကျန်အကျဉ်းသားများက တအံတသြကြည့်နေကြသည်။

တသက်လုံးတွင် မိခင်ဖြစ်သူ၏ ချီးမွမ်းဂုဏ်ပြုခြင်းကို ယခုတစ်ခါသာ ခံရသော ချစ်မြဲ မှာ ဝမ်းသာရမလို့၊ ဝမ်းနည်းရမလို့။

“မင်းအဖေနဲ့ ချစ်ဝကတော့ ရွှေကြာပင်ဆရာတော်ဆီ သွားလျှောက်နေတယ်..ဘုရင့်ဆီကနေ မင်းအသက်ကို ဆရာတော် က အလှူခံပေးနိုင်ဖို့..ငါ့သား ဘာမှ မပူနဲ့..ကြားကွဲလား”

“ကျလည်း ကျတယ်ဟေ့...ဘုန်းကြီးအားကိုးနဲ့ သွေးရဲကြတဲ့လူတွေ”

ငတွန်ကတော့ ထိပ်တုံးထဲတွင် ပက်လက်လှန်လှဲကာ ဆေးတံကို ဖွာနေရင်းမှ လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ချစ်ညိုက အချုပ်ခန်းအပြင်မှ နေပြီး ငတွန်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ့်နယ်တုန်း....ကိုရင်ချစ်ညိုကြီးကရော....ဘုန်းကြီးသင်္ကန်းခြုံပြီး စစ်ထွက်ဦးမှာလား”

“မင်းနမ..ငါယိုး....မင်းကို ငါ့လက်နဲ့သတ်ချင်တာ..ဟိတ်ကောင်”

“သတ်ချင်ရင်တော့ ပါးကွက်သားလုပ်လိုက်လေဗျာ....ငတွန်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း

လွယ်လွယ်တော့မသေဘူးဗျ...သေရင်လည်း အဖော်အပေါင်းတွေ ခေါ်ချသွားမှာ..ဟဟ”

ဒေါ် ဇံကုလားက ငတွန်ကို တချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ချစ်ညို...ဒီအကောင်တော့ ဒီတစ်ခေါက် မှာ မသေလည်း မင်းသေအောင် သတ်ပေးကွယ်.. အမေ သိပ်ကြည့်မရတော့ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..အမေ”

ထို့နောက် ဒေါ် ဇံကုလားက လွီဇာ ရှိရာအခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။

“သမီး”

လွီဇာက ဒေါ် ဇံကုလားကို ပြုံးပြလိုက်၏။

“အရီးပြောပါတယ်....ချစ်မြဲ ဟာ သမီးနဲ့ကျမှ ယောက်ျားကောင်းပီသမှာလို့”

လွီဇာက ပြုံးသား ပြုံးနေလိုက်သည်။

“အင်း..သေရမယ်ဆိုတာ သိနေတာတောင် ပြုံးနေနိုင်သေးတယ်...ဒီလိုမိန်းမမျိုးမှ ငါ့ချွေးမ

မတော်နိုင်ရင်တော့လား...သမီးကိုလည်း အရီးတို့ ကယ်နိုင်အောင်ကြိုးစားမှာပါ”

ဒေါ် ဇံကုလားက ကောက်ညှင်းထုတ်နှစ်ထုတ် လွီဇာထံ ပေးပြီးနောက် ထောင်အပြင်သို့

ထွက်ခွာသွားသည်။

ထို့သို့ ထောင်တွင်း လာရောက်ခွင့်ရရန်အတွက် ဒေါ် ဇံကုလားသည် အဖေကြီးတုတ်အား ငွေစင်

ငါးဆယ်ကျပ်ပေးခဲ့ရသည်။ ငွေ ငါးဆယ်မှာ အင်းဝတွင် မြင်းကောင်းတစ်စီး ဝယ်နိုင်သည့် ပမာဏပင်။

အကျဉ်းထောင်သည် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွား၏။

လွီဇာတို့သုံးဦးမှာ နောက်ထပ် သေဒဏ်ခံရစဉ်မှာ ရှိသည်အထိ မှောင်မဲပုတ်ဟောင်နေသော

အေးစက်စက်အကျဉ်းခန်းထဲတွင် စောင့်ဆိုင်းနေရဦးမည်ဖြစ်သည်။

လွီဇာက ပေါ်တူဂီဓမ္မတေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုး ညည်းလိုက်၏။

“တော်တော်သွေးအေးတဲ့ မိန်းမပဲ”

မီးတုတ်များတွင် ကညင်ဆီလိုက်ဖြည့်နေသော ငလေး က သီချင်းညည်းနေသော လွှီဇာကို ကြည့်ကာ တကိုယ်တည်း မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

.....
၁၇၃၆ ခုနှစ်၊ မတ်လ။

ဂါရစ်နာဝဇ်ဦးဆောင်သော မဏိပူရကသည်းတို့သည် အင်းဝ နှင့် မဏိပူရနယ်စပ် မှ ချင်းတွင်းမြစ်အတိုင်း ဆင်းလာကြသည်။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ က ဗိုလ်မှူးမင်းရဲသီဟ ဦးဆောင်သော အင်အား(၁၀၀၀)ရှိ မြင်းတပ်ကို စေလွှတ်တိုက်ခိုက်စေသည်။

မင်းရဲသီဟတပ်များ ကွမ်းအုံတွင် စခန်းချနေစဉ် ကသည်းတပ်များ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သဖြင့် တပ်ပျက်သွားသည်။

မင်းရဲသီဟ တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံး၏။ ရန်သူကို အထင်သေးခဲ့သော အင်းဝဘုရင်သည် ထိုသတင်းကိုကြားသည့်အခါ တုန်လှုပ်သွား၏။

ကသည်းတို့ကား မြေဒူးအထိ ချီတက်လာနေကြပြီဖြစ်သည်။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် စစ်ရေးအတွက် အရေးပေါ် ညီလာခံ ခေါ်ယူသည်။

ထိုညီလာခံတွင် ဝန်ကြီးဦးပု နှင့် ဝန်ကြီးဦးဖြိုး တို့ အခြေအတင်ဖြစ်ကြသည်။

ဦးဖြိုးက ဝန်ကြီးဦးပု စုဆောင်းထားသော ရဲတစ်ထောင်နောင်တစ်ရာ စီမံကိန်းမှ လူငယ်လူရွယ်များကို ကသည်းအရေးတွင် အင်အားဖြည့်ရန် ဘုရင်အား လျှောက်ထားသည်။

ဝန်ကြီးဦးပုက ထိုစီမံကိန်းမှာ ကသည်းတို့အားရင်ဆိုင်ရန် မဟုတ်ပဲ...အင်းဝတပ်တော်များမှ

ကသည်းရန်ကို တိုက်နေချိန်တွင် ဟံသာဝတီ၊ ဇင်းမယ် အစရှိသော လက်အောက်ခံနိုင်ငံများ

ပုန်ကန်မှုပြုလာပါက ကာကွယ်ရန်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်လည်လျှောက်တင်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် စဉ့်ကိုင်တွင် တပ်စခန်းချနေသော ကိုးသိန်းသခင်၏ တပ်များကို ပို့ကာ

ကသည်းတပ်များကို ခံတိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ကသည်းတပ်များမှာ အခုအခံမရှိ ချီတက်နေရာမှ အင်းဝတို့၏ စစ်ပရိယာယ်ကို

သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာသည်။

ထို့ပြင် ပူပြင်းသောအညာဒေသ၏ နွေရာသီနှင့်အတူ ဝမ်းရောဂါကိုလည်း မဏိပူရတပ်များ ခံစားကြရသည်။

ထို့ကြောင့် မြေဒူးမြို့အရောက်တွင် အင်းဝသို့ ဆက်လက်မချီတက်တော့ပဲ မြေဒူးရှိ ပသီများ၊

ပေါ်တူဂီလူမျိုးများ တစ်ထောင်ခန့်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ကာ သောင်သွပ်သို့ ပြန်လည်

ဆုတ်ခွာသွားကြ၏။

ဝန်ကြီးဦးပု မှာ ကသည်းများ နောက်တကြိမ်ချီတက်လာမည့်အရေးကို တွက်ဆမိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တချိန် ညီလာခံတွင် သူ၏ ရဲတစ်ထောင်နောင်တစ်ရာစီမံကိန်းဝင် တပ်များ

ကသည်းစစ်ကို ထိုးစစ်ဖြင့် ပြန်တိုက်နိုင်ရန် အားစိုက်ကြိုးစားလျက်ရှိသည်။

အားကောင်းမောင်းသန်စစ်သည်တစ်ထောင်နှင့် သူတို့အား အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲသည့်
နောင်တော်တပ်မှူးတစ်ရာ ကို ဦးပုက ဆင်တပ်များဖြင့်ပါ အထူးလေ့ကျင့်ပေးနေသည်။
ကသည်းများပြန်လည်ဆုတ်ခွာပြီးနောက် အင်းဝမှာ အခြေအနေ တစစ တည်ငြိမ်လာပြီဖြစ်သည်။
အင်းဝအနောက်တံခါးလက်မရွံ့ထောင်တွင်လည်း သေဒဏ်ချခံရသူမှာ ငါးယောက်အထိ
ရှိလာပြီဖြစ်သည်။
လွီဇာ၊ ငတွန်၊ ချစ်မြ တို့၏ နောက်ဆုံးနေ့ရက်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာနေပြီဖြစ်သည်။

မတ်လ။

နေ့ခင်းဘက်က ပြင်းထန်ထားသော အပူရှိန်က မကုန်သေး။
စစ်ကိုင်းအနောက်ဘက်လွင်ပြင်တွင်ရှိသော ရဲတစ်ထောင် နောင်တရာစီမံကိန်းမှ ဆင်တပ်ဖြင့်
စစ်ရေးလေ့ကျင့်နေသည့်စခန်းကွင်းမှာ ငြိမ်သက်နေသည်။
တချက်တချက် ကင်းသမားများ၏ သီချင်းညည်းသံများသာ ကြားရသည်။
ထိုအချိန်တွင် လေ့ကျင့်ရေးကွင်းပြင်ပမှာ မြင်းခွာသံများထွက်ပေါ်လာ၏။
“ရပ်..ဘယ်သူလဲ”
“အင်းဝရွှေနန်းတော်က ရဟိုင်းမြင်းမှူး ဗလကျော်သူဟေ့..ရွှေနန်းရှင် အမိန့်တော်နဲ့ လာကြတာ”
ကင်းသမားမှာ စခန်းရှေ့တွင်ရောက်နေသည့် ရာဂဏန်းမျှပါသော တပ်ကြီးကို တအံ့တဩဖြစ်နေသည်။
ရဟိုင်းမြင်းမှူးဗလကျော်သူ ခေါ်ပေါ်တူဂီစစ်ဗိုလ် ပက်ဒရိုဒီဆေးဗား နှင့်အတူ ပေါ်တူဂီ၊
ပသီသေနတ်ကိုင်စစ်သည်များ၊ လက်ရွေးကြီးမြင်းတပ်မှ လွှားကိုင်၊ အဲမောင်းကိုင်စစ်သည်များသည်
လေ့ကျင့်ရေးကွင်းကြီးကို လေးဖက်လေးတန် ဖြန့်ကျက် ဝိုင်းရံလိုက်ကြ၏။
ဝန်ကြီးဦးပု၏ ဦးလေးတော်စပ်သူ စခန်းတာဝန်ခံ သက်တော်ရှည်နေမျိုးစည်သူ က ယာယီတဲနန်းထဲမှ
တုန်တုန်ချီချီဖြင့် ထွက်လာသည်။
သက်တော်ရှည်နေမျိုးစည်သူသည် တိုက်ဆင်များကို လေ့ကျင့်ပေးရာနှင့် သေနင်္ဂဗျူဟာအရာတွင်
တဖက်ကမ်းခတ် ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်။
စနေမင်းလက်ထက်ကတည်းက နန်းတော်တိုက်ဆင်များဖြင့် စစ်ပွဲချီရာတွင် ဦးဆောင်ခဲ့သူဖြစ်၏။
“ဘိုးဘိုး..ကျွန်တော်မျိုးတို့ ရွှေနန်းသခင် အမိန့်စာနဲ့ တကွ စစ်ဆေးရန်လာတယ်...
နောက်ယှက်ဟန်တားသူ သူပုန်မှတ်ရန်”
ရဟိုင်းမြင်းမှူးက နန်းတော်ချိတ်တံဆိပ်နှိပ်ထားသည့်ထန်းဖူးရွက်ကို မြင်းပေါ်မှ ပြလိုက်သည်။
နေမျိုးစည်သူက ဘုရင့်ချိတ်တံဆိပ်တော်ကို မြင်သဖြင့် ဒူးတုပ်ကာ လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။
“ဝန်ကြီးဦးပု စီးတဲ့ ဆင်တော်ငရန်ပယ် ဘယ်နားမှာလဲ...ဘိုးဘိုး..စစ်ဆေးစရာရှိတယ်”
နေမျိုးစည်သူ က ဆင်တင်းကုပ်များရှိရာသို့ ဦးဆောင်ပြီး သွားသည်။
ဆင်ထိန်းများ အစောင့်များ အိပ်မို့စုံမွှားဖြင့် ထလာကြ၏။

ဆင်တော်ငရန်ပယ်ကြီး ရှိရာ တဲတွင်းသို့ ရဟိုင်းမြင်းမှူးပက်ဒရီ နှင့်အဖွဲ့က မီးတုတ်များဖြင့်
ဝင်ရောက်လာကြသည်။

ဆင်ကြီးငရန်ပယ်၏ အစွယ်နှစ်ဖက်ကို ရဟိုင်းမြင်းမှူးက သေချာစွာ ကြည့်ရှုကြ၏။

ထို့နောက် ရဟိုင်းမြင်းမှူးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ပါလာသော စစ်သည်များက နေမျိုးစည်သူကို ခါးများဖြင့် ရွယ်ကာ ဖမ်းဆီးလိုက်ကြသည်။

“ဒီ ဆင်ကို အစွယ်ချွန်တာ ဘယ်သူ့အမိန့်လဲ”

“ဝန်ကြီးမောင်ပုအမိန့်ပါကွယ်တို့”

“ရှင်ဘုရင်မှအပ မည်သူမျှ ဆင်ကို အစွယ်ချွန်စီးခွင့်မရှိဘူးမဟုတ်လား”

“ဝန်ကြီးက လေ့ကျင့်ရေးအတွက်မို့ ချွန်စီးတာပါ..လိုအပ်လို့လုပ်ကြတာချည်းပါ”

“တော်လောက်ပြီလေ..ဘိုးဘိုးရဲ့..ကဲ..သူ့ကို နှောင်ကြိုးတည်း..ဒီထဲ က ရှိသမျှလူထံက
လက်နက်တွေသိမ်း..တဲတွေ၊ အဆောင်တွေထဲ မသင်္ကာစရာ ပေစာများရှိရင် တခုမကျန်သိမ်းယူဟေ့”

ထိုည၌ အင်းဝနေပြည်တော်၏ အရေးအကြီးဆုံးသော အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ဝန်ကြီးဦးပုသည် ရဲတစ်ထောင်နောင်တစ်ရာစီမံကိန်းကို အကြောင်းပြုလျက် အင်းဝနန်းတော်ကို
ပုန်ကန်နန်းလုရန် ကြံစည်နေကြောင်း ဝန်ကြီးရွှေဖြိုးက မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိထံ လျှောက်တင်ခဲ့သည်။

သက်သေအဖြစ် ဦးပုသည် သူစီးသည့် ဆင်အား အစွယ်ချွန်ထားပြီး ဖြစ်ကြောင်းလည်း

အထောက်တော်များထံမှ သတင်းကို လျှောက်ခဲ့သည်။

ထိုသတင်းအရ မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက ဝန်ကြီးဦးပု၏

ရဲတစ်ထောင်နောင်တစ်ရာလေ့ကျင့်ရေးဆင်စခန်းကို ရဟိုင်းမြင်းမှူးနှင့် ပေါ်တူဂီသေနတ်ကိုင်တပ်အား
သွားရောက်စစ်ဆေးစေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆင်အစွယ်ချွန်သည့် ကိစ္စပေါ်ပေါက်သွားသဖြင့် ဝန်ကြီးဦးပုသည် နန်းတော်ကို ပုန်ကန်မည်ဖြစ်ကြောင်း
အတည်ပြုလိုက်ကြသည်။

ထိုညတွင်ပင် ဝန်ကြီးဦးပု အပါအဝင် ဦးပု၏ ဘက်တော်သားများဟု ကျော်ကြားသော

အသည်ဝန်သီရိဇေယျကျော်ထင်၊ ရွှေတိုက်ဝန်နန္ဒသူရိယ၊ အတွင်းဝန်ကျော်ထင်နန္ဒမိတ်၊

သက်တော်ရှည်နေမျိုးစည်သူတို့ကို ဖမ်းဆီးလိုက်ကြသည်။

သူတို့နှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်သူများအားလုံးကို လည်း ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းလိုက်ကြ၏။

နောက်တနေ့ နံနက်ခင်းတွင် အင်းဝအနောက်ထောင်သို့ လက်ရွေးငယ်မြင်းတပ်မှူး ဦးဆောင်သည့်
တပ်များရောက်ရှိလာကြသည်။

ပါးကွက်သားများမှာ ထောင်ပြင်ကွက်လပ်တွင် ဒူးတုတ်ကာ ခစားကြရ၏။

အဖေကြီးတုတ် သည် ရေချိုးနေစဉ်ဖြစ်သဖြင့် ကမန်းကတန်းထကာ တပ်မှူးထံ

ဒူးထောက်ခစားလိုက်၏။

တပ်မှူး၏ ခါးပြားက အဖေကြီးတုတ်၏ ကျောပေါ်သို့ ဖြန်းခနဲ ကျသွားသည်။

“သင်းကို နှောင်ကြိုးတည်းစမ်းဟေ့”

“ကျွန်တော်မျိုး ဘာအပြစ်လုပ်မိလို့လဲ...ဘုရား...ကျွန်တော်မျိုး ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲဘုရား”
“နင့်ကို ဒီထောင်မှူးရာထူး ဘယ်သူက ပေးထားသလဲ”
“ဝန်ကြီးဦးပု ပေးထားတာပါ..ဘုရား”
တပ်မှူးက အဖေကြီးတုတ်၏ မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်သည်။
အဖေကြီးတုတ်၏ ပိန်ချောင်ချောင်ခန္ဓာကိုယ်မှာ မြေပေါ် ပုံလျက်သားကျသွား၏။
“နင့်အမေလင့်က ဝန်ကြီးမဟုတ်တော့ဘူး..သူပုန်ငပုဖြစ်သွားပြီ..နင်လည်း သူပုန်ငပုလူဆိုတာ စာရင်းအတိအကျရှိတယ်”
“ကျွန်တော်မျိုး ဘာမှ မသိကြောင်းပါ..ဘုရား”
အဖေကြီးတုတ်၏ အသံမှာ တုန်ရီနေ၏။
“ဟေ့..ပါးကွက်သားဟိုအကောင်လေး...နင်ဒီရှေ့တိုး ခစားစမ်း”
ငလေးမှာ လက်အုပ်ချီလျက် တပ်မှူးရှေ့တိုးသွားလိုက်၏။
“အံမယ်..ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ်....နင် တို့ ကျောက်ဆည်က အရီးငုံးစိန်သား ငလေးမဟုတ်လား”
“မှန်ပါ..ဘုရား”
“ပါးမှာလည်း နွားခိုးတဲ့..အံမယ်လေး မြို့ရွာဂုဏ်ဆောင်နေပါပေါ့လား..ငါ့လူရ”
ငလေးက ခေါင်းသာငုံထား၏။
“ဒီမယ်..နင်တို့ ထောင်ထဲ အကြမ်းတမ်းဆုံးအကျဉ်းသားတွေကို ဘယ်လိုထားသလဲဟေ့ ”
“ဝါးတန်းဆွဲထားပါတယ်..ဘုရား”
“အေး..ဒီအကောင်ကြီးက နင်တို့ ထောင်မှူးမဟုတ်တော့ဘူး..ရာဇဝတ်သားဖြစ်သွားပြီ..သူ့ ဝါးတန်းဆွဲထားစမ်း..ဟိတ်ကောင်တွေ..လာခေါ်ကြ”
ငလေးမှာ မြေပြင်တွင် လဲကျပြီး တုန်ရီနေသူ အဖေကြီးတုတ်ကို ကြည့်ကာ တွေဝေနေ၏။
“ငါတို့ နန်းတော်အမိန့်တိုက်ရိုက်နဲ့လာခဲ့တာပဲ...လောလောဆယ်...ငလေး..မင်းက သူ့အစား ထောင်မှူး ခဏလုပ်နေချေ.... နောကျွားမှ ထောင်မှူးအသစ်ကို ကြွေးတိုက်ဝန်က လာရွေးချယ်ပေးလိမ့်မယ်..သွား ဒီကောင့်ကို လောလောဆယ် ချုပ်ထားကြတော့..ညနေမှ နန်းတွင်းကလာစစ်လိမ့်မယ်”
အကျဉ်းထောင်အတွင်းတွင်မူ အပြင်ထုတ်ချိန်နောက်ကျနေသဖြင့် အကျဉ်းသားများမှာ ပါးကွက်သားများအလာကို စောင့်နေကြ၏။
ထောင်တံခါး ပွင့်သွားပြီးသည့်နောက် ပါးကွက်သားများက လူတစ်ဦးအား ဖမ်းချုပ်ခေါ်လာသည်ကို အကျဉ်းသားများတွေ့လိုက်ကြသည်။
ပါးကွက်သားများလက်ထဲမှ လူကို အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့တွင် သေချာမြင်လိုက်ရသောအခါ အကျဉ်းသားအားလုံး အံ့သြသွားကြ၏။
ခဏအကြာတွင် တစ်ဖက်ခန်းဆီမှ ဝါးတန်းဆွဲသံနှင့်အတူ အဖေကြီးတုတ်၏ ညည်းညူသံကို အားလုံးကြားလိုက်ကြသည်။
သူတို့အတွက်တော့ ယခုတစ်ခေါက် ညည်းညူသံသည် နားဝင်ပီယံရှိလှပေပြီ။

.....
 အင်းဝမှ ပေးပို့လာသော စာကို ကိုင်လျက် ကိုးသိန်းသခင် ငိုသွားသည်။
 ကသည်းတပ်များ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားကြသဖြင့် စစ်အရေးမှာ တရန်အေးသွားသည်မှာ မကြာသေး။
 ဝန်ကြီးဦးပု နှင့်တကွ နန်းတော်ထိပ်တန်းအရာရှိလေးဦး ကို တပတ်အတွင်း
 ကွပ်မျက်လိုက်ကြပြီဖြစ်သည်။

အမှုအခင်းအဖြစ် သေချာစစ်ဆေးခြင်းမရှိပဲ ဘုရင့်အမိန့်တစ်ခုတည်းဖြင့် ကွပ်မျက်ပစ်လိုက်ခြင်းပင်။
 ကွပ်မျက်ခံရသူများမှာ အင်းဝနေပြည်တော်၏ အထူးအားကိုးရသော ဝန်ကြီးမှူးမတ်များဖြစ်ကြသည်။
 အပျော်အပါးနှင့် အနုပညာတွင်သာ မွေ့လျော်သော မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိရှင်ဘုရင်လေး၏
 လစ်ဟင်းနေသော နိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရေး၊ စစ်ရေးများတွင် ထိုအမတ်များက
 ဖြည့်စွက်တာဝန်ယူပေးနေကြသူများဖြစ်သည်။

နန်းရင်းဝန်ကြီးဦးပုသည် အင်အားလျော့နေသောနိုင်ငံအခြေအနေနှင့် ဘေးပတ်ချာလည်မှ
 ပုန်ကန်လာနိုင်သည့် လက်အောက်ခံမြို့ပြများ အခြေအနေကို ကြိုတင်ရိပ်စားမိခဲ့သည်။
 လက်လွှတ်ခဲ့ရသည်မှာ မကြာသေးသော ဇင်းမယ်နှင့် လက်အောက်ခံဟံသာဝတီတို့ အင်းဝကို
 ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်ကြမည့်အရေးကို စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့သည်။

အင်းဝ၏ အမြဲတမ်းစစ်တပ်အင်အားမှာ ရန်သူပတ်လည်ဝိုင်းတိုက်ခိုက်လာသည့်အခါ
 ခုခံနိုင်လောက်သည်အထိ တောင့်တင်းခြင်းမရှိ။ ပေါ်တူဂီသေနတ်ကိုင်တပ်များ၊ လက်ရွေးကြီး၊
 လက်ရွေးငယ်မြင်းတပ်များသာ အမြဲတမ်းစစ်တပ်အဖြစ်ရှိသည်။

ကျန်သော စစ်သားများမှာ အရေးပေါ်သည့်အခါမှ ထောင်ပြုမြို့၊ ရာပြုမြို့သတ်မှတ်ထားသည့်
 မြို့ရွာများရှိ ရပ်သားများကို စစ်သားအဖြစ် ဆင့်ခေါ်တာဝန်ထမ်းဆောင်စေခြင်းဖြစ်သည်။
 ထို့ကြောင့် ဦးပုသည် လေ့ကျင့်သားပြည့်ဝသော စစ်တပ်တစ်ခု ရှိနေရန် ရဲတစ်ထောင်
 နောင်တစ်ရာစီမိကိန်းဖြင့် ကျန်းမာသန်စွမ်းသောလူငယ်များကို စုစည်းကာ
 စစ်ရေးလေ့ကျင့်ပေးနေခဲ့သည်။

သို့သော် ဦးပုတွင် အားနည်းချက်ရှိခဲ့သည်။

သူသည် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိမင်းကို တာဝန်ခံကာ နန်းတင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ နန်းတက်စတွင်
 ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်သာရှိသေးသော ရှင်ဘုရင်လေးသည် အုပ်ချုပ်ရေး၊ စစ်ရေးတို့ကို
 စိတ်မဝင်စားခဲ့။

အရာရာ ဦးပု သဘောအဖြစ်သာ လွှဲပေးထားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးပုသည် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုလွန်ကဲခဲ့သည်။ ရှင်ဘုရင်လေးကို
 ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရင်း သူ၏ အာဏာစက်ကျယ်ပြန့်လာသည်။
 စစ်ရေးလေ့ကျင့်သည့်ကိစ္စများတွင် ရှင်ဘုရင်ထံ အသေးစိတ်အသိမပေးဖြစ်ခဲ့။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် နန်းတက်ပြီး တနှစ်ကျော်အကြာတွင် သူ၏ ငယ်ဆရာ ရွှေဖြိုး ကို ဦးပုနှင့် တန်းတူဝန်ကြီးရာထူးတစ်ခု တီထွင်ပေးခဲ့သည်။

ဝန်ကြီးရွှေဖြိုး သည် အရပ်သားဘဝမှ ဝန်ကြီးဖြစ်လာသည့်အခါ ဝါရင့်အမတ်ကြီး ဦးပုကို ခြေရာတိုင်းလာတော့သည်။

အုပ်ချုပ်ရေး၊ စစ်ရေးများတွင် ဦးပု၏ ဩဇာသက်ရောက်မှုများကို မနာလိုဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးပုကို ဖြုတ်ချရန် ကြံစည်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးပုသည် စစ်ရေးလေကျင့်ရာတွင် ဆင်ကိုအစွယ်ချန်သည့်သတင်းကို ဦးရွှေဖြိုး ရသွားခြင်းသည့် ဦးပု၏ ပျက်စီးခြင်းဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။ ဝန်ကြီးဦးပုနှင့်အဖွဲ့ကို ဖမ်းဆီးလိုက်သည့်သတင်းကြောင့် ဦးပု၏ ကျေးဇူးနှင့်မကင်းခဲ့သည့် စစ်ဘက်၊ အရပ်ဘက်အုပ်စုများကြား လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဦးပုနှင့် ဆက်စပ်ခဲ့သူ မင်းမှုထမ်း၊ ကုန်သည်များအားလုံးကိုလည်း ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းလိုက်ကြ၏။ အင်းဝမြို့သည် လူဖမ်းပွဲများ ခြိမ်းခြိမ်းသံဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ဦးရွှေဖြိုး သည် ပြိုင်ဘက်ကင်း နန်းရင်းဝန်ကြီး ဖြစ်လာ၏။

ရုတ်ရုတ်သဲသဲအခြေအနေများကို အမြန်တည်ငြိမ်စေရန် ဦးပုနှင့် ဩဇာရှိဝန်ကြီးဝန်ထောက်(၄)ဦးကို အမြန်ဆုံးစီရင်ရန် ဦးရွှေဖြိုးက ဘုရင့်ထံ လျှောက်တင်ခဲ့သည်။

တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင်ပင် ဝန်ကြီးသီရိဇေယျနော်ရထားဘွဲ့ခံ ဦးပု၊ ရွှေတိုက်ဝန် နန္ဒသူရိယ၊ အသည်ဝန်နေမျိုးစည်သူ၊ အတွင်းဝန်ကျော်ထင်နန္ဒမိတ်၊ သက်တော်ရှည်နေမျိုးစည်သူ တို့ကို ကွပ်မျက်ပစ်လိုက်ကြသည်။

ဝန်ကြီးဦးပုနှင့် ဆက်နွှယ်ခဲ့ကြသော နန်းတွင်းနှင့် ဌာနဆိုင်ရာအရာရှိများအားလုံးမှာ ရာထူးမှ ထုတ်ပယ်ခြင်း၊ ဖမ်းဆီးအကျဉ်းချခြင်းခံခဲ့ရသည်။

မြို့ဝန်များပါ ဖမ်းဆီးခံခဲ့ရသဖြင့် အင်းဝ၏ တရားစီရင်ရေးမှာ ရုတ်တရက် ရပ်တံ့သွားသည်။

ထိုသို့ ရပ်တံ့သွားခြင်းကြောင့် သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းများလည်း ခေတ္တရပ်တံ့သွား၏။

ကိုးသိန်းသခင်သည် ထိုသတင်းကြားကြားခြင်းဖြင့် အင်းဝသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အင်းဝက ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သက်နေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ရက်ပိုင်းက ဖြစ်ပေါ် ခဲ့သည့် ကွပ်မျက်မှု ၊ ဖမ်းဆီးမှုသတင်းများနှင့် လမ်းမကြီးများပေါ်တွင် ဖြန့်ကျက်နေရာယူထားသည့် နန်းတွင်းတပ်များ က အင်းဝလူထုကို ခြောက်လှန့်ထားဆဲ။

အင်းဝရှိ အကျဉ်းထောင် လေးခုတွင်လည်း အကျဉ်းသားများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

ကွပ်မျက်ခံရသူဝန်ကြီးများ၏ မိသားစုများ၊ ဆွေမျိုးများကို ဝန်ကြီးဦးရွှေဖြိုးအမိန့်ဖြင့် ဖမ်းဆီးအကျဉ်းချလိုက်ပြီး ကျန်ရစ်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို ဘုရင့်ဘဏ္ဍာအဖြစ်သိမ်းဆည်းကြသည်။

ဦးရွှေဖြိုး၏ အချို့နောက်လိုက်များမှာ ဦးပုနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သည့် စီးပွားရေးသမားများ၊

နန်းတွင်းအရာရှိများကို ဖမ်းဆီးကာ သူတို့၏ ပိုင်ဆိုင်မှုများကို လုယက်နေကြသည်။

ကိုးသိန်းသခင်သည် ထိုဖြစ်ပျက်နေသော အခြေအနေများကို တပတ်ခန့် လေ့လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကြင်ယာတော်လောင်းရှည်မင်းသမီးနှင့်အတူ ရှင်ဘုရင်ထံ အစစအရာရာ ဝင်ရန် ထွက်လာခဲ့၏။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် ထီးနန်းလူယူရန်ကြံစည်ခံရခြင်းသည် ဇာတာတော်မသန့်ရှင်သဖြင့်ဟု ယူဆသဖြင့် ကိန်းခန်းကြေရန် ဆင်တဲအရပ်တွင် ကျော်အောင်စံနန်းယာယီနန်းကို တည်ကာ သွားရောက် နေထိုင်သည်။

ဆင်တဲ ယာယီနန်းမှာ ခမ်းနားလှသည်။

ယာယီနန်းဟုဆိုသော်ငြား ကျယ်ဝန်းလှပြီး နန်းတော်ကြီးတစ်ခု၏ အဆင်အယင်များအတိုင်းပင်။ ကိုးသိန်းသခင်က ယာယီနန်းတော်သို့ ဝင်ရာလမ်းတစ်လျှောက် တူးမြောင်းများကို နိုင်ငံရပ်ခြားဖြစ် ပန်းပင်များ၊ ပန်းပုပန်းခက်များ ဘေးပတ်လည်မှ အလှဆင်ထားသည်ကို ငေးရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အတော်အကုန်အကျခံထားတာပဲ”

လောင်းရှည်မင်းသမီးက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

မကြာမီ ယာယီနန်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

မိန်းမစိုးချုပ်က ခရီးဦးကြိုပြုကာ မိဖုရားခေါင်ကြီး မဟာဇနိန္ဒာဓိပတိဒေဝီ ထံ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် သစ်ခွပန်းပင်များကို အပျိုတော်များနှင့်အတူ ရေလောင်းနေသည်။

“ဘထွေးတော်..ဘယ်တုန်းကများ ပြန်ရောက်ပါသလဲ..အရီးတော်မင်းသမီးရော..ကျန်းမာပါစ”

“မှန်ပါ..လွန်ခဲ့သည့်တပတ်ကတည်းက အင်းဝကို ရောက်ပါတယ်...ဘုန်းတော်ကြောင့်

နေကောင်းကျန်းမာကြပါတယ်...အင်းဝမှာ စီစဉ်စရာလေးတွေရှိနေသေးလို့ ချက်ချင်း

အခစားမဝင်နိုင်ခဲ့တာပါ...ကိုယ်တော်မြတ် ဘယ်မှာများ စံစားနေပါသလဲ”

“မောင်ဘုရားက အနောက်ဥယျာဉ်ထဲမှာ ပန်းပုထုနေပါတယ်...ဝင်သွားကြပါလေ”

ကိုးသိန်းသခင်နှင့် ကြင်ယာတော်မှာ မိန်းမစိုးချုပ်နှင့်အတူ အနောက်ဘက်ဥယျာဉ်ဆီသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ရှင်ဘုရင်လေးသည် သိုရင်းအင်္ကျီအဖြူခပ်ပါးပါးကို ဝတ်ထားကာ ချွေးများရွှဲနစ်နေ၏။

လက်ထဲတွင်လည်း ဆောက်နှင့် တူကို ကိုင်ထားကာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ရုပ်လုံးပုံကြမ်းထုထားသော

သစ်သားတုံးတွင် အာရုံစိုက်နေ၏။

ကိုးသိန်းသခင်နှင့် လောင်းရှည်မင်းသမီးက အနီးအနားမြေပြင်တွင်ပင် ဒူးတုတ်ရှိခိုးဦးချလိုက်ကြသည်။

ရှင်ဘုရင်ကား ပန်းပုထဲတွင်သာ အာရုံဝင်စားနေ၏။

ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ထုလက်စ ပန်းပုကို ရပ်လိုက်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးနေသည်။

ထိုအခိုက် ဘုရင်မွေးထားသည့် လှပသော ကြက်တူရွေးငှက်ကြီးက ပန်းပုရုပ်ပေါ်တွင် ရုတ်တရက်

လာနားလိုက်သည်။

“ဆာနေပြီလား..သားတော်ရဲ့..ဟေ့..မိပုံတို့ ဒီမှာ ငါ့သား အစာစားဖို့လာပြီ..ပြင်ကြဆင်ကြစမ်း”

ဘုရင်က နန်းဆောင်အတွင်း လှည့်ပြီး အော်ပြောသည့်အခါမှ ကိုးသိန်းသခင်တို့ စုံတွဲကို

သတိထားမိသွားသည်။

“ဘထွေးတော်..ဘယ်အချိန်ကတည်းကများ အနားမှာ ခစားနေတာလဲ..မြေကြီးထဲမှာ
မကောင်းပါဘူး...ဟဲ့..မိပုံတို့ နင်တို့ တယ်အလိုက်မသိကြဘူး..ဘထွေးတော်တို့ ခစားနေတာ
ငါ့မပြောကြဘူး..ကတ္တီပါအခင်းတွေ ယူခဲ့ကြကွယ်..ခပ်ထူထူလေး”
ထိုအခါမှ အပျိုတော်လေးများက ကတ္တီပါအခင်းများယူလာကာ ကိုးသိန်းသခင်တို့အား
ခင်းပေးကြသည်။

“ဘထွေးတော်နဲ့ အရီးတော် ဘယ်ကတည်းကများ အနားခစားနေကြပါလိမ့်..ကိုယ်တော်လည်း
သတိမထားမိလိုက်ဘူး...ရောက်နေလည်း လျှောက်ထားကြတာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ်တော်က ပန်းပုရုပ်ထဲ ဈာန်ဝင်စားနေတာ ပျက်ပြယ်မှာစိုးသဖြင့် ဒီအတိုင်းစောင့်နေတာပါ..ဘုရား”

“ကဲ..ကဲ..ဘထွေးတော်ဆီကလည်း စစ်မြေပြင်အခြေအနေလေးတွေ
သိချင်သေးတယ်...အရီးတော်..ဟိုမှာ ခေါင်ခေါင်က သစ်ခွပန်းတွေ နဲ့
အလုပ်ရှုပ်နေတယ်...အရီးတော်လည်း သစ်ခွစိတ်ဝင်စားရင် ခေါင်ခေါင်ဆီ သွားချေလေ”

“မှန်ပါ..ခဏနေသွားပါ့မယ်..ကိုယ်တော်...ကျွန်တော်မျိုးမ တို့ လင်မယား အရှင့်ထံမှ
အသနားခံစရာကိစ္စရပ်ရှိလို့ပါ”

“အိမ်း...ဘထွေးတော်တို့ အရီးတော်တို့ဆိုတာ ငါကိုယ်တော်ရဲ့ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တွေလို
သဘောထားတာပဲကိုး...လျှောက်စေဗျား”

ကိုးသိန်းသခင်က လက်အုပ်ချီကာ မော်ကြည့်လိုက်၏။

“မှန်ပါ.... လွှတ်တော်၏ စစ်ဆေးပေါ်ပေါက်ချက်များအရ ကိုပု နဲ့ ဆက်သွယ်ရာမှာ
နန်းမတော်ဝန်အာကာရွှေတောင်လည်း ပါဝင်တယ်လို့ စုံစမ်းသိထားရပါတယ်..ဘုရား”

“အိမ်းလေကွယ်..ဒင်းက စောစောသေသွားပြီပဲ..သူ့တရားသူစီရင်သွားတာပ”

“အာကာရွှေတောင်ဟာ သေဆုံးသွားပေမယ့် ရာဇဝတ်သားပင်မဟုတ်လား..ဘုရား..သူရှိနေလျင်လည်း
အခု အစီရင်ခံရတဲ့အထဲ ပါသွားမယ် ထင်ပါတယ်..ဘုရား”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း..ဘထွေးတော်တို့ လင်မယားက ဟိုဗရင်ဂျီမလေးကို အတော့်ကို သံယောဇဉ်ရှိကြပုံပဲ”

ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်ရော၊ လောင်းရှည်မင်းသမီးပါ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

သူတို့အိမ်တော်၏ စီးပွားရေးအတွက် အရေးပါလှသော လွှဲဇာကို သူတို့ လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ကြ။

“အင်းလေ...လင်ဇင်းမိဖုရားလည်း တစ်ခါဒီလိုလျှောက်တင်ဖူးပါတယ်....ဒါပေမယ့်ကွယ်.. သူက
နန်းတွင်း ဝန်ထောက်တစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

“မှန်ပါ..နန်းတော်ကို ပုန်ကန်မည့်သူတစ်ယောက်ကိုသတ်ခဲ့တာလည်းဖြစ်ပါတယ်..ပြီးတော့ မြို့ဝန်ရုံး
စစ်ဆေးချက်များအရ သူက လူသတ်မှုမှာ တိုက်ရိုက်ပါဝင်တာ မတွေ့ရပါဘူး..”

“အင်း..ဒီကိစ္စ က အရင်ကတော့ ကိုပုလက်အောက်က မြို့ဝန်တွေ လက်ထဲ လွှဲခဲ့တာပ..အခုတော့
ကိုရွှေဖြိုး ကို အလုံးစုံအပ်ထားခဲ့တာ...ရှင်ဘုရင်ဆိုတာ နေရာတကာ
ဝင်မစွတ်ကောင်းဘူး..မဟုတ်လား..ဘထွေးတော်”

“ထားရင်လည်းနေ...သတ်ရင်လည်း သေရပါမယ်....နောက်ဆုံးတကြိမ်တော့ ကိုယ်တော် ချင့်ချိန်နိုင်ဖို့ရာ လျှောက်တင်ပါရစေ....လွီဇာမငယ် ဟာ ဟံသာဝတီ သန်လျင်ဘက် နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့အပေါက်အရောက်အတော်ရှိနေပါပြီ..ထို့ပြင် ဟံသာဝတီမှာပါ သူ့ရဲ့ အခြေအနေတရပ်ကို တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်..ဒါတွေအားလုံးဟာ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အစီအမံတွေပါပဲ.. ဟံသာဝတီရဲ့ အခြေအနေဟာ ပုံသေမှတ်လို့မရပါဘူး..ဒီတော့ ဟံသာဝတီမှာ အထောက်တော်အရပ်ရပ်များ ထားရှိတဲ့အခါ လွီဇာမငယ်ကဲ့သို့ ကုန်သည်များဟာ စစ်ရေးသတင်းများအတွက် အရေးပါပါတယ်....နောက်တစ်ခုက...အာကာရွှေတောင်သတ်မှုတွင် ပါဝင်တဲ့ ငတွန်၊ ငချစ်မြ တို့ဟာလည်း ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ စဉ်ကိုင်တပ်မှာ အမှုတော်ထမ်းနေကြသူတွေပါ.... အင်းဝကို ကျွန်တော်မျိုးအမိန့်နဲ့ ဈေးဝယ်လာရင်း သူတို့နဲ့ ရင်းနှီးသူ လွီဇာ အတွက် ကာကွယ်ရင်း မတော်တဆ ကျူးလွန်မိခဲ့ကြတာပါ..ငတွန်ဟာ စစ်သည်ကောင်းတစ်ယောက်ပါ...တချိန် သစ္စာတော်ခံသူရဲကောင်းတစ်ဦးဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်...ငချစ်မြ ဟာလည်း ခင်ဦးမြင်းစီး သူရဲသူခက်အနွယ်တော်ပါ...ယခုလိုအချိန်မှာ ပတ်ချာလည်က မြို့စား၊ ရွာစား၊ မြင်းစီးသူကြီးတွေ ကို စည်းရုံးထားနိုင်မှ တော်ကာကျမယ်လို့ အရဲစွန့်လျှောက်ပါရစေ..ဘုရား”

“အင်း...ဒီဗရင်ဂျီမကလည်း နန်းတွင်းရော..နန်းပြင်ရော...သူ့လူအဘက်သားတွေ များနေပါလား..ဟုတ်မှလည်းလုပ်ဦး....ဘထွေးတော်”

“မှန်ပါ..ကျွန်တော်မျိုး ရဲ့ သစ္စာကို စောင့်သိတဲ့ ကျွန်မငယ်ပါပဲ..စိုးရိမ်စရာမရှိပါ..တကယ်လို့များ...နေပြည်တော်မှာ မထားချင်ရင်တောင်မှ..ကုန်သည်တော်အဖြစ်နဲ့ ဟံသာဝတီသို့နယ်နှင့်ဒဏ်ပေးယောင်ပြုပြီး အင်းဝရဲ့ အထောက်တော်အဖြစ် ထားရှိအသုံးချထားနိုင်ပါတယ်”

ဘုရင်က ကိုးသိန်းသခင် ၏ လျှောက်တင်စကားအဆုံးတွင် ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်သည်။

“နေဦး...ဟော့...ပန်းပုရုပ်ကို ကြည့်စမ်းကြပါဦး..ဘထွေးတော်နဲ့ အရီးတော်”

သစ်သားရုပ်ထုမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဟန်ပေါ်နေသော်လည်း ရေရောရာရာမရှိသေး။

“မှန်ပါ...ရှေးပညာရှင်တို့၏ အနုသုခမ အသွင်ပေါ်လွင်လျက်ပါ”

“အိမ်း...ကိုယ်တော်ထုနေတာ သုံးလေးရက်ရှိပြီ..စိတ်တိုင်းကိုမကျဘူး....ကိုယ်တော်က လူမျိုးခြားချောချောလှလှ တောင့်တောင့်တင်းတင်းအမျိုးသမီးတစ်ဦးရဲ့ အလှကို ထုလုပ်ချင်တာကွဲ့.. တို့များ နန်းတွင်းသူထဲတော့ မြင်မိတာ..ခုနု ဗရင်ဂျီမပဲ..သူ့ကို စတွေ့ကတည်းက သူ့ဟန်ပန်ကို ပန်းချီ ပန်းပု အဖြစ် ဖန်တီးလိုစိတ် ကိုယ်တော့်မှာ ဖြစ်မိတယ်”

ကိုးသိန်းသခင် နှင့် လောင်းရှည်မင်းသမီးမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“မှန်ပါ”

“အာကာရွှေတောင်သတ်မှုကို ဘထွေးတော် စိတ်တိုင်းကျ စီရင်ဖို့...လွဲအပ်လိုက်မယ်..ညနေ ကိုပု အင်း ကိုရွှေဖြိုး အခစားဝင်တဲ့အခါကျ.... စာရေးတော်များနဲ့ တခါတည်းရေးပြီး ဘထွေးတော်အိ

လွဲပေးပါ့မယ်.. ကျုပ် ပန်းပုရုပ်လေး လှလှပပဖြစ်စေဖို့လည်း ဘထွေးတော်က စီစဉ်ပေးပါဦး..ကဲ..အရီးတော်ရော ကျေနပ်ရဲ့လား”

“မှန်ပါ....သနားတော်မူသည့်အတွက် ခြေတော်မျက်ကို ဦးခိုက်ပါတယ်..အရှင်”

“ကဲ..ဒါဆိုလည်း အရီးတော်က ခေါင်ခေါင်ဆီ သွားအဖော်ပြုလိုက်ပါဦး..ကျုပ်နဲ့ ဘထွေးတော်..နိုင်ငံအရေး စစ်အရေး ဆွေးနွေးစရာတွေရှိတယ်ပ”

.....
လွီဇာ လွတ်မြောက်ပြီ။

ကိုးသိန်းသခင်၏ အိမ်တော်မှ ဝေါယာဉ်သည် အင်းဝအနောက်တံခါး လက်မရွံ့ထောင်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထောင်ရှေ့တွင် ကြိုတင်စောင့်ဆိုင်းနေသော ကြေးတိုက်ဝန်၊ မြို့ဝန်အသစ် ဦးသာခို တို့ က ဝေါပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် လောင်းရှည်မိဖုရားကို လက်အုပ်ချီ ခစားလိုက်ကြသည်။

“သူငယ်မရော”

“သံခြေကျင်းတွေ ဖြုတ်ပြီး အနောက်မှာ ကိုယ်လက်သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေပါတယ်”

“အင်း..သွားခေါ် ခဲ့တော့”

ခဏအကြာတွင် လွီဇာ ထွက်လာသည်။ ဝေါယာဉ်ရှေ့တွင် ပျပ်ဝပ်ခစားလိုက်၏။

လနှင့်ချီကာ မလဲလှယ်ခဲ့ရသည့် အဝတ်အစားများက ချေးညော်အထပ်ထပ်။

နေရောင်နည်းသော အကျဉ်းခန်းတွင် နေခဲ့ရသဖြင့် အသားအရည်မှာ ဖြူလျော်လျော်ပိုဖြစ်နေပြီး အာဟာရမပြည့်ဝခြင်းအဖြစ် နှုတ်ခမ်းတို့မှာ ကွဲအက်နေသည်။

“ကဲ..ဝေါပေါ်တက်....မောင်တော် ညည်းကိုတွေ့ဖို့ အိမ်တော်မှာ စောင့်နေတယ်”

လွီဇာမှာ ထိုအခါမှ သူမလွတ်မြောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရတော့သည်။

“ကျွန်မ ခြေလျင်ပဲ နောက်ကလိုက်ခဲ့ပါ့မယ်....မမဖုရား”

“နင့် ခြေထောက်တွေက သံခြေကျင်းနဲ့ နေလာရတာ....လာပါ....ဝေါပေါ်တက်ပါ”

မဟာဆီမဟာသွေးအပြည့်ပါသော တော်ဝင်မင်းသမီးကြီးတစ်ဦးက အကျဉ်းထောင်မှထွက်လာ သူ့ကို ဝေါယာဉ်အတူစီးခွင့်ပေးသည်ဆိုသဖြင့် ကြေးတိုက်ဝန်နှင့် မြို့ဝန်တို့မှာ အံ့သြနေကြသည်။

အနီးအနားတွင် ခစားနေသော ယာယီထောင်မှူးအသစ် ငလှေး သည်ပင် လွီဇာကို အငေးသားကြည့်နေ၏။

“ကျွန်မ သူ့ကို စကားခဏပြောပါရစေ”

လွီဇာက ငလှေးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး လောင်းရှည်မင်းသမီးကြီးထံ ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

လောင်းရှည်မင်းသမီးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ငလှေးက ရှေ့သို့ ဒူးထောက်လျက်က တိုးလာသည်။

လွီဇာက ငလှေးရှေ့တွင် ငုတ်တုပ်ထိုင်လိုက်သည်။

“ငလေး...ရှင့်ကို ကျွန်မကျေးဇူးတင်ပါတယ်..ကျွန်မ ကူညီနိုင်တာရှိရင် ကူညီပေးပါ့မယ်လို့ ကတိပြုပါတယ်”

ငလေးက လွီဇာကို အားပါးတရ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မမလေးကျေးဇူးလည်း ကျွန်တော့်မှာရှိပါတယ်..ဇင်းမယ်တံခါးကထွက်ရင် ဧရာဝတီမြစ်ဆိပ်က တံငါတန်းရှိပါတယ်..အဲ့ဒီမှာ ငါးဖမ်းပိုက်ယက်တဲ့ တဲတွေရောက်ရင် မယ်ဖူးတို့ တဲ ဘယ်နားလဲ မေးပါ..ကျွန်တော့်အိမ်သား မယ်ဖူး ရှိပါလိမ့်မယ်..သူ့ကို ဒီအိတ်ကလေး ပေးပေးပါ..ကျွန်တော်က ရာဇဝတ်သားမို့ အဲ့ဒီဘက်တွေ ခြေချခွင့်မရှိပါဘူး”

လွီဇာက ငလေးလက်ထဲမှ ပုဆိုးကြမ်းစဖြင့် လုပ်ထားသည့် အိတ်ရှုံ့လေးကို ယူလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ..ငလေး...မောင်ကြီးငွေနှံနဲ့ ချစ်မြ ကိုလည်း ကျွန်မ စိတ်ချမယ်”

“စိတ်ချပါ..မမလေး”

လွီဇာက ဝေါယာဉ်ပေါ်လှမ်းတက်လိုက်သည်။

လောင်းရှည်မင်းသမီးကြီးက လွီဇာကို ခြေစွန်းခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်၏။

“အင်း..တပတ်လောက် သေချာပြုပြင်အားမွေးလိုက်ရင်တော့အရင်က အလှတွေ ပြန်ရလာမှာပါ”

.....
အကျဉ်းထောင်မှလွတ်မြောက်ပြီးသည့်နောက် လွီဇာမှာ ကိုးသိန်းသခင်၏ အိမ်တော်တွင်ပင် ခန်းဆောင်တစ်ခုဖြင့် နေထိုင်ရသည်။

အိမ်တော်အစေခံမလေးများက လွီဇာ၏ တကိုယ်လုံးကို ရေ၊ နွားနို့၊ ပန်းပေါင်းအဆီတို့ဖြင့် အထပ်ထပ်သန့်ရှင်းစေသည်။

အစားအသောက်များ၊ အမွှေးအကြိုင်များဖြင့် လွီဇာ၏ ချွတ်ခြုံခဲ့ရသော အလှတရားများမှာ ပြန်လည်လင်းလက်လာကြသည်။

တပတ်ကျော်ကြာခဲ့ပြီ။

ညစာစားပြီးချိန်တွင် လောင်းရှည်မင်းသမီးကြီးသည် လွီဇာ၏ အခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သူမနှင့်အတူ ရွှေခြည်ထိုး ကတ္တီပါအင်္ကျီအနီရောင်နှင့် တန်ဖိုးကြီး ပိုးထမီ တစ်စုံပါလာ၏။

“ကဲ....သူငယ်မ..ဒီအဝတ်လဲချည်ကွဲ့”

လွီဇာက မင်းသမီးကြီးပေးသည့် အဝတ်အစားများကို ယူကာ လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

မင်းသမီးကြီးနှင့် ပါလာသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးက သေချာဝတ်ဆင်ပေး၏။

ထို့နောက် ထိုအမျိုးသမီးကပင် လွီဇာ၏ မျက်နှာအား ဒတ်ချ်ကုန်သည်တို့ ရောင်းချသည့် အမွှေးနံ့သာ၊ မျက်နှာလိမ်းစရာတို့ဖြင့် ပြုပြင်အလှဆင်ပေးနေသည်။

“မင်းတို့ ဘာကြောင့် အကျဉ်းက လွှတ်ပေးလိုက်သလဲ သိလားကွဲ့”

“မသိပါဘူး..မမဖုရား”

“ငါတို့ လင်မယား ဘုရင့်ခြေရင်းသွားဝပ်တွားပြီး မနည်းတောင်းပန်ခဲ့ရတာပဲ”

“ကျေးဇူးတွေ ဆပ်မကုန်ပါဘူး..မမဖုရား”

“တခုတော့ရှိတယ်...ရွှေနန်းရှင် က ပန်းပုထုတာ ဝါသနာကြီးတယ်..မင်း သူ့ဆီမှာ ပန်းပုထုဖို့အတွက် ကိုယ်ဟန်ပြပေးရမယ်”

“ရှင်”

“ရိုးရိုးထိုင်ပေးရုံပါပဲ..ရွှေနန်းရှင်ကိုယ်တော်က မင်းအလှကို သတိပြုမိပုံပါပဲ..ကံကောင်းရင်တော့ မင်း ကိုယ်လုပ်တော်အဖြစ် ကောက်ခံရလောက်တယ်”

မင်းသမီးကြီးစကားကြောင့် လွီဇာမှာ မျက်လုံးကလေးပင် ပြူးသွားရသည်။

မင်းသမီးကြီးသည် လွီဇာ၏ အနောက်ဘက်တွင် မတ်တပ်လာရပ်ကာ ပုခုံးကို ကိုင်လိုက်သည်။

ကနုတ်ပန်းခက်တို့အတိပြီးသော ကြေးမုံမျက်နှာပြင်တွင် ရွှန်းရွှန်းစားစားလှပနေသည့် လွီဇာ၏ မျက်နှာကို သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“နားနဲ့မနာ..ဖဝါးနဲ့နာ..ငါ့ကို အမှန်လျှောက်တင်စမ်း..မင်းက အပျိုစင်အစစ်လားကွယ်”

“မှန်..မှန်ပါ”

“အင်း..... မောင်တော်ကိုးသိန်းသခင်က မင်းကို သိမ်းပိုက်ဖို့ ကမ်းလှမ်းသေးဆိုကွယ်”

“မှန်ပါ..ကျွန်တော်မျိုးမ ငြင်းလိုက်ပါတယ်..မမဖုရား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်....မင်းငြင်းလိုက်လို့....မိန်းမဆိုတာတော့ကိုယ့်ခင်ပွန်းက ကိုယ့်အပြင် တခြားမိန်းမတစ်ယောက် ဆီ ပျော်မွေ့တာ ဘယ်ကြိုက်ကြပါ့မလဲ...သူ့မှာ နောက်ထပ် သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ မယားငယ်က နှစ်ယောက်ရှိသေးတာရယ်....ဒါပေမယ့်..မင်းကိုတော့ သူက

အတော်သဘောကျပုံပဲ..သံယောဇဉ်လည်းရှိပုံရပါတယ်”

လွီဇာမှာ စကားအသွားအလာကြောင့် မှန်ရှေ့တွင်ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မျိုးမ..ကိုးသိန်းသခင်ကို လေးစားပါတယ်...သူ့ရဲ့ကျေးဇူးတွေကိုလည်း

သိတတ်ပါတယ်..သို့ပေမယ့် သူ့ကို မယူနိုင်ပါဘူး..မမဖုရား..ကျွန်တော်မျိုးမမှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ

အများကြီးကျန်နေပါသေးတယ်...ဒါကို လက်မခံလို့ ထောင်ထဲ ပြန်ပို့မယ်ဆိုလည်း..အခုညပဲ

သွားပါ့မယ်..မမဖုရား”

လွီဇာအသံက အနည်းငယ်တင်းမာနေ၏။

မင်းသမီးကြီးက ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် လွီဇာ၏ ကုပ်ပိုးသား တင်းတင်းလေးများပေါ်သူ့လက်ကို ကိုင်ကာ ဖျစ်ညှစ်လိုက်၏။

“အင်း..ဟုတ်ပါရဲ့..မင်းရဲ့ အဲ့ဒီလို မာနဆူးတောင်တွေကားနေတဲ့ အလှကို သူတို့ ယောက်ျားတွေက

စွဲလန်းကြတာပဲဖြစ်မယ် ..လွီဇာ....ဒီလိုပါ..ငါနဲ့ မောင်တော်ဟာ ဘိုးတော်တန်ခံနွေမင်းတရားက

ပေးစားလို့ ယူခဲ့ကြရတာ..ငါက သူ့ထက် အများကြီးပါတယ်... သူ့ခွဲမြာလည်း ငါ့ကို သစ္စာမပျက်ပါဘူး..

စစ်ရေးစစ်ရာမင်းမှုရေးရာမှာလည်း မပျက်ကွက်ရှာပါဘူး..သူ့မယားငယ်တွေယူထားလည်း

ငါ့ခွင့်လွှတ်ပါတယ်..ငါမဖြည့်ဆီးပေးနိုင်တော့တဲ့ သူ့သွေးသားကိစ္စကို

ငါနားလည်ပေးတယ်...ဒါပေမယ့်..မင်းအပေါ်ကိုတော့ သူ အတော် စိတ်ရှိတယ်..ရှင်ဘုရင်ဆီ

ရောက်သွားတဲ့အခါ မင်းက ဘာမဆိုဖြစ်သွားနိုင်တယ်တဲ့..သူနဲ့မြောတသသံကို ငါကြားတယ်.... ငါသူ့ကို ချစ်တယ်..လို့ဇာ...သူ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်”

“မမဖုရားမိန့်တာတွေ ကျွန်တော်မ နားမလည်ဘူး..ဘုရား..ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမိန့်ပါ”

“ဘုရင့်ဆီ မဝင်ခင် မင်းရဲ့ အပျိုစင်ဘဝကို မောင်ဘုရားထဲ အပ်နှံခဲ့ပါ...ဒါ မင်းသူ့ကို ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းပဲ”
“ရှင်”

“မင်းတင် မကဘူး...ဟိုးလက်မရွံ့ထောင်ထဲက သူငယ်နှစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ဘေးကိုလည်း မောင်တော်က ကယ်တင်ပေးနိုင်ပါတယ်..အခုသူ့မှာ အဲ့ဒီအခွင့်အာဏာရခဲ့ပြီ..ဒါတွေပြီးရင် မင်းကို ဟံသာဝတီမှာ သွားထားပေးမယ်..မင်းရဲ့ အင်းဝက စည်းစိမ်တွေကိုလည်း မပျောက်ပျက်အောင် ငါတို့ စောင့်ရှောက်ပေးမှာပါ”

လို့ဇာမှာ ဆွံ့အ မှင်သက်နေသည်။

ကွမ်းများပလုပ်ပလောင်းဝါးနေသည့် ကိုးသိန်းသခင်၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်သည်။

“လို့ဇာ ကို မထိကြနဲ့” ငတွန်၏ အသံ။ ငတွန်၏ ရင်ဘတ်ဆီမှ ရတတ်သည့် ထန်းရေနံနှင့် ချွေးနံ့များ။

မြင်းကို ဒုံးစိုင်းလိုက်တိုင်း တအိအိယိမ်းနွဲ့နေသည့် ငတွန်၏ သျှောင်တုံးခွေခွေလေးများ။

ချစ်မြဲ ၏ ရိုးသားသောအပြုံး။ တိုးလျှိုးသောအကြည့်များ။

လောင်းရှည်မင်းသမီးကြီး၏ မဟာဆန်ဆန်သော နဖူးကျယ်ကျယ်အောက်မှ သူမကို ကြည့်နေသည့် မျက်ခုံးတွန့်တွန့်များ။

“တညတည်းပါပဲ..လို့ဇာ”

.....
ဆောင်တော်ကူးပန်းရနံ့သည် ည၏ အတွင်းသားထဲ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဝင်လာသည်။

သို့သော် လို့ဇာ၏ အနံ့ခံအာရုံတွင်တော့ ကွမ်း၊ ရှားစေး၊ ထုံး တို့နှင့် ချွေးနံ့တို့ ရောပြွန်းထားသည့် ရနံ့များသာ တလှုပ်လှုပ်။

လို့ဇာက သူမ၏ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးများ ပတ်လည်တွင် ပေကျန်ရစ်သော ကွမ်းရှားဆေးအချို့ကို ဘေးနားမှ ဖဲအိပ်ရာခင်းစဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်သုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ဖိစီးငြိမ်သက်နေသော နောက်ထပ်ကိုယ်ခန္ဓာကြီးတစ်ခုကို တွန်းဖယ်လိုက်၏။

“ကျွန်မ ကို ရေချိုးခွင့်ပေးပါတော့”

AVA 1740s

အခန်း(၂၂)

.....
အမှောင်ယံထဲတွင် ဇီးကွက်တစ်ကောင်၏ အော်မြည်သံက စူးစူးရှရှ။

“ဒီည ဒီမှာပဲ အိပ်သွားပါလား..လို့ဇာ”

ရေချိုးပြီးပြန်တက်လာသော လို့ဇာကို လောင်းရှည်မင်းသမီးကြီးက ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မ အဝတ်အစားတွေ ပြန်ပေးပါ”

“အဲ့ဒီအဝတ်အစားတွေက ထောင်ထဲမှာ ဝတ်လာတာ စုတ်ပြတ်နေပြီလေကွယ်..အသစ်ပေးပါ့မယ်”

“ကျွန်မအဝတ်အစားတွေပဲ ကျွန်မ ပြန်ဝတ်ပါ့မယ်”

လောင်းရှည်မင်းသမီးကြီးက ဖွာလက်စ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ခရုခွံပြာခံခွက်ထဲ ထိုးခြေလိုက်သည်။

ထို့နောက် လွီဇာ၏ အနားသို့ ထလာ၏။

လွီဇာက လောင်းရှည်မင်းသမီးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မဲ့ပြီးပြီးလိုက်၏။

“မနက်ဖြန် ငတွန်နဲ့ ငချစ်မြ ကို ထောင်က ထုတ်ပေးမှာပါ..သူတို့ အရင်လိုပဲ ကိုးသိန်းသခင်ရဲ့တပ်မှာ အမှုပြန်ထမ်းလိမ့်မယ်... သဘက်ခါကျရင် မင်း.....နန်းတွင်းကို ဝင်ရမယ်..အဲ့ဒီကျရင်တော့ ထောင်ထဲမှာ ဝတ်ခဲ့တဲ့ အစုတ်တွေမဝတ်ခဲ့ပါနဲ့..ရော့..ဒီမှာ မင်းသိမ်းခိုင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ”

ထောင်ကျစဉ် လွီဇာ၏ အိမ်မှာ လောင်းရှည်မင်းသမီးသိမ်းပေးထားခဲ့သော ရွှေ၊ငွေ နှင့်

လက်ဝတ်ရတနာများကို ယွမ်းဗူးလေးဖြင့် ပေးလိုက်သည်။

လွီဇာက ယွန်းဗူးကို ယူကာ လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

“ခဏနေဦး...ဒီအချိန်ကြီး မင်းတစ်ယောက်တည်း မပြန်ပါနဲ့..ငါ..လည်းနဲ့ လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်..ဟဲ့

မိဩတို့ ငသစ် ကို နှိုးကွယ်...လည်းပြင်ပြီး သူ့ကို လိုက်ပို့ဖို့”

သို့သော် လွီဇာ မရှိတော့ပါ။

လွီဇာကား ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

တိတ်ဆိတ်လမ်းပေါ်မှာ.....သူမ တစ်ကိုယ်တည်း။

အင်းဝမြို့ကြီးသည် အမှောင်ထုကို မကွေ့ကွက်သက်ထွေးပွေ့ထား၏။

ဟိုးအဝေး နန်းတော်ထိပ်မှ မှန်ကင်းများသည်ပင် ထိုအမှောင်ခိုးများထဲ လင်းလက်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာခဲ့။

လွီဇာက အင်းဝလမ်းမပေါ်သို့ နာကြည်းရှုံရှာစွာဖြင့် တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်တော့သည်။

.....
ပေါ်တူဂီအမျိုးသမီးတို့၏ ရိုးရာဝတ်စုံဂါဝန်ဖြူဖြူက မြေကြီးပေါ်တွင် ပုံကျနေသည်။

ဆည်းဆာ၏ နီညိုသွေးနေရောင်က လွီဇာ၏ မျက်နှာကို ခပ်ရှုရှုကျလာ၏။

“ဟေး..တစ်ယောက်..သူ့မျက်နှာရှေ့မှာ ထီးလာမိုးပေးကြကွယ်”

အပျိုတော်တစ်ယောက်က ထီးနီတစ်လက်ဖြင့် နေရောင်ကို လာကွယ်ပေးလိုက်၏။

လွီဇာသည် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ၏ ယာယီနန်းတွင် ပန်းပုသရုပ်ပြ လာထိုင်ပေးနေသည်မှာ

သုံးရက်ပင်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ ၏ နူးညံ့သောလက်ဖဝါးများပင် တူနှင့် ဆောက်ကို ကိုင်လွန်းသဖြင့်

သွေးခြေဥနေပေပြီ။

ယနေ့သည် ပန်းပုရုပ်၏ အဆုံးသတ်။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်သော သူ့ပန်းပုရုပ်ကို တစ်မ့်စိမ့်ကြည့်နေသည်။

လွီဇာက ညောင်းလွန်းသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို အနေအထားပြင်လိုက်၏။

ဥယျာဉ်တော်ကား တဖြည်းဖြည်းမှောင်လာခဲ့ပြီ။

မိဖုရားကြီး၏ အဆောင်တော်ထဲမှ စောင်းနှင့် ညှင်းသံသွဲ့သွဲ့ ထွက်လာ၏။

လေနုအေးတစ်ချက် ဖြတ်ခနဲအတိုက်တွင် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် လွီဇာ ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ကိုယ့်တော် လက်ရာကို တချက်လာကြည့်စမ်း..အမိငယ်..မယ်မင်းနဲ့ တူရဲ့လားလို့”

လွီဇာ က ရှင်ဘုရင်လေးနှင့် ပန်းပုရုပ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

ရှင်ဘုရင်သည် အနုပညာတွင် တဖက်ကမ်းခပ်သူဖြစ်ကြောင်း လွီဇာ သိလိုက်ရသည်။

လွီဇာက က သူ၏ ပုံတူ ပန်းပုရုပ်ကို ဒူးတုပ်လျက် စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဘယ့်နှယ့်လဲ..လက်ရာမြောက်ရဲ့လားဟေ့”

“မှန်ပါ...လက်ရာမြောက်ကြောင်းပါ..ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား”

“ဟေ့..အပျိုတော်တွေ..မိဖုရားကြီးကို ခေါ် ခဲ့..နင်တို့များလဲ လာခဲ့ကြ..ဒီမယ် ကိုယ့်တော်လက်ရာကို

လာရှုစားကြစမ်း..မယ်မင်းက ဒီပန်းပုရုပ်ဘေးမှာ အဲ့ဒီပုံစံအတိုင်း ပြန်ထိုင်လိုက်...သူတို့ကို ပြရမယ်”

လွီဇာမှာ ပုံတူ ပန်းပုရုပ်ဘေးတွင် ထိုဟန်အတိုင်း ပြန်ထိုင်လိုက်ရပြန်သည်။

မိဖုရားခေါင်ကြီး မဟာဇနိန္ဒာဓိပတိဒေဝီ နှင့် အပျိုတော်တသိုက်က ဘုရင်၏ အနောက်ဘက်တွင် ဝိုင်းနေကြ၏။

“ခေါင်ခေါင်ရေ..ကြည့်စမ်းပါကွယ်..မောင်ဘုရားလက်ရာ..မတူလား..မလှလားကွဲ့”

“နတ်သိကြားတွေ လာပြီး ဖန်ဆင်းလိုက်သလိုပါပဲ...မောင်ဘုရား”

“ဟဲ့..အပျိုတော်မတွေ..တူရဲ့လားဟဲ့..လှရဲ့လား ဖြေကြစမ်း”

“အရှင့်လက်ရာက မူလ ဗရင်ဂျီမထက်တောင် ပိုအသက်ဝင်နေပါသေးတယ်...ဘုရား..လှပေ့ လှပေ့”

အပျိုတော်များက ဝိုင်းဝန်းအော်ကြသည်။ ဘုရင်က သဘောတကျဖြင့် ပြုံးပျော်နေ၏။

လွီဇာ ကား သက်ရှိရုပ်ထုဘဝ ဖြင့် ထိုင်နေရဆဲ။

“ကဲ..ခေါင်ခေါင်..ဗရင်ဂျီမငယ်လည်း ပင်ပန်းလှပြီ...သူ့ခွဲမြာ မလှုပ်မယှက်ထိုင်လာရတာ..သူ့ကို

ဆုတော်တွေချပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတော့..မောင်ဘုရားလည်း နားမှရတော့မယ်..ဘရန်ဒီနဲ့

ပွဲတော်အသင့်ပြင်ထားပေရော့”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် သူမကို အနုပညာဖန်တီးစရာတစ်ခုအဖြစ်သာ သဘောထားခဲ့၏။

ထိုအခါမှ လွီဇာသည် စိတ်ကို လျော့ချလိုက်တော့သည်။

.....
“တချိန်လုံး ခင်ဗျားကို ကျုပ်စိတ်နေပူခဲ့တာ”

လွီဇာ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်ဝင်ချင်းပင် အမှောင်ထဲမှ အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်ဆီမှ လွီဇာ၏ အစေခံတချို့ထွန်းထားသော ကညင်ဆီမီးရောင်အောက်တွင်

ယောင်ထုံးခွေခွေများကို မြင်ကတည်းက လွီဇာ ရင်တို့ ဒိတ်ခနဲ ခုန်ခဲ့ပြီးသားဖြစ်၏။

သို့သော် လွီဇာ၏ မျက်နှာကား ခပ်တင်းတင်း။

“ကျွန်မ အဆင်ပြေပါတယ်..မောင်ကြီး”

ငတွန်က လွီဇာ၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် မတ်တပ်လာရပ်သည်။
 အကျဉ်းထောင်တွင်း ဒဏ်များကြောင့် မျက်နှာမှာ အနည်းငယ်ချောင်ကျနေ၏။
 “ရှင် ဘယ်နေ့က လွတ်တာလဲ”
 “လေးရက်ရှိပြီ..လွီဇာ..ခင်ဗျားကို နန်းတော်ထဲ ခေါ်ထားတယ်လို့ လောင်းရှည်သခင်မက
 ပြောတယ်...ကျုပ် နေ့တိုင်း ခင်ဗျားအိမ်မှာ လာစောင့်နေခဲ့တာ”
 “ကျွန်မ အခုအိမ်ပြန်ရောက်ပြီပဲ..ရှင်ပြန်ပါတော့”
 “ဟာဗျာ..အခုမှ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရတာလေ.....စကားလေးဘာလေး ဧည့်ထောက်ခံပါဦးလား”
 “ကျွန်မ ပင်ပန်းလာတယ်.....နားမှဖြစ်မယ်”
 “လွီဇာရယ်..... ကျုပ်.....ကျုပ်..ခင်ဗျားကို ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်..အဲ့ဒါတွေ..ပြောဖို့”
 လွီဇာက ငတွန်ကို တွန်းဖယ်ကာ အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။
 “ကျွန်မတို့ကြားမှာ ဘာပြောစရာမှ မရှိဘူးထင်တယ်..မောင်ကြီး...မကြာခင် ကျွန်မလည်း ဟံသာဝတီကို
 အပြီးသွားရတော့မှာ”
 လွီဇာက ကျောခိုင်းလျက်မှ ပြောလိုက်သည်။
 ငတွန် ထံမှ အသံထွက်မလာ။
 “ကျုပ်ကြောင့်...လွီဇာ အကျဉ်းချခံရတာ..ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်..ကျုပ်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ လွီဇာ”
 “ရှင်ကြောင့်..ဟုတ်လား..ကျွန်မကြောင့်သာ ရှင် ဒီလိုဖြစ်တာပါ...မောင်ကြီး...ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်နေသမျှ
 ကျွန်မကို ကာကွယ်နေသမျှ...ရှင် ဒုက္ခတွေ တွေ့နေဦးမှာပဲ...ရှင် ပြန်ပါတော့..ကျွန်မတို့ နောက်လည်း
 ပတ်သတ်စရာမရှိဘူးထင်တယ်”
 “လွီဇာ”
 လွီဇာ က ငတွန်ကို လှည့်မကြည့်။
 “ရှင် ပြန်ပါတော့”
 သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ လွီဇာ ကြားရသည်။ ထို့နောက် ခြေသံခပ်ဖွဖွတစ်စုံ။
 သူ့လမ်းလျှောက်သည့်အခါ ယောင်ခွေခွေလေးများက ပုခုံးကြွက်သားပေါ် တအိအိကျနေပေလိမ့်မည်။
 လှည့်မကြည့်သော်လည်း ထိုမြင်ကွင်းကို လွီဇာ မြင်ယောင်ပါသည်။

 “မမလွီဇာ....မမလွီဇာ..ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ..ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”
 စစ်ကိုင်းရှိ ရှင်မိငယ်၏ ဆိုင်ကလေးအနောက်ဘက်တွင် ဖြစ်သည်။
 လွီဇာက မိငယ်ကို ဖက်ကာ အိခနဲ ငိုချလိုက်သည်။
 မည်သည့်စကားမျှ မပြောပဲ အချိန်အတန်ကြာ ရှိုက်ကြီးတငင်ငင် ငိုနေ၏။
 “မမ...ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်..ဘာဖြစ်လို့လဲ..ဒီမှာ မိငယ်တို့ကဖြင့် မမ လွတ်လာလို့ ပျော်နေတာ”
 “ငါ အင်းဝကို မုန်းတယ်..မိငယ်...အင်းဝက လူတွေကို..မုန်းတယ်”
 မိငယ်က ပုဝါတစ်ပိုင်းကိုယူကာ မျက်ရည်သုတ်ရန် ကမ်းပေး၏။

“ငါ သူတို့တွေ ရှေ့မှာ မျက်ရည်မကျချင်ဘူး...မိငယ်..ငါ ဘယ်သူ့ရှေ့မှာမှ မျက်ရည်မကျချင်ဘူး..အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတွေ ရှေ့မှာပေါ့....ဒါကြောင့်....ဒီကို လာခဲ့တာ..မိငယ်”

“မမလို့ဇာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာလဲ....ကျွန်မကို ပြောပြလို့ရပါတယ်..စိတ်ထဲပေါ့သွားအောင် ပြောပြလိုက်ပါ”

“ငါ့ကို ကိုးသိန်းသခင်က ထောင်ကလွှတ်ပေးတာ..ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး...”

“.....”

“မမရယ်....”

မိငယ် က လွီဇာစကားများကို နားထောင်ပြီး မျက်ရည်များပင် ဝိုင်းလာသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်အရှေ့ဆီက မြင်းခွာသံကြားရ၏။

“မောင်ကြီးအောင်ဇေယျ မြင်းခွာသံပဲ”

မိငယ်က မတ်တပ်ရပ်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

လွီဇာက မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်ပြီး မိငယ်နောက်မှ လိုက်လာ၏။

“မောင်ကြီး...လာနေကျ ရက်လည်း မဟုတ်ပါလားတော့..ဘယ့်နှယ့်”

အောင်ဇေယျမျက်နှာက သုန်မှုန်နေသည်။

“ဘာလဲ...မမခင်ယွန်းစံ နဲ့ ရန်ဖြစ်လာကြပြီမဟုတ်လား”

မိငယ်က ရေတခွက်ကို ကမ်းပေးရင် ချစ်စဖွယ်ပြုံးကာ စကားဆိုလိုက်၏။

အောင်ဇေယျက မိငယ်၏ ခေါင်းကလေးကို သူ့လက်ဖြင့် ပွတ်သတ်လိုက်ပြီး ကွပ်ပျစ်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ဪ...မမလွီဇာ..ခင်ဗျား ထောင်က လွတ်လာပြီပေါ့”

လွီဇာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အင်း...ကျွန်တော်တို့က စိတ်ပူနေတာ...ခေတ်ကာလကလည်း သိတဲ့အတိုင်း...နိုင်ငံရေးက တနေ့တခြား ရှုပ်ထွေးလာတာကိုး”

“ကဲ..ပြောပါဦး..မောင်ကြီးရဲ့...ဘာတွေများ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ဖြစ်ကြပြန်ပြီလဲ”

အောင်ဇေယျ၏ နဖူးပေါ်မှ ကျလာသော ချွေးစက်များကို မိငယ်က သုတ်ပေးရင်းက မေးလိုက်၏။

“ဟိုနေ့က ပိုးခါးစည်းကြိုး ကိစ္စပေါ့”

“ရှင်..မိငယ် ယူထားလိုက်တဲ့ဟာလား”

“ဟုတ်တယ်...မိငယ်..အဲ့ဒါ သူလည်း ပိုးကြိုးမှာလိုက်တာ....မောင်ကြီးက သူ့မှာလည်း ပိုးကြိုးတွေက အများကြီးရှိတာ..မိငယ်ကိုက တခါမှ အဲ့ဒါမျိုး မဝယ်ပေးဖူးတော့..မိငယ်ကလည်း လိုချင်တယ်ဆိုလို့ ပေးခဲ့တာပါ”

မိငယ်က အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ထို့နောက် ပိုးကြိုးလေးကို ယူကာ ထွက်လာ၏။

“ဒါဆိုလည်း ပြန်ပေးလိုက်ပါ...မောင်ကြီးရယ်...မိငယ်ကြောင့် ရန်ဖြစ်ကြပြီ”

“နေပါစေ..မိငယ်..တို့ချင်းက ပြန်အဆင်ပြေမှာပါ..လောလောဆယ်သာ သူက အိမ်မှာ မောင်ကြီးကို
ရွံ့ပြီး မောင်ကြီးမကြိုက်တဲ့...ပဲကြီးနပ်ကြီး နေ့တိုင်းချက်နေတာ.. မောင်ကြီးလည်း သူစိတ်ဆိုးမှာဆိုးလို့
ကြိတ်မှိတ်စားပေးပါသေးတယ်..အခုဟာက သုံးလေးရက်ဆိုတော့...မခံစားနိုင်တော့ဘူး”

“ဖြစ်ရမယ်..မောင်ကြီးရယ်..ကဲ..ဘာစားချင်းလဲပြော..ဒီမှာ မမလို့ဇာလည်း
ရောက်တုန်း..စစ်ကိုင်းဈေးထဲမှာ ရေဘဲတွေပေါနေတာနဲ့..ချက်ကျွေးမလားလို့”

“အံ့မယ်လေး..မရွှေငယ်..ဟိုတစ်ယောက်က ပဲကြီးနပ်တွေချည်းကျွေး...ညည်းက ရေဘဲကျွေးပြီး
ကျုပ်ကို ချီးပန်းသေအောင်လုပ်ကြမလို့လားဗျ..တခြားဟာချက်စမ်းပါကွဲ့”

အောင်ဇေယျနှင့် မိငယ်တို့ကို ကြည့်ပြီးမှပင် လွီဇာ၏ အပူများ လျော့ဆင်းသွားတော့သည်။

“မမလို့ဇာ..အင်းဝ အခြေအနေဘယ်လိုတုန်းဗျ...နိုင်ငံရေးကလည်း

တနေ့တခြားရှုပ်ထွေးလာနေတယ်...ခင်ဗျားတို့ကို ချုပ်ထားတဲ့ ထောင်က ထောင်မှူးလည်း
ထောင်ပြန်ချခံရတယ်ဆို”

လွီဇာက အောင်ဇေယျ အမေးကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်..အောင်ဇေယျ..အင်းဝဟာ အုပ်ချုပ်သူမင်းကအစ ပြည်သူအဆိုး တာဝန်ဝတ္တရားတွေ
စာရိတ္တတွေ ကျင့်ဝတ်တွေ ယုတ်လျော့ပျောက်ဆုံးနေကြပြီ... မကြာခင်မှာ အင်းဝမြို့ကြီးဟာ
ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်.. အဲ့ဒီအတွက် နင်တို့လို နယ်ဘက်ကျေးဘက်က ဩဇာရှိသူတွေက
ပြင်ဆင်ထားရတော့မယ်...ငါလည်း အင်းဝက ထွက်သွားတော့မယ်”

လွီဇာစကားကြောင့် အောင်ဇေယျ၏ မျက်နှာက ရုတ်တရက်တည်သွားသည်။

“ကျုပ်အစောကြီးကတည်းက ပြင်ဆင်ဖို့ စဉ်းစားထားပြီးသားပါ”

.....
၁၇၃၆ ခုနှစ်တွင် "ဂန္ဓမာနတောင်ကြော်ညာလွင်ဖြူ သာထွန်းဦးဘုရားရှင်" ဟု အမည်ပေးထားသော
စေတီတော်သို့ မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိဘုရင် ဘုရားဖူးထွက်တော်မူသည်။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် နန်စံကာလ သုံးနှစ်အတွင်း ဘုရားစေတီများတည်ခြင်း၊ ဘုရားဖူးထွက်ခြင်း၊
ဥယျာဉ်များ၊ နန်းတော်အသစ်များ ဆောက်လုပ်ခြင်းတို့ဖြင့် အချိန်ကုန်နေသည်။

ဆရာတော်များအား ထူးခြားဆန်းပြားသော ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးများပေးကာ အထူးချီးမြှင့်မြှောက်စားသည်။
ရွှေဒေါက်ချာဆောင်း၊ ရွှေယပ်တောင်ရ ဆရာတော်များပေါ်ပေါက်လာသည်။

အထိမ်းအမှတ်ပွဲသဘင် တစ်ခါကျင်းပလျှင် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများကို သုံးရက်ကြာထည့်သွင်းသည်။

မြို့တော်နေ ဆင်းရဲသားများအား မစိုးရိမ် နှင့် မတောင့်တ ဟု အမည်ပေးထားသည့်

နန်းတွင်းစပါးကျိတ်တော်မှ စားနပ်ရိက္ခာများ စတုဒိသာပေးဝေသည်။

ထိုသို့ကြည့်လျှင် အင်းဝမြို့ကြီးသည် သာသနာကို ချီးမြှင့်မြှောက်စားပြီး

ပျော်ရွှင်စရာအလွန်ကောင်းသော နတ်ဘုံနတ်နန်းကြီးတမျှ။

သို့သော်ငြား။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် လောကီဘက်အားသန်သော ဆရာတော်များကို အထူးကိုးကွယ်သည်။

ထိုဆရာတော်များအား နန်းတော်သို့ အမြဲမပြတ်ပင့်ဖိတ်သည်။
အချို့ဆရာတော်များမှာ နန်းတွင်းတွင် သေရည်နုကို သောက်သုံးသည်အထိဖြစ်လာသဖြင့်
အခြားပြင်ပရှိ ကျမ်းတတ်ဆရာတော်များနှင့် သေနုသောက်သုံးသင့်၊ မသင့် ပြဿနာကြီး
ပေါက်ပေါက်ခဲ့သည်။
သို့သော် အမှန်တကယ် ဝိနည်းလိုက်နာပြီး ကျမ်းတတ်သည့် စစ်ကိုင်းရှင်သူဇာတာတို့ကဲ့သို့သော
ဆရာတော်ကြီးများမှာ သေရည်မသောက်အပ်ဆိုသည့်ဘက်မှ ရပ်တည်ခဲ့ကြသော်လည်း နန်းတွင်းနှင့်
ခပ်ကင်းကင်းနေသဖြင့် ဩဇာအာဏာမရှိကြ။ ထို့ကြောင့်
သေရည်သောက်အပ်မသောက်အပ်ပြဿနာကို အပြီးသတ် ဖြေရှင်းနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့။
မကြာမီ စစ်ကိုင်း ဝပ်ချက်အရပ်တွင် ဝရဇောတအမည်ရှိ ဆရာတော်က သောတပန်ဂိုဏ်းကို
ထူထောင်ခဲ့သည်။
ဆရာတော်၏ တရားကို နာရုံမျှဖြင့် သောတပန်၊ အနာဂါမ်ဖြစ်ပြီဟုဟောကြားသဖြင့် လူအများ
သွားရောက်နာယူကြသည်။
သောတပန်အရက်သမား၊ သောတပန်ကြာခို၊ သောတပန်သားသတ်သမားများစွာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။
ထိုအခြေအနေကိုလည်း မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိမှာ အာဏာစက်ဖြင့် ဖြေရှင်းခဲ့ရသည်။
ရှင်ဘုရင်မှာ အင်းဝအနီးမြို့များတွင် သူတည်ဆောက်ထားသော ဥယျာဉ် နှင့် ယာယီနန်းများကို
ကုန်းလမ်း၊ ရေလမ်းဖြင့် မကြာခဏခရီးထွက်သည်။
ထိုသို့ခရီးထွက်တိုင်း မိဖုရား၊ မင်းညီမင်းသား၊ နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသားများ ရာဂဏန်းအထိ
လိုက်ပါတတ်ကြသည်။
လမ်းတွင် စိုက်ပျိုးထားသော အခင်းများမှ သီးနှံများကို ရှင်ဘုရင်နှင့် ပါရှိလာသူတို့အား စိတ်ကြိုက်
ခူးဆွတ်ခွင့်ပေးထားသည်။
အခင်းရှင်များကို ရှင်ဘုရင်က ရွှေငွေများ ဆုချပေးသည်။
စိုက်ခင်းများမှာ အသီးအပွင့်များ အချိန်မလင့်ခင် ခူးဆွတ်ယူခံရသဖြင့် ထွက်သင့်သလောက်မထွက်ပဲ
အပျက်အစီးအဆုံးအရှုံးများခဲ့ရသည်။
အုပ်ချုပ်ရေးဘက်တွင် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် အမိန့်တော်ပြန်တမ်း တစ်စောင်သာ
ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။
တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်ရေး၊စီးပွားရေးနှင့် စစ်ရေးကို အချက်ကျကျ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့သော ဝန်ကြီးဦးပု၊
အသည်ဝန်နှင့် ရွှေတိုက်ဝန်တို့မှာ ဝန်ကြီးဦးရွှေဖြိုးကြောင့် ကွပ်မျက်ခံခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။
တိုင်းရေးပြည်မှုတွင် မကျွမ်းကျင်သည့် ဦးရွှေဖြိုးကို ဘုရင်နောင် ဟူသော ဘွဲ့ကိုပေးကာ
ရွှေထီးဆောင်းစေခဲ့သည်။
ဦးရွှေဖြိုးတင် မဟုတ် နန်းတော်တွင် ပတ်မတီးကောင်းသည့်ဆိုင်သမားများ၊ ထမင်းဟင်းချက်သည့်
စားတော်ကဲများ၊ ဘုရင့်ထံ ပန်းချီ၊ပန်းပုကောင်းများဆက်သနိုင်သူ သာမန်မြို့စားအဆင့် အချို့ကိုပင်
ရွှေထီးဆောင်းခွင့်ပေးခဲ့သည်။

စစ်ရေးတွင်လည်း ဦးပု စတင်ခဲ့သည် ရဲတစ်ထောင်၊ နောင်တစ်ရာစီမံကိန်းကို ဖျက်သိမ်းလိုက်သည်။
အနီးအနားတွင် ခစားကြသော လူများကို မင်းရဲ၊ မင်းစစ်၊ မင်းနောင် ၊ ဓမ္မရာဇာ၊ ဘုရင်ထွေး၊
ဘုရင့်နောင်၊ ဘုရင်ငယ် စသည့် ဘွဲ့အဆန်းများ တီထွင်ပေးခဲ့သည်။
ဝေါပလာ၊ ကျိုင်းရွှေချက်၊ ထီးနီရွှေညောင်ဆွဲ စသည့် မင်းညီမင်းသားအဆောင်အယောင်များကို
အချို့အရပ်သားများအား ပေးအပ်သည်။
ရှင်ဘုရင်အနေဖြင့် သူခိုး ဓါးပြဿာသာလူများကို ဘွဲ့အဆောင်အယောင်များ
ရက်ရက်ရောရောပေးအပ်ကာ သူ၏ ထီးနန်းတည်မြဲရေးအတွက် စည်းရုံးသည့်နည်းကို
အသုံးပြုခဲ့သည်။
ထို့ကြောင့် အချို့မှာ သူတို့၏ မြို့ရွာများတွင် ရွှေထီးဆောင်း၊ ဝေါယာဉ်စီးကာ
ဓါးပြတိုက်ထွက်ကြသည်အထိ အတင့်ရဲကြသည်။
စီးပွားရေးတွင်လည်း ရှင်ဘုရင်မှာ တိုင်းပြည်ဝင်ငွေနှင့် မမျှသော အပျော်အပါး၊ အလှူအတန်းများ
ဆက်တိုက်လုပ်နေသဖြင့် နန်းတော်ရွှေတိုက်တွင် ဝင်ငွေလိုအပ်ချက်များလာသည်။
ထို့ကြောင့် နိုင်ငံခြားကုန်သွယ်မှု၊ ပြည်တွင်းကုန်သွယ်မှုများတွင် အခွန်များကို
တိုးမြှင့်ကောက်ခံကြသည်။
ကုန်သည်အများစုမှာ တရားဝင်အခွန်ဆောင်သည့်လမ်းကို မရွေးကြတော့ပဲ
သက်ဆိုင်ရာအရာရှိများအား လာဘ်ပေးကာ အခွန်ရှောင်သည့်နည်းကို ကျင့်သုံးလာကြသည်။
နောက်ဆုံးတွင် နန်းတော်၏ အခွန်ဘဏ္ဍာဖြည့်ဆည်းပေးမှုမှာ ပြည်သူ၏ ပုခုံးပေါ်သို့ ကျလာတော့သည်။
အခွန်အတုတ်ကြီးလေးမှုကြောင့် ကုန်ဈေးနှုန်းက တရိပ်ရိပ်တက်လာသည်။ ပြည်သူများ
ဆင်းရဲကြပ်တည်းကြသည်။
သူခိုး၊ ဓါးပြများ ပေါများလာသည်။
ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်များကိုယ်တိုင် ရှင်ဘုရင်နှင့်ပေါင်းကာ ပျက်စီးယိုယွင်းနေကြသဖြင့်
ဘာသာတရားအပေါ် အလေးနက်ပြုမှုနည်းလာ၏။
မြေရှင်ဘုန်းကြီးများ၊ အတိုးပေးစားသည့်ဘုန်းကြီးများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။
ကုန်သည်များအရောင်းအဝယ်ကိစ္စများပြုလုပ်ရာတွင် ဘုန်းကြီးများက ပွဲစားအဖြစ်ပါဝင်လာကြပြီး
ပွဲဖြစ်လျှင် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် အရက်နှင့် ဝက်သားများကို
တည့်ခင်းကာပျော်ပါးစားသောက်သည်အထိဖြစ်လာသည်။
ရှင်ယောင်ဟု ခေါ်သော သင်္ကန်းဝတ်များဦးဆောင်သည့် ဓါးပြများ၊ လူမိုက်ဂိုဏ်းများပင်
ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။
အချို့ဓါးပြများမှာ မြို့ရွာ၏ အာဏာပိုင်များ၊ လက်နက်ကိုင်စစ်သားများပါ ဖြစ်နေသဖြင့် ပြည်သူမှာ
ကူရာကယ်ရာမဲ့လာတော့၏။
စာရိတ္တပိုင်းတွင်လည်း သူ့လင် ကိုယ့်မယား စည်းမခြားသည့်ကိစ္စများ၊
လိင်မှုရေးရာဖောက်ပြန်သည့်ကိစ္စများ များပြားလာသည်။

ထို့ပြင် မြို့တော်လမ်းမပေါ်တွင် ဂဠုန်လက်သည်းပင် စိုက်ထားသည့် အိမ်များလည်း
တဖြည်းဖြည်းများပြားလာသည်။
ဂဠုန်လက်သည်းပင်ဆိုသည်မှာ ပြည့်တန်ဆာရှိသည်ဆိုသော အထိမ်းအမှတ်ပင်ဖြစ်သည်။
ပြည့်တန်ဆာများ ကိုယ်အင်္ဂါသန့်စင်ဆေးကြောရာတွင် ရောဂါကင်းရန်
ထိုဂဠုန်လက်သည်းပင်ပြုတ်ရည်ကို အသုံးပြုကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။
အင်းဝ၏ ဆင်းရဲချို့တဲ့ရှာသော အမျိုးကောင်းသမီးငယ်အချို့မှာ ဂဠုန်လက်သည်းပင် အရိပ်အောက်သို့
ရောက်ရရှာတော့၏။

.....
ဗရင်ဂျီဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။
ဖာသာဂိုးမက်စ် သည် သူ့ရှေ့တွင် ဒူးထောက်နေသာ လွီဇာနှင့် လွီဇာရှေ့မှ သော့တွဲကို ကြည့်ကာ
ငိုနေ၏။
“မင်းတကယ်ပဲ အင်းဝက ထွက်သွားတော့မှာလား..လွီဇာ”
“ဟုတ်တယ်..ဖာသာ..ဖာသာမန်းဒက်ဇ်လည်း ဆုံးသွားခဲ့ပြီဆိုတော့..အင်းဝမှာ ကျွန်မတွယ်တာစရာလည်း
များများစားစားမရှိတော့ဘူးလေ”
“ငါတို့တွေ ရှိသေးတယ်လေ....လွီဇာ..ဟော့ဒီအင်းဝမှာတင်မဟုတ်ဘူး..ဟိုး ဒီပရင်း၊
ရေဦးဘက်ရွာတလျှောက်မှာ မင်းတို့ ဒီမဲလိုးအနွယ်တွေလည်း အများကြီးရှိသေးတာပဲ”
“ကျွန်မထောင်ထဲမှာရှိနေချိန် မဏိပူရတပ်တွေက ကျွန်မတို့ လူမျိုးတွေအများကြီးကို
ဖမ်းခေါ်သွားတယ်ဆိုတာ သိတယ်..ဖာသာ..သူတို့ ဘာလို့ ဖမ်းခေါ်သွားကြလဲ..ဖာသာ သိလား”
ဖာသာဂိုးမက်စ်က ဖြည်းညှင်းစွာခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ဘာရှိရမလဲ..တို့ပေါ်တူဂီတွေက အင်းဝဘုရင်အတွက် သေနတ်ကိုင်ပြီး စစ်တိုက်ပေးရတယ်လေ...
ကသည်းတွေကလည်း သူတို့ကို စစ်တိုက်ခိုင်းဖို့ပဲပေါ့”
“အဲ့ဒါပဲ..ဖာသာ....အဲ့ဒါ အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ်လို့ ဖာသာထင်လား...ကျွန်မတို့ လူမျိုး တွေရှိတဲ့
တိုင်းပြည်အတွက် ကျွန်မတို့ စစ်တိုက်ပေးရတာက အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ်လေ..အခုက ..နှစ်ပေါင်းများစွာ
ကျွန်မတို့ဟာ ဒီမြေက လူတွေရဲ့စစ်ပွဲထဲက အသုံးချခံ စစ်သားရပ်လေးတွေ ဖြစ်နေကြတာ”
“ဒါ...ငါတို့ မြေပဲလေ..လွီဇာ..ငါတို့အားလုံးဟာ ဒီမြေမှာ မွေးကြတာ...အင်းဝဟာ ငါတို့ နိုင်ငံတော်ပဲလေ”
အနောက်ဘက်မှ ပေါ်ထွက်လာသည့် အသံကြောင့် လွီဇာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
ပက်ဒရိုဒီဆေးဗား (သို့မဟုတ်) အင်းဝဘုရင် ၏ ရဟိုင်းမြင်းတပ်မှ ဗိုလ်မှူး ဘယကျော်သူ ။
“နင်ကတော့ နန်းတွင်းဗိုလ်မှူးဖြစ်နေပြီကိုး...နင့်စည်းစိမ်..နင့်ရာထူးအတွက် အင်းဝရဲ့သစ္စာကို နင်ခံတာ
မဆန်းပါဘူး”
လွီဇာက ခပ်သွက်သွက်ပြန်ချေပလိုက်သည်။
ပက်ဒရိုက အားရပါးရပြီးလိုက်သဖြင့် သူ့ပါးပေါ်မှာ ဓါးဒဏ်ရာအမာရွတ်ကြီးမှ
ပိုမိုကြွတ်လာတော့သည်။

“နင်က ငယ်ငယ်က အတိုင်းပါပဲ..လို့ဇာ...နင့်သတင်းတွေ ငါကြားပါတယ်...နန်းတော်ကို တော်တော်မွေ့နောက်နိုင်တာပဲ”

ပက်ဒရိုသည် လို့ဇာ နှင့် ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည်။ အင်းဝပေါ်တူဂီရပ်ကွက်တွင် အတူတကွကြီးပြင်းလာကြသူများ။

ကြီးပြင်းလာသည့်အခါ အင်းဝမြင်းတပ်တွင် အမှုထမ်းရင်း ဘုရင်၏ အစီအစဉ်အရ အင်းဝနန်းတွင်းသူ တစ်ဦးနှင့်ပင် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရသည်။

“ကိုယ်တစ်ယောက်ထဲ အဆင်ပြေနေရုံနဲ့တော့ တခြားဘဝတွေကို မျက်ကွယ်ပြုလို့မရဘူး..ပက်ဒရို... သန်မာပြီးသားသူတွေက ဝင်မရုန်းကန်ပေးရင်....ရုန်းကန်နေရတဲ့သူတွေ သန်မာလာတဲ့တစ်နေ့ကို ရောက်လာလိမ့်မယ်...အဲ့ဒီကျ နင့်ရဲ့ တာဝန်မဲ့မှုအတွက်...နင်အရှက်ရလိမ့်မယ်...ငါကတော့ ငါတတ်နိုင်သမျှ ရုန်းကန်ပြီး ငါ့လူမျိုးတွေကို ဒီဒုက္ခတွင်းထဲကနေ ငါတို့ ဇာတိမြေဆီ ရောက်အောင် ပြန်ခေါ်သွားမယ်”

“ဟား..လို့ဇာရယ်..နင်..အားရင်..ဟိုး မူးမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်က ငါတို့လူမျိုး ဗရင်ဂျီ ရွာတွေကို သွားကြည့်စမ်း...ခဏလောက်စနည်းနာကြည့်စမ်းပါ..အားလုံးဟာ အင်းဝသားတွေ အင်းဝသူတွေဖြစ်နေကြပြီ...ဒီကယဉ်ကျေးမှုနဲ့ တသားတည်းဖြစ်နေကြပြီ..သူတို့က သူတို့မွေးခဲ့တဲ့ ဒီမြေ ဒီရေကို စွန့်ပြီး သူတို့တခါမှ မသိဘူး မရောက်ဘူးတဲ့..ဟိုးကမ္ဘာတဖက်ခြမ်းက ပေါ်တူဂီတွေဆီ သွားမယ်လို့ နင်ထင်နေတာလား.. နင်က နင့်အဘွားရဲ့ အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တွေကို တကယ်စိတ်ကူးယဉ်နေတာပဲ...လို့ဇာ”

“ဒီမြေဒီရေမှာ ဒုက္ခရောက်တာထက်စာရင်...ငါတို့ ဘိုးဘွားတွေမြေမှာ ငါတို့ ဒုက္ခခံနိုင်တယ်...ပက်ဒရို....အင်းဝ ဟာ မကြာခင်မှာ ပျက်စီးတော့မှာ..ပက်ဒရို...နင်တို့အားလုံးလည်း ပျက်စီးနေကြပြီ...ကျမ်းစာထဲ သောဒုံမြို့ကြီးလို ပျက်စီးရတော့မှာ”
လို့ဇာ၏ အသံက ကျယ်သွားသည်။

“အင်းဝ ဟာ ဘယ်တော့မှ မပျက်စီးဘူး..အင်အားကြီးမားတဲ့ ဒီမြေ ဒီထီးနန်းဟာ ဘယ်တော့မှ မပျက်စီးဘူး”

ဖာသာဂိုးမက်စ်က ပက်ဒရို၏ ပုခုံးများကို လာရောက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ....မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးက ဘုရားကျောင်းကို မရောက်တာကြာကြပြီ...လို့ဇာလည်း မကြာခင် အင်းဝက ထွက်သွားတော့မှာ.... ငြင်းခုံမနေကြနဲ့တော့..ဘုရားအတွက် အချိန်ပေးလိုက်ကြဦး.. မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးအတွက် ငါဆုတောင်းပေးမယ်”

လို့ဇာရော...ပက်ဒရိုပါ ဖာသာဂိုးမက်စ်ရှေ့တွင် ဒူးထောက်လိုက်ကြသည်။

ခေတ္တအကြာတွင် ဖာသာဂိုးမက်စ်၏ ဆုတောင်းပေးသံက ဘုရားကျောင်းထဲ လှိုက်ပျံ့လာ၏။

“အာမင်”

လို့ဇာ က ဖာသာဂိုးမက်စ် ထံသို့ သူ၏ အင်းဝအိမ်သော့ကို အပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ပက်ဒရိုကို မနှုတ်ဆက်ပဲ ဘုရားကျောင်းထဲမှ ထွက်လာ၏။

ဘုရားကျောင်း၏ ခြံဝန်းအဝတွင် မတ်တပ်ရပ်နေသော တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။
သူ့ကို မြင်သည်နှင့် ထိုသူက လှစ်ခနဲ မြင်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်၏။

“မောင်ကြီး...ငွေ...မောင်ကြီးငွေ...ခဏနေပါဦး”

AVA 1740s

အခန်း(၂၃)

.....
လွီဇာ၏ ခေါ်သံကြောင့်...ငွေက မြင်းကို ဇက်ကြိုးဆွဲကာ ရပ်လိုက်၏။

လွီဇာက ငွေကို ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ...လွီဇာ”

ငွေ၏ ရင်ဘတ်က နိမ့်ချည်မြင့်ချည်။ အသက်ရှူသံများ မြန်နေသည်။

“မောင်ကြီး ကို ကျွန်မက ဘာမခွင့်လွှတ်စရာရှိလဲရှင်..မောင်ကြီး ကို ဘယ်တော့မှ အပြစ်မမြင်ပါဘူး”

“ကျုပ်....ရှင်မိငယ် နဲ့ တွေ့ပြီးခဲ့ပြီ”

ငွေအသံက ဟိုးအဝေးကြီးဆီမှ ပျံ့လွင့်လာသလို လွီဇာ ခံစားလိုက်ရ၏။

ငွေက မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာပြီ လွီဇာရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် မှာ အာဏာမရှိဘူး။ ပစ္စည်းဥစ္စာမရှိဘူး။ ကျုပ်က တပါးကျွန်။ ဒီလိုဘဝမှာ မင်းလို လွတ်လပ်တဲ့

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျုပ် ချစ်ခွင့်မပန်ရဲခဲ့ဘူး။ မင်းကတော့ ကျုပ်အတွက်နဲ့

ဒီမင်းစိုးရာဇာတွေဆီမှာ စတေးခဲ့တယ်။ ကျုပ် အရမ်းရှက်တယ်..လွီဇာ။ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ..ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ..ကျုပ်ကို..ကျုပ်”

ငွေ၏ အသံက တိမ်ဝင်သွားသည်။

လွီဇာက ကြွက်သားအမြောင်းများထနေသော ငွေ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ရှင် ဝမ်းမနည်းရဘူးနော်..မောင်ကြီး...ကျွန်မအတွက် ဝမ်းမနည်းရဘူး...”

ငွေက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ပြီး လွီဇာ၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို လက်ထက်မယ်..လွီဇာ”

ငွေ၏ လက်တစ်ဖက်က လွီဇာ၏ ပုခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

လွီဇာက ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ကျွန်မက အပျိုမဟုတ်တော့ဘူးနော်”

“ဒါပေမယ့်..ခင်ဗျားက လွီဇာလေ”

လွီဇာက ပြုံးလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး..မောင်ကြီး..ကျွန်မ မှာ လုပ်စရာတွေအများကြီးရှိသေးတယ်...အဲ့ဒါတွေပြီးရင်လည်း

ကျွန်မ ဒီမြေက ထွက်သွားတော့မှာ....ကျွန်မ ဟော့ဒီ အင်းဝမြို့ကြီးကို မုန်းတယ်”

“ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ..ဒီမြို့ကို မီးတိုက်ပေးရမလား”

“ဟင်အင်း...ကျွန်မကိုချစ်ရင်..ရှင် ဒီမြို့ကနေ ထွက်သွားပေးပါ....ဒီမြို့ကလူတွေဟာ

အရာရာပျက်စီးနေကြပြီ..အဲ့ဒီအထဲ ကျွန်မရဲ့ ငွေကို မပါစေချင်ဘူး....ကျွန်မလည်း ဟံသာဝတီကို

ထွက်သွားတော့မယ်..ပြီးရင် ကျွန်မဘိုးဘွားတွေရဲ့ ဇာတိမြေ ပေါ်တူဂီကို
ကျွန်မရအောင်ပြန်တော့မယ်..ကျွန်မကို ချစ်ရင် ဒီမြို့မှာ ရှင်မနေပါနဲ့တော့..ကံမကုန်ရင် ကျွန်မတို့
ပြန်ဆုံကြမယ်”

ငတွန်က စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပဲ လွီဇာ၏ မျက်ဝန်းနက်နက်လေးများကို ငေးနေသည်။
ထို့နောက် မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်ကာ ထွက်ခွာသွားတော့၏။
လွီဇာကား ငတွန်၏ ကျောပြင်ကို ငေးလျက်။
ဘုရားကျောင်းတံခါးဝတွင် ရပ်နေသော ပက်ဒရို က သူတို့နှစ်ဦး ကို ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

.....
အင်းဝ ၏ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေး ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်သည် ရှုပ်ထွေးဆူညံလွန်းလှသည်။
လူခေါ်နေသော ကူးတို့သမားများ၊ ခဝါသည်တို့၏ အဝတ်များကို ထုရိုက်သံ၊
ငါးဖမ်းပိုက်ရောင်းဝယ်နေကြသူများ အကြားမှ လွီဇာတစ်ယောက် တိုးဝှေ့လာခဲ့ရ၏။
ပုဆိုးတထည်ကို အဝတ်လျှော်တုတ်ဖြင့် ထုနေသည့် အဘွားအိုတစ်ဦးဆီသို့ လွီဇာ ဦးတည်လိုက်သည်။
“တို့အရီး....ငါးဖမ်းပိုက်ဖာတဲ့ မယ်ဖူး တို့ အိမ်က ဘယ်နားလဲ”
“မယ်ဖူး....မယ်ဖူး...ဟို...နွားခိုးမှုနဲ့ ဖမ်းခံရတဲ့ငလှေး မိန်းမထင်ရဲ့”
“ဟုတ်တယ်..အရီး”
“မိန်းကလေးက သူ့ဆီ ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”
“သူ့ယောက်ျားက လူကြိုအမှာပါးခိုင်းလိုက်လို့ပါ”
အဘွားအိုက လွီဇာ၏ ဝတ်စားလာပုံကို သေချာအကဲခတ်လိုက်သည်။
“မိန်းကလေးက ဗရင်ဂျီမျိုးကောင်းရိုးကောင်းထဲကပဲ ထင်ရဲ့..နန်းတွင်းသူလားတောင်ထင်ရပေ”
“ကျွန်မ သာမန်ကုန်သည်ပါ..အရီး”
“အင်း..ဟိုးက မြင်နေရတဲ့ တဲက...မယ်ဖူးတဲပေါ့.. သိပ်အရေးမကြီးရင်လည်း အခု
မသွားပါနဲ့ဦးလား..အချိန်ခဏလေးစောင့်ပေါ့”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ..အရီးရဲ့”
အဘွားအိုက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
“သူ့အိမ်ရှေ့မှာ ဂဠုန်လက်သည်းပင် စိုက်လိုက်တာ ကြာပြီ..မိန်းကလေး”
“ရှင်”
“ခုနပဲ...လယ်ကိုင်းဝန်ရုံးက မင်းစေလုလင်ဆိုလား...သူတဲဆီ ဝင်သွားတယ်”
“ဒါဆို...သူ..သူ”
“ဟုတ်တယ်လင်သား က မင်းဒဏ်သင့်ပြီးမကြာဘူး...စစ်ဆေးစရာရှိတယ်ဆိုပြီး
မြို့စာရေးတွေလာလိုက်၊ မြို့ဝန်အမှုထမ်းတွေက လာလိုက်ပဲ..မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့
မင်းမှုထမ်းများကိုလည်း ကြောက်ရရှာတာကိုး..သူတို့ အလိုကို လိုက်ရတယ်ထင်ပ..အရီးတို့လည်း
မျက်စိရှေ့မြင်နေကြာနေရပေမယ့်..ဘာမှတတ်နိုင်ဘူး..ကိုယ်တွေက မင်းမှုမင်းစေမြင်ရင်

ဘုရားထူးရတဲ့ အတန်းအစားမဟုတ်လားကွဲ့...လင်သားမရှိတဲ့ဘဝမှာ
သူ့ဘယ်လိုရပ်တည်နိုင်မတဲ့လဲ..မိန်းကလေးက
ငယ်ကလည်းငယ်သေး..ဘာမှလည်းမလုပ်တတ်မကိုင်တတ်.. သူ့ဇာတိရွာတွေဘာတွေမှာလည်း
ဆွေမျိုးက မရှိဘူးထင်ရဲ့.. ဒီတော့ ဟိုလူတွေ သူတို့အလိုပြည့်ပြီးရင် ပေးသွားတဲ့ ငွေစကြေးစလေးနဲ့
ရပ်တည်နေရတယ်ထင်ပ.....ဒါနဲ့..သူလည်း ဒီဘဝရောက်တာပါပဲ”
လွီဇာက သူ့လက်ထဲမှ ရွှေတုံးလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်သည်။
မလှမ်းမကမ်းဆီမှ တဖက်ယက် တဲကလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေ၏။
အိမ်ရှေ့ရှိ သစ်သားစင်ပေါ်မှ စုတ်ပြဲနေသည့် ငါးဖမ်းပိုက်အဟောင်းလေးက လေတွင်
တလူလူလွင့်နေသည်။
“နွားခိုး” ဆိုသည့် ငလှေး၏ ပါးပြင်မှစသားကြီးကို လွီဇာ ဖြတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိသည်။
“အရီး...အရီးလက်ထဲက တုတ် ခဏဌားပါလား”
အဘွားအိုက လွီဇာကို တအံ့တဩကြည့်ကာ...သူ့လက်ထဲမှ အဝတ်များကိုထုဖွတ်သည့်
သစ်သားတုတ်ကို ပေးလိုက်သည်။
လွီဇာက တစ်ဖက်မှ ရွှေတုံးကလေးကို ဆုပ်ရင်း..တစ်ဖက်မှ အဝတ်လျှောက်တုတ်ကို ကိုင်ကာ
တဲကလေးဆီသို့ ထွက်သွား၏။
တဲကလေးတွင် တံခါးမရှိပေ။
အဝင်အဝတွင် တကျွန်းပုဆိုးအဖြူကို ကာရံထားသည်။
လွီဇာက ပုဆိုးကို စောင့်ဆွဲကာ ဖြတ်လိုက်၏။
ရုတ်တရက်ဝင်လာသော လွီဇာကြောင့် လုပ်ငန်းစရန်ပြင်ဆင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ
ကုန်းကုန်းကွကွဖြစ်သွားသည်။
သူ့လက်ထဲတွင်လည်း မယ်ဖူး၏ ဗလာထမီအနှမ်းကလေးကို ကိုင်လျက်။
မယ်ဖူး၏ အရှေ့အလယ်ပိုင်းတခွင်သည် မုတ်သန်သစ်တောတစ်ခုလို နက်စိုနေ၏။
လွီဇာက တကျွန်းပုဆိုးကို မယ်ဖူးထံ ပစ်ပေးလိုက်၏။
“ဘာလုပ်တာလဲ..အဲ့ဒါ ငါ့ပုဆိုး”
မင်းစေလုလင်က အော်ကာ လွီဇာရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။
“ခွပ်..ခွပ်..ခွပ်”
လွီဇာ၏ တုတ်ချက်များက မင်းစေလုလင်၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ဆက်တိုက်ကျလာသည်။
သွေးများ ဖျာခနဲကျလာ၏။
“အ..အား..ဘာလုပ်တာလဲ..ဘာလုပ်တာလဲ”
မယ်ဖူးက စုတ်ပြတ်နေသော ဝါးနံရံလေး ဘေးတွင် ကပ်ကာ မင်းစေလုလင်၏ ပုဆိုးဖြင့် သူမ၏
အရှက်ကို လုံအောင်ဖုံးနေသည်။
လွီဇာက မယ်ဖူးလက်ထဲသို့ ရွှေတုံးကလေးကို သွားထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ညည်းညူနေသော မင်းစေလုလင် ၏ သျှောင်ကို ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ဆွဲကာ ခေါင်းကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ ရိုက်နေတော့သည်။

“သခင်မ..တော်ပါတော့..တော်ပါတော့”

မယ်ဖူးက ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် အော်သည်။ မင်းစေလုလင်ကလည်း သခင်မဟူသော အသံကို ကြားသဖြင့် လန့်ဖြန့်သွား၏။

သူ့လက်ထဲတွင်ရှိသော မယ်ဖူး၏ ထမီတပတ်နွမ်းလေးကို ခါးတွင်ပတ်ကာ တဲအပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

သွေးများရွဲလျက်၊ ထမီကို ခါးတွင်ပတ်ကာ ပြေးလာသော မင်းစေလုလင်ကို ခဝါသည်အဘွားက တအံတဩငေးကြည့်နေသည်။

“သခင်မ..ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ..သခင်မ ယောက်ျားမှန်းမသိလို့ပါ..ဘုရား..ပြီးတော့..သူတို့က သူတို့ဟာသူတို့ ရောက်လာကြတာပါ..ကျွန်မလည်း ကြောက်လွန်းလို့ပါ”

မယ်ဖူးက လက်အုပ်လေးချီကာ အကြောက်အကန်ရှိခိုးတောင်းပန်သည်။

လွီဇာ ရင်ထဲတွင် နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“မမကို မကြောက်ပါနဲ့..မမ.. ညည်းကို ကယ်ဖို့လာတာပါ..မယ်ဖူး”

လွီဇာက မယ်ဖူးအနီးသို့ သွားကာ သူမရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းထားလိုက်၏။

“သခင်မ က သူ့ မယားမဟုတ်ဘူးလား”

လွီဇာက တံထွေးကို ထိခနဲ နေအောင် ထွေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး..မမက ညည်းဆီ လာတာ...”

“ရှင်..ကျွန်မဆီ”

ထိုအခါမှ မယ်ဖူးက သူ့လက်ထဲမှ ရွှေတုံးလေးကို သတိထားမိသွားသည်။

လွီဇာထံသို့ ပြန်ထိုးပေး၏။

“အဲ့ဒါ..မမဟာ မဟုတ်ဘူး....မယ်ဖူး ပစ္စည်း”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်...ငလေးက မယ်ဖူးအတွက် လက်ဆောင်ပါးလိုက်တာ”

“ကိုရင်လေး..က.....ကျွန်မအတွက်...”

လွီဇာက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“သူ့..သူ့ကို သခင်မတွေ့ခဲ့လား..တွေ့ခဲ့လားဟင်..သူ့အသက်ရှင်နေပါသေးတယ်နော်..

သူ့နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

လွီဇာက မယ်ဖူး၏ ရှုပ်ပွနေသော ဆံပင်လေးများကို သပ်တင်ပေးလိုက်သည်။

“သူ့ မသေပါဘူး..သူ့နေကောင်းပါတယ်”

မယ်ဖူးက စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် တကိုယ်လုံးတုန်ရီနေသည်။

“မင်း နားတောင်းလုပ်ဖို့အတွက်တဲ့..ဒီရွှေစလေးကို သူ ပေးလိုက်တာ”

မယ်ဖူးက မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ကိုချလိုက်သည်။
“ကျွန်မ ဒါတွေ မလိုချင်ပါဘူး...သူ့ကိုပဲ လိုချင်တာပါ..သခင်မ..ကျွန်မ သူ့ကို
ရွှေ့နားတောင်းပန်ချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့မိတာ..မှားပါတယ်...ကျွန်မ ကိုရင်လေးကို ပဲ ပြန်လိုချင်တာပါ..
ကိုရင်လေးမရှိတော့ သူတို့ ကျွန်မကို..အီး..ဟီး..ဟီး”
လွီဇာက မယ်ဖူးကို ကြည့်ကာ မျက်ရည်များပင် ဝိုင်းလာသည်။ သို့သော် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထား၏။
“သူ့ကို တွေ့ဖို့တော့ မလွယ်ဘူး...ညီမလေး...သူက အခု အကျဉ်းထောင်မှာ
အာဏာပါးကွက်သားဖြစ်နေပြီ”
“ကျွန်မ သူ့ကို သွားတွေ့လို့ရလားဟင်...တွေ့လို့ရလား”
“မတွေ့ချင်ပါနဲ့...သူ့ကို တွေ့ရင် မင်းထိခိုက် ခံစားရလိမ့်မယ်”
“ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ...ကိုရင်လေး မရှိရင် ကျွန်မဆီ သူတို့ လာနေကြဦးမှာ...ကျွန်မလည်း
ဒီမြို့ကြီးမှာ အားကိုးရာလူမရှိဘူး..သခင်မ”
“မင်း ဒီမှာ ဆက်နေလို့ မရဘူး...ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့မလား”
“ရှင်..သခင်မနဲ့”
“ငါ ဘာ သခင်မ မှ မဟုတ်ဘူး..မယ်ဖူး....ငါ့ကို အဲ့ဒီလိုချည်းမခေါ် နဲ့...ငါ့နာမည်လွီဇာ..ငါက
ဗရင်ဂျီလူမျိုး၊ သာမန်ကုန်သည်တစ်ယောက်ပဲ....နောက်နှစ်ရက်နေရင် ဟံသာဝတီကို
ငါသွားတော့မှာ..မင်း ငါ နဲ့ လိုက်ခဲ့မလား”
“ကျွန်မ မမ ဆီမှာ အစေခံ အဖြစ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်...မမခိုင်းတာ အကုန်လုပ်ပါ့မယ်”
“မဟုတ်ဘူး..မင်းက အစေခံမဟုတ်ဘူး... ငါ့ညီမလေးပဲ..မယ်ဖူး..လာ..သွားဖို့..ခဏနေ ဟိုအကောင်တွေ
ပြန်ရောက်လာနေကြမယ်”
တဲအိမ်ကလေးထဲမှ သူတို့ ထွက်လာကြသည်။
လွီဇာနှင့် အတူ ယောက်ျားဝတ်ပုဆိုးကြီး ဝတ်လာသော မယ်ဖူးကို ခဝါသည်အဘွားအိုက
မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ငေးနေသည်။

.....
လွီဇာ၏ အိမ်ရှေ့တွင် လှည်းငါးစီး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပေပြီ။
ကိုးသိန်းသခင်က သူ၏တပ်မှ တပ်စိတ်တစ်စိတ်နှင့် ရိက္ခာအပြည့်အစုံကို လွီဇာ၏ လုံခြုံရေးအတွက်
ထည့်ပေးလိုက်မည်ဖြစ်သည်။
မကြာသေးမီကပင် အချုပ်အနှောင်မှလွတ်လာပြီး နန်းတွင်းတွင် ပြန်လည်နေထိုင်ခွင့်ရသည့်
ပုပ္ပါးမိဖုရားကြီး နီလာခမ်း ကလည်း လွီဇာ၏ အဝတ်အထည်များနှင့် ပစ္စည်းများထည့်ရန် ပူတာ ဟု
ခေါ်သည့် ပန်းနွယ်ပန်းခတ်များထွင်းထားသည့် ကျွန်းသေတ္တာကြီးများကို လက်ဆောင်အဖြစ်
ပေးအပ်ခဲ့သည်။
အလံတလူလူ ၊ လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ရောက်နေကြသော အင်းဝရဲမက်များကို မယ်ဖူးက
တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ရှင်မိငယ် သည် ပြောင်းဖူးတောင်းကြီးမနိုင်မနင်းဖြင့် ရောက်လာ၏။
“မမလွီဇာတို့..လမ်းမှာစားဖို့..ရှမ်းပြောင်းဖူးတွေ...တညလုံးပြုတ်လာပေးတာ”
“မမသွားတော့မယ်...မိငယ်...ဒီမြို့ကြီးမှာ သေချာဂရုစိုက်နေထိုင်ပါ”
လွီဇာအသံက တိုးလျလျ။ မျက်လုံးများက လမ်းတစ်ဖက်ဆီသို့ တချက်တချက် ငေးမောနေသည်။
ရှင်မိငယ်က လွီဇာလက်ထဲသို့.. အင်းချပ်ဖြင့် လိပ်ထားသည့် အဝါရောင်ပိုးကြိုးကလေးကို
ပေးလိုက်သည်။
“ဒါက ဘာလဲ မိငယ်”
“ကိုတွန် က မမလွီဇာအတွက်ပေးသွားခဲ့တာ...သူ့အမြဲတမ်း လက်မောင်းမှာပတ်တဲ့
အဆောင်လေးတဲ့..သေနတ်မီးပေါက်ပြီးတယ်..အန္တရာယ်ကင်းဘေးရှင်းတယ်တဲ့”
“ဘယ်တုန်းက တွေ့တာလဲ...မိငယ်..သူ့ရော..သူ့ရော...အခုဘယ်မှာလဲဟင်”
“သူ...အင်းဝက ထွက်သွားပြီ..မမလွီဇာ...ပွဲကျောင်းတုန်းက သူ့ဆရာဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဘုန်းကြီးနဲ့အတူ
ရှမ်းပြည်ဘက်ကို အတူလိုက်သွားပြီ”
လွီဇာက လှည်းယာဉ်၏ ပွတ်လုံးတိုင်ကို ကိုင်လျက် ငိုငိုသွား၏။
“သူက ဟော့ဒီအင်းဝရဲ့ ရှားရှားပါးပါးယောက်ျားကောင်းတွေထဲက တစ်ယောက်ပါ”
လွီဇာက ငတွန်ပေးခဲ့သည့် အဆောင်လက်ဖွဲ့ကြိုးကလေးကို သူမလက်မောင်းတွင် ပတ်ချည်ရန်
ပြင်လိုက်သည်။
ဘေးနားတွင်ထိုင်နေသော မယ်ဖူးက ကူညီချည်နှောင်ပေးလိုက်၏။
“အဆင့်သင့်ဖြစ်ရင် ထွက်ကြမယ်ဟေ့”
ရှေးဆုံး မြင်းပေါ် ရှိ အကြပ်ကြီး၏ အသံက ဟိန်းထွက်လာသည်။
လွီဇာသည် အင်းဝမြို့ကြီးကို တချက်မျှ ငေးပြီးသည့်နောက် လှည်းယာဉ်ပေါင်းမိုးမှ တင်းတိမ်စကို
ချလိုက်တော့သည်။

.....
တိမ်လိုလို မြူလိုလို မီးခိုအငွေ့များ။
မွှေးရနံ့ ပြင်းရှရှ တစ်ခုကိုလည်း ခံစားရသည်။
“ငါ သေသွားပြီလား....ဒါ တမလွန်လား”
နားလဲက အသိစိတ်တို့ကို ထိမ်းချုပ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် မျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။
မျက်လုံးရှေ့တွင် မီးခိုးတန်းမျှင်မျှင်များ။
သူ အသက်ကို အားပြင်းပြင်းရှုသွင်းလိုက်သည်။
“အဟွတ်..အဟွတ်...အဟွတ်”
အခိုးအငွေ့များကြောင့် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးသွား၏။
“မင်း သတိရလာပြီလား”

ဗမာစကားသံ ဝဲဝဲတစ်ခု။

နားလဲ က အသံလာရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်။

ကတုံးပြောင်ပြောင်က စိမ်းနေသည်။ ပါးပြင်ပေါ်မှ မုတ်ဆိတ်၊ ကြင်စွယ်တို့ကလည်း

လောလောလတ်လတ်ရိပ်ထားသည့်အလား စိမ်းလွဲနေ၏။

တောက်ပြောင်စူးရှသည့် ထိုလူအစိမ်းကြီး၏ မျက်ဝန်းများက နားလဲကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

နားလဲက ရုတ်တရက် ထိုသူ၏ မျက်နှာကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ထည့်လိုက်၏။

ထင်မှတ်မထားသောကန်ချက်ဖြစ်သဖြင့် နောက်သို့ ယိုင်လဲကျသွားသည်။

နားလဲက အားဖြင့် ကုန်းထလိုက်သည်။

သို့သော်....သူ့ခြေထောက်ဆီမှ နာကြင်သည့်ဒဏ်ကြောင့် ဟန်ချက်ပျက်ကာ လဲကျသွား၏။

“သခင်လေး...သခင်လေး..ဘာဖြစ်တာလဲ”

ခါးရှည်များ ကိုင်ထားသည့် အရပ်မြင့်မြင့်လူကြီးနှစ်ဦးက တဲပေါ်သို့ ခုန်တက်လာပြီး နားလဲကို

ခါးများဖြင့် ရွယ်လိုက်ကြသည်။

လူစိမ်းက နားလဲ နားမလည်နိုင်သည့် ဘာသာစကားဖြင့် သူ့လူနှစ်ဦးကို ပြောပြပြီး

မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

“မင်း..ခြေထောက်က အနာက တော်တော်အခြေအနေဆိုးတယ်...ဒါပေမယ့်..နောက်နှစ်ရက်နေရင်

ပျောက်သွားမှာပါ...ငါတို့ ရိုးရာဆေးပညာက စွမ်းပါတယ်”

ထိုသူက လဲကျနေသည့် နားလဲကို လက်မောင်းမှ မထူကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။

“ရှင်ဘယ်သူလဲ”

လူအစိမ်းက ပြုံးလိုက်၏။

“မင်း ဘယ်သူလဲ ငါက အရင်မေးရမှာ.... မင်းက ငါတို့ ခိုနေတဲ့ ကျွန်းပေါ်ကို လှေတစ်စီးနဲ့

ရောက်လာတာလေ”

“ဒါက ဘယ်နေရာလဲ...ကျွန်မရောက်နေတာ ဘယ်နေရာလဲ”

“ဧရာဝတီမြစ်ထဲက မြေနုကျွန်းတစ်ခုပဲ....တဖက်ကမ်းကူးသွားရင်..မင်းကွန်းပဲ”

“ကျွန်မ လှေရော”

“မင်းလှေ ငါတို့ သိမ်းထားပေးပါတယ်”

“မင်းက အင်းဝက လာတာလား”

နားလဲက လူစိမ်းကို မသင်္ကာသကဲ့သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ငလှေး၏ ကူညီမှုကြောင့် နားလဲသည် သင်းချိုင်းမှ ခြေဦးတည်ရာ ပြေးလာခဲ့သည်။ ညမှောင်မှောင်တွင်

ကင်းလှည့်စစ်သားများကို ရှောင်ရှားကာ အင်းဝမြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်သွား၏။

အင်းဝမြစ်ဆိပ်တွင် ကြိုးချည်ထားသော တံငါလှေတစင်းကို အဆင့်သင့်တွေ့ရသည်။

နားလဲ သည် ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း မယာဘင်အထိ ဆန်တက်ပြီးမှ မ
မတ္တရာ၊အုတ်ဖိုတောင်ခြေသို့ ခြေလျင်လျှောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
ငယ်စဉ်က အကိုဖြစ်သူ ဂုဏ္ဏအိမ်၏ ပွဲကျောင်းများသို့ လိုက်သွားရင် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေးတွင်
လှေလှော်သည့်အတတ်ကို နားလဲ အနည်းငယ်ရင်းနှီးခဲ့သည်။
ထို့ကြောင့် မှောင်ထဲမဲတွင် ရေဆန်ကို လှော်တက်တစ်ချောင်းဖြင့် သူတက်ခဲ့တော့၏။
နှစ်ရက်တိတိ အစားမစားပဲ ရေဆန်ကို ဖြတ်ပြီးသည့်နောက်။
ထိုညတွင် သူ၏ ခြေထောက်မှ အနာများ တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲ့လာသည်။
အာဟာရပျက်သည့်ဒဏ်နှင့် အနာရှိန်တို့ ရောကာ သူမ ခေါင်းများ တဆစ်ဆစ်ကိုက်လာ၏။
နောက်ဆုံးတွင် မှောင်မဲနေသည့် မြစ်ပြင်အလယ်မှာ ကျွန်းတကျွန်းသို့ သူမ၏ လှေကို
ဆိုက်ကပ်လိုက်ပြီးနောက် သတိလစ်သွားခဲ့ခြင်းပင်။
“ဟေ့..မေးနေတယ်လေ..မင်း အင်းဝကလာတာလားလို့”
“ရှင်က..အင်းဝဘုရင်စစ်တပ်ကလား”
“ဟား..ငါတို့ပုံစံတွေကို ကြည့်ပါဦး..အင်းဝသား ပုံစံပေါက်နေလို့လား”
“ရှင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ”
“အခုလောလောဆယ် မင်းက ငါတို့လက်ထဲမှာ..မင်းဘယ်သူဆိုတာ သိမှ ငါတို့ က မင်ကို
ဘာလုပ်မယ်ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာ..မင်းဘယ်သူလဲ ငါတို့ကို ပြောပြပါ..ဒါမှ ငါတို့ဘယ်သူလဲဆိုတာ
မင်းသိရမယ်..သေချာတာကတော့ ငါတို့ဟာ အင်းဝသားတွေမဟုတ်ဘူး”
နားလဲက ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည်။
ခေါင်းရင်းဘက်တွင်ရှိသော သျှိုဗားလင်းကွန်းခေါ် ဟိန္ဒူဘာသာရေးအထိမ်းအမှတ်ကျောက်တုံးနှင့်
လော်ပန်အမွှေးနံ့သာများကို မြင်လိုက်သည်။
“ကျွန်မ....အင်းဝထောင်ကနေ ထွက်ပြေးလာတာ”
“မင်း စကားပြောသံအရ မင်းက ဗမာတွေမဟုတ်ဘူး..ဘာလူမျိုးလဲ”
“မတ္တရာဘက်က လားဟူစီ လူမျိုး..ကွေ့လို့လည်း ကျွန်မတို့ကိုခေါ်တယ်”
“အင်း..မင်းပုံစံနုနုနယ်နယ်လေးနဲ့ အင်းဝဘုရင်ရဲ့ ထောင်ထဲ ဘယ်လိုများရောက်နေတာလဲ”
“ရှင်ဘုရင်ကို ပုန်ကန်မှုပေါ့ရှင်..ဒါကြောင့် ကျွန်မကို သေဒဏ်ပေးလိုက်တာ”
“ဪ..”
“ဘယ်လိုလဲ..ကျွန်မကို အပ်ပြီး..အင်းဝဘုရင်ဆီက ဆုတော်လာဘ်တော်တွေ ယူတော့မှာလား”
လူစိမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။
“ငါတို့က မဏိပူရသားတွေ...မကြာခင် အင်းဝကို တိုက်တော့မယ့် ကသည်းတပ်ကြီးအတွက်
ရှေ့ပြေးအဖြစ် ဒီကျွန်းမှာ လာခိုနေကြတာပဲ”
နားလဲမှာ လူစိမ်း၏ စကားကြောင့် စိတ်သက်သာရာရသွား၏။
“မင်းက အင်းဝသူလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

နားလဲက သူ့ခြေထောက်ကို မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။
“ဒီ ဒဏ်ရာတွေက ဘယ်သူပေးခဲ့တယ်ရှင်ထင်လဲ...အင်းဝထောင်က ပေးခဲ့တာ”
“အင်းခြေထောက်သာနာနေတာ..ခုန ကန်ချက်ကတော့ အတော်ပြင်းတာပဲ... မင်းတို့
နှုတ်ဆက်နည်းကလည်း အဆန်းသားနော်”
လူစိမ်း၏ ပြုံးစစပြောဟန်ကြောင့် နားလဲ အားတုံ့အားနာဖြစ်သွားရ၏။
“...မင်းနှုတ်ဆက်ပုံက ကြမ်းလွန်းတော့ ငါ့လူတွေတောင် ခုန ဓားစွဲပြီး တက်လာကြတာ...သူတို့က
သူတို့အရှင်သားကို လေသံမာမာနဲ့ ထိခံရရင်တောင် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်
သတ်ဖို့ဝန်မလေးဘူး..မင်းကံကောင်းသွားတယ်”
နားလဲက မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။
“အရှင်သား..ဟုတ်လား..ရှင်က ဘယ်သူလဲ”
“ငါက မဏိပူရဘုရင် ဂါရစ်နာဝဇိရဲ့သားတော်..ဆန်ဂျေးခူရာလက်ပ ပဲ”

AVA 1740s

အခန်း(၂၄)

.....
“ရှင်က ဘုရင့်သားလား”

နားလဲက မင်းသားဆန်ဂျေး၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ တအံတသြမေးလိုက်၏။

ဆန်ဂျေးက ပြုံးနေသည်။

“ကျွန်မ မတ္တရာက ကျွန်မရွာကို ပြန်မယ်”

ဆန်ဂျေးက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မင်း မပြန်ရဘူး...ငါတို့ ဒီမှာ ရောက်နေတဲ့သတင်းက အင်းဝကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပေါက်ကြားလို့မရဘူး”

“ဘာရှင့်....ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ငါတို့ က မဏိပူရတပ်တွေ အင်းဝကို ချီလာမယ့် လမ်းကြောင်းကို ထောက်လှမ်းဖို့

လာခဲ့တာလေ...ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ငါတို့ခိုနေတာသိရင်..တို့ စစ်ဗျူဟာတွေ အကုန်

ကမောက်ကမဖြစ်ကုန်မယ်”

“ရှင်တို့က ကျွန်မကို ဖမ်းထားတာလား”

“ခဏထိန်းသိမ်းထားတာပါ....မကြာခင် ငါတို့လည်း ခမည်းတော်ရဲ့တပ်နဲ့ သွားပေါင်းမှာပါ..အဲ့ဒီကျ

မင်းကို ပြန်လွှတ်ပေးပါ့မယ်..စိတ်ချပါ..ဒီကာလမှ မင်းကျန်းမာလာတဲ့အထိ ငါကုပေးမှာပါ..ငါက

ကောင်းကောင်းဆေးကုတတ်ပါတယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ..ရှင်တို့ လက်ခုပ်ထဲက ရေဖြစ်နေပြီပဲ”

“ကဲ..မင်းအတွက် ငါ ဆန်ပြုတ်လိုက်ခိုင်းထားတယ်..ခဏနေ လာပို့လိမ့်မယ်..အနားယူလိုက်ပါဦး”

မင်းသားဆန်ဂျေးက တဲပေါ်မှ ဆင်းသွား၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မီးပုံတစ်ခုနှင့်အတူ ဓါးလှိုက်ငိုင်းသော လူအချို့ကို နားလဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

ခဏအကြာတွင် ကသည်းစစ်သည်တစ်ဦးက မြေခွက်ဖြင့် ထည့်ထားသော
ဆန်ပြုတ်တစ်ပန်းကန်လာပို့ပေးသည်။
ညနေခင်းကတည်းက ပြေးလွှားလာရသဖြင့် နားလဲမှာ ဆာလောင်နေသည်။
ထို့ကြောင့် ဆန်ပြုတ်ကို ခပ်မြန်မြန်မော့သောက်ပစ်လိုက်၏။
အရှေ့ဘက်ကွင်းပြင်ဆီမှ ကသည်းစကားပြောသံများ တချက်တချက်ကြားရသည်။
နားလဲ က မျက်စိများကို ခဏမှိတ်ထားလိုက်သည်။
စကားသံများ လုံးဝနီးပါးတိတ်ဆိတ်သွားပြီဖြစ်သည်။ အရှေ့ဘက်ကွင်းပြင်မှ မီးပုံမှာလည်း
ခပ်မှိန်မှိန်သာ ရှိတော့၏။
နားလဲက တဲ၏ ပြတင်းဝမှ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည်။
သူမရှိနေသည့် တဲပတ်လည်တွင် နောက်ထပ် တဲတန်းရှည်ကြီးတစ်ခုနှင့် ခြေတံရှည်တဲတစ်လုံးကို
တွေ့ရသည်။
နားလဲက သူ့ဘေးနားမှ စောင်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆန်ပြုတ်လာပို့ထားသော မြေခွက်ကို
စောင်နှင့် ကျစ်နေအောင် လုံးချည်လိုက်၏။
နားလဲအတွက် လက်နက်တစ်ခု ရခဲ့ပြီ။
စောင်ကျစ်စကို လက်တွင် ဆုပ်ကိုင်ကာ တဲပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ ဘေးဘီဝဲယာမှ မှောင်မဲနေသည်။
လပြည့်ကျော်စမှီ လရောင်ပျပျအောက်တွင် မြင်ကွင်းက ခပ်ရေးရေး။
သူရောက်နေသည်မှာ မြစ်လယ်မြေနုကျွန်းမို့ မည်သည့်ဘက်သို့ ပြေးပြေးရေပြင်ရှိရာ ရောက်မည်ကို
နားလဲ သိသည်။
သို့သော် မည်သည့်နေရာတွင်လှေများ ထားမည်ကို နားလဲမသိ။
မိပုံဖိုထားသည့် နဘေး မလှမ်းမကမ်းတွင် လူသွားလမ်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။
သေချာပြီ။ မြစ်ဆိပ်ဆီသွားရာလမ်း။
အမဲလိုက်ကျွမ်းကျင်သည့် ကွေ့တို့၏ မျိုးဆက်သွေးများ နားလဲထံတွင် ရုန်းကြွလာသည်။
နားလဲက ခန္ဓာကိုယ်ကိုင်းလျင် ခြေကိုရှုပ်ကာ တဲအနောက်ဘက်ရှိ ကိုင်းတောများထံ တိုးဝင်လိုက်သည်။
ကိုင်းတောမှ ဖြတ်ထွက်လျှင် မီးပုံဘေးနားမှ လမ်းဆီသို့ ရောက်မည်။ ထိုလမ်းမှတဆင့်
မြစ်ဆိပ်သို့ရောက်မည်။
လှေကို ယူပြီး နားလဲ ခရီးဆက်မည်။
ကိုင်းတောကို အသံမကြားအောင် သတိထားရင်း နားလဲ ခပ်ဖြည်းဖြည်းတိုးလာခဲ့သည်။
တချက်တချက် ကိုင်းတောထဲမှ တောကြောင်တို့၏ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းများကို နားလဲမြင်ရ၏။
ကွင်းပြင်ဆီမှ ချောင်းဟန့်သံ တစ်ချက်ကြားသဖြင့် ခေတ္တရပ်နေလိုက်သည်။
ထို့နောက် ခေါင်းဝပ်ခါးချိုး အနေအထားဖြင့် ရှေ့သို့ ထပ်တိုးသွား၏။
ရုတ်တရက် ဟန့်ချက်ပျက်ပြီး ကျင်းတခုထဲသို့ ကျုံ့ကျသွားသည်။
ထိုစဉ် လက်တစ်ဖက်က နားလဲ၏ ညာဘက်လက်မောင်းကို လှမ်းစောင့်ဆွဲခံလိုက်ရသည်။

တွင်းထဲသို့ မကျပဲ အရှိန်ဖြင့် မြေပေါ် ပုံကျသွား၏။
နားလဲက သတိလွတ်မသွား။
လက်ထဲမှ မြေခွက်ထည့်ထားသော စောင်စဖြင့် အားကုန်ရိုက်ချလိုက်သည်။
“ခွပ်” ခနဲ။
“အား”
နားလဲက နောက်တချက်ရိုက်ဖို့ပြင်လိုက်သည်။
“မင်း..ကို ငါကယ်လိုက်တာ..အောက်ကျင်းထဲမှာ ဝါးချွန်တွေရှိတယ်ကွ”
မင်းသားဆန်ဂျေး၏ အသံဝဲဝဲကို နားလဲ မှတ်မိလိုက်သည်။
ခဏအကြာတွင် မီးတုတ်များဖြင့် ကသည်းစစ်သည်များ သူတို့အနားသို့ ရောက်လာကြသည်။
မီးရောင်ထိန်ထိန်တွင် နားလဲက သူပြုတ်ကျလုဖြစ်သည့် တွင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။
တွင်းအောက်တွင် ချွန်မြနေသည့် ဝါးများ။
ပြုတ်ကျသည်နှင့် ရှင်စရာအကြောင်းမရှိ။
နားလဲ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်သည့်အခါ လှံရှည်နှစ်စင်းက သူ့လည်မြို့ကို လာထောက်ထားတော့သည်။
ကသည်းစစ်သည်များ။
သူတို့နောက်မှ မင်းသား ဆန်ဂျေး ကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ နဖူးတွင် သွေးများ တစက်စက်ကျနေ၏။
ဆန်ဂျေးက သူ့လူများကို ကသည်းဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
နားလဲကို ထောက်ထားသည့် လှံများကို ပြန်ရုတ်လိုက်ကြ၏။
“ဒီစခန်းပတ်ချာလည်မှာ ထောင်ချောက်တွေ၊ သုတ်ကိုင်းတွေရှိတယ်ဆိုတာ ငါမင်းကို သတိပေးဖို့
မေ့သွားတယ်....ငါ့အပြစ်ပါ”
ဆန်ဂျေးက သွေးစများကို လက်ဖြင့်အုပ်ရင်းက နားလဲကို ပြုံးကာ ပြောလိုက်သည်။
“ကဲ..ရှေ့ဆက်သွားလို့ ထောင်ချောက်တွေကိုကျော်ပြီးရင်လည်း မင်း မြစ်ထဲကို
ရေကူးသွားမှရမယ်..လှေတွေကို ငါတို့ လုံခြုံရာမှာ
သိမ်းထားပြီးပြီး..မင်းသိပ်...သွားချင်သပဆိုလည်းသွား..ငါ့စစ်သည်တွေကိုလည်း
ငါပြောထားတယ်..သွားတော့”
နားလဲက နောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ခြေထောက်နေရာမှ ဆစ်ခနဲ။
မြေကြီးပေါ်ပြုတ်ကျခဲ့သည့် ဒဏ်က အနာဖြစ်နေသော ခြေချင်းဝတ်ကို ထပ်မံထိခိုက်သွားခြင်းပင်။
နားလဲ မြေကြီးပေါ်လဲကျသွားသည်။
“သိပ်စိတ်ကြီးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ..ကဲ..ပြေးချင်သပဆိုလည်း မင်းခြေထောက်တွေ အကောင်းဖြစ်မှ
ပြေးတော့....လာ”
ဆန်ဂျေးက နားလဲကို စွေခနဲ ပွေ့ချီလိုက်၏။
သွေးစက်တစ်စက်က ဆန်ဂျေး၏နဖူးမှ နားလဲ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာ၏။
နားလဲက သွေးထွက်နေသော ဆန်ဂျေး၏ နဖူးကို လရောင်အောက်တွင် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် သွေးတွေထွက်နေတယ်..ဆေးထည့်လိုက်ဦး”

“ငါက အရေးမကြီးပါဘူး.....မင်းခြေထောက်က အခု

ချက်ချင်းဆေးစည်းမှဖြစ်တော့မှာ..ပုတ်တော့မယ့်အနာတွေကလည်းရှိသေးတယ်... မင်းရုပ်လေးနဲ့ ခြေထောက်တစ်ချောင်းဖြတ်လိုက်ရရင် မင်းကို ယူတဲ့လင်က နှမြောနေမှာပဲ”

နားလဲက ရယ်ချင်လာသဖြင့် ဆန်ဂျေး၏ ရင်ဘတ်ဆီသို့ မျက်နှာကို ကွယ်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

ပူအိုက်သော ရာသီဖြစ်သဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ဗလာပိုင်းအပေါ်ကျင်းထားသော ဆန်ဂျေး၏ ရင်ဘတ်မှ အမွှေးအမျှင်ထူထူများကို နားလဲ၏ ပါးပြင်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိတွေ့မိသွား၏။

.....
ရနံ့တစ်ခုက နားလဲ နှာခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။

ကြက်ကင်ရနံ့။

အင်းဝအကျဉ်းထောင်တွင်ရောက်ကတည်းက လပေါင်းများစွာ ကွာဝေးခဲ့ရသည့် ကြက်ကင်ရနံ့။

နားလဲ ရုတ်ခနဲ ကုန်းထလိုက်သည်။

သူ့ရှေ့တွင် ဆန်ဂျေး၏ အပြုံးချိုချို။

ဆန်ဂျေးက မေးငေါပြလိုက်သည်။

နားလဲရှေ့ငှက်ပျောရွက်ပေါ်တွင် ထမင်းဖြူဖြူနှင့် ကြက်ကင်တစ်ကောင်။

“မင်း အားရှိစာတွေ စားရမယ်....ဟုတ်ပြီလား”

“ကြက်ကြော်က တကောင်လုံးလား”

“ဟုတ်တယ်..ငါတို့အားလုံးက သက်သက်လွတ်စားတာ..မနက်စောစော ငါ့လူတွေကို

တောကြက်တစ်ကောင်ရှာခိုင်းပြီး မင်းအတွက် ကင်ထားပေးတာ”

နားလဲ ဟန်မဆောင်တော့။

ကြက်ကင်ကို အငမ်းမရဖွဲ့လိုက်သည်။

“ငါတို့က ဒီမှာ ပုန်းနေရာတာဆိုတော့ ထမင်းချက်ရုံကလွဲပြီးကျန်တာ မီးမဖိုပဲ ဖြစ်သလို

စားကြတာ..ကြက်ကိုလည်း ဖြစ်သလို ချွံနဲ့မပြီးကင်ထားတာမို့ ..သိပ်တော့ အရသာမရှိဘူးထင်တယ်”

နားလဲက ကြက်ပေါင်တစ်ဖွဲ့ကို မြို့ချလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး..ကျွန်မ က အင်းဝထောင်ထဲမှာလည်း ကြွက်တွေတောင် အစိမ်းစားခဲ့ရတာ”

“ဟင်”

ဆန်ဂျေး က နားလဲကို တအံ့တဩကြည့်လိုက်သည်။

“အလကားစတာပါရှင်.အဲ့ဒီလောက်လည်း ကျွန်မကို မလန့်သွားပါနဲ့..ကြွက်တွေဖမ်းပေးပြီး

ထောင်စောင့်တွေဆီက ကောက်ညှင်းထုတ်နဲ့လဲစားရတာပါ..ခစ်ခစ်.”

ထိုတခစ်ခစ်ရယ်သံလေးများကြားတွင် မင်းသားဆန်ဂျေးခူရာလက်ပ တစ်ယောက် မဏိပူရရှိ

ကန်ကလာနန်းတော်ကြီးကိုပင် တဒဂ်မေ့လျော့သွားရသည်။

.....
လွီဇာက လှည်းယာဉ်ပေါင်းမိုးကိုကာထားသည့် တင်းတိမ်စ ကို လှုပ်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ရပ်လိုက်ကြတာလဲ”

“ရှေ့မှ...ဟံသာဝတီက ဆင်ဖမ်းထွက်လာတဲ့ အောက်မားဆင်သင်းနဲ့ တိုးနေလို့...သူတို့ကို

အရင်သွားခိုင်းပြီးခဏရပ်ပေးမှရမယ်”

မြင်းပေါ်မှ အကြပ်ကြီးက ဖြေသည်။

“ဟံသာဝတီကဆိုတော့....ဦးအောင်လှ တို့များလား”

လွီဇာက လှည်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

တောလမ်းက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း။

ဆင်များက ထိုလမ်းကျဉ်းအတိုင်း တန်းစီပြီလာနေ၏။

ဒုတိယမြောက်ဆင်ပေါ်တွင် ဦးအောင်လှ နှင့် သမီးငယ် ဂမုန်းတို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေး...ဂမုန်း”

“ဟယ်..မမလွီဇာ”

ဦးအောင်လှနှင့် ဂမုန်းက ဆင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

“လုံမ လာမယ်ဆိုတာ ဟံသာဝတီမြို့ဝန်ရုံးက ပြောလို့တော့သိတယ်..ဒီလောက်မြန်လိမ့်မယ်မထင်တာ”

“ဒါနဲ့ ဆင်ဝန်မင်းတို့က ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“သမီးတို့ ဒီအပိုင်းရှာဘက်မှာ စွယ်စုံကြီးတစ်ကောင်ပေါ်တယ်ဆိုလို့ အောက်မားသင်းတွေနဲ့

လာကျေတာ..မမ”

နှစ်နှစ်တာကာလအတွင်း ဂမုန်းကား အပျိုဖော်ပင် ဝင်စပြုနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဇင်းမယ် တိုင် အနွယ်တို့၏ အလှသွေးက ဂမုန်း၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် အဖူးအငုံတို့ဖြင့်

အရောင်ခြယ်နေကြပြီကို လွီဇာ သတိထားမိလိုက်၏။

“မမ ဆင်ကျေတာ ကြည့်ချင်ရင်..ဂမုန်းတို့နဲ့ ဒီမှာနေခဲ့ပါလား”

“ဖြစ်ပါ့မလား..ဂမုန်းရဲ့”

ဦးအောင်လှက ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို လွီဇာထံ ကမ်းပေးသည်။

လွီဇာက ယူလိုက်ပြီး ဘေးနားတွင်ရပ်နေသော မယ်ဖူးကို ပေးလိုက်၏။

“ဒီမှာ အတွေ့အကြုံရအောင် တို့နဲ့ နေခဲ့ပါလား..လုံမ..တရက်နှစ်ရက်ပါပဲ”

“ကျွန်မမှာ ကိုးသိန်းသခင်ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ တပ်စိတ်လည်းပါသေးလို့ပါ”

“အော်ကွယ်...ရှေ့မှာ ဟံသာဝတီကရောက်နေပြီပဲ...သူတို့ကိုပြန်သာလွှတ်လိုက်..ဒီမှာ ကျုပ်လူတွေမှ

တပုံကြီး..စိတ်ချရပါတယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား..ဆင်ဝန်မင်းရဲ့”

“ဖြစ်ပါတယ်..ကျုပ်ပြောလိုက်ပါ့မယ်...ဟံသာဝတီမှာလည်း လုံမလာနေမယ်ဆိုလို့ အိမ်ရာစီစဉ်ပေးဖို့

မြို့ဝန်ဆီကို ကိုးသိန်းသခင်က အကြောင်းကြားထားတယ်တဲ့...တခြားတွေ့မနေပါနဲ့..ကျုပ်အိမ်နားမှာ

မြေအလွတ်ရှိနေတာပဲ..အဲ့ဒီမှာဆောက်လိုက်ပေါ့..မတိုင်ခင် ကျုပ်အိမ်မှာ လုံမတို့ ခဏနေလည်း

ရတာပ”

“ဟုတ်ပါတယ်...မမ..ဆင်ကျော့တာက မြင်ရခဲတယ်နော်...ဒီမှာနေလိုက်”

“အင်း..ပစ္စည်းတွေက လှည်းနဲ့အပြည့်ပါလာတာကျ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ..ဆင်ဝန်မင်း”

“အိုကွယ်..ကျုပ် ဆင်တွေ အစီး(၃၀)တောင်ပါတာကော...ပူစရာလား”

“အင်း..ဒါဆိုလည်း ဒီမှာ တညအိပ်ရမယ့်အတူတူတော့...သူတို့ကို ကျွန်မ ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်”

“အေး..ကိုးသိန်းသခင်အတွက် ဝက်မာန်စွယ်ကောင်းကောင်း ကျုပ်ရထားတာပါ...ဒီလူကြုံနဲ့ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်တာပေါ့”

“ဒီမမက ဘယ်သူလဲဟင်..”

ဂမုန်းက လွီဇာဘေးတွင် ရပ်နေသော မယ်ဖူးကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်သည်။

“အဲ့ဒါ မမ ညီမလေ..မယ်ဖူးတဲ့”

“သူရော..ဟံသာဝတီမှာ နေမှာလား”

“အင်းပေါ့”

“ဟယ်..ပျော်စရာကြီး....ဒီည ဂမုန်းကို အင်းမြို့တော်မှာ ဘာတွေပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုတာ ပြောပြရမယ်နော်..အိမ်ရောက်ရင်...မမ မပြောခင် သီရိကို ဂမုန်းက ဆရာလုပ်မလို့”

“ဟဲ့ကောင်မလေး...ကိုယ့်အမကို အမတော်လို့ ခေါ်ပြောရမယ်လို့.. ငါ ပြောထားတယ်လေ..ဘယ့်နှယ့် သီရိလဲ..ငါ လုပ်လိုက်ရ”

ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှက ငေါက်လိုက်သဖြင့် ဂမုန်းမှာ လျှာလေးထုတ်ကာ ဇက်ပုသွား၏။

.....
အင်းဝနန်းတော်မှ တောတောင်အနှံ့သို့ စေလွှတ်ထားသော အောက်မားအသင်း၊

ဆင်အထောက်တော်များသည် လက္ခဏာကောင်းသည့် ဆင်သတင်းကို ရလျှင်

အဆင့်ဆင့်သတင်းပို့ရသည်။

နန်းတော်မှ ပို့သည့်သတင်းပေါ်မူတည်ကာ ဆင်လက္ခဏာဖတ်၊ ဆင်ကျမ်းတတ်သော ဆင်ပညာရှင်နှင့် ပုံတူဆွဲပန်းချီဆရာအား စေလွှတ်သည်။

ဆင်ပညာရှင်နှင့် ပန်းချီဆရာတို့သည် ဆင်အထောက်တော်နှင့်အတူ ဆင်သွားလာတတ်သည့် တောကြီးမျက်မှန်းထဲ သစ်ပင်ပေါ်တွင် လင့်စင်ထိုးကာ ရိက္ခာအပြည့်အစုံဖြင့်နေကြရသည်။

ပစ်မှတ်ထားသော ဆင်ကြီးဖြတ်သွားသည့်အခါ ပန်းချီဆရာက ဆင်၏ပုံတူကို ရသ၍ ပုံကြမ်းခြစ်သည်။

ဆင်ပညာရှင်က ဆင်၏ ကြန်အင်လက္ခဏာကို ဖြစ်သော နှာမောင်း၊ အမြီး၊ အသွေးအရောင်တို့ကို အချက်ပေါင်း (၃၁၅)ချက်ဖြင့် စစ်ဆေးရ၏။

ဆင်သည် ထိုအချက်များဖြင့် ကိုက်ညီပြီး ဆင်ကောင်းဖြစ်လျှင် ပန်းချီပုံနှင့်တကွ နန်းတော်သို့ ပြန်တင်ရသည်။

နန်းတော်တွင် ဆင်ဝန်များ၊ အောက်မားဝန်းများက အဆင့်ဆင့်စစ်ဆေးရသည်။ ထို့နောက် ဘုရင်ထံ တင်လျှောက်ပြီး ဘုရင်က ဖမ်းမိန့်ပေးသည့်အခါ အောက်မားအသင်းများ က ဆင်ဖမ်းရန် ထွက်ခွာရသည်။

အစွယ်မပေါက်သည့်တိုင်းဆင်း၊ အစွယ်တစ်ချောင်းသာပေါက်သည့် လက်ယာတည်၊
လက်ဝဲတည်ဆင်းနှင့် စွယ်စုံဆင်းတို့ ရှိသည့်အနက် ယခုဟံသာဝတီအနီးတွေ့သည့်ဆင်းမှာ
စွယ်စုံဆင်းဖြစ်သည်။
စွယ်စုံဆင်းမှာ ဘုရင်စီးနင်းမည့် တိုက်ဆင်းမျိုးဖြစ်သောကြောင့် အင်းဝနန်းတော်မှ
ဟံသာဝတီဆင်းဝန်ဦးအောင်လှကိုယ်တိုင် အောက်မားသင်းကို ကြီးကြပ်ပြီး ဆင့်ကျောစေခြင်းဖြစ်သည်။
အောက်မားသင်း တသင်းတွင် ဆင်းမပေါင်း (၂၅)မှ (၃၀)အထိ ပါဝင်သည်။
ထိုဆင်းမများထဲမှ ဆင်းရိုင်းကြီးကြိုက်နှစ်သက်လောက်သည့် ဆင်းမသွယ်လျလျလေးကို
ရွေးချယ်ရသည်။
လေ့ကျင့်ထားပြီးဖြစ်သော ဆင်းသွယ်လျကလေးသည် ဆင်းရိုင်းကြီး စားကျက်ရှိရာနေရာနှင့်
မနီးမဝေးတွင် ကိုယ်ယောင်သွားပြသည်။
ဆင်းရိုင်းကြီး က ကြိုက်သည့်ဟန် မပြလျှင် နောက်ရက်တွင် ဆင်းလုံးကြီးပေါက်လှမ တစ်ကောင်ကို
ထပ်မံ စေလွှတ်ရသည်။
ဆင်းရိုင်းကြီး ကြိုက်ဟန်ပြသည့်ဆင်းမ ဆိုလျှင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆင်းရိုင်းကြီးအနီးသို့ ရစ်သီပေးရ၏။
ရက်အတန်ကြာသောအခါ ဆင်းရိုင်းကြီးက ဆင်းမလေးကို ရန်မူဟန်မပြလျှင် ဆင်းမလေးက
တဖြည်းဖြည်းကပ်သွားသည်။
ထို့နောက် ဆင်းရိုင်းကြီးအနားတွင် ဆင်းမလေးက အတူတူအစာရှာစားသည်။
ဆင်းရိုင်းကြီးက ဆင်းမလေးကို သံယောဇဉ်ရှိလာ၏။
အစပိုင်းတွင် ဆင်းရိုင်းကြီးသွားရာသို့ ဆင်းမလေးက တကောက်ကောက်လိုက်သည်။
နောက်ပိုင်းတွင် ဆင်းမလေးသွားရာသို့ ဆင်းရိုင်းကြီးက လိုက်ရသည့် အနေအထားဖြစ်လာ၏။
သံယောဇဉ်ကစားပွဲတွင် ဆင်းရိုင်းကြီးမှာ ခံစစ်အနေအထားသို့ မသိမသာကျရောက်လာတော့၏။
ထိုအခြေအနေတွင် အနီးအနားတွင် ချောင်းမြောင်းလေ့လာနေကြသော အောက်မားဆင်းသမားတို့မှာ
လက်ခမောင်းခတ်ကြပြီဖြစ်သည်။
ဆင်းမလေးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆင်းရိုင်းကြီးကို တောနက်ထဲမှ တဆင့် အနီးအနားရှာများမှ
ဆင်ကျုံးရှိရာသို့ခေါ်ဆောင်လာရသည်။
မြို့ကြီးသူ ဆင်းမလေး၏ မာယာဖြင့်လှမ်းသည့် ခြေလှမ်းများတွင် တောတွင်းသားဆင်းရိုင်းကြီးမှာ
တအိအိ ပြိုကျနေရပြီဖြစ်၏။
ဆင်းမလေးသည် ဆင်ကျုံးရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်းဝင်သွားသည်။
ဆင်ကျုံးမှာ ကြီးမားသောသစ်သားလုံးကြီးများဖြင့် သုံးထပ်ကာရံထားသည်။
သံယောဇဉ်ရနံ့ စွတ်ဖြန်းထားသည့် ပရိယာယ်တို့သည် ထို နှလုံးသားအရိုင်းကြီးကို သစ်သားတံတိုင်းထဲ
သွေးဆောင်ခဲ့လေပြီ။
ဆင်းမလေးသည် ဆင်ကျုံးအလယ်တွင်ရှိသော ဆင်ပိုင်နတ်တစ်ပါးဖြစ်သော ဥတေနနတ်စင်ရှေ့သို့
ဦးတည်သွားသည်။

ဆင်ရိုင်းကြီးက တစိုက်မတ်မတ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ဆင်ကျုံးအဝင်ပေါက်များအား
သစ်သားမောင်းတုံးကြီးများဖြင့် ပိတ်ချလိုက်ပြီဖြစ်သည်။
ဆင်မလေး၏ ဖဝါးတော်အကြွကိုသာ ဘဝမှတ်နေသော ဆင်ရိုင်းကြီးမှာ ထိုအခြေအနေကို
သတိမထားအား။
နတ်စင်ကို ပတ်နေသည့် ဆင်မလေးနောက်ကသာလိုက်လာသည်။
ထိုသို့လှည့်နေရာမှ တနေရာအရောက်တွင် ဆင်မလေးသည့် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့်
နတ်စင်အနောက်ဖက် အပေါက်ထဲသို့ တိုးလျှိုးပျောက်ကွယ်သွား၏။
ရုတ်တရက် နဘေးနားမှ ဆင်မလေးပျောက်ရှုသွားပြီဆိုမှ ဆင်ရိုင်းကြီး၏ အသိတို့ ဝင်လာသည်။
တွေ့ရုန်းမျှော်ခိုးကာ ငုံ့လင်သည်။
နောက်ဆုံးတွင် ဒေါသအိုးတို့ ပေါက်ကွဲစွာဖြင့် အနီးအနားရှိ သစ်လုံးတိုင်ကြီးများကို သူ၏ ခေါင်းဖြင့်
ပြေးဆောင့်သည်။
အစွယ်ဖြင့် ထိုးသည်။
သွေးချင်းချင်းနီခဲ့ပြီ။
သံယောဇဉ် ဆင်မလေးက ခြေရာဖျောက်သွားခဲ့ပါသည်။
ထိုအချိန်မှစပြီး ဆင်ရိုင်းကြီးမှာ ကျုံးထဲတွင် တစ်ကောင်တည်းကျန်ရစ်၏။
အစာမရှိ။ ရေမရှိ။ ချစ်သူမရှိ။ မရှိခြင်းများစွာဖြင့် အထီးကျန်ရတော့သည်။
စိတ်ဓာတ်တို့ ကျဆင်းလာသည်။ အာဟာရမရှိသဖြင့် ခွန်အားတို့နည်းလာသည်။
ရက်အတန်ကြာခဲ့ပြီ။
ထိုအချိန်တွင် ပုဆိုးအနီ၊ ခေါင်းပေါင်းအနီဖြင့် ကွမ်းများကို ရဲနေအောင်စားထားသော
လူဖလံလေးတစ်ဦးသည် ဆင်ကျုံးထဲသို့ ဝင်လာတော့သည်။
မြေပေါ်တွင် ဝပ်လဲကျနေသော ဆင်ကြီးမှာ အားယူ၍ ထလိုက်သည်။ သို့သော် မရ။
တောတွင်းတွင် ရှိခဲ့ဖူးသော သူ၏ ခွန်အားများ၊ သန်မာမှုများမှာ ယုတ်လျော့ခဲ့ပြီ။
စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရ သူ အားနည်းနေခဲ့ပြီ။
ထိုအချိန်တွင် လူဖလံလေးက သူဦးကင်းကို လှံရှည်ဖြင့် ဆောင့်ထိုးသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာကို
ကွမ်းသွေးဖြင့်ထွေးသည်။
သူ အားယူပြီးထသည်။ တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားသည်။
သို့သော် အရင်လို လျင်မြန်မှုမျိုး မရတော့။
လူဖလံလေးက သူမောသွားသည့်အခါ ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီး ပစ်ပေးသည်။
သူ အငမ်းမရထစားသည်။ အစာဝသည်နှင့် ရန်မှုရန် ထသည်။
နောက်ထပ်လှံချက်က သူ့ နားရွက်နောက်ကို လာထိသည်။ သွေးချင်းချင်းရဲသွား၏။
လူဖလံလေးက သူ့ကို ရေခွက်ဖြင့် ပါးစပ်ထဲ ပက်ထည့်ပေးသည်။ ရေမသောက်ရတာကြာသည့်
သူ့အခေါင်များ စို့စွတ်သွား၏။

ရက်ကြာလာသည့်အခါ ဆင်မလေးကို သူမေ့သွားခဲ့ပြီ။ သူ့ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက်
ခေါင်းပေါင်းအနီပေါင်းထားသည့် ထိုလူဖလံလေး နှင့် သူ အပေးအယူလုပ်ရတော့သည်။
ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုက သူ၏ မာန်မာနတို့ကို အနိုင်ယူသွားခဲ့ပြီ။
သူ့ခြေတစ်လုံးစာပင်မရှိသော လူသည် သူ့ကျောပေါ်သို့ အခန့်သားတက်ထိုင်သည်။
ထိုလူသား အသံပေးလျှင် သူ ဝပ်ဆင်းပေးရသည်။

.....
ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှက စကားဆုံးသည်နှင့် အနီးရှိ ကွမ်းအစ်ကို ယူကာ ကွမ်းတံတွေးကို
လှမ်းထွေးလိုက်၏။

စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေကြသော အဝိုင်းကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နှင့်ကျောင်းနေရဟန်းများ ၊ လွီဇာ
နှင့် မယ်ဖူး တို့မှာ တခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

သူတို့အားလုံး၏ စိတ်ထဲဝယ် ဆင်ရိုင်းကြီး၏ ပုံစံကို မျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်က
ခံစားချက်ကိုယ်စီရှိနေကြသည်။

“ပြီးသွားရင် အဲဒီဆင်ရိုင်းကြီးကို..ဆင်မလေးနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးသေးလား”

ဦးအောင်လှက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“အောက်မားဆင်မတွေဆိုတာ ဒီဆင်ရိုင်းကြီးကို ကျော့ပြီးရင်..နောက်ထပ် ဆင်တွေတဲ့ နေရာကို
လှည့်သွားနေကြရတာပဲ”

လွီဇာ က ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းအတွင်း သစ်ပင်ကြီးအောက်မှ အောက်မားဆင်မ နှစ်ကောင်ကို
ငေးကြည့်လိုက်သည်။

အောက်မားဆင်အမပေါင်း (၃၀)ခန့်ပါသည့် ဆင်အုပ်ကြီးမှာ အဝိုင်းကျေးရွာ အနောက်ဘက်
တောတန်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် စခန်းချကြသည်။

ဆင်မများနှင့် ဆင်ဦးစီးတို့မှာ ရွာပြင်တွင်ပင် ယာယီတဲထိုးကာ နေထိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှတို့ သားအဖ စီးသည့်ဆင်နှင့် လွီဇာတို့အားတင်လာသည့် ဆင်များကတော့
ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် တည်းခိုမည်ဖြစ်သည်။

“အဖ...ဒီမှာ ဗမာလေးတွေတယ်..ဗမာလေး..အဖ”

ထိုအချိန်တွင် ဂမုန်း၏ အော်လိုက်သံကြောင့် အားလုံး အလန့်တကြားဖြစ်သွားကြ၏။

ဂမုန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ တိုင်လုံးကြီးများအနောက်မှ အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောင်းလက်ရန်းမှ တဆင့် အရိပ်လေးတစ်ခုက လှစ်ခနဲ ခုန်ချသွားသည်ကိုလည်းတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဂမုန်းငယ်....ဒီမှာ ဆရာတော်တွေနဲ့ အဖ စကားပြောနေတယ်လေကွယ်... ဒါမျိုး မအော်မဟစ်ရဘူး
မဟုတ်လား..လာလာ..ဒီနားလား”

ဂမုန်းက ဦးအောင်လှရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

“ထူးဆန်းလို့ပါ..အဖရ..အဖပြောတော့ ဒီရွာတွေက မွန်ကရင်တွေပဲရှိတာဆို...ဟိုမှာ ဗမာသျှောင်ထုံးနဲ့
ကောင်လေးသမီးတွေလိုက်လို့”

ဂမုန်းစကားကြောင့် ဆရာတော်မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသည်။
အင်းဝဥပဒေအရ ဗမာမဟုတ်သည့် အခြားလူမျိုးများမှာ သျှောင်ထားခွင့်မပြုထားချေ။
မွန်တို့မှာ မွန်ဆံဖြတ်ပုံစံအတိုင်း ဆံပင်ကို အတိုဖြတ်ကြရပြီး ကရင်တို့မှာ သျှောင်ကို
နဖူးထိပ်တည့်တည့်တွင် ထိုးကြရသည်။

“ဒီရွာမှာ ဗမာတွေလည်း ရှိတာလား..ဘုရား”

“မရှိပါဘူး...ဒကာရဲ့...မရှိပါဘူး...ဒကာမလေးက ညဆိုတော့ ကရင်ကျောင်းသားလေးများကို
အမြင်မှားတာနေပါ့မယ်”

“သမီး တကယ်မြင်လိုက်တာ...သူက အင်းဝသားတွေလိုပဲ သျှောင်ထုံးနဲ့..သမီးထက် အသက်
နည်းနည်းပဲကြီးမယ်..အဖ ဆင်အကြောင်းပြောတာတွေကို သူတချိန်လုံး တိုင်လုံးကွယ်ပြီး
ခိုးနားထောင်နေတာ..သမီးသူ့နောက်ကနေ အော်လိုက်မှ သူထွက်ပြေးသွားတာ”

ဦးအောင်လှက သူ့သမီးငယ်ကို သေချာအကဲခတ်သည်။

ထို့နောက် ဆရာတော်ကို မျက်မှောင်ကြုံကြည့်လိုက်၏။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်မှာ မျက်လွှာချသွားပြီးနောက် အခန်းထဲသို့ ကြွသွားတော့သည်။

AVA 1740s

အခန်း(၂၅)

.....
“မမ တို့ နီးကြပြီလား..ဒီနေ့ တောထဲကနေ ဆင်ကြီးကို ကျုံးသွင်းကြတော့မှာ”

ဂမုန်းက အင်ဖက်ဖြင့် ထုပ်ထားသော ကောက်ညှင်းငချိတ်ပူပူနွေးနွေးနှင့် ငါးလေးကြော်များကို
လို့ဇာတို့အတွက် ပေးလိုက်သည်။

“ဂမုန်းက နီးနေတာကြာပြီလား”

“ကြာပြီလေ...ဘုန်းကြီးတွေ အာရုံဆွမ်းစားချိန်ကတည်းက နီးတာ..အဖက မနက်အစောကြီး
တောထဲဝင်မှာဆိုတော့ ဂမုန်းက စောစောထပြီး သူတောထဲ ဆေးတံသောက်ဖို့ မီးခတ်ကျောက်တွေ၊
လဲ့မို့တွေ၊ ထမင်းထုပ်တွေ စီစဉ်ပေးရတယ်..ပြီးတော့ ဆံထုံးလည်း ထထုံးရသေးတယ်”

“ဆံထုံးက ဘာလို့ ထုံးရတာလဲ”

“ဆင်သမားတွေ တောထဲဝင်တဲ့အခါ ကျန်ရစ်တဲ့ သက်ဆိုင်သူမိသားစုဝင်အမျိုးသမီးတွေက
ဆံပင်ဖားလျားဖြစ်မနေရဘူး...မမ...အို

ဆင်မှုထမ်းမိသားစုဖြစ်ရတာ..မလွယ်ပါဘူး..မမရယ်..စောင့်စည်းရတာတွေများတယ်....ယောက်ျားတွေ
ဆင်ကျော့တောဝင်ပြီဆို ဘူးသီးမစားရ၊ ကင်းပိန့်သီးမစားရ၊ မင်္ဂလာဆောင်၊ အသုဘမသွားရ၊
ထမင်းချက်ရင် ယောင်းမကို အိုးထဲမစိုက်ရ၊ အိုးကန့်လန့်မတင်ရ..အများကြီးပဲ”

“အင်း..ဂမုန်းတောင်မှ တကယ့် လူကြီးတစ်ယောက်လို သိလာတတ်လာပြီ နော်..အရင်လို..ကလေးလေး
မဟုတ်တော့တာပဲ”

လို့ဇာ၏ စကားကြောင့် ဂမုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

မယ်ဖူးက ဂမုန့်ယူလာသည့် ကောက်ညှင်းငချိတ်ကို လို့ဇာ အသင့်စားနိုင်ရန် ပြင်ဆင်ပေးသည်။

“ညနေလောက်ကျ ဆင်ကျုံးသွင်းပြီးပြီဆို ဓနက်ပလာတွေ ဆင်ကိုင်တာကို သွားကြည့်ကြမယ်..မမ...အင်းဝမှာဆိုရင်တော့ ဒီလိုမျိုး ရွေးတော်၊ ဝင်းတော် ရမယ့်ဆင်ပွဲဆို ရှင်ဘုရင်ကိုယ်တိုင် လာကြည့်တာ..မမရဲ့...ဒီမှာတော့ မြို့ဝန်ကိုယ်တိုင် လာမယ်ကြားတယ်”
“ဓနက်ပလာ ဆိုတာ ဘာလဲ”

“အောက်မားတွေ ကျောလာတဲ့ ဆင်ကို လေ့ကျင့်ပေးမယ့်သူတွေကို ပြောတာ..မမ”
ထို့နောက် ဂမုန်းက အင်းဝမြို့ကြီးအကြောင်းကို လွီဇာအား အဆက်မပြတ်မေးတော့သည်။
ဂမုန်းသည်...သူကြီးပြင်းခဲ့သည့် မြို့ကို သူလွမ်းနေရောမည်။
သို့သော် လွီဇာအတွက်တော့ အင်းဝအကြောင်း ပြောတိုင်း နာကြင်ရစမြဲ။
တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လွမ်းလည်း လွမ်းရစမြဲ။

.....
သေနတ်သံ ဖောင်းခနဲ။

ဆင်ကျုံးပတ်ချာလည်တွင် စုဝေးနေကြသည့် လူအုပ်ကြီး၏ အသံမှာ တိခနဲ တိတ်သွား၏။
ဟံသာဝတီမြို့ဝန် ဦးသာအောင်သည် အခြွေအရံများနှင့်အတူ ဆင်ပွဲကြည့်စင်ပေါ်သို့ တက်လာပြီဖြစ်သည်။

လွီဇာတို့မှာ ဂမုန်းနှင့်အတူ ကြည့်စင်၏ အနောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိနေ၏။
ဆင်ကျုံးသစ်လုံးကြီးများ ကြားတွင် တုတ်ကိုယ်စီကိုင်ထားကြသော ပွဲကြည့်ပရိသတ်မှာ မြို့ဝန်ထံသို့ အာရုံရောက်သွားကြ၏။

မြို့ဝန်ဦးသာအောင်သည် ဖော့လုံးဖြူခေါင်းပေါင်းနှင့် ရွှေချည်ထိုးပုဆိုးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။
မြို့ဝန်အဆင့်ဖြင့် ရွှေထီးနှစ်လက်ဆောင်းထားသဖြင့် ထူးထူးခြားခြားဖြစ်နေ၏။
အင်းဝရှိ အိမ်ရှေ့မင်းသားတစ်ဦးကဲ့သို့ပင် တခမ်းတနားပွဲထွက်လာသည့် ဦးသာအောင်ကို လွီဇာက သေချာကြည့်နေသည်။

“အဖေ တို့ ပြောသံကြားရတာတော့....သူက ရှင်ဘုရင်ရူးနေပြီတဲ့... အင်းဝ ကိုသာ ဒီသတင်းရောက်သွားရင် မလွယ်ဘူး”

ဂမုန်းက လွီဇာနားသို့ ခပ်တိုးတိုးကပ်ပြောလိုက်သည်။

“ကျီ” ခနဲ ဆင်ရိုင်းကြီး၏ အော်လိုက်သံကြောင့် အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားကြ၏။
မကြာမီ ခေါင်းပေါင်းအနီ၊ ပုဆိုးအနီဖြင့် ထိုဆင်ကြီးကို ထိန်းမည့် ဓနက်ပလာအမှုထမ်းသည် ဆင်ကျုံးထဲသို့ ဝင်လာပြီဖြစ်သည်။

အားလုံးက ဆင်နှင့် လူ အားပြိုင်ပွဲဆီသို့ အာရုံရောက်သွားကြတော့၏။

လူအုပ်ကြီးမှာ ဟာ ခနဲ..ဟင်ခနဲဖြစ်ကြ၊ လက်ခုပ်တီးအားပေးကြနှင့်။

ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှသည် မြို့ဝန်နဘေးတွင် ရှိနေရာမှ လွီဇာနှင့် ဂမုန်းတို့ နဘေးသို့ ရောက်လာသည်။
ဦးအောင်လှ သည် ဆင်ပွဲတစ်ခုလုံးကို ကွပ်ကဲနေရသဖြင့် အနည်းငယ်ပင်ပန်းဟန်ပေါက်နေ၏။

“ဒီကောင်ကြီးက ဝင်းတော်ရဆင်ဖြစ်မှာအသေအချာပဲ...အင်း...ကျုပ်အဖွဲ့သားတွေတော့ ဆုတော်လာဘ်တော်တွေရဦးမယ်”

ဦးအောင်လှ ပုံစံက ဂုဏ်ယူဟန်အပြည့်။

“အဖ..အဖ..ဟိုမှာ..ဟိုမှာ...ညက ပြောတဲ့ တစ်ယောက်..ဗမာလေးဆိုတာ”

ဂမုန်းက ဦးအောင်လှ လက်မောင်းကို ဆွဲပြီး လူအုပ်ကြားမှာ လူငယ်လေးတစ်ဦးကို လှမ်းပြလိုက်သည်။ လူငယ်မှာ ဆင်ကျုံး၏ ရှေ့ဆုံးမှ သစ်တုံးကြီးကို ခြေကန်ကာ ဆင်ပွဲကို အားရပါးရကြည့်နေသည်။ လက်ထဲတွင်လည်း ဝါးရင်းတုတ် တစ်ချောင်းနှင့်။

ဦးအောင်လှက အောက်မားစာရေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟိုးက လူငယ်က တို့ အောက်မားသင်းကလား”

အောက်မားစာရေးက ကျလုဆဲနေရောင်အောက်တွင် မျက်လုံးကို လက်ဖြင့်ကာကာ သေချာကြည့်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး...ဝန်မင်း...ကျွန်တော်မျိုးလည်း သူ့ကို တခါမျှ မတွေ့ဖူးပါ...ဒီရွာက ထင်ပါတယ်”

“သွားခေါ် ခဲ့စမ်း..မပြေးစေနဲ့...တို့လူ လေးငါးယောက်ပါခေါ်သွား...ငါ ဆင်ကျုံးအနောက်ဖက် တဲမှာ စောင့်နေမယ်”

“အဖ...သူ့ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဂမုန်း၏ စိုးရိမ်စကားသံကို ဦးအောင်လှက မတုန်ပြန်။

ဆင်ကျုံးအနောက်ဖက်ဆီသို့ သာထွက်သွားတော့သည်။

မကြာမီ ဦးအောင်လှ ရှိရာသို့ ဆင်အမှုထမ်းများနှင့်အတူ လူငယ် ရောက်လာသည်။

လူငယ်ကို ဦးအောင်လှရှေ့ရှိ မြေပြင်တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။

ဦးအောင်လှက လူငယ်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

လူငယ်၏ အသားအရည်ကား အဖြူမညို၊ နှုတ်ခမ်းမွေးစစ နှင့်။

မျက်လုံးမျက်ခုံးက အထူး ချောမွေ့နေသည်။

“မောင်မင်းက...ဗမာလား”

လူငယ် က ပြန်မဖြေ။

“တယ်..ဒီကောင်..ငါမေးနေတယ်လေ...မင်းက သျှောင်ထုံးနဲ့ဘာနဲ့...ဗမာလားလို့”

လူငယ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟေ့ကောင်...မင်းစကားမပြောတတ်ဘူးလား...မင်းရောက်နေတာ ဆင်ဝန်မင်းရှေ့မှာနော်.. မခန့်လေးစားမလုပ်နဲ့”

အောက်မားစာရေးက လူငယ်၏ ကျောကုန်းကို လက်ဖြင့် စောင့်တွန်းလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်...ကျွန်တော်..ဗမာပါ”

“မောင်မင်း အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“၁၉ နှစ်ပါ”

“အင်း...အရွယ်ကရောက်ပြီပဲ.....ဒီဘက်ရွာတွေမှာ မွန်တွေ ၊ ကရင်တွေ ပဲ ရှိတာပါ..ထူးထူးခြားခြား မင်းတို့က ဘယ့်နယ်ရောက် နေတာတုန်း..မင်းမိဘများကတုန်း ဘယ်သူတုန်း”

လူငယ်ထံမှ အဖြေထွက်မလာ။

“မနေ့က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆင်အကြောင်း ငါပြောတော့ လာချောင်းနားထောင်သေးတယ်..မဟုတ်လား.... အခုလည်း ဒီလောက်အန္တရာယ်များတဲ့ ဆင်ပွဲကို ရှေ့ဆုံးက ခြေကန်ကြည့်နေတာ...မင်း ဆင်မှုရေးရာ ဝါသနာပါသလား”

“ဆင်တွေကို ကျွန်တော်ဝါသနာပါပါတယ်”

“ဒါဆို..မင်း ငါ့ လက်အောက်မှာ ဆင်မှုထမ်းရမယ်..ဖြစ်မလားကွဲ့”

“ဒါတော့ သည်းခံပါ..ဒကာတော်ဆင်ဝန်မင်း”

ထိုအချိန်တွင် အဝိုင်းကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နှင့် ရဟန်းနှစ်ပါးက အနောက်ဖက်မှ ဝင်လာကြသည်။

“ဆရာတော် ဘယ်က ဘယ်လို ကြွလာတာလဲ..ဘုရား”

“ပွဲခင်းထဲမှာ မောင်သာလှ ကို ဆင်မှုထမ်းတွေက အတင်းအကြပ်ခေါ်သွားတယ်လို့

ကပ္ပိယတစ်ယောက်က လာလျှောက်လို့ လိုက်လာရတာပဲ..ဒကာ”

“ဟေ့..ဆရာတော်တို့အတွက် ထိုင်စရာ တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးလိုက်ကြစမ်း”

ဦးအောင်လှ က ထိုင်ရာမှမထ။ မနေ့ညက သူ့အား ဖုံးကွယ်ခဲ့သည့် ဆရာတော်အပေါ်လည်း စိတ်ခုသွားသည်။

“ကဲ..ဆရာတော်ဘုရား...ညက တပည့်တော်ကို ဘာကြောင့် လိမ်ရတာလဲ..ဘုရား..ရဟန်းဆိုတာ မလိမ်အပ်ဘူးမဟုတ်လား”

ဆရာတော်က ဦးအောင်လှရှေ့တွင် ဒူးတုပ်နေသော မောင်သာလှ ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သူက ဗမာပဲ....ရုပ်ရည်ကလည်း မွန်မွန်ရည်ရည်နဲ့..တပည့်တော်သူ့ကို ခေါ် ပြီး ဆင်မှုထမ်းခိုင်းမယ်”

“သူ အင်းဝရော..ဟံသာဝတီရော ဘယ်ကိုမှ သွားလို့မရဘူး...ဒကာ..သူ့ကို ဒကာဘယ်ကိုမှ ခေါ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး”

“တပည့်တော်က ဟော့ဒီဟံသာဝတီနယ်ရဲ့ ဆင်ဝန်ပါ..ဘုရား..ဆင်မှုနဲ့ ပတ်သက်လာရင်...အင်းဝဘုရင်ရဲ့ ကိုယ်စား မင်းမှုဆင့်ဆိုဖို့ အမိန့်ချခွင့်ရှိတယ်”

အဝိုင်းဆရာတော်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒကာကြီးနဲ့ ကျုပ်ပဲ သိရမယ့်...ကိစ္စတစ်ခု ကျုပ်ပြောစရာရှိတယ်..တခြားလူတွေ မသိစေချင်ဘူး”

ဦးအောင်လှက သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိသော ဆင်စာရေးနှင့် အမှုထမ်းများကို အပြင်ထွက်ကြရန် အချက်ပြလိုက်၏။

ဆရာတော်နှင့်ပါလာသည့် ရဟန်းနှစ်ပါးလည်း အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။

အခန်းတွင်းဝယ် ဆရာတော်၊ ဦးအောင်လှ နှင့် မောင်သာလှ တို့သာ ကျန်ခဲ့သည်။

ဆရာတော်က ဦးအောင်လှ ကြားရုံမျှ လေသံဖြင့်...

“ဦးဇင်းသိထားတာကတော့ ဒကာကြီးက ဟံသာဝတီက ဇင်းမယ်အနွယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်”

“မှန်ပါ...ဘာများသက်ဆိုင်နေလို့လဲ...ဘုရား”

“တို့များလည်း ဟံသာဝတီသားတွေချည်းပါပဲ...ဒကာကြီးအနေနဲ့ သူ့ကို
ခေါ်သွားရင်...ဟံသာဝတီတစ်ခုလုံး အန္တရာယ်ရှိပါတယ်”

ဆရာတော်စကားကြောင့် ဦးအောင်လှက မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။

“ဆရာတော် ဘာကို ဆိုလိုပါသလဲ...ဘုရား”

“သူက.....ပုဂံမင်းသား ရဲ့သားပဲ...မင်းရဲကျော်ထင်မင်းရဲ့ မြေးတော်ပဲ”

ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ မှာ ထိုင်ခုံပေါ်မှ အလန့်တကြား မတ်တပ်ရပ်မိလိုက်တော့သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်။

တိတိကျကျပြောရလျှင် ၁၆၉၈ ခုနှစ်တွင် မင်းရဲကျော်ထင်မင်းနတ်ရွာစံပြီး သားတော် စနေမင်း
နန်းတက်ခဲ့သည်။

စနေမင်းသည် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်စတွင် ညီတော် ရှင်နန်းဆက်ကို အိမ်ရှေ့စံအရာ ထားခဲ့သည်။

သို့သော် မကြာမီပင် သားတော် တနင်္ဂနွေမင်းသား ကို အိမ်ရှေ့အရာပေးချင်သဖြင့် ညီတော်
ရှင်နန်းဆက်ကို ပုဂံဘုရင်ခံအဖြစ် ပုဂံသို့ စေလွှတ်ကာ လက်အောက်ခံထီးနန်းအဖြစ် ပို့ခဲ့သည်။

၁၇၁၄ တွင် စနေမင်းကွယ်လွန်သောအခါ အိမ်ရှေ့စံအဟောင်း ပုဂံမင်းသားရှင်နန်းဆက် နှင့်
အိမ်ရှေ့စံအသစ် တနင်္ဂနွေမင်းသားတို့ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြတော့သည်။

တနင်္ဂနွေမင်းသည် ဘုရင်အဖြစ်ခံယူပြီးသည်နှင့် ဘထွေးတော်ပုဂံမင်းကို သစ္စာရေတိုက်ရန် လူ ၃၀
ကိုစေလွှတ်ခဲ့ သော်လည်း ထိုသူများက ပုဂံမင်းကို သစ္စာခံခဲ့ကြသည်။

အထက်တွင် ယော၊ဆော၊လောင်းရှည်ဒေသများ၊ အောက်တွင် ပြည်နှင့် တောင်ငူကဲ့သို့ မြို့များကိုပင်
ပုဂံမင်းသားတပ်များက သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော် မကြာမီ တနင်္ဂနွေမင်း၏ တပ်များက အရေးသာလာပြီး ပုဂံမင်းမှာ ဟံသာဝတီဘက်
တောတောင်များဆီသို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။

ဘုရင့်တပ် များ လိုက်လံ တိုက်ခိုက်ချိန်တွင် ထွက်ပြေးပျောက်ဆုံးခဲ့သဖြင့် ပုဂံမင်းပျောက်ဟု
ဆိုစမှတ်ရှိခဲ့သည်။

ပုဂံမင်းသည် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရင်း ဟံသာဝတီအရှေ့ဘက် ကြံတောရွာတွင်
ကိုယ်လုပ်တော်သုပဘာ မှ သားယောက်ျားလေး မောင်သာလှ ကို မွေးဖွားခဲ့သည်။

ပုဂံမင်းသားကို အင်းဝတပ်များက ဖမ်းဆီးသုတ်သင်ပြီးချိန်တွင် မောင်သာလှ ကို သရက်တပင်ကျေးရွာ
မှ မွန် ကရင်လူမျိုးတို့က ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည်။

အဝိုင်းကျောင်းဆရာတော်ထံ သာမဏေဝတ်ပြီးသည့်အခါ ရှင်လူထွက်ခဲ့သည်။

ဆရာတော်၏ ကျောင်းတွင်ပင် နေထိုင်ပြီး ဆရာတော်က ဇာတိမပျက်စေရန် မောင်သာလှကို
ဗမာသျှောင်ထုံး ထားစေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးအောင်လှ မှာ မိမိရှေ့တွင် အင်းဝမင်းသွေး တစ်ဦးကို ခူးထောက်ခိုင်းမိထားခြင်းဖြစ်သဖြင့်
မလုံမလဲဖြင့် မတ်တပ်ထရပ်မိခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် သတိပြန်ကပ်လိုက်ပြီးနောက် ထိုင်ခုံတွင် ဟန်မပျက်ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။
တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း လေးလေးနက်နက်တွေးနေသည်။
“ဒါဆို ဒီကောင်လေးက အခု အင်းဝရွှေနန်းရှင်ရဲ့ဦးလေးတော်တာပေါ့”
“ဟုတ်တယ်...ဒါပေမယ့် သူတို့ချင်း အသက်က မတိမ်းမယိမ်းပါပဲ”
အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ၏သားတော်။
ပြီးတော့..ယခု..လက်ရှိအင်းဝဘုရင်၏ ဦးရီးတော် က မိမိရှေ့တွင် ဒူးထောက်နေရသည့်အဖြစ်ကို
ဦးအောင်လှ တွေဝေစွာကြည့်နေသည်။
“ဒီကိစ္စ...ဘယ်သူ့ကို မှ အသိမပေးပါနဲ့..ဒကာကြီး...သူက သာမန်လူလင်ငယ်လေးတစ်ယောက်ပါပဲ...
အင်းဝနိုင်ငံတော်ကို ပုန်ကန်မယ့်လူလည်းမဟုတ်ပါဘူး...ဒါပေမယ့် သူဘယ်သူဆိုတာကို အခု
နန်းတက်နေတဲ့ အင်းဝဘုရင်သိသွားရင် သူ့အသက်အန္တရာယ်ရှိတယ်...အင်းဝကို ပုန်ကန်ခဲ့တဲ့
ပုဂံမင်းသားရဲ့သွေးပါနေတာတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ သူ့အသတ်မခံသင့်ဘူး မဟုတ်လား”
ဦးအောင်လှက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
“သူ့ကို အခုချက်ချင်း ရဟန်းပြန်ဝတ်ပေးထားပါ...မြို့ဝန်လည်း ဒီရွာကို
ရောက်နေတယ်..ဗမာသျှောင်ထုံးနဲ့ သူ့ကို မြင်လို့ သတိထားမိသွားရင်..ပိုအန္တရာယ်ရှိတယ်..အရှင်ဘုရား”
ထိုအခါမှ ဆရာတော်လည်း သက်ပြင်းချလိုက်တော့၏။

.....
နောက်တနေ့။
ဟံသာဝတီသို့ သူတို့ ပြန်ကြတော့မည်။
ဂမုန်းသည် လွီဇာတို့နှင့်အတူ ဆင်တစီးတည်းတွင် စီးမည်ဖြစ်သည်။
သူတို့ဆင်များတန်းစီကာ ထွက်ခွာကြသည်။
ရွာအထွက် တစ်နေရာအရောက်တွင် ဆွမ်းခံကြွနေကြသော ဘုန်းကြီးများနှင့် တွေ့ကြ၏။
ဆင်တန်းကြီးမှာ ခေတ္တမျှရပ်နားလိုက်သည်။
ရှေ့ဆုံးမှ ကြွနေသော ဆရာတော်ကြီးကို ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှမှ ဆင်းနှုတ်ဆက်စကားပြောသည်။
ထိုအချိန်တွင် ဂမုန်းက ဘုန်းကြီးတန်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မြင်သွားသည်။
“ဟိုမှာ..သူ..သူ..မမလွီဇာ”
“ဘယ်သူလဲ”
“ဟို သျှောင်ထုံးနဲ့ တစ်ယောက်လေ..တော်ပါသေးရဲ့..မနေ့က အဖက သူ့ကို
သွားဖမ်းခေါ်ခိုင်းတော့...တခုခုလုပ်ပြီထင်တာ...သူက ဘုန်းကြီးဝတ်သွားတာပဲ”
လွီဇာက ဂမုန်းလက်ညှိုးထိုးပြနေသည့် ပဉ္စင်းကို သေချာကြည့်လိုက်သည်။
ဦးအောင်လှကလည်း ဆရာတော်နှင့် စကားပြောနေရင်းမှ ထိုပဉ္စင်းထံ တချက်တချက်
အကြည့်ရောက်သွားသည်ကို လွီဇာ သတိထားမိ၏။
“အင်း...သူက ကတုံးနဲ့ သင်္ကန်းနဲ့လည်း ကြည့်ကောင်းတာပဲနော်..မမလွီဇာ”

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ..ဂမုန်းရဲ့...ဆင်ပေါ်ကလည်း ပြတ်ကျနေပါဦးမယ်.”

မယ်ဖူးက ဂမုန်း၏ ဖြစ်ပျက်နေပုံကို အရွှန်းဖောက်လိုက်သဖြင့် လွီဇာက အသံထွက်ကာ ရယ်လိုက်မိသည်။

.....
၁၇၃၇ ခုနှစ်။

လွီဇာသည် ဟံသာဝတီတွင်နေထိုင်ရသည်မှာ တစ်တစ် အသားကျလာသည်။

အစပိုင်းတွင် ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှနေအိမ်တွင်နေထိုင်ခဲ့သော်လည်း ထိုအိမ်နှင့် မနီးမဝေးတွင် လွီဇာ ၏ ကိုယ်ပိုင်သစ်အိမ်ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခဲ့သည်။

ထိုအိမ်တော်တွင် လွီဇာ သည် မယ်ဖူးနှင့်အတူ ကျွန်ဈေးမှ စစ်တကောင်းနယ်သားလင်မယား ကို ဝယ်ယူကာ အစေခံအဖြစ် ထားရှိပြီး နေထိုင်ကြသည်။

ငွေကြေးချမ်းသာသော၊ လှပသော ၊ အင်းဝနန်းတွင်းတွင် အပေါက်အရောက်ရှိပြီး အင်းဝဘုရင်နှင့်ပါ တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးသော လွီဇာ မှာ ဟံသာဝတီနှင့် သံလျင်ရှိ နိုင်ငံခြားကုန်သည်များအကြား ရေပန်းစားလှသည်။

ထိုမျှမက အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းကလည်း အင်းဝနန်းတွင်းအရာရှိကြီးများနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သူ လွီဇာကို အထင်တကြီးရှိကြသည်။

လွီဇာသည် သန်လျင်သို့လည်း မကြာခဏခရီးထွက်ရသည်။

ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ မိသားစု၊ မြို့စောင့်တပ်မှူး လက်ျာဗိုလ်၊ သန်လျင်မှ ဘာနာဘိုက်ရဟန်းငယ် ပေါ်လိုနာရေနီ တို့မှာ လွီဇာ၏ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေများဖြစ်လာကြသည်။

အထူးသဖြင့် ဖာသာပေါ်လိုနာရေနီ သည် ဟံသာဝတီသို့ အရောက်အပေါက်များပြီး လွီဇာ၏ အိမ်တွင် တည်းခိုတတ်သည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် မြို့စောင့်တပ်မှူးလည်း လက်ျာဗိုလ်လည်း ရောက်ရောက်လာတတ်၏။

မြို့စောင့်တပ်မှူး လက်ျာဗိုလ်နှင့် ဖာသာပေါ်လိုနာရေနီ တို့သည် တခါတရံ ဟံသာဝတီပတ်ဝန်းကျင် ရွာကလေးများသို့ပင် အပျော်ခရီးထွက်သွားတတ်ကြသည်။

ဘာနာဘိုက်ဘုန်းတော်ကြီး ဖာသာဂါလစ်ဇီယာကမူ သန်လျင်သို့ လွီဇာ ရောက်သည့်အခါတိုင်း လက်ျာဗိုလ်နှင့် နာရေနီ တို့၏ ဆက်ဆံရေးကို မသိမသာ သတိပေးတတ်သည်။

“ဖာသာနာရေနီဟာ ဘာဆိုတာ မင်းလည်း ရိပ်မိလောက်ပါပြီ....မြို့စောင့်တပ်မှူး နဲ့ သူ့ရဲ့ ရင်းနှီးမှုဟာ ယောက်ျားချင်း လိုတာထက် ပိုနေတယ်..လွီဇာ..မင်းအနေနဲ့ သူတို့ကို အိမ်မှာ လက်ခံထားတဲ့အခါ သတိထားပေးပါ... ဒီလိုဘုရားသခင် မကြိုက်တဲ့ အပြစ်ကျူးလွန်မှုမျိုး ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဖြစ်လာမယ်ဆို တားမြစ်ဖို့ ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းမှာလည်း တာဝန်ရှိတယ် ..လက်မခံသင့်ဘူး..ပြီးတော့ သူဟာ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးကိုယ်စား တာဝန်ထမ်းနေရတဲ့ အမှုတော်ဆောင်တစ်ယောက်...”

ထိုအခါမျိုးတွင် လွီဇာက ခပ်ပြုံးပြုံးပင်။

“ခရစ်တော်ကတော့ လူသားတွေကို ချစ်ကြဖို့..သွန်သင်တာပဲ...
ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်..မိန်းမဖြစ်ဖြစ်....ချစ်တယ်ဆိုတာ ကောင်းတဲ့ အလုပ်မဟုတ်လား...ဟာသာ..”
နောက်ပိုင်းတွင် ဟာသာဂါလစ်ဇီယာက လွီဇာ သန်လျင်သို့ လာတိုင်း အတွေ့မခံတော့။
နာရေနှီကိုလည်း သံလျင်မှ ပြောင်းရွှေ့ရန်အတွက် ဗာတီကန်သို့ ခွင့်ပြုချက် တောင်းခံခြင်းကို
စတင်လုပ်ဆောင်တော့သည်။
လွီဇာမှာ သန်လျင်သို့ နောက်ပိုင်းအခြေစိုက်ဝင်ရောက်လာသော အောစတင်အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီ မှ
အင်္ဂလိပ်တို့နှင့် တိုက်ရိုက် ချိတ်ဆက်ကာ ဝီစကီများ၊ ယမကာများကို အင်းဝသို့ တင်သွင်းလာနိုင်သည်။
လွီဇာမှာ ဟံသာဝတီတွင် ကြွယ်ဝသော ကုန်သည်တစ်ဦးဖြစ်လာ၏။
လွီဇာသည် စီးပွားရေးကိစ္စများနှင့် သန်လျင်၊ ဟံသာဝတီသို့ လွန်းထိုးနေခိုက်တွင် ဂမုန်းနှင့် မယ်ဖူးတို့မှာ
ဟံသာဝတီအနီး အဝိုင်းကျေးရွာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ တပတ်တခါခန့် သွားကာ
ဆွမ်းကပ်ကြသည်။
အဝင်အထွက်များခဲ့ကြသည်။
ဦးအောင်လှကတော်က ထိုအခြေအနေကို ရိပ်မိသဖြင့် သတိပေးသော်လည်း ဦးအောင်လှမှာ
သမီးဖြစ်သူအား မတားမြစ်ခဲ့။
ဥပုသ်နေ့တိုင်း အဝိုင်းကျောင်းတိုက်သို့ ဆွမ်းချက်ပို့ရန်ပင် သေချာမှာကြားခဲ့သည်။
ဟံသာဝတီမှာလည်း အင်းဝသို့ ဆက်သွင်းရသည့်အခွန်အပြင် ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေများစွာရှိလာသဖြင့်
ချမ်းသာသော မြို့တစ်မြို့အဖြစ် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။
၁၇၃၇ နိုဝင်ဘာလ။
ဟံသာဝတီတစ်မြို့သည် ယခင်ကထက်ပိုပြီး လူစုလူဝေးများ ရှုပ်ထွေးနေ၏။
အင်းဝဘုရင် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် စစ်ပွဲအတွက် ဟံသာဝတီမှ စစ်အင်အားများကို
ဆင့်ခေါ် ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
မဏိပူရဘုရင်ဂါရစ်နာဝဇ်သည် အင်းဝနိုင်ငံတော်၏ နယ်စပ် တမူးပန်းသာတွင် သူ၏ တပ်များကို
စုရုံးချထားလိုက်သည်။
စပါးကျိုကြီးများဖြင့် အနီးအနားမှ ရိက္ခာများကိုလည်း ရသလောက်စုဆောင်းနေသည်။
ထိုအခြေအနေကို အော်ပန်လက်ရွာသူကြီးက အင်းဝသို့ သတင်းပို့၏။
မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိအနေဖြင့် ကသည်းတပ်များ ယခင်နှစ်ကကဲ့သို့ အင်းဝသို့ ချီတက်မလာမီတွင်
သွားရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
ထို့ကြောင့် ၁၇၃၇ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ပုန်းတကာစား ရန္တမိတ် ကို မြင်း ၅၀၊ စစ်သည် ၅၀၀ ဖြင့်
တတပ်၊ ရဟိုင်းမြင်းတပ်မှူး ဘယကျော်သူ ခေါ် ပေါ်တူဂီဗိုလ်မှူး ပက်ဒရိုဒီဆေးဗားကို မြင်း ၁၀၀၊
စစ်သည် ၁၀၀၀ နှင့် ကသည်းတပ်များထံ ကင်းစမ်းချီတက်ရန် စေလွှတ်ခဲ့သည်။
ထိုတပ်များ ဒီပဲရင်းတို့အရောက်တွင် တပ်မှူးနှစ်ဦးမှာ သဘောထားကွဲလွဲကြတော့သည်။

ပက်ဒရိုဒီဆေးဗားက ဗဒုံမြို့မှတစ်ဆင့် ချင်းတွင်းမြစ်အနောက်ဘက်သို့ ကွေ့ဝိုက်ကာ ကသည်းတို့ တပ်တည်ရာနောက်သို့ ဝင်တိုက်မည်ဟု အဆိုပြုသည်။

ပုန်းတကာစား ရန္တမိတ်ကမူ ဗဒုံမှ ကွေ့ဝိုက်မချီတက်ပဲ မြောက်ဖက်သို့ တည့်တည့်ချီတက်မည်ဟု သာ ဆိုသည်။

ထို့သို့ဖြင့် တပ်နှစ်တပ်မှာ ညှိနှိုင်းမရတော့ပဲ တစ်လမ်းစီ ချီတက်ကြတော့သည်။

မိုင်းညောင်သို့ အရောက်တွင် ပုန်းတကာစား တပ်မှာ ကသည်းတပ်ဦးနှင့် တည့်တည့်တိုးမိပြီး အင်အားခြင်းမမျှသဖြင့် တပ်ပျက်လေတော့သည်။

ပက်ဒရို၏ ရဟိုင်းတပ်မှာလည်း ချင်းတွင်းမြစ်အနောက်ဘက် နန်းသီးသို့ ရောက်သောအခါ ပုန်းတကာစားတပ်ကို လိုက်ဖိတိုက်ရန် စစ်ကူလာသည့် ကသည်းတပ်နှင့် ရင်ဆိုင်မိကြတော့၏။ ထိုပွဲတွင် အင်းဝတပ်နှစ်တပ်လုံးမှာ တစ်စုတစည်းမချီတက်မိသဖြင့် အင်အားကွဲပြားကာ ကသည်းတို့၏ ချေမှုန်းခြင်းကို ခံလိုက်ကြရတော့သည်။

ထို့ကြောင့် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် နောက်ထပ် ဆင်တပ် ၅၀၊ မြင်းတပ် ၅၀၀၊ ခြေလျင် ၂၀၀၀ ပါဝင်သော တပ်ကြီးကို ဖွဲ့ကာ ဒီဇင်ဘာလတွင် ကသည်းတပ်တို့အား ထပ်မံတိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ချလိုက်သည်။

ထိုစစ်ပွဲအတွက် လက်အောက်ခံ ဟံသာဝတီအနေဖြင့် ဆင်တပ် ၁၀၊ မြင်းသည် ၁၀၀ နှင့် ခြေလျင်စစ်သား ၅၀၀ ပေးရမည်ဖြစ်သည်။

မြို့ဝန်ဦးသာအောင် ကလည်း ဟံသာဝတီလက်အောက်ခံဒေသများမှ သန်မာသော ယောက်ျားပေါင်းများစွာကို အင်းဝစစ်ရေးအကြောင်းပြကာ စုဆောင်းဆင့်ခေါ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဟံသာဝတီတွင် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ စစ်မှုထမ်းရန် ဆင့်ဆိုထားသူများ နှင့် ရှုပ်ထွေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ နေအိမ်တွင် မူ သမီးကြီးဖြစ်သူ သီရိ နှင့် ဟံသာဝတီမှ မွန်စစ်ကဲအနွယ်ဖြစ်သော နိုင်စောဗြ တို့၏ လက်ထပ်ပွဲအတွင် ပြင်ဆင်နေကြပြီဖြစ်သည်။

လွီဇာသည် မင်္ဂလာပွဲတွင် သီရိ၏ ခြံပုဝါအဖြစ်ဝတ်ဆင်ရန်အတွက် ပြင်သစ်မှ တင်ပို့သော သားမွေးစကို ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှအိမ်သို့ လာရောက်ကာ လက်ဆောင်ပေးသည်။

“မမလွီဇာ..အဖက အပေါ်ထပ် လေသာဆောင်ကို ခဏလာပါဦးတဲ့”

လွီဇာက လေသာဆောင်သို့ တက်လာလိုက်သည်။

ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှသည် လေသာဆောင်တွင် မတ်တပ်ရပ်ကာ လမ်းပေါ်တွင် ရှုပ်ထွေးနေကြသော စစ်မှုထမ်းအစုအဖွဲ့များကို ကြည့်နေသည်။

လွီဇာက ဦးအောင်လှအနီးတွင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“စစ်က အင်းဝကို ရောက်လာတော့မယ်..လုံမ”

“အင်း...ကျွန်မလည်း သတင်းတွေကြားပါတယ်”

“ဟံသာဝတီကို အင်းဝက စစ်သားဘယ်လောက်ဆင့်ဆိုတယ်ထင်လဲ”

“သန်လျင်မှာ ပြင်သစ်ကုန်သည်တွေ ပြောတာတော့..ကျွန်မကြားခဲ့ပါတယ်...အင်အား ၅၀၀ နီးပါးတဲ့”

“အခု မြင်နေရတဲ့လူအုပ်တွေက ငါးရာမကဘူး...ထောင်နဲ့ချီနေတယ်...အဲ့ဒါကို

မင်းသတိထားမိလား..လို့ဇာ”

လို့ဇာက မည်သည့်စကားမျှ မတုန့်ပြန်။

“လက်ျာဗိုလ်ငါ့ကို ပြောပြလို့ တခါက မြို့ဝန်ဆီကလူတွေ...ပြင်သစ်သင်္ဘောကျင်းမှာ မင်းနဲ့ဆုံခဲ့တာကို ငါသိပြီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မလည်း မလိုအပ်ဘူးထင်လို့..ဆင်ဝန်မင်းကို မပြောတာပါ”

“အခု ဟံသာဝတီမြို့ဝန်က ဆင့်ဆိုတဲ့အင်အားထက် လူပိုစုနေတာ ထူးဆန်းတယ်လို့ မင်းမထင်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်နော်”

“မြို့ဝန်လူတွေ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ပြင်သစ်သင်္ဘောကိုယ်စားလှယ်ဆီတွေ့ခဲ့တဲ့ကိစ္စရယ်၊ အခု ကိစ္စရယ်မှာ ကိုးသိန်းသခင်ဆီကို မင်း သွားလျှောက်တင်သင့်ပြီ”

“ရှင်..ကျွန်မက...”

“ဟုတ်တယ်..အခု မြို့ဝန်က ငါ့ဆီက တိုက်ပွဲဝင် ဆင်ကောင်း ၂၀ နဲ့ ဆင်ဦးစီးတွေ

တောင်းနေတယ်....သူ့ဆီအပ်ဖို့ပေါ့..အင်းဝက ဆင့်ဆိုတာ ဆင် ၁၀ ပဲ...ဒီတော့ ငါသူ့ကို

ငြင်းလိုက်တယ်..ဆင်ဆယ်ကောင်ပဲ ပေးဖို့ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်..သူက ငါ့ကို ကျေနပ်ပုံမရဘူး”

“အဲ့ဒါနဲ့ ကျွန်မက အင်းဝကို သွားပေးရမှာလား”

“ငါက ဒီမှာ သီရိမင်္ဂလာပွဲလည်းရှိသေးတယ်..ပြီးတော့ သမီးဖြစ်သူမင်္ဂလာပွဲရှိပါလျက်က အင်းဝကို

ထွက်သွားတယ်ဆို မြို့ဝန်အုပ်စုက ငါ့ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်ကြမှာပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ဆက်သားတစ်ယောက်လွှတ်လိုက်ပေါ့”

“မြို့ဝန်က မိဖုရားခေါင်ကြီးရဲဦးရီးတော်နော်....ဒီသတင်းကို မင်းရယ် ငါရယ် လက်ျာဗိုလ်ရယ်ကလွဲပြီး တခြားသူပေါက်ကြားလို့မရဘူး..သိလို့မရဘူး”

“ကျွန်မ အဲ့ဒီကိစ္စတွေနဲ့ ဝေးဝေးနေလို့မရဘူးလား”

“ဟံသာဝတီမှာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လာခဲ့တယ်ထား....မြို့ဝန်ဦးသာအောင်ရဲ့ အင်အားကို ငါက ဘယ်လို

ယှဉ်သာမှာလဲ..သူ့ခါးမိုးထားရင် ငါက သူ့ဘက်လိုက်ရမှာပဲ..ဒါပေမယ့် အင်းဝက သူ့ကိုနှိမ်နင်းနိုင်ရင်

ငါ့မိသားစုတစ်စုလုံး မင်းဖြစ်မင်းဒဏ်သင့်နိုင်တယ်..ဘာမှမဆိုင်တဲ့ ငါ့မယားနဲ့ ငါ့သမီးလေးတွေကို

အင်းဝဘုရင်က မီးရှို့သတ်လိမ့်မယ်..မင်းလည်း ပါချင်ပါသွားနိုင်တယ်..လို့ဇာ...ဒီတော့ အင်းဝ ဆီက

ယုံကြည်မှုတစ်ခုကိုတော့ ငါတို့ယူထားရလိမ့်မယ်...အထူးသဖြင့် ကိုးသိန်းသခင်ရဲ့ ယုံကြည်မှုပေါ့”

လို့ဇာက မြင်ကွင်းရှေ့မှ ဆူညံနေသော လူအုပ်ကြီးကို ငေးကာ လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားနေ၏။

“အင်းဝကို ကျွန်မသွားဖို့ အကြောင်းပြချက် ရှာရဦးမယ်..နို့မဟုတ် ကျွန်မကိုလည်း သူတို့

စောင့်ကြည့်နေကြမှာအသေအချာပဲ”

“အင်း..အဲ့ဒီအတွက် အကြောင်းပြချက်က ရှိပြီးသားပါ..လို့ဇာ...မင်း..ရဟိုင်းမြင်းတပ်က

ဗိုလ်မှူးပက်ဒရိုကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိတယ်လေ..ကျွန်မ ငယ်သူငယ်ချင်းပဲ”

“ကသည်းတွေနဲ့ တိုက်ပွဲမှာ သူကျဆုံးသွားပြီ”

“ရှင်”

AVA 1740s

အခန်း(၂၆)

.....
၁၇၃၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ၁၇ ရက်။

အောင်နန်းကျော်ဘုံနန်းတော်တွင်း ဇာတ်ပွဲဆီမှ ပတ်မကြီး တီးလိုက်သံ ဟိန်းထွက်လာသည်။
နန်းတော်ဆီမှ ပတ်မကြီးသံနှင့် အပြိုင် အင်းဝမြို့တွင်း လူနေရပ်ကွက်များတွင်လည်း ငိုသံများ
ဟိုမှသည် ဆူညံထွက်နေ၏။

လွန်ခဲ့သည့် တနှစ်ကျော်ကတည်းက စတင်ဖြစ်ပွားလာခဲ့သော ကျောက်ကြီးရောဂါသည် အင်းဝမြို့
တစ်မြို့လုံးကို ပျံ့နှံ့လာတော့သည်။

၁၆၁၄ ခုနှစ်မှ ၁၆၇၅ ခုနှစ်အထိ ဥရောပတိုက်တွင် ကျရောက်ခဲ့သော ကျောက်ကြီးရောဂါကပ်ဆိုးသည်
အင်းဝမြို့ဆီသို့လည်း ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အင်းဝတွင်ရှိသော သုဿာန် နှစ်ခု ၏ ဇရပ်ပေါ်နှင့် မြေပြင်တစ်လျှောက်တွင် ဖျာလိပ်ဖြင့် ပတ်ထားသည့်
အလောင်းများစုပုံနေသည်။

အင်းဝလမ်းများပေါ်တွင်လည်း သုဿာန်သို့ မပို့နိုင်သေးသည့်အလောင်းများ၊

ပြည်တစ်စိုစိုကျောက်အနာများကြောင့် အော်ညည်းနေသောလူများ၊ ပြည်များခြောက်ကာ
ကျောက်ဖေးများ ကွာကျနေသော လူများမှာ စောင်ထူကြီးများကို ခြုံကာ ညည်းတွားနေကြသည်။

စားဝတ်နေရေး၊ ဆေးကုသရေးနှင့် သေဆုံးသူမိသားစုဝင်တို့အား သုဿာန်တို့ ပို့ဆောင်နိုင်ရေးအတွက်
အချို့သော ကျောက်ရောဂါကူးစက်ခံရသူများမှာ စောင်ကြီးများ ခြုံကာ မြို့တွင်းသွားလာကြရသည်။

ကျောက်ရောဂါအခြေအနေဆိုးချိန်မှစတင်ကာ အောင်နန်းကျော်ဘုံနန်းတော်၏ နန်းမြို့တံခါးကို
လေးဘက်လေးတန် အလုံပိတ်ထားလိုက်ကြသည်။

အင်းဝ၏ အကောင်းဆုံးသမားတော်များကို မိသားစုလိုက် နန်းတော်တွင်းသို့ ခေါ်သွင်းလိုက်ကြသဖြင့်
နန်းပြင်ပ မြို့အတွင်း သမားတော်များကလည်း ရှားပါးလာသည်။

နန်းတော်မြို့ရိုးအတွင်းတွင်မူ ရှင်ဘုရင်မိသားစု၊ မူးမတ်မိသားစုများ၊ နန်းတွင်းထိပ်တန်းအရာရှိကြီးများ၊
ဘုရင့်ကိုးကွယ်ခံ ဘုန်းတော်ကြီးများ က သမားတော်ကြီးများအစောင့်အရှောက်၊

ရိက္ခာအပြည့်အစုံတို့ဖြင့် ရောဂါဘေးမှ ရှောင်ကြဉ်ကြသည်။

မြို့တွင်းရောဂါအခြေအနေများမှာ ဆေးကုသတတ်သည့် တောနေဘုန်းတော်ကြီးများနှင့်
သာမန်သမားတော်ငယ်များကိုသာ အားကိုးနေကြရ၏။

ထို့ကြောင့် မြို့တွင်း လူအသေအပျောက်မှာ တနေ့တခြားများပြားလာသည်။

အင်းဝမြို့တွင်း ကျောက်ရောဂါဆိုးများ ကွယ်ပျောက်လွင့်ပါးစေရန် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည်
အထူးအစီအစဉ်တစ်ရပ် လုပ်ဆောင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုကား အခြားမဟုတ်။

နန်းတော်တွင်း ခေါ်ယူထားသော ဆရာတော်ကြီးများ ဦးဆောင်ကာ အန္တရာယ်ကင်းပရိတ်ရွတ်ဖတ်ပွဲ၊

ဆွမ်းကပ်လှူပွဲများကို ခုနစ်ရက်တိတိကျင်းပခြင်းဖြစ်သည်။

ယနေ့သည် အန္တရာယ်ကင်းပရိတ်ရွတ်ပွဲ ခုနစ်ရက်မြောက်ပြီးဆုံးသည့်နေ့ဖြစ်သဖြင့် မကြာမီ အင်းဝမြို့မှ

ကျောက်ရောဂါဆိုးကြီး ကင်းဝေးတော့မည်ဟု ဆိုကာ နန်းတော်တွင်း ဇာတ်သဘင်ပွဲများ

စားသောက်ပျော်ပွဲများ ကျင်းပနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုပွဲတော်ဆီမှ ပတ်မကြီးသံနှင့်အတူ အင်းဝ၏ ရပ်ကွက်များမှ ငိုသံများမှာ ပဏာရနေသည်။

အနောက်လက်မရွံ့ထောင်ဘက်ဆီသို့ စောင်အထူခြုံထားသော လူနှစ်ဦး

ခပ်သွက်သွက်လမ်းလျှောက်လာ၏။

စောင်အထူခြုံထားသောကြောင့် ကျောက်ရောဂါကူးစက်ခံရသူမှန်းသိကြသဖြင့်

ကင်းလှည့်စစ်သည်များမှာ ခပ်ဝေးဝေးမှ ရှောင်ဖယ်သွားကြသည်။

အနောက်ထောင်တွင်လည်း ကျောက်ရောဂါကူးစက်မှုကြောင့် အကျဉ်းသားများရော၊

ပါးကွက်သားများပါ သေဆုံးနေကြ၏။

အချို့သေဆုံးသူများကို ထောင်ဝန်းရှေ့ မြေကွက်လပ်တွင် ပုဆိုးဖြင့်အုပ်ကာ ဖြစ်သလို ချထားကြသည်။

ရောဂါသည်းထန်နေသူများကိုမူ ထောင်ရှေ့မှ ဇရပ်ပေါ်တွင် ပို့ထားသည်။

အလောင်းကောင်များ၊ သေလုဆဲဆဲလူမမာများကြောင့် အကျဉ်းထောင်အစောင့်တို့မှာ စိတ်ဓာတ်များ

ကျနေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် စောင်ခြုံထားသော လူနှစ်ဦးမှာ ထောင်ရှေ့ဇရပ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

“ဟေ့...ဘာလာလုပ်တာလဲ..ဒီနား အခွင့်မရှိ မဖြတ်ရတာ မသိဘူးလား”

မလှမ်းမကမ်း ထောင်ဝန်းအဝတွင် စောင့်နေသော အစောင့်နှစ်ဦးအနက်မှ

ဓားလွတ်ကိုင်ပါးကွက်သားတစ်ဦးက လှမ်းအော်သည်။

“ငါတို့ ရှမ်းပြည်ကလာတဲ့ သမားတော်တွေပါ..ကျောက်ရောဂါကာကွယ်ဖို့ ဆေးကောင်းတစ်ရပ် တွေ့လို့

ရောင်းမလို့ လာကြတာ”

အစောင့်မှာ ထိုစကားကို စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“မင်းတို့ဆေးက ကျောက်တကယ်ပျောက်တာလား”

“အေးကွယ့်...ငါတို့ လာပြမယ်..ဒီမှာကြည့်”

“ဟေ့..အနားမကပ်ကြနဲ့..နင်တို့မှာ ရောဂါတွေနဲ့”

“ငါတို့မှာ ရောဂါမရှိပါဘူးကွယ့်”

စောင်ခြုံမှာ ခေါင်းကို ဖော်ပြလိုက်ကြသည်။

အစောင့်များက မီးတုတ်အရောင်အောက်မှ ထိုသူတို့၏ မျက်နှာများကို သေချာကြည့်လိုက်ကြ၏။

ကျောက်အနာများမရှိကြ။

“လာ..ဒါဆိုလည်း”

စောင်ခြုံလူနှစ်ဦးမှာ အနားသို့ရောက်သည်နှင့် စောင်ကို ရုတ်တရက်ဆွဲခွာလိုက်ကြသည်။
သူတို့လက်ထဲတွင် ခါးတစ်ချောင်းစီထွက်လာပြီး အစောင့်နှစ်ဦးအား ရုတ်တရက် ခါးဖြင့် လည်မြိုကို
ထောက်ထားလိုက်ကြ၏။

“နင်တို့ မှန်မှန်ပြောစမ်း...နားလဲ ဆိုတဲ့ ကွေ့မလေး အထဲမှာရှိလား”

“မရှိတော့ပါဘူး..မရှိတော့ပါဘူး..သေသွားပြီ”

“ဟင်..မညာနဲ့နော်”

“တကယ်ပါ..လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကတည်းက ကွပ်မျက်လိုက်ကြပြီ”

“ငါတို့ အထဲဝင်ကြည့်မှာနော်”

“အထဲမှာ တခြားအစောင့်တွေရှိသေးတယ်..ဝင်ကြည့်လည်းအပိုပဲ....နင်တို့ လူက သေတာကြာပြီ”

သူတို့နှစ်ဦးလုံး ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

“သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်..ငါတို့ကို မသတ်ပါနဲ့..ငါတို့က သူတို့ခိုင်းတာလုပ်ရတဲ့သူတွေပါပဲ”

ထို့နောက် အစောင့်နှစ်ဦး၏ ပခုံးနေရာကို ခါးနှောင့်များဖြင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထုလိုက်ကြသည်။

အစောင့်များ မေ့လဲကျသွား၏။

“အထဲဝင်ကြည့်မလား..ဗိုလ်မင်း”

“မကြည့်နဲ့တော့.....သူတို့ပြောသလိုပဲ အထဲမှာ အစောင့်တွေရှိလောက်တယ်...သူတို့ပြောတာ

သေချာလောက်တယ်”

ဗိုလ်မင်းသူရိန်စောအသံက သိသိသာသာ တိမ်ဝင်သွားသည်။

“ဟာ..ဗျာ..ဒါဆို နားလဲက..သေပြီပေါ့...ဂုဏ္ဏအိမ်ကို ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုပြန်ပြောကြမလဲ..ဗိုလ်မင်း...”

ငနက်၏ အသံက အနည်းငယ်ကျယ်လောင်သွား၏။

“သူ မသေပါဘူး”

အမှောင်ထဲမှ ထွက်လာသောအသံကြောင့် ဗိုလ်မင်းသူရိန်စောနှင့် ငနက်တို့က အသင့်အနေအထား

လှုပ်ရှားရန်ပြင်လိုက်သည်။

အသံရှင်က စောင်ခြုံကိုဖယ်လိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် ကျောက်ရောဂါအပိန့်အပိန့်များက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်
ပြည့်နှက်နေ၏။

ကွာကျနေသောကျောက်ဖေးများက ရောဂါ၏ အသည်းထန်ဆုံးအချိန်များကို

ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြောင်းပြသနေသည်။

“ကျုပ်ဒီက အာဏာပါးကွက်သားပါ..ငလေးလို့ခေါ်ပါတယ်..နားလဲကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်

လွှတ်ပေးခဲ့တာ..သူမသေဘူး”

“ဟင်..ဒါဆို သူဘယ်မှာလဲ”

“သူ့ကို ကယ်ဖို့စဉ်းပေးခဲ့တာ...ဒီမြို့က လွီဇာ ဆိုတဲ့
ဗရင်ဂျီမပဲ...သူလည်းလွတ်သွားပြီဆိုတော့...သူ့ဆီမှာ ရှိနိုင်ပါတယ်”

“သူဘယ်မှာနေလဲ သိလား”

“ကျုပ်မသိဘူး...အင်းဝမှာပဲ သူရှိလိမ့်မယ်”

သူရိန်စော နှင့် ငနက်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သွားကြတော့..မကြာခင် နောက်ကင်းလဲတော့မှာ...လဲနေတဲ့ ဟိုလူတွေကို
နောက်အဖွဲ့တွေသွားရင် မလွယ်ဘူး..မသွားခင်...ကျုပ်ကို ငွေတစ်ကျပ်လောက်ပါရင်
ပေးသွားပါလား..ကျုပ်က သေရတော့မှာပါ..ရောဂါက ကျွမ်းနေပြီ..မသေခင် ထမင်းလေး
တဆုပ်ဝယ်စားချင်လို့”

သူရိန်စောက အိတ်ထဲမှ ဂင်ဇာငွေ နှစ်ကျပ်သား ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား နာမည် ငလေးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်..ခင်ဗျားတို့ နားလဲကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သုသာန်ကနေ လွှတ်ပေးလိုက်တာပါ”
ငလေး၏ စကားပင်မဆုံးလိုက်...သူရိန်စောနှင့် ငနက်တို့က အမှောင်ထဲတွင်
လှစ်ခနဲပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

.....
“ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ဟံသာဝတီကပါ”

“အင်းဝမြို့ထဲ ဘယ်သူမှ ဝင်ခွင့်မပြုဘူး..အထဲမှာ..ရောဂါတွေဖြစ်နေကြတယ်”

“ကျွန်မ နာရေးကိစ္စလာတာပါ....ရဟိုင်းမြင်းတပ်က ဗိုလ်မှူးဘယကျော်သူ အသုဘ
လာပို့တာပါ..ပေါ်တူဂီရပ်ကွက်ထဲသွားမှာပါ”

“ဗိုလ်မှူးဘယကျော်သူ အလောင်းက ဒီကို မရောက်လာဘူး..ရေဦး ဗရင်ဂျီဘုရားကျောင်းမှာလို့
ကြားတယ်..အဲ့ဒီမှာပဲ နာရေးလုပ်လိမ့်မယ်”

“ကျွန်မတို့ အဝေးကြီးက လာကြရတာ...နေလည်းဝင်တော့မယ်..မြို့ပြင်မှာ တည်းခိုဖို့လည်း ခါးပြတွေ
အရမ်းသောင်းကျန်းနေတယ်ဆို”

“ကျုပ်တို့က ဖွင့်ပေးချင်ပါတယ်...ဒါပေမယ့်..အထဲမှာ ရောဂါအခြေအနေက အတော်ဆိုးနေတာပါ”

“ကျွန်မ လွီဇာဒီမဲလိုးပါ..နန်းတွင်းကို ဗျစ်ရည်သွင်းတဲ့ကုန်သည်တော်ပါ...ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်
ဆီလည်း အရေးတကြီးလျှောက်တင်စရာရှိလို့ပါ”

ကိုးသိန်းသခင်ဆိုသည့်အမည်ကြားသည်နှင့် မြို့စောင့်တပ်သားမှာ အနည်းငယ်တွေဝေသွားသည်။

“ခဏနေဦး.. မြို့စောင့်တပ်မှူးကို သွားပြောပေးမယ်”

ခဏအကြာတွင် မြို့စောင့်တပ်မှူးထွက်လာသည်။

မြို့စောင့်တပ်မှူးကား လွီဇာကို သိရှိပြီးသားဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားကိုးဗျ...ကိုသိန်းသခင် လည်း မြို့ထဲမှာ မရှိဘူး...ကသည်းစစ်ချီတဲ့အခါ ရိက္ခာကိစ္စတွေနဲ့ အသည်ဝန်နဲ့အတူတူ ကျောက်ဆည်ဘက်ကို သွားနေကြတယ်”

“နေလည်းဝင်တော့မယ်...ကျွန်မ မှာ ဟံသာဝတီက လက်ဆောင်ပါးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေလဲ ပါသေးတယ်.. ကျွန်မလူကလည်း သုံးယောက်ပဲပါလာတာမို့..မြို့ပြင်မှာ..စိတ်မချရလို့ပါ”

မြို့စောင့်တပ်မှူးက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ကျုပ်စေတနာနဲ့ပြောတာပါ..အထဲမှာ ရောဂါတွေက

အတော်ကူးနေကြတယ်..ဖြစ်နိုင်ရင်..စစ်ကိုင်းဘက်ကို ဆက်သွားပါလား...နေမဝင်ခင်တော့

ရောက်ကောင်းပါတယ်..ခင်ဗျား ဟံသာဝတီက လာတာဖြစ်ကြောင်း စစ်ကိုင်းမြို့စောင့်တပ်ကို ကျုပ် စာရေးပေးလိုက်မယ်လေ”

ခဏအကြာတွင် မြို့စောင့်တပ်မှူးက သူ့ရဲ့ခိုပေါ်မှ ပေစာလိပ်တစ်လိပ် ပစ်ချပေးသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ လွှီဇာသည် စစ်ကိုင်းဆီသို့ ဦးတည်လိုက်တော့၏။

.....
မောင်ပြီ။

အင်းဝ နှင့် လက်တကမ်းတွင်ရှိသော စစ်ကိုင်းမြို့တွင်တော့ ကျောက်ရောဂါသည်

ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ဖြစ်သေး။

ကောင်းမှုတော်ဘုရားသည် လရောင်အောက်တွင် ထီးထီးကြီး..။

ရှမ်းမြင်းပွဲဈေးပြုလုပ်သည့် ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်သည့်အခါ လွှီဇာ မှာ

ခပ်ဆွေးဆွေးကလေးဖြစ်သွားရသည်။

တချိန်က ထိုနေရာတွင် သူ့ဘဝ၏ ပထမဆုံးမြင်းကို ငတွန်နှင့်အတူ လာဝယ်ခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်လား။

ရှင်မိငယ်၏ အိမ်ဝိုင်းလေးသည် ဆီမီးခွက်ရောင်လေး ပျံ့ဖြင့်။

လှည်းများ ခြံဝန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည့်အခါ ရှင်မိငယ် က ထွက်ကြည့်သည်။

“မောင်ကြီးအောင်ဇေယျရေ..မောင်ကြီး ဧည့်သည်တွေထင်ရဲ့”

စစ်ကိုင်းသို့ ညအိပ်ရောက်နေသည့် အောင်ဇေယျက အိပ်ရာထဲတွင် ကြေးဆေးတံကို ဇိမ်ဖြင့် ဖွာနေရာမှ ထလာသည်။

“မဟုတ်ဘူး..မိငယ်ရဲ့..ဘယ်သူတွေများလဲ”

အောင်ဇေယျက တဲနံရံတွင် ထောင်ထားသော တင်ကျည်းဝါးတုတ်ရှည်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး

အပြင်သို့ထွက်လာ၏။

“မိငယ်...လွှီဇာပါ”

“ဟယ်...မမလွှီဇာ..ဒီအချိန်ပြီး ရောက်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်..ဟံသာဝတီကနေ လာတာ..အင်းဝ က ရောဂါတွေနဲ့မို့ အဝင်မခံလို့..မိငယ်ရေ”

လွှီဇာက က တဲကလေးပေါ်တက်လာ၏။

လွီဇာနှင့်အတူ ဟံသာဝတီမှ ပါလာသည့် လှည်းသမား၊ အစောင့်အရှောက်တို့က
ခြံဝန်းထဲတွင်နေရာချနေသည်။

“ဒီမှာ တညလောက် အိပ်လို့ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား...မိငယ်”

ရှင်မိငယ်က အနောက်တွင် ရပ်နေသော အောင်ဇေယျကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အောင်ဇေယျက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“အောင်ဇေယျ လည်းရောက်နေတာပဲကိုး...ဘာလဲ...ဟိုတခါလို မုဆိုးဖိုက အိမ်သူ နဲ့
ရန်ဖြစ်လာပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး..မလွီဇာ....ကျုပ်တို့မုဆိုးဖိုက မြို့စောင့်တပ်ဆင့်ဆိုတဲ့အထဲ လူအင်အားနဲ့
ရိက္ခာပေးရမယ့်ကိစ္စတွေရှိတယ်..အဲ့ဒါ ကျုပ် အဖေကိုယ်စား ကိုးသိန်းသခင်ဆီကို စာရင်းအင်း
သွားပေးရမှာ...မနက်က အင်းဝကိုရောက်တော့ မြို့ထဲပေးမဝင်ဘူး..ကိုးသိန်းသခင်ကလည်း
ကျောက်ဆည်မှာဆိုတော့....အဲ့ဒီကိုလိုက်သွားရမှာပဲ...ဒါနဲ့ စစ်ကိုင်းဘက် ခဏပြန်ကူးလာပြီး ဒီမှာ
တညအိပ်လိုက်တာပါ”

အောင်ဇေယျစကားကြောင့် လွီဇာ မျက်လုံးများ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဆို ငါလည်း ကိုးသိန်းသခင်ဆီ သွားဖို့ရှိတယ်..မနက်လိုက်ခဲ့လို့ရမလား”

“ရပါတယ်..မမလွီဇာ မြင်းစီးတတ်တဲ့ မဟုတ်လား”

“စီးတတ်ပ”

“ဒါဆို ကျုပ်ဦးရီးဆီက မနက်ကို မြင်းတစ်ကောင်ငှားပြီး တစ်ယောက် တစ်စီး

စီးသွားကြတာပေါ့..စောစောထထွက်ပြီး အပြင်းနှင်ရင် နေမဝင်ခင် ရောက်ကောင်းပါရဲ့”

အောင်ဇေယျက ဖွာလက်စ ဆေးတံကို အားရပါးရဖွာရှိုက်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့...ဒီကာလကြီးတောင် ဟံသာဝတီကနေ အင်းဝကို ရောက်ချလာတာ..ဘယ်လို အရေးကြီးကိစ္စ
ရှိလို့လဲ...မမလွီဇာ”

“ရဟိုင်းမြင်းတပ်က ဗိုလ်မှူးပက်ဒရို အသုဘလာပို့တာပါ”

အောင်ဇေယျက ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်းဝမှာ ကူးစက်ရောဂါတွေဖြစ်နေတယ်။ ကသည်းတွေကလည်း ဒီကို နေ့လားညလားမသိ

ရောက်လာတော့မယ်..ဒီအခြေအနေမှာတောင် အသုဘလာပို့သေးတယ်ပေါ့....အခုကျ

အသုဘမပို့တော့ပဲ....ကျောက်ဆည်မှာ ကိုသိန်းသခင်ဆီသွားဖို့ ကျုပ်နဲ့

လိုက်ဦးမယ်တဲ့....ပြောပါဦး..မမလွီဇာ...ဟံသာဝတီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ”

လွီဇာက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“သိတော့ရော....နင်က ဘာလုပ်မှာလဲ..အောင်ဇေယျ”

“ကျုပ် တို့ကို အခုဆို ရွှေနန်းရှင်ကလည်း အကာအကွယ်မပေးနိုင်တော့ဘူး..မမလွီဇာ။

လူဆိုးတွေခါးပြဲတွေဆိုတာအရင်လို တောပုန်းတွေမဟုတ်တော့ဘူး။ နန်းတော်ကနေ

ရွှေထီးဆောင်းဆင်းလာပြီး ဘေးနားရှာတွေကို ခါးပြလိုက်တိုက်နေကြတဲ့ အဆင့်ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ်တို့မှာ

ကိုယ့်ရွာကိုယ် ကာကွယ်နေရာတဲ့အပြင် အင်းဝကို ကာကွယ်ဖို့ စစ်အင်အားပေးရသေးတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ရွာရဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အင်းဝ ဟာ ဘာဖြစ်လာမှာလဲဆိုတာ သိထားသင့်တယ် မဟုတ်လား”

လွီဇာက အောင်ဇေယျကို အသေအချာ အကဲခတ်လိုက်သည်။

အောင်ဇေယျတွင် အနောက်ဘက်သို့ ကျယ်ပြန့်သွားသော နဖူးနှင့် မျက်ခုံးမွှေးထင်းထင်းတို့ ရှိနေသည်။ မျက်လုံးအတွင်းသားတို့တွင် နူးညံ့ခြင်း၊ ရက်စက်ခြင်း၊ ပြတ်သားခြင်း၊ ချင့်ချိန်ခြင်း စသည့် ဆန့်ကျင်ဘက်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏။

သူ၏ စကားလုံးများထဲတွင် အမျှော်အမြင်များကို လွီဇာ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒီကိစ္စကို နင့်စိတ်ထဲပဲ ထားပါ..အောင်ဇေယျ..နင့်ရွာအတွက် စီစဉ်စရာရှိတာတွေ တွေးထားရအောင်ပါ”

“ကျုပ်..ယောက်ျားကောင်းပါ..ဆိုခဲ့စေ...မြဲစေပါ”

“ဟံသာဝတီ လည်း အနွေးနဲ့ အမြန်ပဲ..အောင်ဇေယျ...ငါ အဲ့ဒီကိစ္စ ကိုးသိန်းသခင်ဆီ သတင်းလာပါးတာ”

အောင်ဇေယျက ဆေးတံကို ပါးစပ်မှ ချွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အမှောင်ထုဆီသို့ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

လွီဇာက အောင်ဇေယျ အနားမှ ထကာ အနောက်ဖေးတွင်ရှိသော ရှင်မိငယ်ထံ ထလာလိုက်၏။

ရှင်မိငယ်က လွီဇာတို့ အဖွဲ့စားရန်အတွက် ထမင်းအိုး ကို ချက်ချင်းတည်သည်။ မန်းကျည်းရွက်ချဉ်ကို သုပ်ရန်ပြင်နေသည်။

“မိငယ်...ဘာဝိုင်းကူရဦးမလဲ”

“ရတယ်...မမလွီဇာ...ပြီးပါပြီ..ဟင်းကတော့ သိပ်မကောင်းဘူးနော်”

“ရပါတယ်..ဟံသာဝတီက ဂျီသားခြောက်တွေလည်းပါလာတယ်...ပြီးရင် သူတို့ကို ဖုတ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...မမလွီဇာလာတာ ဟင်းကောင်းကောင်းချက်မကျွေးရတော့..အားနာတယ်”

“ရပါတယ်..မိငယ်ရဲ့”

“မမလွီဇာ...ဟံသာဝတီမှာ ပျော်ရဲ့လားဟင်”

လွီဇာထံမှ အဖြေမကြားရ။

“မမကို တွေ့တော့ မောင်ကြီးငတွန်ကို သတိရတယ်....သူ့ရှမ်းပြည်သွားခါနီး မိငယ်ဆိုင်ကို ရောက်လာသေးတယ်....သူက သူ့ကိုယ်သူ လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ဘူးတဲ့...မမလွီဇာ ဟာ သူ့ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာမို့....သူတသက်လုံး နောင်တရလို့မဆုံးဘူးတဲ့...တနေ့မှာ အာဏာရှိတဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ မမလွီဇာ ဆီ သူပြန်လာနိုင်အောင်လုပ်မယ်တဲ့”

“ငါ သူ့ကိုယုံတယ်..သူက ပြောတိုင်းအတိုင်းဖြစ်အောင်လုပ်တယ်..သူက ငတွန်လေ”

လွီဇာ၏ နှုတ်မှ တတွတ်တွတ်ရွတ်နေတော့၏။

.....
လွီဇာ၏ စကားကြောင့် ကိုးသိန်းသခင်မှာ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

“အဲ့ဒီကိစ္စပြောဖို့ လာခဲ့တာ သက်သက်ဆိုပါတော့..လွီဇာ”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ က...သူ့သမီးမင်္ဂလာပွဲနဲ့မို့ လာလို့ အခြေအနေမပေးလို့ပါ”
ကိုးသိန်းသခင်က သူ့ခြေရင်းတွင် ဝပ်တွားနေသော လွီဇာကို အသေအချာအကဲခတ်လိုက်၏။

“ဒီကိစ္စ မင်း ဘယ်သူ့ကို ပြောပြီးပြီလဲ”

“ဘယ်သူမှ မပြောရသေးကြောင်းပါ”

“ဟုတ်ပြီ..မင်းစိတ်ထဲပဲ ရှိနေပါစေ..မသေချာပဲ ရမ်းလုပ်လို့ ရတဲ့
ကိစ္စတွေမဟုတ်ဘူး...ပြီးတော့အထူးသဖြင့် ဒီသတင်းကို သယ်လာသူက မင်းဖြစ်နေတာက
ပြဿနာရှိတယ်..လွီဇာ..မင်းက အရင်တုန်းက ပုပ္ပါးမင်းသမီးတို့ကသည်းတွေနဲ့ ဆက်နွယ်ကြတဲ့ကိစ္စမှာ
ပါခဲ့ဖူးတယ်...အခု ကသည်းစစ်ပြင်နေချိန်မှာ အင်းဝ နဲ့ ဟံသာဝတီကြား စိတ်ဝမ်းကွဲမယ့်စကားမျိုး
ပြောလာတယ်ဆိုပြီး တယ်ယုံကြမှာမဟုတ်ဘူး... ပြီးတော့...အခု ကသည်းတပ်ကို တပ်ဦးက
တိုက်ဖို့ကလည်း ဟံသာဝတီက မွန်ဗိုလ်မှူးတွေ ဦးစီးကြမှာ...အခန့်မသင်ရင်...မင်းကို ရှင်ဘုရင်က
အရေးပါယူနိုင်တယ်”

“ကျွန်တော်မျိုးမတို့က အခြေအနေကို သိပါလျက်နဲ့...အင်းဝကို မလျှောက်ရင် တချိန် တစ်စုံတစ်ရာ
ဖြစ်လာတဲ့အခါ မင်းပြစ်ဒဏ်ကို ခံနေရမှာစိုးလို့ပါ”

“အင်းလေ..ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ..မင်းတို့ ဆင်ဝန်တို့ကို ငါ့တာဝန်ထားပါ..မင်းတို့ ဒီလို
လာလျှောက်ထားတာကို ငါမှတ်ထားပါ့မယ်..တခုခုဆို မင်းတို့မှာ အပြစ်မရှိကြောင်း
ငါတာဝန်ခံပါ့မယ်..ဟုတ်ပြီလား”

“မှန်ပါ..ဒီလိုဆို...ကျွန်တော်မကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ..လောင်းရှည်မင်သမီးအတွက်ရော..သခင့်အတွက်ပါ
ဟံသာဝတီက လက်ဆောင်တွေ ထားခဲ့ပါတယ်..ဘုရား”

ကိုးသိန်းသခင်က ကွမ်းတံတွေးကို အလျင်စလိုထွေးလိုက်သည်။

“ချက်ချင်းပြန်ကြမလို့လား...မိုးလည်းချုပ်နေပြီ....ဒီမှာ တညအိပ်သွားလေကွယ်”

“မှန်ပါ....နောက်ရက်များမှာ ဟံသာဝတီကို အချိန်မီ ပြန်ဆင်းရမှာမို့ပါ”

“အိမ်း...ညဘက်ဆို လမ်းက အန္တရာယ်များဘူးလား..လွီဇာငယ်ရဲ့..ကျုပ်တို့
မတွေ့တာများလည်းကြာပြီ..ဟံသာဝတီအကြောင်းလေးလည်း မေးမြန်းစူးစမ်းချင်သေးတာပ”

“လပြည့်ရက်မို့ လရောင်လည်းရှိနေပါတယ်..အတူပါလာတဲ့ အောင်ဇေယျတို့ နဲ့
ပြန်လိုက်သွားမှာပါ..ကျွန်တော်မျိုးမအတွက် ဟံသာဝတီက အစောင့်အရှောက်နှစ်ယောက်လည်း
ပါပါတယ်....နောက်ပြီးတော့ အင်းဝကို အဝင်မှာ ကျောက်ရောဂါဖြစ်နေတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် နဲ့
အနီးကပ်သွားစကားပြောမိထားလို့..မတော်တဆရောဂါကူးထားရင်”

လွီဇာရှိရာသို့ ညွတ်ကင်းလျက် စကားပြောနေသော ကိုးသိန်းသခင်မှာ ရုတ်တရက် အနောက်သို့
ကိုယ်ကို ရှို့ကာ သလွန်ကို ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“အေး..အေး...ပြန်မယ်ဆိုတော့လည်း..ပြန်ချေကွယ်..မယ်မင်းဆက်သတဲ့ လက်ဆောင်များလည်း
မမလောင်းရှည် ကို တဆင့်ပို့ပေးလိုက်ပါ့မယ်..ပြန်..ပြန်”

လွီဇာမှာ ထိုအခါမှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ခပ်တိုးတိုးချလိုက်နိုင်တော့၏။

ရောင်နီလူလူ မြင်ရပြီ။ ရှေ့ဆီက အင်းဝမြို့တံခါးကို ဖြတ်ကျော်ရမည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရောဝတီမြစ်ကို ဖြတ်ကာ စစ်ကိုင်းသို့ ခရီးဆက်ရမည်။

တညလုံးခရီးဆက်လာသဖြင့် မြင်းများမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြ၏။

လွီဇာမှာ အင်းဝမြို့ရိုးရှေ့မှ ဖြတ်ရင်း မြို့ကြီးကို အပြင်မှ လှမ်းငေးနေသည်။

အထဲတွင် ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေကြပြီလဲ။

လွန်ခဲ့သည့်ရက်က သူရောက်ခဲ့သည်နှင့် မတူ။

မြို့ရိုးပေါ်တွင် အမြောက်ကြီးများကို တန်းစီသာ အသင့်အနေအထား ရှိနေ၏။

မြို့တံခါးအဝတွင် သေနတ်ကိုင်ထားသော ပေါ်တူဂီစစ်သားများ၊ ကုလားပျိုသေနတ်တပ်ဟုခေါ်သော မူဆလင်ကမန်စစ်သားများမှာ သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် ရှုပ်ယှက်နေသည်။

အောင်ဇေယျက မြင်းကို ဒူးစိုင်းပြီး မြို့ရိုးနား ချဉ်းကပ်သွားသည်။ ထို့နောက် လွီဇာတို့ အုပ်စုရှိရာသို့ ပြန်လာ၏။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ..အောင်ဇေယျ”

“ဒီနေ့ မနက်ပဲ...မဏိပူရတပ်တွေ ဒီပဲရင်းကို ဝိုင်းတိုက်နေကြပြီတဲ့...ဟိုတခေါက်က မြေဒူးကနေ ခေါ်သွားတဲ့ ပေါ်တူဂီစစ်သားတွေရော ကသည်းသေနတ်ကိုင်တွေပါ စစ်ကြောင်းသုံးကြောင်း ခွဲတိုက်တာတဲ့လေ”

“အခြေအနေဘယ်လိုရှိတယ်တဲ့လဲ”

“အင်းဝဘက်က ဗိုလ်မှူးမင်းရဲသီဟ ကျသွားပြီလို့ သတင်းတွေထွက်နေတယ်...ဟုတ်မဟုတ်တော့ မပြောတတ်သေးဘူးတဲ့..”

“ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ”

“ကျုပ်သိသလောက်တော့ အင်းဝက အခုမှ စစ်ပြင်တုန်းပဲရှိသေးတယ်..ဗိုလ်မှူးမင်းရဲသီဟ တပ်က ဒီပဲရင်းမှာ ခံတပ်တည်ပြီး အင်းဝက လာတဲ့ အင်အားနဲ့ ပေါင်းပြီး စစ်ချီဖို့ စောင့်နေကြတာ...သူတပ်မှာ ဆင် ၅၀ ၊ မြင်းသည် ၅၀၀၀ နဲ့ သေနတ်သမား နှစ်ထောင်တော့ရှိတယ်..ဒါနည်းတဲ့

အင်အားမဟုတ်ဘူး..အဲ့ဒါ..အခု ကသည်းတွေက ဝုန်းခနဲ ပေါ်လာကြပြီး စစ်ကြောင်းသုံးကြောင်းနဲ့ ခွဲတိုက်တယ်ဆိုတော့..သေချာတယ်...ကသည်းတပ်မှာ လူအင်အား

သောင်းချီပါလာမှာပဲ..ဖြစ်နိုင်တာက..မနှစ်က မြေဒူးကနေ ခေါ်သွားတဲ့ ပေါ်တူဂီတွေပါ

ပါလာမယ်ထင်တယ်..ဒီတိုင်းဆို ဒီပဲရင်းတပ်ကျဖို့များသွားပြီ...ဒီပဲရင်းကျတာနဲ့...အင်းဝကို အနှေးနဲ့ အမြန်ရောက်လာနိုင်တယ်”

အောင်ဇေယျ အသံက စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

လွီဇာကမူ စစ်ရေးစစ်ရာများကို နှုတ်မှ တရစပ်အလွတ်တန်းရွတ်ကာ သုံးသပ်နေသည့် အောင်ဇေယျကို အထူးအဆန်းသဖွယ်ကြည့်နေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့အနောက်ဘက်ဆီမှ စည်တော်ရွှမ်းသံများ ကြားလိုက်ရ၏။

စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ်။

အောင်ဇေယျက တပ်ဦးမှ တံခွန်များကို ကြည့်လိုက်သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့...ဒါ ကိုးသိန်းသခင်ရဲ့တပ်ပဲ”

ကိုးသိန်းသခင်တပ်ဆိုသဖြင့် လွီဇာမှာ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ညကမှ ကျောက်ဆည်တွင် သူတို့ရောက်ရှိခဲ့သည့် ကိုးသိန်းသခင်၏ ရိက္ခာစုဆောင်းရေးလုပ်နေသည့် တပ်ကြီးသည် ဒီပဲရင်းတိုက်ပွဲသတင်းကြောင့် အင်းဝသို့ အပြင်းချီတက်ပြန်လာနေခြင်းဖြစ်၏။

“ကိုးသိန်းသခင်တပ်ကြီး လား...အဲ့ဒါဆို...ငါ့အတွက်တော့ မတော်ဘူး..အောင်ဇေယျရေ.... ဒီနေ့ပဲ ဟံသာဝတီကို ပြန်ဆင်းတော့မယ်”

AVA 1740s

အခန်း(၂၇)

.....
နာဝါလှေငယ်တစ်စင်းသည် မြစ်လယ်ကျွန်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လှော်ခေတ်လာသည်။

ကျွန်းအနီးသို့ရောက်သည်နှင့် လှေငယ်သည် အညိုရောင်မြွေနဂါးပုံစံရေးဆွဲထားသည့် အလံဖြူတစ်ခုကို လွှင့်ထောင်လိုက်သည်။

အလံဖြူကို မြင်လိုက်သည့်အခါ ကမ်းနားတွင် လမ်းလျှောက်နေသည့် နားလဲ ၏ မျက်နှာမှာ ပျော်ရွှင်သွား၏။

“သခင်မ....ကိုယ်တော်လေးတို့ ပြန်လာပါပြီ”

ကသည်းစစ်သည် ရှာဟန်း က ကသည်းဘာသာဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

လှေပေါ်မှ ဆင်းလာသော မင်းသားဆန်ဂျေး ၏ မျက်နှာတွင် နေလောင်ဒဏ်ကြောင့် တင်းတိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ဆန်ဂျေးသည် အင်းဝသားတံငါသည်များပုံစံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ခေါင်းပေါင်းကြီးများ အောက်မှ နေပြီး နားလဲကို ပြုံးပြနေသည်။

ထို့နောက် နားလဲ၏ ဝမ်းဗိုက်စူပုံပုံလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“နေကောင်းရဲ့လား....နားလဲ”

“ကောင်းပါတယ်..ရှင်ရော..အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား”

“လာ..စခန်းကို သွားကြစို့..ကိုယ်ပင်ပန်းလာတယ်..အေးအေးဆေးဆေးပြောပြမယ်နော်”

မင်းသားဆန်ဂျေးက နားလဲ၏ ပုခုံးကို ဖေးမဖက်သိုင်းရင်း တောတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

အချိန်ကား တစ်နှစ်။

ထိုတစ်နှစ်ကာလတွင်း...မြေနုကျွန်းကလေးပေါ်တွင် မဏိပူရမင်းသား ဆန်ဂျေး နှင့် နားလဲတို့ မေတ္တာမျှခဲ့ကြသည်။

နားလဲသည်ပင် ကသည်းစကားကို အတော်အတန်တတ်မြောက်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သူတို့ အိမ်ထောင်တစ်ခု ထူထောင်ခဲ့ကြသည်။

ယခုတော့ နားလဲတွင် ကိုယ်ဝန်သုံးလပင် ရှိနေခဲ့ပြီဖြစ်၏။

မဏိပူရဘုရင်ဂါရ်နာဝဇ်၏ စစ်တပ်ကြီးချီတက်လာချိန်တွင်မူ မင်းသားဆန်ဂျေးမှာ သူ၏ တပ်များနှင့်အတူ စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်းအဖြစ် သွားရောက်ပူးပေါင်းခဲ့ကြသည်။

နားလဲ ကိုမူ ယုံကြည်စိတ်ချရသော ကသည်းစစ်သည် ရှာဟန်း တို့ သုံးဦးနှင့်အတူ ခေတ္တထားရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ဆန်ဂျေးပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီ။

ဆန်ဂျေးက နားလဲခပ်ပေးသော ရေကို အားရပါးရမော့သောက်လိုက်သည်။

“အမောင်တို့ ဒီပဲယင်းအထိ သိမ်းနိုင်ခဲ့ပြီ...အောင်ခဲ့ပြီ”

“ဒီလိုဆို....မောင့်ရဲ့ ခမည်းတော်တပ်တွေ အင်းဝကို ဘယ်တော့ချီတက်မှာလဲ”

“အဲ့ဒါတော့ ခမည်းတော်က အမိန့်မချသေးဘူး....မောင်တို့ ဒီပဲရင်းကို အရင်သွားပူးပေါင်းရမယ်..နားလဲ”

နားလဲက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အမောင်..ကတိမမေ့ပါဘူး..နားလဲ...အင်းဝကို ဝိုင်းပြီးတာနဲ့ မတ္တရာဘက်က နားလဲတို့ လူမျိုးတွေဆီကို စစ်ကူအများကြီးပို့မယ်...သူတို့ကို လက်နက်ရော...လူအားပါ ကူညီဖို့ ခမည်းတော်ကို ရအောင် ပြောမှာပါ”

နားလဲက သူ့ဗိုက်ကလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲ့ဒီကိစ္စတွေ အားလုံးပြီးတာနဲ့ ဂန်ဂလာနန်းတော်ကို ပြန်ကြမယ်..ဟိုမှာ ဒီကလေးလေးကို မွေးဖို့ လိုလေသေးမရှိ အမောင် စီမံပေးပါ့မယ်”

“ကျွန်မလိုက်ခဲ့မှာပါ..မောင်...ဒါပေမယ့်....မသွားခင် ကျွန်မလူမျိုးကို ကျွန်မ တတ်နိုင်တဲ့ တာဝန်ကျေပွန်ခဲ့ချင်တာပါ”

“စိတ်ချပါ..နားလဲ..မနက်ဖြန် မောင်တို့ ဒီကျွန်းကနေ ခွာကြမယ်..ဒီပဲယင်းမှာ ခမည်းတော်ရဲ့ တပ် စောင့်နေကြတယ်”

မြစ်ဆိပ်ဆီမှ ဆူဆူညံညံအသံများထွက်ပေါ်လာ၏။

ဆန်ဂျေး၏ လှေနောက်မှ ဖောင်များဖြင့်ပါလာသော တပ်များဖြစ်ကြသည်။

“ရှာဟန်း..လှေဆိပ်မှာ ဟိုကောင်တွေကို လိုအပ်တာသွားကူလိုက်”

အနီးအနားတွင်ရပ်နေသော ရှာဟန်းက အပြေးထွက်သွား၏။

ထိုအခါကျမှ...ဆန်ဂျေးက နားလဲ၏ ရှေ့တွင် ဒူးထောက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် နားလဲ၏ ဗိုက်ပူပူလေးတွင် သူ၏ ပါးကို ကပ်ထားလိုက်၏။

“ဂန်ဂလာနန်းတော်ထဲမှာ မဏိပူရထီးနန်းကို ဆက်ခံမယ့်..မျိုးဆက်လေးက...ဟော့ဒီထဲမှာပေါ့ကွယ်”

နားလဲ က ရှည်လျားနေပြီဖြစ်သော ဆန်ဂျေး၏ ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

.....

ဒီပဲရင်းတိုက်ပွဲတွင် မြင်းတပ် ၅၀၀၀ ၊ ခြေလျင်တပ် ၂၀၀၀ ပါသော အင်းဝတပ်နှင့် အင်အား ၁၀၀၀၀ ပါသော မဏိပူရတပ်တို့ အကြီးအကျယ်တိုက်ပွဲများဖြစ်ကြသည်။

အင်းဝဘက်မှ ဗိုလ်မှူးမင်းရဲသီဟကျော် မှာ တိုက်ပွဲအစတွင်ပင် ကျဆုံးသွားသည်။

ထိုအခါ မြင်းတပ်ဦးစီးမှူး ဗိုလ်မှူးဇေယျသူက က တိုက်ပွဲကို ဆက်လက်ဦးဆောင်ကာ တိုက်ခဲ့သည်။ နှစ်ရက်နှင့် သုံးညမျှ အနီးကပ်တိုက်ပွဲများ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ပြီးသည့်နောက် ဗိုလ်မှူးဇေယျသူ ထပ်မံကျဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဦးစီးဦးဆောင် မရှိတော့သည့် အင်းဝတပ်များမှာ အင်းဝသို့ အလျင်အမြန် ဆုတ်ခွာကြရတော့သည်။ ဂါရုဇာဝန်၏ တပ်များမှာ ဆက်မလိုက်လာပဲ ဒီပဲယင်းတွင်ပင် အခိုင်အမာတပ်စွဲနေကြသည်။ သားတော်မင်းသားဆန်ဂျေး နှင့်အဖွဲ့မှ တိုက်ပွဲဖြစ်နေရာများကို ရှောင်ကွင်းပြီး ဒီပဲရင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

ဒီပဲယင်းမြို့ကြီးကား မီဟုန်းဟုန်းတောက်နေချေပြီ။

ဂါရုဇာဝန်သည် အင်းဝဘုရင်၏ အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာအဆောက်အဦများနှင့် စေတီပုထိုးများကို ဖြိုချကာ ရသမျှပစ္စည်းများကို လုယက်ယူငင်သည်။ ကသည်းစစ်သည်များကလည်း မြို့အနှံ့ ဖျက်ဆီးလုယက်ကြသည်။

မဏိပူရဘုရင်ဂါရုဇာဝန် သည် စစ်မြေပြင်ဖြစ်နေသည့် ဒီပဲယင်းတွင် မနေပဲ...ရေဦးမြို့အနီး မိုးဒေါင်ရွာခံတပ်တွင် ယာယီတဲနန်းဖြင့် စခန်းချကာ ကွပ်ကဲနေသည်။

တပတ်ခန့်အကြာတွင် ဆန်ဂျေးမင်းသားနှင့်နားလဲတို့ အဖွဲ့သည် တိုက်ပွဲဖြစ်နေရာများကို ရှောင်ကွင်းလျင် ရေဦးသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ခံတပ်အတွင်းသို့ ဆန်ဂျေးမင်းသား၏ ဝေါယာဉ်ဝင်လာသည်ကို ဘုရင်ဂါရုဇာဝန်က ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်၏။

ဆန်ဂျေးသည် နားလဲကို ဝေါယာဉ်ပေါ်တွင် သူနှင့်အတူ တွဲလျက် လိုက်ပါစေသည့် မြင့်ကွင်းက ဂါရုဇာဝန် ကို အတော်ပင် စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်နေစေခဲ့သည်။

မဏိပူရ မဟာဆီမဟာသွေး မင်းယောက်ျားတို့မည်သည် အမျိုးသမီးများနှင့် ဝေါယာဉ်တစ်ခုတည်းတွင် အတူစီးရိုးမရှိခဲ့။

ဆန်ဂျေး က နားလဲကို ဖေးမ ကာ ဝေါယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ယာယီတဲနန်းထဲတွင် ဂါရုဇာဝန်က မတ်တပ်ရပ်လျက် သူတို့ကို ကြည့်နေ၏။

ဆန်ဂျေးက ဂါရုဇာဝန်၏ ခြေဖမိုးတွင် ဝပ်ဆင်းကာ ခြေဖမိုးကို လက်ဖြင့် ထိလိုက်သည်။

နားလဲကကိုယ်ဝန်နှင့်မို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းထိုင်ချကာ ဆန်ဂျေးသင်ပေးထားသည့်အတိုင်း ဂါရုဇာဝန်၏ ခြေဖမိုးကို လက်ဖမိုးဖြင့်ထိရန် ကြိုးစားသည်။

သို့သော် ဂါရုဇာဝန်က နားလဲ၏ လက်ဖြင့် ခြေထောက်ကို အထိမခံပဲ နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အနောက်တွင် ချထားသော သလွန်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်းသားဆန်ဂျေး....မင်းက...ကန်ကလာပ နန်းတော်ရဲ့အရှင်သခင် ပန်ဟောဘာဂါရုဇာဝန်ရဲ့ သားတော်ကြီးနော်”

“မှန်ပါ”

“နန်းတော်ရဲ့ မိုင်ပေါင်းများစွာအကွာကို ဘယ်လောက်ဝေးဝေး မဟာဆီမဟာသွေးဆိုတာ နန်းခလေ့ အယူကို မမေ့ကောင်းဘူး။ မဖျက်ကောင်းဘူးဆိုတာ မင်းနားလည်လား”

သူ၏ ခမည်းတော်က မည်သည့်အချက်ကို ဆိုလိုသည်ကို ဆန်ဂျေးသဘော ပေါက်လိုက်သည်။

“သားတော်ပြောတဲ့ ကြင်ယာတော်နားလဲ ပါ...သူ့မှာ သားတော်ရဲ့ ရင်သွေးကိုယ်ဝန်ရှိနေတဲ့အတွက် ဖေးမတဲ့အနေနဲ့ သားတော်ဘေးမှာ ထားတာပါ”

ဂါရစ်နာဝန် က အလန့်တကြားဖြစ်သွားသည်။

“အင်း...ဒါဆိုလည်း သူ့ကို ပေးနားပါစေ..မင်းနဲ့ငါ..နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောကြမယ်”

ဂါရစ်နာဝန်က အချက်ပြလိုက်သဖြင့် ကသည်းစစ်တပ်နှင့်အတူပါလာသော အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက နားလဲကို တွဲထူဖေးမကာ အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားကြ၏။

“ငါနဲ့ သားတော် စကားပြောစရာရှိတယ်..မင်းတို့ပါ ထွက်သွားကြ”

အနီးအပါးတွင် ခစားနေသော အမတ်များ၊ စစ်သူကြီးများ အားလုံး ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ဂါရစ်နာဝန်က ဆန်ဂျေးကို သူ၏ သလွန်နားသို့ ကပ်လာရန် ခေါ်လိုက်သည်။

ဆန်ဂျေးက ဂါရစ်နာဝန်၏ ခြေရင်းတွင် ထိုင်လိုက်၏။

“ကန်ဂလာပနန်းတော်ရဲ့ အိမ်ရှေ့စံဟာ ဘယ်သူလဲ..ဆန်ဂျေး”

ဂါရစ်နာဝန်က ထိုစကားကို ကသည်းဘာသာဖြင့် မပြောပဲ..မဏိပူရနန်းတွင်းသုံး ဘင်္ဂါလီဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ညီတော် သျှမ်သျှားမင်းသားပါ”

အရိပ်အခြေကို ပါးနပ်သည့် ဆန်ဂျေးကလည်း ဘင်္ဂါလီဘာသာဖြင့်ပင် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“သျှမ်သျှားရဲ့ မယ်တော်ကို ငါကျွံခဲ့တဲ့ ကတိစကားကြောင့်သာ သူ့ကို

အိမ်ရှေ့အရာထားခဲ့ရတယ်..ဒါပေမယ့်...ငါက မင်းကို သူ့ထက် ပိုအားကိုးတာရော သိရဲ့လား”

“သိပါတယ်..ခမည်းတော်”

“သျှန်သျှားဟာ ငါ့စကားကို နားမထောင်ဘူး...ငါကိုးကွယ်လမ်းပြခဲ့တဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ဟိန္ဒူဘာသာကို မထိမဲ့မြင်ပြုတယ်...စစ်ရေးစစ်ရာမှာလည်း တက်ကြွမှုမရှိဘူး..ငါနဲ့ အမြဲဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ... အဲ့ဒီလို မင်းသားတစ်ပါးကို နန်းလျာထားခဲ့တာ..ငါ့မှားသွားခဲ့ပြီလို့ ငါသိခဲ့တယ်..ဆန်ဂျေး”

ဆန်ဂျေးက တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“တကယ်တော့ ကန်ကလာပလွင်ပေါ်မှာ တရားဝင်ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးရှိနေသမျှ..နန်းလျာအိမ်ရှေ့မင်းသား ဟာ ဘယ်သူမဆိုဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်”

ဆန်ဂျေး၏ မျက်လုံးထဲတွင် အရောင်များလင်းလက်လာ၏။

“မင်းက ငါ့အားအကိုးရဆုံး သားကြီးပဲ...ဆန်ဂျေး..ငါနဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူရှိပြီး..ငါ့ခြေရာကို နင်းနိုင်မယ့်သားကြီးပဲ..ဟိန္ဒူသာသနာကို ပြန့်ပွားစေမယ့်..မဏိပူရရဲ့ အနာဂတ်ဘုရင်ဟာ မင်းပဲဖြစ်ရမယ် ..ဒီစစ်ပွဲကြီးမှာ ငါတို့ အောင်ပွဲခံပြီး ပြန်တာနဲ့..မင်းဟာ ကန်ကလာနန်းရဲ့

ထီးညွန့်နန်းလျာအဖြင့် ငါ တရားဝင်ကြေငြာမယ်...သူန့်သျှားကိုတော့ အိမ်ရှေ့အရာကနေ ငါဖယ်ရှားမယ်”

ဂါရစ်နာဝဇ်၏ စကားများကြောင့် ဆန်ဂျေးမှာ ရင်တို့ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ ဘုရင့် သားကြီးဖြစ်သော်လည်း အိမ်ရှေ့စံ ရာထူးကို မရရှိခဲ့သည့်အတွက် သူနှင့် သူ၏ မယ်တော်မှာ နန်းတွင်းတွင် မျက်နှာငယ်ခဲ့ရသည်။

ကန်ကလာနန်းတော်တွင်း အန္တရာယ်ပေါင်းများစွာ၊ မျက်လုံးပေါင်းများစွာကြားတွင် သိမ်ငယ်ခဲ့ရသည်။ အိမ်ရှေ့စံ သျှန်သျှား နန်းတက်လာသည့်အခါ သားတော်ကြီးဖြစ်သည့် သူ၏ ဘဝက မသေချာတော့။ အချိန်မရွေး အသက်ပါ ပေးလိုက်ရသည့်အခြေအနေ။

ထိုအခြေအနေကို သူနှင့် သူ၏ မယ်တော်က အမြဲတမ်းစိုးထိတ်နေခဲ့၏။

ယခုတော့ အခြေအနေက ပေးလာခဲ့ပြီ။ မဏိပူရထီးနန်းကို ဖခင်ဘုရင်ကြီးက သူ့ထံ လက်ကမ်းရန် စကားဆိုခဲ့ပြီ။

“ဒါပေမယ့်.....”

ဆန်ဂျေးက အလန့်တကြားဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“တော်ဝင်သွေးမဟုတ်တဲ့ ထီးဝေးနန်းဝေး တောကြိုအုံကြားက အရိုင်းအစိုင်းမျိုးနွယ် သာမန်မိန်းမငယ်တစ်ယောက်ကို မိဖုရားမြှောက်မယ့်ဘုရင်မျိုးကိုတော့ မဏိပူရပလ္လင်ပေါ် ငါမတင်ဘူး....မင်း...ဒီလို အရိုင်းအစိုင်းမ ကို ကန်ကလာနန်းတော်ထဲ ခေါ်သွင်းသွားရင် ငါတို့ တစ်မျိုးနွယ်လုံး ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ နေရမလဲ”

ဆန်ဂျေး က မျက်လုံးတို့ကို စုံမှိတ်ထားသည်။

“နားလဲက အရိုင်းအစိုင်းမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်..ဟုတ်..မဟုတ်မဟုတ်..ငါလက်မခံဘူး..အင်းဝမင်းသမီးတစ်ပါးပါးဆိုရင်တောင် ငါလက်ခံနိုင်သေးတယ်....သူ့ကို ကန်ကလာနန်းတော်ထဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခေါ်ခွင့်ငါမပြုဘူး...ဆန်ဂျေး”

“သူ့မှာ သားတော်နဲ့ ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်က သုံးလရှိနေပါပြီ”

“မင်းတို့ ဇာတ်လမ်းကို ငါသိသင့်သလောက်သိပြီးပါပြီ...ဖိုနဲ့မ အတူတူ နေတာကြာတဲ့အခါ ဖြစ်တတ်တဲ့ သွေးသားဆန္ဒကို ငါသိပါတယ်..ဒါပေမယ့်...အခု ငါတို့ ရောက်နေတာ စစ်မြေပြင်ကွ..သွေးသားဆန္ဒ ကြောင့် ဖြစ်ပြီးတဲ့ ကိစ္စကို ထားခဲ့သင့်ထားခဲ့ရမယ်..မဏိပူရနန်းတွင်းအထိတော့ မသယ်လာနဲ့ ငါ့သား”

“သားတော် သူ့ကို ကတိပေးပြီးပါပြီ...သူက သားတော်ရဲ့ဇနီးပါ”

“ဟုတ်ပြီလေ....ဒီအရိုင်းမ နဲ့ ကန်ကလာရဲ့ပလ္လင် မင်း ကြိုက်ရာရွေးချေ..သူ့ကို ရွေးချယ်မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကို ငါ့သားတော်အဖြစ်ကနေပါ စွန့်လွှတ်မယ်....ဒီအရိုင်းမနဲ့အတူ နွားလို ရုန်းကျန်ရစ်ပေတော့”

ဂါရစ်နာဝဇ် က သလွန်ပေါ်မှာ ထကာ ခြေလှမ်းကြမ်းကြမ်းဖြင့် အနောက်ဘက်သို့ ဝင်သွားတော့သည်။

ဆန်ဂျေးမှာ ခေါင်းငုံ့လျက် ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်ကာ တွေ့တွေ့ကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်တွင် တဲအပြင်ဘက်ဆီမှ လှစ်ခနဲ ပြန်လည်ပြေးထွက်သွားသော အရိပ်တစ်ခုကို မည်သူမျှ သတိမထားမိလိုက်ခဲ့။

.....
အင်းဝသို့ စစ်ကူသွားကြမည့် မုတ္တမ၊ ရေး၊ ထားဝယ်မှ တပ်များသည် ဟံသာဝတီမြို့ရိုး
ပတ်ချာလည်တွင် လာရောက်စုရုံးမိနေကြပြီဖြစ်သည်။
ထိုအင်အားများသည် တောင်ငူတွင် စုရုံးနေသော ပြည်၊ တောင်ငူတပ်များနှင့် ပူးပေါင်းကာ အင်းဝသို့
ဆက်လက်ချီတက်ကြမည်ဖြစ်၏။
ထိုအချိန်တွင် ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ ၏ သမီးကြီး သီရိ ၏ မင်္ဂလာအခမ်းအနားလည်း ပြီးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
သီရိသည် ဟံသာဝတီ၏ မွန်စစ်သူကြီး သမိန်စက္ကရူ၏ တူတော်စပ်သူ နိုင်စောမြ နှင့်
လက်ထပ်နိုင်ခဲ့ခြင်းက ဦးအောင်လှ၏ ဆွေမျိုးအင်အားကို ပိုမိုတောင့်တင်းစေသည်။
သမိန်စက္ကရူသည် အင်းဝသို့ စစ်ကူသွားမည့် ဟံသာဝတီတပ်များ၏ အကြီးအကဲလည်းဖြစ်သည်။
မြို့စောင့်တပ်များ၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော လက်ျာဗိုလ်၊ မွန်စစ်သည်တို့၏ လေးစားခြင်းခံရသော
သမိန်စက္ကရူမိသားစုတို့သည် ဦးအောင်လှ၏ ကျောထောက်နောက်ခံများဖြစ်လာကြပြီဖြစ်သည်။
ထိုပြင် အင်းဝမှ လာရောက်နေထိုင်သည့် နန်းတွင်းကုန်သည်တော် ဗရင်ဂျီအမျိုးသမီးလွီဇာ သည်လည်း
ဦးအောင်လှ မိသားစုနှင့် ခိုင်မာသော ဆက်ဆံရေးရှိနေသည်။
လွီဇာသည် အင်းဝ၏ စစ်ရေးတွင် အရေးပါသော ကိုးသိန်းသခင်နှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသကဲ့သို့
သန်လျင်မှ ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလိပ်ကုန်သည်များနှင့်လည်း ပန်သင့်သူဖြစ်သည်။
ထိုအခြေအနေများကြောင့် ဟံသာဝတီမြို့ဝန်ဖြစ်သော ဦးသာအောင် က ဦးအောင်လှတို့ အုပ်စုကို
မျက်ခြေမပြတ်စောင့်ကြည့်နေ၏။
ဦးသာအောင်သည် ဟံသာဝတီ၏ အခြားအရေးပါသော အရာရှိကြီးများဖြစ်သည့် ကျီစိုး ဦးမောင်၊
ဦးပေါ် ရဲ၊ ကရင်လူမျိုးစာရေးကြီး ထားကစား၊ အကောက်အခွန်မှူး ဦးကို တို့ကို သူ၏ အင်အားစုအဖြစ်
စည်းရုံးထားသည်။
ကျေးလက်နေ မွန်လူမျိုးတို့ လေးစားကြသည့် နဲရွဲရွာသူကြီး ကွန်းကလ ၏ သမီးကိုလည်း
ဦးသာအောင်၏ သားနှင့် လက်ထပ်ပေးပြီး ဆွေမျိုးစပ်ရန် ကြိုးပမ်းနေ၏။
ထိုအခြေအနေတွင် ဟံသာဝတီသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော လွီဇာအား ဧည့်သည်တော်နှစ်ဦးက
စောင့်ကြိုနေလေတော့သည်။
“မမ..အင်းဝက ဧည့်သည်နှစ်ယောက်က မမကို တွေ့ချင်လို့ ရောက်နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ”
“ဘယ်သူတွေလဲ”
“မသိဘူး....မမ..သူတို့က အင်းဝကလာတာဆိုတော့ မြို့စောင့်တပ်က ဝင်ခွင့်မပြုဘူးတဲ့..မမနဲ့
တွေ့ချင်တာဆိုတော့ လက်ျာဗိုလ်က သေချာစစ်ဆေးပြီး သန္နိတံခါးပေါက်နားက ဇရပ်မှာ ခဏတည်း
ခိုင်းထားတယ်”
“မယ်ဖူး...ညည်းကိုယ်တိုင် သူတို့ကို သွားခေါ် ခဲ့စမ်း..ငါရောက်ပြီလို့”
မယ်ဖူးက ဘင်္ဂလားလူမျိုးလှည်းမောင်းသမား ကို ခေါ်ကာ ချက်ချင်း ထွက်ခွာသွားသည်။

လွီဇာက စစ်ကိုင်းမှ ဝယ်လာခဲ့သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းအချို့ကို အစေခံအမျိုးသမီးနှင့်အတူနေရာ ခွဲခြမ်းနေသည်။

မကြာမီ မယ်ဖူး နှင့်အတူ လူစိမ်းအမျိုးသားနှစ်ဦး ရောက်လာကြ၏။

တစ်ဦးမှာ ရွှေကျင်ခတ်ပုဝါကို ပေါင်းထားသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားညိုညိုဖြင့် သန်မာသည့်မေးရိုးများပေါ်မှ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များက ပြတ်သားတည်ကြည်သည့်ဟန်အပြည့်။ နောက်တစ်ဦးမှာ မျက်နှာပြားပြား၊ ခန္ဓာကိုယ်ကျစ်ကျစ်ဖြင့် အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြစ်သည်။ ရွှေကျင်ခတ်ပုဝါဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်က လွီဇာ ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ထိုင်ကြပါ”

“ခင်ဗျားက လွီဇာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျုပ် မတ္တရာဗိုလ်မင်း သူရိန်စောပါ”

လွီဇာ သည် ထိုအမည်ကိုကြားသည်နှင့် ထိုင်နေသည့် ထိုင်ခုံမှပင် ကြွေမတတ်ဖြစ်သွား၏။

“နားလဲ..နားလဲရောဟင်”

လွီဇာ၏ အမေးကြောင့် သူရိန်စောနှင့် ငကက်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားသူ့ကို ကယ်ဖို့ စီစဉ်ပေးခဲ့တာဆိုတော့..ခင်ဗျားဆီမှာ သူရောက်နေပြီမှတ်လို့”

“မဟုတ်ဘူး..ကျွန်မဆီကို သူမရောက်လာဘူး..ဒါနဲ့ ...သူ လွတ်သွားလား”

“အင်း..သူလွတ်သွားတယ်တဲ့....ကျွန်တော်တို့ အင်းဝမြို့ထဲ ခိုးဝင်ပြီး လက်မရွံ့ထောင်ကို ရောက်သွားကြတယ်....အဲ့ဒီမှာ တခြားပါးကွက်သားတွေကတော့ နားလဲ ကို ကွပ်မျက်လိုက်ပြီလို့ ပြောကြတယ်...ဒါပေမယ့် ထောင်ရှေ့ဇရပ်ပေါ်မှာ ကျောက်ရောဂါနဲ့ဖြစ်နေတဲ့ ပါးကွက်သား တစ်ယောက်ကတော့ နားလဲ ကို သူလွတ်ပေးလိုက်တယ်တဲ့..ခင်ဗျား အကူအညီတောင်းလို့ လို့ ပြောတယ်”

“အဲ့ဒီ ပါးကွက်သား နာမည်ကို ရှင်တို့ မေးမိသေးလား”

“ငလေး တဲ့”

“ရှင်..ကိုရင်ငလေး..ကိုရင်ငလေး”

လွီဇာနဘေး ကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်နေသော မယ်ဖူးမှာ အလန့်တကြားဖြင့် ထအော်တော့သည်။

“မယ်ဖူး..စိတ်အေးအေးထား..မမ..မေးပေးမယ်”

“အင်း...ငလေးဆိုရင်တော့..ဟုတ်ပါတယ်...နာလဲနဲ့ ကျွန်မအဲ့ဒီထောင်ထဲမှာ တခန်းထဲ နေခဲ့ကြရတာ..သူ့ကိုသတ်ခါနီး ကယ်ပေးဖို့ ငလေးကို ကျွန်မ အကူအညီတောင်းခဲ့တာပဲ”

“ဒါဆို..နားလဲ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

လွီဇာက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို တစ်ခုတော့ ဖြေပေးပါ...ငလေး ကို ရှင်တို့ တွေ့ခဲ့တာမဟုတ်လား”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်..သူ့ကို ထောင်ရှေ့က ဇရပ်မှာ ထားကြတယ်ထင်တယ်”

“သူ့အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

သူရိန်စောက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူ့မှာ ကျောက်ရောဂါအတော်သည်းနေပုံပဲ..မျက်နှာတပြင်လုံးလည်း ကျောက်ဖေးတွေ အပြည့်နဲ့..ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ပြည်တွေထွက်နေတယ်...ကျုပ်အထင်တော့.....”

မယ်ဖူး က ဟီး ခနဲ ငိုချလိုက်သည်။

လွီဇာက ကုလားထိုင်မှ ထကာ မယ်ဖူးကို အတွင်းခန်းသို့ တွဲခေါ်သွားသည်။

ထို့နောက် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာ၏။

“ငလေး ဆိုတာ သူ့ယောက်ျားပဲ”

“ကျုပ်တို့ သတင်းဆိုးယူလာသလိုဖြစ်နေပြီ..စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

“နားလဲ..ကို ကျွန်မကတော့ မတ္တရာကို ပြန်ဖို့ပြောခဲ့တာပါပဲ...သူလည်း မတ္တရာကိုပဲ ပြန်မှာပါ”

“မတ္တရာကိုလည်း ပြန်ရောက်မလာဘူး..ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားဆီမှာ ရှိနေမှာပဲလို့ ထင်တာ..ခင်ဗျားအကြောင်းစုံစမ်းတော့ ဟံသာဝတီကိုပြောင်းသွားတယ်ဆိုတာနဲ့ ခု လိုက်လာကြတာပဲ”

“သူ တခုခု ဖြစ်နေပြီလား”

လွီဇာစကားကြောင့်..သူရိန်စောမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသည်။

“သူ..ဘာမှ ဖြစ်လို့မရဘူးဗျ”

“ဒါနဲ့..ရှင်တို့ ကိစ္စတွေအားလုံး နားလဲ ပြောပြလို့ ကျွန်မသိပြီးပါပြီ..အခု ရှင်တို့ ဘက်က အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုရှိလဲ”

“ကျုပ်တို့ရွာတွေ က ရွာပုန်းတွေဖြစ်ကုန်ပြီ...အခွန်မပေးကြတော့ဘူး...ပထမအသည်ဝန်ကြီးက

ဦးပုတို့နဲ့အတူ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်..နောက်အသည်ဝန်က ဒီကိစ္စကို

မကိုင်တွယ်နိုင်သေးခင်..မဏိပူရစစ်ကိစ္စက ပူလာတာ ကျုပ်တို့အတွက်

ကံကောင်းတာပဲ..ကျုပ်တို့ဘက်ကိုလည်း စစ်တပ်နဲ့ချီပြီး မလာကြဘူး..ဒါပေမယ့်..ကျုပ်တို့

အရှေ့ဘက်ခြမ်းက မွန်ရွာတွေကတော့ အခွန်အတုပ်ပေးနေကြရတုန်းပဲ”

“အင်း..ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်တို့ ပြင်ဆင်သင့်တာတော့ ပြင်ဆင်ထားသင့်တယ်”

“ကျုပ်တို့ အားလုံးကို အဆုံးအထိ တွက်ပြီး ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ”

.....
“မောင်...အားလုံးကို ပြင်ဆင်ပြီး အဆုံးအထိ တွက်ပြီးပြီ....နားလဲ”

“ဒါဆို...ကျွန်မကို မောင်ပေးခဲ့တဲ့ ကတိတွေကရော”

“ မဏိပူရစစ်တပ်ကြီးတတပ်လုံးကို အမိန့်ပေးနိုင်တဲ့ အာဏာမျိုး အခု မောင့်မှာ

မရှိသေးဘူး...ဒါပေမယ့်..မဏိပူရထီးနန်းကတော့ မောင့်အတွက်သေချာသလောက်ဖြစ်နေပြီ...အဲ့ဒါက

နားလဲ ပေါ်မှာလည်း မူတည်တယ်...နားလဲ ကို မောင် ခဏတော့ ထားခဲ့ရလိမ့်မယ်..ပြီးရင် မောင့်လက်ထဲ

အိမ်ရှေ့မင်းသားဆိုတဲ့ အာဏာရလာတဲ့အခါ နားလဲ တို့ကို မောင် လာခေါ်မယ်.. အားလုံးကောင်းဖို့ အတွက် မောင်တို့ အခုအချိန်မှာ ခဏတော့ အနစ်နာခံကြရမှာပေါ့”

နားလဲ က သူပုခုံးကို ဖက်ထားသော ဆန်ဈေး၏ လက်များကို ဖယ်ချလိုက်သည်။

“ဘယ်သူက အနစ်နာခံမှာလဲ....ရှင်လား..ကျွန်မလား”

“နားလဲကို မောင် လည်း ချစ်တာပဲ....မောင်လည်း ခံစားနေရပါတယ်...ခဏပါ

နားလဲရယ်...အခုဟံသာဝတီ ၊ တောင်ငူတပ်တွေက အင်းဝကို

ရောက်တော့မှာ..သူတို့မရောက်ခင်.မောင်တို့ အခု ဒီပဲယင်းကနေ ပြန်ဆုတ်ပြီး အထက်ဘက်မှာ တပ်တည်ထားမယ်...နားလဲကိုလည်း မတ္တရာကို မောင့်စစ်သည်တွေနဲ့ ပြန်ပို့ပေးမှာပါ”

“ရှင်က မလိုက်ဘူးလား”

“ခမည်းတော်က မောင့်ကို နောက်ချန်တပ်နေအနေနဲ့ ခွာစစ်ဆင်ပြီး လိုက်ဖို့ အမိန့်ချထားတယ်..နားလဲ က ခမည်းတော်တပ်နဲ့ လိုက်သွားနှင့်ပါ....လမ်းရောက်တာနဲ့ နားလဲကို ပြန်ပို့ဖို့ ခမည်းတော် စီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

နားလဲက ဆန်ဈေး၏ ဘေးတွင်ရှိသော မဏိပူရဓါးကောက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆန်ဈေး၏ လည်ပင်းပေါ်သို့ ဓားသွားကို တင်လိုက်၏။

“ဒီတစ်ခါ မောင့် ကတိ မတည်ရင်....ကျွန်မကိုယ်တိုင် မောင့် ခေါင်းကို ဖြတ်မယ်”

AVA 1740s

အခန်း(၂၈)

.....
၁၇၃၈ အောက်တိုဘာလ၊သန်လျင်မြို့။

ပြင်သစ်အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီပိုင် သင်္ဘောကျင်း၏ အပန်းဖြေခန်းမသည် စကားပြောသံများ ၊

ရယ်သံများနှင့် ဆူညံနေ၏။

သံလျင်သင်္ဘောကျင်းတွင် ဆောက်လုပ်နိုင်ခဲ့သည့် ပြင်သစ်တို့၏ လာဖလာရီ (La Fulvy) သင်္ဘောကြီး ကို ရေချနိုင်သည့် အထိမ်းအမှတ်ပါတီပွဲဖြစ်သည်။

ပြင်သစ်တို့နှင့် ပင်လယ်ပြင်တွင် အားပြိုင်နေကြသော အင်္ဂလိပ်အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီအရာရှိများမှအပ သန်လျင်နှင့် ဟံသာဝတီတွင် ရောက်ရှိနေသော ပြင်သစ်၊ ပေါ်တူဂီ၊ ဒတ်ချ် ၊ အာမေးနီးယန်း စသော အနောက်တိုင်းသားများအားလုံး နီးပါးတက်ရောက်ကြသည်။

ထူးထူးခြားခြား ပြင်သစ်ပိုင် ပွန်ဒီချယ်ရီမှ အထူးအရာရှိ ဆာဘရူနို ကိုယ်တိုင် သင်္ဘောရေချပွဲသို့ တက်ရောက်သည်။

အနောက်တိုင်းသားတို့ကြားတွင် အင်းဝသူတို့၏ ဝတ်စုံကို ထူးထူးခြားခြားဝတ်ဆင်ထားသည့် လွီဇာ ကို အားလုံးက သတိထားမိကြ၏။

လွီဇာသည် ခုံတန်းလျားတစ်ခုတွင်ထိုင်ကာ အာမေးနီးယန်းကုန်သည်များ နှင့် စကားလက်ဆုံကျနေ၏။ ခဏအကြာတွင် သူတို့ဝိုင်းရှိရာသို့ ပြင်သစ်ကုမ္ပဏီကိုယ်စားလှယ် လာနို ရောက်လာသည်။

“လွီဇာ....မင်းကို ဆာဘရူနိုက သူ့ဝိုင်းဆီ ဖိတ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်..ကျုပ် သူ့ကို မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်ပါတယ်”

လွီဇာက အာမေးနီးယန်းကုန်သည်များကို ခွင့်တောင်းကာ လာနို နှင့် လိုက်ပါသွားသည်။ ပါတီပွဲ၏ အထူးဧည့်သည်တော်ဝိုင်းတွင် ဆာဘရူနိုသည် ဘရန်ဒီတစ်ခွက်ကို ဖိပ်ခံလျက် သောက်နေသည်။

သူ၏ နဘေးနားတွင် ပြင်သစ်ဘုန်းတော်ကြီး ဝီတိုနီ၊ ပြင်သစ်ရေကြောင်းသွားလာရေးအရာရှိ ပူအယ်(Puel)၊ သင်္ဘောလုံခြုံရေးလိုက်ပါလာသည့် ပြင်သစ်ရေတပ်မှ စစ်ဗိုလ်ကလေး ချီဗားလီယားမီးလပ်စ် တို့ က ရယ်မောကာ စကားပြောနေကြ၏။

လွီဇာ ရောက်လာသည့်အခါ ပုရိသတို့၏စကားပိုင်းမှာ ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

“ဒါကတော့ မစ်စ်လွီဇာဒီမဲလိုးပါ..မွန်စီယာတို့ အင်းဝနန်းတော်ကို ယမကာအထူးတင်သွင်းခွင့်ရထားတဲ့ ပေါ်တူဂီလူမျိုး ကုန်သည်တော်ကြီးပါ။ ကုန်သည်ကြီးဟာ အင်းဝမှာမွေးဖွားခဲ့တဲ့ အင်းဝသူစစ်စစ်ပါ”

“ဒါကတော့ မွန်စီယာ ဆာဘရူနို...ပွန်ဒီချယ်ရီပြင်သစ်ဘုရင်ခံမင်းမြတ် မွန်ဆီယာဒူဘလေ ရဲ့ အထူးအားထားရတဲ့ သံတမန်ကြီးပေါ့”

အသက် (၄၀)ခန့်ရှိ ဆာဘရူနို သည် နီစပ်စပ်အသားအရည်၊ နှာခေါင်းချွန်ချွန်နှင့် ပါးပြင်ပေါ်မှ အဖြူရောင်အမာရွတ်ကြီးကို လွီဇာ သတိထားမိလိုက်၏။

“အနောက်တိုင်းအလှနဲ့ အင်းဝသူလေးတစ်ယောက် ကို ဖိတ်ခေါ်ခွင့်ရတဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်” ဘရူနိုက လက်ကမ်းပေးသည်။ လွီဇာက နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဒါကတော့ ပြင်သစ်ဘုန်းတော်ကြီး ဝီတိုနီ ပါ..သင်္ဘောကျင်းက ပြင်သစ်အရာရှိတွေ၊ လုပ်သားတွေအတွက် ဘာသာရေးကိစ္စများဆောင်ရွက်ပေးဖို့လိုက်ပါလာတာပါ။ ဒါကတော့ မွန်စီယာပူအယ် ပါ...အရှေ့အာရှပြင်သစ်သင်္ဘောများရဲ့ ရေကြောင်းသွားလာရေးအရာရှိချုပ်ပါ” ဘုန်းတော်ကြီး၏ ခပ်ဝဝခန္ဓာကိုယ်၊ မျက်နှာပြဲပြဲကြီး နှင့် သူ့နဖူးပေါ်မှ သံပုရာခွံဦးထုပ်လေးမှာ မလိုက်ဖက်လှ။

ရေကြောင်းအရာရှိ ပူအယ်မှာမူ အသက် (၃၀)ဝန်းကျင်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးအနီရောင်ဖြင့် အပြာရောင်မျက်လုံးပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။

“သူကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့လုံခြုံရေးအတွက် အားကိုးရတဲ့ ရေတပ်ဗိုလ်လေး ချီဗားလီယားမီးလပ်စ် ပါ”

မီးလပ်စ်သည် အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်သာရှိဦးမည့် လူငယ်လေးဖြစ်သည်။ သင်္ဘောသားတို့၏ နေလောင်သောမျက်နှာနုနုပေါ်တွင် ရွှေရောင်ဆံပင်အခွေလေးများ က ဝဲကျနေ၏။

(ချီဗားလီယားမီးလပ်စ်သည် ဆင်ဖြူရှင်မင်းလက်အောက်တွင် အမှုထမ်းကာ တရုတ် - မြန်မာ စစ်ပွဲတွင် အားကိုးရသော တပ်မှူးတစ်ဦးအဖြစ် ရှေ့တန်းမှ ရှုပ်ရှုပ်ချွံချွံဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဆင်ဖြူရှင်မင်း၏ အထူးမျက်နှာသာပေးခံရသော စစ်သူကြီးဖြစ်လာသည်)

လွီဇာက မီလပ်စ်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။
မီလပ်စ် က လွီဇာ၏ လက်ကို ဆွဲယူကာ နမ်းလိုက်၏။
“ငယ်ငယ်က ဂရိပုံပြင်တွေဖတ်ဖူးပေမယ့်...နတ်သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ဖဝါးကို နမ်းရမယ်လို့တော့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မျှော်လင့်မထားခဲ့ဖူးပါဘူး”
မီလပ်စ်၏ စကားကြောင့် တဝိုင်းလုံးမှ လူများက သဘောတကျ ရယ်လိုက်ကြသည်။
မီလပ်စ်က သူထိုင်လက်စ ခုံမှ ထကာ လွီဇာကို ထိုင်ရန် နေရာပေးလိုက်၏။
“ကောင်းကင်ဘုံက ဆင်းလာတဲ့ အလှတရားအတွက် ကျွန်တော် မတ်တပ်ရပ်ပေးရတာ တန်ပါတယ်”
ဒီတကြိမ်တွင်တော့ လွီဇာပါ ပြုံးလိုက်မိ၏။
“ကဲ...ဗိုလ်လေးမီးလပ်စ် ရဲ့ကဗျာတွေ ရွတ်တာခဏရပ်ပါဦး...ကျုပ်တို့က အင်းဝမြို့တော်ကို နာမည်သာ ကြားဖူးတာ မရောက်ဖူးကြတော့..အင်းဝမြို့တော်အကြောင်း ကုန်သည်ကြီးဆီက နားဆင်ပါရစေဦး”
ဆာဘရူနိုက လွီဇာအတွက် စကားလမ်းစဖော်ပေးလိုက်သည်။
လွီဇာကား သူမ၏ အလှတရား၊ သွက်လက်သည့်စကားဟန်ပန်တို့ဖြင့် ခဏချင်းပင် ထိုစကားဝိုင်းကို ထိန်းချုပ်နိုင်လိုက်၏။
“ကျုပ်ကို ခဏခွင့်ပြုပါဦး..ဟိုမှာ မိတ်ဆွေ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ ရောက်လာလို့ပါ”
ဖာသာဝီတို့နီက ဝိုင်းမှ ထလိုက်သည်။ ဖာသာဝီတို့နီ ညွှန်ပြရာသို့ လွီဇာကြည့်လိုက်၏။
သန်လျင်ဘာနာဘိုက်ကျောင်းတော်မှ ဖာသာဂါလစ်ဇီယာ နှင့် ဖာသာနာရေနီ တို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ဘရန်ဒီတစ်လုံးခန့် ကုန်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် အခြားသူများမှာလည်း အတော်ပင် ခရီးရောက်နေကြပြီဖြစ်၏။
“ပြင်သစ်အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီအနေနဲ့လည်း မစ်စ်လွီဇာ နဲ့ အလုပ်လုပ်စရာတွေ နောက်ပိုင်းရှိလာနိုင်ပါတယ်..အဲ့ဒီအတွက် မနက်ဖြန်ကျ သင်္ဘောကျင်းရုံးခန်းမှာ ကျုပ်တို့ သီးသန့် ဆွေးနွေးဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်...မစ်စ်လွီဇာအနေနဲ့ လက်ခံနိုင်ပါ့မလား”
ဘရူနို၏ မျက်လုံးထဲတွင် လျှို့ဝှက်သောအရိပ်အယောင်များကိုလွီဇာ မြင်လိုက်ရသည်။
“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မ လာခဲ့ပါ့မယ်”
“ဒါဆို ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး..တခြားသင်္ဘောအရာရှိတွေကိုလည်း သွားနှုတ်ဆက်ချင်လို့ပါ”
ဘရူနိုက ဝိုင်းမှထသွား၏။ ရေကြောင်းအရာရှိ ပူအယ်ကလည်း ဒတ်ချ်အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အတူ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သည်။
ထိုဝိုင်းတွင် မီးလပ်စ် နှင့် လွီဇာတို့သာ ကျန်ရစ်တော့၏။
မီးလပ်စ်က ဘရန်ဒီပုလင်းအသစ်ကို ဖောက်လိုက်ပြီး လွီဇာ ထံ ငဲ့ပေးလိုက်သည်။
“တော်ပြီ..ကျွန်မ များနေပြီ”
“လွီဇာလို့ပဲ ကျွန်တော် ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်လို့ရမလား”
“ရပါတယ်..ဗိုလ်လေး”
“မီးလပ်စ်လို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လွီဇာ က အင်းဝမှာပဲ မွေးတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လွီဇာ ရဲ့ပြင်သစ်စကားပြောက အတော်ကောင်းတာပဲ”

“ကျွန်မက အင်းဝဆိပ်ကမ်းမှာ

ကုန်သည်လုပ်လာတာပါ..အရက်လည်းရောင်းဖူးတယ်..ဂင်ဇာမှောင်ခိုလည်း လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်....ပေါ်တူဂီ၊
ဒတ်ချ် စကားတွေတတ်တယ်၊ ဟံသာဝတီကို ရောက်တဲ့နှစ်တွေမှာ ပြင်သစ်စကားနဲ့
အင်္ဂလိပ်စကားကိုလည်း ပြောတတ်သွားတယ်”

“အား...ကျွန်တော်တောင် (၁၄)နှစ်သားကတည်းက ရေတပ်သားဘဝ နဲ့

ကမ္ဘာပတ်ခဲ့တာ..ဘာသာစကားတွေ အဲ့ဒီလောက် မတတ်ဘူးဗျ..လစ်စဘွန်းဆိပ်ကမ်း မှာ
တစ်နှစ်လုံးနေဖူးပေမယ့်..ပေါ်တူဂီစကားလုံးဝမတတ်ခဲ့ဘူး..ခင်ဗျားက တော်တော်များများ ကို
တတ်တာပဲ”

“ဘယ်အရာမဆို စိတ်ဝင်စားမှုရှိရင် လွယ်ပါတယ်”

“အင်း..ဒီမြေမှာမွေးပေမယ့်...အသွင်အပြင်တွေ ကိုးကွယ်မှုတွေကအစ ဒီက ဗမာတွေနဲ့ ကွာခြားနေတော့
ဘယ်လိုခံစားရလဲ..အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

“ကျွန်မတို့က ဧည့်သည်တွေပါပဲ...ဒါပေမယ့်...ပေါ်တူဂီထက်စာရင်တော့ ဒီမြေကို သူတို့
ပိုရင်းနှီးကြပါတယ်လေ”

“သူတို့ ဆိုတော့....လွီဇာက မပါဘူးလား”

“ကျွန်မ က လစ်စဘွန်းမပြောနဲ့.....ပေါ်တူဂီကိုလိုနီကိုအာကိုတောင် မရောက်ဖူးဘူး..ဒါပေမယ့် ကျွန်မ
တစ်နေ့မှာ ကျွန်မလူမျိုးတွေကို ကျွန်မတို့ ဘိုးဘွားတွေတိုင်းပြည်ဆီ ရောက်အောင်ပြန်ခေါ်သွားမယ်လို့
စိတ်ကူးဖူးတယ်..အဲ့ဒီအတွက်လည်း ကျွန်မ အမြဲတမ်း ကြံစည်နေတယ်..ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ရဲ့
ပေါ်တူဂီအစိုးရက ကမ္ဘာ့ရေကြောင်းစစ်အင်အားမှာ အရမ်းအားနည်းသွားပြီ...သူတို့ခေတ်လည်း
ကုန်သွားခဲ့ပြီ..သူတို့ဆီက အကူအညီကို ကျွန်မ မမျှော်လင့်တော့ဘူး..ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ ရတဲ့နည်းနဲ့
ရုန်းကန်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

မိလပ်စ်က ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် လွီဇာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက....စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ..လွီဇာ...မနက်ဖြန် ဘရူနို နဲ့ တွေ့တဲ့အခါ...သူတို့က
အင်းဝအခြေအနေရယ်..ဟံသာဝတီအခြေအနေရယ်ကို မင်းဆီက နှိုက်ထုတ်လိမ့်မယ်..ပြီးတော့ အင်းဝ
နဲ့ ဟံသာဝတီ နှစ်နေရာလုံးမှာ နှံ့စပ်နေတဲ့ ဗရင်ဂျီဘာသာဝင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းဆီကနေ
ပြင်သစ်ဟာ အကူအညီတစ်ခုတောင်းလိမ့်မယ်.....အဲ့ဒီအခါကျ....မင်းကိစ္စကိုလည်း ပြောဖြစ်အောင်
ပြောပါ.. ကျုပ်ပြင်သစ်တွေဟာ ဈေးဆစ်တတ်ကြတယ်....ဒါပေမယ့် သူတို့အတွက်
အကျိုးအမြတ်များမယ့်ကိစ္စဆို...ကြာကြာဈေးမဆစ်တတ်ကြပါဘူး....ဒီတော့ ဘရူနိုနဲ့ ဆွေးနွေးတဲ့အခါ

ကိုယ်လိုချင်တာကို ရအောင် အရင်တောင်းပါ.....သူစိတ်မဝင်စားတောင်...ဘုရင်ခံချုပ်ဆီ
ဒီသတင်းရောက်သွားတဲ့အခါ....အပေးအယူတစ်ခုအနေနဲ့ အကျိုးဖြစ်လာနိုင်တယ်”

မိလပ်စ်၏ စကားကြောင့် လွီဇာ၏ မျက်လုံးများ အရောင်လက်သွားသည်။

“ကျွန်တော် တို့ သင်္ဘောမထွက်ခင် တလလောက် ဒီမှာ ကြာဦးမှာ..ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ်
ဟံသာဝတီကို လာလည်ချင်ပါသေးတယ်..ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို စမြင်လိုက်ရတဲ့ ဟော့ဒီည ရဲ့
အခိုက်အတန့်မှာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ..... ”

မိလပ်စ်က စကားကို ဆက်မပြောသေးပဲ ရပ်နေလိုက်၏။

“မွန်စီယာ..ကျေးဇူးပြုပြီး”

ထိုအချိန်တွင် လွီဇာ၏ ပုခုံးကို လူတစ်ဦးက လာကိုင်ကာ ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

ဖာသာနာရနေီ။

“ဖာသာ...လာထိုင်ပါ..ဒါ ကျွန်မမိတ်ဆွေ ရေတပ်ဗိုလ် မွန်စီယာမိလပ်စ်ပါ..ဒါက

သန်လျင်ဘာနာဗိုက်အသင်းတော်က အီတာလျံဘုန်းတော်ကြီး နာရေနီပါ”

နာရေနီ နှင့် မိလပ်စ်တို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

မိလပ်စ်က ပြောလက်စ စကားရပ်တန့်ခံလိုက်ရသဖြင့် အိုးတို့အန်းတန်းဖြစ်သွား၏။

“လွီဇာ ကျုပ် စကားပြောစရာရှိလို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမို့ အရေးကြီးတယ်”

နာရေနီ၏ စကားကြောင့် မိလပ်စ်က သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ကာ ထထွက်သွားသည်။

“ဖာသာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လွီဇာ ဟံသာဝတီကို ဘယ်တော့ပြန်မလဲ”

“ဒီမှာ နှစ်ရက်လောက်တော့ ကြာဦးမယ်”

“သူ့ကို မှာလိုက်စရာရှိလို့”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

နာရေနီက ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

“လက်ျာဗိုလ်”

လွီဇာ ပြုံးလိုက်၏။

“အင်း ပြောပေးမယ်လေ..ဘာများလဲ”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်အခြေအနေကို ဖာသာဂါလစ်စီယာက လုံးဝမကြိုက်တာ လွီဇာလည်းသိပါတယ်.

လက်ျာဗိုလ်ကိုတော့ မြို့စောင့်တပ်မှူးမို့ သူ မပြောရဲဘူး.....အခု ကျုပ်ကို တနင်္သာရီ ကို ပို့ဖို့ လုပ်နေပြီ....

ဘာတီကန်က အမိန့်ကို သူစောင့်နေတာ”

“အဲ့ဒါ ပြောပေးရမှာလား”

“ကျုပ် သံလျင်က နေ ဘယ်မှာ မသွားချင်ဘူး..အဓိက က ဘာတီကန်ဟာ ဟံသာဝတီမှာ

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ခု ဖွင့်ဖို့ အားသန်နေတယ်...အင်းဝကလည်း အဲ့ဒီကိစ္စ ဘာအကြောင်းမှ

မပြန်ဘူး..လက်ျာဗိုလ် က ဟံသာဝတီအုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းထဲကမို့...သူ့ဆီကနေ ဟံသာဝတီမှာ

ဘုရားကျောင်းဖွင့်ဖို့ကိစ္စ သူကူညီမယ်လို့ နည်းနည်း လေသံပစ်ထားစေချင်တယ်...ပြီးရင် ကျုပ်ကို တနင်္သာရီ မပို့ဖို့ ဖာသာဂါလစ်စီယာကို မသိမသာလေး သတိပေးစေချင်တယ်.ကျုပ် သူနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး”

“ဘယ်သူနဲ့..မခွဲနိုင်တာတုန်း”

“ဘယ်သူရှိရမတုန်း..ရှင်တို့ မြို့စောင့်တပ်မှူးပေါ့”

ဖာသာနာရေရှိက လွီဇာ၏ ပုခုံးကို ဆတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်၏။ လွီဇာက တခပ်ခပ်ရယ်လိုက်သည်။

.....
၁၇၃၈ ခုနှစ်။ အောက်တိုဘာလ ၂၀ ရက်နေ့။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ၏ ဘထွေးတော် ကိုးသိန်းသခင် ဦးဆောင်သည့် အင်းဝစစ်ကြောင်းသည် ဟံသာဝတီ၊ ပြည်၊ မုတ္တမ၊ ရေး၊ ထားဝယ် မှ စစ်ကူများနှင့်အတူ ကသည်းတို့ရှိရာ ဒီပဲယင်းသို့ ချီတက်လာကြသည်။

ကသည်းတို့ကား ဒီပဲယင်းမြို့ကို မြေလှန်မီးတိုက်ကာ အထက်ဘက်သို့

ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားကြပြီဖြစ်သည်။

ကိုးသိန်းသခင်၏ အမိန့်အရ မွန်စစ်သူကြီး သမိန်စက္ကရူ ဦးဆောင်သည့် ဟံသာဝတီ၊ မုတ္တမ ရာမညစစ်ကြောင်း အဖွဲ့မှာ ရှေ့ဆုံးမှ အပြင်းချီတက်ကာ ကသည်းတို့အား အမှီလိုက်လေသည်။

ရာမညတပ်မှာ အယောင်ပြဆုတ်ခွာသွားသော ဂါရုဇာဝန်၏ တပ်ဆီသို့အမှီလိုက်ပြီး ကိုးသိန်းသခင် နှင့် အခြားတပ်များမှ နောက်မှ ပုံမှန်သာ လိုက်လာခဲ့သည်။

ရာမညတပ်မှာ မင်းကင်းရှိ၊ သံပေါက်ချောင်း တစ်ဖက်ကမ်းတွင် စခန်းချနေသော ဂါရုဇာဝန်၏ ကသည်းတပ်ကို တဖြည်းဖြည်း ခိုလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းလွင်ပြင်ဆီမှ ဆင်များ၊ မြင်းများနှင့် အောင်စည်အောင်မောင်းသံတို့ က ကသည်းတပ်တွင်း ပျံ့လွင့်လာသည်။

ဂါရုဇာဝန် ၏ ယာယီတဲနန်းအတွင်းသို့ ဝေါစီးအမတ် မဟာသူန်သီ နှင့် သမားတော်ကြီးတို့ ဝင်လာ၏။

“ကောင်မလေးအတွက် အချိန်ကျပါပြီ..အရှင်မင်းမြတ်”

“သူ့ အခြေအနေရော”

“တိုက်နေကျ အားဆေးမြစ် ထဲ အိပ်ဆေးထည့်ထားပါပြီ..နောက်သုံးနာရီအကြာအထိ သူ သတိလစ်သလို အိပ်ပျော်နေပါလိမ့်မယ်”

“ငါမိန့်သလို ငါတို့ မဏိပူရတော်ဝင်သွေးကို ဘယ်ကိုမှ ရောယှက်ပါမသွားစေချင်ဘူးနော်..အဲ့ဒါကရော” သမားတော်ကြီးမှာ စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“နောက် နေ့တဝက်လောက်ဆို....မရှိတော့ပါဘူး..အရှင်မင်းမြတ်”

“ကဲ..ဒါဆို တပ်ဆုတ်ဖို့ အချက်ပြလိုက်တော့”

သမိန်စက္ကရူ၏ တပ်များ သံပေါက်ချောင်းကို ကျော်ဖြတ်လာသည့်အခါ ညနေ နေဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကသည်းတို့ ချန်ထားရစ်သော စခန်းအဟောင်းကိုသာ တွေ့ရတော့၏။

ကသည်းတို့ကား ချောင်းဖျားသို့ ဆက်လက်ဆုတ်ခွာသွားပြီဖြစ်သည်။

သမိန်စက္ကရူသည် ကသည်းတို့ မသိမ်းဆည်းနိုင်သဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော သေနတ်များကို စာရင်းပြုလုပ်ကာ လိုက်လံသိမ်းဆည်းနေ၏။

“ဗိုလ်မင်း..ဟိုးတဲ ထဲမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် တွေ့လို့ ဖမ်းချုပ်ထားပါတယ်”

“ကသည်းမလား”

“ကသည်းနဲ့တော့ သိပ်မတူပါဘူး”

“ငါ့ရှေ့ခေါ် ခဲ့စမ်း”

နားလဲသည် ပြူးကြောင်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် မွန်စစ်သားတို့ ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်လာခဲ့၏။

နေ့လည်က သမားတော်ကြီးတိုက်သော ဆေးကို သောက်ပြီး သူမအိပ်ပျော်သွားသည်မှာ ကသည်းတို့၏ ယာယီတပ်စခန်းတွင်ဖြစ်သည်။

ယခု သူမ နိုးလာသည့်အခါ ကသည်းတပ်စခန်းတွင် မွန်စစ်သားများကိုသာတွေ့ရတော့သည်။

သမိန်စက္ကရူက သူ့ရှေ့တွင် မတ်တပ်ရပ်နေသော အမျိုးသမီးကို သေချာကြည့်လိုက်၏။

“မယ်မင်း..ဗမာစကားတတ်လား”

“တတ်ပါတယ်”

“ကသည်းမလား”

နားလဲ က အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ သူတို့ချင်း စကားပြောသံများမှာ ဗမာစကားမဟုတ်ပဲ မွန်စကားများဖြစ်နေသည်ကို နားလဲသဘောပေါက်လိုက်သည်။

မတ္တရာတွင်နေစဉ်က အနီးအနားရွာများရှိ မွန်များ၏ စကားပြောသံကို နားလဲ ကျက်မိပြီးသားဖြစ်၏။

“ကျွန်မ..ကွေ့လူမျိုးပါ... မတ္တရာဘက်ကပါ....ဒီပဲရင်းမှာ အလုပ်လာလုပ်ရင်း သူတို့က သုံ့ပန်းအဖြစ် ဖမ်းလာကြတာပါ”

“သေချာလို့လား....မယ်မင်းကြည့်ရတာ...”

သမိန်စက္ကရူသည် ထိုင်နေရာမှ အလန့်တကြားထရပ်ပြီး နားလဲ၏ အောက်ပိုင်းကို သေချာကြည့်နေသည်။

ပေါင်ကြားဆီမှ စီးဆင်းလာသော ညိုညစ်ညစ်သွေးများက နားလဲ၏ ခြေရင်းတွင် အိုင်ထွန်းစပြုလာသည်။

နားလဲ က သမိန်စက္ကရူ၏ အပြုအမူကြောင့် သူ့အောက်ပိုင်းသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါကျမှ သူမ၏ ဝမ်းဗိုက်ဆီမှ နာကြင်သည့်ဝေဒနာကို ခံစားလာရတော့သည်။

နားလဲ ရုတ်တရက် ပျော့ခွေသွားသည်။

အနီးတွင်ရှိသော မွန်စစ်သားက နားလဲကို ပွေ့ထူလိုက်၏။

သမိန်စက္ကရူက ထိုင်နေရာမှ ထလာကာ နားလဲ အနီးတွင် ဒူးထောက်လိုက်သည်။

“ကိုယ်ဝန်ပျက်တာပဲ...သမားတော်ဆီ အမြန်ခေါ်သွား”

AVA 1740s

အခန်း(၂၉)

“ကလေးမ...ကလေးမ”

နားလဲ က သမိန်စက္ကရူ၏ အသံကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း...ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျသွားပြီ”

နားလဲ ထံမှ မည်သည့် အသံမှထွက်မလာ။

“သမားတော်က ပြောတယ်.... မင်း ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျစေတဲ့ ဆေးတစ်ခု တိုက်ခံလိုက်ရတယ်တဲ့”

နားလဲ အံ့ကိုသာ ကြိတ်ထားလိုက်သည်။

မျက်လုံးထဲတွင် သူ၏ တဲထဲသို့ ဝင်လာကာ အားဆေးလာတိုက်သည့် သမားတော်ကြီးနှင့် အပြင်တွင် ရပ်ကာစောင့်ကြည့်နေသော ဝေါစီးအမတ် မဟာသူန်သီ တို့ကို မြင်ယောင်လာ၏။

“အခု ကျွန်မကို သတ်ကြမှာလား..သတ်ကြတော့လေ”

သမိန်စက္ကရူက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သမီး..စိတ်သိပ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့...ငါတို့ မင်းကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူး..ငါတို့မင်းကို

ကယ်တင်ချင်ပါတယ်..ဒါပေမယ့်..ငါတို့က စစ်လိုက်တိုက်ရဦးမယ်...ပြီးတော့ဒီနေရာက

စစ်မြေပြင်ပဲ..နောက်မှာလည်း ငါတို့တပ်တွေ လိုက်လာကြဦးမှာ..နောက်တပ်မှူးတွေက မင်းကို

မသင်္ကာရင် မင်းတခုခုဖြစ်သွားနိုင်တယ်..ဟိုမှာ မင်းအတွက် မြင်းတစ်စီးနဲ့ ရိက္ခာခြောက်တွေ၊

ဂင်ဇာငွေနည်းနည်း စီစဉ်ပေးထားတယ်.. ဒီကနေ မင်း လာခဲ့တဲ့နေရာဆီကို ရအောင်ပြန်တော့”

ခဏအကြာတွင် မွန်သမားတော်တစ်ဦးရောက်လာသည်။

သမိန်စက္ကရူလက်ထဲသို့ ဖက်ဖြင့် ထုတ်ထားသည့်အရာတစ်ခုကို ပေးလိုက်၏။

“ရော့..ဒါကြိတ်မှန်ရွက်ကို ထန်းလျက်၊ရှောက်သီးတွေနဲ့ ရောကြိုထားတဲ့

ကြိတ်မှန်ယိုပဲ...မင်းဝေဒနာတွေအတွက် အကောင်းဆုံးဆေး..ကဲ..ငါတို့ သွားတော့မယ်..ရဲမက်တွေ..သူ့ကို

မြင်းပေါ်တင်ပေးလိုက်ကြပါ”

ရဲမက်နှစ်ဦးက နားလဲ ကို မြင်းပေါ်တင်ရန် တွဲထူလိုက်ကြ၏။

“ဟို...ဟို...ဦးကြီး”

သမိန်စက္ကရူက ပြန်လှည့်လာ၏။

“ဘာပြောမလို့လဲ..ကလေးမ”

“ကျွန်မ ကလေးလေးရော”

သမိန်စက္ကရူက စခန်း၏ ထောင့်ဘက်တစ်နေရာသို့ မေးငေါပြလိုက်သည်။

မီးခိုးငွေ့ငွေ့ထွက်နေသေးသော ပြာပုံလေးတစ်ပုံ။

“လ နုသေးလို့ မင်းခံသာသွားတာ...အဆိုးထဲက အကောင်းလို့ပဲမှတ်ပါ..သမီး”

သမိန်စက္ကရူက သက်ပြင်းချကာ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည်။

မြင်းကျောကုန်းပေါ်တွင် ကောက်ရိုးများဖြင့်သီထားသော ကုန်းနှီးထူထူကို ခင်းထား၏။

နားလဲမှာ နာနာကြင်ကြင်ဖြင့်ပင် ခွထိုင်လိုက်သည်။

ရာမညတပ်ကြီးမှာ ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့ဆက်လက်ထွက်ခွာကြပြီဖြစ်သည်။

နားလဲ မှာ သူတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်သို့။

တရွေ့ရွေ့။

တရွေ့ရွေ့။

“ဟိတ်..ရပ်စမ်း”

မည်သည့်အရပ်သို့ပင် ရောက်ပေါက်မှန်းမသိ။

နေပူပူတွင် နွမ်းလျနေသော နားလဲ။

သူ့ရှေ့တွင် ဝိုင်းထားသော လူအုပ်စုတစ်စု။ ဝါးချွန်များကိုယ်စီဖြင့်။

“မြင်းပေါ်က ဆင်း”

သူတို့ အသံများက ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ နားလဲ ခေါင်းများ မူးဝေနေ၏။

ကြိတ်မှန်ရွက်ယိုထုတ်ကလေးကို လက်တွင် ကိုင်ထားသည်။

ဝါးချွန်တစ်ချောင်းက နားလဲ၏ လည်မြို့ကို ထောက်လိုက်သည်။

“ခဏနေကြဦးဟေ့”

အနောက်ဘက်မှ အသံထွက်လာသည်။ ဝါးချွန်များက နားလဲ လည်မြို့မှ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားကြ၏။

ယင်းမာခေါက်ဆိုးထားသည့် သင်္ကန်းကို ခေါင်းမီးခြုံကာ မျက်နှာအုပ်ထားသည့် လူတစ်ဦး။

“ခင်ဗျား...အင်းဝအနောက်ထောင်က လွတ်သွားတဲ့ နားလဲ မဟုတ်လား”

ထိုသူက ခေါင်းတွင် အုပ်ထားသော သင်္ကန်းကို ဆွဲခွာလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို မှတ်မိလား”

ကတုံးပြောင်ပြောင်နှင့် မျက်နှာကြီးက ရုပ်ဆိုးအကျဉ်းတန်လွန်းလှသည်။ ကျောက်ပေါက်အရာ

ချိုင့်ခွက်များက မျက်နှာတစ်ခုလုံး အပြည့်။

“ကျုပ်...ပါးကွက်သား ငလေးပဲ....ဒကာမ”

ထိုအခါမှ နားလဲက မျက်လုံးကို ပြူးကာ သေချာကြည့်သည်။

ကျောက်ပေါက်အမာရွတ်များက ငလေး နဖူးမှ နွားခိုး ဆိုသည့် စာတမ်းကို ပျက်စေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ငလေး ၏ ရုပ်မှာမူ ကျောက်ပေါက်မာအပြည့်ဖြင့် အကျဉ်းတန်သွားခဲ့ပြီ။

ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်သွားခဲ့ပေပြီ။

“ခင်ဗျား..နေမကောင်းလာဘူးနဲ့..တူတယ်”

“ဟုတ်တယ်..ကျွန်မ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျလာတာ”

“ဟေ့...ဒကာတို့ သူ့ကို မြင်းပေါ်က ဆင်းနိုင်အောင် လုပ်ပေးလိုက်ကြ”

နားလဲအား ဝိုင်းရံနေသည့် လူတစ်စုက မြင်းပေါ်မှ တွဲချပေးလိုက်ကြသည်။

“ဟို သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ စကားပြောကြတာပေါ့”

ငလေး တဖြစ်လဲ ဘုန်းကြီးက သစ်ပင်အောက်တွင် သူ၏ အခင်းလေးကို ခင်းကာ ထိုင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သက်သာသလိုထိုင်ပါ..ကျုပ်က အခြေအနေအရ သင်္ကန်းစည်းထားရတာ”

နားလဲက သစ်ရိပ်အောက်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲဗျာ..ခင်ဗျားက လွီဇာ နဲ့ အတူ ရှိနေတာမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး...ငါ..ကသည်းတွေလက်ထဲ ရောက်သွားတာ”

“ဟူး..ကျုပ်က ခင်ဗျားကို တွေ့တော့ပျော်သွားတာ..ကျုပ်မိန်းမ မယ်ဖူးက လွီဇာနဲ့ ပါသွားတာတဲ့...သူ့အကြောင်းသိရတော့မယ်ထင်တယ်”

“ငါ ကသည်းတွေ လက်ထဲမှာ တစ်နှစ်ကျော်ကြာတယ်..အခုလည်း သူတို့ တပ်ဆုတ်တော့ ငါ့ကို ထားသွားခဲ့ကြတာ”

“ခင်ဗျားကို အင်းဝအနောက်ထောင်မှာ လူနှစ်ယောက်လာရှာသေးတယ်...ကျုပ်က လွီဇာ ဆီ ပါသွားတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား..ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဘယ်သူတွေလဲလို့တော့ သေချာမသိဘူး..ခင်ဗျားလွတ်သွားတာသိတော့ အတော်ဝမ်းသာသွားကြပုံပဲ”

“နင့် ကျေးဇူးတွေပါ..ငလေး”

“ကျုပ်ကျေးဇူးမဟုတ်ဘူး..လွီဇာကျေးဇူးဗျ”

“နင်က အခု ဘုန်းကြီးဖြစ်နေပြီလား”

“အင်းဝမှာ ကျောက်ကြီးပေါက်ကြတော့ ကျုပ်ကိုလည်း သေလူဆိုပြီး သူတို့က ဧရပ်ပေါ်စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြတယ်..ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားကိုလာရှာတဲ့ သူတွေ ပေးခဲ့တဲ့ ငွေစ နဲ့ မြို့ပြင်ကို ရအောင်ထွက်တယ်...နောက်တော့ အင်းဝအနောက်ဘက်က ပဲကြီးခင်းအရပ်မှာ ဟိန်ဘုန်းကြီး ဆိုတဲ့ ကျုပ်ဆရာနဲ့ တွေ့တာပဲ...သူက ကျုပ်ကို ကုသပေးပြီး ကျွေးမွေးခဲ့တာ..အခုကျုပ်က ဘုန်းကြီး လူယုံကိုရင်ကြီးပေါ့”

“နင်တို့က အခု ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

“ကျောင်းအတွက် အလှူခံထွက်လာကြတာလေ”

“ဟင်..နင်တို့ အလှူခံကလဲ”

ငလေးက ခပ်ထွေထွေပြီးလိုက်ပြီး ပတ်ထားသည့် သင်္ကန်းကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ဆရာ ဘုန်းကြီးက ပြောဖူးတယ်...ဟော့ဒီလို ခေတ်ပျက်ကြီးထဲမှာ မကောင်းမှုကို ဖုန်းကွယ်ဖို့ဆိုတာ သစ်ခေါက်ဆိုးအဝတ်စလေးပတ်ပြီး ကတုံးတုံးလိုက်ရုံပါပဲတဲ့... အခုလည်း ကျုပ်တို့က သူတော်စင်တွေပါ...ဒီလမ်းက လာသမျှလူရဲ့ လည်မြိုကို ဝါးချွန်လေးနဲ့ ထောက်..မမြဲခြင်းတရားကို ပြပြီး အလှူခံစားနေတဲ့ သူတော်စင် နဲ့ သူဒုက္ခတွေပေါ့”

“ငါ့မှာတော့...ဘာမှ မပါဘူး...မွန်တပ်တွေပေးသွားတဲ့ ဂင်ဇာနည်းနည်းနဲ့

ထမင်းခြောက်တွေပဲပါတယ်..ပြီးတော့မီးနေသွေးတွေ စွန်းနေတဲ့ မြင်းတစ်ကောင်ပဲပါတယ်”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်ခါးပြမတိုက်ပါဘူး...ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားအသက်ကို

လွှတ်ပေးခဲ့ဖူးတာပဲ..အခုလည်း....ခင်ဗျားသွားချင်တဲ့နေရာကို သေချာလမ်းညွှန်ပေးပါ့မယ်”

“ငါ မတ္တရာကို ပြန်ချင်တယ်..ရွာပြန်ချင်တယ်”

“ခင်ဗျားအကို ဂုဏ္ဏအိန်တို့ ဆီလား”

“နင် သူ့ကို သိလို့လား”

“သူလည်း အခု ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂုဏ်အိမ်ဖြစ်နေပြီ
ဖြစ်နေပြီ....ကျုပ်တို့အဖွဲ့အချင်းချင်း ချိတ်ဆက်ထားကြတယ်”

နားလဲ၏ မျက်နှာကလေး ဝင်းလက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားကို သူ့ဆီ ရောက်အောင် ကျုပ်တာဝန်ယူပါတယ်..နားလဲ”

.....
အရှေ့ဘက်တွင် ချီတက်သွားသော သမိန်စက္ကရူ၏ ရာမညတပ်များသည်

သံပေါက်ချောင်းရိုးတစ်နေရာတွင် ဂါရစ်နာဝဇ်၏ တပ်များနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ကြတော့သည်။

အနီးကပ်တိုက်ပွဲများ ပြင်းထန်စွာဖြစ်ပွားကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် နောက်ချန်ကျန်ရစ်သော
ဆန်ဂျေးခူရာလက်ပ၏ တပ်များမှာ အနောက်ဘက်မှ ပတ်ကာ သမိန်စက္ကရူ၏ တပ်ကို
ဝင်တိုက်ကြသည်။

ရာမညတပ်မှာ ရှေ့တန်းတွင် အနည်းငယ်သာထားပြီး အနောက်ဘက်မှ ဝင်လာသည့် ဆန်ဂျေး၏
တပ်ကို ခုခံ တိုက်ရပြန်သည်။

ရာမညတပ်များမှာ ကသည်းတပ်တို့၏ နှစ်ဖက်ညှပ်တိုက်မှုကို အသည်းအသန်ခုခံကြရသည်။

တိုက်ပွဲတွင် မွန်စစ်သူကြီး သမိန်စက္ကရူ၊ စစ်ကဲ စက္ကရူ နှင့် ပိုက်မဟာတို့ကျဆုံးသည်။

ကသည်းတပ်များဘက်မှ စစ်သူကြီးစန္ဒယော် ကျဆုံးသည်။

ရာမညတပ်များအားပျော့သွားချိန်တွင် ဂါရစ်နာဝဇ်၏ တပ်မှာ လာရာလမ်းအတိုင်း ဖြန့်ခွဲထွက်ပြီး

အနောက်တွင် ချီတက်လာသည့် ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်၏ တပ်ကို အလစ်ဝင်တိုက်ပြန်သည်။

ရှေ့မှ ရာမညတပ်နှင့် ဆန်ဂျေးတို့ တိုက်ပွဲဆီသာ ဦးတည်အာရုံစိုက်ကာ ချီတက်နေသော

ကိုးသိန်းသခင်၏ တပ်များမှာ ရုတ်တရက် အနောက်ဘက်မှ ကသည်းတပ်များဝင်လာသည်ကို
ခံလိုက်ရသည်။

စစ်သည်များစုစည်းမရတော့ပဲ..တပ်ပျက်ကာ ကိုးသိန်းသခင်သည် ဒီပဲရင်းသို့

ပြန်လည်ဆုတ်ခွာလာရတော့၏။

(မှတ်ချက် မနွေက အခန်း(၁၈)မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ လေ့လာမှုအားနည်းချက်နဲ့ အယူအဆအလွဲကြောင့်

ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင် နှင့် မင်းသားရာဇဝင်ကို တစ်ဦးစီပုံစံ ရေးခဲ့ပါတယ်။ တကယ်က

တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက ကိုးသိန်းသခင်ကို မင်းရဲကျော်ခေါင်၊

ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်၊ ဘုရင်မင်းခေါင်၊ ဘုရင့်နောင်၊ တောင်ငူရာဇာ စတဲ့ ဘွဲ့ပေါင်း ငါးခုထက်မနည်း

ပေးခဲ့တဲ့အတွက် သမိုင်းစာအုပ်တွေထဲ ရောထွေးသွားရခြင်းဖြစ်ပါတယ်ဗျ။ အဲ့ဒီနွေက ကွန်မန်မှာ

လာရောက်ထောက်ပြတဲ့ အကိုတစ်ယောက်ကို ငြင်းခုံခန့်ခွဲတဲ့အတွက်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်)

အင်းဝတပ်များ ဆုံးရှုံးသည့် သတင်းကို ကြားလျှင် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် အလွန် တုန်လှုပ်သွား၏။

စစ်ဦးစီးဖြစ်သည့် ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်ကိုလည်း ဒေါသထွက်ပြီး အင်းဝသို့ ပြန်မဝင်လာရန်

အမိန့်ထုတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုးသိန်းသခင်ဦးစီးသည့် အင်းဝစစ်တပ်ကြီးမှာ ၁၇၃၉ ခုနှစ်အထိ ဒီပဲရင်းတွင်ပင် တပ်ချကာ နေခဲ့ရသည်။

“အင်းဝရဲ့ အခု စစ်ပွဲအခြေအနေကို မင်း ကြားပြီးပြီ မဟုတ်လား”

ဘရူနို ၏ အမေးကို လွီဇာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟံသာဝတီမြို့ဝန် ဦးသာအောင် ကို မင်း ဘယ်လိုမြင်လဲ လွီဇာ”

လွီဇာက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သူ့အကြောင်းသိပ်မသိဘူး”

ဘရူနို က သူ့ပါးပြင်မှာ အမာရွတ်ကြီး တွန့်တက်သွားသည်အထိ ပြုံးလိုက်သည်။

“ပြင်သစ်သင်္ဘောတွေက အရက်စည်တွေ၊ ပုလင်းအကောင်းစားတွေအများကြီး သယ်လာပေးနိုင်တယ်။

သူတို့တွေ အမြတ်ရာခိုင်နှုန်းအားလုံးကို ပြင်သစ်အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီကချုပ်ကိုင်ထားတာ။ ကုမ္ပဏီရဲ့

လက်ထဲမှာ ကိုယ်စားလှယ်တွေကို ရာခိုင်နှုန်းအလိုက် ပေးပိုင်ခွင့်တွေရှိတယ်..လွီဇာ။ မင်း အဲ့ဒါတော့

စိတ်ဝင်စားမှာပါ”

လွီဇာက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ကျွန်မ အလုပ်ပဲ”

“ဒါဆို ငါဆက်ပြောမယ်....လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ကတည်းက ဘုရင်ခံဒူပလေ က သန်လျင်မှာ

ပြင်သစ်ရေတပ်အခြေစိုက်စခန်းတစ်ခုထားဖို့ စီမံကိန်းဆွဲထားဖူးတယ်....အင်္ဂလိပ်တွေမှာလည်း

ဒီအကြံအစည်ကရှိနေတယ်..ဒါပေမယ့် အင်းဝနန်းတွင်းက လုံးဝ ခွင့်မပြုခဲ့ဘူး..အခု အင်းဝဟာ

စစ်မီးတွေ တောက်နေပြီ..ဟံသာဝတီမြို့ဝန် က အင်းဝက တောင်းတဲ့ အင်အားထက် ပိုတဲ့

စစ်သည်တွေကို စုပြီး မြို့ထဲကို ထည့်နေတယ်...ဒါကို မင်းဘယ်လိုထင်လဲ”

“ရှင်တို့ ထင်သလိုပါပဲ..မွန်စီယာ”

“အင်းဝက မဏိပူရတွေနဲ့ ဖြစ်တဲ့စစ်မှာ ရှုံးသွားနိုင်သလား”

“ကျွန်မ တစ်ခုပြောမယ်...မဏိပူရ နဲ့ အင်းဝ ဖြစ်တဲ့စစ်ပွဲဟာ ရှင်တို့ အနောက်တိုင်းသားတွေ ဒီမှာ

အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာထဲမှာလာဖြစ်နေတဲ့ စစ်ပွဲနဲ့မတူကြဘူး..ကျွန်မက အင်းဝမှာ မွေးတာ၊ ပြီးတော့

ကသည်းတွေ အင်းဝကို စဝင်မယ့်အချိန်မှာ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတယ်...သူတို့မှာ နိုင်ငံတစ်ခုကို

ကိုလိုနီပြုတယ်ဆိုတာ ရှင်တို့လို စီးပွားရေးသမားဆန်ဆန် ဖြည်းဖြည်းချင်း သွေးစုပ်ပြီး

အုပ်ချုပ်ဖို့မဟုတ်ဘူး...ဒီအတိုင်းတိုက်ခိုက်လုယက်ပြီး ပြန်သွားကြတာမျိုးပဲ...ပြီးရင်သူတို့အမိန့်နာခံမယ့်

သူကို နန်းတင်မယ်...ပဏ္ဏာဆက် နိုင်ငံငယ်အနေနဲ့ ထားခဲ့တာမျိုးပဲများတယ်....အင်းဝရဲ့ အဝေးမှာရှိတဲ့

ပဏ္ဏာဆက်နိုင်ငံငယ်လေးပဲ..တချိန်လုံး သူတို့ ခေါင်းငုံ့ခံလာရသမျှ အခုချိန်မှာ သူတို့

အင်အားကြီးမားလာတာကို အင်းဝကို ပြဖို့သက်သက် ရယ်၊ တိုက်ခိုက်လုယက်ဖို့ရယ်၊

ဘာသာရေးယုံကြည်ချက်တစ်ခုရယ်နဲ့ သူတို့ စစ်လာတိုက်ကြတာ..ဒီတော့ ဒီစစ်ပွဲက ဘယ်သူမှ

နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး..ကြားက ပြည်သူတွေပဲ သေမယ့်ပွဲ”

“မင်းက ငါထင်တာထက် အများကြီး သိထား၊ လေ့လာထားတာပဲ..လို့ဇာ..ဆက်ပါဦး...အဲ့ဒီအချိန်မှာ
ဟံသာဝတီက အင်းဝကို ပုန်ကန်မယ်ဆိုရင်ရော..ဘာဖြစ်လာနိုင်လဲ”

“မလွယ်ဘူး....အင်းဝဟာ ဟံသာဝတီကိုတော့ မဏိပူရလို ထားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး...သူ့ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးတွေနဲ့
စနစ်တကျသက်ဝင်အောင် လုပ်ထားခဲ့တာ...ပြီးတော့..ဒီအချိန်ဟာ..အင်းဝ ရဲ့ စစ်အင်အားကို အံ့တုရမယ့်
အချိန်မဟုတ်သေးဘူး..အင်းဝဟာ ကသည်းတွေနဲ့ စစ်ပြေငြိမ်းလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့
ဟံသာဝတီစိမ့်ညက်ညက်အချေခံရလိမ့်မယ်”

“ဟံသာဝတီရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်လာမယ့် နိုင်ငံတွေက လက်နက်တွေ ကူမယ်ဆိုရင်ရော”

“အချိန်မကျသေးဘူးလို့ ကျွန်မထင်တယ်”

“အချိန်က ဘယ်တော့ကျမှာလဲ”

“အင်းဝ ဟာ ငြိမ်းတော့မယ့် ဆီမီးခွက်ပဲ...ငြိမ်းခါနီး ရှိစုမဲ့စုအားနဲ့ သူ့အတောက်လောက်ဆုံးအချိန်မှာ
သွားကိုင်လို့ ကတော့ သေချာပေါက်ပူလိမ့်မယ်....သူ့မီးနဲ့သူ မီးစလေး တိုဝင်သွားတဲ့အချိန်ကျ လေနဲ့
မှုတ်တောင်ပြိုပါတယ်..အခုကတော့ အချိန်မကျသေးဘူး”

“မင်း ငါတို့ကို ကူညီမလား”

“ရှင်တို့ကရော ကျွန်မကို ကူညီမလား”

“ငါတို့ ဘာကူညီရမလဲ”

“လူ တစ်ရာ ဆန့်တဲ့ သင်္ဘောနှစ်စင်း၊ ပြင်သစ်အလံလွှင့်ထားပေးရမယ်၊
ပြင်သစ်ရေတပ်အစောင့်အရှောက်နဲ့ လစွဲဘွန်းအထိ ရွက်လွှင့်ပေးရမယ်”

“မင်းက ဘယ်သူတွေကို ခေါ်သွားမှာလဲ”

“ကျွန်မလိုပဲ ဘိုးဘွားတွေရှိတဲ့ မြေကို ပြန်ချင်တဲ့...အင်းဝ က ကျွန်မလူမျိုးတွေ”

“ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စပဲ”

“လုပ်ပေးချင်ရင် လွယ်မှာပါ... မွန်စီယာ”

“ကောင်းပြီလေ...ဘုရင်ခံကို ငါတင်ပြပေးပါ့မယ်..ကဲ..ငါတို့ ကိစ္စ ဆက်ပြောမယ်... ဟံသာဝတီသာ
အင်းဝလက်က လွတ်မြောက်ခဲ့ရင်..အခြေစိုက်စခန်းကိစ္စ မင်း ငါတို့ကို ကူညီနိုင်မလား..မင်းရဲ့
ဓနအင်အားနဲ့ ဟံသာဝတီက အရာရှိတွေကို အခုကတည်းက သိမ်းသွင်းထားနိုင်မလား”

“ဟံသာဝတီကို အင်းဝလက်က လွတ်အောက်လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အင်အားစုတစ်ခုရှိတယ်...အဲ့ဒါ...အခုမြို့ဝန်
ဦးသာအောင် တော့ မဟုတ်ဘူး”

“ငါတို့ မသိရပါလား..ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဦးအောင်လှ”

“ဟင်..သူက ဘယ်သူလဲ”

“သူက ဘယ်သူလဲ ဆိုတာထက်...သူ့လက်ထဲမှာ ဟံသာဝတီမြို့စောင့်တပ်ရှိတယ်၊ မွန်စစ်သူကြီး
မိသားစုတွေရှိတယ်၊ ပြီးတော့.....အင်းဝနန်းသွေးပါတဲ့ မင်းသားတစ်ပါးလည်း ရှိနေတယ်”

ဘုရားနီက လို့ဇာ ကို တအံ့တသြကြည့်လိုက်၏။

.....
ဦးအောင်လှ က အဝိုင်းကျေးရွာဆရာတော်ကို ဦးချကာ ကျောင်းပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။
ထို့နောက် ကွမ်းဖတ်အချို့ကို ထွေးထုတ်လိုက်၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းသရက်ပင်ရိပ်တွင် ထင်းခွဲနေသော ပဉ္စင်းငယ်တစ်ပါး နှင့် သမီးဖြစ်သူ ဂမုန်းတို့
ရယ်မောနေကြသည်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

ထိုနှစ်ဦးကတော့ ဦးအောင်လှကို သတိမထားမိကြ။

“ဦးပဉ္စင်းသာလှ က ကြွက်သားတွေတောင် အတော်ထွက်လာမှပဲ..ဂမုန်း တွေ့ခါစကလို
စုတ်ချွန်းချွန်းလေး မဟုတ်တော့ဘူးနော်”

“ရှင်လိင်ပျံ တဲ့အရွယ်ကိုဗျ...ဂမုန်းတောင်မှ အရင်ကထက် ပိုပြီး လှ လာသေးတာပဲ”

“ဟယ်”

“တကယ်ဗျ..အရင်က ဆံရစ်ဝိုင်းကလေး ကို ခုထိ မှတ်မိပါရဲ့”

“ဟိုတုန်းက ဦးပဉ္စင်းသာလှ ကျောင်းပေါ်မှာ အဖကို ချောင်းကြည့်နေတုန်း ဂမုန်းသွားတိုင်လိုက်တာရော
သိလား”

“သိပါဗျာ..အဲ့ဒီတုန်းက ကျုပ်မှာ ကျောင်းပေါ်က ခုန်ချပြေးရတာ..ခြေထောက်တောင်
နာပါလေရောလား”

“ဆင်ပွဲထဲမှာ တွေ့တော့လည်း အဖကို ဂမုန်းပဲ တိုင်လိုက်တာပဲ”

“အလိုဗျာ..ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ မွေးလာသလား..အမိ”

ဂမုန်းက တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

“ဟံသာဝတီကို တစ်ခေါက်လောက် လိုက်လည်ပါလား..ဂမုန်းတို့ အိမ်မှာ တည်းလေ”

“ရွှေမောစောဘုရားကြီးကို အနီးကပ်ဖူးချင်တာဗျ..တခါ ဆရာတော်နဲ့ လိုက်ရင်း

မောကရုပ်တံခါးဘက်ကနေ ပဲ လှမ်းဖူးလိုက်ရတယ်”

“ဒါကြောင့်...လာခဲ့ပါဆို”

“ဂမုန်းတို့ အဖ ကို ကျုပ်က ကြောက်ပါတယ်ဗျာ...သူခေါ်မှ လာရဲမှာပါ”

ပဉ္စင်းကလေး မောင်သာလှ ၏ စကားသံကြောင့် ကျောင်းလှေကားမှ ဆင်းလာသော ဦးအောင်လှက
တချက်ပြုံးလိုက်သည်။

AVA 1740s

အခန်း(၃၀)

.....
၁၇၃၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ။

ညဦးပိုင်းဖြစ်သော်လည်း ဟံသာဝတီမြို့၊ တောင်ဘက်ရှိ ဒါဒလိုတံခါးမှာ မပိတ်နိုင်သေး။

မဏိပူရတပ်များ၏ နှစ်ဖက်ညှပ်တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရသည့်ကြားမှ ရအောင်ဖောက်ထွက်လာသော
ရာမညတပ်အချို့မှာ ဟံသာဝတီသို့ ပြန်ဝင်လာနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဟံသာဝတီ၊ မုတ္တမ၊ ရေး၊ ထားဝယ်စသော ရာမညတပ်ပေါင်းစု၏ စစ်ဗိုလ်ချုပ် သမိန်စက္ကရူမှာ တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မုတ္တမမှ လူငယ်တပ်မှူးတစ်ဦးဖြစ်သူ တလပန်းက တပ်များကို ရသလောက်စုစည်းကာ ဟံသာဝတီသို့ အရောက်ပြန်လာနိုင်ခဲ့၏။

တိုက်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာရှိသူများ များပြားလှသည်။

ဆေးဝါးကုသရန် အလို့ငှာ အင်းဝသို့ ဝင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း

အင်းဝဘုရင်မဟာဓမ္မရာဇာအဓိပတိက စစ်ရှုံးခဲ့သည့်တပ်များကို အမျက်တော်ရှနေသည့်အတွက် ဝင်ခွင့်မရခဲ့။

ထို့ကြောင့် ဟံသာဝတီသို့သာ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ အင်းဝ မှ ဟံသာဝတီလမ်းခရီးမှာဝေးလံပြီး ကြမ်းတမ်းလှသည့်အတွက် ဒဏ်ရာရရှိသူ စစ်သားအများစုမှာ လမ်းတွင်ပင် သေဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော စစ်သည်များအရေးကို ဆောင်ရွက်ပေးရန်အတွက် မြို့ဝန်ဦးသာအောင်က ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ ကို တာဝန်ပေးခဲ့သည်။

ရွှေမောဓောစေတီခြေရင်းရှိ မြေကွက်လပ်တွင် စစ်ပန်းလာသော ရာမညတပ်မှ စစ်သားများမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ဖြင့် ထိုင်နေကြသည်။

သူတို့ စိတ်ဓာတ်ကျနေကြ၏။

အင်းဝအတွက် စစ်တိုက်ပေးခဲ့သော်လည်း အင်းဝမြို့က သူတို့ကို အဝင်မခံခဲ့။ သူတို့တင်မဟုတ် အင်းဝ၏ အရေးအပါဆုံး စစ်သေနာပတိတစ်ဦးဖြစ်သည့် ကိုးသိန်းသခင်၏ တပ်များကိုပင် အင်းဝသို့ အဝင်မခံခဲ့။

ဟံသာဝတီကလည်း မြို့ဝန်အဆင့်ကပင် သူတို့အား အရေးမစိုက်။

အင်းဝသို့ စစ်ကူလိုက်သွားသော စစ်သည်တပ်ခန့်မှာလည်း ကသည်းတို့လက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ကျန်ဒဏ်ရာရသူအချို့မှာလည်း အင်းဝမှ ဟံသာဝတီသို့ လာရာလမ်းတွင် သေဆုံးသွားခဲ့ကြပြီ။

မုတ္တမ၊ ရေး၊ ထားဝယ်တို့မှ တပ်များမှာ သူတို့နေရပ်သို့ ပြန်ရန် ဟံသာဝတီတွင် ရက်အတန်ကြာ အားဖြည့်အနားယူကြရဦးမည်။

ထိုကာလအတွင်း သူတို့အတွက် ရိက္ခာနှင့် ဆေးဝါးကုသရေးကိစ္စများက မရေရာလှ။

“ဆင်ဝန်ကို ကျုပ်တာဝန်ပေးထားတယ်...သူလုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

စကားတခွန်းသာပြောပြီး အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည့် မြို့ဝန်ဦးသာအောင်၏ အမူအယာကြောင့် တလပန်းမှာ အံ့ကို ကြိတ်ထားလိုက်သည်။

သူလည်း စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီဖြစ်သည်။

မြို့ဝန်ခြံဝတွင် ထားရစ်သော မြင်းပေါ်သို့ အားယူတက်လိုက်သည့်အခါ သူ၏ ဘယ်ဘက်ပုခုံးဆီမှ အောင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ကသည်းတို့နှင့် တိုက်ခဲ့သောတိုက်ပွဲအတွင်း သူပုခုံးတွင် ကျည်သင့်ခဲ့သည်။ ယခုအထိ ထိုကျည်ကို ခွဲမထုတ်နိုင်သေး။ ဆန္ဒမရှိသိပ်ကာ အဝတ်စဖြင့်ပတ်ချည်ခဲ့ရသည်မဟုတ်လား။

ရွှေမောစောဘုရားခြေရင်း မြေကွက်လပ်ဆီ ရောက်လာသည့်အခါ သူ၏ တပ်ဆီမှ ဆူညံတက်ကြွနေသော အသံများကို ကြားနေလိုက်ရသည်။

အစောပိုင်းသူ ထွက်လာစဉ်ကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ ညည်းညူသံများဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေသည့်စစ်သားများသာ။

ကညင်ဆီ မီးတိုင်များကလည်း လင်းလင်းထိန်ထိန်။

နွားလှည်းဆယ်စီးခန့်ကလည်း ရပ်ထားသည်။

“တပ်မှူး...ဟိုမှာ ဆင်ဝန်ရောက်လာတယ်..ကျုပ်တို့အတွက် အရက်တွေရော၊ ရိက္ခာတွေရောဗျ...ဆေးကုပေးမယ်သူတွေပါ ပါလာတယ်”

ထားဝယ်စစ်ကဲ အဲဂေါင်း က တလပန်း၏ မြင်းကို ပုတ်ကာ တက်ကြွစွာပြောလိုက်၏။

“သူတို့ ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုးဘုရားစောင်းတန်းထဲမှာ ရှိတယ်...ခင်ဗျားကို စောင့်နေကြတယ်”

တလပန်းက မြင်းကို စစ်သားတစ်ယောက်အား ပေးလိုက်ကာ စောင်းတန်းဆီသို့ လမ်းလျှောက်သွား၏။

“ကျွန်တော်မျိုး မုတ္တမကြောင်းမှ တပ်မှူးတလပန်းပါ ဆင်ဝန်မင်း”

ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှက တလပန်းကို ဖော်ရွေစွာပြုံးပြသည်။

“အိမ်း..တပ်မှူးလေး လူတွေက အတော်ပင်ပန်းလာကြတာပဲ...အတော်လေးကို ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့တိုက်ကြခိုက်ခဲ့ကြတယ်ထင်ရဲ့..စိတ်မပူပါနဲ့...ဒဏ်ရာရတဲ့လူနာတွေအတွက်...မြောက်ဘက်မှာ တဲတစ်ခု အရေးပေါ်ထိုးနေပါတယ်..လောလောဆယ် သူတို့ကို ဟံသာဝတီက သမားတော်တွေက ကြည့်ပေးနေပါတယ်.. တချို့အရမ်းဒဏ်ရာသဲတဲ့လူတွေအတွက် မနက်ဖြန်မှာ သံလျင်က အနောက်တိုင်းဆေးကုတတ်တဲ့ ဗရင်ဂျီဘုန်းတော်ကြီးတွေကို ဟောဒီက မြို့စောင့်တပ်မှူး လက်ျာဗိုလ်က သွားခေါ်လာပါလိမ့်မယ်”

လက်ျာဗိုလ်ဆိုသူက တလပန်းကို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ တလပန်းက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မွန်ဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျန်တဲ့စစ်သားတွေ စိတ်ဓာတ်ကျနေကြတာ..သူတို့အတွက်လည်း ဟောဒီက ကုန်သည်ကြီး လွီဇာ က ဗျစ်ရည်တွေ၊ ဗျန်ရည်တွေ လှူပေးမှာပါ.....စားနပ်ရိက္ခာအတွက်လည်း မပူပါနဲ့..ကျုပ်ဇနီးနဲ့ သမီးတွေက ဦးဆောင်ပြီး မြို့သူမြို့သားတွေက ချက်ကျွေးပါလိမ့်မယ်...ဟံသာဝတီဟာ ကျုပ်ရှိနေရင် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အိမ်လို့ပဲမှတ်ပါလို့.. တပ်သားတွေကို ပြောပြပေးပါဦး”

နဘေးနားတွင် ရပ်နေသော လွီဇာ ကို တလပန်းက အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတော်ကြီးမားပါတယ်..ဆင်ဝန်မင်း..ကျွန်တော်မျိုးတို့မှာလည်း တလမ်းလုံးစိတ်ဓာတ်ကျလာကြရ တာပါ..ငါတို့ ဘယ်သူ့အတွက် စစ်တိုက်ခဲ့ကြတာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုးကို ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင် ပြန်မေးရမှာ ရှက်လာပါတယ်”

ဦးအောင်လှက ကွမ်းတစ်ယာကို တလပန်းထံ ကမ်းပေးလိုက်၏။
“စစ်ဆိုတာကတော့ အနိုင်နဲ့ အရှုံး ရှိကြစမြဲပဲ မဟုတ်လား.... ဒီနှစ်မျိုးထဲက တစ်မျိုးကို
လက်ခံပေးနိုင်စိတ် မွေးကြရမှာပဲ... အခု ရှုံးတဲ့ အရှုံးထဲကနေ နောက်တကြိမ် နိုင်ဖို့အကြောင်းအရင်းကို
ရှာဖွေကြရမှာပဲ..ဒါ ကျုပ်အယူအဆပါ”
တလပန်းက ဦးအောင်လှကို တလေးတစားဖြင့် လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။
“မှန်ပါ...ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဟံသာဝတီသားတွေ အင်းဝရဲ့ ရွှေနန်းရှင်အရေး၊ အင်းဝမြို့တော်ကြီး
ထိပါးမယ့်အရေးအတွက် အသေခံပြီး စစ်တိုက်ပေးခဲ့ပေမယ့်...ကျွန်တော်မျိုးတို့
စစ်ရှုံးချိန်မှာတော့ အင်းဝရဲ့ တံခါးကတော့ ပွင့်မလာခဲ့ဘူးမဟုတ်လား...ကျွန်တော်မျိုးရော..ကျန်တဲ့
စစ်သည်တွေပါ..ဒီခံစားချက်ကို နာနာကြင်ကြင်ရှိလှပါတယ်”
“အင်း..အဲ့ဒါက အရေးကြီးပါတယ်လေ...စစ်တိုက်တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ အဓိက က
စိတ်ဓာတ်ပဲ..စစ်သည်တွေအနေနဲ့ ငါတို့အရေးအတွက် ငါတို့တိုက်နေတာဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးထက်
သာတဲ့လက်နက်မှ မရှိတော့ဘူးလို့ ကျုပ်တော့ မြင်တယ်..ဟံသာဝတီမှာတော့ ကျုပ်ရှိနေသမျှ
ရာမညသားတွေအတွက် တံခါးဖွင့်ထားပေးပါ့မယ်”
လွီဇာက သေသပ်လှပသော ပုလင်းတစ်လုံးကို ကိုင်ကာ လမ်းလျှောက်လာသည်။
“ကဲ.... ကျွန်တော်မ အထူးတင်သွင်းလာတဲ့ဟော့ဒီ ပြင်သစ်ပြည်ဖြစ် ဘရန်ဒီအရက်ပုလင်းလေး ကို
ချီးမြှင့်ပေးဖို့ စစ်ပြန်မောင်ကြီးအတွက် ဆင်ဝန်မင်းက
အမိန့်တော်ရှိထားပါတယ်..ဟုတ်ပါတယ်လေ....ဒါတွေက
ယောက်ျားကောင်းတွေနဲ့ပဲထိုက်တန်တာမဟုတ်လား....တပ်မှူးတို့ကတော့ ဆင်ဝန်အိမ်တော်နဲ့
ကျွန်တော်မအိမ်တော်မှာ လူခွဲအနားယူဖို့ ကျွန်တော်မတို့ ပြင်ဆင်ထားပါတယ်ရှင်..”
လွီဇာက တလပန်းနဘေးတွင် ခူးတုတ်ထိုင်လျက် ဘရန်ဒီပုလင်းလေးကို ပေးလိုက်သည်။
တလပန်းမှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် လက်များပင် တုန်ရီနေ၏။ သူ ပင်ပန်းလှပြီ။
သူတို့ အသက်စွန့်တိုက်ပေးခဲ့ရသည့် ပဒေသရာဇ်အရှင်သခင်များဆီမှ လိုချင်ခဲ့သည်မှာ ထိုကဲ့သို့
နွေးထွေးမှုမျိုး မဟုတ်ပါလား။
“ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်...ဆင်ဝန်မင်း.....တလပန်းနဲ့ သူ့စစ်သည်တွေဟာ ဒီနေ့ ဆင်ဝန်မင်းနဲ့
ဟံသာဝတီသားတွေဆီက ရခဲ့တဲ့ နွေးထွေးမှုမျိုးကို ဘယ်တော့မှ မေ့မသွားပါဘူး”
တလပန်းထွက်သွားပြီးနောက် ဦးအောင်လှနှင့် လွီဇာတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ရင်း ပြုံးလိုက်ကြ၏။

.....
၁၇၃၉ ခုနှစ်၏ မိုးရာသီကား ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ။
ဗေဒင်ကိန်းခန်းအရ ယတြာချေသည့်အနေဖြင့် ရွှေပေါ်ကျွန်းတွင် နေထိုင်လျက်ရှိသည့်
မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ ၏ ယာယီတဲနန်းဆီသို့ ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင် ရောက်ရှိလာသည်။
အစပိုင်းတွင် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက ကိုးသိန်းသခင်အား အတွေ့မခံခဲ့။

အင်းဝနန်းတော်တွင်လည်း မနေပဲ မြို့သစ်၊ စစ်ကိုင်း၊ တံတားဦး၊ ပင်းယ စသည့်မြို့များသို့ လှည့်လည်ကာ မနော်ရမ္မာဥယျာဉ်၊ စိတ္တရမ္မာဥယျာဉ်၊ စိတ္တလတ္တာဥယျာဉ်၊ ကျေးနင်းကြီးဥယျာဉ်၊ ကျေးနင်းငယ်ဥယျာဉ်၊ ဟေမဝန်ဥယျာဉ် စသည်ဖြင့် ဥယျာဉ်သစ်များတည်ဆောက်နေလေသည်။ ယခုအခါ အရေးပေါ်အခြေအနေဖြစ်ကြောင်း အကြီးတော် ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာက လျှောက်တင်လာသဖြင့် အတွေ့ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“ဘထွေးတော်...ဒီပဲရင်းတပ်က လာတာလား”

မဟာဓမ္မရာဇာမိပတိ၏ အသံက ခပ်မာမာဖြစ်နေသည်ကို ဘေးနားတွင်ခစားနေသူများပင် သတိထားမိလိုက်ကြသည်။

“မှန်ပါ..အော်ပန်လက်စားဆီက စစ်ရေးသတင်းပါလာလို့..ဖဝါးတော်ရင်း ခစားရခြင်းပါ”

အော်ပန်လက်စား ထံမှ ဆိုသဖြင့် ရှင်ဘုရင်သည် အနည်းငယ် ကိုယ်ကို မတ်လိုက်သည်။

“ကသည်းတွေက မနှစ်က ကတည်းက ပြန်သွားပြီမဟုတ်လား..အခု ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“မှန်ပါ..ကသည်းဟိုစော်ဘွား ဂါရစ်နာဝဇ်သည် မိုးတွင်းတစ်လျှောက်လုံး နန်းတော်သို့

မပြန်ပဲ..ကလေးပန်းသာလွင်ပြင်တွင် မျိုးရိက္ခာနှင့် ဖောင်များ၊ တံတားအရှင်များ

ဆောက်လုပ်စုဆောင်းနေ ခဲ့ကြောင်းပါ..ယခုအခါ နေပြည်တော်သို့ စစ်ချီရန်အငွေအသက်များ

တွေရကြောင်း အော်ပန်လက်စားက သတင်းပါးလာပါတယ်...ဖောင်များ၊ တံတားအရှင်များ

ဆောက်လုပ်နေခြင်းကား ဧရာဝတီကို ကူးလျက် အင်းဝရွှေနန်းထိ ထိပါးရန်

ကြံရွယ်ရင်းဖြစ်ဟန်တူကြောင်း”

မဟာဓမ္မရာဇာမိပတိက ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“ဘထွေးတော်မှာ ဘယ်လိုများ စစ်ရေးအစီအမံရှိပါသလဲ”

“မှန်ပါ...မြေတူး နဲ့ မင်းကင်း မြို့များမှာ ခံမြို့အဖြစ် တပ်တည်ထားသင့်ပါတယ်”

“အိမ်းလေ...မနက်ဖန်ခါ အင်းဝရွှေနန်းက မူးကြီးမတ်ရာများဆီ

အမိန့်တော်ပါးလေ..ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ထံ အရေးပေါ် ညီလာခံဝင်ပြီး စစ်ရေးကိစ္စ

စည်းဝေးဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့”

“မှန်ပါ...ကသည်းတို့သည် ယခင်ကကဲ့သို့မဟုတ်ပဲ..သူရဲသူခက်၊ လက်နက်လူသူ ပြည်စုံနေပါသဖြင့်

လျော့မတွေးသင့်ကြောင်းပါ..ထို့ကြောင့်...ယခု အရှင်မင်းကြီး စံနေတဲ့ ရွှေပေါ်ကျွန်းဟာ

မလုံခြုံပါသဖြင့်..အင်းဝနန်းတော်သို့ ပြန်လည်စံမြန်းတော်မူသင့်ကြောင်းပါ”

“နန်းတော်မှာ မွန်းကြပ်တယ်...နေလို့ရသလောက် ဒီမှာပဲ ငါနေဦးမယ်..”

မဟာဓမ္မရာဇာမိပတိက အတွင်းတော်သို့ ဝင်သွား၏။

ကိုးသိန်းသခင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး အကြီးတော်ပဒေသရာဇာကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာက လက်ကာပြလိုက်ရင်း..

“ကျုပ်..ကြည့်ပြောပေးပါမယ်..ရွှေနန်းရှင် အကြောင်းလည်း ခင်ဗျား သိသားပဲ..ကိုးသိန်းသခင်..သူက

သူ့ဟာသူအေးအေးနေချင်တာ”

“တနိုင်ငံလုံးအရေး ဒီလောက်ပူနေတာ...သူက အေးအေးနေချင်လို့ မရဘူးလေ...အကြီးတော်မင်းရ”
ကိုးသိန်းသခင်၏ အသံက ခပ်မာမာဖြင့် ကျယ်သွားသဖြင့် အနီးအနားမှလူများပင် လန့်သွားကြသည်။
အင်းဝအရေးကား အမှန်တကယ်ပင် စတင်ပူလောင်ခဲ့ပေပြီ။
မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် ကသည်းတို့ စစ်ချီလာသည်ကို အလေးမထားခဲ့။
လွန်ခဲ့သည့်နှစ်များကအတိုင်း ခဏဝင်ရောက်ပြီး ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားကြမည်ဟုသာ သုံးသပ်ခဲ့သည်။
ထို့ကြောင့် ကသည်းစစ်ကို ခုခံရန်အတွက် မြေတူးတွင် တပ်မှူးမင်းရဲရာဇသူ၊ မင်းကင်းတွင် တပ်မှူး
မင်းရဲဇေယျသူ နှင့် ဒီပဲရင်းတွင် မင်းရဲကျော်ခေါင်ဘွဲ့ခံ ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင် တို့ကို စုစုပေါင်း
အင်အား (၁၀၀၀)ခန့်နှင့်ပင် ခံတပ်မြို့များအဖြစ် ထားရှိခဲ့၏။
ဂါရစ်နာဝဇ်နှင့် သားတော်ဆန်ဂျေးခူရာလက်ပတို့ ၏ ကသည်းတပ်များသည် စစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်း
ဖြင့် ချီတက်လာသည်။
ပထမဆုံး ခံတပ်မြို့ဖြစ်သည့် မြေတူးမြို့တွင် တပ်မှူးမင်းရဲရာဇသူ နှင့်အတူ ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်၏
တပ်အချို့ပါ လာရောက်ပူးပေါင်းကာ ကသည်းတပ်များကို ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားကြ၏။
မြေတူးမြို့မြောက်ဖက် သစ်ရာပင်အရပ်တွင် မဏိပူရတပ်နှင့် ကိုးသိန်းသခင်ဦးအောင်သည့်
အင်းဝတပ်များ ရင်ဆိုင်မိကြသည်။
မဏိပူရတပ်မှာ ယမန်နှစ်ကထက် လူအင်အားပိုမိုများပြားပြီး စနစ်ကျလာသဖြင့် အင်းဝတပ်များမှာ
တပ်လန်ကာ ဆုတ်ခွာပြေးကြသည်။
အင်းဝတပ်မှူးသုံးဦးလုံးမှာ မဏိပူရ၏ စစ်အင်အားကို ခံစစ်ဖြင့်သာတိုက်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြပြီး
ခံတပ်တည်ရာမြို့များသို့ ပြေးဝင်ကြကာ အခုအခံအခိုင်အလုံဖြင့် နေကြတော့သည်။
မဏိပူရတပ်များမှာ ခံတပ်မြို့များမတိုက်ပဲ စည်သာ၊ မုဆိုးဖို၊ ဟန်လင်း လမ်းကြောင်းအတိုင်း
အင်းဝမြို့ရှိရာသို့ ဦးတည်ချီတက်သွားကြသည်။
ထိုအခြေအနေကြောင့် ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်မှာ ဒီပဲရင်းမှ ခွာကာ စစ်ကိုင်းမှ ခုခံရန် အလျင်အမြန်
နောက်ကြောင်းပြန်ချီရပြန်သည်။
မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိလည်း စစ်သတင်းများကြားသည်နှင့် မလုံမခြုံဖြစ်နေသည့် ရွှေပေါ်ကျွန်းမှ
ထွက်ကာ အင်းဝသို့ အလျင်အမြန်ဝင်လေသည်။
ထို့နောက် အင်းဝတွင် မြို့စောင့်တပ်အနည်းငယ်သာချန်ထားပြီး စုစည်းရသမျှ တပ်အင်အားများကို
စစ်ကိုင်းသို့ ပို့သည်။
စစ်ကိုင်းကောင်းမှုတော်ဘုရားကို ကွေ့ဝိုက်ကာ မြောက်မှ အရှေ့ဘက် မင်းဝံတောင်ရိုးအထိ၊
အနောက်ဘက် တင်းတိမ်အင်းအထိ သစ်တပ်ကြီးများ အရေးပေါ်တည်ဆောက်ကာ ခုခံရန်
ပြင်ဆင်ရတော့၏။

စစ်ကိုင်းမြို့၊ ကောင်းမှုတော်ဘုရား၏မြောက်ဘက် စာရေးရွာသို့
ကသည်းတပ်များဝင်လာကြပြီဖြစ်သည်။
ကသည်းတပ်တို့၏ ပစ်ခတ်လိုက်သည့် အမြောက်သံများနှင့်အတူ စာရေးရွာဘက်မှ မီးခိုးလုံးကြီးများ
တက်လာသည်ကို စစ်ကိုင်းမြို့သားများ မြင်လိုက်ကြရ၏။
စစ်ကိုင်းမြို့ကား ရှုပ်ထွေးဆူညံနေသည်။
အနီးအနားကျေးရွာများမှ လူများသည် စစ်ကိုင်းမြို့တွင်းသို့ မိသားစုလိုက် ခိုဝင်လာကြသည်။
စစ်ကိုင်းမြို့တွင်းမှ အချို့ကလည်း ကသည်းတပ်များ စစ်ကိုင်းသို့ ဦးတည်လာပြီဖြစ်သဖြင့်
အနောက်ဘက် ရွာများဆီသို့ ခိုလှုံရန် ပြေးကြသည်။
ကိုးသိန်းသခင်က ကုလားဝန် နန္ဒကျော်ထင် ၏ တပ်များကို ကောင်းမှုတော်ဘုရားဆီသို့ စေလွှတ်ကာ
ကသည်းတပ်များနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်စေသည်။
ကိုးသိန်းသခင်ကိုယ်တိုင်မူ စစ်ကိုင်းမြောက်ဘက်တံခါးတွင် တပ်တည်ကာ အခြေအနေကို
စောင့်ကြည့်နေကြ၏။
ထိုအခြေအနေတွင် မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် မြို့ပြင်သို့ ထွက်ရန် မြောက်ဘက်တံခါးသို့ ရောက်လာ၏။
“ဟေ့..ရှေ့မှာ ကသည်းတပ်တွေ ရောက်နေပြီ....ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ..မြို့ထဲ ပြန်ဝင်ကြ”
စစ်သည်တစ်ဦးက မြင်းလှည်းပေါ်မှ လူကို လှမ်းအော်လိုက်သည်။
လှည်းပေါ်မှ လူသည် အညာစောင်အထူကြီးကို ခြုံထား၏။ သူ့လက်ထဲတွင် တင်ကျည်းတုတ် ခေါ်
တုတ်ရှည်တစ်ချောင်းကိုလည်း ကိုင်ထားသည်။
“ကျုပ် မုဆိုးဖို့ မြင်းခေါင်းကြီးသားပါ..မုဆိုးဖို့ကို အချိန်မီ ပြန်မှရမယ်”
“ဒီလောက် အန္တရာယ်များနေတာကို...ဒီတံခါးက ထွက်ရသလားဟဲ့”
“ဒီမှာ ကျုပ်မိန်းမမပေါ့မပါးကြီးနဲ့ဗျ...နင်တို့ စစ်ကိုင်းကို မကာကွယ်နိုင်ရင် ကသည်းတွေ သတ်လို့
ကျုပ်မယားရော၊ ဗိုက်ထဲက ကလေးပါ သေရလိမ့်မယ်..ဒါကြောင့် မုဆိုးဖို့ကို သူတို့ကို ပို့ရမယ်ဟေ့”
“အံ့မယ်..လေသံက မာလှချည်လားလို့ ကြည့်နေတာ...အောင်ဇေယျကိုး”
ထိုအချိန်တွင် ခံတပ်ပေါ်မှ လူကောင်ထွေးထွေး၊ အသားနက်နက်ဖြင့် လူတစ်ဦးဆင်းလာသည်။
ချစ်ညို။
ချစ်ညို သည် ကိုးသိန်းသခင်၏ တပ်တွင် စစ်သည်တစ်ရာကို အုပ်ချုပ်ရသည့် စစ်ကဲရာထူးသို့
ရရှိနေပြီဖြစ်သည်။
အောင်ဇေယျက ချစ်ညို ကို မျက်ခုံးတွန့်ကာ ကြည့်လိုက်၏။
သူ့နောက်တွင် ထိုင်လာသော ရှင်မိငယ်က အောင်ဇေယျ၏ လက်မောင်းကို
မသိမသာကိုင်ထားလိုက်၏။
“စစ်ကိုင်းမြို့ကို အင်းဝရွှေနန်းရှင်ဖဝါးအောက်က စစ်သည် ယောက်ျားကောင်းတွေ
ကာကွယ်ထားတယ်ကွဲ့.. မင်း...ဘာကြောက်စရာလို့လဲ...မင့်ရွာ မုဆိုးဖို့က အခု ကသည်းတွေ
စစ်လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ..အဲ့ဒီမှာမှ မီးတိုက်ခံနေရမယ်..မသွားနဲ့ ”

“ငါ့ရွာ ငါနယ် ကို ငါနဲ့ ငါ့လူတွေကာကွယ်နိုင်တယ်....နင်တို့လို တိုက်တိုင်းရှုံးလို့ စစ်ကိုင်းထိ ပြန်ပြေးလာရတဲ့လူတွေ က ယောက်ျားကောင်းတဲ့လား..ထွီ”

“သယ်....ဒီအကောင်တွေ..သေချင်ပြီ”

ချစ်ညို က ဓါးအိမ်မှ ဓါးကို ချွတ်ကာ ရှေ့တိုးလာ၏။

အောင်ဇေယျ က သူ့လက်ထဲမှ တင်ကျည်းတုတ်ရှည်ဖြင့် ချစ်ညို ၏ ရင်ဘတ်ကို ထောက်ထားလိုက်သည်။

“ကိုကြီးညို...အနောက်မှာလည်း မိန်းမရွယ်က ကိုယ်ဝန်နဲ့မဟုတ်လား..သူတို့ကို ပေးသွားလိုက်ပါ..ဒီအချိန် အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ရမယ့် အချိန်မဟုတ်ဘူး..ဟိုအပေါ်မှာ ကိုးသိန်းသခင်လည်း ကိုကြီးညိုကို မေးနေတယ်”

ချစ်မြ က ချစ်ညို၏ ဓါးကိုင်ထားသည့် လက်ကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

ချစ်ညိုက တောက်တချက် ခေါက်ကာ ဓါးကို ဓါးအိမ်အတွင်းသို့ ပြန်သွင်းလိုက်၏။

အောင်ဇေယျက တင်ကျည်းတုတ်ကို လှည်းပေါ်သို့ ပြန်ချထားလိုက်ကာ လှည်းကို မောင်းထွက်သွားသည်။

“မိငယ် လန့်သွားသလား”

“မောင်ကြီး ရှိတာပဲ..မိငယ် မလန့်ပါဘူး”

“မုဆိုးဖိုရောက်ရင်..မိငယ် အဆင်ပြေပါ့မလားပဲ..မောင်ကြီး စိုးရိမ်တာ”

“အဆင်ပြေအောင် နေရမှာပေါ့..မောင်ကြီးရယ်”

အောင်ဇေယျသည် ကသည်းတပ်များချီတက်ရာ လမ်းကြောင်းများကို ရှောင်ကွင်းကာမောင်းလာရသဖြင့် ညဦးပိုင်းတွင်မှ မုဆိုးဖိုသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

“ဟေ့...ဘယ်သူလဲ..ဖြေ..မဖြေရင် လင်းလေးစာ မိမယ်”

မုဆိုးဖို ရွာစည်းရိုး ကင်းစင်ထက်ဆီမှ အသံ တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ၏။

“မင့် လင်းလေး က စာကလေးတောင် မှန်အောင်မပစ်နိုင်တာကွယ်...ငအိုး နှယ်”

“ဟာ..အောင်ဇေယျ..ယောက်ဖ...ညဘက်ကြီး အန္တရာယ်ကြီးလိုက်တာ..လာ..လာ”

အောင်ဇေယျ၏ မယားကြီး ခင်ယွန်းစံ၏ မောင်တော်သူ ငအိုး နှင့် ရွာကင်းစောင့်များက တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ကြသည်။

“နောက်က ပါလာတာက ဘယ်သူတုန်း”

“စစ်ကိုင်းက ရှင်မိငယ်ဆိုတာလေကွာ”

“ဟာ.....ဒီကို ခေါ်လာခဲ့ပလားဟ..ယောက်ဖတို့ကတော့နည်းတဲ့သတ္တိလား..တို့ အမ

နဲ့တော့တွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ..ဟားဟား”

အောင်ဇေယျ တို့၏ ခြံကြီးမှာ မုဆိုးဖိုရွာတွင် အကျယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ အောင်ဇေယျ၏ ဖခင် ဦးညိုစံ မှ မြင်းစီးသူကြီးဖြစ်သကဲ့သို့ လယ်ပိုင်ရှင်လည်းဖြစ်သဖြင့်

ငွေကြေးဆွေမျိုးအင်အားတောင့်တင်းကြသည်။

ညစာစားပြီးချိန်ဖြစ်သဖြင့် မန်းကျည်းပင်ကြီးအောက်ရှိ ကွပ်ပျစ်တွင် အောင်ဇေယျ၏ မိခင်ဖြစ်သူ ဖွားငြိမ်းဦး မှာ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီးကိုဖွားလျက်ရှိသည်။

နဘေးတွင် ချွေးမဖြစ်သူ ခင်ယွန်းစံ နှင့် သမီးရှင်မင်းတို့က ပြောင်းဖူးဖက်များကို ဆေးလိပ်လိပ်ပေးရင်း စကားပြောနေကြ၏။

အောင်ဇေယျ၏ သားကြီး ငါးနှစ်သားအရွယ် မောင်လောက် ၊ သုံးနှစ်သားအရွယ် မောင်ရွှေ တို့မှာ အခြား မောင်နှမဝမ်းကွဲများနှင့်အတူ ဆော့ကစားနေကြ၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အောင်ဇေယျနှင့်အတူ လိုက်ပါနေထိုင်သော မောင်ကောင်း၊ အောင်ဇေယျ၏ ညီများဖြစ်သော ရွှေကြူ၊ ရွှေဂူ တို့သည် တင်ကျည်းတုတ်လုပ်ရန်အတွက် ဝါးများကို မီးပုံကြီးဖိုကာ မီးသင်းလျက်ရှိကြသည်။

အိမ်ဝိုင်းအတွင်းသို့ လှည်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ကလေးများမှာ လှည်းအနီးသို့ ဝိုင်းသွားကြ၏။

သုံးနှစ်သားသာ ရှိသေးသော သားငယ် မောင်ရွှေ မှာ လှည်းပေါ်မှ ဆင်းလာသော အောင်ဇေယျကို အတင်းကုပ်တွယ်တက်တော့သည်။

“မောင်ရွှေငယ်...ခဏနေပါဦးကွယ်”

အောင်ဇေယျက သားငယ်ကို မြေပေါ်သို့ ခဏချပြီးနောက် လှည်းပေါ်မှ ရှင်မိငယ် ကို တွဲကာ ဆင်းခိုင်းလိုက်သည်။

ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ရှိနေသော မိန်းမသားသုံးဦးမှာ ထိုမြင်ကွင်းကို အသေအချာစိုက်ကြည့်နေကြ၏။

ခင်ယွန်းစံသည် သူ့လက်ထဲမှ လိပ်လက်စ ဆေးလိပ်ကို လွှင့်ပစ်ကာ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

အောင်ဇေယျ တွဲလာသော အမျိုးသမီးငယ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါ ရှင်မိငယ်ပဲ...ခင်ယွန်း”

အောင်ဇေယျက ရှင်မိငယ်ကို ခြုံထားသည့် စောင်ကို ဆွဲဖယ်ပေးလိုက်သည်။

ခင်ယွန်းစံသည် တစ်စုံတစ်ရာပြောမည်ဟန်ပြုလိုက်၏။ သို့သော် ရှင်မိငယ်၏ လုံးဝန်းနေသော

ဝမ်းဗိုက်စူးစူးကို ကြည့်ကာ ကွပ်ပျစ်တွင် သွားပြန်ထိုင်လိုက်၏။

“စစ်ကိုင်းကို ကသည်းတွေဝင်လာရင်..သူတစ်ယောက်တည်း..ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်..

ဒါ့ကြောင့် မောင်ကြီး သွားခေါ်လာတာ..ခင်ယွန်း”

ခင်ယွန်းစံက အောင်ဇေယျ စကားကို မကြားယောင်ပြုလိုက်သည်။

“လာ..တို့ညီမ..ဒီမှာလာထိုင်နားဦး..ညစာများ စားပြီးပြီလား”

ခင်ယွန်းစံက ရှင်မိငယ် ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် စကားဆိုလိုက်၏။

ရှင်မိငယ်က ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ငုံထားသည်။

“ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ အပြင်မှာ အေးတယ်..လာ..လုံမငယ်..အမေ ထမင်းဟင်းပြင်ပေးမယ်..အိမ်ထဲမှာ စားလိုက်ချေ”

ဖွားငြိမ်းဦးက ရှင်မိငယ်၏ လက်ကို ဆွဲကာ အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ ဖွားငြိမ်းဦးနှင့်အတူ ရှင်မင်း ပါ အထဲသို့ လိုက်သွား၏။

ကွပ်ပျစ်နဘေးတွင် အောင်ဇေယျ နှင့် ခင်ယွန်းစံသာ ကျန်ရစ်တော့သည်။

“ခင်ယွန်း”

“ကျွန်မ မိန်းကလေးကို စိတ်မဆိုးဘူး”

“မောင်ကြီးကိုရော”

ခင်ယွန်းစံက နဘေးတွင်ရှိနေသော လိပ်လက်စ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်များဖြင့် အောင်ဇေယျ၏ ရင်ဘတ်ကို ကောက်ပေါက်ကာလှည့်ထွက်သွား၏။

မီးပုံနားတွင် အလုပ်လုပ်နေကြသော ငကောင်းတို့ တသိုက်ဆီမှ

ခပ်တိုးတိုးရယ်သံများထွက်လာတော့သည်။

AVA 1740s

အခန်း(၃၁)

.....
ဆောင်းနံနက်သည် စိမ့်လှ၏။

အောင်ဇေယျသည် မနက်အစောပိုင်းကတည်းက

မုဆိုးဖိတ်ဝန်းကျင်ရွာများသို့အခြေအနေစနည်းနာရန် ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

“နိုးပြီလား”

ရှင်မိငယ်သည် လွန်ခဲ့သည့်ညက အောင်ဇေယျ၏ နှမဖြစ်သူ ရှင်မင်းနှင့်အတူ ညအိပ်ခဲ့ရသည်။

“ရှေ့က မီးပုံမှာ မီးလှိုင်း ငချိတ်ပေါင်း သွားစားကြစို့လား”

မိငယ်သည် ရှင်းမင်းပေးသော တမာသားတံပူကို ယူကာ သွားတိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့တလင်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

လူငယ်တစ်စုက ခုတ်ထားသော ဝါးများကို တလင်းပြင်တွင် စုပုံကြသည်။

ခင်ယွန်းစံဦးဆောင်သည့် မိန်းမတစ်စုက ထိုဝါးများကို နွားစာခွက်တစ်ခုအတွင်းထည့်ထားသော အရည်များထဲသို့ စိမ်ထည့်စိမ်နေကြ၏။

“လာ...မိငယ်..မီးလှိုင်း ကောက်ညှင်းပေါင်းစား”

ရှင်မင်းက မိငယ်ကို မီးပုံရှိရာ ဦးဆောင်ခေါ်သွား၏။

“အဲ့ဒါ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“တင်ကျည်းတုတ်လုပ်ဖို့ ဝါးတွေကို နွားသေးစိမ်နေတာလေ”

“တင်ကျည်းတုတ် တွေ အများကြီးပဲ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အကိုကြီးအောင်ဇေယျက နဲ့ သူ့လူတွေ ရွာကာကွယ်ရေးအတွက်ဆိုပြီး

လုပ်နေကြတာလေ...ကသည်းတွေက အချိန်မရွေးရွာကို ဝင်လာနိုင်တယ်မဟုတ်လား..မိငယ်ရဲ့”
ထိုအချိန်တွင် ခင်ယွန်းစံက မီးပုံနား လာထိုင်၏။

မြေခရားထဲမှ ရေနွေးကြမ်းကို ခွက်ထဲသို့ ငဲ့ထည့်လိုက်သည်။

မိငယ်က ခင်ယွန်းစံကို မဝံ့မရဲကြည့်လိုက်သည်။

“မမခင်ယွန်း”

မိငယ်က သူ့လက်ထဲမှ ပိုးခါးစည်းကြိုးလေးကို ခင်ယွန်းစံ ထံ ထိုးပေးလိုက်သည်။
“ဒါ ညီမ လုံးဝ မသုံးရသေးပါဘူး...မောင်ကြီးအောင်ဇေယျ က မမအတွက် ဝယ်ခဲ့တာကို ညီမ မသိလို့ ယူထားမိတာပါ”
ခင်ယွန်းစံက ပိုးခါးစည်းကြိုးကို သေချာစိုက်ကြည့်နေသည်။
“အဲ့ဒီကြိုးကို ဝယ်ခဲ့တာ..ဘယ်သူလဲ”
“မောင်ကြီးအောင်ဇေယျလေ”
“သူက ညည်းကို ပေးခဲ့တာမဟုတ်လား....ညည်းပဲယူထားပါ..တချို့ကိစ္စတွေက အစပြန်မဖော်တာ ကောင်းတယ်”
“ညီမ တောင်းပန်ပါတယ်.....ညီမကို ဟိုးငယ်ငယ်လေးကကတည်းက မုတ္တမစစ်ပွဲထဲကနေ ကျွန်အဖြစ် ဖမ်းလာကြတာ..ညီမ မိဘတွေလည်း စစ်ပွဲမှာ သေကုန်ကြပါပြီ..အဆင့်ဆင့်ရောင်းစားခံရပြီး ဒီအင်းဝကို ရောက်လာရတာပါ.. မောင်ကြီးက ညီမကို ကယ်တင်ခဲ့တယ်..တရုတ်သူဌေးဆီ ရောင်းစားခါနီးမှ ကျွန်အဖြစ်က ကယ်ပေးခဲ့တာပါ..ညီမမှာလည်း အားကိုးရာက သူပဲရှိခဲ့တာမို့..”
မိငယ်၏ အသံက တိမ်ဝင်သွားသည်။ ရှင်မင်းက မိငယ်၏ ပုခုံးကို ဖက်လိုက်၏။
ခင်ယွန်းစံက ထင်းစတစ်ကို ယူကာ မီးပုံအတွင်းသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။
“တော်ပြီ..စိတ်မကောင်းစရာတွေမပြောနဲ့တော့..ငါ့လင်ရဲ့ သွေးသားက ညည်းကိုယ်ထဲမှာ..ကျန်းကျန်းမာမာမွေးနိုင်အောင်ဂရုစိုက်..ငါ့ချိတ်ပေါင်းစားလိုက်ဦး”
ခင်ယွန်းစံက မိငယ်လက်ထဲမှ ပိုးခါးစည်းကြိုးကို ယူလိုက်သည်။
ထို့နောက် မီးပုံထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်၏။
“တချို့ဖြစ်ပြီးသားကိစ္စတွေက အတိတ်မှာ ထားခဲ့တာပဲကောင်းတယ်...အကြာကြီး သိမ်းထားရင်..အကြာကြီး ပူလောင်ရတယ်”
ခင်ယွန်းစံက မီးပုံအနားမှ ထထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။
.....
စစ်ကိုင်းနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်နေသော ပဲကတိုးရွာခံတပ်ကို မင်းသားဆန်ဈေးခူရာလက်ပ ဧက တပ်မှ လက်ရသိမ်းပိုက်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။
အနောက်မှ ကပ်လျက်လိုက်လာသော ဂါရစ်နာဝန်၏ တပ်က အမြောက်ငယ်များကို ပဲကတိုးရွာတွင် ဆင်ကြသည်။
ထို့နောက် ကောင်းမှုတော်ဘက်မှတက်လာကြသော ကုလားဝန်နန္ဒကျော်ထင်၏ တပ်များကို ပစ်ခတ်ကြသည်။
နန္ဒကျော်ထင်၏ တပ်များက နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ချိန်တွင် ဆန်ဈေး၏ တပ်များက ဖိ၍ လိုက်တိုက်ကြ၏။
ပေါ်တူဂီသေနတ်ကိုင်တပ်သားများ၊ အင်းဝအမြောက်တပ်သားများက ဘုရားတံတိုင်းများပေါ်ထိ တက်ကာ ပစ်ခတ်ကြသော်လည်း အင်အားချင်းက မမျှဖြစ်နေသည်။

အနောက်ဝန်ရာဇနန္ဒ၏ တပ်များ အင်းဝဘက်သို့ စစ်ကူရောက်လာကြသဖြင့် အကျအဆုံးက တန်းတူဖြစ်လာ၏။

ကသည်းတို့မှာ ကောင်းမှုတော်ဘုရားရှေ့တွင် အလောင်းချင်းထပ်မျှ ဖြစ်နေကြသည်။

သို့သော် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသော မင်းသားဆန်ဂျေးမှ ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်တိုက်ပြသဖြင့် ကျန်တပ်မှူးများကလည်း ရှေ့သို့သာဖိတိုက်နေ၏။

ပဲကတိုးရွာကို မီးတိုက်ပြီးနောက် ထပ်မံလိုက်လာကြသော ဂါရဇ်နာဝန်၏ ကသည်းပင်မတပ်ကြီး ရောက်လာချိန်တွင်တော့ အင်းဝတပ်များမှာ နှစ်ဖက်ညှပ်တိုက်ခြင်းခံရတော့သည်။

အနောက်ဝန်ရာဇနန္ဒကျဆုံးပြီး ကုလားဝန်မှာလည်း ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရရှိသွား၏။

နောက်ဆုံးတွင် ကသည်းတို့၏ အသေခံဝင်တိုက်သည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ပဲ အင်းဝစစ်သည်တို့မှာ ကောင်းမှုတော်ခံတပ်ကို စွန့်ခွာသွားကြတော့သည်။

ကောင်းမှုတော်ခံတပ်ပျက်သည်နှင့် စစ်ကိုင်းမြို့တွင်းရှိနေသော ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်လည်း မြစ်ငယ်အရှောက်ကျွန်းပေါ်သို့ လှေဖြင့် ဆုတ်ခွာသွားတော့သည်။

ကသည်းတို့သည် ကောင်းမှုတော်အပါအဝင် စစ်ကိုင်းအနီးမှ ရွှေငွေပစ္စည်းဥစ္စာများကို လိုက်လံသိမ်းဆည်းနေကြသည်။

ဘုရားစေတီများမှ ရွှေထည်၊ ငွေထည်၊ သံထည်များကိုလည်း စစ်နိုင်ဥစ္စာပစ္စည်းများအဖြစ် ဖြုတ်ယူကြ၏။

ပဋိကတ်တိုက်မှ ပေစာများ၊ တန်ဆောင်းငါးထပ်ဝေဠုဝန်ဘုရားကြီး၊ လေးထပ်ကျောင်းတော်ကြီးတို့ကို မီးတိုက်ဖျက်ဆီးကြသည်။

သွေးညှီနံများ၊ မီးလောင်ညှော်နံများနှင့် ညည်းညူသံများကြားတွင် ဂါရဇ်နာဝန်သည် သူ၏ မြင်းဖြူကြီးကို စီးလျက် ကောင်းမှုတော်ဘုရား၏ မုခ်ဦးဝသို့ ရောက်လာသည်။

“အောင်ပြီ..အင်းဝကို မဏိပူရက အောင်ခဲ့ဖူးပြီ....မဏိပူရဘုရင်တွေထဲ ခါးအထက်ဆုံးက ငါ ပန်ဟေဘာ ဂါရဇ်နာဝန်မင်းပဲဆိုတာ ဟော့ဒီလို သက်သေထူခဲ့ပြီ”

ဂါရဇ်နာဝန်က သူ၏ လက်ထဲမှ ခါးကောက်ဖြင့် ကောင်းမှုတော်ဘုရား အဝင် သစ်သားတံခါးကို ခုတ်ထစ်လိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် မင်းသားဆန်ဂျေးရောက်လာ၏။

“ဖောင်တွေ လှေတွေ မြစ်ထဲမှာ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ..အင်းဝကို သားတော်တို့ ဆက်ချီကြဖို့ သင့်ပါပြီ”
ထိုအချိန်တွင် ဟိန္ဒူပရောဟိတ်ကြီး မဟာပရဘူကုက္ကလူ သည် ငါးမန်းစွယ်ဝေါယာဉ်ကြီးစီးလျက် ရောက်လာသည်။

ထိုငါးမန်းစွယ်ဝေါယာဉ်ကြီးမှာ ကောင်းမှုတော်ဘုရားသို့ သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကြီးများ ကြွရောက်လျှင် စီးရန် ရှင်ဘုရင်အဆက်ဆက်လှူထားသည့် ဝေါယာဉ်ကြီးများဖြစ်သည်။

မဟာပရဘူ ရောက်လာလျှင် ဂါရဇ်နာဝန် က မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“မင်းကြီး....မြင့်မြတ်သန့်စင်သော ဧရာဝတီရေကို ချိုးရန် အခါကျပြီ...သင်၏ အညစ်အကြေးများကို အမိဧရာဝတီရေဖြင့် ဆေးကြောကာ ဘုရားသခင်များထံ သင့်ကိုယ်သင့်အပ်နှံရန် အခါကျပြီ”

“အင်းဝ ကို သိမ်းပြီးတဲ့အခါမှ မြစ်ရေချိုးပွဲကို လုပ်လို့မရဘူးလား..ပရောဟိတ်ကြီး”

မင်းသားဆန်ဂျေးက အလျင်စလို မေးလိုက်သည်။

“ကောင်းကင်နက္ခတ်တွေ ရဲ့ အသွားအလာနဲ့ ကိုက်ညီလုပ်ရတာဖြစ်တယ်..အခုက မင်းကြီးရဲ့ ဘုန်းလက်ရုန်းကို စကြဝဠာထိပျံ့နှံ့ဖို့ရာအခါကောင်းမို့..အခုအချိန်သာ ဧရာဝတီမြစ်ရေချိုးပွဲ ကျင်းပမှဖြစ်မယ်..မင်းသား”

ဆန်ဂျေးက သူ့ဖခင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဂါရုဏ်နာဝဇ္ဇိမှာ တွေဝေနေ၏။

“ခမည်းတော်..အင်းဝတပ်တွေ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေတုန်း..မြို့ကို ဝိုင်းတာ

ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်...အချိန်မရှိပါဘူး”

“ခရစ်သူနားဘုရားသခင်ရဲ့ ခွင့်ပေးမှုကြောင့် သင် ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာ အောင်ပွဲခံနိုင်တယ်လို့ မှတ်ပါ..မင်းကြီး...ဘုရားရဲ့ အလိုတော်ကို သင့်လောဘအတွက်နဲ့ မျက်ကွယ်မပြုသင့်ဘူး.. အခါတော်ကျပါပြီ”

ဂါရုဏ်နာဝဇ္ဇိက သူ၏ ဓါးကို ဓါးအိမ်တွင်းသို့ ထည့်လိုက်၏။

“အင်းဝကို ဆက်တက်ဖို့ ခဏဆိုင်းငံ့မယ်...ဒီနေ့ မြစ်ရေချိုးပွဲကို ပရောဟိတ်ကြီး နဲ့ အဖွဲ့က စီစဉ်ပေးပါ”

ဆန်ဂျေးမှာ အံ့ကိုကြိတ်လိုက်သည်။

“ခမည်းတော်..စဉ်းစားပါဦး..ရန်သူက ပြင်ဆင်ချိန်ရသွားလိမ့်မယ်..တကယ်တမ်း လက်နက်အင်အားနဲ့ ရေရှည်စစ်ဆိုရင် အင်းဝကို သားတော်တို့ တိုက်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး...ပြီးတော့ ဟံသာဝတီဘက်က တပ်ကူ ရောက်လာပြီဆို သာပြီး ဆိုးဖို့ပဲရှိပါမယ်....အခု ကိစ္စအမြန်ဖြတ်ပါ..ပြီးရင် သားတော်ရဲ့ ဇနီး နားလဲ ရှိရာ မတ္တရာကို အလျင်သွားပြီး ခေါ် ဖို့...”

“တော်စမ်း...သားတော်.....ငါတို့က အခု စစ်တိုက်နေတာ..စစ်မှန်တဲ့ ဟိန္ဒူအယူဝါဒအတွက် ပန်ဟောဘာမင်းမြတ်က စစ်တိုက်နေတာ.... ဘုရားအလိုတော်ရှိရင် အင်းဝကို ဘယ်အချိန်တိုက်တိုက် ငါတို့ရမှာပဲ..မင်းရဲ့ သားမယားကိစ္စကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ငါ့ကို မအပ်မရာအကြံတွေမပေးနဲ့...ဘုရားသခင်ထက် မိန်းမတစ်ယောက်က အရေးကြီးလို့လား”

“သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်နဲ့..ခမည်းတော်..သားတော်ရင်သွေးလေး

သူ့မှာရှိနေတယ်..ပြီးတော့...အင်းဝကိုသိမ်းပြီးရင်သူ့ကို ခေါ်ခွင့်ပေးမယ်လို့ ခမည်းတော် ကတိပေးထားတယ်မဟုတ်လား”

“မင်း ရင်သွေးလေး သူ့မှာ မရှိတော့ဘူး”

“ဗျာ...ခမည်းတော်..ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“စစ်တိုက်နေချိန် မင်းစိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ငါ မပြောခဲ့တာ..သားတော်...ငါတို့ စစ်ဆုတ်တဲ့ ခရီးလမ်းက ကြမ်းလွန်းလို့ထင်ရဲ့...သူ့ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျသွားတယ်”

“ဟာ..နားလဲ..နားလဲရော..ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“သူကတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး...ကလေးလည်း ပျက်သွားတော့ သူ့ဒေသကို ပြန်ပါရစေဆိုပြီး ပြောပြီး ပြန်သွားတာပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး...မဖြစ်နိုင်ဘူး..ခမည်းတော်”

“သမားတော်ကြီးရော..အမတ်ကြီးမဟာသူန့်သီပါ ဒီကိစ္စကို

သိတယ်...မင်းသူတို့ကိုသာသွားမေးကြည့်တော့..ကဲ ဒါပဲ...စစ်ကိုင်းမြစ်ဆိပ်ကို တပ်တွေ ပတ်ချာလည် ချဖို့ စီစဉ်တော့..ညနေ အခါတော်မှာ ငါတို့ ရေချိုးဆင်းကြမယ်”

ဂါရစ်နာဝန် က မြင်းပေါ်သို့ တက်ကာ ကောင်းမှုတော်ဘုရားဝန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။

ဆန်ဈေးသည် မုခ်ဦးဝတွင် မတ်တပ်ရပ်လျက်ကျန်ရစ်။

နေကား မွန်းတည့်ချိန်မှ ပူလှပြီ။

.....
မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် စစ်ကိုင်းတစ်ဖက်ကမ်းဆီမှ မီးတောက်မီးခိုးများကို နန်းမြင့်မျှော်စင်မှ ကြည့်နေသည်။

“ဘထွေးတော်နှင့် တပ်များ စစ်ကိုင်းကို လက်လွှတ်ခဲ့ရပါပြီ”

အကြီးတော်ပဒေသရာဇာ၏ အသံက ခပ်တိုးတိုး။

ရှင်ဘုရင်၏ နှုတ်ခမ်းတို့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ အသက်ရှူသံများ မြန်လာ၏။

“ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ ဘိုးဘေးတွေ တည်ခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုတွေကို မီးတိုက်ကြတာထင်ရဲ့”

“မှန်ပါ....တဖက်ကမ်းက ကူးပြေးလာသူတွေ စကားအရတော့ လေးထပ်ကျောင်းဆောင်ကြီး ပြာကျသွားပါပြီတဲ့”

“ဒါ...သင်းတို့ အမှုတော်ကို ပေါ့လျော့ခဲ့လိုသာပဲ..တောက်”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက အံ့ကြိတ်ကာ တောက်ခေါက်လိုက်သည်။

“နာခံတော် မောင်မြတ်စံ ကို ခေါ်ပါလေ..အကြီးတော်”

နာခံတော် မောင်မြတ်စံ ရောက်လာ၏။

“ထန်းဖူးရွက် အသင့်ပါရဲ့လား..မောင်မြတ်စံ”

“ပါပါတယ်..ဘုရား”

“သေချာ နားခံပြီးရေးစမ်း..ရွှေနန်းရှင် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ အမိန့်တော်ရှိသည်။

ကသည်းစော်ဘွားဟိုငယ် ၏ ထောင်ထားထိပါးမှုတွင် မင်းရဲကျော်ခေါင်ဘွဲ့ခံ ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်နှင့် တပ်မှူးများဖြစ်သော မင်းရဲရာဇသူ ၊ မင်းရဲဇေယျသူတို့သည် အမှုတော်ကို လစ်လပ်လျော့ပေါ့စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့်အတွက် တွေ့ရာအရပ်တွင် သတ်စေ”

မောင်မြတ်စံမှာ ရေးလက်စ လက်တို့ တုန်ရီသွားသည်။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိအား မဝံ့မရဲဖြင့် မော့ကြည့်၏။ နဘေးနားမှ ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာပင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့်။

“ရွှေနန်းရှင်ဘုရား..ဆင်ခြင်တော်မူပါဦး”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ က ပဒေသရာဇာ၏ စကားကို မသိကျိုးကျွန်ပြုလိုက်သည်။

“အကြီးတော်..ည ညီလာခံမှာ ကိုရွှေဖြိုးကို ကိုယ်တော့်ဆီ သွင်းစမ်းပါလေ့.... ဒီအရေးမှာ သူ့ဘာတွေများ စီစဉ်ထားသလဲပေါ့”

ပဒေသရာဇာက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူ့ဆီက ဘာအကြံဉာဏ်မှ ထွက်လာမယ့် မထင်ဘူး..ဘုရား...အင်းဝမြို့ထဲ တရားရုံးတွေဆီကလည်း တိုင်စာတွေ ပလူကောင်လို ပျံနေကြပြီ...စစ်အရေးမှာလည်း သူမကျွမ်းကျင်တော့ကာ”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“အင်း..တော်ပြီ...အကြီးတော်..တော်ပြီ...ဒီအချိန် ကိုပု ရှိနေရင် ကျုပ် အားကိုးရမှာ”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက ဝန်ကြီးဦးပုကို ကွပ်မျက်ခဲ့ရာ ရောဝတီမြစ်ညာဆီသို့ လှမ်းငေးကြည့်လိုက်၏။

အဝေးမှ မြစ်ပြင်သည် ရွှေရောင်လက်နေသည့် သင်ဖြူးတချပ်အလား။

.....
မီးတိုင်များ၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် အင်းဝဆိပ်ကမ်းသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

တဖက်ကမ်းစစ်ကိုင်းတွင် ရှိနေသော ကသည်းတပ်ကြီးက အချိန်မရွေး အင်းဝသို့ ရောက်လာနိုင်သဖြင့် ပြည်သူအများစုမှာ လုံခြုံသော ကျိုးမြို့ရိုးအတွင်းသို့ ဝင်သူက ဝင်ကုန်ကြပြီ။

ကျိုးမြို့ရိုးနှင့် မဆန့်တော့သော လူဦးရေထူထပ်မှုကြောင့် အချို့မှာ မြို့ပြင်မှ အိမ်ကလေးများတွင်ပင် ငြိမ်ကုပ်နေကြရ၏။

ဆိပ်ကမ်း ပတ်ချာလည်တွင် သေနတ်ကိုင်၊ လှံကိုင်စစ်သည်များအပြည့်ချထားသည်။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ၏ ဝေါယာဉ်ရောက်လာချိန်တွင် အားလုံးက အသင့်အနေအထား ပြင်ဆင်လိုက်ကြ၏။

ဘုရင်ကား ပတ္တမြားကျောက်စီဓားကို ဓားအိမ်လွတ် ကိုင်လာသည်။

လှေပေါ်မှ ဆင်းလာသော ကိုးသိန်းသခင်သည် ဘုရင့်ရှေ့အရောက်တွင် ဒူးထောက်ချလိုက်၏။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက ကိုးသိန်းသခင်၏ လည်ဂုတ်ပေါ်သို့ ခါးကို တင်လိုက်သည်။

“ဘထွေးတော်..ကိုယ့် ပေါ့လျော့မှု ကိုယ်သိရဲ့မဟုတ်လား”

ကိုးသိန်းသခင် ကား မတုန်လှုပ်သော မျက်နှာဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ထားရင်လည်းနေ..သတ်ရင်လည်းသေရပါမယ့်..ကသည်းအရေးကို ရွှေနန်းရှင် လျော့မတွေးသင့်ဘူး ဆိုတာကို ရွှေပေါ်ကျွန်းမှာကတည်းက ကျွန်တော်မျိုး လျှောက်ထားခဲ့ပါတယ်...ဒါပေမယ့်..ရွှေနန်းရှင် အမိန့်အတိုင်း ဒီပဲရင်း၊ မြေတူး တို့မှာ ခံတပ်၊အင်အား အခုအခံအခိုင်အလုံနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးတို့ စီးခံခဲ့ကြတာပါပဲ..ကသည်းတို့ဟာ ယခင်လိုမဟုတ်..စစ်ရေးမှာ ပါးနပ်လိမ္မာလာခဲ့ကြပါပြီ..ခံမြို့တွေကို မတိုက်ပဲ ရှောင်သွားပြီး စစ်ကိုင်းအထိ ပေါက်ရောက်လာခဲ့တာပါ..ကျွန်တော်မျိုး စစ်ကိုင်းသို့ အမှီလိုက်လာသော်လည်း ကသည်းစစ်ဦးကိုတားဆီးရန် မမှီတော့ပါ..ခံမြို့များမှာလည်း ကြားတွင်

ကသည်းတို့၏ ဖြတ်တောက်ပိတ်ဆို့ခြင်းခံလိုက်ရပါပြီ...ဒါကြောင့် အရှင့်ဖဝါးတော်အောက် အချိန်မီ မလျှောက်နိုင်ခဲ့ခြင်းပါ”

“နင်တို့ ယောက်ျားမဟုတ်လော..ကိုယ့်အပြစ်ကို ဆင်ခြေတွေနဲ့ ကာတာ မရှက်လော”

ကိုးသိန်းသခင်က သူ့ကုပ်ပိုးပေါ်တင်ထားသော ဓါးကို လက်ဖြင့် ဖိချလိုက်၏။

“ကျွန်တော်မျိုးကို သတ်ပါ..အရှင်...ဒီကိစ္စမှာ တာဝန်အရှိဆုံး စစ်သူကြီးက ကျွန်တော်မျိုးပါ..

အာဏာအရှိဆုံးလူဟာ တာဝန်အရှိဆုံးပါပဲ.. အောက်က တပ်မှူး၊ စစ်ကဲများကို အသက်ချမ်းသာပေးပါ...

ကျွန်တော်မျိုး ကိုပဲ ဒီနေရာတင် လက်သုံးတော်နဲ့ စီရင်ပါ”

ကိုးသိန်းသခင်၏ စကားကြောင့် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိမှာ ခေတ္တမျှတွေဝေသွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် နောက်ထပ် ဝေါယာဉ်နှစ်စင်းရောက်လာ၏။

ကိုးသိန်းသခင်၏ ကြင်ယာတော် လောင်းရှည်မင်းသမီးကြီး။ သူ့နောက်တွင် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ ၏

အချစ်တော် မြောက်နန်းလင်ဇင်းမိဖုရား။

လောင်းရှည်မင်းသမီးသည် ဆံထုံများကို ဖြည်ချလိုက်ကာ ဆံပင်ဖားလျားဖြင့် ရှင်ဘုရင်၏

ခြေအောက်တွင် ဝပ်တွားလိုက်၏။

“သည်းခံတော်မူပါ..ဘုရား...ကိုးသိန်းသခင်နဲ့ အရှင့်ရဲ့ ဖခမည်းတော်ဟာ တဖေအေတည်းက မွေးလာတဲ့

သူတွေပါ..ဘုရား...သည်းခံတော်မူပါဦးဘုရား”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် သက်ပြင်းချကာ စစ်ကိုင်းဘက်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

လင်ဇင်းမိဖုရားလေး က လက်အုပ်ချီလျက် မျက်ရည်များဝိုင်းနေ၏။

“ကဲ....ကျုပ်ရဲ့ နန်းစည်းစိမ်ကို ခင်ဗျားအသက်နဲ့ လဲပြီး ကာကွယ်ပါ..ဘထွေးတော်...သွားတော့..ခင်ဗျား

ပေါ့လျော့ခဲ့တဲ့ကိစ္စ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းရမယ်...ကသည်းတွေကို

ခင်ဗျားနိုင်အောင်တိုက်ပါ...ဒီတခါ ထပ်ရှုံးရင်တော့...ဧရာဝတီမြစ်ထဲကို ဘထွေးတော်ရဲ့

လက်ချောင်းသွေးတွေဖောက်ချမယ်”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက ဝေါပေါ်သို့ တက်ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား၏။

ထိုအခါမှ ကိုးသိန်းသခင်သည် မတ်တပ်ရပ်ကာ စစ်ကိုင်းဘက်ဆီသို့ အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်သည်။

အစပိုင်းက လှေပေါ်တွင် ပုန်းကာအခြေအနေကြည့်နေကြသော တပ်မှူးနှစ်ဦးကလည်း အနီးသို့

ရောက်လာ၏။

“သူတို့ အခုအချိန်ထိ ဒီဘက်ကမ်းကို ကူးမလာကြသေးဘူး..ကိုးသိန်းသခင်”

“မနက်မှ သူတို့ကူးမယ်ဆို..ငါတို့ အချိန်ရတယ်..လက်ဝဲဘယ် နဲ့ ကမန်အမြောက်စစ်သည်စု က

အင်းဝမြို့ရိုးပေါ်ပြအိုးတိုင်းမှာ အမြောက်ကြီးနှစ်လက်စီ တင်၊ အမြောက်သမား၊ ဆေး၊ ခဲယမ်းအစုံကို

သူရဲခိုပေါ်အသင့်တင်ထားကြ၊ ပွဲလျက်၊ ရေနံတွေကို မြို့ထဲက ရသမျှ မြို့သားတွေကို ကြိုချက်ခိုင်းထား၊

မင်းရဲဇေယျသူ နဲ့ စစ်ကဲကြီးချစ်ညို တို့ က သံချပ်ဝတ်ထားတဲ့ စစ်သည်တွေကို စိန်ပြောင်း၊

သေနတ်တွေနဲ့တကွ ဖောင်၊ လှေတွေပေါ်တင်ပြီး ကျောက်တစ်လုံးကနေ အိုးထိန်းမော်အထိ

လှေချင်းယှက်စောင့်၊ မြို့ထဲက ပိုတဲ့ အဝေးပစ်အမြောက်ကြီးတွေကို ကမ်းနားတစ်လျှောက်ကို သယ်ဖို့ မင်းရဲရာဇသူ နဲ့ ငါက စီမံကြမယ်...သူတို့အလာကို ငါတို့ မစောင့်ဘူး...အာရုဏ်မတက်မီ ထိုးစစ်မယ်” တပ်မှူးများက ကိုးသိန်းသခင်ကို လက်အုပ်ချီပြီး အသီးသီး ထွက်ခွာသွားကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် နေမထွက်မီ။

ညဦးပိုင်းက ပြုလုပ်ခဲ့သည့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မြစ်ရေချိုးသန့်စင်ပွဲနှင့်အတူ ကသည်းစစ်သားများမှာ အင်းဝသို့ သိမ်းပိုက်မည့် အကြံအဖြစ် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကျင်းပခဲ့ကြသည်။

စစ်ပွဲတွင်း ပင်ပန်းခဲ့သမျှကို စစ်ကိုင်းမြို့တွင်းမှ ရရှိသမျှ အရက်များဖြင့် အောင်ပွဲခံခဲ့ကြသဖြင့် ကင်းအချို့မှလွဲပြီး တပ်အားလုံး အိပ်မောကျနေကြသည်။

ဧရာဝတီမြစ်အတွင်းဆီမှ သေနတ်သံ၊ စိန်ပြောင်းသံများ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာ၏။

ဂါရုဏ်နာဝဇ်သည် ညနေခင်းက ကမ်းနားကို မြင်ရသည့် ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။

ကမ်းနားတွင် ရှိနေသော ကသည်းတို့၏ ဖောင်များ၊လှေများမှာ

မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေကြသည်။

မင်းသားဆန်ဂျေးမှာ ထိုမြင်ကွင်းကို အံ့ကြိတ်လျက်ကြည့်နေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ..သားတော်”

“မြစ်လယ်ကနေ စိန်ပြောင်းတွေနဲ့ ဖောင်တွေကို ပစ်ကြတာပဲ...အင်းဝကို ကူးဖို့ ဖောင်အားလုံးနီးပါး မီးလောင်ကုန်ပြီ”

“မင်းက ဒါကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြည့်နေတာလား..တပ်မှူးတွေကို စု..စစ်ကိုင်းထဲက ရသမျှ သစ်၊ဝါးကို စုပြီး ဖောင်ထပ်ဖွဲ့ဖို့လုပ်..နေထွက်တာနဲ့ အင်းဝကို တိုက်မယ်”

“စစ်ကိုင်းတစ်မြို့လုံးကို ခမည်းတော်ပဲ မီးတိုက်ခိုင်းခဲ့ပြီလေ...သစ်တွေ၊ ဝါးတွေက

ဟိုးဘက်တောင်ရိုးပေါ် တက်ခုတ်မှရတော့မယ်..ကျွန်တော်တို့

နောက်ကျသွားခဲ့တယ်...အင်း...ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ..ဘုရားသခင်တွေ

စီစဉ်တာပဲမဟုတ်လား..ခမည်းတော်”

ဆန်ဂျေးစကားကြောင့် ဂါရုဏ်နာဝဇ်၏ မျက်နှာမှာ တင်းမာသွားသည်။

“ငါ့ ယာယီတဲကို မင်းရယ်၊ စစ်သူကြီးချန်ဒရာမော်နီရယ်၊ အမတ်ကြီး မဟာသျှန်သီရယ် လာခဲ့ကြ”

ဂါရုဏ်နာဝဇ်က ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ ဆင်းကာ ယာယီတဲနန်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာ၏။

တဲနန်းဆီသို့ မရောက်မီတွင် အင်းဝဘက်ကမ်းဆီမှ ပြင်းထန်လှသော

အမြောက်သံကြီးများထွက်ပေါ်လာသည်။

အမြောက်ဆံများက တဝုန်းဝုန်းကျလာ၏။

ယာယီတဲနန်းဆီသို့ ဂါရုဏ်နာဝဇ်ဝင်လိုက်ချိန်တွင် အမြောက်ဆံတစ်ခုက ခေါင်မိုးကို ဖောက်ကာ သူ၏ သလွန်ကို သွားထိမှန်သည်။

ယမ်းအစများက ဂါရုဏ်နာဝဇ်၏ မျက်နှာကို လာမှန်ကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဆန်ဂျေးက ဖခင်ဖြစ်သူကို သိမ်းဖက်ကာ မြေကြီးတွင် ဝပ်ချလိုက်တော့သည်။

မြစ်ဘက်ခြမ်းဆီမှ စည်တော်ရွှမ်းသံများ ကြားလိုက်ရပြီးသည့်နောက် အင်းဝစစ်သည်များ
အပြည့်တင်ထားသော လှေဖောင်များသည် လှော်ခတ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။
ကသည်းတပ်များမှာ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေကြ၏။
“ငါ့ကိုထားခဲ့...တပ်တွေကို ကမ်းနားကဆုတ်မယ်..အင်းဝ အမြောက်တွေက ဒီအထိရောက်အောင်
အားကောင်းတယ်...ခုခံဖို့မလွယ်ဘူး”
“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကို ဆုတ်မလဲ..အမိန့်တော်ချပါ..ခမည်းတော်”
ဂါရစ်နာဝန်က သူ၏ ခါးကြားတွင် အမြဲဆောင်ထားသော မြေပုံလိပ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။
လောင်ကျွမ်းနေကြသော မီးရောင်များအောက်မှ နေရာတစ်ခုကို ထောက်ပြလိုက်၏။
“ဒီ သလွန်ဖြူဆိုတဲ့ ရွာအထိ ဆုတ်ပြီး တပ်တွေကို ပြန်စုမယ်..တပ်မှူးအားလုံးကို ပြောလိုက်”
မကြာမီ ဂါရစ်နာဝန်၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်ရောက်လာပြီးသည့်နောက် ရှေ့ဆုံးမှ ဆုတ်ခွာသွားကြသည်။
တညတာအချိန်အတွင်းတွင်ပင် စစ်ရေးချိန်ခွင်ကား ပြောင်းပြန်အချိုးကျသွားခဲ့၏။
လက်နက်အင်အားဖြင့် ဖိတိုက်သောအင်းဝတပ်များကြောင့် ကသည်းတပ်များမှာ အလဲလဲအပြုပြု
ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည်။
သလွန်ဖြူရွာတွင် တပ်စုရာတွင် ကသည်းအင်အားမှာ လေးထောင်ခန့်သာ စုမိတော့၏။
အင်းဝတပ်များက တရကြမ်းလိုက်လာသည့်အပြင် ဒီပဲရင်း၊ မြေတူးတို့ဆီ ခံမြို့များနှင့်လည်း
ပြန်လည်ချိတ်ဆက်မိသွားသဖြင့် ကသည်းတို့မှာ စစ်ဦးနှစ်ဖက်ကြားပိတ်မိမည်ကို စိုးရိမ်ကြသည်။
ထို့ကြောင့် မဏိပူရတပ်ကြီးမှာ ကလေးတမူလွင်ပြင်ဆီသို့
အပြေးအလွှားပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားကြရတော့၏။
မင်းသားဆန်ဈေးသည် ကုန်းမြင့်တစ်ခုပေါ်မှ ရောဝတီမြစ်လယ်ကျွန်းလေးဆီ သမင်လည်ပြန်
လှမ်းငေးကြည့်နေသည်။
“မောင်..မင်းဆီ ရောက်အောင် ပြန်လာမယ်..နားလဲ”
ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ သေနတ်သံတစ်ချက် ကို ကြားလိုက်ရသည်။
.....
ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ သေနတ်သံတစ်ချက်ကြောင့် ဟံသာဝတီအနောက်ဖက် ရသေ့မြို့တောတန်းဆီမှ
မျောက်အော်သံများ ဆူညံသွားကြသည်။
မီလပ်စ်က သူ့လက်ထဲမှ အငွေ့မပျယ်သေးသော ပစ္စတိုသေနတ်ကို လွှဲဇာ၏ လက်သို့ ပေးလိုက်သည်။
“ဒါ ဖလင့်တလော့ပစ္စတိုလို့ခေါ်တယ်..အင်္ဂလိပ်တွေကတော့ နဂါးလေး လို့လည်း
တင်စားကြတာပေါ့...ယမ်းထိုးပုံ ထိုးနည်းကတော့ ခုန ကျွန်တော်ပြတဲ့အတိုင်းပဲ လွှဲဇာ
လုပ်ကြည့်မလား”
အင်္ဂလန်နိုင်ငံထုတ် Flintlock အမျိုးအစားပစ္စတိုသေနတ်လေးကို လွှဲဇာက
သေချာကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

“လက်ကိုင်ရိုးက အိန္ဒိယဆင်စွယ်လဲတပ်ထားတာ...ကျွန်တော်က လူသတ်လက်နက်တောင် အဲ့ဒီလို အလှအပလေးမှ ကြိုက်တာ..ဘယ့်နှယ့်လဲ ကိုင်ရတာရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

လွီဇာက မီလပ်စ် ပြထားသည့်အတိုင်း သေနတ်ပြောင်းအရှေ့ဘက်မှ ယမ်းမှုန့်ထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခဲသီးကို အဝတ်စငယ်နှင့် ခံကာ ပစ္စတိုပြောင်းဝတွင် ထည့်လိုက်၏။ မီးလပ်စ်ကမ်းပေးသည့် ကျည်ထိုးတံဖြင့် ခဲသီးကို ထိုးထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အနောက်ဘက်အပေါက်မှ သေနတ်ကို မီးကူးစေလိုက်သည်။

“ဘယ်လက်ကို ဖြောင့်..အားထည့်ပြီး ကိုင်ထား..ကိုယ်ပစ်မယ့်နေရာကို ရှေ့က ချိန်သီးနဲ့ ကိုယ်မျက်လုံးနဲ့ တတန်းထဲဖြစ်အောင်ထား..ပြီးရင် လက်ညှိုးလေးကို ကွေးချလိုက်တော့”

“ဖောင်း”

ပစ္စတို၏ တွန်ကန်အားကြောင့် အနောက်ဖက်တွင် ယမ်းငွေများ အူထသွားသည်။

“အဟွတ်..အဟွတ်”

မီလပ်စ်က လွီဇာကို သူ၏ လက်ကိုင်ပုဝါအဖြူရောင်လေး ကမ်းပေးလိုက်၏။

လွီဇာက ပစ္စတိုကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ ကျန်တစ်ဖက်က လက်ကိုင်ပုဝါကိုယူပြီး သူမ၏ နှာခေါင်းကို အုပ်လိုက်သည်။

လက်ကိုင်ပုဝါလေးထံမှ သင်းပျံ့သောအနံ့တစ်ခုကို လွီဇာ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒီတချက်နဲ့ဆို လူကို သေနိုင်လား..မီလပ်စ်”

“ချက်ကောင်းကို ထိဖို့လိုတယ်..သေနတ်ရယ်...သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေရယ်က ချက်ကောင်းထိရင် လူကို သေတတ်တယ်ဗျ”

မီလပ်စ်ကားကြောင့် လွီဇာက ခပ်ဟဟလေး ရယ်လိုက်သည်။

“ရှင်က စစ်ဗိုလ်မဟုတ်ပဲ..ကဗျာဆရာဖြစ်လာရမှာ..ပြင်သစ်မှာဆိုရင်တော့ ရှင့်ရုပ်ရည်နဲ့

ရှင့်အပြောတွေနဲ့ ကောင်မလေးတွေ ကြိုက်ကြမှာပဲ”

မီလပ်စ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်းဝသူပေါ်တူဂီမလေးကရော..မကြိုက်ဘူးလားဗျ..ကျွန်တော်က သူ့ကိုပဲ ကြိုက်စေချင်တာ”

လွီဇာက ပစ္စတိုသေနတ်ကို မီလပ်စ်၏ နဖူးကို ထောက်လိုက်သည်။

“အခုဆို..အင်းဝသူ လွီဇာ နဲ့ သေနတ်ပေါင်းမိသွားပြီ...ရှင် မကြောက်ဘူးလား”

“ဟား...ဟား”

မီလပ်စ်က သဘောတကျဖြင့် လွီဇာ၏ သေနတ်ကိုင်ထားသောလက်ကို အုပ်ကိုင်လိုက်၏။

လွီဇာက မီလပ်စ်၏ ညှိသကျည်းကို အားဖြင့် ကန်လိုက်သဖြင့် မီလပ်စ်မှာ အားခနဲ အော်ကာ လဲကျသွားတော့သည်။

“သေနတ်လိပ်..ကျွန်မကလည်း အန္တရာယ်ရှိတယ်..မီလပ်စ်..သေချာကိုင်တွယ်တတ်ဖို့လိုတယ်”

လွီဇာက ဆင်စွယ်ရိုးတပ်ပစ္စတိုသေနတ်ကို နောက်တကြိမ် ယမ်းမှုန့်ထည့်ကာ လေကျင့်ပစ်ခတ်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

မိလပ်စ်သည် ပြင်သစ်သင်္ဘောများ ပြန်လည်မထွက်ခွာမီတွင် လွီဇာ နှင့်အတူ ဟံသာဝတီသို့ အလည်အပတ်လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။
လွီဇာက မိလပ်စ် ထံတွင် သေနတ်ပစ်ခြင်းကို သင်ယူပြီး မိလပ်စ်ထဲမှ ပစ္စတိုသေနတ်တစ်လက်ကို လက်ဆောင်အဖြစ်တောင်းယူခဲ့သည်။

.....
၁၇၄၀ ၊ မေလ ၂၉ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့။
ဟံသာဝတီ၊ ခေါင်းဆေးကျွန်းကျောင်းတိုက်ရှေ့ရှိ တဲနန်းကြီးမှာ ခမ်းခမ်းနားနား။
မြို့ဝန်ဦးသာအောင် ၏ သမီးဖြစ်သူ ရှင်မြတ်သာ၊ ရှင်မြတ်ဝါ တို့၏ နားထွင်မင်္ဂလာပွဲ။
ထူးဆန်းသည်မှာ တဲနန်းကြီးပတ်ချာလည်တွင် ဝါးကပ်များဖြင့် ထူထူထဲထဲ ကာရံထားခြင်းပင်။
ပတ္တလားသံ၊ မိကျောင်းတူရိယာသံများက သာသာယာယာထွက်ပေါ်နေ၏။
မဏ္ဍပ်ရှေ့တွင် ဆေးလိပ်ကမ်းသူ၊ လက်ဖက်ကမ်းသူ အပျိုတော်လေးများ ၏ အသံစာစာကလေးများ။
ဟံသာဝတီတစ်မြို့လုံးရှိ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိများ၊ စစ်ရေးအရာရှိများ၊ သူဌေးသူကြွယ်၊ ကုန်သည်များ တက်ရောက်ကြသည်။
ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ မိသားစုနှင့် အတူ လွီဇာလည်း ထိုပွဲသို့ တက်ရောက်လာ၏။
ဂမုန်းသည် အပျိုဖားဖားဖြစ်ပြီမို့ အလှပဆုံး ပြင်ဆင်ထားသည်။ တောတွင်းဆင်စခန်းများဆီမှ ရသော သစ်ခွပန်းများကို ခြင်းဖြင့်ထည့်ကာ မြို့ဝန်ကတော်အတွက် လက်ဆောင်အဖြစ် ယူလာကြသည်။
“ကိုယ်ရံတော်တပ်များ အထဲဝင်ချင်ရင် လက်နက်တွေကိုတော့ အပ်ခဲ့ပေးပါ”
ဟံသာဝတီမြို့ဝန်ဦးသာအောင်၏ ယောက်ဖ ငမင်းအောင် သည် ရွှေချည်ထိုးခေါင်းပေါင်းကို ဝတ်လျက်၊ လက်နက်ကိုင်စစ်သည်အချို့ခြံရံကာ မဏ္ဍပ်လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူနေသည်။
အင်းဝသို့ စစ်ကူပို့သည့်ကာလကတည်းက စုဆောင်းထားသည့် ကျေးလက်မှ မွန်စစ်သားအချို့ကို ဦးသာအောင်က ငမင်းအောင်အား အုပ်ချုပ်ကာ သူ၏ ခါးပိုက်ဆောင်တပ်အဖြစ် ဖွဲ့စည်းထားခြင်းဖြစ်သည်။
လက်ျာဗိုလ် က သူ့တွင် ပါလာသော ဆောင်ခါးကို ငမင်းအောင်ထံ အပ်လိုက်ပြီး
“ဘယ့်နှယ့်...ကိုရင်..ခင်ဗျားက နေ့ချင်းညချင်း စစ်ကဲကြီးပုံစံပေါက်လို့ပါလား..အင်းဝရွှေနန်းက အမှုတော်ထမ်းဖို့ စာချွန်တွေဘာတွေ ရောက်တာတွေ မကြားမိပါလား”
ငမင်းအောင်က သူ့ထက်အရပ်မြင့်သော လက်ျာဗိုလ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။
“နောက်တော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့..တပ်မှူးရဲ့..ဟဲဟဲ”
ထိုစကားကို လက်ျာဗိုလ်က မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။
“ကဲ..အထဲကို သွားပါ..တပ်မှူး..အထဲမှာ မြို့ဝန်မင်းက မျှော်နေတာ”
မဏ္ဍပ်ထဲတွင် လူစုံတက်စုံ ရှိကြပြီဖြစ်သည်။
နားထွင်းမင်္ဂလာပြုမည့် မြို့ဝန်သမီးငယ်နှစ်ဦး နှင့် ဗြဟ္မဏပုဏ္ဏားများပင် အဆင့်သင့်ဖြစ်နေကြပြီ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဟံသာဝတီ၏ ထိပ်တန်းအရာရှိကြီးများဖြစ်သော ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ ကျီဝန် ဦးမောင်၊ ဦးပေါ် ရဲ၊ စာရေးကြီး ထားကစား၊ အခွန်ဝန် ဦးမောင်၊ နဲရွဲရွာသူကြီးကွန်းကလ တို့ ထိုင်နေကြသည်။

ဟံသာဝတီမြို့မှ မျက်နှာဖုံးသူဌေးသူကြွယ်များ၊ ကုန်သည်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သန်လျင်မှ ဘာနာဘိုက်ဘုန်းတော်ကြီး ဖာသာဂါလီဇီယာ နှင့် ဖာသာမွန်ဒယ်လီတို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ တဖက်ခြမ်းတွင် ဦးအောင်လှမိသားစုနှင့်အတူ လွီဇာ တို့ ထိုင်နေကြ၏။ တပ်မှူးလက်ျားဗိုလ်က လွီဇာတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးတောင် ဦးအောင်လှတို့အနီးတွင် သွားရောက်ထိုင်သည်။

နားသမင်္ဂလာအစီအစဉ် စတင်ပြုဖြစ်သည်။

ရိုးရာအစဉ်အလာများအတိုင်း တဆင့်ခြင်းပြုလုပ်သွားခဲ့သည်။

ရှင်မြတ်သာ၊ ရှင်မြတ်ဝါတို့ နားထွင်းမင်္ဂလာပြုပြီးသည့်နောက် မဏ္ဍပ်အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြ၏။ ပရိသတ်မှာ အစားအသောက်များ ဧည့်ခံမည့်မဏ္ဍပ်သို့ ကူးရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရုတ်တရက် မဏ္ဍပ်၏အရှေ့ဘက်တွင် အဲမောင်းလှံနှင့် ကာကိုင်ထားသော စစ်သည်များ ရောက်ရှိလာကြတော့သည်။

“အားလုံး ပြန်ထိုင်ပေးကြပါ..တစ်စုံတစ်ခုလုပ်မယ်ဆို ခင်ဗျားတို့ အသက်ကို တာဝန်မယူပါဘူး”

မြို့ဝန်ဦးသာအောင်၏ အသံက ဟိန်းထွက်သွား၏။

ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ နှင့် လက်ျာဗိုလ်တို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

မြို့ဝန်၏ ဘက်တော်သားများဖြစ်ကြသော ကျီဝန် ဦးမောင်၊ ဦးပေါ် ရဲ၊ စာရေးကြီး ထားကစား၊ အခွန်ဝန် ဦးမောင်၊ နဲရွဲရွာသူကြီးကွန်းကလ တို့မှာမူ ကြိုတင်သိနှင့်ပြီးဖြစ်သည့်အတွက် မတုန်လှုပ်ကြ။

“မိန်းမတွေ၊ကလေးတွေ အပြင်ကို ထွက်ပေးကြပါ”

ဦးအောင်လှကတော်နှင့် ဂမုန်းတို့မှာ မျက်စိမျက်နှာများ ပျက်နေကြသည်။ လွီဇာက သူတို့နှစ်ဦးကို ဖေးမကာ မဏ္ဍပ်တံခါးဝသို့ လိုက်ပို့၏။

“မင်း မပါဘူး..မင်းက အထဲ ပြန်ဝင်”

အပေါက်ဝမှ ငမင်းအောင်က လွီဇာကို ခါးဖြင့် ရွယ်ကာ အထဲသို့ ပြန်ဝင်ခိုင်းလိုက်၏။

ဦးအောင်လှက မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

“မြို့ဝန်မင်း..ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို ကျုပ် ကို သစ္စာခံရမယ်..ခင်ဗျားတို့ကို သစ္စာရေတိုက်မလို့”

“ဘာဗျ”

ဦးသာအောင် အနောက်ဖက်မှ စစ်သည်တစ်ဦးထွက်လာပြီး ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ၏ လည်ပင်းပေါ်သို့ ခါးကို တင်ထားလိုက်သည်။

“အခု ဒီပွဲမှာ ရှိနေတဲ့ ယောက်ျားတွေ..ကျုပ်ကို သစ္စာမခံရင်...ဒီမဏ္ဍပ်ထဲက အသက်ရှင်လျက် တစ်ယောက်မှ မထွက်သွားရဘူးမှတ်..အကုန်ဇက်ဖြတ်ပစ်မယ်”

ဦးသာအောင်၏ စကားအဆုံးတွင် မဏ္ဍပ်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

AVA 1740s

အခန်း(၃၂)

.....
လက်ျာဗိုလ်က မြို့ဝန်ဦးသာအောင်နှင့် ဦးအောင်လှ တို့ ကြားသို့ ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မျိုးတို့အားလုံးက အင်းဝရွှေနန်းရှင်ရဲ့ သစ္စာတော်ခံယူထားကြသူတွေချည်းပါပဲ..ဘာကြောင့်များ ဒီလို ထူးပြီး သစ္စာပေးရတာလဲ..မြို့ဝန်မင်း”
ဦးသာအောင်က သူ့စစ်သည်များကို အချက်ပြလိုက်သည်။

စစ်သည်အချို့က လူအုပ်ကြီးကို စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌန်ဝိုင်းပတ်ကာ နေရာလူလိုက်၏။

“ဟံသာဝတီဟာ ဘယ်တုန်းကမှ အင်းဝလက်အောက်ခံမဟုတ်ခဲ့ဘူး..အခွင့်မသာလို့သာ ရွှေမှန်ကင်း ခေတ္တချခံခဲ့ရတာ..အဲ့ဒါကို ဒီမှာရှိနေတဲ့လူတွေအားလုံး လက်ခံရမယ်...အခု အင်းဝဟာ ကသည်းတွေ ရန်ကနေ အသည်းအသန်ခုခံကာကွယ်နေရတယ်..ဟံသာဝတီကို ကာကွယ်ပေးနိုင်ဖို့ဝေးစွာ...တို့ကတောင် စစ်ကူပြန်ပေးနေရတယ်မဟုတ်လား..ဒါကြောင့် ဟံသာဝတီဟာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကာကွယ်ရမယ်...အင်းဝ ရဲ့အရိပ်အောက်က ရုန်းထွက်ရမယ်”

“ဒါဆို ပုန်ကန်တာပဲပေါ့..မြို့ဝန်မင်း”

“ထင်ချင်သလို ထင်ပါ..တပ်မှူး..အခု သိချင်တာ ကျုပ် ခဏနေ သစ္စာရည်တိုက်မယ်...မသောက်တဲ့သူ သေရမယ်”

ဦးအောင်လှက လက်ျာဗိုလ်၏ ပုခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“သူပြောတာဟုတ်တယ်..မြို့ဝန်စကားကို နားထောင်လိုက်ပါ”

“ကျုပ်နဲ့အတူ ဦးမောင်၊ ဦးကို ၊ စာရေးကြီးထားကစား၊ နဲ့ရဲ့သူကြီး တို့ အားလုံး ညီညွတ်ကြပြီ...အနီးအနားက သန်လျင်မြို့ဝန် မင်းရဲအောင်နိုင် ကလည်း မကြာခင် ကျုပ်တို့ဟံသာဝတီနဲ့ ပူးပေါင်းကြလိမ့်မယ်..ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ နဲ့ လက်ျာဗိုလ်သာ ပါဝင်မယ်ဆို..ကျန်တဲ့ အရာရှိတွေအကုန်လည်း သဘောညီကြလိမ့်မယ်..ဘယ့်နဲ့ယ့်လဲ”

ဦးအောင်လှက နောက်တွင် ကြောက်လန့်နေကြသော လူအုပ်ကြီးကို တချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ..အများသဘောညီရင် ကျုပ်တို့ လက်ခံမှာပါ..မြို့ဝန်မင်း”

ဦးသာအောင်က ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အနောက်ဖက်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်နေသော လွီဇာထံ သို့ လျှောက်သွား၏။

“မင်းက အင်းဝနန်းတွင်းနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ကုန်သည်ကြီးဆိုတော့....မင်းကို ငါတို့ ယုံရပါ့မလား”

လွီဇာက မေးခွန်းကို မဖြေ။

“ဟော့ဒီ ဗရင်ဂျီဘုန်းတော်ကြီးတွေကလည်း ငါတို့နဲ့အတူ ရှိနေမယ်..သူတို့ကို ဟံသာဝတီမှာ ဘုရားကျောင်းဆောက်ခွင့်ပေးမယ်..သူတို့က အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ ငါတို့ကြားက ဆက်သွယ်ရေးကိစ္စမှာ ကူညီပေးလိမ့်မယ်..အဲ့ဒီတော့.. ကုန်သည်ကြီးလွီဇာ...မင်းရဲ့ ငွေကြေးပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ငါတို့

လုံးဝမထိပါဘူး...ဒါပေမယ့်...ပြင်သစ်တွေနဲ့ ဆက်ဆံရေးမှာတော့
မင်းအကူအညီလိုတယ်..ငါ့သစ္စာကိုခံပါ..မဟုတ်ရင်တော့”
ဦးသာအောင်က အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် လူအုပ်ကြားမှ လူနှစ်ဦးကို ဆွဲထုတ်လာသည်။
မြင်းစာရေးငတက်စိန် နှင့် ဒလေးသွပ်တံခါးမှူး ငမြ တို့မှ ရုန်းကန်လျက်ပါလာကြ၏။
စစ်သည်နှစ်ဦးက အဲမောင်းလုံဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး၏ ကျောကို ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ထိုးချလိုက်သည်။
မြေပြင်ပေါ်တွင် ညည်းညူလဲကျကာ အသက်ငင်နေသည့် ထိုနှစ်ဦးကို လွှီဇာက မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။
“သူတို့ကို ဘာလို့ သတ်တာလဲ မြို့ဝန်မင်း”
“သူတို့ကို အစောကြီးကတည်းက ကျုပ်လူတွေ စည်းရုံးခဲ့သေးတယ်..သူတို့က အင်းဝဘုရင်သစ္စာက
လွဲပြီး ဘယ်သူသစ္စာမှ မခံဘူးတဲ့လေ...ဒီတော့ သွားမြဲလမ်း သွားခိုင်းလိုက်တာပ”
“ကျွန်မ လည်း လူအများရဲ့သဘောကို မလွန်ဆန်ပါဘူး”
ဦးသာလှက အားရပါးရ ပြုံးလိုက်၏။
“ဟုတ်ပြီ..ဒါဆို ဒီနေ့ကစပြီး ...အင်းဝဆီပို့နေတဲ့ ယမကာတွေကို ကျုပ်နန်းတော်ကို ပို့ပါ”
“နန်းတော်”
“ဟုတ်တယ်..ဒီနေ့ကစပြီး ကျုပ်ရဲ့ အိမ်တော်ဟာ နန်းတော်ဖြစ်သွားပြီ...ဟံသာဝတီထီးနန်းကို
မှန်ကင်းပြန်တင်မယ်...ဘိုးတော် ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်အနော်ရထာမင်းကြီး ထူထောင်ခဲ့တဲ့
ဟံသာဝတီအင်ပါယာကြီးကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ပြန်လည်ထူထောင်မယ်”
တကိုယ်တည်း ဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်ကြိုးဝါးနေသည့်ဦးသာအောင်ကို မဏ္ဍပ်အတွင်းရှိ လူအများက
ဝေခွဲရခက်သောမျက်လုံးများဖြင့်သာ ကြည့်နေကြတော့သည်။
သစ္စာပေးပွဲကားပြီးဆုံးခဲ့ပြီ။
ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှတို့ မိသားစုနှင့် လွှီဇာ တို့ အိမ်သို့ ပြန်လာကြသည်။
ဦးအောင်လှ ၏ အိမ်ဝန်းနှင့် လွှီဇာ၏ အိမ်ဝန်းတို့တွင် စစ်သားများ စောင့်ကြပ်နေသည်ကို
တွေ့လိုက်ကြရ၏။
“ဒါဘာလုပ်ကြတာလဲ”
ဦးအောင်လှက စစ်သည်တစ်ဦးကို မေးလိုက်သည်။
“မင်းတရားကြီးအမိန့်ပါ”
“ဟ..ဘယ်ကမင်းတရားကြီးလဲ”
“ဟံသာဝတီဘုရင် မဟာကျော်ထင်မင်းတရားကြီးက အမိန့်ချထားတာ”
“ဟဲ့..ဘယ်သူတုန်း..အဲ့ဒါ”
လွှီဇာ က ဦးအောင်လှ ကို အသာလက်တို့လိုက်သည်။
“ဪ ..မြို့ဝန်မင်းလား..မင်းတို့ဟာကလည်းကွာ..ချက်ချင်းကြီး..အခုက ငါတို့ကို ဘာလုပ်တာလဲ”
ထိုအချိန်တွင် မြင်းတစ်စီးက သူတို့ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။
မြို့ဝန်၏ ယောက်ဖတော် ငမင်းအောင်။

“ဒီနေ့ကစပြီး ဆင်ဝန်မင်းရယ်၊ ဟောဒီက ကုန်သည်ကြီး လွီဇာဒီမဲလိုးရယ်၊
မြို့စောင့်တပ်မှူးလက်ျာဗိုလ်ရယ် ဟာ အိမ်ပြင်ကို ထွက်ဖို့ အကြောင်းအရာ တစ်စုံတစ်ခု ရှိခဲ့ရင်
ဟံသာဝတီရဲ့ စစ်သေနာပတိဗိုလ်ချုပ်မင်းရဲကျော်စွာအမိန့်ရမှ ထွက်ခွင့်ရပါမယ်”

“ဟ..ငမင်းအောင်ရဲ့..စစ်သေနာပတိချုပ်ဆိုတာ ဘယ်သူတုန်း”

“ကျုပ်လေ”

“အေး..ကောင်းပါလေ့ကွာ”

.....
အင်းဝမြို့ကြီး က အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ပွဲလန်းသဘင်ဖြင့် စည်ကားနေသည်။

အသစ်တည်ဆောက်လိုက်သော သစ်တပ်ကြီး ပြီးစီးသည့်အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် သံဃာတော်ပေါင်း
(၃၀၀၀)ကျော်ကို ဆွမ်းကပ်လှူဒါန်းပွဲကြီးကျင်းပခဲ့သည်။

မြို့သူမြို့သားဆင်းရဲသားများအတွက် ပုဆိုး၊ အင်္ကျီ၊ ထမီ၊ တဘက်၊ သိုရင်း၊ ဆေးအိုး၊ ဆေးတံ၊ ဖိနပ်၊
အပ်တို့ကိုလည်း နန်းတော်မှ အလှူကြီးပေးသည်။

ပွဲလန်းသဘင်ကြီးများ ခံကာ ယခင်ကဲ့သို့ပင် ပြည်သူများမှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲထဲ နစ်မွန်းကြပြန်၏။

ကသည်းတို့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားပြီးသည့်နောက် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိနှင့် မူးမတ်များသည် အင်းဝမြို့
အခြေအနေကို ပြန်လည်သုံးသပ်ကြသည်။

အင်းဝမြို့မှာ လူဦးရေနှင့်မမျှအောင် မြို့က သေးငယ်နေသည်။

မြို့ရိုးအပြင်ဘက် ပတ်ချာလည်တွင် ရပ်ကွက်များ၊ တဲတန်းများဖြင့် နေထိုင်ကြရ၏။

ရန်သူများ မြို့သို့ ဝိုင်းရံလာပါက မြို့ပြင်ရှိသူများမှာ မြို့တွင်းသို့ ခိုဝင်ရန် နေရာလုံလောက်ခြင်းမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် မြို့ပြင် လူနေရပ်ကွက်များကို ပတ်ဝိုက်လျက် နောက်ထပ်
သစ်တပ်ကြီးတစ်ခု တည်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

မြို့တည်ဆောက်ရေးပညာရှင်များ၊ မင်းညီမင်းသားများ၊ မူးမတ်များပါသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့ကာ
သစ်တပ်ပုံကြမ်းရေးဆွဲစေခဲ့သည်။

အင်းဝမြို့ အရှေ့တောင်ထောင့်မှ အနောက်ဘက်ဆင်ရဲဆိပ်အထိ၊

ထိုမှတဆင့်မြို့အနောက်မြောက်ထောင့် ပတ်ချာလည်အထိ

သစ်တပ်ကြီးကို ၁၇၄၀ ဇန်နဝါရီလ ၃၀ ရက် အာရုဏ်တက်ချိန်မှ စတင်ကာ တည်ဆောက်ခဲ့သည်။

တည်ဆောက်ရာတွင် အင်းဝမြို့သူမြို့သားများနှင့် အနီးအပါးမှ ကျေးရွာသားများ၏ လုပ်အားကို
အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

ပြည်သူများမှာ သစ်တပ်ကြီးတည်ဆောက်ရာတွင် ပါဝင်ရသဖြင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲကြရသည်။

သို့သော်လည်း ခြောက်လကြာတည်ဆောက်ခဲ့ရသည့် သစ်တပ်ကြီး ပြီးစီးသည့်

အထိမ်းအမှတ်ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲပြုလုပ်ပေးကြသည့်အခါ ယခင်က ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုများကို

မေ့လျော့သွားကြပြန်သည်။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် အင်းဝ၏ စစ်ရေးစစ်ရာအာဏာဟူသမျှကို ဘထွေးတော် ကိုးသိန်းသခင် ထံ
လွှဲအပ်လိုက်သည်။

ယခင်က ပစားပေးခဲ့သော ငယ်ဆရာ ဝန်ကြီးဦးရွှေဖြိုးမှာ အရည်အချင်းမရှိကြောင်း ရိပ်မိသည့်အတွက်
ရာထူးလက်ရှိသာပေးအပ်ထားပြီး လုပ်ပိုင်ခွင့်များကို တဖြည်းဖြည်းလျော့ချထားတော့သည်။

ကိုးသိန်းသခင်သည် ကသည်းတို့ နောက်တကြိမ် ထပ်မံချီတက်လာနိုင်သည့်အရေးအတွက် စီမံကိန်းများ
ချမှတ်သည်။

စစ်ရေးတွင် ဆက်သွယ်ရေးသည် အဓိကဖြစ်သည့်အတွက် မဏိပူရ မှ အင်းဝအထိ
စစ်လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် မြို့များတွင် စစ်ကဲ၊ နားခံမြို့စာရေးများ ထားရှိပြီး တစ်မြို့နှင့်
တစ်မြို့ဆက်သွယ်ရန် ခြေလျင်မြင်းသည် နှစ်ဦးစီ ထားရှိသည်။

မြို့များပတ်လည်တွင် သစ်တပ်၊ ကျုံး၊ မြို့ရိုးများကို ခိုင်မာအောင်ပြုပြင်ပြီး ဆင်ခလုတ်၊
မြင်းခလုတ်များ စီရင်သည်။

တရားသူကြီးနန္ဒသူရကို အင်းဝတပ်များ၏ ရိက္ခာအတွက် အထူးကျိဝန်အဖြစ်ခန့်အပ်ကာ စစ်ပွဲအတွင်း
အသုံးပြုရန် ရိက္ခာများ အဓိကစုဆောင်းစေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဟံသာဝတီ မှ အတိအလင်းပုန်ကန်ပြီဖြစ်ကြောင်း သန်လျင်မြို့ဝန် မင်းရဲအောင်နိုင် က
အထောက်တော်စေလွှတ်ကာ အကြောင်းကြားလာသည်။

အင်ဝအနေဖြင့် တဖက်တွင် ကသည်းစစ်ကို ခုခံရန် ပြင်ဆင်နေချိန်တွင်
ဟံသာဝတီကိစ္စအရေးပေါ်လာခဲ့၏။

ကိုးသိန်းသခင်သည် လွှီဇာနှင့် ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ တို့၏ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်များက သတိပေးမှုများကို
ဂရုမထားမိခဲ့သည့်အတွက် ဟံသာဝတီနှင့်ပတ်သတ်သည့် မည်သည့်စစ်ရေးအစီအမံမှ
လုပ်ထားခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိမင်းနှင့် ကိုးသိန်းသခင်တို့မှာ ဟံသာဝတီအရေးအတွက် စစ်အင်အားထုတ်နုတ်ရန်
စည်းဝေးကြပြန်သည်။

မတ္တရာအရပ်မှ မွန်များ၊ ကွေ့များ ကို စစ်မှုထမ်းဆင့်ဆိုပြီး ကသည်းစစ်တွင် အမှုထမ်းရန်နှင့်
ကသည်းစစ်မျက်နှာမှ အင်းဝတပ်များကို ဟံသာဝတီသို့ ချီရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သန်လျင်မြို့ဝန်မင်းရဲအောင်နိုင်ကိုလည်း ဟံသာဝတီပုန်ကန်မှုကို ဝိုင်းဝန်းနှိမ်နင်းပါက ဟံသာဝတီနှင့်
သန်လျင်မြို့နှစ်မြို့အပြင် နောင် ပုသိမ်မြို့ကိုပါ စားရစေမည်ဟု ကတိစကားပြန်ပါးလိုက်ကြ၏။

.....
၁၇၄၀ ဇွန်လ ၂၉ ရက်။

သူရှေ့တွင် ထိုင်နေကြသော လူများက ဦးသာအောင်ကို စိတ်မသက်မသာဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

“ဘယ်မလဲ...သန်လျင်မြို့ဝန်...ခင်ဗျားနဲ့ ပူးပေါင်းမယ်ဆို”

အခွန်ဝန်ဦးကို ၏ စကားကို ဦးသာအောင်က ပြန်မဖြေ။

ဟံသာဝတီ၏ ပုန်ကန်မှုသတင်းကို ကြားသည့်နှင့် အင်းဝဘုရင်၏ သစ္စာခံဖြစ်သော မြန်အောင်ကြံခင်း၊ ခန့်ဖြူ၊ ဟင်္သာတ၊ ပုသိမ်၊ မြောင်းမြ၊ ဒဂုံ၊ ဒလ၊ ခဲပေါင် စသည့် မြို့(၉)မြို့မှ တပ်များသည် ဟံသာဝတီသို့ ချီတက်လာနေကြပြီဖြစ်သည်။

“ပြည်မြို့စားတပ်တွေက ပဲခူးချောင်းဖျားတောင်ရောက်နေကြပြီ..နောက်နှစ်ရက်ဆို မြို့ပြင်ကို ရောက်လာတော့မယ်”

“သန်လျင် မပါဘူးဆို..ကျုပ်တို့ချည်း ဘယ်လိုခုခံကြမလဲ”

“ခင်ဗျား ပြောတော...တလိုင်းသုံးရပ် ညီစေမယ့်ဆို”

မြို့ဝန်ဦးသာအောင်က အားလုံးကို လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ခဏနေကြပါဦးဗျာ..ကျုပ် ခေါင်းအေးအေးထား စဉ်းစားပါရစေဦး”

“ခင်ဗျားက ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ချင်တာပဲ..ဒါတွေအားလုံးရဲ့ အစဟာ ခင်ဗျားပဲ...အခုဟံသာဝတီတစ်မြို့လုံး စိမ့်ညက်ညက်ကြေ..သေကြရမယ့်အရေးဖြစ်လာပြီ..ခင်ဗျား ဘာဆက်လုပ်မလဲ..မြို့ဝန်မင်း”

နဲရှဲသူကြီး၏ အသံကတင်းမာလှသည်။

ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးအဖြစ်စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သော ဦးသာအောင်မှာ ဆောက်တည်ရမရဖြစ်နေ၏။

“ကျုပ် သန်လျင်ကိုတက်သိမ်းမယ်”

“ဘာ”

“သန်လျင်ကိုရရင် ပြင်သစ်တွေ အင်္ဂလိပ်တွေ နဲ့ ကျုပ် ညှိနှိုင်းပြီး သူတို့ အကူအညီရဖို့ အပေးအယူတွေ လုပ်လို့ရပြီ..မဟုတ်လား..ပြီးတော့ သန်လျင်ကို ကျုပ်တို့ ဖိပြလိုက်ရင် ကျန်တဲ့ မြို့ဝန်တွေလည်း ခန့်ညားလာလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျား အရင်ကပြောတော့..သန်လျင်မြို့ဝန်က ခင်ဗျားနဲ့ တစိတ်တဝမ်းထဲဆို”

“ဒါတွေ မေးမနေပါနဲ့..ကျုပ်တို့ အခု သန်လျင်ကို တိုက်မယ်.....ကျုပ်ယောက်ဖတော် မင်းရဲကျော်စွာဘွဲ့ခံ ငမင်းအောင် နဲ့ လက်ျာဗိုလ်ရဲတပ်တွေ ပူးပေါင်းပြီး သန်လျင်ကို ချီမယ်”

တခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

“ကျုပ်ကို ယုံကြပါဗျာ”

မကြာမီ ဦးသာအောင်၏ ယောက်ဖ ငမင်းအောင် နှင့် လက်ျာဗိုလ်တို့ ရောက်လာကြသည်။

“လက်ျာဗိုလ်ကို ငါ့ကိုယ်တော် အားကိုးတော်မူတယ်...ငါ့ကိုယ်တော် အစက ယုံတော်မမူခဲ့တာကို စိတ်ထဲ မမှတ်ပါနဲ့....သန်လျင်ကို ချီတဲ့အခါ ယောက်ဖတော်မင်းရဲကျော်စွာနဲ့အတူ စစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းယှဉ်ချီတက်ပေးပါ..ပွဲရခဲ့ရင် မင်းသားကြီးဘွဲ့ပေးပြီး သမီးတော်နဲ့ ထိမ်းမြားပေးပါမယ်”

လက်ျာဗိုလ်က ဦးသာအောင်ကို ခပ်တင်းတင်းပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မျိုးအတွက် တခြားမလိုချင်ပါဘူး....ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ နဲ့ လွှီဇာ တို့ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေခွင့်ပေးလိုက်ပါ”

“ငါကိုယ်တော်က သူတို့ လုံခြုံရေး စိတ်မအေးလို့ အစောင့်အရှောက်တွေပေးထားတာပါလေ..နောင်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း..ရဲမက်များ ရုတ်သိမ်းပေးပါ့မယ်..တပ်မှူးအနေနဲ့ တပ်မှူးလူတွေကို စုစည်းပြီး သံလျင်ကို ချီဖို့သာ အာရုံစိုက်ပါ”

.....
မိုးက သဲသဲမဲမဲရှာနေ၏။

တောင်ချောင်းအရပ်သည် စိမ့်တောကြီးများဖုံးလွှမ်းနေပြီး မိုးတစွတ်စွတ်နှင့်မို့ မှောင်မဲနေသည်။

တောတွင်းတနေရာတွင် သန်လျင်မြို့ဝန် မင်းရဲအောင်နိုင် နှင့် လက်ျာဗိုလ်တို့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိကြသည်။

ဟံသာဝတီမှ ချီတက်လာသောတပ်များနှင့် သန်လျင်မှ ချီတက်လာသော တပ်များမှာ ထိုအရပ်တွင် ဆုံမိကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးသာအောင်၏ ယောက်ဖ ငမင်းအောင် ၏ တပ်များမှာ အနောက်ဘက်တွင် ချန်နေရစ်ခဲ့ကြ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ လက်ျာဗိုလ်..ခင်ဗျားတို့ ရှိနေလျက်နဲ့ ဒီလူ အရူးထတာကို လက်ခံရသလား”

“မှန်ပါ..ကျွန်တော်မျိုးတို့ လည်း ဓားထောက်ပြီး သစ္စာရည်အတိုက်ခံခဲ့ရတာပါ...နီးရာခါးမို့ ခေတ္တသည်းခံလိုက်ရတဲ့သဘောပါ”

“ဟံသာဝတီနဲ့ သန်လျင်ဟာ မြို့ညီနောင်တွေပဲ...ကူးသန်းသွားလာနေကြလူတွေပဲ..ဘာမှ မဖြစ်စေချင်ပါဘူး”

“တစိတ်တဝမ်းထဲပါပဲ..မြို့ဝန်မင်း”

“ဒါဆို....ကျုပ်တို့ ဘာကြောင့် တိုက်ခိုက်နေမလဲ”

“အနောက်မှာ ဦးသာအောင်ရဲ့ ယောက်ဖတော် ဦးစီးတဲ့ တပ်တစ်ခု ပါနေပါသေးတယ်..သူတို့ကတော့ တိုက်ကြခိုက်ကြလိမ့်မယ်”

“လက်ျာဗိုလ်အနေနဲ့ သူတို့နဲ့ သွားညှိနှိုင်းကြည့်ပါလေ...အင်းဝတပ်တွေ ချီလာခဲ့ရင်တော့ ဟံသာဝတီဟာ ခံနိုင်မယ်မထင်ဘူး”

“အခု ဟံသာဝတီက ချီတက်လာကြတဲ့ စစ်သည်တွေထဲ သန်လျင်ကို တိုက်မယ့်အုပ်စုနဲ့

မတိုက်မယ့်အုပ်စု နှစ်စုကွဲနေကြတာပါ.....ကျွန်တော်မျိုးအနေနဲ့ ငမင်းအောင် နဲ့

နောက်ထပ်စကားထပ်ပြောကြည့်ပါမယ်..လောလောဆယ်တော့ သန်လျင်တပ်တွေကို ခေတ္တ ဆိုင်းထားပေးပါဦး”

“အင်း..မိုးကြီးလေကြီးနဲ့ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ အကြာကြီးတော့ မဆိုင်းနိုင်ဘူး...တခြားမြို့က တပ်တွေ ဟံသာဝတီကိုရောက်ချိန် ကျုပ်တို့ နောက်ကျရင် အင်းဝက တမျိုးတမည်ထင်သွားနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်မျိုးကို ခဏသာ အချိန်ပေးပါ..မြို့ဝန်မင်း”

လက်ျာဗိုလ်က နောက်တွင် ကျန်ရစ်သော တပ်များထံသို့ ပြန်လှည့်သွား၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းအရပ်တွင် စခန်းချနေသာ ငမင်းအောင်၏ တပ်ဆီသို့ လက်ျာဗိုလ် မြင်းစီးလျက် ဝင်သွားသည်။

လက်ျာဗိုလ်ကို မြင်သည်နှင့် ငမင်းအောင် တပ်မှ စစ်သားများမှာ မျက်နှာများ ဝင်းလက်သွားကြ၏။
ငမင်းအောင် မှာ ထီးနီတလက်ကို ကိုယ်တိုင်မိုးထားကာ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်။

“လက်ျာဗိုလ်...ခင်ဗျား ကယ်မှဖြစ်တော့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ဟံသာဝတီက အခုပဲ စာချွန်လာတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ကျုပ်တို့ တပ်သားတွေရဲ့ သားမယားတွေကို မင်းတရားကြီးက ဖမ်းထားလိုက်ပြီ...သန်လျင်တိုက်ပွဲကို
နိုင်အောင်မတိုက်ရင် သားမယားတွေကို မီးတိုက်ကွပ်မျက်မယ်လို့

အမိန့်တော်ပို့လိုက်တယ်..ဘုရင့်နောင်ရဲ့ ဖောင်ဖျက်တိုက်ပွဲလို့ တိုက်ရမယ်တဲ့”

လက်ျာဗိုလ်က မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သားမယားတွေရော ပါလား”

“အင်း..သူတို့လည်း ဖမ်းခံထားရတယ်”

ထိုစဉ် စစ်ကဲအချို့က ဓားလွတ်ကိုင်ကာ သူတို့အနားသို့ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။

“ကျုပ်ကို ကယ်ပါဦး..အခု စစ်ကဲတွေ၊ သွေးသောက်တွေ ကို ဘယ်လိုမှ

စည်းရုံးမရတော့ဘူး...သန်လျင်ကို နိုင်အောင်တိုက်နိုင်မှ သူတို့သားမယားတွေ

အသက်ချမ်းသာရာရမှာ...လက်ျာဗိုလ်..ခင်ဗျာပြောကြည့်ပါ..ခင်ဗျားစကားဆို သူတို့ နားထောင်မှာပါ”

လက်ျာဗိုလ်က စစ်ကဲများ ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်..အခုပဲ...သန်လျင်မြို့ဝန်နဲ့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ကြပြီ...အရှေ့ဘက်တောတန်းမှာ သန်လျင်တပ်နဲ့

ကျုပ်ရဲ့တပ် ဆိုင်ထားကြတယ်..တိုက်မတိုက်ကို မကြာခင် အဆုံးအဖြတ်ပေးကြတော့မှာ..ဒါနဲ့

ဟံသာဝတီအခြေအနေကိုရော ခင်ဗျားတို့ သိကြလား”

“မသိပါဘူး”

“ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပြည်စားနဲ့ ပုသိမ်ကိုးမြို့က မြို့ကို ဝိုင်းဖို့ လာနေကြပြီ”

စစ်ကဲများနှင့် ရဲမက်များ၏ အသံများ ဆူညံသွားကြသည်။

“သန်လျင်မြို့ဝန်ကလည်း ကျုပ်တို့နဲ့ စစ်မတိုက်ချင်ဘူး..သူတို့လိုချင်တာ သူပုန်သားအောင် ကိုပဲတဲ့”

“ဟာ..လက်ျာဗိုလ်..ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ငမင်းအောင် မှာ စကားပင် မဆုံးလိုက်။

လက်ျာဗိုလ် ၏ ဓါးက ဗိုက်တည့်တည့်သို့ စိုက်ဝင်သွားသည်။

စစ်ကဲများ၊ ရဲမက်များမှာ မြင်ကွင်းကို ကြောင်ကြည့်နေကြသည်။

ငမင်းအောင်မှာ လက်ျာဗိုလ်၏ ခြေရင်းတွင် ခွေခွေလေး လဲကျသွား၏။

“ကျုပ်တို့ သန်လျင်တပ်တွေနဲ့အတူ ပူးပေါင်းပြီး..ဟံသာဝတီကို ချီတက်ကြမယ်..သူပုန်သားအောင်ကို

တိုက်ကြမယ်...သူမတရားဖမ်းထားတဲ့ ကျုပ်တို့ သားမယားတွေကိုကယ်တင်ကြမယ်”

“ဟေး”

မိုးက တိတ်ခါစ။ ဖားအော်သံတို့က ဟိုမှသည် ညီညီညာညာ။

လွီဇာ၏ အိမ်ရှေ့မှ အစောင့်များမှာ ဓားလုံများ ချကာ လက်အုပ်ချီလိုက်ကြသည်။

ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ ၊ သမက်ဖြစ်သူ နိုင်စောမြ ၊ အခွန်မှူး ဦးကို၊ ဦးမောင်၊ နဲရွဲရွာသူကြီး တို့ မှာ လွီဇာ၏ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာကြ၏။

လွီဇာက ဆီမီးခွက် အချို့ကို ငြိမ်းသက်လိုက်သည်။

သူတို့ အိမ်ရှေ့တွင်ပင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ကျွန်မကို ခုန ခဲမက်တစ်ယောက်လာပြောလို့...ဘာများ ထူးခြားလို့လဲရှင့်”

“အခု ဟံသာဝတီအခြေအနေက လုံးဝမကောင်းတော့ဘူး...သန်လျင်ကိုချီတက်သွားတဲ့ လက်ျာဗိုလ်တပ်ကလည်း သန်လျင်မြို့ဝန်နဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်ကြပြီ...ပုသိမ်ကိုးမြို့နဲ့ ပြည်မြို့စား ကလည်း ပတ်ချာလည်ဝိုင်းထားပြီ..လွီဇာ”

ဦးအောင်လှ ၏ အသံက တက်ကြွနေသည်။

“ဒါဆို ဦးသာအောင်က ဘာလုပ်မတွဲလဲ”

“သူ ဘာမှ မလုပ်တတ်တော့ဘူး...သူလုပ်တတ်တာ ဟံသာဝတီမြို့စောင့်တပ်တွေဆီကို နေ့တိုင်းသွားတယ်။ သူဟာ ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်အနော်ရထာ ပြန်ဝင်စားတာဖြစ်တယ်။

ဟံသာဝတီထီးနန်းကို ထူထောင်ပြီး အယုဒ္ဓယအထိ ပြန်သိမ်းမယ်

ဆိုတာတွေကိုလျှောက်ပြောနေတာပဲ...သူကသာ ပြောနေတာ...မြို့ပတ်လည်ကို ကိုးမြို့တပ်တွေ အဝိုင်းခံထားရပြီ..အခုဆို...အင်းဝက ကိုးသိန်းသခင်ကိုယ်တိုင် ဟံသာဝတီကို ချီလာဖို့ လုပ်နေပြီတဲ့လေ” ကိုးသိန်းသခင်ဆိုသည့် အသံကြားသည်နှင့် လွီဇာက မျက်ခုံးကို တွန့်ကွေးလိုက်သည်။

“အဲ့ဒါ သူတို့က ငါတို့ နဲ့ လာတိုင်ပင်တာ”

ဦးအောင်လှက အခွန်မှူးဦးကို တို့ အား မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

“ဟံသာဝတီကျတာနဲ့ ကျုပ်တို့ကို ဦးသာအောင်ရဲ့ အပေါင်းအပါဆိုပြီး အင်းဝဘုရင်က ကွက်မျက်လိမ့်မယ်....သူအရူးထတာနဲ့ ကျုပ်တို့ သားမယားနဲ့တကွ အသေခံခိုင်းဘူးဗျာ..

အဲ့ဒါ..ကုန်သည်ကြီးလွီဇာက ကိုးသိန်းသခင်နဲ့လည်းရင်းနှီးတယ်..အင်းဝနန်းတွင်းလည်း အဝင်အထွက် ရှိတယ်လို့..ဟော့ဒီက ဆင်ဝန်မင်းက ပြောတယ်...ကျုပ်တို့ အသက်ကို ခင်ဗျားတို့ လက်အပ်ပါတယ်..ကျုပ်တို့ အသက်ရှင်မယ်ဆို ဘာမဆိုလုပ်ပါ့မယ်..ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲသာ ပြောကြပါဗျာ”

လွီဇာက ခပ်ဟဟ တချက်ရယ်လိုက်၏။

“ဝန်ထောက်မင်းတို့ပဲ အရင်က သူနဲ့ တစိတ်တဝမ်းရှိခဲ့ကြတယ်ဆို”

“သူက ရှင်ဘုရင်ရူး ရူးနေတာ...သူစိတ်ကူးယဉ်တာတွေကို တကယ်မှတ်ပြီး ယုံမိတဲ့ ကျုပ်တို့မှာ အခု ကိုယ်ကျိုးနည်းတော့မယ်..ကျုပ်တို့ကို အကြံပေးကြပါဦး”

လွီဇာ နှင့် ဦးအောင်လှ တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဦးအောင်လှက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဒီဇာတ်လမ်းရဲ့အစက ဦးသာအောင်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီတော့... ဝန်မင်းတို့ ကိုယ်တိုင် သူ့ကို သတ်ပြီး ဒီဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်ပေးရမယ်”

လွီဇာ က သူ၏ သင်တိုင်းအင်္ကျီကြားတွင် ညှပ်ထားသော ပစ္စတိုသေနတ်ကို ထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။

“အချိန်သိပ်မရှိဘူး...ဦးသာအောင်ကို ရှင်တို့ မသတ်ရင်...ကျွန်မ သတ်မယ်....ဒါပေမယ့် ကိုးသိန်းသခင် ဟံသာဝတီကို ရောက်လာတဲ့အချိန်ကျ ရှင်တို့အသက်တွေအတွက် ကျွန်မတို့

အာမခံပေးနိုင်မယ်မထင်ဘူး”

နဲရှဲရွာသူကြီးက လွီဇာ၏ ပစ္စတိုကို သေသေချာချာကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆင်စွယ်ကွပ်ထားသော လက်ကိုင်ကို ပွတ်သပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် စားပွဲပေါ်ပြန်တင်လိုက်၏။

“ကိုးသိန်းသခင်ဆီမှာ ကျုပ်တို့ အသက်တွေကိုသာ အာမခံပေးပါ.....ဦးသာအောင်ကို ကျုပ်တို့ သတ်မယ်”

မိုးက နောက်တချီ သဲသဲမဲမဲရွာချလိုက်ပြန်သည်။

AVA 1740s

အခန်း(၃၃)

.....
ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်နေရသော မောစောစေတီကို ကိုးသိန်းသခင်က ဆင်ပေါ်မှ လက်အုပ်ချီ ဖူးမြော်လိုက်သည်။

အင်းဝမှ လက်နက်ကိုင်အင်အား တစ်ထောင်ဖြင့် ချီတက်လာသော ကိုးသိန်းသခင် ၏တပ်များ ရောက်သည်နှင့် ဟံသာဝတီသည် ပိတ်ထားသော မြို့တံခါးများကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရတော့၏။

ကိုးသိန်းသခင်သည် ပြည်မြို့စားမြင်းမူးမင်းသား၊ သန်လျင်မြို့ဝန်မင်းရဲအောင်နိုင် တို့ ဝန်းရံလျက် မြို့တွင်းသို့ စစ်အင်္ဂါခင်းဝင်လာသည်။

မော်စောစေတီတော်ရှေ့သို့ရောက်သည့်အခါ ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ၊ အခွန်ဝန်ဦးကို၊ ဦးမောင်၊ စာရေးကြီးထားကစား၊ နဲရှဲရွာသူကြီးတို့မှာ လက်အုပ်ချီလျက် မြေပြင်တွင် ဝပ်တွားနေကြ၏။ ကိုးသိန်းသခင်သည် ဆင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“ဆင်ဝန်မင်း....လျှောက်ထားစရာရှိတာ လျှောက်ချေ”

နဲရှဲရွာသူကြီးက ကတ္တီပါဝတ်အုပ်ထားသော ပလိုင်းတစ်လုံးကို ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ ထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ က ပလိုင်းကို ကိုးသိန်းသခင်ထံ ဒူးထောက်လျက်ပေးလိုက်၏။

ကိုးသိန်းသခင်က ကတ္တီပါအဝတ်ကို လှန်လိုက်သည်။

ဝါးပလိုင်းထဲတွင် ဦးခေါင်းတစ်ခု၊ သွေးစတို့ မခြောက်သေး။ မျက်လုံးနှစ်လုံးက ပွင့်နေသည်။

“သူပုန်သောအောင် ရဲ့ ခေါင်းပါ..ကိုးသိန်းသခင်...ဟောဒီက ဟံသာဝတီအမှုအထမ်းများ ဟာ သောအောင်ရဲ့ ခါးမိုးခြိမ်းခြောက်မှုကြောင့် ပုန်ကန်ရာတွင် အလိုမတူပဲ ပါခဲ့မိပါတယ်...အခွင့်သာခိုက် သောအောင်ရဲ့ အသက်ကို စီရင်ပြီး အင်းဝရွှေနန်းရှင်ထံ ဆက်သခြင်းဖြစ်ပါတယ်... ကျွန်တော်မျိုးအမှုထမ်းများရဲ့ အသက်နဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ရွှေနန်းရှင်ကိုယ်စား ငဲ့ညှာပေးဖို့ ရှိခိုးတောင်းပန်ပါတယ်..ဘုရား”

ကိုးသိန်းသခင်က ကတ္တီပါအဝတ်ကို ပြန်အုပ်လိုက်သည်။

“အိမ်း..သောအောင်ငယ် ဟာ ရာဇဝတ်တော်အမှုကြီးကို လွန်ကျူးခဲ့တာပဲ..ကျန်တဲ့သူများကတော့ နီးရာခါးကြောက်ရတာပ..အခုလို သူပုန်ခေါင်းကို ဆက်သတဲ့အတွက် အပြစ်က လွတ်ထိုက်ပါတယ်..ကဲ.. သောအောင် ခေါင်းကို ဟံသာဝတီမြို့မောဓောတံခါးထိပ်မှာ

တပတ်တိတိချိတ်ဆွဲထားစေ..သင်းအလောင်းကောင်ကို လည်း ခြေ၊ လက်တို့ ဖြတ်ပြီး မြို့တံခါးမှာ ပြည်သူတွေ မြင်အောင် ပြသထားကြ....သောအောင်နဲ့ တကြိတ်တည်းတညာဏ်တည်း ပါခဲ့သူတွေ ကို သားမယားနှင့်တကွ မီးတိုက်စေ..ဒါကိုသန်လျင်မြို့ဝန်က တာဝန်ယူပေးပါ”

သန်လျင်မြို့ဝန် မင်းရဲအောင်နိုင်က လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“ကဲ..မင်းရဲအောင်နိုင်ကို ဟံသာဝတီမြို့ဝန်ခန့်အပ်ပေးတဲ့ ရွှေနန်းရှင်ရဲ့ အမိန့်တော်ကို ဟံသာဝတီမြို့ဝန် အိမ်တော်မှာ လက်ခံပေးဖို့ စီစဉ်ကြစေဗျ”

ဦးသာအောင် နှင့် အတူ ပုန်ကန်မှုကို ဦးဆောင်ခဲ့သူများဖြစ်သည့် ဦးကိုတို့အုပ်စုမှာ အသက်ဘေးမှ လွတ်သည့်အတွက် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားကြသည်။

“ဆင်ဝန်မင်း..နေခဲ့ပါဦး..အနားတိုး ခစား”

ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ က လက်အုပ်ချီလျက် ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

“လွီဇာ ရော.... ဘေးကင်းရဲ့လား”

“ဘေးကင်းကြောင်းပါ..ဘုရား...ကျွန်တော်မျိုးအိမ်အနီးအနားက သူ့ရဲ့ အိမ်မှာ ရှိနေပါတယ်”

“အင်း..မောင်မင်းတို့ နှစ်ယောက် သတိပေးပါလျက်..ကျုပ် ပေါ့လျော့ခဲ့မိတာ... မောင်မင်းတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ သစ္စာအတွက် ကျုပ် နှစ်ထောင်းအားရပါတယ်..ညကျ ကျုပ်ခဏနေမယ့် မြို့ဝန်အိမ်တော်ကို လာခဲ့ကြ...လွီဇာမငယ် ကိုပါ..ခေါ် ခဲ့စမ်းပ”

.....
ဟံသာဝတီ ကား ညဉ့်ဦးပိုင်းတွင်ပင် ဖြစ်သော်ငြား ဆူညံရှုပ်ထွေးနေသည်။

မကြာမီ ဟံသာဝတီမြို့ဝန်ဖြစ်လာမည့် သံလျင်မြို့ဝန်မင်းရဲအောင်နိုင် ၏ တပ်များသည် ဦးသာအောင် နှင့် ပတ်သက်သူ ၊ မသင်္ကာသူမှန်သမျှကို ဖိုက်စိပ်တိုက်ကာ လိုက်လံဖမ်းဆီးနေ၏။

အင်းဝမှ ချီတက်လာသောတပ်များ၊ ပြည်နှင့် ပုသိမ်ကိုးမြို့တပ်များကိုလည်း ဟံသာဝတီမြို့သားများက တည်းခိုရန်နေရာချကာ ကျွေးမွေးဧည့်ခံနေကြသည်။

မြို့ဝန်အိမ်တော်တွင် ကိုးသိန်းသခင်သည် မင်းရဲအောင်နိုင် ၊ လက်ျာဗိုလ်အပါအဝင် ဟံသာဝတီမြို့ အမှုထမ်းအချို့နှင့် စည်းဝေးတိုင်ပင်နေကြ၏။

“သန်လျင်မှာ ဘုရားကျောင်းလာဖွင့်ထားတဲ့ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးတွေဟာလည်း ငသာအောင် နဲ့ အကြံတူကြပြီး ပုန်ကန်ရာမှာ ပူးပေါင်းဖို့ ကတိရှိခဲ့ကြပါတယ်..အရှင်..သူတို့ကိုရော ဘယ်လို အပြစ်ပေးရမလဲ..အမိန့်ရှိပါ”

မင်းရဲအောင်နိုင်၏ လျှောက်တင်မှုကြောင့် နဘေးတွင် ရှိနေသော လက်ျာဗိုလ်မှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဟာ သူပုန်မှုဖြစ်တယ်...နိုင်ငံခြားသားဖြစ်ပါလျက်..ပြည့်ရှင်မင်းသစ္စာမထောက်..ဒီလို ဖောက်ပြန်တဲ့ လူတွေကို သာသနာပြုခွင့်ပေးတာ အန္တရာယ်ကြီးလှတယ်..သူတို့ကိုပါ ကွပ်လေ”

“မှန်ပါ...သစ္စာရည်သောက်ပြီး ပါဝင်ခဲ့တဲ့ ဗရင်ဂျီခင်ကြီး ဂါလစ်ဇီယာ နဲ့ မွန်ဒယ်လီတို့ကိုတော့ ဟံသာဝတီမြို့ထဲက ဘုရားကျောင်းဆောက်လုပ်မယ့်မြေနေရာမှာတင် ဖမ်းမိထားပါတယ်..သန်လျင်က ကျောင်းလည်းရှိပါသေးတယ်”

“မင်းရဲအောင်နိုင်...မင်းကို ဟံသာဝတီမြို့ဝန်အဖြစ် ရွှေ့နန်းတော်က

အခွင့်ပေးပြီးသား..အချို့ကိစ္စတွေ..ကျုပ်ကို ချည်း

လျှောက်တင်မနေပဲ..လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါလေ..ဖနောင့်မှာ ဆူးတဲ့ ညောင့်လောက်ကို ထွင်း မထွင်း ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ပေးနေစရာမလိုဘူးကွဲ့”

ကိုးသိန်းသခင်၏ လေသံခပ်မာမာကြောင့် ဟံသာဝတီမြို့ဝန်အသစ်မှာ လက်အုပ်ချီလျက် နောက်သို့ ခပ်ယိုယိုဆုတ်သွားတော့သည်။

“ဆင်ဝန်မင်း မလာသေးဘူးလားဟေ့”

“ရှေ့မှာ ရောက်နေပါပြီ..ခစားဖို့ စောင့်နေပါတယ်..ဘုရား”

“ကဲ...ဒါဆို..မောင်တို့လည်း သွားကြတော့...ကျုပ် ဆင်ဝန် နဲ့ တိုင်ပင်စရာအချို့ ရှိသေးတယ်”

ကိုးသိန်းသခင်ရှေ့တွင် ခစားနေသူများက ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ တစ်ဦးတည်းဝင်လာသဖြင့် ကိုးသိန်းသခင်က မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။

“ဟိုကလေးမရောကွဲ့”

“အရှင်အတွက် ပြင်သစ်ပြည်ဖြစ် ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်း ဆက်သဖို့အတွက် သန်လျင်ကလာမယ့် လူကြို မလာသေးလို့ စောင့်နေပါတယ်..ခဏနေရောက်ပါတော့မယ်..ဘုရား”

ထိုအခါမှ ကိုးသိန်းသခင်က ပြုံးသွားသည်။

လွီဇာ၏ အိမ်ခြံဝန်းအတွင်းသို့ လူတစ်ဦးမြင်းစီးလျက်ဝင်လာ၏။

“လမ်းမှာ မိုးကသည်းတော့ ချောင်းရေကျကို စောင့်နေရလို့ နောက်ကျသွားတာပါ...မမလွီဇာ”

“အေး..ဒီမှာငါလည်း နင့်ကို စောင့်နေတာ..ဘယ်မလဲ..ဘရန်ဒီပုလင်း”

သန်လျင်တွင် အရက်တင်သွင်းသည့် လုပ်ငန်းဆိုင်ရာများလုပ်ပေးရန်အတွက် လွီဇာခန့်အပ်ထားသော ထိုလူငယ်က မြင်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဘရန်ဒီပုလင်းကို ကမ်းပေးလိုက်၏။

“မယ်ဖူး...ငါပြောတဲ့အတိုင်း သေချာလုပ်ပြီး ထုတ်ပိုးခဲ့နော်...သွား”

လွီဇာက မယ်ဖူးကို ဘရန်ဒီပုလင်းအား ပေးလိုက်သည်။ မယ်ဖူးက ပုလင်းကို ကိုင်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွား၏။

“နင် ဒီည ဒီမှာပဲအိပ်..မနက်ကျမှ သန်လျင်ပြန်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့...မမလွီဇာ”

ထိုအချိန်တွင် နောက်ထပ်မြင်းတစ်စီးက လွီဇာ၏ ခြံထဲ ဒုန်းစိုင်းဝင်လာသဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးလုံး လန့်သွားကြသည်။

မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလာသူက လက်ျာဗိုလ်။

“လွီဇာ...ခင်ဗျားဆီကို သန်လျင်က လူကြို ဒီညနေလာမယ်လို့ ဦးအောင်လှ ပြောတာ ကျုပ်ကြားလိုက်တယ်..သူရောက်ပြီလား”

“ရောက်ပြီလေ..ဒီမှာပဲ”

“ဒါဆို အရေးကြီးတယ်...သန်လျင်ကို သူ့ကို အခုပြန်ခိုင်းပါ...ဖာသာနာရေခိုဆီ သွားခိုင်းပေးပါ”
လက်ျာဗိုလ်၏ အသက်ရှူသံများမြန်နေသည်။ အသံတို့က တုန်ရီနေ၏။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ..ဘာတွေအရေးကြီးလို့လဲ..လက်ျာဗိုလ်ရဲ့”

“မင်းရဲအောင်နိုင်က ဟံသာဝတီမှာ ရှိနေတဲ့ ဖာသာဂါလီဇီယာတို့ကို ကွပ်မျက်ဖို့ အမိန့်ရသွားပြီ..သန်လျင်က နာရေခိုကိုပါ ကွပ်မျက်နိုင်တယ်..အဲ့ဒါ ဒီကနေ သတင်းမရောက်ခင် နာရေခို သန်လျင်ကနေ ရှောင်ဖို့လိုတယ်...ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သွားချင်ပေမယ့်..ဒီအချိန်မှာ ဟံသာဝတီက ကျုပ်ပျောက်သွားရင် ကိုးသိန်းသခင်နဲ့ မင်းရဲအောင်နိုင်တို့က တမျိုးထင်သွားလိမ့်မယ်..လွီဇာ..အဲ့ဒါ သူ့ကို ဒီညတွင်းချင်းပဲ...သန်လျင်ကို ပြန်ခိုင်းပါ”

“ကျွန်တော်လာတော့ မြို့တံခါးတွေ ပိတ်သွားပြီဗျ..မနက်မှ ပြန်မှရတော့မယ်”

“အဲ့ဒါ...မလိုဘူး...ကျုပ်က မြို့စောင့်တပ်မှူးပဲ...ခင်ဗျား အခုပြန်ရမယ်..သန်လျင်က ဘာနာဘိုက်ဗရင်ဂျီကျောင်းတော်ကိုသွား..ဟံသာဝတီကိုရောက်နေတဲ့ ခင်ကြီးအကုန် သေဒဏ်ပေးခံလိုက်ရပြီ..ဒါကြောင့်.. အင်းဝနဲ့ ဟံသာဝတီရဲ့ အာဏာစက်ကလွတ်တဲ့ တနင်္သာရီဘက်ကို ပြေးတော့လို့ ပြောပေးပါ”

“ဟာ..ကျွန်တော် ထမင်းမစားရသေးဘူးဗျ”

လက်ျာဗိုလ်က ဓါးရှည်ကို ထုတ်ကာ လူငယ်၏ လည်ပင်းပေါ် ရွယ်လိုက်သည်။

“နေ..နေ လက်ျာဗိုလ်...ကျွန်မလူ ကျွန်မပြောရင် ရပါတယ်”

လွီဇာက အိမ်ထဲ ခဏဝင်သွား၏။ ထို့နောက် ငွေစထုတ်တစ်ထုတ်ကို ယူလာသည်။

“ရော့...နင့်သားလေး ဝါကျွတ်ရင် ရှင်ပြုချင်တယ်ပြောထားတယ်..မဟုတ်လား..ဒီငွေစနဲ့ ဆို အလှူကြီးပေးလို့ပါရတယ်...အခုချက်ချင်း သန်လျင်ကို

အမြန်ဆုံးရောက်အောင်သွား..လက်ျာဗိုလ်မှာတာကို သွားပြောချေ..လမ်းမှာ ဒီသတင်း ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်..မမလွီဇာ..ကျွန်တော် အခုပဲ သွားပါ့မယ်”

လူငယ်က ချက်ချင်းပင် မြင်းပေါ်သို့ တက်ခွဲလိုက်သည်။

“လက်ျာဗိုလ်..မြို့တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ ကိစ္စ ရှင် လိုက်လုပ်ပေးလိုက်ဦး...မြို့ထဲ အခြေအနေတွေက ရှုပ်ထွေးနေတာ”

လက်ျာဗိုလ်နှင့် လူငယ်ထွက်သွားကြသည်။

ခဏအကြာတွင် မယ်ဖူးထွက်လာသည်။

ခြင်းတစ်ခြင်းထဲတွင် ပုလင်း၊ ခွက်နှင့် အမြည်းများ စုံစုံလင်လင်။

ရွှေကွပ်ထားသော ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့လေးဖြင့် ဘရန်ဒီပုလင်းမှာလည်း လှလှပပဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

.....
ကိုးသိန်းသခင်က ဂဠုန်နဂါးတိုက်ခိုက်နေသည့်ပုံထွင်းထားသည့် ငွေထွေးခံဖလားကို ယူကာ ကွမ်းတံတွေ တချက်ထွေးလိုက်သည်။

လွီဇာ လက်ထဲမှ ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့လေးကိုဖွင့်ပြီး ဘရန်ဒီပုလင်းကို ကြည့်လိုက်၏။

“အင်း..လွီဇာမငယ်...ဟံသာဝတီမှာ အဆင်ပြေရဲ့လားကွဲ့”

“ပြေပါတယ်..အရှင်..လောင်းရှည်မင်းသမီးကြီးရော ကျန်းမာပါစ”

“အိမ်း..သူကလည်း ဒီတိုင်းပဲလကွယ်...မယ်မင်း က အောက်ပြည်ရေ လေ နဲ့ တည့်ပုံပဲ...ပိုတောင် စိုပြေလာပါပေါ့လား”

လွီဇာက ခပ်လှုပ်လှုပ်ပြီးလိုက်၏။

“ဆင်ဝန်မင်း လျှောက်တင်လို့ တချို့ကိစ္စတွေ ကျုပ်သိပြီးပါပြီ..မယ်မင်း ဟာ ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပဲ..အင်းဝရွှေနန်းကို သစ္စာရှိတဲ့အတွက်လည်း ကျုပ် နှစ်ထောင်းအားရပါတယ်..ရော့ကွယ်.. ဒါက ရွှေနန်းရှင်ကိုယ်စား ချီးမြှောက်တာပ”

ကိုးသိန်းသခင်က ပတ္တမြားလက်စွပ်တကွင်းကို လွီဇာထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်..အရှင်”

“ကဲ...ဦးအောင်လှ..ညဉ့်လည်းနက်တော့မယ်..ကျုပ်ပြောခဲ့တာတွေ စီမံစရာရှိတာ

စီမံဗျာ..မင်းရဲအောင်နိုင်တို့ကိုလည်း ခင်ဗျားတို့ပဲ လိုအပ်တာကူလိုက်ပေါ့...ကျုပ် နဲ့ လွီဇာ အင်းဝကို ကုန်စည်တင်သွင်းဖို့ကိစ္စနည်းနည်းဆွေးနွေးစရာရှိသေးတယ်..ခင်ဗျား ပြန်တော့”

ဦးအောင်လှက လွီဇာကို မျက်လုံးဖြင့် အသာငဲ့ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

လွီဇာက အံ့ကိုကြိတ်ထား၏။

ဦးအောင်လှ ထသွားပြီးသည့်နောက် ကိုးသိန်းသခင်သည် အခန်းတံခါးကို သွားပိတ်လိုက်သည်။

“ပြည်ထဲရေးနဲ့ ဝမ်းရေးထက် လွှမ်းမိုးက ခက်ပါဘိတဲ့..ထပါဦး..လွီဇာ..ကိုယ်တော် တချိန်လုံး မင်းကို သတိရနေတာ...နေပြည်တော်မှာက ကသည်းအရေးကလည်း လွှတ်ထားလို့မရလို့..မနက်ဖြန် မနက်ဆို ကျုပ်ပြန်ရတော့မှာ..ဒီညတော့ ကျုပ်နဲ့ အတူရှိပေးမယ်မဟုတ်လား..လွီဇာ”

ကိုးသိန်းသခင် က လွီဇာ၏ ပုခုံးကို လာရောက်ဆုပ်ကိုင်သည်။

လွီဇာက ခပ်ဖြည်းဖြည်းထလိုက်ပြီး ကိုးသိန်းသခင်ကို ပြုံးပြလိုက်၏။

“အင်းဝ က ည တည ကို ကိုယ်တော် အခုထိ မင်းလို့ မရဘူး..မင်းရော”
လွီဇာက ကိုးသိန်းသခင် ကို လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။
ကိုးသိန်းသခင်က လွီဇာကို သူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်၏။
ထို့နောက် ဖဲမွေယာပြင်ထားသည့် ကုတင်ဆီသို့ ခြေကိုလှမ်းလိုက်သည်။
“ကျွန်တော်မျိုးမ ယူလာတဲ့ ဘရန်ဒီက ပြင်သစ်ပြည်ကနေ လုပ်တဲ့ နှစ်ချို့အရက်ပါ..ယောက်ျားတို့ရဲ့
ဟိုဟာကို အထူးကောင်းစေပါတယ်..ဘုရား..အဲ့ဒီအရက်လေးကို အချိန်ရတုန်း မှီဝဲစေချင်ပါတယ်”
“ဘယ်ဟာတုန်းကွဲ့”
လွီဇာက ကိုးသိန်းသခင်၏ တနေရာကို ရှက်စနိုးဟန်ဖြင့် လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။
ကိုးသိန်းသခင်က သဘောတကျဖြင့် ရယ်လိုက်၏။
“အင်း..ကောင်းသားပဲ..အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်တာပ”
လွီဇာက အသင့်ပြင်ဆင်လာသည်များကို ထုတ်လိုက်သည်။
“ကိုယ်တော့်ကို ဆက်သဖို့ ကျွန်တော်မ ပြင်ဆင်ထားတာတွေပါ...အင်္ဂလိပ်ပြည်လုပ် ဒိန်ခဲတွေလည်း
မြည်းဖို့ပါလာပါသေးတယ်”
ကိုးသိန်းသခင်မှာ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်လျက် လွီဇာကို ပြုံးပြုံးကြီးသာ ကြည့်နေ၏။
လွီဇာက ဘရန်ဒီတစ်ခွက်ကို ငဲ့ပေးလိုက်၏။
ဒတ်ချ်တို့တင်သွင်းလာသော ရွှေကနုတ်ဖန်ထည်ခွက်အတွင်းမှ ပတ္တမြားသွေးစွန်းနေသည့် ဘရန်ဒီ ရနံ့က
ကိုးသိန်းသခင်ကို စွဲဆောင်လိုက်သည်။
ကိုးသိန်းသခင်က ဖန်ခွက်ထဲမှ အရက်ကို တရှိန်ထိုးမော့လိုက်သည်။
“အား..မွှေးပြီး ပူဆင်းသွားတာပါလား”
လွီဇာက ကြက်ကြော် တဖွဲ ဖဲ့ပေးလိုက်သည်။
ကိုးသိန်းသခင်မှာ ဘရန်ဒီသောက်ရင်း လွီဇာ၏ ခန္ဓာဗေဒကို စက္ခုအမြည်းလုပ်မြည်းနေသည်။
လေးခွက်မြောက်တွင် စကားသံများ တဖြည်းဖြည်းလေးလံလာ၏။
ကိုးသိန်းသခင်က ထလာပြီး လွီဇာ၏ လက်မောင်းသားကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။
လွီဇာက အလိုက်သင့် ထလိုက်၏။
“ကိုယ်တော့်ကို အိပ်ရာထဲ လိုက်ပို့တော့..လွီဇာလေးရယ်”
ကိုးသိန်းသခင်သည် လွီဇာ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုသိမ်းကြိုးဖက်ကာ ပါးပြင်ကို နမ်းရင်း လိုက်လာ၏။
သူတို့ အိပ်ရာပေါ်လဲလိုက်ကြသည်။
“ခဏနေပါဦး..ကိုယ်တော်ရဲ့..ဒီတိုင်းက ပျော်စရာမကောင်းဘူး..ပဟေဠိလေးတွေလုပ်ပြီး နိုင်တဲ့သူ က
ကြိုက်တာလုပ်ကြေးလေ..ဘယ့်နွယ်တုန်း”
ကိုးသိန်းသခင်မှာ တဟားဟားအော်ရယ်သည်။

“ဟုတ်ပြီ ကိုယ်တော်နိုင်ရင်..လွီဇာကို ကြိုက်တာလုပ်မယ်..လွီဇာနိုင်ရင်လည်း ကိုယ်တော့်ကို ကြိုက်တာလုပ်..ဒါပေမယ့်..ကိုယ်တော်ကြိုက်တာကိုပဲ လုပ်ပေးရမှာနော်..ဒါ အင်းဝရွှေနန်းရှင် ကိုယ်စား ပေးတဲ့ အမိန့်ပဲ...ဟားဟား”

လွီဇာသည် ကိုးသိန်းသခင်၏ နှာတံထိုးစစ်ကို အလူးအလဲခံနေရသည့် သူ့ပါးပြင်ကို ဆံပင်များဖြင့် ခေတ္တအုပ်ထားလိုက်သည်။

“ကဲ..ဒါဆိုမေးမယ်...ဖြေ”

“မေးစေဗျား”

“ကိုယ်တော်က မိန်းမတွေရဲ့ချက်ကောင်းကို သိတယ်နော်..ဥပမာ ကျွန်တော်မကို ကိုယ်တော် အိပ်ရာထဲ ရအောင် ခေါ် ခဲ့တာပဲကြည့်..ပြောပါဦး..မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကိုယ်တော့်ရင်ခွင်ထဲရောက်ဖို့ ဘာလို သိမ်းသွင်းတာလဲ”

“ကိုယ်တော်က စစ်တိုက်လာတာ လွီဇာလေးရဲ့..မိန်းမတစ်ယောက်မှာ အားနည်းချက်က မိခင်စိတ်ပဲ...အဲ့ဒီမိခင်စိတ်ဟာ သူ့အားနည်းချက်ပဲ..လွီဇာကို ကိုယ်တော် စိတ်ဝင်စားတော်မူတဲ့အခါ အားနည်းချက်ကို ရှာရတယ်...လွီဇာအဖမ်းခံရတဲ့အခါ ငတွန်တို့အပေါ်ထားတဲ့ စိတ်..အဲ့ဒီစိတ်ကို ကိုယ်တော် သိလိုက်တယ်... စစ်ဆိုတာ အားပျော့ရာကို အရင်ရှာတိုက်ရတယ်...ချက်ကောင်းကို သိရတယ်..အဲ့ဒီလိုပဲ..စိတ်ဓာတ်သိပ်မာပါတဲ့ ဆိုတဲ့ မင်းကို မင်းရဲ့အားနည်းချက် နှလုံးသားတည့်တည့်ကို ထိမယ့်ကိစ္စမျိုးနဲ့ အပေးအယူလုပ်ရတာပေါ့...မဟုတ်လား..ဟား..ဟား”

လွီဇာက ပါးစပ်ပိတ်ရယ်ဟန်ပြုကာ ကိုးသိန်းသခင် ၏ ပါးစပ်မှထွက်လာသော ကွမ်းဖတ်အချို့ကို ကာထားလိုက်သည်။

“တော်လှချည်လား...ကိုယ်တော်ရယ်”

“ကဲ..ကျုပ်နိုင်ပြီလား”

“ဒီလောက်တော်တဲ့ စစ်သူရဲကောင်း နဲ့ အတူရှိရတာ ကျွန်တော်မ ဂုဏ်ယူတယ်..ကျွန်တော်မတို့ ခရီးမဆက်ခင်..တခွက်လောက် ဂုဏ်ပြုသောက်ပေးဦး”

လွီဇာက ကိုးသိန်းသခင်၏ လက်မောင်းကို ဖယ်ကာ နဘေးနားရှိ ဘရန်ဒီခွက်ကို ထပ်ငဲ့သည်။

“ဟေ့..သောက်ရဦးမလား”

“ကျွန်တော်မကြားဖူးတာ အင်းဝသား မင်းရဲကျော်စွာ က စစ်တိုက်တော်သလို အရက်တအားသောက်နိုင်တာတဲ့...ကျွန်တော်မတို့ ဘိုးဘေးတွေရဲ့ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာလည်း ယောက်ျားကောင်းတွေဆိုတာ အရက်သောက်နိုင်မသောက်နိုင်နဲ့ပါ ဆုံးဖြတ်တာ..ကိုယ်တော်ရဲ့ ဒီ အရက်က ဟိုဟာပါကောင်းတယ်ဆိုတော့..ကိုယ်တော့်အတွက်...ယောက်ျားပီသတဲ့ ကိုယ်တော့်အတွက်” ကိုးသိန်းသခင်က လွီဇာလက်ထဲမှ ခွက်ကို ယူကာ ဝှပ်ခနဲ မော့သောက်လိုက်၏။

ထို့နောက် လွီဇာ၏ ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန်းလှဲကာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် အပေါ်မှ ဖိထားလိုက်သည်။

လွီဇာက ကိုးသိန်းသခင်၏ နှုတ်ခမ်းမွှေးစစ်ကို လက်ဝါးဖြင့် အသာကာလိုက်ရင်း

“ယားတယ်...အဲ့ဒါကြီးက”

“ခဏပဲ ယားမှာပါ..လို့ဇာရဲ့”

“နေဦး...မကျေနပ်သေးဘူး..မေးခွန်းမေးဦးမယ်..ဖြေနိုင်ရင်..မနက်ထိ ကျွန်တော်မမပြန်ဘူး”

“ပြောလေ..လို့ဇာလေး..မေးစမ်းပါ..ငါကိုယ်တော် မဖြေနိုင်တာ ဘာမှ မရှိဘူး..ဒီအင်းဝမှာ ရှင်ဘုရင်ပြီးရင် တန်ခိုးအကြီးဆုံး စစ်သေနာပတိဗိုလ်ချုပ်ကွဲ့”

“ကိုယ်တော်က မိန်းမကျမ်းကြေသလို...စစ်ရေးမှာလည်း ပါရဂူပါ..ဒီတော့ ကျွန်တော်မ မေးမယ်....အင်းဝမြို့ကြီးဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ဆို..သူ့ရဲ့ အားနည်းချက်က ဘာဖြစ်မလဲ..ကိုယ်တော်” ကိုးသိန်းသခင်က ရုတ်တရက် လို့ဇာ၏ မျက်နှာနား ရစ်ဝဲနေသော သူနှုတ်ခမ်းတို့ကို ခွာလိုက်သည်။ ထို့နောက် လို့ဇာအား ခပ်တည်တည်ဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

လို့ဇာက ကိုးသိန်းသခင်၏ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ကာ နားရွက်ဖျားလေးကို သွားဖြင့်ကိုက်လိုက်ရင်း “မဖြေနိုင်တော့ဘူး..မဟုတ်လား..ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့”

“ဟေ့..ဖြေနိုင်ပါတယ်ကွ...အင်းဝက မိန်းမတစ်ယောက်ဆို သူ့အားနည်းချက်က ကျောက်ဆည်ပဲ...သူ့ရဲ့ ရပ်တည်ရာ နှလုံးသား ကျောက်ဆည်ပဲ”

“ဟင်..ဘာဆိုလို့လဲ..ရှင်းပြ”

“အင်းဝ ရဲ့ စားနပ်ရိက္ခာဟာ ကျောက်ဆည်လွင်ပြင်ကလယ်ကွင်းတွေကို အားထားနေရတာ..ကျည်ဆံမရှိရင်နေလို့ရတယ်..စားစရာမရှိရင်နေလို့မရဘူး..ဟုတ်ပြီလား..ကဲ..”

“တော်တယ်..တော်တယ်...ကဲ...ကိုယ်တော်အောက်ကနေ...ကျွန်တော်မ အရင် အကြောအချင်ပြေအောင် အနှိပ်တော်ဆက်ပေးမယ်”

လို့ဇာက တွန်းဖယ်လိုက်ရာ ကိုးသိန်းသခင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ ဖဲမွေ့ယာပေါ်ပြိုကျသွားသည်။

“ပြီးရင်နော်...”

“အင်းပါ..ကိုယ်တော်ရဲ့..ဇက်ကြာလေး အရင်နှိပ်ပေးမယ်”

တချူးချူး ဟောက်သံများ ထွက်ပေါ်လာမှ လို့ဇာက ကိုးသိန်းသခင်ကို နှိပ်ပေးနေသည့် သူ့လက်များကို ဖယ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကိုးသိန်းသခင်၏ ပင့်ကူလက်တံများကြောင့် နေရာယွင်းခဲ့သည့်

ခန္ဓာကိုယ်အနေအထားများကို ပြုပြင်လိုက်သည်။

သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေးချလိုက်၏။

ချက်ထိုးထားသော တံခါးကို ဖွင့်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

“မလို့ဇာ”

အပြင်တွင် ရပ်နေသော တစုံတစ်ယောက်၏ ခေါ်သံကြောင့် လို့ဇာ လန့်သွားသည်။

“ဟင်..ချစ်မြ”

“ဟိုလူကြီး အိပ်သွားပြီလား”

“အင်း...နင်က ဘယ်လိုလုပ် ပါလာတာလဲ”

“ကျွန်တော်က ကိုးသိန်းသခင်ရဲ့ကိုယ်ရံတော်တပ်မှာ သွေးသောက်ကြီးဖြစ်နေပြီ...သူနဲ့အတူ ပါလာတာပဲ”

လွီဇာက ရှုပ်ပွနေသော ဆံပင်ကို အနည်းငယ်ပြုပြင်လိုက်သည်။
ချစ်မြက လွီဇာကို စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် တချက်ကြည့်လိုက်၏။

“နင် တချိန်လုံး အပြင်မှာရှိနေတာလား”

“အင်း...ကျွန်တော် မလွီဇာကို စကားပြောချင်လို့ စောင့်နေတာ”

“သူနိုးလာလို့မဖြစ်ဘူး..ငါ အမြန်ပြန်မှဖြစ်မှာ”

“ကျွန်တော်လိုက်ပို့မယ်”

“ရပါတယ်..ငါ့ဘာသာပြန်မယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ ခင်ဗျားကို ပြောစရာတွေရှိတယ်..မလွီဇာ”

လွီဇာက အိမ်ပြင်တွင် ရပ်ထားသော သူ့မြင်းကို ကြိုးဖြည်ကာ တက်လိုက်သည်။
ချစ်မြကလည်း မြင်းတစ်စီးဖြင့်။

“ဟေ့..ငါ ကုန်သည်ကြီးကို သူ့အိမ်လိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်...ကိုးသိန်းသခင်
အိပ်ပျော်နေပြီ..အိပ်ဖန်စောင့်တွေ ကင်းအသင့်ပြင်ကြတော့”

ချစ်မြက အစောင့်များကို အော်ပြောကာ အပြင်သို့ ထွက်လာကြသည်။
ဟံသာဝတီကား တိတ်ဆိတ်စပြုနေပြီဖြစ်၏။

“မလွီဇာ...ခင်ဗျားက အင်းဝမှာ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့..လွီဇာမဟုတ်တော့ဘူး..တကယ်ပဲ အများကြီး
ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီနော်”

“နင် ဘာကို ပြောတာလဲ..ချစ်မြ”

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းလို့..ကျွန်တော်ရှိနေလျက်နဲ့ ခင်ဗျားကို မကာကွယ်ပေးနိုင်ခဲ့ဘူး”
လွီဇာက မြင်းပေါ်မှ ခပ်လွင်လွင်လေး ရယ်လိုက်သည်။

“ခုန ကိစ္စကိုပြောတာလား..ချစ်မြ...နင် အောက်မားဆင်မတွေ ဆင်ကျောတာ မြင်ဖူးလား”

“အင်းဝမှာတော့ သုံးလေးခါ သွားကြည့်ဖူးပါတယ်”

“ငါ ခုနက ဆင်ရိုင်းကြီးကို ကျုံးသွင်းပြီး..အိပ်ခိုင်းလိုက်တာပါ... နင်တို့သခင်ကို အရက်ထဲ
အိပ်ဆေးနည်းနည်းခပ်ထားခဲ့ရုံပဲ..သူ ငါ့ကို ဘာမှ

မလုပ်နိုင်ခင်..အိပ်ပျော်သွားတယ်လေ..ဟင်းဟင်း..စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ဟ..ငါ့ကိုယ်ငါကာကွယ်နိုင်နေ
ပါပြီ”

“အင်း...တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ..ဒါပေမယ့်..ဒီနှစ်ပိုင်းတွေအတွင်း မလွီဇာ ဟာ
တခြားတစ်ယောက်ဖြစ်သွားတယ်လို့ ကျွန်တော်ခံစားရတယ်”

“ချစ်မြ..အဲ့ဒီလို တခြားတစ်ယောက်ဖြစ်သွားအောင်လည်း သူတို့တွေကပဲ ငါ့ကို
လုပ်လိုက်ကြတာလေ..ချစ်မြ..အောက်မားဆင်မတွေလိုမျိုး ငါကျင့်ကြံတတ်သွားပြီဟ”

“မလို့ဇာ..ကြိုးသွင်းတဲ့အထဲတော့ ကျွန်တော်လည်း ပါကောင်းပါခဲ့လိမ့်မယ်..ဒါပေမယ့်..ကိုတွန်းကိုတော့ မပါစေချင်ဘူး”

“ဘာ..”

ငတွန်အမည်ကြားသည်နှင့် လို့ဇာ၏ အာမေဗိုတ်သံထွက်လာသည်။

“ကျွန်တော် အင်းဝအချုပ်ထဲမှာ အတူရှိတဲ့အချိန် ကိုတွန်ဟာ တချိန်လုံး ခင်ဗျားအတွက်ပဲ စိတ်ပူနေခဲ့တာ... သူ နဲ့ ကျွန်တော်လွန်ခဲ့တဲ့လက သိန်းနီခံတပ်မှာ တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ဟင်...မောင်ကြီးငတွန်ကို နင်တွေ့ခဲ့တာလား..သူ..သူ ဘာလုပ်နေလဲဟင်”

“သူ မောပြည် မှာရှိတဲ့ စော်ဘွားကိုးကွယ်တဲ့ ရှမ်းဆရာတော်တွေဆီမှာ စစ်ချီစစ်တက်တွေ၊ သိုင်းပညာတွေ ရသလောက် သင်ယူနေတယ်..ကျွန်တော်က ကိုးသိန်းသခင်လွတ်လို့ ကင်းတပ်တွေ စစ်တာကို လိုက်သွားရင် ဆုံခဲ့ရတာ”

“သူ...နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

“အင်း..ကောင်းပါတယ်..အခု ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တော့ ခင်ဗျားက သူ့အကြောင်းတွေချည်း မေးသလို... သူလည်း ခင်ဗျားအကြောင်းတွေချည်း မေးတယ်.... ကျွန်တော်ကလည်း မလို့ဇာ ဟံသာဝတီကို သွားတဲ့ အကြောင်းပဲ ပြောပြနိုင်တာလေဗျာ...သူနဲ့ စကားတွေအများကြီးပြောဖြစ်တယ်...သူက ခင်ဗျားအတွက် ထွက်သွားခဲ့တာ...သူ သိပ်ချစ်တဲ့ ခင်ဗျားထိခိုက်မှုအတွက် သူ့ကိုယ်သူနှင့်မလွတ်နိုင်ဖြစ်နေခဲ့တာ” လို့ဇာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လို့ဇာ၏ အိမ်ကို လှမ်းမြင်နေရပြီဖြစ်သည်။

“ချစ်မြ...ငါ့ကို တခု ကတိပေးပါ”

“ပြောပါ..မလို့ဇာ”

“အင်းဝမြို့ကြီး ကို ပျက်စီးတဲ့တနေ့...သူ့ကို အင်းဝမှာ ငါရှိစေချင်တယ်...မောင်ကြီးငတွန်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဝင်ပြီး သာမန်အခြေခံလူတန်းစားတွေရဲ့ ဘဝပေါင်းများစွာကို ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ အကျင့်စာရိတ္တတွေပျက်နေတဲ့ အင်းဝမြို့ကြီး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်တာကို ငါထိုင်ကြည့်ချင်တယ်....အဲ့ဒီအချိန် သူအင်းဝကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ပြန်လာပေးပါ...ငါသူ့ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်လို့ နင် စကားပါးပေးပါ”

လို့ဇာ စကားကြောင့် ချစ်မြ မှာ ရုတ်တရတ်မြင်းကိုပင် ဇက်ကြိုးစောင့်ဆွဲလိုက်မိတော့သည်။

AVA 1740s

အခန်း(၃၄)

.....
“ထုံးစံမဟုတ်တာတွေကို မြို့ထဲ လုပ်ရိုးထုံးစံမဟုတ်တာကို သတိပြုပါဦး..မြို့ဝန်”

ဦးအောင်လှ စကားကြောင့် မြို့ဝန်အသစ် မင်းရဲအောင်နိုင်၏ မျက်နှာတင်းမာသွားသည်။

“ကိုးသိန်းသခင်က ဒီသူပုန်တွေကို စီရင်ဖို့ ကျုပ်ကို အာဏာကုန်ပေးသွားခဲ့တာ..ဆင်ဝန်မင်း... ခင်ဗျား အလုပ် ခင်ဗျားလုပ်..ကျုပ်အလုပ် ကျုပ်လုပ်မယ်..ကဲ..သူတို့ကို လောင်တိုက်ထဲ ထည့်တော့ဟေ့”

ပါးကွက်သားများသည် မြို့ဝန်ဟောင်း ဦးသာအောင်၏ မိသားစုကို ဖမ်းဆီးရာမှ ခေါ်ထုတ်လာခဲ့သည်။

မြို့ဝန်ဦးသာအောင်မှာ ဦးခေါင်း၊ ခြေလက်များကို ဖြတ်ကာ မြို့အနှံ့ပြသခြင်းခံခဲ့ရပြီးနောက် ၎င်း၏ မိသားစု မှာ မီးတိုက်ခြင်းခံရတော့မည်ဖြစ်သည်။

မီးတိုက်သတ်ခြင်းမှာ ရှင်ဘုရင်ကို ပုန်ကန်သူနှင့် မိသားစုများကို ပေးလေ့ရှိသည့် သေဒဏ်စီရင်နည်းဖြစ်သည်။

“မီးပုံတိုက်စေ” ဟု အမိန့်တော်ရှိခဲ့လျှင် နောက်မျက်နှာထောင်မှု၊ ထောင်စာရေးတို့က သစ်၊ဝါးတို့ဖြင့် မီးလောင်တိုက်ကို သုသာန်မြေတွင် ခိုင်မာအောင် ဆောက်ရသည်။

မီးတိုက်မည့် လူအင်အားအလိုက် ယမ်း ငါးဆယ်သား၊ တစ်ပိဿာ၊ နှစ်ပိဿာအထိ မြို့ဝန်ထံမှ ထုတ်ယူရသည်။

ထို့နောက် မီးလောင်တိုက်အောက်မှ လောင်စာထင်းများကို ယမ်းနှင့်ပုံရသည်။

မီးတိုက်ခံရမည့်သူများကို ကြိုးများနှင့် တင်းကြပ်စွာထုတ်စီးကာ လောင်တိုက်အတွင်းထည့်ပြီး မီးရှို့သတ်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု မင်းရဲအောင်နိုင်၏ အစီအရင်မှာ သုသာန်တွင် မဟုတ်ပဲ..ဟံသာဝတီမြို့လယ်ခေါင်တွင် ဦးသာအောင်၏ မိသားစုကို လောင်တိုက်သွင်းရန် စီစဉ်ခြင်းဖြစ်သည်။

မြို့သူမြို့သားများအား အထိတ်တလန့်ဖြစ်အောင် လုပ်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဟံသာဝတီရှိ အရာထမ်းများ၊ မြို့ခံများက နှစ်မြိုခြင်းမရှိကြ။

ထို့ကြောင့် ဦးအောင်လှက ကန့်ကွက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

လူအုပ်ကြီးမှာ မြို့လယ်ခေါင် မီးတိုက်စီရင်ခြင်းကို အထူးတဆန်းအဖြစ် လာရောက်ကြည့်ရှုနေကြ၏။

ဦးသာအောင်၏ ဇနီး၊ သား ငသာဝ၊ သမီး ရှင်မြတ်သာ၊ ဦးသာအောင်ယောက်ဖ ငမင်းအောင်၏ ဇနီး မယ်လှ၊ သား ငပြည့်စုံ၊ အိမ်တော်ပါ ကျွန်အမှုထမ်းမိသားစု နှစ်စု တို့ကို ရဲမက်များက ကြိုးများဖြင့် ခပ်ကြပ်ကြပ်စည်းနှောင်လိုက်ကြ၏။

မြို့ဝန်သစ် မင်းရဲအောင်နိုင်က ထန်းဖူးပုရပိုက်ကို ကိုင်လျက် အေးစက်သောမျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“အင်းဝပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းတရား မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ ၏ အမိန့်တော်အတိုင်း သူပုန်ငသာအောင် ၏ သားမယားတို့သည် ငသာအောင်နှင့် တကျိတ်တည်းတဉာဏ်တည်းဖြစ်ကြသဖြင့် မီးတိုက်သတ်စေရန် အမိန့်တော်ရှိလိုက်သည်။ ဟံသာဝတီမြို့နေ ကျွန်တော်မျိုးများအနေဖြင့်လည်း ထိုငမိုက်သားတို့၏ အဆိုးသတ်ကိုနမူနာယူစေရရန် အလိုငှာ ပြသရမည်ဟု ကျွန်ုပ် ဟံသာဝတီမြို့ဝန် မင်းရဲအောင်နိုင်မှ အမိန့်ချမှတ်သည်။ စီရင်စေ”

ရဲမက်များက မိသားစုဝင်များကို လောင်တိုက်ပေါ် ဆွဲတင်သည့်အခါ ယောက်ျားသားများက အော်ဟစ် ရုန်းကန်ကြ၏။ မိန်းမသားများထံမှ ငိုသံများ ကျွတ်ကျွတ်ညံ့လာ၏။

လူအုပ်ကြီးမှာလည်း မြင်ကွင်းကို ကြည့်ကာ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေသည်။

ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှမှာ မျက်နှာမသာမယာဖြင့် မင်းရဲအောင်နိုင်၏ နဘေးတွင် ထိုင်နေသည်။

နဲရွဲရွာသူကြီးနှင့် ဦးကိုတို့မှာ ကြောက်လန့်နေသောမျက်နှာများကို ခေါင်းကို ငုံ့ကာ ထိုင်နေကြ၏။

လူအုပ်ကြားတွင် လွှီဇာနှင့် မယ်ဖူး တို့က မတ်တပ်ရပ်ကာ ကြည့်နေကြသည်။

လောင်တိုက်တံခါးကို ဝါးပိုးမင်တုံးကြီးများဖြင့် ကြပ်တည်းစွာ ပိတ်ချလိုက်၏။
“အားလုံး..နောက်ဆုတ်ကြဟေ့..ဝါးပိုးဝါးတွေ မီးလောင်ရင် ကွဲတတ်တယ်နော်..ယမ်းစတွေ စင်မယ်”
လူအုပ်ကြီးမှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် နောက်ပြန်တိုးကြပြန်သည်။
လောင်စာထင်းများဖြင့်သွယ်တမ်းထားသော ယမ်းစကို ပါးကွက်သားတစ်ဦးက မီးရှို့လိုက်သည်။
ဝေါခ နဲအသံ နှင့်အတူ မီးတိုက်က လှိုက်ခနဲ ထလာ၏။
လောင်တိုက်ထောင့်စွန်းတွင်ရှိနေသော ဦးသာအောင်၏ သမီးကြီး ရှင်မြတ်သာ ထံ အရင်မီးစွဲသွားသည်။
မီးလောင်ဒဏ်ကြောင့် ခြေထောက်တွင် စည်းထားသော ကြိုးမှာပြတ်တောက်သွား၏။
ရှင်မြတ်သာမှာ သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် မီးတောက်ကြီးများကြား လျှောက်ပြေးနေသည်။ ပါးစပ်ကလည်း
အော်ဟစ်နေ၏။
ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်ရသော လူအုပ်ကြီးထဲမှ အချို့မှာ မျက်နှာများလွှဲထားကြသည်။ အချို့က မဝံ့မရဲဖြင့်
ကြည့်နေကြ၏။
“မလုပ်ပါနဲ့..မလုပ်ကြပါနဲ့..မယ်မယ်ဘုရားရေ....မမ..ရေ”
ရုတ်တရက် ဘေးနားမှ အသံနှင့်အတူ တိုးထွက်လာသော တစ်စုံတစ်ရာကို လွီဇာ သတိထားမိလိုက်သည်။
ပုဆိုးကို ခြုံထားသော တစ်စုံတစ်ဦးသည် ရှေ့သို့ တိုးထွက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။
လွီဇာက ထိုသူ၏ ပုခုံးကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲထားလိုက်၏။ မယ်ဖူးကလည်း လက်ကို
အတင်းချုပ်လိုက်သည်။
“ဘာလုပ်တာလဲ...မီးလောင်တဲ့အထဲ ပါသွားချင်လို့လား”
ပုဆိုးခြုံထားသူက မော့ကြည့်သည်။
“ဟင်”
လွီဇာ အလန့်တကြားဖြစ်သွား၏။
ဦးသာအောင်၏ သမီးအငယ် အသက်(၁၃)နှစ်သာရှိသေးသည့် ရှင်မြတ်ဝါ။
မျက်နှာတစ်ခုလုံး ညစ်ပတ်ပေရေနေသော်လည်း နားထွင်းပွဲတွင် သေချာတွေ့ဖူးခဲ့သဖြင့် လွီဇာက
ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေခြင်းဖြစ်သည်။
လွီဇာက မြတ်ဝါ ၏ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် ပိတ်လိုက်သည်။
“မယ်ဖူး..နွားလည်းရှိရာကို သူ့ကို ခေါ်သွားစမ်း...အမြန်သွား..လမ်းမှာ အသံမထွက်စေနဲ့..နင်ရှေ့က
သွား...ငါနောက်ကလိုက်ခဲ့မယ်”
မယ်ဖူးက ရှင်မြတ်ဝါကို လက်မောင်းကို ဆွဲခေါ်ကာ လူအုပ်ကို တိုးသည်။ အနောက်မှ လွီဇာက
ထိန်းကာလိုက်သည်။
မြတ်ဝါက အော်ဟစ်ငိုယိုနေသော်လည်း လူအုပ်ကြီးမှာ သူ့ကို သတိမထားမိကြ။
မီးလောင်တိုက်အတွင်း ဝေဒနာကို သည်းထန်စွာခံစားလျက် သေဆုံးနေကြသည့် ဦးသာအောင်
၏ မိသားစုကို ကြောက်လန့်စွာငေးမောနေကြသည်။

ပေါင်းမိုးနွားလှည်းထဲသို့ မြတ်ဝါကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် လွီဇာနှင့် မယ်ဖူးက တက်ကာ လှည်းသမားကို မောင်းရန် အချက်ပြလိုက်သည်။

လှည်းနှင့် ခပ်ဝေးဝေးတွင် မီးခိုးလုံးများ၊ ညော်နံ့များက ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

လွီဇာ၏ အိမ်ခြံအတွင်းသို့ ရောက်သည့်အခါ မြတ်ဝါကို အိမ်ပေါ်သို့ တန်းခေါ်သွား၏။

လွီဇာက ဘရန်ဒီတစ်ခွက်ကို ငဲ့ကာ ယူလာသည်။

“ရော့..သမီး..စိတ်တွေသိပ်လှုပ်ရှားနေတယ်..သောက်လိုက်..သောက်လိုက်”

ရှင်မြတ်ဝါက လွီဇာတို့ကို ကြောက်လန့်တကြားကြည့်နေသည်။

“မမတို့ သမီး ရန်သူတွေမဟုတ်ဘူး..သမီးဒီနေရာမှာ ဘေးကင်းတယ်..မမတို့ကို စိတ်ချပါ”

ရှင်မြတ်ဝါ၏ မျက်လုံးများက ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြင့်။

“ဒါလေး သောက်လိုက် သမီး..အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်”

လွီဇာက ဘရန်ဒီခွက်ကို ပါးစပ်ဝတွေပေးသည်။

ရှင်မြတ်ဝါက ဘရန်ဒီခွက်ကို သောက်လိုက်သည်။

“ဖို့”

ဘရန်ဒီများက ပါးစပ်မှ ပြန်ထွက်လာပြီး လွီဇာ၏ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးကို စိုရွဲသွား၏။

“တယ်..ဒီဟာမလေးတော့”

လွီဇာကို ဘရန်ဒီများ ပေးသွားသဖြင့် မယ်ဖူးက ရုတ်တရက်အော်လိုက်သည်။

ရှင်မြတ်ဝါမှာ ကြောင်သော ပြူးသော မျက်လုံးများဖြင့်သာ။

“သူ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုလွတ်လာတယ်မပြောတတ်ဘူး..

စိတ်အခြေအနေတော်တော်ထိသွားပုံပဲ...မယ်ဖူး...ဘရန်ဒီကို ရေနဲ့ ရောပြီး

ချော့တိုက်လိုက်..ခဏနေအိပ်ပျော်သွားလိမ့်မယ်...ဒီအခန်းထဲကနေ ဘယ်မှ မထွက်စေနဲ့..ဟုတ်ပြီလား”

မယ်ဖူးက ဘရန်ဒီတခွက်ထပ်ငဲ့ကာ ရေဖြင့်ရောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှင်မြတ်ဝါကို ဖက်ကာ

ချော့မော့တိုက်နေ၏။

လွီဇာက ပြတင်းတံခါးမှ တဆင့် ဟံသာဝတီမြို့ထဲဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

မီးလောင်တိုက်နေရာဆီမှ မီးတောက်မီးလျှံများမှာ မငြိမ်းကြသေး။

.....
၁၇၄၀ အောက်တိုဘာလ။

ကိုးသိန်းသခင်၏ တပ်များမှာ ဟံသာဝတီပုန်ကန်မှုကို သွားရောက်ဖြေရှင်းပြီးပြန်လာသည်မှာ တလကျော်ပင် ရှိသေးသည်။

မဏိပူရဘုရင်ဂါရစ်နာဝဇ်နှင့် သားတော်ဆန်ဂျေးတို့၏ တပ်များသည် အိမ်နီးနားချင်းနိုင်ငံဖြစ်သော အာသံဇော်ဘွား ထံမှ တပ်များနှင့် ပူးပေါင်းကာ အင်းဝသို့ တိုက်ခိုက်ရန် ချီတက်လာကြသည်။

မဏိပူရ နှင့် အာသံ တို့ပူးပေါင်းထားသော အင်အား ၅၀၀၀၀ ကျော်စစ်တပ်ကြီးမှာ ယခုအကြိမ်တွင် အင်းဝကို အပြီးသတ် သိမ်းပိုက်ကာ ရသမျှ လုယက်ယူငင်ကြမည်ဟု သဘောတူထားကြ၏။

ထို့ကြောင့် ကိုးသိန်းသခင် ကိုပင် ဗိုလ်ချုပ်အဖြစ်ဦးဆောင်စေကာ မဏိပူရကသည်းတို့၏ စစ်ချီလမ်းကြောင်း ဖြစ်သော မြေတူးမြို့သို့ တပ်များကို ချက်ချင်းချီတက်စေခဲ့သည်။

မြေတူးမြို့အနောက်ဘက် ဝက်တိုးလွင်ပြင်သို့ မဏိပူရ အာသံ တပ်ပေါင်းစုကြီးရောက်ရှိချိန်တွင် ကိုးသိန်းသခင်၏ တပ်များမှာလည်း မြေတူးမြို့ကို ခံတပ်ပြုလုပ်ကာ တပ်ချင်းဆိုင်ထားလိုက်ကြ၏။

ဂါရစ်နာဝန် သည် သားတော်၏တပ်နှင့် အာသံတပ်များကို နောက်ချန်ထားကာ ကိုးသိန်းသခင်၏ တပ်ကို အင်အားစမ်းရန် သူ၏ လက်ရွေးစဉ်မြင်းတပ်နှင့်အတူ မြေတူးမြို့ရိုးအနီးသို့ အလစ်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

အင်းဝတပ်များကလည်း လက်ဖြောင့်သေနတ်သမားများနှင့် ပစ်ခတ်ခုခံရာ ကသည်းမြင်းတပ်မှ လူ (၅၀)ကျော် ကျဆုံးပြီး၊ (၁၀)ဦးကို အင်းဝတပ်များ အရှင်ဖမ်းမိကြသည်။

ဂါရစ်နာဝန်၏ တပ်များလည်း အနောက်သို့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာလာကြ၏။

ထိုအတောအတွင်း ကိုးသိန်းသခင်သည် လက်ဖြောင့်သေနတ်သမားများ၊ ဒူးလေး၊ လင်းလေးသမားများ အင်အား (၁၀၀၀)ခန့်၊ လှံတို၊လှံရှည်ကိုင် ခြေလျင်စစ်သည် (၁၀၀၀)ခန့်ကို စုစည်းကာ မြေဒူးမြို့မှ တိတ်တဆိတ်ထွက်စေပြီး..ကသည်းတပ်တို့ဆီ သွားမည့် လမ်းတလျှောက်တွင် ရိက္ခာအပြည့်အစုံဖြင့် ခြံခိုနေစေသည်။

ဆယ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ အင်းဝတပ်မှ မြင်းစစ်သည် ၅၀၀ မှာ မဏိပူရတပ်စခန်းရှိရာသို့ တဟုန်ထိုး ချီတက်တိုက်ခိုက်ကြ၏။

မဏိပူရနှင့် အာသံတပ်များက အင်းဝ၏ အင်အားကို ကြည့်ကာ အာသံမြင်းစစ်သည် (၂၀၀)၊ ကသည်းခြေလျင်စစ်သည်(၅၀၀၀) တို့ဖြင့် တပ်ပြင်အထိ ဖိတိုက်လေသည်။

အင်းဝတပ်များ ဆုတ်ခွာသွားလျှင် အာသံမဏိပူရတပ်များ အားတက်ပြီး မြေတူးသို့ သွားရာလမ်းအထိ လိုက်လာကြသည်။

ထိုအချိန်ကျမှ ခြံခိုပုန်းကွယ်နေကြသော အင်းဝစစ်သည်များက သေနတ်များ၊ ဒူးလေး၊ လင်းလေးများဖြင့် ပစ်ခတ်ကြတော့သည်။

မြေတူးမြို့ဘက်မှလည်း အမြောက်များ၊ စိန်ပြောင်းများဖြင့် တရစပ်ပစ်ခတ်ကြသည်။

အင်းဝ၏ စစ်ရေးငင်မှုကို မဆင်ခြင်ပဲ လိုက်လာမိသော အာသံ၊ မဏိပူရတပ်စုကြီးမှာ အကျအဆုံးများဖြင့် ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ကုန်ကြသည်။

မြင်းစစ်သည် (၁၀၀)နှင့် ခြေလျင်စစ်သည် (၁၀၀၀)ကျော် ကျဆုံးသွားပြီး ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူများရှိသဖြင့် အာသံမဏိပူရတပ်များမှာ ဝက်တိုးလွင်ပြင်ရှိ ပင်မတပ်ဆီသို့ ဆုတ်ခွာပြေးကြရသည်။

စစ်ဦးတွင်ပင် အကျအဆုံးများသွားသော အာသံ၊ မဏိပူရ နှစ်ပြည်ထောင် တပ်ပေါင်းစုမှာ တိုက်စစ်မှ ခံစစ်သို့ပြောင်းကာ ခံတပ်များ အမြန်ဆုံးတည်ဆောက်ကြရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကိုးသိန်းသခင်၏ အစီအမံအရ အင်းဝမှ အခြားတပ်များမှ မြေတူးမြို့မှ
ဝက်တိုးလွင်ပြင်တဝိုက်သို့ ပတ်ကာ မဏိပူရအာသံတပ်များ၏ ရိက္ခာရရှိရာ လမ်းကြောင်းများကို
ဖြတ်တောက်ပိတ်ဆို့ပစ်ခဲ့ကြသည်။

အာသံ၊ မဏိပူရတပ်များကား အင်းဝတပ်တို့၏ ပိတ်ဆို့ထားခြင်းကို ခံနေကြရတော့သည်။

.....
ဟံသာဝတီ။

ကိုးသိန်းသခင်၏ အင်းဝတပ်များပြန်သွားပြီးသည့်နောက် ဟံသာဝတီမြို့ဝန်သစ် မင်းရဲအောင်နိုင် သည်
ပုန်ကန်သူအဆက်အနွယ်များကို ရှင်းလင်းသည့် စစ်ဆင်ရေးကို ဆက်တိုက်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ဦးသာအောင်၏ သမီးငယ်တစ်ဦး လွတ်မြောက်သွားသည်ကို အကြောင်းပြုလျက် တချိန်က
မြို့ဝန်ဟောင်းနှင့်ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသည့် သူများရော၊ အခြားငွေကြေးချမ်းသာသူများအိမ်များကိုပါ
ဝင်ရောက်စီးနင်းရှာဖွေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် လွီဇာက ဂမုန်း၏ အကူအညီဖြင့် ရှင်မြတ်ဝါကို ဟံသာဝတီအနီး အဝိုင်းကျေးရွာသို့
သွားရောက်ပို့ထားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ရှင်မြတ်ဝါမှာ ဦးသာအောင် မိသားစုအား လာရောက်ဖမ်းဆီးသည့်နေ့တွင် အိမ်မှ ထူးထူးခြားခြား
လွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။

ဟံသာဝတီမြို့တွင်း ရှောင်ပုန်းသွားလာရင်း ဦးသာအောင်၏ ခေါင်းပြတ် ကို မြို့တံခါးတွင် မြင်ခဲ့ရသည်။

မိခင်၊ အကို၊ အမနှင့် အိမ်တော်သားအားလုံး မီးတိုက်အသတ်ခံရသည်ကို မြင်ခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် လွီဇာထံရောက်ရှိသွားခဲ့၏။ သို့သော် ရှင်မြတ်ဝါမှာ ခံစားမှုသောကများကြောင့်
စိတ်ရောဂါခံစားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

သူမ၏ မိသားစုအသတ်ခံခဲ့ရသည်ဆိုသည်ကို လုံးဝလက်မခံနိုင်ခဲ့။ ဟံသာဝတီမြို့တွင်းရှိ
မြို့ဝန်အိမ်တော်သို့သာ ပြန်မည်ဟု တစာစာပြောနေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် လွီဇာ၏ အစီအမံဖြင့် မယ်ဖူးကိုယ်တိုင် အဝိုင်းရွာတွင် သွားရောက်နေထိုင်ကာ ရှင်မြတ်ဝါကို
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မင်းရဲအောင်နိုင် ကား တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထင်ရာစိုင်းလာခဲ့သည်။

မင်းရဲအောင်နိုင်၏ တပ်များသည် ဟံသာဝတီမြို့တွင်းမှ နေအိမ်များကို

ညအချိန်မတော်ဝင်ရောက်ရှာဖွေကြသည်။

မွန်လူမျိုးသူဌေးများ၊ ကုန်သည်များကို မသင်္ကာဟုဆိုကာ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

အချို့ကို ငွေကြေးတန်ဖိုးများစွာတောင်းကာရွေးယူခိုင်းသည်။

ငွေမပေးနိုင်သူများကိုမူ အနောက်ပြင်ထောင်ရှေ့ဇရပ်တွင် အလောင်းသာ ပစ်ထားခဲ့သည်။

မြို့စောင့်တပ်ဖြစ်သော လက်ျာဗိုလ် မှာ ထိုအဖြစ်ကို မနှစ်မြို့ခဲ့။

မြို့ခံ သူဌေး၊ သူကြွယ်များမှာလည်း အသက်မသေစေရန်အတွက် မင်းရဲအောင်နိုင်ကို လာဘ်ငွေများ
ပေးကြရသည်။

ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ၊ အခွန်ဝန်ဦးကို၊ စာရေးကြီးထားကစား၊ ဦးမောင် တို့မှာ မြို့သူမြို့သားများ၏ အခြေအနေကို စိတ်မချမ်းသာစွာကြည့်နေကြရသည်။

သူတို့ကိုယ်တိုင်ပင် အင်းဝဘုရင်ပုန်ကန်မှုမှ ကံကောင်းစွာဖြင့် လွတ်လာကြသူများဖြစ်ကြသဖြင့် ဝင်ရောက်တားမြစ်ရန်လည်း မဝံ့ရဲကြသေး။

မင်းရဲအောင်နိုင်၏ လုယက်မှုများ ၊ ဖမ်းဆီးပြီး ငွေပေးပြန်ရွေးခိုင်းမှုများသည် သူဌေး၊ သူကြွယ်များထံမှ တဆင့် လူလတ်တန်းစားအသည်သားများထံသို့ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

လေးလကြာချိန်တွင် ဟံသာဝတီမြို့အနီးတဝိုက် မှ အရပ်သားပေါင်း (၆၀၀)ခန့်သည် ဦးသာအောင် သူပုန်ထစဉ်ကအကူအညီပေးသည်ဟူသော ပုဒ်မဖြင့် အကွပ်မျက်ခံခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

ဦးသာအောင် သူပုန်ထမှုမှာ တလသာကြာခဲ့သော်လည်း နောက်ဆက်တွဲ ကွပ်မျက်မှုများကား လေးလတိုင်တိုင်မပြီးဆုံးနိုင်သေး။

ဥပုသ်နေ့။

ဟံသာဝတီမြို့အပြင်ဘက် မဟာစေတီတော်ရှိ တရားဇရပ်တွင် ဟံသာဝတီ၏ အရာထမ်းကြီးများစုစည်းကာ မဟာစေတီကျောင်းတိုက်ဆရာတော်ကို ဆွမ်းများကပ်လှူခဲ့ကြသည်။

မြို့ဝန်မင်းရဲအောင်နိုင်မှာ အင်းဝမှ စစ်သည်များတောင်းထားသည့်ကိစ္စဖြင့်

ဆက်သားရောက်ရှိလာသဖြင့် မြို့ဝန်အိမ်တော်သို့ ပြန်သွားသည်။

ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ၊ နဲရွဲရွာသူကြီး၊ အခွန်ဝန်ဦးကို၊ စာရေးကြီးထားကစား၊ ဦးမောင် တို့ က လက်ဖက်တစ်ပွဲကို ရှေ့ချကာ ထိုင်နေကြ၏။

ဥပုသ်သည်များအားလုံးနီးပါးပြန်သွားကြပြီးသည့်နောက် မဟာစေတီဆရာတော်၏ ကျောင်းမှ ကိုရင်လေးများက ဇရပ်တံခါးများကို အပြင်ဘက်မှ ပိတ်ပေးလိုက်ကြသည်။

“ကျုပ်တို့ ဒီအခြေအနေကို ဒီတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေကြတော့မှာလား”

ဦးအောင်လှက စကားစသည်။

အားလုံးက ဦးအောင်လှ၏ စကားအသွားအလာကို သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချလိုက်ကြသည်။

“ဘာဆက်လုပ်သင့်လဲ..ဆင်ဝန်မင်း”

“..ကျုပ်တို့အလှည့်လည်း ဘယ်တော့လဲပဲလို့တောင် တွေးမိနေပြီ..ခင်ဗျားတို့ရော”

“အတူတူပါပဲ...မုတ္တမက ပြန်လာတဲ့..ကျုပ် ညီအရင်းခေါက်ခေါက်ကိုတောင်...ဖမ်းသွားလို့ ပြီးခဲ့တဲ့တပတ်ကပဲ ငွေအချိန် ခုနစ်ပိဿာနဲ့ ပြန်ရွေးလိုက်ရတယ်..ကျုပ်တို့ အလှည့်လည်း အနီးနဲ့ အမြန်ပဲ”

“သူက လောဘဇော တိုက်နေတာဗျ..ခက်တာက အင်းဝဘုရင်နဲ့ကလည်း

ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်နေ...ဦးသာအောင် အရေးမှာကတည်းက ကိုးသိန်းသခင်ကလည်း သူ့ကို

အာဏာကုန်လွှဲခဲ့သလိုဆိုတော့..ကျုပ်တို့ ထောင်းလမောင်းကြေမှာပဲ”

“ဒီတိုင်း ငြိမ်နေကြမလို့လား”

ဦးအောင်လှ စကားကြောင့် အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဦးကိုက လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့်

“ခင်ဗျားမှာ အကြံအစည်ရှိလို့လား...တစ်ခုခုဆို ကျုပ်တို့ အကုန်သေမှာနော်”

“မထူးဇာတ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိလား...ဒီတိုင်းလည်း

သေမှာပဲဗျ...ကျုပ်ကတော့..အခုရှင်မယ်..ခဏနေသေမယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေမှာ မှိန်းနေမယ့်အတူတူ...

အခု အသေခံလုပ်မယ်..မသေရင်..အကြာကြီးရှင်သန်ရမယ်...ဆိုတဲ့ မထူးဇာတ်ကို

ရွေးချင်တယ်..ခင်ဗျားတို့ရော..ကျုပ်တို့ ညီရင်ဖြစ်ပါတယ်ဗျ”

“ကျုပ်တို့ သားမယားတွေကိုပါ မီးလောင်တိုက်သွင်းမှာနော်”

ဦးအောင်လှက ဦးကို၏ ပုခုံးကို လက်ဖြင့် ပုတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ပြောတာက....မောင်ပုလဲ ကို ကိုတင်မဟုတ်ဘူး..မောင်ပုလဲကို

ခန့်အပ်လိုက်တဲ့..သူတွေကိုပါ..ကျုပ်တို့ တိုက်ရလိမ့်မယ်”

“ဟာ...”

နဲရှဲရွာသူကြီးက လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“အင်းဝကိုပါ တိုက်မယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်...သူ့ကို လုပ်ကြံပြီဆိုတာနဲ့..အင်းဝကိုပါ တစ်ခါတည်း ပုန်ကန်ရတော့မှာပဲ...ဒီတိုင်း

ဆက်ခံနေရင်တော့..ဒီကောင်ဒုက္ခပေးလို့ ဟံသာဝတီတစ်မြို့လုံး ဒီထက်ပျက်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်”

“ပြည်စားနဲ့ ပုသိမ်ကိုးမြို့တပ်တွေက အရင်လိုချီလာမယ်ဆို ကျုပ်တို့ တောင့်ခံနိုင်ပါ့မလား”

“ကျုပ်ပြောပြမယ်..ဦးသာအောင် ဟာ သာမန်မြို့ဝန်ပဲ..မိဖုရားရဲ့

ဦးရီးတော်အဆင့်ပဲ..မင်းဆွေမင်းမျိုးမဟုတ်ဘူး....တကယ်လို့ ဟံသာဝတီရဲ့ ပုန်ကန်မှုကို

အင်းဝမင်းသွေးပါတဲ့ မင်းသားတစ်ယောက်က ခေါင်းဆောင်လိုက်ရင် တလိုင်းသုံးရပ် ညီလာကြမှာပဲ”

အားလုံးက ဦးအောင်လှကို နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“အင်းဝမင်းသွေးပါတဲ့ မင်းသားဆိုတာ ဘယ်သူလဲ..ခင်ဗျားလား”

“မဟုတ်ဘူး..ဒါပေမယ့်..ကျုပ်လက်ထဲမှာ သူရှိနေတယ်”

“ဘယ်သူလဲ...”

“ပုဂံမင်းပျောက်ရဲ့ သားတော်ပဲ”

“ဟင်..စနေမင်း ရဲ့ညီတော် ပုဂံမင်းပျောက်လား”

“ဟုတ်တယ်...သူ့ရဲ့သား၊ နတ်ရွာစံတန်ဂ်နွေ

မင်းတရားကြီးနဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ၊ အခု လက်ရှိဘုရင်ရဲ့ဦးလေးတော်မှာပေါ့”

“သူက ခင်ဗျားဆီမှာ ဘယ်လို”

“ဒါတွေ မမေးနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ဦးဆောင်ရာကို လိုက်ကြမှာလား....ကျုပ်တို့ ဟံသာဝတီပုန်ကန်ပြီး

ခွဲထွက်တဲ့အခါ....အနောက်က လက်နက်ထောက်ပံ့ပေးမယ်..နိုင်ငံခြားအင်အားစုတစ်ခုလည်း ကျုပ်တို့မှာ

ရထားပြီ...ကုန်သည်ကြီးလို့ဇာမှာ ပြင်သစ်ဘုရင်ခံချုပ် ဒုပလေ နဲ့ တိုက်ရိုက်ချိတ်ဆက်ပေးဖို့
လမ်းကြောင်းရှိထားတယ်...သန်လျင်ကို ကျုပ်တို့သိမ်းရင် သံလျင်မှာချထားတဲ့
ပြင်သစ်ကုမ္ပဏီတပ်ရင်းက အတွင်းက တိုက်ပေးဖို့အထိ စကားညှိထားကြပြီ”
“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ...တော်ကြာ..ကိုသာအောင်တုန်းကလည်း ကျုပ်တို့ မှာ ကံကောင်းလို့မသေတယ်”
“ခင်ဗျားတို့နှယ့်..ခက်ရန်ကော..အခုရော..မသေသာမသေတာ..ဟိုကောင် မင်းရဲအောင်နိုင်က ဘယ်အချိန်
သူပုန်စွပ်စွဲပြီး သတ်မလဲမသိတဲ့အခြေအနေမဟုတ်လား”
“အင်း..ခင်ဗျားပြောတာလည်းဟုတ်ပါတယ်..ဆင်ဝန်မင်း..ဒါနဲ့ ခင်ဗျားပေါ်တူဂီမကရော..သေချာရဲ့လား”
ဦးအောင်လှက ကြမ်းပြင်ကို လက်သီးဖြင့် သုံးချက်ခေါက်လိုက်၏။
ဇရပ်တံခါးတချပ်ပွင့်သွားပြီး လွှီဇာ ဝင်လာသည်။
“လွှီဇာ ကိုယ်တိုင်ဒီမှာ ရောက်နေပြီ....ကျုပ်ပြောတာတွေ အမှန်တွေချည်းပဲ”
“ဟုတ်ပါတယ်..အခု ပြင်သစ်သင်္ဘောကျင်းတာဝန်ခံအသစ်ဖြစ်နေတဲ့ မွန်စီယာပူအယ် ကတဆင့် ကျွန်မ
ပွန်ဒီချယ်ရီ နဲ့ စာအဆက်အသွယ်ရထားပြီ...ဟံသာဝတီနိုင်ငံပြန်လည်ထူထောင်ရေးကို
ဘုရင်ခံဒုပလေးက လက်နက် ကူညီပေးမယ်..အပြန်အလှန်နေနဲ့ ဟံသာဝတီမှာ ပြင်သစ်ရေတပ်တစ်ခု
ချထားမယ်၊ ကုန်တိုက်တစ်ခုဖွင့်မယ်၊ မွန်စီယာဘရူနို ကို သံတမန်အဖြစ် ခန့်အပ်ရလိမ့်မယ်”
“ဟုတ်ပါပြီ..ဒါတွေက ငါတို့ချင်းတိုင်ပင်ရမှာပဲ”
“ခဏနေပါဦး..အခွန်ဝန်မင်းရဲ့..ကျန်သေးတယ်..နောက်တချက်က ကျွန်မတောင်းဆိုမှာ..ရှင်တို့မှ
မဟုတ်ပါဘူး..ပြင်သစ်တွေဆီကလည်း ကျွန်မတောင်းဆိုထားပြီးပါပြီ...ကျွန်မတို့ အင်းဝနဲ့
မူးမြစ်ကမ်းတလျှောက်က ဗရင်ဂျီသုံးပန်းတွေ..ပြင်သစ်သင်္ဘောတွေနဲ့ပေါ်တူဂီကိုပြန်တဲ့အခါ
ဟော့ဒီဟံသာဝတီနဲ့ သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းတွေကို အသုံးချချင်တယ်..အဲ့ဒီအခါ ကျွန်မတို့ကို ဟံသာဝတီက
ခဏ ခိုနားခွင့်ပေးဖို့နဲ့ ရှောရှောရှူရှူထွက်ခွာခွင့်ပြုဖို့ပဲ”
အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။
“ဦးအောင်လှ သဘောထားကရော”
ဦးအောင်လှက အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှူသွင်းလိုက်သည်။
“လွှီဇာတောင်းဆိုတာတွေက..ကျုပ်တို့အတွက် ထိခိုက်စရာဘာမှမရှိပါဘူး...ပြင်သစ်တွေနဲ့သာ ကျုပ်တို့
သဘောတူညီမှုကိစ္စတွေ သေချာလုပ်ရမှာ...အဲ့ဒါကို ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်ဖို့ လူလိုတယ်..အော်
ပြောစရာရှိသေးတယ်..ဒီကိစ္စအဆင်ပြေသဘောညီကြတယ်ဆို...ကျုပ်တို့ မြို့စောင့်တပ်မှူး
လက်ျာဗိုလ်ကလည်း တသွေးတည်းရှိမယ်...ပြီးရင်..ဒီတပတ်အတွင်း ကျုပ် မုတ္တမကို
သွားမယ်....တပ်မှူးတလပန်း ကို ကျုပ်သစ္စာသွားပေးမယ်”
“တပ်မှူးတလပန်းကို..သစ္စာပေးမယ်”
“ဟုတ်တယ်..အဲ့ဒီလူငယ်လေး နဲ့ကျုပ်နဲ့ကြားမှာ ကတိစကားတွေရှိတယ်”
ဦးအောင်လှထံမှ အစီအစဉ်ကျကျ ချမှတ်ထားသော အကွက်များကို တကွက်ချင်း ပြောပြနေသဖြင့်
အားလုံးမှာ မှင်တက်နေကြသည်။

ဦးအောင်လှကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦးဆိုသည့် အကြည့်မျိုးထက်ကျော်လွန်ကာ
ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးကဲ့သို့ သူတို့ ကြည့်နေကြသည်။

အခွန်ဝန်ဦးကိုက လေသံတိုးတိုးဖြင့်..

“ဟံသာဝတီကို ဆင်ဝန်မင်း လက်ကို အပ်ပါတယ်..ခင်ဗျား ကြိုက်သလို
စီစဉ်ပါ...ရှင်ဘုရင်တင်မြှောက်ရေးလည်း ခင်ဗျားပြောခဲ့တဲ့အစီအစဉ်ကို လက်ခံပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ..ကျန်တဲ့သူတွေရောဗျ”

“ဆင်ဝန်မင်း အစီအစဉ်အတိုင်းပါပဲ”

.....
ဆင်ကျားတစ်ကောင်အား တွေ့ရှိသည်ဟု မုတ္တမရှိ အောက်မားစခန်းထောက်များမှ
အကြောင်းကြားလာသဖြင့် ဦးအောင်လှသည် မုတ္တမကို ထွက်ခွာသွားသည်မှာ
တပတ်ပင်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မနက်စောစောစီးစီး ကြားလိုက်ရသည့်သတင်းကြောင့် လွီဇာမှာ ရင်ဝတ်ကိုပင် ဖြစ်သလို စည်းကာ
လက်ျာဗိုလ်၏ အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“လွီဇာ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“မြတ်ဝါ နဲ့ မယ်ဖူးကို မင်းရဲအောင်နိုင်တို့ သရက်တပင်ရွာမှာ ဖမ်းမိသွားကြပြီ”

“ဟာ..ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အဝိုင်းမှာနေတုန်း မယ်ဖူးအလစ်မှာ မြတ်ဝါက စိတ်ဖောက်ပြီး ဟံသာဝတီကို ထွက်ပြေးတယ်..
မြို့တံခါးဝမှာ စစ်သည်တချို့က မြတ်ဝါကို တွေ့လိုက်ကြတယ်..မယ်ဖူးက အဝိုင်းဘုန်းကြီးကျောင်းက
သာလှကို အကူအညီတောင်းပြီး မြင်းနဲ့လိုက်ကြတော့မှ မှီတယ်..ဒါပေမယ့် မြတ်ဝါ က ငါ
မြို့ဝန်ဦးသာအောင် သမီးဟေ့...ဘာညာအော်တော့..စစ်သားတွေက ကြားသွားကြတယ်တဲ့..ဒီသတင်းက
မင်းရဲအောင်နိုင်ဆီရောက်မှာပဲ..အဲ့ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း သူတို့ကို အဝိုင်းရွာကနေ ရွှေ့ပြီး သရက်တပင်မှာ
ရှောင်ခိုးထားတာ..အခု ဘယ်လို ဖြစ်တယ်မသိ...အဲ့ဒီမှာ မိသတဲ့..မင်းရဲအောင်နိုင်ကိုယ်တိုင်
လိုက်သွားနေပြီ”

“ဟာ..ဒုက္ခပဲ..ဦးလေးဦးအောင်လှကလည်း မရှိဘူး...နဲ့ရွဲသူကြီးနဲ့ ဦးကို ဆီ
ကျုပ်အကြောင်းကြားလိုက်မယ်..လွီဇာ တစ်ယောက်တည်း မလိုက်သွားနဲ့”
လွီဇာက ခါးကြားတွင် ထိုးထားသော ပစ္စတိုအိတ်ကို ပုတ်ပြလိုက်သည်။

“အဲ့ဒီဘက်က ရွာတွေမှာရှိတဲ့ မွန်ကရင်တွေက ဦးအောင်လှကိုယ်တိုင် စုစည်းပြီး မောင်သာလှကို
ခေါင်းဆောင်တင်ထားကြတယ်...ကျွန်မကလည်း သူတို့ကို
ပေးကမ်းထားတာတွေရှိတယ်..ကျွန်မလူတွေလို့ ပြောလို့ရတယ်...ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း
လိုက်သွားမယ်..ရှင် လုပ်ရမှာက ဟိုလူကြီးတွေကို စုစည်းလိုက်တော့...ကျွန်မတို့ စီစဉ်ထားတာတွေက
အခုပဲ အကောင်အထည်ဖော်တော့မယ်”

“ဦးအောင်လှ ပြန်အလာကို မစောင့်တော့ဘူးလား”

“သူက တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆို ပြန်ရောက်ပြီ..အဲ့ဒီကျ...ဒလပန်းရဲ့
မုတ္တမတပ်တွေလည်းပါလာလိမ့်မယ်..အစီအစဉ်စတဲ့အခါ...မြို့စောင့်တပ်မှူးအနေနဲ့ ရှင်လုပ်ရမှာတွေ
သူမှာသွားသေးလား”

“သူမှာသွားတာထက် ကျုပ်အတွေ့အကြုံအရ ကြည့်လုပ်ရမှာပဲ..ခင်ဗျား ဟိုကလေးမ အသက်ကို
သွားကယ်ပါ..ကျုပ်က မြို့ထဲကလူကြီးတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး တပ်တွေစုမယ်...မင်းရဲအောင်နိုင်ရဲ့ လူရင်းတွေ
ကျန်ခဲ့ရင် ဖမ်းထားမယ်..ပြီးရင် မြို့တံခါးကို ပိတ်ပြီး အခိုင်အမာနေမယ်”

“ဟုတ်ပြီ..ဒါဆို..ကျွန်မ သွားမယ်”

“စိတ်ကိုအေးအေးထားဗျ..ခင်ဗျား..ရင်ဘတ်က မဆန့်မပြဲကြီးက.. ဟ နေတယ်..လုံအောင်
စည်းသွားဦး..အမိ..”

“ရှင်ကတော့လေ...ဖာသာနာရနီမရှိကတည်းက

စိတ်တွေကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေပြီထင်တယ်..သေနတ်စာမိချင်နေပြီဟတ်လား”

လွီဇာက နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး မြင်းပေါ်သို့ တက်ကာ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

AVA 1740s

အခန်း(၃၅)

.....
အညာ၏ ဆောင်း။

မြို့များ မိုင်းဝေဝေကြားမှ မြင်နေရသော တံခွန်များ၊ အလံများကို ဆန်ဂျေး ငေးနေသည်။

ဝက်တိုးလွင်ပြင်တွင် သူတို့ ပိတ်မိနေသည်မှာ တလကျော်ကြာလာခဲ့ပြီ။

အောက်ဖက်မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားအသံများကြားရသည်။

မဏိပူရနှင့်အတူ အင်းဝကိုတိုက်ရန် ပူးပေါင်းလာခဲ့သော အာသံနှင့် ကချာတပ်များမှာ

ပြန်လည်ဆုတ်ခွာရန် ပြင်ဆင်နေကြပြီဖြစ်သည်။

အာသံတပ်မှူး မဟာခွန်ဖ ဦးဆောင်သောတပ်များမှာ ငတ်မွတ်သည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့သဖြင့်

မဏိပူရတပ်များကို ထားရစ်ကာ ရသည့်နည်းဖြင့် ထိုးဖောက်ဆုတ်ခွာရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သည်။

အာသံတပ်မှူးမှာ အင်းဝတပ်မှူးများနှင့် ဆက်သွယ်သည့်အခါ အင်းဝတပ်များကလည်း

အာသံတပ်များဆုတ်ခွာရန် ဖွင့်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း သဘောတူခဲ့သည်။

ကိုးသိန်းသခင်အနေဖြင့် အာသံတပ်များကို ဆုတ်ခွာခွင့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး ကသည်းတို့ကိုမူ

ဆက်လက်ဝန်းရံထားခဲ့သည်။

ထိုအခြေအနေတွင် မဏိပူရကသည်းတပ်များမှာ စိတ်ဓာတ်များ ကျဆင်းလာနေကြ၏။

စားနပ်ရိက္ခာကလည်း တဖြည်းဖြည်းရှားပါးလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အင်းဝတပ်အချို့ကလည်း တရက်နှစ်ကြိမ်ခန့် ပျောက်ကျားလာလာတိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဂါရစ်နာဝင်ဘုရင် သည် ခံတပ်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာသည်။

သားတော် ဆန်ဂျေး၏ ဘေးနားတွင် ရပ်လိုက်သည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ..သားတော်”

“အင်းဝတပ်တွေ က တနေ့တခြား ခံတပ်နဲ့ နီးနီးလာနေတယ်...သားတော်တို့ကို တိုက်ကြတော့မယ်ထင်ရဲ့”

ဂါရစ်နာဝဇ်က ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်းရမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး..သားတော်..သူတို့ မတိုက်သေးဘူး....ဟော့ဒီ အညာလွင်ပြင်ဒေသတွေဆီကို ဟိုးအရင်က တရုတ်တွေလာလာတိုက်ဖူးခဲ့တယ်တဲ့..အဲ့ဒီအခါမှာ ဗမာတွေက ခံမတိုက်ပဲ..မြေလှန်ဖျက်ဆီးပြီး ရှောင်သွားကြတယ်..ပြီးရင် သူတို့သုံးတဲ့ဗျူဟာက တရုတ်ရဲ့ရိက္ခာပို့ လမ်းကြောင်းကို ဖြတ်တောက်ပြီး တရုတ်တွေ ငတ်မွတ်တဲ့အထိ စောင့်တာပဲ...ငါတို့လည်းအခု အဲ့ဒီ စစ်ဗျူဟာ နဲ့ တွေ့နေတာ..သူတို့ ငါတို့ တပ်တွေငတ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားအောင်စောင့်မှာ..ပြီးမှ ငါတို့ကို အပြတ်ချေမှုန်းလိမ့်မယ်”

ထိုအချိန်တွင် စစ်သူကြီးချန်ဒရာမော်နီ က ဂါရစ်နာဝဇ်ရှေ့တွင် ဒူးထောက်လိုက်သည်။

“အာသံတပ်တွေအကုန်လုံး ထွက်ခွာသွားကြပါပြီ..အရှင်”

“တပ်မှူး၊တပ်သားတွေအခြေအနေကရော ဘယ်လိုရှိသလဲ..ချန်ဒရာ”

“သူတို့လည်း...”

ချန်ဒရာမော်နီက ဆက်လက်မလျှောက်တင်ပဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။

“တပ်မှူးတွေကို ခဏနေ အကုန် စည်းဝေးဖို့သာ ပြောထားလိုက်ပါ..စစ်သူကြီး..ကျုပ်တို့ တခုခု ဆုံးဖြတ်ရတော့မှာပေါ့”

ချန်ဒရာမော်နီက ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။

ဆန်ဂျေး က လွင်ပြင်ဘက်ဆီသို့သင်္ဘောငေးနေ၏။

ဂါရစ်နာဝဇ်က ဆန်ဂျေး ၏ ပုခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ကွေ့မလေး ဆီကို လွှမ်းနေတာလား”

“သားတော် တာဝန်မကျေခဲ့ဘူး...ခမည်းတော်...ဒီစစ်ပွဲကြီးထဲမှာ နားလဲ နဲ့ စတွေ့တယ်..ဒီစစ်ပွဲကြီးမှာပဲ နားလဲနဲ့ ခွဲခဲ့ရတယ်..သူ့မှာ သားတော်ရဲ့ ရင်သွေးလေး ပါသွားခဲ့တယ်..သားတော်ဟာ..စစ်ကိုလည်း တာဝန်မကျေခဲ့ဘူး....သူတို့ သားအမိအပေါ်လည်း တာဝန်မကျေခဲ့ဘူး”

“သားတော်..ငါတို့ဟာ တိုင်းပြည်ကို ခေါင်းဆောင်နေရတဲ့သူတွေပါ...စစ်ရေးရော အချစ်ကိစ္စရော ကို ငါတို့ တိုင်းပြည်လူထု နဲ့ ရင်းပြီးဆုံးဖြတ်ရတာမျိုးမို့..တချို့ကိစ္စတွေက ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်ရတယ်..မေ့ပစ်သင့် မေ့ပစ်ရတယ်..ဒါ မင်းအမြဲမှတ်ထားရမယ့် သင်ခန်းစာပဲ”

“ဒီပွဲမှာ သင်ခန်းစာတွေ အများကြီးပါ..ခမည်းတော်..ဘာသာရေးနဲ့ ရောယှက်လို့ စစ်ရေးမှာ အရေးသာနေပါလျက်က ကိုယ်အရေးနိမ့်တဲ့ဘက် ပြန်ရောက်သွားတာကိုလည်း သင်ခန်းစာယူရမှာပေါ့”

ဆန်ဂျေးစကားကြောင့် ဂါရစ်နာဝဇ်၏ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“အခုက အရေးနိမ့်သာမဟုတ်သေးဘူး..သားတော်...အခါအခွင့်မသင့်လို့ ရန်သူက အသာစီးရသွားတာမျိုးပဲ...အနည်းဆုံးတော့ ကိုယ်အသက်သာဆုံးဖြစ်တဲ့နည်းကို ငါတို့ ရွေးချယ်ထားပြီးသားပါ”

“ခမည်းတော်က...အင်းဝနဲ့ စစ်ပြေငြိမ်းတော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်...တယ်..ဒီနေ့အစည်းအဝေးပြီးတာနဲ့ ချန်ဒရာမော်နီ ကို ကိုးသိန်းသခင်တပ်တွေဆီ လွှတ်ပြီး အတိုက်အခိုက်ရပ်ဖို့ ငြိမ်းချမ်းရေးစကားပါးဖို့ ငါအမိန့်ချမယ်”

“ပြီးရင် မဏိပူရကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြမှာလား”

“မင်းက ဘယ်ပြန်ချင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် အင်းဝမှာ နေခဲ့မယ်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်...နားလဲ ကို ကျွန်တော်ရအောင်ရှာမယ်..သူ့ကိုတွေ့မှ ကန်ကလာကို ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ခဲ့မယ်”

“ငါမင်းအပေါ် တားမြစ်ခဲ့တာတွေမှန်သမျှဟာ..မင်းရဲ့ မဏိပူရပလ္လင်ဆီသွားမယ့်လမ်းကို ခင်းပေးနေတာပါပဲ..ဆန်ဂျေး...အဲ့ဒါတော့ မင်းမှတ်ထားပါ”

ဂါရစ်နာဝဇ်က အနားမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

နေ့လည်ပိုင်းတွင် ဂါရစ်နာဝဇ်သည် သားတော်ဆန်ဂျေးခူရာလက်ပါ စစ်သူကြီးချန်ဒရာမော်နီ၊ အခြား တပ်မှူးများနှင့် အစည်းအဝေးပြုလုပ်သည်။

ထို့နောက် ချန်ဒရာမော်နီသည် အင်းဝနှင့် စစ်ပြေငြိမ်းရန် အဆိုပြုသည့် သဝဏ်ကို ယူလျက် ကိုးသိန်းသခင်၏ တပ်ရှိရာ မြေတူးမြို့သို့ မြင်းစစ်သည်(၁၀၀)ဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည်။

လက်ဆောင်အဖြစ် ဝန်တင်သည့် မြင်းလား(၅)ကောင်၊ လင်းလေး (၁၀၀)ကျော် ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ချန်ဒရာမော်နီ၏ တပ်များသည် စစ်ပြေငြိမ်းရန်လာကြောင်း အထိမ်းအမှတ်အလံကို လွှင့်လျက် မြေတူးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

မြေတူးမြို့တွင်းမှ မြင်းသည် (၂၀၀)ထွက်လာပြီး ချန်ဒရာမော်နီတို့ကို ခြံရံကာ ကိုးသိန်းသခင်၏ ယာယီရုံးတော်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

“အင်းဝနေပြည်တော်နှင့် မဏိပူရတို့မှာ ဘေးလောင်းတော် ၊ ဘိုးလောင်းတော်များလက်ထက်တော် များကတည်းက နှစ်ပြည်ထောင် ရွှေပြားတစ်ပြားမှာ ခပ်သကဲ့သို့ နေထိုင်လာခဲ့ကြပါသည်။ ယခုအခါ ကျေးလက်စွန့်ဖျားမှ နယ်စားပယ်စားတို့ မလိမ္မာမှုကြောင့်သာ စစ်ပွဲများဖြစ်လာရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မဏိပူရစော်ဘွားဟု ဂါရစ်နာဝဇ်မှ နောင်တော်အင်းဝပြည့်ရှင်မင်းတရား မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ နှင့် တွေ့ဆုံညှိနှိုင်းကာ နှစ်ပြည်တစ်ပြည် မဟာမိတ်ပြုကြဖို့အရေး လျှောက်ထားအပ်ပါသည်”

ထိုကဲ့သို့ အတိုချုံးအဓိပ္ပါယ်ရသော ဗမာဘာသာဖြင့်ရေးထားသည့် သဝဏ်လွှာကို ကိုးသိန်းသခင်က ဖတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခြေရင်းတွင် ခစားနေသော ချန်ဒရာမော်နီကို ပြုံးကာ ကြည့်လိုက်၏။

“ခဏစောင့်..ငါ့ကိုယ်တော်တို့ အတွင်းတော်ထဲမှာ သဝဏ်တစ်စောင်ပြန်ပါးဖို့ တိုင်ပင်လိုက်ဦးမယ်ကွဲ့” ကိုးသိန်းသခင်က စာရေးတော် မောင်မြတ်စံကို ခေါ်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။

အင်းဝစစ်သည်များမှာ သေနတ်များအထပ်ထပ်ဖြင့် ချန်ဒရာမော်နီတို့ကို စောင့်ကြပ်နေကြသည်။

ခဏအကြာတွင် ကိုးသိန်းသခင် ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဗမာစာနဲ့ပဲ သဝဏ်လွှာကို ပါးလိုက်ပါတယ်...ဒီသဝဏ်ဟာဆိုရင်ဖြင့် အင်းဝရွှေနန်းရှင်ရဲ့သဘောနဲ့ တစ်ထပ်တည်းပါပဲဆိုတာ..စန္ဒယော်မော်နီငယ်က မင်းတို့ သခင်ဆီ ပြန်လျှောက်ချေကွဲ့”

မောင်မြတ်စံ ကမ်းပေးသော သဝဏ်ကို ချန်ဒရာမော်နီ က လက်ခံယူလိုက်၏။

ထို့နောက် မဏိပူရတပ်များမှာ မြေတူးမှ ခံတပ်ရှိရာသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ဂါရုဇာတိသည် သဝဏ်လွှာကို ကိုင်လျက် ငိုငံနေ၏။

အနီးမှ ဘာသာပြန်ပေးသူ ပုဏ္ဏားကြီးမှာ အလိုက်တသိပင် အနားမှ ထွက်သွားသည်။

“ဘာတွေ ရေးထားသလဲ..ခမည်းတော်..သားတော်ကို ပြပါဦး”

ဆန်ဈေးလက်ထဲသို့ သဝဏ်လွှာကို ပေးလိုက်သည်။

ဆန်ဈေးက ဗမာစာတတ်သဖြင့် သဝဏ်လွှာကို သေချာဖတ်လိုက်သည်။

“မဏိပူရစော်ဘွားငယ် ဟံ ချီလာသည်မှာ စမ္ပယ်ခြင်းလေးမျိုးတွင် စစ်အင်ခင်း၍

စမ္ပယ်ခြင်းမျိုးဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် မဟာမိတ်အဆင့်အတန်းမျိုးမဟုတ်ပဲ...ဘိုးလောင်းတော်၊

ဘေးလောင်းတော်များလက်ထက်ကကဲ့သို့ ပဏ္ဏာဆက်နိုင်ငံတစ်ခုအနေဖြင့် အင်းဝရွှေနန်းရှင်ထံသို့

သမီးကညာ နှင့် လက်ဆောင်များ ဆက်သပါမှ အရေးတော်ပြေငြိမ်းစေမည်ဖြစ်သည်”

ဂါရုဇာတိက ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားပြီး မြေပြင်သို့သာ စိုက်ကြည့်နေတော့သည်။

မယ်ဖူးက ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားပြီးမြေပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ ခေါင်းကို မော့လိုက်သည်။

စစ်သည်တစ်ဦးက မယ်ဖူး၏ ဆံပင်ကို စောင့်ဆွဲလိုက်ပြီး ကျောကုန်းကို ခါးပြားဖြင့် ရိုက်ချလိုက်၏။

“နင်တို့ကို ဒီမှာ ဘယ်သူက လာထား ထားတာလဲ..မှန်မှန်ပြောစမ်း”

မယ်ဖူးက တခွန်းမှမဖြေ။

မင်းရဲအောင်နိုင် နှင့်အတူ မြင်းစီးစစ်သည် (၅၀) တို့က မယ်ဖူး နှင့် မြတ်ဝါ တို့ကို ဝိုင်းရံထားသည်။

သရက်တပင်ရွာမှ ရွာသူရွာသားများမှာ ခပ်ဝေးဝေးမှ အခြေအနေကို ကြည့်နေကြ၏။

မင်းရဲအောင်နိုင်၏ မျက်နှာက ဒေါသဖြင့် အကြောများပင် ထောင်ထနေသည်။

“နင်..ဟိုကုန်သည်မ အိမ်က အစေခံမ မဟုတ်လား...ပြောစမ်း...ဒီမှာ သူ့ကို လာဝှက်ထားဖို့

ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ..ကုန်သည်မလား..ဆင်ဝန်အောင်လှ လား”

မယ်ဖူးထံမှ အဖြေပြန်မလာ။

“ကျွန်သဘောက်မ..ခေါင်းမာလှချည်လား”

စစ်သည်တစ်ဦးက မြင်းဇက်ကို စောင့်ဆွဲလိုက်ရာ မြင်းက မယ်ဖူး၏ မျက်နှာကို ခွာဖြင့်

ခုတ်ချလိုက်သည်။

နဖူးမှသွေးများ ဖျာခနဲ ကျလာ၏။

သွေးများကို မြင်သည်နှင့် ရှင်မြတ်ဝါ က ရုတ်တရက်မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ငါ့ခမည်းတော်နဲ့ နင်တို့ကို တိုင်မယ်...ဟဲ့..ရာဇဝတ်သားတွေ..ငါ့ခမည်းတော်က မြို့ဝန်မင်းဟဲ့..ဟံသာဝတီပြည့်ရှင်မင်း”

လက်ထဲတွင် ဆုတ်ကိုင်ထားသော သဲများဖြင့် မင်းရဲအောင်နိုင်ကို ပက်လိုက်သည်။

“ဟာ..ဒီသူပုန်သမီးကတော့”

မင်းရဲအောင်နိုင်က မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ မြတ်ဝါကို လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်သည်။

မြတ်ဝါမှာ မြေပေါ်သို့ ပုံခနဲ လဲကျသွား၏။

“တော်လောက်ပြီ..မြို့ဝန်မင်း..သူ့ကို ကျွန်မ ဝှက်ထားတာ”

အနောက်ဖက်မှ အသံကြောင့် မြင်းသည်များရှဲသွားကြသည်။

“ဪ..ထင်ပါတယ်..နင်ပဲလို့”

“ဦးသာအောင်က ပုန်ကန်သူဆိုတာ မှန်ပါတယ်..မြို့ဝန်မင်း..ဒါပေမယ့်..ဒီကလေးမလေး က ရှင်တို့

နိုင်ငံရေးတိုင်းရေးပြည်ရေးတွေ သူဘာမှ မသိရှာပါဘူး..ပြီးတော့...သူ့မှာ

စိတ်လည်းဖောက်ပြန်နေရှာတယ်..သူ့အသက်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးလိုက်ပါ”

“သူပုန် တစ်ယောက်ဖြစ်လာတာအတွက် သူ့မိသားစုမှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်...သူတို့ မတားမမြစ်လို့

အလိုတူအလိုပါဖြစ်လို့..သူပုန်က ပုန်ကန်တာ..ဒီတော့ သူတို့အားလုံးလည်း သေသင့်တယ်..နင်က

ဘာဖြစ်လို့ ဒီသူပုန်မိသားစုဘက်က ကာကွယ်ပေးနေတာလဲ”

“ကျွန်မ နားလည်တာတစ်ခုရှိတယ်...ဒီကလေးမလေး က ဦးသာအောင်ကို ပုန်ကန်ပါလို့လည်း

ပြောခွင့်မရှိသလို..မပုန်ကန်ပါနဲ့လို့လည်းပြောခွင့်မရှိဘူး..သူတို့မှာ သားအဖဖြစ်နေတာကလွဲလို့

သူ့အပြစ် ဘာမှမရှိရှာဘူး....သူ့မိသားစုတစ်စုလုံးကိုလည်း သတ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ...အခုဆို သူက မိသားစုမဲ့

ကူရာမဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါ...ရှင်သူ့ကိုထိဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

“အံ့မယ်..ကိုးသိန်းသခင်ရဲ့ ကိုယ်လုပ်တော်ကျွန်မ အဆင့်ကများ ငါ့ကို”

“ဒုတ်”

လွီဇာနှင့် အနီးဆုံး မြင်းစစ်သည်၏ လည်ပင်းသို့ ဒူးလေးမြှားတံတစ်စင်းဖောက်ဝင်သွားသည်။

အဖြစ်အပျက်ကို အားလုံးက ကြောင်ပြီးကြည့်နေကြစဉ် အနောက်ဖက်ဆီမှ

လူအုပ်ကြီး၏ညာသံများထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းစစ်သည်များထံသို့ ဒူးလေးမြှားတံများ တစင်းပြီး တစင်းဝင်လာ၏။

မင်းရဲအောင်နိုင်က ဓါးကို ထုတ်လိုက်သည်။

“မယ်ဖူး...သူ့ကို ခေါ် ပြီး ပြေးတော့”

မယ်ဖူးက မြတ်ဝါ၏ လက်ကို ဆွဲကာပြေးသည်။

မြင်းသည်များမှာ မြင်းကို ရုတ်တရက်လှည့်ကာ အနောက်မှ လာသော ရန်သူကို

ရင်ဆိုင်ရန်ပြင်ကြသည်။

သို့သော် ရန်သူကို မမြင်ကြရ။

ပါလာသော သေနတ်များကို ကျည်ထိုးနေစဉ်မှာပင် ဒူးလေးမြှားတံများက သူတို့ကိုယ်ကို
ဖောက်ဝင်ကုန်ကြ၏။

လွီဇာက အနီးအနားဆီ သစ်ပင်တစ်ခုပေါ်သို့ ပြေးပုန်းလိုက်၏။

မင်းရဲအောင်နိုင် က မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ မယ်ဖူးတို့ နောက်သို့ လိုက်ရန်ပြင်လိုက်သည်။

ပြေးနေလျက်မှ မြတ်ဝါမှာ လဲကျသွား၏။ သူ့လက်ကို တွဲထားသော မယ်ဖူးပါ လဲကျသွားသည်။

မင်းရဲအောင်နိုင်က မြင်းပေါ်မှ ခါးကို အားကုန်ရှယ်လိုက်သည်။

လွီဇာ က ယမ်းထိုးပြီးသား ပစ္စတိုသေနတ်ကို မီးခတ်ဖြင့်ခတ်ကာမီးညှိပြီး မင်းရဲအောင်နိုင် ရှိရာ
ချိန်ထားလိုက်သည်။

“ဖောင်း”

သေနတ်နားခွက်မှ မီးခိုးများ ပွင့်ထွက်သွားသည်။

ကျည်က မင်းရဲအောင်နိုင် စီးလာသော မြင်း၏ တင်ပါးကို ဖောက်ထွက်သွားပြီး

မြင်းမှာလဲကျသွားတော့၏။

မင်းရဲအောင်နိုင်မှာ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို မြင်းပိနေသဖြင့် အားယူကာ ကုန်းထသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့အား ဝန်းရံတိုက်ခိုက်နေကြသည့် အဝိုင်းရွာနှင့် သရက်တပင်မှ

သာလှဦးဆောင်သည့် မွန်ကရင်ကျေးရွာသားများက တုတ်ခါးများဖြင့် သူ့ထံ ပြေးလာကြသည်။

မတရားဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည့် သူတို့၏ ဆွေမျိုး၊ သားသမီးများအတွက် ဒေါသများက

မြင်းပိနေသော မင်းရဲအောင်နိုင်ထံသို့ စုပြုံသွားကြတော့သည်။

ကိုယ်ရံတော်မြင်းသည်တပ်မှာလည်း အကွဲအကွဲအပြားပြားဖြင့် ဟံသာဝတီဘက်ဆီသို့

ပြန်ပြေးသွားကြပြီဖြစ်သည်။

ခြုံပုတ်တစ်ခုအနီးတွင် ထိုင်လျက် တဆတ်ဆတ်တုန်နေကြသော မယ်ဖူးနှင့် မြတ်ဝါဆီသို့ လွီဇာ

လျှောက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်သွားကြသေးလဲ”

“သူ့မှာ..သူ့မှာ”

မယ်ဖူး က လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

မြတ်ဝါ ၏ ပေါက်အနောက်ဖက်တွင် ဒူးလေးမြှားတံတစ်ခုက စိုက်ဝင်နေ၏။

“ဟာ”

ထိုအချိန်တွင် သာလှ နှင့် မွန်ကရင် ရွာသူကြီးများ ရောက်လာကြသည်။

“ဒူးလေး မြှား မှားထိတာထင်တယ်”

သာလှက မြတ်ဝါ ပေါင်တံမှ မြှားတံကို ခါးမြှောင်ဖြင့် ခပ်တိတိဖြတ်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် မြတ်ဝါကို မှောက်ခုံအနေအထား မှောက်ခိုင်းလိုက်၏။

“အား...အား...နာတယ်”

မြတ်ဝါက နာကြင်လွန်းသဖြင့် သူမခေါင်းတင်နေသောလွီဇာ၏ ပေါင်များကို ဖိကိုက်ပစ်လိုက်သည်။

မြားတံကား ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ကရင်ဆေးဆရာတစ်ဦးက ဆေးမြစ်တစ်ခုကို အရည်ညှစ်ကာ သိပ်ပေးလိုက်ပြီး မြတ်ဝါ၏ ပေါင်ကို ကြပ်စည်းပေးနေသည်။

“အံ့မယ်လေး”

လွီဇာက အနောက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ သူ့ဂါဝန်ကို လှန်ကြည့်သည်။

သူ့ပေါင်ဖွေးဖွေးတွင် သွားရာအကွင်းလိုက်ကြီးက သွေးများပင်စို့နေ၏။

အနောက်မှ အုပ်မိုးကြည့်နေသော မယ်ဖူးက..

“မမလည်း ဆေးထည့်ဖို့လိုမယ်...ကျွန်မ ဟိုသမားတော်သွားခေါ်လိုက်မယ်”

“နေ..နေ..မယ်ဖူး..ဒီနေရာကြီးကို လူကြားထဲမှာ ငါက ဘယ်လို လှန်ပြရမလဲ...ဟိုကောင်ကြီး အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“သေသွားပြီ...မမလွီဇာ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သာလှက အော်ပြောလိုက်သည်။

“အေး..ကောင်းတယ်”

.....
၁၇၄၀ နိုဝင်ဘာ ၁၈ ရက်တွင် အင်းဝဘုရင်ခန့်အပ်ထားခဲ့သော ဟံသာဝတီမြို့ဝန် မင်းရဲအောင်နိုင် မှာ သရက်တပင်ကျေးရွာတွင် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းခံလိုက်ရသည်။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် မုတ္တမမှ ဦးအောင်လှ နှင့် တပ်မှူးတလပန်း၏ တပ်များ ဟံသာဝတီသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ဟံသာဝတီနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လက်ျာဗိုလ်နှင့် တလပန်း၏ တပ်များက နေရာယူသိမ်းပိုက်လိုက်ကြ၏။ မြို့ဝန်အိမ်တော်တွင် ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ ဦးဆောင်သော ဟံသာဝတီမှ အုပ်ချုပ်ရေးအရာထမ်းကြီးများ၊ စစ်ရေးအရာရှိများ စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြသည်။

ပထမတကြိမ်တွင် အင်းဝမှ ယုံကြည်အားကိုးခန့်အပ်ထားသော မြို့ဝန်ဦးသာအောင်က ဦးဆောင်ကာ အင်းဝကို ပုန်ကန်ခဲ့ကြသည်။ ယခုအကြိမ်တွင်လည်း အင်းဝမှ ခန့်အပ်ထားသော မြို့ဝန်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုက်ကြပြီဖြစ်သည်။

ဟံသာဝတီသားတို့အတွက် ရွေးချယ်စရာမရှိတော့။

ထို့ကြောင့် မူလဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း အင်းဝကို ပုန်ကန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ထိုသို့ပုန်ကန်ရာတွင် ဟံသာဝတီအတွက် ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးတင်မြှောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

အင်းဝဘုရင်၏ အာဏာစက်ကို ကြောက်သဖြင့် မည်သူမျှ ခေါင်းဆောင်မင်းပြုရန် မဝံ့ရဲကြ။

နောက်ဆုံးတွင် ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှက မူလက စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း အင်းဝမင်းမျိုးဖြစ်သော

ပုဂံမင်းပျောက်နှင့် ကိုယ်လုပ်တော်တို့မှ ရရှိသော အပိုင်းရွာသား သာလှကို ရှင်ဘုရင်အဖြစ် ရွေးချယ်ရန် အားလုံးက သဘောတူကြတော့သည်။

သို့သော် ဦးအောင်လှက ရှင်ဘုရင်မတင်မြှောက်ပြီး ဟံသာဝတီအနေဖြင့် စစ်ရေးအစီအစဉ်တစ်ခုကို လုပ်ကိုင်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည်။

ပထမတကြိမ် ဦးသာအောင် ပုန်ကန်မှုတွင် အနီးအနားမြို့ကြီးဖြစ်သော သန်လျင်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်သဖြင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယခုတကြိမ်တွင် သန်လျင်သားတို့ ပေါ့လျော့နေခိုက် ဟံသာဝတီက ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ရန် ဖြစ်၏။

ဟံသာဝတီတပ်များသည် ရှေးဦးစွာ သန်လျင်၏ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်လမ်းများဆီသို့ချီတက်ကာ ပိတ်ဆို့လိုက်ကြသည်။

ဟံသာဝတီတွင် မင်းရဲအောင်နိုင် လုပ်ကြံခံလိုက်ရကြောင်း သတင်းကို သိရသည့်အခါ သန်လျင်မြို့ဝန် အသစ်မှာ တုန်လှုပ်သွားသည်။

မြို့ဝန်ဖြစ်ခါစ အခြေအနေမှာပင် ကြုံလိုက်ရခြင်းကြောင့် မြို့ကို အခိုင်အမာပိတ်နေရုံမှတစ်ပါး အခြားမကြံစည်တတ်တော့ချေ။

အင်းဝသို့ သတင်းပို့ရန်လည်း ဟံသာဝတီမှ လမ်းများကို ပိတ်ဆို့လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

၁၇၄၀ ဒီဇင်ဘာ ၄ ရက်နေ့တွင် ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ၊ လက်ျာဗိုလ်၊ တလပန်းတို့ ခေါင်းဆောင်သည့် ဟံသာဝတီတပ်များမှာ သန်လျင်ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ကြသည်။

သန်လျင်မြို့ဝန်မှာ ခုခံခြင်းမပြုပဲ လှေတစင်းဖြင့် မြို့ကို စွန့်ခွာသွားခဲ့သည်။

သန်လျင်သည် ဟံသာဝတီ၏ အာဏာစက်အောက်ရောက်ရှိပြီးသည့် ဟံသာဝတီထီးနန်းကို ထူထောင်ရန် စီစဉ်ကြတော့သည်။

မြို့ဝန်နေအိမ်ကိုပင် မှန်ကင်းတင်ပြီး ယာယီထီးနန်းအဖြစ် လျာထားခဲ့သည်။

.....
ဂမုန်း စီးနင်းလာသည့် ဝေါဟာဉ်သည် အစောင့်အရှောက်များနှင့် အဝိုင်းဘုန်းကြီးကျောင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။

အဝိုင်းကျေးရွာမှ လူငယ်များမှာ ဝါးချွန်များ၊ ခူးလေးများဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းအတွင်း အလုပ်များလျက်ရှိကြသည်။

ရေတွင်းအနီးတွင် သာလှက သူ၏ သျှောင်ကို ဖြိုလျက်..တလျော်ကင်ပွန်းဖြင့် ဆေးနေ၏။

“ဟိတ်..လူကြီး”

“ဂမုန်း..ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ..တိုင်းရေးပြည်ရာက ကောင်းတာမဟုတ်..ဒီအထိ ထွက်လာရသလား”

“အံ့မယ်...ခေါင်းငုံ့ထားတာတောင် ဂမုန်းမှန်းဘယ်လိုသိလဲရှင်”

“ဒီအသံကို မသိပဲ နေမလားဗျာ”

“ဟုတ်ပါပြီ..အခုလည်း အဖက အမှာစကားပါးခိုင်းလို့ လာရတာပါတဲ့ရှင်”

သာလှက ခေါင်းကို ရေလောင်းရန် ခွက်ကို ယူလိုက်သည်။

ဂမုန်းက ရေခွက်ကို အသာနေရာရွှေ့ထားလိုက်၏။

သာလှက လက်ဖြင့် လိုက်စမ်းသည်။
ဂမုန်းက တခစ်ခစ်ဖြင့် ရယ်သည်။
“ဂမုန်းရယ်..မနောက်စမ်းပါနဲ့...ဒီမှာ အအေးမိကုန်မှဖြင့်”
သာလှက လိုက်စမ်းရင် ဂမုန်း၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။
“အို..လွှတ်ပါဦး..မောင်ကြီးရဲ့ဒီမှာ ရေခွက်က”
ဂမုန်းက ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရေခွက်ကို ပေးလိုက်၏။
သာလှက ပုဆိုးပိုင်းဖြင့် ခေါင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို သုတ်လိုက်သည်။
ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့မှ ထိုးကွင်းမှင်ကြောင်များကို ဂမုန်းက ငေးနေ၏။
“ကဲ..ပြောပါဦး..ငါ့နှမ...ဆင်ဝန်မင်းက ဘာများပြောခိုင်းလိုက်တာတုန်း”
“သေချာနားထောင်ပြီး မှတ်သားပါလို့ အဖက ပြောခိုင်းလိုက်တယ်..နောက်သုံးရက်ကြာရင်
သရက်တပင်ရွာကို ဟံသာဝတီတပ်တွေ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်..အဲ့ဒီအခါကျ မောင်ကြီးကို
ဆင့်ခေါ်လိမ့်မယ်...မောင်ကြီးက အဖတို့ လူကြီးတွေနဲ့ လာတွေ့တဲ့အခါ အဲ့ဒီနေရာမှာ ရာဇမတ်လေးခု
ကာပြီး အပေါက် လေးပေါက် ဖွင့်ထားလိမ့်မယ်....မောင်ကြီးက လူကြီးတွေကို
ဝင်တွေ့တဲ့အခါ..အရှေ့ဘက် အပေါက်ကပဲ ဝင်ပါ...မောင်ကြီးကို ခေါ်လာသူတွေက ဘယ်ဘက်ကပဲ
ခေါ်လာခေါ်လာ..နေထွက်ရာ အရှေ့ဘက်အပေါက်ကပဲ ဝင်ပါတဲ့”
သာလှက ဂမုန်း၏ စကားကို နားမလည်သကဲ့သို့ ကြည့်နေသည်။
“ဘာဖြစ်လို့လဲ..ဘာလို့ အဲ့ဒီလို ဝင်ခိုင်းတာလဲ..ဂမုန်း”
“ရှင်ရယ်..အ ရန်ကော..အဖက...ရှင်ကို ဟံသာဝတီရဲ့ရှင်ဘုရင် မြှောက်တော့မှာရှင်”

AVA 1740s
အခန်း(၃၆)

.....
“သမီးတော်သူထွာရမာလာ ဟာ အခုမှ (၇)နှစ်သမီးအရွယ်သာရှိပါသေးတယ်..ဒါကြောင့် သင့်တင့်တဲ့
အရွယ်ရောက်မှ အင်းဝဘုရင်ထံ လာရောက်ဆက်သမည့်အကြောင်း ဘုရင်ဂါရစ်နာဝဇ်က
အမိန့်ရှိလိုက်ပါတယ်”
အင်းဝ နှင့် မဏိပူရတပ်များနှစ်ဖက်ဆိုင်ထားသည့် ကြားတွင် တဲကန္တာကြီးတစ်ခု ထိုးထားသည်။
ထိုတဲကန္တာထဲတွင် အင်းဝဘက်မှ ကိုးသိန်းသခင်ခေါင်းဆောင်သောတပ်မှူးများနှင့် မဏိပူရဘက်မှ
ချန်ဒရာမော်နီဦးဆောင်သောတပ်မှူးများ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြခြင်းဖြစ်သည်။
ချန်ဒရာမော်နီ၏ စကားကို ကိုးသိန်းသခင်က ကွမ်းတဝါးဝါးဖြင့် နားထောင်နေသည်။
“စနေမင်းလက်ထက်တော်က မဏိပူရက ဆက်သခဲ့တဲ့ ပုပ္ပါးမင်းသမီးနီလာခမ်း ဆိုရင်လည်း အသက်
(၁၁)နှစ်အရွယ်ကတည်းက အင်းဝဘုရင်ဆီ ဆက်သခဲ့တယ်မဟုတ်လား...ကျုပ်တို့ ဘုရင်တွေက
ချက်ချင်းတော့ တော်ကောက်မှာမဟုတ်ပါဘူး...အရွယ်ရောက်ပြီးမှပဲ မိဖုရားအဖြစ်
ခြေတော်တင်ကြရိုးပါ.. အခုအရွယ်ဆက်သထားလို့လည်း စောစောစီးစီးနှစ်ပြည်ထောင်
ရွှေလမ်းဖောက်ပြီးသားဖြစ်တာပေါ့”

“မှန်ပါ...သမီးတော်ဆက်သရေးကိစ္စဟာ ချက်ချင်းဆောင်ရွက်ဖို့ရာ
ခက်ခဲပါသေးတယ်...သမီးတော်ချည်းမဟုတ်ပဲ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ ပါ ပြည့်စုံကုံလုံစွာဆက်သဖို့
..အရှင်ဂါရုဇာဝန် ကိုယ်တော် က လိုလားပါတယ်..ဒါကြောင့် ကိုယ်တော်တိုင် ကန်ကလာနန်းတော်ကို
ပြန်ပြီး စီမံစရာတွေရှိနေသေးလို့ ခဏတော့ ပြန်ရပါဦးမယ်....မကြာခင်မှာ
ဂါရုဇာဝန်မင်းတရားကိုယ်တိုင် အင်းဝအထိ သမီးတော်ကို လာဆက်သပါ့မယ်လို့ အင်းဝရွှေနန်းရှင်ကို
လျှောက်တင်ပေးပါ”

“ဟုတ်ပြီလေ..အခုက တပ်တွေလည်း အတော်လေး
ပန်းနေကြတာသဘောပေါက်ပါတယ်...ရွှေနန်းရှင်ကို ဒီအတိုင်းပဲ လျှောက်လိုက်ပါ့မယ်”

နှစ်ဖက်တပ်မှူးများ၏ ညှိနှိုင်းပွဲက အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။

နဂါးရုပ်အလံတလူလူလွင့်ကာ ပြန်လာနေသော ချန်ဒရာမော်နီ နှင့်အဖွဲ့ကို ဂါရုဇာဝန်က ခံတပ်ပေါ်မှ
ကြည့်နေသည်။

“မင်း ကန်ကလာကို ပြန်လိုက်ခဲ့ဖို့ ငါ အမိန့်ပေးတယ်..သားတော်”

“သားတော်မှာ နားလဲကို ရှာရမယ့်..တာဝန်ရှိသေးတယ်..ခမည်းတော်”

ဂါရုဇာဝန်က ခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်သည်။

“မင်း..ကန်ကလာကို ပြန်လိုက်ခဲ့မှ ရမယ်....ဆန်ဂျေး...မင်းဒီစစ်ပွဲမှ ပြန်ပါမလာတဲ့အခါ ပြည်သူတွေက
တမျိုးတမည်ထင်လိမ့်မယ်...ပြီးတော့ သျှန်သျှားဆနာဟန်....သူပြဿနာရှိသေးတယ်...အခု
သမီးတော်သျှန်သီကို အင်းဝဘုရင်ဆီ ဆက်သဖို့ ငါကတိပေးခဲ့တာ သူသိရင်..အခြေအနေက
ဘာဖြစ်လာမယ်မှန်းမသိသေးဘူး...သူ့ကိုလည်း အိမ်ရှေ့ကအရာက ဖယ်ရှားမယ်...သူ့ညီမအရင်း
ကိုလည်း အင်းဝကို ပို့မယ်ဆိုရင်...လွယ်လွယ်ကူကူတော့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး.....ဒီတော့ ငါ့ဘေးမှာ မင်းနဲ့
မင်းအင်အားစုတွေရှိဖို့လိုတယ်...ဆန်ဂျေး”

ဂါရုဇာဝန်၏ စကားအဆုံးတွင် ဆန်ဂျေးက တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဂါရုဇာဝန်တွင် မိဖုရားများမှ
မွေးသောသားတော် (၇)ပါးရှိသည်။

ထိုသားတော်များအနက် ဆန်ဂျေးခူရာလက်ပ မှာ အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

သို့သော် အိမ်ရှေ့အရာအပ်နှင်းခံရသူမှာ မိဖုရားငယ်မှမွေးသည့် သျှန်သျှားဖြစ်နေသည်။

နောက်ထပ် မိဖုရားငယ်များမှမွေးသော သားတော်များဖြစ်သည့် နန်းရှား၊ တွန်းရှား၊ ဆဘိုဆချီ၊

ဘာရတ်ရှား၊ ချန်ဒရာဂနေရှား (စန္ဒရကန္တရှိန်) တို့မှာ လည်း အရွယ်ကိုယ်စီရောက်လာကြပြီဖြစ်သည်။

ထို့နောက် မဏိပူရ၏ ထီးမွေနန်းလျာပြဿနာသည် အထိအခိုက်မခံသည့်အခြေအနေဖြစ်၏။

အထူးသဖြင့် ခမည်းတော်နှင့် အကိုတော်ကြီးဆန်ဂျေးတို့မှာ နှစ်နှင့်ချီကာ စစ်တိုက်ထွက်ပြီး အနိုင်မရပဲ
ပြန်လာသည့်အခါ မည်သို့ဖြစ်လာနိုင်သည်ကို ခန့်မှန်းမရနိုင်ခဲ့။

“တို့က ဒီစစ်ပွဲကို မနိုင်ပဲ ပြန်လာခဲ့တာပါ..ဆန်ဂျေး..အဲ့ဒီအချိန် ငါ့သားက ခမည်းတော်နားမှာ ရှိပေးပါ”

ဂါရုဇာဝန် လေသံက ဖျော့တော့နေ၏။

“သားတော် ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်...ဒါပေမယ့်..နောက်နှစ်များ အင်းဝကို ပြန်လာခွင့်ရရင် သားတော် နားလဲကို သွားရောက်ရှာဖွေခွင့်ပေးပါ”

ဂါရစ်နာဝဇက သားဖြစ်သူ၏ ခေါင်းကို ကိုင်ကာ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

နောက်တနေ့ နံနက်စောစောတွင် မဏိပူရတပ်ကြီးသည် အင်းဝမြေမှ စတင် ဆုတ်ခွာလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဆန်ဈေးနှုတ်ရာလက်ပသည် မြင်း ကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်စီးနေရင်းမှ အနောက်ဘက်လွင်ပြင်ဆီသို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဧရာဝတီကို အုပ်မိုးထားသော ထိုကောင်းကင်ပြာပြာကြီးကို သူဘယ်တော့မှ မမေ့။

ညသန်းခေါင်အချိန် လှေတစင်းဖြင့် မြေနုကျွန်းပေါ်ရောက်လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

သူ..ဘယ်တော့မှမမေ့။

မဏိပူရတို့၏ နဂါးအလံတော်များရှိရာ တပ်ဦးသို့ သာ သူပြန် မျက်နှာမူလိုက်၏။

ဧရာဝတီ ကား ဟိုးအနောက်တွင် တရွေ့ရွေ့ကျန်ရစ်ပြီ။

.....
လေးဘက်လေးတန် ရာဇမတ်ကွက်များ အလယ်တွင် ဝါးဖြင့်ဆောက်ထားသော မဏ္ဍပ်တစ်ခု ရှိနေသည်။

မဏ္ဍပ်အလယ်တွင် ဟံသာဝတီအရာထမ်းကြီးများဖြစ်သော ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ၊ ဦးမောင်၊ ဦးကို၊

စာရေးကြီးထားစကား၊ ဦးပေါ် ရွှဲ၊ ဦးအောင်လှ၏ သမက် စစ်ကဲစောမြ တို့ ထိုင်နေကြသည်။

သူတို့အနီးတဖက်တချက်တွင် တပ်မှူးတလပန်း ရှိနေသည်။ လက်ျာဗိုလ်မှာ ဟံသာဝတီတွင် ကျန်နေရစ်သည်။

အဝိုင်းရွာဆီသို့ အခေါ်လွှတ်လိုက်သော မင်းလောင်း သာလှ သည် ရာဇမတ်ကွက်အကာအရံများရှေ့သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ဦးအောင်လှနှင့် ဟံသာဝတီအရာထမ်းများမှာ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

မဏ္ဍပ်အနောက်တွင် အမဖြစ်သူ သီရိနှင့် အတူရှိနေသည့် ဂမုန်းက မြင်ကွင်းကို

မျက်တောင်မခပ်တန်းကြည့်နေသည်။

အခြားအမှုထမ်းများမှာလည်း ရာဇမတ်ကွက်၏ လေးဘက်လေးတန်မှ ဝင်ချီ ထွက်ချီ

သွားလာလှုပ်ရှားနေကြ၏။

သရက်တပင်ရွာသည် သစ်ကြီးဝါးကြီးများဖြင့် အေးစိမ့်နေသည်။

အရှေ့ဘက်ဆီမှ တက်လာသော နေရောင်ခြည်က သာလှ ၏ မျက်နှာကို ထိုးထား၏။

သာလှက ရာဇမတ်ကွက်ကို ပတ်လျှောက်ကာ အရှေ့ဘက်အပေါက်ဆီတွင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အရှေ့ဘက်အပေါက်မှ မဏ္ဍပ်ဆီသို့ ဝင်လာ၏။

မဏ္ဍပ်အလည်ကွမ်းစင်တော်အနီးတွင် ရပ်နေသည့် အခါတော်ပေးဗြဟ္မဏပုဏ္ဏားတော်ကြီး၏

ခရုသင်းသံ က ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။

“အောင်ပြီ..အောင်ပြီ..အောင်ပြီ”

ဦးအောင်လှက လက်ပန်းပေါက်ခတ်ကာ ထအော်သည်။
ကျန်သည့် သူများအားလုံးက ထိုင်နေရာမှ ဆင်းလိုက်ပြီး မြေပေါ်တွင် ဝပ်တွားလိုက်ကြ၏။
ဦးအောင်လှကလည်း မင်းလောင်းသာလှ လာသည့် လမ်းတွင်
ဒူးတုပ်လက်အုပ်ချီကာဝပ်တွားလိုက်သည်။
“ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်လှပါသော ရာမညတလိုင်းသုံးရပ်တို့၏ အရှင်သခင် သမိန်ထောဗုဒ္ဓကိတ္တိဘွဲ့ကို
ခံယူပြီး ဟံသာဝတီနေပြည်တော်၏ နေထွက်ဘုရင်မင်းမြတ် အဖြစ်
လက်ခံတော်မူပါမည့်အကြောင်း..ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုး အမူးအမတ်အပေါင်းက
လျှောက်ထားအပ်ပါသည်..အရှင်သား”
သာလှက စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် လက်များပင် တုန်ရီနေ၏။
မဏ္ဍပ်တစ်ခုလုံးမှ လူများသည် သာလှ၏ ရှေ့တွင် ဝပ်တွားနေကြသည်။
သို့သော် တနေရာတွင် သူ့အား ခေါင်းမောလျက် ငေးကြည့်နေသည့် မျက်လုံးတစ်စုံကို သာလှ
သတိထားမိလိုက်သည်။
ထိုမျက်ဝန်းများသည် စတွေ့စဉ်အခါကတည်းက သူ့ကို အမြဲလိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းများ။
ဂမုန်း ကို သူ့ပြုံးပြလိုက်၏။
ထို့နောက် အဝိုင်းဘုန်းတော်ကြီး သင်ပေးထားသည့် အသုံးအနှုန်းများကို သူ့ခေါင်းထဲတွင် ရုတ်တရက်
စဉ်းစားလိုက်သည်။
“ငါ့ကိုယ်တော် လက်ခံတော်မူတယ်”
“မှန်ပါ..ဟံသာဝတီကို ကြွလျက် မင်းမြှောက်တန်ဆာငါးပါးကို ခံယူပြီး ထီးနန်းကို
သိမ်းပိုက်တော်မူပါ...ဆင်တော်မြတ် သန်လျင်စွာ ထက် ကြွတော်မူပါ..အရှင်သား”
မဏ္ဍပ်အနောက်ဘက်တွင် သဲဖြူခင်းထားသည့် လမ်းအဆုံးတွင် စီးတော်ဆင်က အသင့်ရှိနေသည်။
အောင်စည်တော်များရှမ်းသံများနှင့်အတူ မွန်ရိုးရာမိကျောင်းတူရိယာတီးသံများထွက်ပေါ်လာ၏။
ဗီဇယတြထီးဖြူများကိုင်ဆောင်လာသည့် ထီးတော်မိုးများက သာလှကို ဝိုင်းမိုးလိုက်ကြသည်။
၁၇၄၀ ဒီဇင်ဘာလတွင် သမိန်ထောဗုဒ္ဓကိတ္တိဘွဲ့ခံ ကွေ့မင်းသာလှ က ဟံသာဝတီ၏
ရှင်ဘုရင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။
ကွေ့မင်းဟု အမည်တပ်သည်မှာ သာလှ၏ ဖခင်မှာ စနေမင်း၏ ညီတော် ပုဂံမင်းသားဖြစ်ပြီး မိခင်မှာ
သုပဘာဘွဲ့ခံ လားဟူကွေ့အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။
သာလှနှင့် သူ၏မိခင်တို့မှာ ငယ်စဉ်က အင်းဝမင်း၏ ရန်ကိုကြောက်သဖြင့် ကွေ့များရှိရာ မတ္တရာ၊
ရှမ်းပြည်ဘက်ဆီတွင် လည်း ပြေးလွှားပုန်းအောင်းခဲ့ရဖူးသည်။
သာလှ၏ ကွေ့အမည်မှာ ကျာလ ဖြစ်သည်။ထို့ကြောင့် သာလှကို ကွေ့မင်းဟုလည်း ပြည်သူများက
အမည်သမုတ်ကြ၏။
ဟံသာဝတီတွင် တထီးတနန်းဖြစ်သည်နှင့် အင်းဝမှခန့်ထားသောမုတ္တမမြို့ဝန်မင်းရဲဇေယျသူမှာလည်း
မြို့တွင် မနေဝံ့တော့ပေ။

မုတ္တမမှ တလပန်း၏ တပ်များသည် ဟံသာဝတီနှင့်ပူးပေါင်းသွားကြသဖြင့် မုတ္တမမြို့ဝန်မှာ အယုဒ္ဓယဘက်သို့ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဟံသာဝတီကား မုတ္တမကိုပါ အလွယ်တကူရရှိသွားလေတော့သည်။

“ကျွန်မက ဦးအောင်လှ အိမ်တော်ဆီ သွားရဦးမှာမို့...ဟသာတို့ပဲ နန်းတော်ကိုသွားနှင့်ပါ..မကြာခင် လက်ျာဗိုလ်လွှတ်လိုက်တဲ့ လှည်းယာဉ်လည်း ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

လွီဇာက သူ့အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေသော ဟသာဂါလစ်ဇီယာ တို့ ငါးဦးကို လွီဇာက တောင်းပန်ကာ အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။

ဟသာဂါလစ်ဇီယာ နှင့် ဟသာမွန်ဒယ်လီ တို့မှာ မင်းရဲအောင်နိုင် က မကွပ်မျက်သေးပဲ အချုပ်ထဲ ထည့်ထားခဲ့သဖြင့် သေဘေးမှ ကံကောင်းစွာ လွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။

ဟံသာဝတီအခြေအနေရှုပ်ထွေးနေစဉ်အတွင်း ဟသာနာရနီမှာ တနင်္သာရီသို့ မပြေးပဲ သန်လျင်၌သာ ပုန်းအောင်းနေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဟံသာဝတီ၌ ဘုရားကျောင်းဖွင့်နိုင်ရန် ဦးသာလှက သဘောတူလိုက်ကြောင်း ဟသာဂါလစ်ဇီယာ၏ အကြောင်းကြားမှုကြောင့် ဟသာဂျွန်ဒယ်လ်ကွန်တေ နှင့် ဆရာဝန်ဘရာသာ ကာပယ်လို တို့သည် သန်လျင်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

မင်းရဲအောင်နိုင်လုပ်ကြံခံရပြီးနောက် ဟသာဂါလစ်ဇီယာ ၊ ဟသာမွန်ဒယ်လီ၊ ဟသာနာရနီ နှင့် နောက်ရောက်လာသည့်ဟသာများမှာ ဟံသာဝတီဘုရင်အသစ် သမိန်ထောနှင့် တွေ့ဆုံရန် လွီဇာမှ တဆင့် ချိတ်ဆက်ကာ ရောက်ရှိနေကြခြင်းဖြစ်၏။

ဘုရင်သစ်သမိန်ထော အား ဆက်သရန်အတွက် မြန်မာဂဏန်းများရေးထိုးထားသည့် နာရီတစ်လုံးနှင့် အီတလီပြည်ဖြစ် အဝတ်အထည်အသုံးအဆောင်များလည်း ပါရှိလာသည်။

ဦးအောင်လှ၏ အိမ်တော်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ယခင်နှင့်မတူသော အငွေ့အသက်များကို လွီဇာ ခံစားလိုက်ရသည်။

ဦးအောင်လှသည် ဗညားဒလဘွဲ့ခံ ဟံသာဝတီ၏ အမတ်ချုပ်ကြီးအဖြစ် ရာထူးရရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် မကြာမီအချိန်တွင် နန်းတော်ဥကင်ဖွင့်ပွဲနှင့်အတူ ဦးအောင်လှ၏ သမီးအငယ် ဂမုန်း အား သမိန်ထောဘုရင်ထံ ဆက်သမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အစောင့်အကြပ်စစ်သည်များ၊ အမျိုးအဆွေများဖြင့် အိမ်မှာ ရှုပ်ယှက်နေ၏။

သီရိ နှင့် မယ်ဖူး က ဂမုန်းကို အလှဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပေးနေကြ၏။

ဂမုန်းကား မုတ္တမဆိပ်ကမ်းမှ ဆက်သသည့်အကောင်းဆုံး ရွှေချည်ရေးဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“ဟယ်..မမလွီဇာ”

လွီဇာက ဂမုန်းကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဂမုန်း..အရမ်းပျော်နေလား”

“မပျော်ပဲနေမလား..မမရဲ့..သူက ငယ်ချစ်ကိုလည်း ရမယ်...မိဖုရားလည်းဖြစ်တော့မယ်လေ.. နောက်ဆို မယ်ဖူးတို့က သူ့ကို လက်အုပ်ချီရတော့မှာပ”

“ဟယ်..အဲ့လိုတော့မလုပ်ပါနဲ့..တို့မနေတတ်ဘူး..ဖူးဖူးရဲ့..အချင်းချင်းတွေပဲဟာ..အရင်လို ခေါ်ကြပြောကြပေါ့”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးလေ..ညီမလေးရဲ့..ငါ့ညီမက မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်တော့မှာ...မမတို့က အစ လူကြားသူကြားဆို လက်အုပ်ချီ ခစားရမှာ..ဟုတ်တယ်နော် မမလို့ဇာ”

သီရိက ဂမုန်း၏ ဆံထုံးလေးကို ပြင်ဆင်ပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“မမလို့ဇာ တို့လည်း နန်းတော်ထဲကို မကြာခဏလာနော်...ဂမုန်းတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမှာ”

“အံ့မယ်လေး..ရှင်ဘုရင်လေးရှိနေတာပဲ...ပျင်းချိန်ရပါ့မလား..ဂမုန်းရယ်”

မယ်ဖူးစကားကြောင့် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဦးအောင်လှ ကတော် က အိမ်ရှေ့မှ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။

“ရှေ့မှာ နန်းတော်က ဝေါဟာဉ် နဲ့ အမှုထမ်းတွေရောက်ပြီ..အသင့်ထွက်ဖို့

ပြင်ကြတော့ဟေ့..တို့မိဖုရားလေးကို ဂရုစိုက်ကြနော်”

ဂမုန်းက လို့ဇာအနားသို့ ကပ်လာပြီး လို့ဇာလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ဂမုန်း၏လက်ကလေးများမှာ အေးစက်နေ၏။

“ဂမုန်း...သူ့ ရဲ့ မယားဖြစ်ရတော့မှာပေါ့နော်...မမလို့ဇာ”

“မိဖုရားလို့ ပြောပါ..ဂမုန်းရဲ့”

“ဟင်အင်း..ဂမုန်း မိဖုရားဖြစ်ရမှာမို့ပျော်တာမဟုတ်ဘူး..သူနဲ့ လက်ဆက်ရမှာမို့ပျော်တာ...ဂမုန်း သူ့မိန်းမ ဖြစ်ရတာကိုပဲ ကျေနပ်တယ်..မမလို့ဇာရဲ့”

“ကဲ..ဖြစ်ရမှာပါ..မဖုရားရယ်..ဖြစ်ရမှာပါ”

.....
၁၇၄၀ ဒီဇင်ဘာလကုန်။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် သဘင်နန်းတော်ဟု အမည်ပေးထားသော နန်းဆောင်အတွင်း ပွဲတော်ကျင်းပနေသည်။

ကသည်းတို့ကို အထက်စီးမှ စစ်ပြေငြိမ်းလိုက်နိုင်သည့်အတွက် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် နန်းဆောင်အသစ်အတွင်းသဘင်သည်များစွာကို ခေါ်ယူကာ ကပြဖျော်ဖြေစေသည်။

အင်းဝကို ပြန်ရောက်မလာသေးသော စစ်ဗိုလ်ချုပ် ကိုးသိန်းသခင်နှင့် တပ်မှူးများကိုလည်း ဘွဲ့တော်များ ပေးအပ်ချီးမြှင့်သည်။

အခြားမှူးမတ်များကို ဘွဲ့အသစ်များ ပေးအပ်သည်။

အထူးခြားဆုံးမှာ ဝက်သားဟင်းချက်ရာတွင် အလွန်တော်သော စားတော်ကဲတုရင်ဗလကို သတိုးမင်းငယ်အမည်ဖြင့် ဝန်ကြီးရာထူးပေးလိုက်ခြင်းနှင့် စစ်ကိုင်းအုပ်ချုပ်မှုမှူးသား ငပုလှ ကို လောကမင်း ဘွဲ့ဖြင့် နန်းတွင်းသက်တော်ရှည်ရာထူးပေးလိုက်ခြင်းပင်။

ရှင်ဘုရင်၏ ပါးစပ်ထဲတွင်ဖြစ်နေသော ဘွဲ့များ၊ ရာထူးများသည် ထုံးစံနှင့်မလျော်ညီကြောင်း
လျှောက်တင်မည့် အမတ်များလည်း မရှိကြ။
နန်းတော်တစ်ခုလုံး ပျော်ရွှင်နေကြချိန်တွင် ပြည်စားမြင်းမှူးမင်းသားထံသို့ အထောက်တော်များမှ
တဆင့် သတင်းစကားတစ်ခု ရောက်လာသည်။
မြင်းမှူးမင်းသားသည် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ နားသို့ တိုးကပ်သွား၏။
မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် စောင်းသံနှင့်အတူ သီချင်းတပုဒ်ကိုလိုက်ဆိုနေရာမှာ ရပ်သွားသည်။
“ဘာများ လျှောက်တင်စရာရှိလဲ...ညီတော်”
မြင်းမှူးမင်းသားက ခပ်တိုးတိုး လျှောက်တင်လိုက်သည်။
မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် အလန့်တကြား မတ်တပ်ထရပ်လိုက်၏။
မကြာမီ သဘင်ဆောင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။
သဘင်သည်များအားလုံးကို ထွက်ခွာခိုင်းလိုက်ပြီဖြစ်သည်။
ဟံသာဝတီတွင် မင်းရဲအောင်နိုင်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပြီး သမိန်ထောဗုဒ္ဓကိတ္တိ အမည်ရှိ ဘုရင်ကို
တင်မြှောက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း သတင်းက မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ နှင့်တကွ နန်းတွင်းတစ်ခုလုံးကို
တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့သည်။
သမိန်ထောဗုဒ္ဓကိတ္တိဆိုသည်မှာ ယခင် စနေမင်း၏ ညီတော် ပုဂံမင်း၏ သားဖြစ်ပြီး အင်းဝမင်းသွေး
ဖြစ်နေသည့်အချက်ကလည်း မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိအတွက် ထိုးနှက်ချက်တစ်ခုဖြစ်နေသည်။
အင်းဝ၊ ပြည်၊ တောင်ငူ တို့မှ စစ်အင်အားများအားလုံးမှာ ကသည်းစစ်မြေပြင်မှ ပြန်မလာရသေး။
ထို့ကြောင့် ဟံသာဝတီသို့ တပ်များချက်ချင်း ပို့ရန်လည်း အင်းဝတွင် တပ်အလုံအလောက်မရှိ။
ဝန်ကြီးဦးဖြိုးက ခပ်တိုးတိုးလျှောက်တင်သည်။
“ကိုးသိန်းသခင်ကို ဟံသာဝတီသို့ တပါတည်းဆက်လက်ချီတက်ခိုင်းလျှင် သင့်တော်ပါမည်..ဘုရား”
ပြည်စားမြင်းမှူးမင်းသား မင်းရဲရန်နောင် က ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းခါလိုက်သည်။
“ကိုးသိန်းသခင်နဲ့ တပ်တွေဟာ ကသည်းတို့နဲ့ တိုက်ရာမှာ ပင်ပန်းလာကြပါတယ်..ချက်ချင်းချီစေချင်းငှာ
မသင့်ပါ...ဟံသာဝတီသို့ ချီရာတွင် လှေတပ်ဖွဲ့ပြီး ကျွန်တော်မျိုးကိုယ်တိုင်
ရှေ့ပြေးချီပါ့မယ်..နောက်မှသာ ကိုးသိန်းသခင်ကို ဗိုလ်ချုပ်အဖြစ်နှင့်
ကြည်းကြောင်းလိုက်ပါစေလျှင်သင့်ကြောင်းပါ”
“ငါစဉ်းစားပါ့မယ်ကွယ်..ဘထွေးတော်ကိုးသိန်းသခင်တို့ကရော အခုဘယ်ရောက်နေပြီတဲ့တုန်း”
“နောက်တပတ်လောက်နေလျှင် အင်းဝနန်းတော်ဆီ ဝင်ပါမယ်တဲ့..ဘုရား”
“ကြာလိုက်ရန်ကောကွယ်...ဒီမှာ အရေးက ပေါ်နေပြီဆိုမှ...ခက်နေပါပြီ..ကိုင်း မင်းရဲရန်နောင်က
ရေကြောင်းက တပ်ဖွဲ့ချီတာလည်း ချီ...ဘထွေးတော်ဆီ လည်း အမိန့်တော်ပါးကြ...ဘထွေးတော်နဲ့
တပ်များဟာ နေပြည်တော်ကို မဝင်ကြစေနဲ့...ဟံသာဝတီသို့သာ ဆက်လက်ချီတက်ကြစေလို့”
မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ၏ အမိန့်သံက အားမပါလှ။

မောစောဘုရားပွဲတော်။

ဟံသာဝတီတစ်မြို့လုံးကား ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများဖြင့် စည်ကားနေကြသည်။

ဟံသာဝတီသည် အင်းဝလက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီး ကိုယ်ပိုင်ထီးနန်းနှင့် ဖြစ်ပြီဖြစ်သဖြင့် ပြည်သူလူထုမှာ အထူးပျော်ရွှင်နေကြ၏။

ပြင်သစ်အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီ မှလည်း အထူးတင်သွင်းလာသော ယမကာများ၊ ကုန်စည်များကို ရောင်းချပေးသည်။

အာမေးနီးယန်းကုန်သည်တို့ တင်သွင်းလာသော အိန္ဒိယကချေသည်များ၏ မြေဝိုင်းအက က လည်း လူအများစိတ်ဝင်စားကြသည်။ ဆပ်ကပ်ဟု ခေါ်သော အထူးအဆန်းများ ပြသပွဲတွင်လည်း လူများ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်။

လွီဇာသည် ဝိုင်နီတစ်ခွက်ကို ကိုင်ကာ အိမ်ရှေ့လေသာဆောင်တွင်ထိုင်ရင်း လမ်းသွားလမ်းလာများကို ငေးနေ၏။

ဟံသာဝတီသည် လွတ်လပ်သွားခဲ့ပြီ။ ထိုမြေတွင် လွီဇာသည်လည်း အနှောက်အယှက်ကင်းကင်းဖြင့် ဩဇာအာဏာရှိသော ကုန်သည်တစ်ယောက်ဘဝကို ထူထောင်ရတော့မည်။

သို့သော် ရှေ့တွင် သွားလာနေကြသော မိသားစုများ၊ ချစ်သူများ၊ မိတ်ဆွေများကို ငေးရင်း လွီဇာရင်ထဲ လှိုက်တက်လာသည်။

လောကဓံလှိုင်းတံပိုးများ ငြိမ်သက်သွားချိန်တွင်မှ အထီးကျန်မှုသည် သူ့ဆိပ်ကမ်းသို့

ဆိုက်ကပ်လာခဲ့သည်ကို သူခံစားမိလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့မှ လူရိပ်တစ်ခုကို လွီဇာ တွေ့လိုက်ရသည်။

သျှောင်ထုံးခွေခွေကို ဘေးတစ်စောင်းချထားသည့် ထိုသူ။

လွီဇာ ရင်တစ်ခုလုံး ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွားသည်။

လူရိပ်က သူ့အိမ်ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်ကာ သူ့ကို ငေးကြည့်နေ၏။

လွီဇာက ဝိုင်ခွက်ကို ချကာ အိမ်အောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားသည်။

ခြံရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မည်သူမျှ မရှိ။

ပွဲတော်သွားလာနေကြသည့် မိသားစုများသာ တွေ့ရသည်။

လွီဇာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ထို့နောက်....အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရန် ခြေလှမ်းတို့ လေးလံစွာဖြင့် ပြန်လှည့်လိုက်စဉ်

“လွီဇာ”

အသံ။ ထိုအသံနှင့်အတူ သူရင်းနှီးခဲ့ဖူးသော အပြုံးတစ်ခု။

“မောင်ကြီးငွေတန်”

လွီဇာက ငွေတန် ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

ငွေတန်က လွီဇာကို ဖက်ထားလိုက်၏။

“ရှင်..ကျွန်မကို အကြာကြီးပစ်ထားခဲ့တယ်နော်”

လွီဇာ၏ မျက်ရည်များက ငတွန်၏ ရင်ဘတ်ကို စိုစွတ်သွားစေသည်။

“ကျွန်မတို့ ဟံသာဝတီမှာ ကျွန်မနဲ့ အတူနေမယ်မဟုတ်လားဟင်..ကျွန်မကို ခွဲမသွားတော့ဘူးမဟုတ်လား”

ငတွန်၏ ကိုယ်ငွေ့နွေးနွေးက လွီဇာ၏ တကိုယ်လုံးကို ခြုံလွှမ်းထားသလို။

“မဟုတ်ဘူး..လွီဇာ..ကျုပ် ခင်ဗျားကို လာခေါ်တာ”

“ဟင်”

လွီဇာက ငတွန်၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်..လွီဇာ..အင်းဝက ကသည်းတွေနဲ့ စစ်ပြေငြိမ်းလိုက်ပြီ...အဲ့ဒီတပ်တွေအကုန်လုံး မကြာခင် ဟံသာဝတီကို ချီလာကြတော့မှာ...သူတို့ ဟံသာဝတီကို စိစိညက်ညက်ကြေအောင်အပြီးတိုင် ချေမှုန်းပစ်ဖို့ နန်းတော်က အမိန့်ထုတ်ထားလိုက်ပြီ..အဲ့ဒါ မင်းအတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်...ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ..တို့နှစ်ယောက် ရှမ်းပြည်ဘက်မှာ အေးအေးဆေးဆေးသွားနေကြမယ်”

လွီဇာက မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်ကာ ခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်သည်။

.....
AVA 1740s (Season 1) ပြီးပါပြီ။

